Brian Herbert & Kevin J. Anderson

BĂTĂLIA CORRINULUI

LEGENDELE DUNEI

CARTEA A TREIA

Brian Herbert & Kevin J. Anderson

Dune
BATALIA CORRINULUI

Dune: The Battle of Corrin
2004

Kevin j.
Anderson

Brian
Herbert

Operă complexă şi profetică, cronica planetei deşertice Dune, aşa cum a fost ea imaginată de Frank Herbert în urmă cu mai bine de patruzeci de ani, a înflăcărat minţile a milioane de cititori din întreaga lume. La moartea sa, în 1986, Frank Herbert publicase şase romane din seria DUNE. O mare parte a amplei sale viziuni a rămas însă nescrisă.

Pornind de la însemnările tatălui său, Brian Herbert a colaborat cu romancierul Kevin J. Anderson pentru a umple golurile istoriei acestui strălucit univers ficţional. Încurajaţi de succesul înregistrat de trilogia PRELUDIULUI, cei doi autori şi-au îndreptat atenţia spre epoca jihadului Butlerian, cea a formării Caselor conducătoare, a Ghildei Spaţiale, a ordinului Bene Gesserit şi a şcolilor de mentaţi şi asasini. Primele două volume ale trilogiei LEGENDELOR DUNEI, JIHADUL BUTLERIAN şi CRUCIADA MAŞINILOR, au dezvăluit circumstanţele izbucnirii războiului dintre omenire şi maşinile gânditoare.

BĂTĂLIA CORRINULUI este povestea deznodământului apocaliptic al acestei istorii legendare.

Lui Pat Lo Brutto,

Pentru sprijinul tău susţinut chiar de la începutul proiectelor noastre legate de DUNE. Entuziasmul, cunoştinţele şi perspicacitatea ta au făcut ca aceste cărţi să fie mult mai bune decât orice-am fi putut face singuri.

Eşti cu adevărat un redactor al Renaşterii.

Mulţumiri

Pentru cei doi autori ai acestei cărţi, viziunea drumului de la concept la manuscrisul terminat este asemănătoare cu cea a doi navigatori ai Ghildei aflaţi la cârma aceluiaşi transspaţial, căutând o cale sigură prin spaţiul pliat. Primul navigator în fantasticul univers Dune a fost, desigur, Frank Herbert. Însă el n-a făcut-o singur, căci Beverly Herbert i-a dedicat aproape patru decenii de sprijin şi devotament. Le suntem profund îndatoraţi amândurora. Suntem de asemenea recunoscători familiei Herbert, incluzându-i pe Penny, Ron, David, Byron, Julie, Robert, Kimberly, Margaux şi Theresa, care le-au dat în grijă lui Brian şi lui Kevin viziunea extraordinară a lui Frank Herbert.

Soţiile noastre, Jan Herbert şi Rebecca Moesta Anderson, au contribuit în moduri care merg mult dincolo de orice aşteptau amândouă când au făcut jurămintele de căsătorie. Amândouă sunt ele însele artiste – Jan e pictoriţă şi Rebecca scriitoare – şi au contribuit cu cantităţi enorme din timpul şi talentul lor la povestea pe care o veţi citi în continuare.

Suntem de asemenea îndatoraţi multor altor oameni care ne-au sprijinit într-o altă călătorie eroică, plină de culoare, pe fundalul Dunei. Aceştia îi includ pe agenţii şi echipa noastră devotată: Robert Gottlieb, John Silbersack, Kim Whalen, Matt Bialer şi Kate Scherler. Editorii noştri americani şi britanici ne-au împărtăşit viziunea şi au ţinut pe făgaşul lor toate problemele de producţie şi de promovare – mulţumiri în special lui Tom Doherty, Carolyn Caughey, Linda Quinton şi Paul Stevens. Extraordinarul nostru redactor, Pat LoBrutto, a vegheat asupra poveştilor noastre ca un bucătar de elită, adăugând cele mai potrivite ingrediente acolo unde era nevoie. Rachel Steinberger,

Christian Gossett, dr. Attila Torkos şi Diane E. Jones ne-au oferit sfaturi foarte necesare, în timp ce Catherine Sidor a muncit neobosită pentru a transcrie zecile de microcasete şi a introduce corecturile pe manuscris.

Deşi milioane de oameni au fost măcelăriţi de maşinile gânditoare, nu trebuie să-i numim victime. Nu trebuie să-i numim pierderi. Şovăi să-i numesc chiar şi martiri. Fiecare persoană care a murit în această Mare Revoltă nu trebuie să fie cu nimic mai puţin decât erou. Vom scrie mărturia perenă astfel încât să oglindim acest lucru.

SERENA BUTLER,
lucrări private ale Consiliului Jihadului

Nu-mi pasă câte documente îmi arătaţi – câte înregistrări sau interviuri sau blestemate de dovezi. Sunt poate singura persoană încă în viaţă care cunoaşte adevărul despre Xavier Harkonnen şi despre motivele pentru ceea ce a făcut. Am păstrat tăcerea toate aceste decenii pentru că însuşi Xavier mi-a cerut acest lucru, pentru că este ceea ce ar fi vrut Serena Butler şi pentru că necesităţile Jihadului o cereau. Dar nu pretind că propaganda voastră este corectă, indiferent câţi cetăţeni ai Ligii o cred. Amintiţi-vă, am trăit în timpul acelor evenimente. Niciunul dintre voi nu a trăit atunci.

VORIAN ATREIDES,
expunere privată către Liga Nobililor

Eroarea cea mai gravă pe care o poate face o persoană care gândeşte este de a crede că o anumită versiune a istoriei reprezintă un fapt absolut. Istoria este consemnată de către o serie de observatori, dintre care niciunul nu este imparţial. Faptele sunt distorsionate de simpla trecere a timpului şi – în special în cazul Jihadului Butlerian – de mii de ani ai epocilor întunecate ale omenirii, de denaturări intenţionate din partea sectelor religioase şi de alterarea inevitabilă care provine din acumularea erorilor datorate

neglijenţei. Omul înţelept, prin urmare, vede istoria ca pe un şir de lecţii menite să fie învăţate, de alegeri şi de ramificaţii care trebuie cântărite şi discutate şi de greşeli care n-ar mai trebui făcute niciodată.

PRINŢESA IRULAN,
prefaţă la *Istoria Jihadului Butlerian*

Partea I
69 Î.G. (ÎNAINTE DE GHILDĂ)

Maşinile nu distrug. Ele creează, cu condiţia să ne asigurăm întotdeauna că mâna care le controlează este destul de puternică pentru a le domina.

RIVEGO,
pictor de fresce de pe Vechiul Pământ

Erasmus găsea fascinantă, ba chiar amuzantă, ordinea la mâncare printre fiinţele umane muribunde şi lipsite de speranţă. Reacţia lor făcea parte în întregime din procesul experimental, iar el considera că rezultatele meritau osteneala.

Robotul se plimba tacticos pe coridoarele complexului său de laboratoare meticulos organizat de pe Corrin, fluturându-şi roba stacojie, luxoasă. Îmbrăcămintea propriu-zisă era o afectare pe care o adoptase pentru a căpăta o înfăţişare maiestuoasă. Din păcate, victimele, în celulele lor izolate, dădeau puţină atenţie gătelilor lui, preocupate în schimb de propria suferinţă. Nu se putea face nimic în privinţa asta, din moment ce oamenii, a căror atenţie era atât de uşor de distras, găseau dificil să se concentreze asupra unor probleme care nu-i afectau în mod direct.

Cu decenii în urmă, detaşamente de roboţi constructori eficienţi ridicaseră acest complex cu boltă înaltă, potrivit cerinţelor lui exacte. Numeroasele camere bine echipate – fiecare complet izolată şi sterilă – conţineau tot ceea ce avea nevoie Erasmus pentru experimentele sale.

În timp ce-şi continua tururile de inspecţie obişnuite, robotul independent trecu pe lângă ferestrele de plaz transparent ale încăperilor etanşe în care subiectele de experiment pentru molimă zăceau legate de paturi. Unele specimene erau deja paranoide şi cuprinse de delir, etalând

simptomele retrovirusului, în timp ce altele erau îngrozite din motive solide, raţionale.

Până acum, experimentele asupra bolii artificiale erau aproape încheiate. Rata efectivă a mortalităţii directe ajunsese la patruzeci şi trei la sută – deloc perfect, însă era vorba totuşi de cel mai mortal organism viral din istoria umană consemnată. Avea să servească scopului necesar, iar Omnius nu mai putea aştepta prea mult. Ceva trebuia făcut repede.

Cruciada sfântă a fiinţelor umane împotriva maşinilor gânditoare se prelungise vreme de aproape un secol, cu multe distrugeri şi abateri de la ţel. Atacurile fanatice permanente ale armatei Jihadului aduseseră pagube incalculabile imperiului sincronizat, distrugând navele de luptă la fel de repede pe cât reuşeau să le reconstruiască diferitele întrupări ale hiperminţii. Progresul lui Omnius intrase într-o stagnare de neiertat. În cele din urmă, Omnius ceruse o soluţie. Din moment ce conflictul militar direct nu se dovedise destul de eficient, erau explorate alternativele. Epidemiile biologice, de exemplu…

Potrivit simulărilor, o epidemie cu răspândire rapidă ar putea fi o armă superioară, slujind la eradicarea populaţiilor umane – inclusiv a forţelor lor militare – lăsând în acelaşi timp infrastructura şi resursele intacte pentru maşinile gânditoare victorioase. După ce epidemia special proiectată îşi făcea treaba, Omnius putea culege roadele şi putea pune din nou sistemele în funcţiune.

Erasmus avea unele rezerve în legătură cu această tactică, temându-se că o boală îndeajuns de îngrozitoare ar putea nimici ultima fiinţă umană. În timp ce Omnius ar fi putut fi mulţumit cu dispariţia totală, robotul autonom nu dorea câtuşi de puţin o asemenea soluţie finală. Rămânea extrem de interesat de aceste creaturi – în special de Gilbertus Albans, pe care îl crescuse ca pe un surogat de fiu după ce-l scosese din ţarcurile mizerabile ale sclavilor. Într-un sens pur ştiinţific, Erasmus avea nevoie să păstreze suficient material organic pentru studiile sale de laborator

şi de teren asupra naturii umane.

Nu puteau fi omorâţi *toţi.* Doar cei mai mulţi dintre ei.

Dar creaturile erau remarcabil de flexibile. Se îndoia că până şi cea mai rea dintre epidemii ar putea nimici complet specia. Finţele umane aveau o capacitate surprinzătoare de a se adapta la dificultăţi şi de a le depăşi prin mijloace neortodoxe. Măcar dacă ar învăţa şi maşinile gânditoare să facă la fel…

Strângându-şi roba splendidă, robotul cu piele ca de platină intră în încăperea centrală a complexului, unde prizonierul său tlulaxa trădător crease retrovirusul ARN perfect. Maşinile gânditoare se dovedeau eficiente şi dedicate, dar era nevoie de imaginaţia perversă a unei fiinţe umane pentru a canaliza mânia lui Omnius pe un curs al acţiunii complet distrugător. Niciun robot sau computer n-ar fi putut concepe o asemenea moarte şi distrugere îngrozitoare; asta cerea imaginaţia unui om însetat de răzbunare.

Rekur Van, inginer biolog şi genetician, acum stigmatizat peste tot în Liga Nobililor, se foi în suportul lui de menţinere a vieţii, incapabil să mişte altceva decât capul, din cauză că nu avea braţe sau picioare. Un racord de retenţie conecta corpul geneticianului la tuburi pentru substanţe nutritive şi pentru reziduuri. La scurt timp după ce-l capturase, Erasmus avusese grijă ca bărbatului să-i fie extirpate membrele, făcându-l mult mai uşor de manevrat. Cu siguranţă, nu era demn de încredere, spre deosebire de Gilbertus Albans.

Robotul modelă un surâs vesel pe chipul de metalfluid.

— Bună dimineaţa, Ciot… Avem mult de lucru astăzi. Poate o să terminăm chiar seriile iniţiale de teste.

Chipul îngust al bărbatului tlulaxa era chiar mai slăbit ca de obicei; ochii de culoare închisă, apropiaţi, se roteau de colo până colo precum cei ai unui animal prins în capcană.

— Era timpul să apari. Sunt treaz de ore întregi şi nu fac altceva decât să mă uit pe pereţi.

— Atunci ai avut destul timp să născoceşti noi idei

remarcabile. Abia aştept să le aud!

Ca răspuns, prizonierul mârâi o insultă grosolană. Apoi întrebă:

— Cum mai merge cu experimentele de regenerare reptiliană? Ce progrese ai mai făcut?

Robotul se apecă spre el şi ridică o porţiune de înveliş biologic ca să se uite la pielea dezgolită de pe unul dintre umerii plini de cicatrice ai lui Rekur Van.

— Încă nimic? întrebă bărbatul tlulaxa cu îngrijorare.

Înclină capul într-un unghi ciudat, încercând să-şi vadă mai amănunţit ciotul braţului.

— Nu pe partea asta.

Erasmus examină învelişul biologic de pe celălalt umăr.

— S-ar putea să avem ceva aici. O umflătură clară, crescută pe piele.

Fiecare loc în care făcea teste conţinea catalizatori celulari diferiţi, injectaţi în piele, în încercarea de a regenera membrele retezate.

— Extrapolează pe baza datelor pe care le ai, robotule. Cât o să mai dureze până când îmi cresc la loc braţele şi picioarele?

— Asta-i greu de spus. Ar putea fi câteva săptămâni, poate mult mai mult…

Robotul frecă umflătura de pe piele cu degetul metalic.

— Pe de altă parte, creşterea asta ar putea fi cu totul altceva. Are o culoare roşiatică; poate că nu-i nimic mai mult decât o infecţie.

— Nu simt nicio durere.

— Ai vrea s-o scarpin?

— Nu. O să aştept până când o s-o pot face singur.

— Nu fi obraznic. Acesta ar trebui să fie un efort de colaborare…

Deşi rezultatele arătau promiţător, acest proiect nu era prioritatea robotului. Se gândea la ceva mult mai important.

Erasmus făcu o mică ajustare la o conexiune intravenoasă care şterse nemulţumirea de pe chipul îngust

al bărbatului. Fără îndoială, Rekur Van trecea printr-una dintre schimbările lui periodice de dispoziţie. Erasmus îl observa îndeaproape şi-i administra medicamentele necesare pentru a-l face să funcţioneze eficient. Poate că reuşea să-l împiedice pe tlulaxa să aibă astăzi vreuna dintre crizele lui serioase de năbădăi. În unele dimineţi, orice îl putea face să izbucnească. Alteori, Erasmus îl provoca intenţionat, doar ca să observe rezultatul.

Controlarea fiinţelor umane – chiar şi un asemenea exemplu dezgustător – era o ştiinţă şi o artă. Acest prizonier decăzut reprezenta un „subiect”, în aceeaşi măsură ca şi oricare dintre oamenii din ţarcurile şi camerele împroşcate de sânge. Chiar şi când bărbatul tlulaxa era împins până la extrem, când se zbătea să-şi smulgă sistemele de menţinere a vieţii, nefolosind altceva decât dinţii, Erasmus îl putea face întotdeauna să lucreze din nou la epidemii. Din fericire, bărbatul îi dispreţuia pe oamenii din Ligă chiar mai mult decât îşi ura stăpânii maşini.

Cu decenii în urmă, în timpul unei mari răsturnări politice din Liga Nobililor, secretul întunecat al fermelor de organe tlulaxa fusese dezvăluit, spre oroarea şi dezgustul omenirii libere. Pe lumile Ligii, opinia publică fusese aţâţată împotriva cercetătorilor geneticieni, iar mulţimile oripilate distruseseră fermele de organe şi-i siliseră pe cei mai mulţi dintre tlulaxa să se ascundă, cu reputaţia iremediabil pătată.

Pus pe fugă, Rekur Van se îndreptase spre teritoriul sincronizat, ducând cu el ceea ce credea că este un cadou irezistibil – materialul celular necesar pentru a face o clonă perfectă a Serenei Butler. Erasmus fusese uluit, amintindu-şi discuţiile captivante cu femeia prizonieră. Van, disperat, fusese sigur că Erasmus ar fi vrut-o – din păcate însă, clonele pe care le creştea nu aveau nimic din amintirile Serenei, nimic din pasiunea ei. Erau doar replici goale.

În ciuda banalităţii clonelor, Erasmus îl găsea totuşi foarte interesant pe Rekur Van însuşi – în mare măsură spre

spaima omuleţului. Robotului independent îi plăcea tovărăşia lui. Iată în sfârşit pe cineva care vorbea limbajul lui ştiinţific, un cercetător capabil să-l ajute să înţeleagă mai multe despre nenumăratele ramificaţii şi căi de investigaţie ale organismelor umane complexe.

Erasmus socoti primii ani o provocare, chiar şi după ce-i tăiase braţele şi picioarele micului tlulaxa. În cele din urmă, după manipulări atente şi un sistem de recompense şi pedepse atent administrate, îl transformase pe Rekur Van într-un subiect de experiment pe deplin rodnic. Situaţia omului fără membre părea mai curând asemănătoare celei a propriilor lui cobai din falsele ferme de organe. Erasmus găsea acest lucru încântător de ironic.

— Ţi-ar plăcea acum o mică gustare, înainte de a ne apuca de treabă? sugeră Erasmus. Poate un biscuit de carne?

Lui Van i se aprinseră ochii, pentru că aceasta era una dintre puţinele plăceri care-i mai rămăseseră. Făcute din diferite organisme crescute în laborator, inclusiv din rămăşiţe umane, biscuiţii de carne erau considerate delicatese în lumea de baştină tlulaxa.

— Dă-mi de mâncare, sau refuz să lucrez mai departe pentru tine.

— Foloseşti prea des ameninţarea asta, Ciot. Eşti conectat la recipiente cu soluţii nutritive. Chiar dacă refuzi să mănânci, n-o să mori de foame.

— Vrei cooperarea, nu doar supravieţuirea mea – şi mi-ai lăsat prea puţine monede de schimb.

Chipul bărbatului tlulaxa se strâmbă.

— Foarte bine. Biscuiţi de carne! strigă Erasmus. Patru-Mâini, ocupă-te de asta.

Întră unul dintre asistenţii umani monstruoşi din laborator, ţinând în echilibru în cele patru braţe grefate un platou plin cu gustări organice dulci. Micul tlulaxa se foi în suportul lui de menţinere a vieţii ca să se uite la hrana înfiorătoare – şi la perechea suplimentară de braţe care fusese cândva a lui.

Având unele cunoştinţe despre procedeele de grefare folosite de rasa tlulaxa, Erasmus transplantase braţele şi picioarele fostului negustor de sclavi la doi dintre asistenţii de laborator, adăugând carne, tendoane şi oase artificiale pentru a ajusta membrele la lungimea potrivită. Deşi era doar un caz experimental şi o experienţă din care să înveţe, avusese un succes remarcabil. Patru-Mâini era deosebit de eficient la cărat obiecte; Erasmus spera să-l înveţe într-o zi să jongleze, ceea ce l-ar fi putut distra pe Gilbertus. În schimb, Patru-Picioare putea să alerge ca o antilopă în câmp deschis.

De câte ori unul dintre asistenţi apărea în raza lui vizuală, bărbatului tlulaxa i se aducea aminte cu brutalitate de starea sa deznădăjduită.

Din moment ce Rekur Van nu avea mâini, Patru-Mâini folosi două dintre ale lui – perechea care aparţinuse cândva prizonierului – ca să îndese biscuiţi de carne în gura lacomă, deschisă. Van arăta ca un pui flămând cerând viermi de la pasărea mamă. Firimituri gălbui-maronii îi alunecau de-a lungul bărbiei, pe bluza neagră care-i acoperea torsul; unele cădeau în baia nutritivă, de unde materialele urmau să fie reciclate.

Erasmus ridică o mână, ceea ce-l făcu pe Patru-Mâini să se oprească.

— Deocamdată destul. O să capeţi mai mult, Ciot, dar mai întâi ai treabă. Să trecem în revistă împreună statisticile de azi ale mortalităţii de la diferitele tulpini experimentale.

Interesant, se gândi Erasmus, că Vorian Atreides – fiul trădătorului titan Agamemnon – încercase o metodă asemănătoare de a distruge hiperminţile Omnius, instalând un virus de computer în sferele de actualizare livrate de căpitanul robot Seurat fără să ştie. Dar maşinile nu erau singurele vulnerabile la infecţii mortale…

După ce se bosumflă pentru o clipă, Rekur Van îşi linse buzele şi se apucă de treabă, studiind rezultatele. Părea să se delecteze cu cifrele privind pierderile.

— Ce încântător, murmură el. Molimele astea sunt cea mai bună metodă de a omorî trilioane de oameni…

Măreţia are propria ei răsplată… şi îşi poartă propriul preţ îngrozitor.

PRIMERO Xavier Harkonnen,
o ultimă însemnare în dicta jurnal

În timpul carierei sale militare nefiresc de lungi, comandantul suprem Vorian Atreides văzuse multe, dar vizitase rareori o lume mai frumoasă decât Caladan. Pentru el, această planetă oceanică era un cufăr plin cu amintiri, o imagine a ceea ce ar trebui să fie o viaţă „normală” – fără maşini, fără război.

Oriunde se ducea pe Caladan, Vor zărea lucruri care îi aduceau aminte de epoca de aur pe care o petrecuse aici cu Leronica Tergiet. Era mama celor doi băieţi gemeni ai săi, femeia care fusese iubita lui parteneră vreme de mai mult de şapte decenii, deşi nu se căsătoriseră niciodată oficial.

Leronica se afla în casa pe care-o împărţeau pe Salusa Secundus. Deşi trecuse de nouăzeci de ani, o iubea mai mult ca oricând. Pentru a-şi păstra tinereţea mai multă vreme, ar fi putut lua doze regulate de mirodenie, care devenise extrem de populară printre nobilii bogaţi, dar refuzase ceea ce ea socotea a fi un ajutor nefiresc. I se potrivea atât de bine!

Spre deosebire de ea, datorită tratamentului de imortalitate pe care i-l administrase cu forţa tatăl lui cymec, Vor încă arăta ca un tânăr, parcă ar fi fost nepotul ei. Ca să nu pară chiar atât nepotriviţi, Vor îşi adăuga cu regularitate urme de cenuşiu în păr. Îşi dorea s-o fi adus cu el în această călătorie către locul unde se întâlniseră…

Acum, privind marea liniştită de pe Caladan şi urmărind bărcile care se întorceau după o zi de recoltat iarbă de mare şi bibani-de-unt graşi, Vor stătea lângă tânărul său adjutant zelos, Abulurd Butler, fiul cel mai tânăr al lui Quentin Vigar şi al Wandrei Butler. Abulurd era şi nepotul bunului prieten al lui Vor… dar numele lui Xavier Harkonnen

era rareori rostit, din moment ce fusese ireversibil înfierat ca fiind un laş şi un trădător al omenirii. Gândul la această nedreptate, perpetuată de impulsul legendei, îi puse un nod în gât, ca un fruct ţepos, dar nu putea face nimic în privinţa respectivă. Trecuseră aproape şaizeci de ani…

El şi cu Abulurd găsiseră o masă într-un nou restaurant pe suspensoare de pe coasta falezei, care se mişca încet de-a lungul ţărmului caladanian, pentru o privelişte a coastei şi a mării care se schimba în permanenţă. Îşi lăsaseră beretele militare pe pervazul lat al unei ferestre. Valurile se spărgeau de pietrele mari de la mal şi lăsau pe lângă ele pârâiaşe scurgându-se ca o dantelă albă. Soarele după-amiezei târzii sclipea pe valuri.

În uniformele verzi cu stacojiu, cei doi bărbaţi stăteau cu ochii aţintiţi la mareea care urca şi beau vin, bucurându-se de un scurt răgaz în Jihadul fără sfârşit. Vor îşi purta uniforma neprotocolar, fără toate medaliile sâcâitoare, în timp ce Abulurd părea la fel de apretat ca dunga de la pantaloni. *Exact la fel ca bunicul lui.*

Vor îl luase pe tânăr sub aripa lui ocrotitoare, având grijă de el, ajutându-l de-a lungul timpului. Abulurd nu-şi cunoscuse niciodată mama – fiica cea mai mică a lui Xavier – care suferise un atac sever când îi dăduse naştere, ceea ce o lăsase catatonică. Acum, când împlinise optsprezece ani, tânărul se înrolase în armata Jihadului. Tatăl şi fraţii lui câştigaseră prestigiu şi multe decoraţii. Până la urmă, băiatul cel mai mic al lui Quentin Butler avea să se distingă în acelaşi fel.

Pentru a evita pata de pe numele de Harkonnen, tatăl lui Abulurd îşi luase numele de familie de la linia maternă prielnică, mândru să revendice chiar moştenirea Serenei Butler. Încă de când se însurase în celebra familie, cu patruzeci şi doi de ani în urmă, eroul de război Quentin făcuse o remarcă despre ironia acestui nume: „Un majordom era cândva un servitor casnic menit să urmeze în tăcere poruncile stăpânului său. Însă eu proclam o nouă

deviză a familiei: *Noi, familia Butler*[1] *nu suntem servitorii nimănui!"* Cei doi fii mai mari, Faykan şi Rikov, adoptaseră lozinca când îşi închinaseră viaţa încă de la început luptei în Jihad.

Atât de multă istorie într-un nume, se gândi Vor. *Şi o asemenea încărcătură în el...*

Trăgând adânc aer în piept, examină interiorul restaurantului. Pe un perete atârna o flamură, alături de imagini ale celor trei martiri: Serena Butler, nevinovatul ei copil, Manion, şi Marele Patriarh Ginjo. Aflaţi în faţa unui duşman atât de necruţător precum maşinile gânditoare, oamenii căutau mântuirea de la Dumnezeu sau de la reprezentanţii lui. Ca orice mişcare religioasă, „martiriştii" aveau membri zeloşi, extremişti, care urmau practici stricte de cinstire a celor trei căzuţi.

Vor nu adera el însuşi la asemenea credinţe, preferând să se bazeze pe bravura militară pentru a-l înfrânge pe Omnius, dar natura umană, inclusiv fanatismul, avea o influenţă asupra planurilor lui. Populaţii care n-ar fi luptat în numele Ligii s-ar fi aruncat urlând asupra maşinilor duşmane dacă li s-ar fi cerut să facă asta în numele Serenei sau al băieţelului ei. Dar dacă martiriştii puteau ajuta cauza Jihadului, deseori îi stăteau pur şi simplu în cale...

Păstrând tăcerea îndelung, Vor încrucişă mâinile la piept şi se uită în jur, prin restaurant. În ciuda mecanismului suspensor adăugat de curând, locul arăta în mare măsură la fel ca în urmă cu multe decenii. Vor şi-l aducea bine aminte. Scaunele, în stil clasic, ar fi putut fi aceleaşi, dar, se gândi el, tapiseria uzată fusese înlocuită.

Sorbindu-şi vinul în tăcere, Vor îşi aduse aminte de o chelneriţă care lucrase cândva aici, o tânără imigrantă pe care trupele lui o salvaseră din colonia Peridot. Îşi pierduse întreaga familie atunci când maşinile gânditoare răseseră de pe suprafaţa acelei planete fiecare structură construită de oameni, iar după aceea purtase o medalie a

[1] Butler = majordom (lb. engleză) (n.trad.)

supravieţuitorilor pe care Vor i-o înmânase personal. Spera că-şi croise o viaţă plăcută aici, pe Caladan. Atât de demult… ar putea fi moartă acum, sau o bătrână matroană cu o liotă de nepoţi.

De-a lungul anilor, Vor vizitase Caladanul de multe ori, în aparenţă pentru a verifica postul de ascultare şi staţia de observaţie pe care echipele sale le ridicaseră aici cu aproape şapte decenii în urmă. Încă se întorcea de câte ori era posibil ca să nu piardă din ochi lumea acvatică.

Crezând că face un lucru bun, Vor îi mutase cu multă vreme în urmă pe Leronica şi pe fiii lui în capitala Ligii, pe când Estes şi Kagin erau copii; mama lor înflorise printre atâtea minuni, dar gemenii nu îndrăgiseră Salusa în mod deosebit. Mai târziu, băieţii lui Vor – *băieţii?* trecuseră acum de şaizeci de ani! — se hotărâseră să revină pe Caladan, niciodată entuziasmaţi de freamătul de pe Salusa Secundus, de politica Ligii sau de armata Jihadului. Plecat în misiunile militare, Vor fusese rareori acasă şi, când gemenii ajunseseră la maturitate, se întorseseră pe lumea oceanică să-şi întemeieze propriile cămine şi să-şi aibă propriii copii… acum chiar nepoţi.

După atâta vreme şi doar cu întâlniri rare, Estes şi Kagin erau adevăraţi străini pentru el. Chiar ieri, când ajunsese grupul militar al lui Vor, se dusese să-i viziteze – doar ca să descopere că-şi făcuseră bagajele şi plecaseră pe Salusa cu o săptămână înainte, cu intenţia de a petrece câteva luni cu bătrâna lor mamă. Nici măcar nu ştiuse! O altă ocazie pierdută…

Cu toate acestea, niciuna dintre vizitele lui anterioare din ultimii ani nu fusese deosebit de veselă. De fiecare dată, gemenii respectaseră toate amabilităţile sociale, stătuseră alături de tatăl lor la o cină scurtă, dar nu păruseră să ştie despre ce să vorbească. Nu peste mult timp, Estes şi Kagin invocaseră alte obligaţii. Simţindu-se nelalocul lui, Vor le strânsese mâinile şi le dorise numai bine, înainte să plece să-şi vadă sârguincios de îndatoririle militare.

— Te gândeşti la trecut, nu-i aşa, domnule?

Abulurd rămăsese tăcut multă vreme, privindu-şi comandantul, dar în cele din urmă îşi pierduse răbdarea.

— Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc. S-ar putea să nu arăt, dar sunt un om bătrân, adu-ţi aminte. Plus că o mulţime de lucruri mă leagă de locul ăsta…

Fruntea lui se încreţi când luă o înghiţitură de Zincal, unul dintre cele mai populare vinuri de pe Caladan. Prima oară când venise aici, în taverna de la docuri ce le aparţinea Leronicăi şi tatălui ei, nu băuse decât o bere tare şi amară de iarbă de mare…

— Trecutul e important, Abulurd… la fel şi adevărul.

Vor întoarse spatele priveliştii oceanului ca să-şi îndrepte ochii spre aghiotantul lui.

— Am tot vrut să-ţi spun ceva, dar a trebuit să aştept până când ajungeai la vârsta potrivită. Poate că n-o să ai însă niciodată vârsta potrivită…

Abulurd îşi trecu mâna prin părul castaniu-închis, dezvăluind nuanţe roşcate de scorţişoară, ca ale bunicului său. Tânărul avea de asemenea un zâmbet molipsitor, ca al lui Xavier, şi un fel dezarmant de a se uita la oameni.

— Mă interesează întotdeauna ceea ce mă poţi învăţa, domnule comandant suprem.

— Unele lucruri nu sunt uşor de aflat. Dar merită să le ştii. Ce faci cu ele după aceea, te priveşte…

Perplex, Abulurd îl privi pieziş. Restaurantul pe suspensoare îşi opri mişcarea laterală şi începu să plutească în josul pantei falezei înnegrite de apă, apropiindu-se de mare şi de valurile care se spărgeau de mal.

— E greu, continuă Vor după un oftat lung. Mai bine terminăm vinul.

Sorbi îndelung din soiul roşu, tare, se ridică în picioare şi-şi luă bereta de pe pervaz. Abulurd îl urmă ascultător, luându-şi şi el bereta şi lăsându-şi paharul pe jumătate plin.

Ieşind din restaurant, urcară pe o cărare pietruită ce cotea brusc în vârful unei stânci, unde se opriră printre tufişurile sculptate de vânt şi rămurelele cu flori albe ca

nişte steluţe. Bătea o briză sărată, iar cei doi bărbaţi trebuiau să-şi ţină bine beretele pe cap. Vor făcu semn către o bancă înconjurată de garduri vii înalte, care-o adăposteau. Cerul şi aerul liber păreau nesfârşite, dar în acest loc special Vor avea un sentiment de intimitate şi de importanţă.

— A venit vremea să afli ce s-a întâmplat cu adevărat cu bunicul tău, spuse Vor.

Spera sincer ca acest tânăr să pună la inimă dezvăluirile, în special pentru că fraţii lui mai vârstnici n-o făcuseră niciodată, preferând ficţiunea oficială în loc de adevărul incomod.

Abulurd înghiţi cu greutate.

— Am citit fişierele. Ştiu că e ruşinea familiei.

Vor se încruntă.

— Xavier a fost un om bun şi prietenul meu apropiat. Câteodată, istoria pe care crezi că o cunoşti nu este cu mult mai mult decât propagandă convenabilă.

Lăsă să-i scape un râs amar.

— Ah, ar fi trebuit să citeşti memoriile originale ale tatălui meu.

Abulurd părea nedumerit.

— Tu eşti singurul care nu scuipă la auzul numelui de Harkonnen. Eu… n-am crezut niciodată că ar fi putut fi atât de rău. La urma urmei, a fost tatăl lui Manion cel Nevinovat…

— Xavier nu ne-a trădat. N-a trădat pe nimeni. Iblis Ginjo a fost cel rău, iar Xavier s-a sacrificat pentru a-l distruge înainte de a provoca mai multe daune îngrozitoare. Chiar acţiunile Marelui Patriarh au dus la moartea Serenei, împreună cu planul nebunesc de pace al cogitorilor din Turnul de Fildeş.

Vor strânse mâinile în pumni, cu mânie.

— Xavier Harkonnen a făcut ceea ce niciun alt om n-a fost dornic să facă – şi ne-a salvat măcar sufletele, dacă nu şi altceva. Nu merită ruşinea adunată asupra lui. Dar, pentru binele Jihadului, Xavier era dispus să accepte orice

soartă, chiar şi pumnalul istoriei în spate. Ştia că dacă o asemenea corupţie şi trădare uriaşă ar fi fost dezvăluită chiar în inima Jihadului, cruciada sfântă ar fi degenerat în scandaluri şi acuzaţii. Atenţia noastră ar fi fost distrasă de la adevăratul inamic.

Lacrimile umpleau ochii cenuşii ai lui Vor când se uită cu asprime la Abulurd.

— Şi în tot acest timp, am… l-am lăsat pe prietenul meu să fie zugrăvit ca trădător. Xavier ştia că Jihadul trebuie să aibă prioritate asupra reabilitării personale, dar am obosit să mă mai lupt cu adevărul, Abulurd. Serena ne-a lăsat amândurora un mesaj înainte de a pleca pe Corrin, ştiind că era foarte probabil să fie ucisă – martirizată. A explicat de ce sentimentele personale trebuie lăsate deoparte pentru binele cauzei. Xavier simţea la fel – nu i-a păsat niciodată nici cât negru sub unghie de medalii sau de statui în cinstea lui, sau de felul în care avea să şi-l amintească istoria.

Vor îşi sili degetele să se relaxeze.

— Xavier ştia că cei mai mulţi oameni n-ar fi înţeles ce făcuse. Marele Patriarh era prea bine instalat în poziţia lui, înconjurat de puternicul Jipol şi de specialişti în propagandă. Vreme de decenii, Iblis Ginjo şi-a construit propriul mit indestructibil, în timp ce Xavier era doar un om, luptând cât de bine putea. Când a aflat ce voia Iblis să facă pe încă o colonie umană – când a descoperit schema pe care o crease Marele Patriarh cu tlulaxa şi cu fermele lor de organe – a ştiut ce-avea de făcut. Nu i-a păsat de consecinţe.

Abulurd îl privea cu o fascinaţie arzătoare, un amestec de disperare şi speranţă. Arăta foarte tânăr.

— Xavier a fost un mare om care a îndeplinit o faptă necesară.

Vor ridică din umeri, un gest de neputinţă.

— Iblis Ginjo a fost înlăturat. Fermele de organe tlulaxa au fost abandonate, cercetătorii lor mârşavi puşi pe lista neagră şi risipiţi. Iar Jihadul a căpătat o nouă tinereţe, având ca rezultat fervoarea din ultimele şase decenii.

Tânărul Abulurd rămase tulburat.

— Dar cum rămâne cu adevărul? Dacă ştiai că infamia bunicului meu nu avea niciun fundament, de ce n-ai încercat să repari lucrurile?

Vor nu făcu altceva decât să clatine cu tristeţe din cap.

— Nimeni nu voia să audă. Zarva ar fi distras atenţia. Chiar şi acum, ar împiedica efortul nostru de război, în vreme ce am pierde timpul îndreptând degete acuzatoare şi cerând dreptate. Familiile s-ar da de partea unora sau altora, s-ar jura răzbunări… şi peste toate astea, Omnius ne-ar ataca în continuare.

Tânărul ofiţer nu părea satisfăcut, dar nu mai spuse nimic.

— Înţeleg ce simţi, Abulurd. Crede-mă, nici chiar Xavier n-ar fi vrut să cer o revizuire a istoriei în favoarea lui. A trecut mult, foarte mult timp. Mă îndoiesc foarte mult că-i pasă cuiva…

— Mie-mi pasă.

Vor îi surâse slab.

— Da, şi acum ştii răspunsul.

Se rezemă de spătarul băncii.

— Dar lupta noastră îndelungată este ţinută laolaltă de firele subţiri ale eroilor şi ale miturilor. Poveştile din jurul Serenei Butler şi al lui Iblis Ginjo au fost construite cu grijă, iar martiriştii i-au transformat pe cei doi în mult mai mult decât au fost vreodată. Pentru binele oamenilor, pentru tăria Jihadului, ei trebuie să rămână nepătaţi ca simboluri – chiar şi Marele Patriarh, deşi nu merită.

Tânărului îi tremura buza de jos.

— Atunci, bunicul meu n-a fost… n-a fost un laş?

— Nici pe departe. L-aş numi mai degrabă erou.

Abulurd plecă fruntea.

— N-am să fiu niciodată laş, jură el, ştergându-şi lacrimile din ochi.

— Ştiu că n-o să fii, Abulurd, şi vreau să mai ştii că eşti ca un fiu pentru mine. Am fost mândru să fiu prietenul lui Xavier, şi sunt mândru că te cunosc.

Vor puse o mână pe umărul tânărului.

— Cândva, poate vom putea să îndreptăm această nedreptate groaznică. Dar mai întâi trebuie să-l distrugem pe Omnius!

O naştere pe acest pământ este naşterea unui războinic.
MAESTRUL SPADASIN ISTIAN GOSS
către elevii săi

Armata Jihadului jură să ia înapoi Honru de la maşinile gânditoare, indiferent de preţul plătit în sânge. După un secol de război sfânt al Serenei Butler, oamenii erau obişnuiţi cu sacrificiile extreme.

Quentin Butler, primero-ul batalionului, stătea pe puntea navei sale amiral şi privea planeta înrobită de Omnius care se desluşea în faţa lui. Murmură o rugăciune scurtă, în timp ce-şi înfrunta duşmanul lipsit de suflet. Croit din aluatul neclintit al unui erou de război, arăta mult mai în vârstă decât cei şaizeci şi cinci de ani ai săi, cu părul auriu-palid şi bucle ondulate; trăsăturile fin cizelate ale chipului – bărbia fermă, buzele subţiri şi ochii pătrunzători – arătau ca şi cum ar fi fost modelate după un bust clasic. Quentin avea să reprezinte avangarda ofensivei, conducându-i pe soldaţii Jihadului către victorie aici, la locul uneia dintre primele şi cele mai devastatoare înfrângeri.

Patru sute de nave mari de luptă şi peste o sută de distrugătoare javelin se adunaseră ca să formeze un laţ mortal în jurul planetei cândva locuite de oameni liberi, înainte de masacrul de pe Honru. De data asta însă, maşinile gânditoare nu aveau nici cea mai mică şansă împotriva lui Quentin şi a cauzei căreia îi jurase credinţă, ca să nu mai pomenim de puterea de foc copleşitoare pe care-o adusese după el.

În toţi anii Jihadului, vitejii luptători ai acestuia provocaseră pagube neîncetate şi semnificative asupra lumilor sincronizate, decimând flotele robotice şi distrugând avanposturi ale maşinilor. Şi totuşi, inamicul continua să-şi reconstruiască trupele.

Primero-ul, împătimit de valul de adrenalină şi de emoţia victoriei, îndeplinise deja o mulţime de isprăvi eroice în lunga lui carieră militară. Stătuse de multe ori victorios în

mijlocul ruinelor unui câmp de bătălie. Nu se sătura niciodată de acea senzaţie.

— Omnius ar trebui doar să calculeze şansele şi să-şi oprească toate sistemele, comentă Faykan, fiul cel mai mare al lui Quentin. Ne-ar scuti din timp şi osteneală…

Chiar mai înalt decât tatăl lui, Faykan avea păr ondulat, ca al lui Quentin, dar şi pomeţi înalţi şi trăsături uscăţive, moştenite de la mama sa, Wandra. Împlinise treizeci şi şapte de ani şi nutrea ambiţii atât în ceea ce privea serviciul militar, cât şi în politica Ligii.

Aflat la rându-i pe puntea navei amiral, Rikov, fratele lui, pufni:

— Dacă victoria ar fi atât de uşoară, ar fi greu de explicat o mare festivitate la sfârşit. Aş prefera o provocare mai dificilă.

Cu şapte ani mai tânăr decât fratele lui, Rikov era cu un cap mai scund, avea umerii mai laţi şi maxilarul mai pătrăţos. Buzele generoase aduceau aminte de moştenirea Harkonnen, deşi niciun om cu bun-simţ nu i-ar fi spus lui Rikov un asemenea lucru stânjenitor.

— Mă mulţumesc cu orice victorie care ne aduce cu un pas mai aproape de anihilarea demonilor-maşini…

Quentin se întoarse cu privirea către cei doi bărbaţi înverşunaţi.

— O să avem parte de destulă glorie pentru amândoi fiii mei… şi mai rămâne un pic şi pentru mine.

În subconştient, evita deseori să-l pomenească pe fiul cel mai mic, din cauza a ceea ce-i făcuse Wandrei naşterea lui Abulurd. Se gândea întotdeauna la scumpa lui soţie înainte de a intra într-o luptă. Spre sfârşitul perioadei ei de fertilitate, Wandra rămăsese însărcinată din greşeală, iar naşterea dificilă i-o răpise. Plângând-o, nebăgându-şi în seamă copilul nou-născut, Quentin îşi dusese soţia aflată în comă în pacea şi singurătatea Oraşului Reculegerii, unde venerata ei mătuşă, Serena, petrecuse atât de mult timp în meditaţie. O parte din el încă îl învinuia pe Abulurd pentru că i-o luase pe Wandra şi, chiar de conştiinţa îi spunea că

nu era drept faţă de Abulurd, inima refuza să-i spună altceva…

— N-o să facem altceva decât să ne holbăm la Honru? întrebă Rikov pe un ton uşuratic, stând deja aproape de ieşire. Sau o să mergem mai departe?

Comandanţii adjuncţi ai batalionului transmiseră confirmări amănunţite, indicându-şi poziţiile şi anunţând că erau gata pentru un atac pe scară largă. Hipermintea Omnius de pe planetă trebuia să-şi dea seama deja de faptul că era condamnată. Sistemele defensive şi roboţii de luptă detectaseră probabil flota Jihadului care se apropia, dar maşinile gânditoare nu puteau face nimic împotriva unei asemenea forţe copleşitoare. Soarta le fusese hotărâtă dinainte.

Quentin se ridică de pe scaunul de comandant, surâzând răbdător fiilor lui înflăcăraţi. Planul fundamental de luptă fusese alcătuit într-un centru de comandă din îndepărtata Zimia, dar în război totul se putea schimba până în ultima clipă.

— O să trimitem spre planetă cinci sute de javeline de vânătoare în două valuri separate, fiecare cu o încărcătură de bombe cu impuls de bruiaj, dar n-o să lansăm bombe atomice pe scară mare decât dacă ceva merge prost. O să avem nevoie de o lovitură precisă asupra nucleului hiperminţii şi apoi să trimitem la sol echipe care să nimicească substaţiile. Avem destule comandouri de pe Ginaz?

— Da, domnule, răspunseră amândoi bărbaţii.

— Faykan, tu conduci primul val. Rikov, pe al doilea. Câteva detonări de bombe atomice cu impuls ar trebui să le prăjească suficient creierele de gelcircuite, fără să omoare întreaga populaţie umană. Ar slăbi maşinile îndeajuns pentru ca trupele noastre de la sol să înainteze repede şi să elimine restul. Oamenii de pe Honru vor fi liberi înainte de căderea nopţii!

— Dacă a mai rămas vreunul, sublinie Rikov. Au trecut aproape nouăzeci de ani de când maşinile au pus mâna pe

locul ăsta…

Chipul lui Faykan era înverşunat şi împietrit.

— Dacă Omnius i-a omorât pe toţi, avem şi mai multe motive de răzbunare. În acest caz, eu unul n-aş avea nicio ezitare să carbonizez planeta cu un potop de bombe atomice, exact aşa cum a făcut armada pe Pământ.

— Oricum, zise Quentin, să-i dăm drumul.

Primero-ul îşi încleştă mâinile în dreptul feţei, în gestul pe jumătate rugăciune, pe jumătate salut pe care îl adoptaseră comandanţii Jihadului de la asasinarea Serenei Butler, cu mai mult de jumătate de secol în urmă. Deşi în aparenţă vorbea cu fiii lui, cuvintele erau transmise întregului batalion – nu doar vorbe de încurajare, ci credinţa lui sinceră.

— Masacrul de pe Honru a fost unul dintre cele mai întunecate momente din istoria timpurie a Jihadului. Astăzi ne vom lua revanşa în faţa istoriei şi vom încheia povestea.

Faykan şi Rikov se îndreptară către puntea principală de lansare a navei amiral, de unde urmau să conducă valurile de kindjale de vânătoare. Quentin rămase la centrul de comandă ca să urmărească atacul în curs de desfăşurare, având încredere totală în băieţii lui. Pe ecran, continua să cerceteze planeta cu înfăţişare prosperă de dedesubt: continente maronii şi verzi, şuviţe albe de nori, pete albastru intens ale mărilor întinse…

Fără îndoială, invazia lui Omnius scorojise peisajul în ultimele nouă decenii, transformând frumoasele păduri şi pajişti într-un coşmar industrial. Supravieţuitorii înrobiţi fuseseră siliţi să slujească maleficele maşini gânditoare. Quentin încleştă pumnii, murmurând o altă rugăciune abia auzită, pentru forţă. Toate pagubele puteau fi recuperate, dacă aveau timp. Primul pas era să reinstaureze autoritatea binevoitoare a oamenilor, să răzbune primul masacru…

La cinci ani după ce Serena Butler pornise marele ei Jihad, o flotă de nave de luptă ale Ligii încercase să elibereze lumea sincronizată Honru. Armada bine înarmată şi plină de entuziasm se năpustise asupra planetei,

îndemnată de Marele Patriarh Iblis Ginjo. Dar spioni corupţi ai maşinilor gânditoare îi induseseră în eroare în legătură cu numărul forţelor inamice care aşteptau pe Honru. Zece mii de nave ale lui Omnius organizaseră o ambuscadă şi apoi înghiţiseră armada. Luptătorii umani ripostaseră cu măsuri militare disperate, însă aparate robotice dispuse să se autodistrugă nimiciseră navele de război de pe orbită ale Jihadului. Valuri de roboţi de luptă de la suprafaţă exterminaseră apoi sate întregi ale oamenilor care sperau să fie eliberaţi.

Eliberarea dorită a planetei Honru se transformase într-o debandadă, un măcel care continuase până când toate vehiculele de luptă ale oamenilor care mai rămăseseră erau distruse. Pe lângă nenumărate victime la sol, peste cinci sute de soldaţi ai oamenilor liberi fuseseră masacraţi într-o singură confruntare…

A trecut de mult vremea să răzbunăm asta, se gândi Quentin.

— Escadrilele de kindjale au fost lansate, primero, vorbi locotenentul său.

— Pregăteşte trupele pentru atacul de la sol, ca să ne întărim înaintarea. Vreau să meargă totul ca uns. Ai grijă să aterizeze toate transportoarele de persoane, în timp ce noi menţinem acoperirea aeriană cu javeline.

Îşi îngădui un surâs grav şi totuşi încrezător.

Cinci sute de kindjale îşi luară zborul din navele-mamă. Deja, vehiculele robotice de pe Honru se adunau, unele lansând aparate mici pe orbită, altele apropiindu-se dinspre rutele de patrulare de la marginea sistemului.

— Pregătiţi-vă de luptă, rosti Quentin. Porniţi toate scuturile Holtzman de îndată ce navele roboţilor ajung în raza de acţiune, nicio clipă mai devreme.

— Da, primero. Ne ţinem tare.

Era încrezător că flota lui putea să se ocupe fără probleme de navele de luptă ale roboţilor, aşa că se concentră în schimb asupra acţiunilor celor doi fii ai săi.

Faykan şi Rikov separară escadrilele de kindjale, şi

fiecare urmă o schemă operaţională potrivit propriului său stil; amestecul de strategii de dovedise cât se poate de eficient în bătălii anterioare. Astăzi, celebrii fraţi Butler aveau să adauge încă o victorie în biografia lor.

Cu o strângere de inimă, îşi dori ca Wandra să-şi fi putut vedea acum băieţii, dar ea nu era capabilă să-şi dea seama de nimic din ceea ce se întâmpla în jur…

Cu optsprezece ani în urmă, cei doi fii mai mari ai lui Quentin văzuseră lacrimi şiroind pe obrazul lui, atunci când o lăsau în Oraşul Reculegerii. Era unul dintre puţinele momente în care eroul războinic îşi îngăduise să pară atât de vulnerabil.

— Prea multă suferinţă, tată, spusese Faykan. Peste tot unde întorci capul.

Dar Quentin clătinase din cap.

— Nu sunt lacrimi de suferinţă sau de durere, băiete…

Întinsese mâinile să-i îmbrăţişeze pe amândoi tinerii.

— Sunt lacrimi de fericire pentru tot ceea ce mi-a dăruit mama voastră.

Quentin n-o părăsise niciodată pe Wandra. O vizita de fiecare dată când se întorcea pe Salusa, convins în adâncul inimii că soţia lui încă îşi aducea aminte de el. Continua să lupte pentru Jihad, dedicându-i în tăcere fiecare victorie.

Acum ridică ochii, în timp ce rapoartele se revărsau dinspre Honru, transmisii pline de emoţie dinspre kindjalele lui Faykan şi Rikov. Navele de luptă de năpustiră asupra fortăreţelor maşinilor, aruncând roiuri de explozibili cu impuls ce emiteau rafale de energie Holtzman distrugătoare.

— Toate dispozitivele de bruiaj pe poziţii, primero, transmise Faykan. Oraşul principal e gata pentru faza a doua.

Quentin zâmbi. Pe orbită, primul grup de aparate de luptă robotice izbea zadarnic navele Jihadului, mai mult o sâcâială decât o ameninţare, atâta vreme cât scuturile Holtzman nu se supraîncălzeau.

Îşi reorganiză forţele.

— Javeline, coborâţi în atmosferă. Toate bateriile de proiectile să se pregătească pentru bombardament de sus. Spuneţi trupelor de şoc de pe Ginaz să-şi ia săbiile pulsatile şi să fie gata să cureţe oraşul. Contez pe ei să şteargă orice rămăşiţă a rezistenţei maşinilor întâlnite în cale.

Adjuncţii încuviinţară, iar primero-ul se aşeză la loc pe scaunul de comandant, în timp ce uriaşele nave de război se apropiară să-şi consolideze cucerirea.

*

Vehiculul blindat al lui Quentin Butler scrâşnea printre sfărâmăturile din oraşul principal al maşinilor, ducându-l tot înainte pe comandantul cuceritor. Acesta evalua distrugerile, întristat de irosirea unei planete frumoase. Fabricile şi şirurile de instalaţii industriale sfâşiau un peisaj pe care se întinseseră cândva terenuri agricole. Sclavii umani eliberaţi alergau de colo până colo pe străzi, năuciţi, căutând adăpost, evadând din ţarcurile care-i ţineau închişi, părăsindu-şi posturile de lucru de la benzile rulante unde roboţii paznici atârnau acum paralizaţi şi nefolositori, după bombardamentul cu impulsuri ţâşnit din ceruri.

Lui Quentin îi aducea aminte de eliberarea planetei Parmentier, la începutul carierei sale. Pe Parmentier, oamenii copleşiţi erau incapabili să creadă că maşinile gânditoare fuseseră în sfârşit înfrânte. Acum, în anii de prosperitate care trecuseră de când îi cedase lui Rikov guvernarea temporară a planetei recucerite, oamenii îi venerau pe Quentin şi pe fraţii Butler ca pe nişte mântuitori.

Dar aceşti supravieţuitori de pe Honru nici nu strigau, nici nu ovaţionau, aşa cum se aşteptase Quentin; păreau prea surprinşi ca să ştie cum să reacţioneze…

Grupuri de mercenari şi de maeştri spadasini înaintau în fugă în zonele unde bătălia continua. Prea independenţi, n-ar fi format niciodată o bună unitate organizată de luptă,

însă mercenarii erau luptători individuali şi demolatori eficienţi. Căutau orice robot încă în funcţiune.

Maşinile lucrătoare şi santinelele neprotejate, considerate uşor de înlocuit de către hiperminte, fuseseră distruse în timpul primului bombardament cu impulsuri. Dar acum ieşeau la iveală automatele de luptă, încă bătându-se, deşi erau fără îndoială avariate şi dezorientate. Mânuind săbiile pulsatile, mercenarii rapizi şi mortali îşi eliminau însă duşmanii unul câte unul.

Din vehiculul său de comandă săltăreţ, Quentin zărea citadela blindată prin intermediul căreia hipermintea Omnius se conecta la oraş. Pentru a-şi atinge ţinta principală, mercenarii de pe Ginaz luptau ca o trombă, forţându-şi calea, tot mai aproape, nepăsători în faţa pericolului care-i pândea.

Quentin lăsă să-i scape un oftat. Măcar dac-ar fi avut mai mulţi asemenea oameni cu cincisprezece ani în urmă, pentru a doua apărare a planetei Ix, n-ar fi pierdut atât de mulţi soldaţi şi civili… Jurând că Omnius nu va recuceri nicio lume eliberată de armata Jihadului, Quentin respinsese invazia maşinilor cu un preţ mare, dar necesar. Fusese prins chiar el într-o alunecare de teren, aproape îngropat de viu înainte de a fi salvat. Bătălia aceea îi întărise reputaţia de erou şi-i câştigase mai multe distincţii decât ar fi ştiut ce să facă vreodată cu ele.

Acum, în timp ce mercenarii se revărsau prin oraşul Honru, apăru un alt grup de oameni în zdrenţe, luându-l prin surprindere. Aceştia duceau steaguri făcute în grabă, înjghebate din cârpe, vopsea şi tot ce mai putuseră scormoni de prin oraş. Cântând şi ovaţionând, strigau numele martirizatei Serena Butler. Deşi nu prea aveau arme eficiente, se aruncau în luptă.

Quentin privea din vehiculul de comandă. Mai întâlnise martirişti şi înainte.

În aparenţă, chiar şi aici, pe asupritul Honru, fiinţele captive umane vorbeau în şoaptă despre preoteasa Jihadului, despre copilul ei ucis şi despre primul Mare

Patriarh.

Veştile fuseseră probabil aduse de noii prizonieri din lumile Ligii cucerite de curând. În captivitate, se rugaseră în taină celor Trei Martiri, sperând că îngerii lor ar putea coborî din ceruri să-l trăsnească pe Omnius. Pe planetele nealiate, pe lumile libere ale Ligii şi chiar aici, sub tirania lui Omnius, oamenii jurau să se sacrifice pentru cauza măreaţă a omenirii – aşa cum făcuseră Serena, Manion cel Nevinovat şi Iblis Ginjo.

Acum, martiriştii se năpusteau înainte, electrizaţi. Se aruncau asupra maşinilor rămase, zdrobind automatele lucrătoare paralizate sau repezindu-se spre automatele de luptă înarmate. După estimarea lui Quentin, mureau cam cinci fanatici pentru fiecare robot pe care reuşeau să-l scoată din funcţiune, dar asta nu-i împiedica s-o facă. Singurul fel în care primero-ul îi putea salva pe aceşti oameni ar fi fost să pună capăt repede conflictului – şi asta însemna să-l anihileze pe Omnius în citadela centrală.

Dacă nu mergea nimic altceva, Quentin putea alege să arunce bombe atomice cu impuls asupra oraşului. Focoasele l-ar fi vaporizat instantaneu pe Omnius şi ar fi distrus controlul maşinilor gânditoare de pe Honru… dar i-ar fi ucis şi pe toţi aceşti oameni. Quentin nu dorea să câştige cu un asemenea preţ. Nu atâta vreme cât avea alte alternative…

Terminând cu raidurile kindjalelor, atât Rikov cât şi Faykan găsiră vehiculul de comandă al tatălui lor şi-i raportară direct. După ce văzuseră martiriştii, fraţii Butler ajunseseră la aceeaşi concluzie.

— Avem nevoie de o incursiune de comando, tată, spuse Rikov. Acum!

— Aici, pe câmpul de luptă, sunt *primero-ul,* nu tatăl vostru, îi aduse aminte Quentin. O să mi te adresezi ca atare.

— Da, domnule.

— Cu toate astea, are dreptate, adăugă Faykan. Lasă-mă să conduc un grup de mercenari direct în citadelă. O să

plantăm explozivi şi o să distrugem hipermintea!

— Nu. Faykan. Eşti ofiţer comandant acum, nu un soldat nesăbuit… În asemenea aventuri trebuie să intre alţii.

Rikov vorbi din nou:

— Atunci lasă-mă să aleg mercenarii, domnule. În cel mult o oră, o să-l distrugem pe Omnius – o să-i conduc chiar eu.

Quentin clătină din nou din cap.

— Mercenarii cunosc deja cerinţele misiunii.

Abia ieşiseră cuvintele de pe buzele primeroului, când o explozie uriaşă răsună în porţiunile îndepărtate ale oraşului. Citadela lui Omnius se transformă într-o izbucnire orbitoare de lumină, şi o undă de şoc crescândă vaporiză citadela şi răsturnă clădirile pe o rază tot mai mare. În timp ce lumina scădea, praful părea să facă implozie. Nu mai rămase nicio fărâmă din fortăreaţa hiperminţii.

Câteva clipe mai târziu, conducătorul mercenarilor de pe Ginaz urcă în vehiculul de comandă.

— Am avut grijă de problemă, primero.

Quentin rânji.

— Aşa se pare.

Apucă mâinile lui Faykan şi Rikov şi se ridică într-un salut triumfător.

— O treabă bună pe ziua de azi. Şi încă o victorie importantă asupra lui Omnius.

Drumul către victorie nu este întotdeauna direct.

TLALOC,
O epocă pentru titani

Când o nouă flotă de război a lui Omnius ajunse la fortăreaţa cymecilor de pe Richese, Agamemnon oftă din cauza nesăbuinţei stăruitoare a hiperminţii.

— Şi totuşi creierul lui de gelcircuite ar trebui să fie atât de sofisticat... de ce oare Omnius nu învaţă nimic, niciodată?

Prin difuzoarele impunătoarei sale forme păşitoare, vocea sintetizată a generalului păstra o nuanţă limpede de iritare.

Nu se aştepta ca robotul ostatic să-i răspundă, dar Seurat vorbi:

— Caracterul neînduplecat este adeseori un avantaj al maşinilor gânditoare. Ne-a adus multe victorii de-a lungul secolelor – după cum prea bine ştii, generale Agamemnon...

În ciuda aparentei lipse de rezistenţă a lui Seurat – la urma urmei, era un afurisit de robot, chiar dacă unul autonom – răspunsurile şi sfaturile lui fuseseră deosebit de nefolositoare. Părea să se joace cu cymecii care-l ţineau în captivitate, refuzând să dea răspunsuri, ascunzând informaţii necesare. După mai mult de cinci decenii, era extrem de frustrant. Dar Agamemnon nu-l putea dezactiva încă.

Generalul titan mergea în jurul încăperii largi, furios pe flota roboţilor ce se apropia de planetă. Păşitorul lui asemănător unui crab era mult mai mare decât corpurile pe care le purtase pe când era căţeluşul supus al lui Omnius, înainte ca el şi cu titanii supravieţuitori să se fi răsculat şi să fi fugit de pe lumile sincronizate. După ce maşinile gânditoare fuseseră paralizate pe Bela Tegeuse de un virus de computer – adus chiar de Seurat, fără să-şi dea seama – Agamemnon şi cymecii săi cuceriseră acea lume şi apoi puseseră mâna pe Richese, pe care-o foloseau acum ca

bază de operaţiuni.

Generalul bombăni:

— E a şaptea oară când Omnius trimite o flotă – fie aici, fie pe Bela Tegeuse… De fiecare dată am reuşit să-l respingem, doar ştie că avem tehnologie de bruiaj. E prins într-o buclă cu conexiune inversă, incapabil să meargă mai departe şi să ne lase în pace.

Nu atrase atenţia asupra faptului că acest grup era considerabil mai mare decât precedentul pe care Omnius îl trimisese împotriva planetei Richese. *Poate că a învăţat totuşi ceva…*

Faţa netedă, arămie, a lui Seurat era întotdeauna liniştită, lipsită de expresie.

— Cymecii tăi au distrus multe dintre sferele de actualizare ale lui Omnius, provocând în acest fel pagube semnificative lumilor sincronizate. Hipermintea trebuie să reacţioneze până când ajunge la rezultatul dorit.

— Aş vrea să-şi fi petrecut timpul ăsta luptând în schimb cu *hrethgirii.* Poate că paraziţii umani şi forţele lui Omnius se vor nimici unii pe alţii – şi ne vor face nouă o favoare!

— N-aş socoti asta o favoare, comentă Seurat.

Cu dezgust, Agamemnon se îndepărtă zăngănind pe picioarele cu piston, bine consolidate. Sistemele automate de alarmă începuseră să sune.

— Nu ştiu de ce n-ar trebui să te demontez, pur şi simplu.

— Nici eu. Poate că ar trebui să ne gândim împreună la un răspuns…

Generalul titan nu-l lăsase niciodată pe Seurat să-i cunoască adevăratele gânduri. Îl capturase pe robotul independent pentru că Seurat petrecuse mult timp cu fiul trădător al lui Agamemnon, Vorian Atreides.

Vorian fusese om de încredere, avusese parte de avantaje şi de multă putere. Dar pentru dragostea unei femei, Serena Butler, dăduse cu piciorul la tot, întorcându-se împotriva maşinilor gânditoare şi fugind la oamenii liberi.

Mulţi ani la rând, generalul titan nu fusese capabil să explice de ce-şi trădase Vorian propriul tată. Agamemnon

îşi pusese atâtea speranţe în el, făcuse atâtea planuri… Avusese chiar intenţia să-l transforme în cymec, drept succesor demn al titanilor. Acum generalul nu mai avea nicio opţiune pentru a-şi continua seminţia. Nu avea să mai existe niciun urmaş…

În teorie, Seurat i-ar fi putut oferi indicii despre cum gândea şi cum se purta Vorian.

— Ţi-ar plăcea să auzi o glumă, generale Agamemnon? Fiul tău mi-a spus-o, cu multă vreme în urmă. De câţi *hrethgiri* e nevoie ca să umpli un container pentru creier?

Titanul se opri în drum spre arcada de la ieşire. De aceea îl păstra pe acest robot prin preajmă, doar ca să audă poveşti despre vremurile trecute, când Vorian era copilot la bordul *Călătorului visurilor?* Absurditatea cu pricina era o slăbiciune pe care Agamemnon nu-şi putea permite s-o arate.

— N-am chef de asta, Seurat. Trebuie să iau parte la o bătălie.

Cymecii îşi adunau forţele, lansând nave de atac. Se hotărî ca după ce alunga flota sâcâitoare a lui Omnius să distrugă robotul independent şi s-o ia de la început.

În centrul de control, Dante, unul dintre cei trei titani rămaşi, manevra comenzile şi sistemele de comunicaţii pentru instalaţiile de pe Richese.

— Şi-au repetat anunţul de cinci ori până acum, cuvânt cu cuvânt. E acelaşi pe care l-au făcut în timpul încercării lor precedente. Aşteaptă capitularea noastră.

— Lasă-mă să-l aud, îi ceru Agamemnon.

O voce monotonă curgea din difuzoare:

— Către titanii Agamemnon, Juno şi Dante: rebeliunea cymecilor a provocat daune lumilor sincronizate, aşa că ameninţarea voastră trebuie anihilată. Omnius a emis instrucţiuni pentru capturarea voastră imediată şi pentru distrugerea adepţilor voştri.

— Se aşteaptă să ne simţim vinovaţi pentru asta? întrebă Agamemnon. Juno nici măcar nu-i aici…

Iubita lui parteneră petrecuse ultimii câţiva ani ca regină

pe Bela Tegeuse.

Dante îşi mişcă trupul păşitor într-un gest ciudat de uman, ca şi cum ar fi vrut să ridice din umeri.

— Vreme de o mie de ani, Omnius ne-a îngăduit să slujim maşinile gânditoare. Potrivit calculelor sale, ar trebui să-i fim recunoscători.

— Cred că înveţi umorul de la Seurat. Beowulf e gata? Vreau să preia greul luptei dacă ceva merge prost.

— Flota lui e pregătită.

— Toţi cei de care ne putem lipsi, înarmaţi cu mine de bruiaj?

— Da, numai neocymeci, cu instrucţiuni clare.

Neocymecii fuseseră creaţi din populaţia înrobită de pe Richese şi Bela Tegeuse. Operaţii chirurgicale precise desprinseseră creierul voluntarilor de fragilele trupuri umane şi le instalaseră în păşitoare mecanice. Întotdeauna prudenţi şi vigilenţi, titanii se asigurau de loialitatea convertiţilor, instalând întrerupătoare „ale mortului” în toate sistemele de menţinere a vieţii, care i-ar fi făcut să înceteze să mai funcţioneze dacă titanii ar fi murit. Chiar şi neocymecii de pe alte planete ale cymecilor, aflate la mare distanţă, trebuiau să primească un semnal de reiniţializare cel puţin o dată la doi ani, altfel şi-ar fi încetat existenţa. Dacă generalul şi cei doi colegi ai săi ar fi fost asasinaţi, toţi neocymecii ar fi dispărut până la urmă. Nu numai că dispozitivele respective împiedicau trădarea, dar ascundeau în ele şi o dorinţă fanatică de a-i proteja pe Agamemnon, Juno şi Dante.

Generalul mormăi:

— Nu ştiu dacă să sper ca Beowulf să supravieţuiască sau să fie distrus… Pur şi simplu nu ştiu ce să fac cu el.

Păşea apăsat cu picioarele de metal, aşteptând ca evenimentele să se desfăşoare, în timp ce el tropăia prin încăpere.

Beowulf fusese primul neocymec care se alăturase revoltei titanilor împotriva lui Omnius. Când îi atacase pe magiciana Zufa Cenva şi pe omul de afaceri Aurelius

Venport de pe Rossak, pornind de la informaţii furnizate de un spion uman al maşinilor gânditoare, Beowulf suferise avarii serioase. Deşi un corp mecanic putea fi uşor înlocuit sau reconstruit, creierul neocymecului fusese vătămat. Titanii îl păstrau pe lângă ei, dar stângaciul şi capriciosul Beowulf era acum mai mult o povară decât un câştig.

— Cred c-o să mă duc acolo chiar eu. E vreo navă militară disponibilă pentru recipientul meu de păstrare?

— Ca întotdeauna, generale Agamemnon. Să le răspund maşinilor?

— O să le dăm un răspuns destul de limpede, când o să le lovim cu mine de bruiaj.

Agamemnon ieşi pe platforma de lansare. Braţe mecanice îi detaşară containerul protejat şi-i mutară creierul din trupul păşitor într-un culcuş format din sisteme de control ce conectau tijele mentale la senzorii cerebrali de ieşire. Când generalul îşi lansă pe orbită aparatul de luptă aerodinamic, îl simţi ca pe un trup atletic, zburător, răspândind în urmă forţă brută.

Flota grupată a maşinilor gânditoare urma o tactică previzibilă, iar Agamemnon se săturase să tot audă declaraţiile bătăioase ale roboţilor de luptă. Adevărat, hipermintea era împiedicată să-i ucidă pe titani, dar flotele sale robotice puteau provoca pagube însemnate şi puteau distruge orice altceva. Se aştepta Omnius ca cymecii să se predea pur şi simplu şi să-şi taie singuri craca de sub picioare?

Şi totuşi generalul nu era atât de încrezător pe cât lăsa să se vadă. Grupul de atac se dovedea semnificativ mai mare decât cele de dinainte, iar înfrângerea lui ar fi secătuit multe dintre sistemele de apărare ale cymecilor. Dacă *hrethgirii* nu l-ar fi ţinut ocupat pe Omnius cu atât de multe atacuri agresive şi permanente, cei câţiva rebeli ai lui Agamemnon nu s-ar fi putut apăra împotriva puterii militare a lui Omnius, sau chiar împotriva paraziţilor umani. Oricare dintre inamici putea trimite o armată absolut copleşitoare, dacă ar fi hotărât s-o facă. Generalul îşi dădea seama că

situaţia de pe Richese devenea din ce în ce mai greu de apărat.

Când ajunse din urmă celelalte nave ale cymecilor din spaţiu, sondele-cercetaş îşi luară zborul de la adăpostul feţei întunecate a planetei, pentru a spiona flota robotică.

— Se… se… se pregătesc să… să… să atace, anunţă Beowulf într-o transmisie înnebunitor de lentă, bâlbâită.

Gândurile neocymecului avariat erau atât de tulburi încât nu putea să trimită un semnal clar prin tijele mentale. Când se afla la sol, Beowulf abia reuşea să-şi facă forma păşitoare să înainteze fără să se clatine sau fără să se poticnească de obiecte.

— Preiau comanda, spuse Agamemnon. *N-are niciun sens să pierdem vremea.*

— Am… am… am înţeles.

Cel puţin Beowulf nu încerca să pretindă că mai era încă talentat sau capabil de ceva.

— Răspândiţi-vă după o schemă aleatoare. Deschideţi focul cu proiectile cu impuls.

Navele neocymecilor se îndepărtară în grabă, ca nişte pui de lup aţâţaţi arătându-şi colţii. Flota robotică se adună rapid în formaţie de atac, dar aparatele cymecilor erau mult mai mici, mai greu de lovit şi mai dispersate. Apărătorii lui Agamemnon evitară rafala de proiectile, ca să-şi poată lansa propriile mine de bruiaj.

Micile capsule magnetice erau proiectate folosind tehnologia câmpului Holtzman copiată de la armele *hrethgirilor,* unele capturate pe câmpurile de luptă, altele furnizate de spioni umani. Cymecii erau imuni la impulsurile de bruiaj, dar Liga Nobililor folosea de un secol această tehnologie împotriva maşinilor gânditoare.

În timpul desfăşurării minelor, armele robotice vaporizară zeci de nave ale neocymecilor, dar multe dispozitive de bruiaj zburară nestânjenite şi se agăţară de carcasele metalice ale vehiculelor inamice, trimiţând valuri de energie distrugătoare. Cu gelcircuitele minţii şterse, navele robotice începură să plutească în derivă, ciocnindu-se unele

de altele.

Nevăzând niciun motiv să rişte personal, Agamemnon se ţinea deoparte, dar se delecta stând aproape de înfruntare. Maşinile gânditoare erau zdrobite chiar mai spectaculos decât prevăzuse…

Încă o navă se înălţă din oraşul de dedesubt. În timp ce se îndrepta urlând către flota inamică, Agamemnon se întrebă dacă nu cumva Dante hotărâse şi el să intre în luptă, deşi era puţin probabil. Titanului birocrat nu-i plăcea să se afle în mijlocul lucrurilor… Nuu, era altcineva.

Ştia că mulţi dintre neocymecii lui tânjeau să lupte împotriva lui Omnius – şi nu era nicio surpriză în asta. Hipermintea asuprise Richese atât de multă vreme, pe vremea când neocymecii erau simpli oameni… era firesc că doreau să se răzbune. Nu se plângeau de faptul că titanii îi conduceau cu o stricteţe la fel de mare; din moment ce Agamemnon le dăduse ocazia să devină maşini cu minţi umane, voluntarii îi iertau brutalităţile ocazionale.

Misterioasa navă nouă se înălţă către grosul forţelor lui Omnius, dar nu deschise focul. Evită proiectilele în timp ce se strecura prin mijlocul luptei, trecând dincolo de primele linii de vehicule avariate ale maşinilor. Semnalele alergau ricoşând pe frecvenţele de comunicaţii, unele codificate şi de neînţeles, în limbajul maşinilor, altele – simple huiduieli batjocoritoare şi sfidătoare, provenind din partea neocymecilor.

— Atacaţi şi distrugeţi cât mai multe nave cu putinţă ale lui Omnius, ordonă Agamemnon. Să plece acasă cât mai ciomăgiţi!

Neocymecii porniră să înainteze, în timp ce nava misterioasă îşi croia drum tot mai adânc în grupul de nave robotice care mai supravieţuiau. Agamemnon îşi extinse raza de acţiune a senzorilor şi urmări aparatul singuratic, neidentificat, pierzând în jocul lui riscant. La apropierea de o navă de luptă robotică, fu capturat şi tras înăuntru, ca o insectă prinsă de limba lungă a unei şopârle.

Neocymecii lansară şi mai multe mine de bruiaj. După cât

se părea, maşinile recalculară şansele şi ajunseră la concluzia că nu aveau nici cea mai mică posibilitate de a câştiga. Flota lui Omnius se clătina din cauza pagubelor şi dădea acum înapoi, retrăgându-se de pe Richese, lăsând în urmă o mulţime de nave moarte, ca pe nişte grămezi de gunoi.

— Am ajuns la concluzia că alte bătălii au o prioritate mai mare, anunţă unul dintre comandaţii navelor robotice; suna ca o scuză neconvingătoare. Ne vom întoarce cu forţe mult superioare, care ne vor menţine pierderile la un nivel acceptabil. Ţine seama, generale Agamemnon, că sentinţa lui Omnius împotriva ta şi a cymecilor tăi este încă valabilă…

— O, sigur că da. Iar *voi* ţineţi seama, transmise Agamemnon, ştiind că maşinile gânditoare nu-i vor interpreta tonul sarcastic, că dacă vă întoarceţi şi ne stârniţi din nou vă trimitem iar la plimbare!

Lăsând mai mult de o sută de nave avariate sau scoase din funcţiune plutind în derivă în spaţiul rece de deasupra planetei Richese, flota lui Omnius plecă. Rămăşiţele însemnau un risc pentru navigaţie, dar poate că Agamemnon şi cymecii lui le-ar fi putut folosi ca parte a unui baraj defensiv. Baza lor nu putea fi prea sigură.

Cymecul înţelegea totuşi că ameninţarea comandantului robot nu era lipsită de temei. Maşinile gânditoare aveau cu siguranţă să se întoarcă, iar data viitoare Omnius avea să trimită suficientă putere de foc pentru a-şi asigura victoria. Agamemnon înţelegea şi că el şi titanii săi trebuiau să plece de pe Richese şi să găsească alte lumi de cucerit, alte planete izolate, unde puteau construi fortăreţe inexpugnabile şi de unde-şi puteau extinde teritoriul. Asta ar fi fost de ajuns pentru a se feri de Omnius, deocamdată.

Avea să discute problema neîntârziat cu Juno şi cu Dante, căci trebuiau să se mişte repede. Putea fi hipermintea stângace şi previzibilă, dar era şi absolut implacabilă…

Mult mai târziu, după ce se întoarse în oraş şi evaluă pagubele produse de atacul roboţilor, Agamemnon descoperi, spre amărăciunea lui, că pilotul navei singuratice nu fusese până la urmă un neocymec ambiţios.

Cumva, după cincizeci şi şase de ani de captivitate, robotul independent Seurat evadase şi îşi luase zborul, pentru a reveni în flota maşinilor gânditoare.

Dumnezeu îl răsplăteşte pe cel plin de compasiune.

Zicală de pe Arrakis

Deşi imaginaţia ei abia dacă putea fi cuprinsă în întregul univers, Normna Cenva abia dacă-şi părăsea vreodată talmeş-balmeşul din birou. Mintea ei călătorea oriunde avea nevoie să meargă.

Total concentrată, îşi capta ideile prolifice pe schiţe statice şi pe planşete de desen electronice, în timp ce şantierele Kolharului din apropiere murmurau pe când muncitorii îi transformau viziunile în realitate. Navă după navă, scuturi, motoare, arme… Procesul nu se sfârşea niciodată, pentru că Norma nu se oprea niciodată. Jihadul nu se oprea niciodată.

Observă, fără să fie prea surprinsă, că venise din nou dimineaţa. Lucrase toată noaptea… poate mai mult. Nu avea nici cea mai mică idee în ce dată se afla. Afară, la şantierele de pe Kolhar, conduse acum de fiul ei mai mare, Adrien, auzea maşinăriile grele. Era un sunet… rodnic, care nu-i distrăgea câtuşi de puţin atenţia. Adrien era unul dintre cei cinci copii pe care-i avusese cu Aurelius Venport, dar ceilalţi patru nu aveau aptitudinile şi dăruirea lui pentru afaceri. Ceilalţi, doi fii şi două fiice, lucrau pentru VenKee Enterprises, dar în poziţii mai puţin importante, ca reprezentanţi ai companiei. Acum, Adrien se dusese în persoană pe Arrakis ca să supravegheze livrările şi distribuţia de mirodenie.

Echipele de lucru asamblau vehicule comerciale şi de război, cele mai multe cu motoare convenţionale sigure, deşi unele erau echipate cu remarcabilele motoare care pliau spaţiul, menite să arunce într-o clipă o navă dintr-un loc în altul. Din nefericire, acest sistem rămânea riscant prin natura lui; rata pierderilor era atât de mare, încât – în afara celor mai groaznice urgenţe – puţini oameni erau dispuşi să zboare cu navele care pliau spaţiul, ba nici măcar soldaţii Jihadului.

În ciuda repetatelor piedici – unele provocate de matematică şi de fizică, altele de fanatism – Norma avea să găsească până la urmă soluţia, dacă-i rămânea destul timp şi destulă putere de concentrare. Nu exista o prioritate mai mare.

Ieşi în aerul răcoros al dimineţii, cu ochii aţintiţi asupra haosului construcţiilor, fără să audă larma sau să simtă mirosul fumului. Cea mai mare parte dintre resursele Kolharului erau dedicate asamblării noilor nave, pentru a completa pierderile permanente din armata Jihadului. Simpla cantitate de energie, de materiale şi de muncă folosite pentru a duce acest război era de neînţeles chiar şi pentru mintea ei.

Cândva fusese o tânără pipernicită, dispreţuită de mama ei. Acum, Norma era frumoasă din punct de vedere fizic, cu idei şi responsabilităţi care cuprindeau un întreg univers şi se întindeau departe în viitor. Acum, că *se schimbase* într-un mod atât de fundamental, ridicându-se la un nivel mai înalt de conştiinţă după ce fusese torturată de către titanul Xerxes, devenise o punte hotărâtoare între prezent şi eternitate. Umanitatea nu-şi putea împlini potenţialul fără ea.

Norma avusese noroc pentru o vreme. I se dăruise multă iubire şi iubise şi ea, în schimb. Aurelius, sprijinul ei emoţional şi în materie de afaceri, dispăruse acum, împreună cu severa şi egocentrica ei mamă, amândoi victime ale războiului. Relaţia Normei cu Zufa fusese dificilă, dar dragul de Aurelius se dovedise un adevărat trimis al lui Dumnezeu, salvând-o din multe puncte de vedere. Dăinuia în gândurile sale în fiecare zi. Fără credinţa lui neclintită în ea, Norma nu şi-ar fi realizat ţelurile vitale şi nu şi-ar fi împlinit visurile. Încă de la început, Aurelius îi recunoscuse potenţialul şi-şi pusese averea în joc pentru ea.

Datorită înţelegerii pe care Aurelius o negociase chiar cu Serena Butler, VenKee păstrase monopolul asupra tehnologiei de pliere a spaţiului. Cândva, noua generaţie de

nave avea să fie mai importantă chiar şi decât scuturile Holtzman – îndată ce Norma ar fi rezolvat problemele de navigaţie. Dar de fiecare dată când găsea o parte a soluţiei, apăreau probleme pe care nu şi le imaginase înainte, făcând răspunsul să pară că se îndepărtează şi mai mult de ea, ca o reflectare multiplicată într-o sală a oglinzilor. O reacţie în lanţ a necunoscutelor.

În timp ce Norma urmărea spectacolul industrial, mintea îi hoinărea, căutând întotdeauna răspunsurile care o ocoleau. Navele care pliau spaţiul puteau sări dintr-un punct în altul prin univers – sistemul de propulsie propriu-zis mergea perfect – dar *dirijarea* navei în jurul obstacolelor presărate prin cosmos părea o provocare de nedepăşit. Deşi spaţiul era vast şi în cea mai mare parte gol, dacă ruta unei nave de tip nou se întâmpla să treacă printr-o stea sau planetă aşezate nepotrivit, vehiculul era distrus. Nu avea nicio şansă de a se da la o parte sau de a ocoli, nicio şansă de a lansa o navetă de salvare. Cam o zecime dintre călătoriile cu navele care pliau spaţiul se sfârşeau cu un dezastru.

Problema era asemănătoare cu a zbura legat la ochi printr-un câmp minat. Nicio minte umană nu putea reacţiona la primejdii destul de repede, nicio hartă nu putea planifica un curs prin spaţiul pliat cu precizie suficientă pentru a ţine cont de toate problemele. Nici măcar Norma n-o putea face, în ciuda intelectului ei supraman.

Cu ani în urmă, găsise o soluţie temporară, folosind computere cu gândire rapidă, aparate analitice pentru decizii rapide ce puteau anticipa erorile în câteva nanosecunde şi puteau planifica trasee alternative. Instalate pe furiş pe primele nave care pliau spaţiul, aceste maşini de navigaţie computerizate înjumătăţiseră rata pierderilor, făcând noua tehnologie aproape – *aproape* – practică.

Dar când ofiţerii armatei Jihadului descoperiseră după o vreme computerele, scandalul aproape că dusese la închiderea şantierelor de pe Kolhar. Norma fusese foarte

încurcată, arătând dovezile succesului şi subliniind foloasele importante pe care navele superrapide le aduceau Jihadului. Însă Marele Patriarh aproape că făcuse apoplexie când aflase de „înşelăciunea” pe care încercase Norma s-o comită.

Fiul ei Adrien, un bun vorbitor şi un negociator ager, ca şi tatăl lui, o salvase pe Norma şi mai apoi şantierele, se dăduse peste cap să scoată şi să distrugă sistemele computerizate de navigaţie, sub privirea atentă a funcţionarilor cu chipuri mohorâte ai Ligii. Zâmbise, iar funcţionarii plecaseră cu nasul pe sus.

— O să găseşti tu altă soluţie, îi şoptise Adrien mamei sale. Ştiu c-o să găseşti…

Deşi nu mai putea folosi din nou computerele, Norma păstrase şi ascunsese câteva dintre sistemele de navigaţie – apoi petrecuse decenii lucrând la problemă de la început, un handicap imposibil. Fără computere sofisticate, nu vedea nicio cale de a ocoli. Un navigator ar fi trebuit să prevadă problemele şi să le corecteze *înainte* de a apărea – ceea ce, aparent, era o imposibilitate.

Şi astfel, navele care pliau spaţiul rămâneau o prăpastie a investiţiilor VenKee atât de adâncă, încât era cu neputinţă să fie vreodată umplută cu profituri. Tehnologia funcţiona exact aşa cum o proiectase Norma… dar problema era controlarea ei.

Din fericire, VenKee scotea profituri substanţiale transportând mărfuri, în special misterioasa mirodenie de pe Arrakis. Până acum, numai compania ei comercială avea relaţiile şi cunoştea sursa acesteia.

Norma folosea chiar ea mirodenie. Se dovedise o adevărată binefacere. *Melanj.* Pregătindu-se pentru o nouă zi de lucru, trase pe nări mirosul puternic de scorţişoară al unei capsule maronii-roşcate, o puse pe limbă şi înghiţi. Pierduse socoteala cantităţii de melanj luate în ultimele câteva zile. *Atât cât era necesar.*

Efectul mirodeniei curgând prin circuitul sanguin, prin minte, era spectaculos. O clipă, Norma se uită pe fereastra

biroului ei de la şantier, urmărind fabricarea unui vehicul din apropiere. Muncitorii umblau grăbiţi pe schelele prinse de carcasă, sau făceau manevre de-a lungul învelişului de metal, folosind centuri suspensoare proiectate chiar de ea.

În clipa următoare, simţi un val de ameţeală, ca în momentul plierii spaţiului, dar diferit, într-un fel pe care nu-l înţelegea încă. În ultimele luni, îşi mărise consumul personal de melanj, experimentând asupra ei ca şi asupra navelor, căutând cu disperare un răspuns la enigma navigaţiei. Se simţea plină de viaţă, gândurile i se revărsau ca un adevărat potop, alergând către concluzii ca nişte cascade învolburându-se printr-un defileu de piatră neagră.

Dintr-odată, într-un fulger mental, Norma fu înconjurată de o viziune care o purtă departe de Kolhar. Văzu un bărbat înalt şi slab, stând într-un deşert scăldat în soare şi supraveghind reparaţia unei combine de mirodenie. În ciuda aspectului vălurit al viziunii, ca şi cum ar fi privit prin sticlă groasă, Norma recunoscu profilul aristocratic al bărbatului şi părul negru, ondulat, care încă nu avea nicio urmă de cenuşiu, în ciuda celor şaizeci şi patru de ani pe care-i avea. Efectele geriatrice ale consumului de melanj.

Adrien. Fiul meu. E pe Arrakis. Se gândi că îşi amintea acum de plecarea lui Adrien, pentru a trata cu culegătorii zensunniţi de mirodenie de pe planeta deşertică.

Semăna atât de mult cu tatăl lui încât aproape că-şi putea închipui că-l vede pe Aurelius. Având în vedere perspicacitatea dovedită a fiului ei în materie de afaceri, Norma îi lăsase lui conducerea VenKee Enterprises, astfel încât să se poată concentra asupra propriei sale munci.

Era adevărată viziunea? Norma nu ştia ce să creadă, sau dacă ceea ce voia să creadă ar fi posibil.

În timp ce privea imaginea fiului ei mai mare, o durere acută îi străpunse craniul, parcă retezat cu un fierăstrău, şi scoase un ţipăt. Vedea numai străfulgerări şi dungi colorate în faţa ochilor. Bâjbâi orbeşte după încă o capsulă de mirodenie, o înghiţi. Treptat, durerea se potoli, iar vederea i se limpezi.

Imaginea din vis se îndepărtă de Adrien, ca vederea unui vultur năpustindu-se de la mare înălţime asupra dunelor nesfârşite. Apoi Norma leşină şi se cufundă în beznă, ca un vierme orb aruncându-se în nisip…

*

Mai târziu, stătea dezbrăcată în faţa unei oglinzi. Încă de la amplificarea ei mentală explozivă, fusese capabilă de a-şi reconstrui corpul şi de a păstra o înfăţişare perfectă, extrasă din rezerva de gene a străbunelor ei de sex feminin. Aurelius o apreciase întotdeauna pentru ceea ce era, chiar şi când arăta diformă, dar Norma folosise procesul pentru a-şi modela trupul şi pentru a-l face mai frumos pentru el. Nu mai îmbătrânea. Acum, în reflexia din oglindă, Norma examină curbele fără cusur ale siluetei ei feminine, trăsăturile splendide ale unui chip pe care îl crease cu multă vreme în urmă, pentru bărbatul pe care îl iubea.

Pe dinăuntru, simţea că ceva se desprinde de lumea fizică, pe măsură ce trupul ei metamorfozat se schimba încă şi mai mult, în aparenţă din propria lui voinţă. Nu părea să moară sau să se prăbuşească… dar *evolua,* şi nu înţelegea procesul câtuşi de puţin.

Înfăţişarea ei fizică nu mai avea importanţă; de fapt îi distrăgea atenţia. Trebuia să controleze puterea, dirijând-o în mod adecvat, aşa cum făcuseră străbunele ei magiciene, dar pe o scară mult mai mare. Ceea ce voia să facă cerea o parte mai mare din energia ei mentală decât modelarea unui singur trup uman, şi mult mai multă decât actele de distrugere ale predecesoarelor ei magiciene.

E nevoie întotdeauna de mai multă energie ca să creezi decât ca să distrugi.

Norma se simţea epuizată sub presiunea a ceea ce trebuia să facă, secătuită de construcţia continuă de imagini, de experimente… de eşecurile permanente. Iar

când era obosită avea nevoie de şi mai mult melanj.

În oglindă, îşi privi trupul statuar unduind şi pâlpâind. Pe umărul drept îi apăru o umflătură roşie. Forţat, folosindu-şi puterile mentale, îşi refăcu perfecţiunea înfăţişării. Cusurul dispăru.

Se menţinea perfectă în amintirea iui Aurelius Venport. Dar el dispăruse, şi nici chiar lipsa lui n-avea s-o oprească să realizeze ceea ce era necesar.

Graniţa dintre viaţă şi moarte e tăioasă şi rapidă în deşert.

Avertisment pentru prospectorii de mirodenie

Pe culmea unei dune bătute de vânt, Adrien Venport stătea în picioare, la o oarecare distanţă de mecanici, urmărindu-i cum reparau o combină de mirodenie, în timp ce alţii cercetau cu atenţie zona, în căutarea celui mai mic semn al unui vierme de nisip care s-ar fi putut apropia. Nu cunoştea în amănunt cum funcţiona maşina, dar ştia că, sub supravegherea lui atentă, oamenii lucrau mai repede şi mai conştiincios.

Aici, în deşertul inundat de soare de pe Arrakis, timpul părea să se fi oprit. Oceanul de nisip era nesfârşit, arşiţa – arzătoare, uscăciunea – destul de aspră ca să facă să crape pielea neacoperită. Se simţea complet vulnerabil, cu o senzaţie stranie de furnicătură, ca şi cum l-ar fi privit cineva nevăzut şi puternic.

Cum ar putea orice om să nu fie cuprins de veneraţie pentru această planetă?

Una dintre maşinile mici de cernut melanj se stricase, iar VenKee pierdea bani cu fiecare oră în care utilajul nu funcţiona. Adrien avea alţi culegători şi distribuitori care aşteptau transportul în Arrakis City. Mai departe, în bazinul auriu, doi monştri pentru excavare munceau la un petic portocaliu de nisip cu mirodenie. Un transportor gigantic plutea în apropiere la mică înălţime, iar temerarii lucrau cu excavatoare electrice pentru a aduna depozitele de melanj de culoarea ruginii, umplând containere de marfă şi încărcându-le în aparatul zburător pentru prelucrare.

Prin aparatul de comunicaţii bruiat de paraziţi, un bărbat strigă:

— Semn de vierme!

Echipa de mercenari alergă spre transportor, în timp ce mecanicii de lângă Adrien îngheţară de frică.

— Ce-o să ne facem? Nu putem zbura de-aici cu chestia

asta!

Unul dintre oamenii plini de praf se uită neajutorat la componentele de motor împrăştiate pe prelate de plastic întinse pe nisip.

— Ar fi trebuit să lucraţi mai repede! strigă unul dintre ceilalţi prospectori de mirodenie.

— Încetaţi cu meştereala şi nu scoateţi niciun sunet, spuse Adrien, cu picioarele înfipte în nisip. Staţi absolut liniştiţi.

Făcu semn din cap către celelalte două mari excavatoare.

— Fac mult mai mult zgomot decât noi. Viermele n-are niciun motiv să ne dea nouă atenţie.

În partea opusă a bazinului, a doua şi a treia echipă se căţăraseră la bordul transportorului greu, care apucă atâta marfă câtă putea să intre. Câteva clipe mai târziu, transportorul se ridică de la sol, abandonând carcasa maşinilor de recoltat – nişte utilaje foarte scumpe, se gândi Adrien.

Viermele gigantic plonjă către pradă de-a dreptul prin nisip. Maşinile abandonate stăteau tăcute pe sol, dar motoarele de propulsie verticală ale vehiculului de salvare urlau şi tunau, iar vibraţiile stârneau instinctul de vânătoare al viermelui. Ca un obuz de artilerie, viermele ieşi din adăpostul de nisip şi se întinse în aer, din ce în ce mai sus. Transportorul greu forţă motoarele care bubuiau, încercând să-l scoată din primejdie, iar gura imensă a viermelui uriaş se deschise larg, scuipând furios stropi de nisip ca pe salivă.

Viermele atinse punctul culminant, se întinse şi se lungi, ratând la limită transportorul. Încercarea lui de a muşca agită aerul şi făcu transportorul să se clatine, ridicându-se şi căzând în timp ce viermele de nisip se prăbuşi la loc peste dune, strivind sub el maşinile abandonate. Apoi pilotul recăpătă controlul şi continuă să urce, îndreptându-se cu toată viteza către muchia ascuţită a marginii unei stânci.

Muncitorii rămaşi în urmă cu Adrien murmurară uşuraţi văzându-şi camarazii scăpaţi, dar rămaseră nemişcaţi. Navele de salvare nu se puteau întoarce după ei decât după ce pleca viermele.

Creatura se zvârcoli în bazinul larg, devorând utilajele de recoltare, apoi se cufundă din nou în deşert. Adrien privi, ţinându-şi răsuflarea, cum făgaşul lăsat de vierme unduia nisipurile, îndreptându-se spre orizont, în direcţia opusă.

Prospectorii murdari păreau mulţumiţi şi uşuraţi că îl păcăliseră pe demonul deşertului. Râzând încetişor, revenindu-şi după spaimă, se felicitau între ei. Adrien se întoarse să urmărească transportorul greu care continua să zboare greoi către stâncile negre. Pe partea cealaltă a crestei, într-un defileu adăpostit, protejat de nisip şi de viermi, o altă staţiune a VenKee avea să le ofere paturi şi un loc de odihnă. Aveau să trimită o echipă de recuperare după Adrien şi ceilalţi.

Nu-i plăcea însă cum îşi schimbase cerul culoarea într-un verzui întunecat, în direcţia în care plecase vehiculul, în spatele şirului de stânci.

— Voi ştiţi ce-i asta? Se stârneşte o furtună?

Auzise de incredibilele uragane de nisip de pe Arrakis, dar nu întâlnise niciodată vreunul. Mecanicul ridică ochii de la grămada lui de unelte; doi prospectori de mirodenie arătară cu degetul.

— O furtună de nisip, chiar aşa. Una mică, o rafală, nici pe departe atât de rea ca o furtună Coriolis.

— Transportorul zboară direct spre ea.

— Atunci asta-i foarte rău.

În timp ce Adrien se uita, transportorul începu să se zguduie. Ţiuituri de alarmă însoţeau strigătele pilotului prin comunicator. Tentacule moi de nisip şi praf se învălătuceau în jurul transportorului greu ca îmbrăţişarea unei iubite. Aparatul zburător sălta dezordonat, răsucindu-se, scăpat de sub control, până când se izbi de stâncile negre, lăsând în urmă doar o mică izbucnire de flăcări portocalii şi fum negru, ce dispăru cât ai clipi în vârtejul furtunii.

Afurisiţii de viermi îşi iau mereu mirodenia înapoi, îşi zise Adrien. *Într-un fel sau altul.*

Era un adevăr nefericit al speculaţiilor riscante în materie de afaceri: indiferent ce măsuri de prevedere erau luate, dezastrele neaşteptate pândeau întotdeauna pe nepregătite.

— Terminaţi reparaţiile cât mai curând posibil, vorbi el cu voce slabă, dar fermă, ca să putem pleca de-aici şi să ne întoarcem în Arrakis City.

*

Mai târziu, aflat într-o piaţă suk din Arrakis City, înconjurat de prospectori de mirodenie, Adrien li se adresă oamenilor, dintre care mulţi încercau în continuu să tragă pe sfoară VenKee Enterprises. Era felul lor de-a fi, iar el se pricepea destul la asta ca să nu-i lase să iasă basma curată.

— Ridicaţi prea mult preţurile…

Fără să se clintească din loc, Adrien se uită drept în ochii unui prospector îndesat şi bărbos, aproape de două ori cât el. Ca şi alţi localnici, prospectorul purta o pelerină de camuflaj pentru deşert şi unelte prăfuite, agăţate de centura groasă din talie.

— VenKee nu poate îngădui aşa ceva!

— Culesul de mirodenie e periculos, răspunse bărbosul. Trebuie să fim recompensaţi în mod corect.

Un al doilea prospector adăugă:

— Multe echipe s-au pierdut fără urmă…

— Nu e vina mea când oamenii îşi asumă prea multe riscuri. Nu-mi place să fiu înşelat.

Adrien făcu un pas mai aproape de bărbaţii cu înfăţişare uşor ameninţătoare, pentru că era contrariul a ceea ce se aşteptau ei. Trebuia să pară puternic şi teribil.

— VenKee v-a oferit un contract mare. Aveţi slujbe sigure. Ar trebui să fiţi îndeajuns de fericiţi cu asta. Nişte babe nu s-ar plânge atât de mult ca voi!

Oamenii deşertului căpătară un aer ţeapăn la auzul insultei. Conducătorul bărbos duse mâna la şold, ca pentru a scoate o armă.

— Vrei să-ţi păstrezi apa, străinule?

Fără ezitare, Adrien îşi înfipse amândouă palmele în pieptul plin de praf al prospectorului şi-l îmbrânci brusc şi cu putere, făcându-l să dea înapoi, poticnindu-se. Unii dintre însoţitorii bărbatului căzut la pământ îşi scoaseră cuţitele, în timp ce alţii îl ajutară să se pună pe picioare, furios.

Adrien încrucişă braţele la piept, arătându-le un zâmbet înnebunitor de plin de încredere.

— Şi voi vreţi să vă păstraţi afacerile cu VenKee? Credeţi că nu există alţi zensunniţi gata să apuce ceea ce le ofer? M-aţi făcut să pierd vremea, aducându-mă aici, pe Arrakis, şi mă faceţi s-o pierd în continuare cu plângerile voastre copilăreşti. Dacă sunteţi oameni de onoare, veţi îndeplini termenii asupra cărora am căzut de acord. Dacă nu sunteţi de onoare, atunci refuz să mai fac afaceri cu voi.

Deşi păstra o atitudine neprotocolară, ştiau că nu era câtuşi de puţin o cacealma. Triburile din deşert ajunseseră să se obişnuiască să adune şi să vândă mirodenie. VenKee era singurul lor client regulat, iar Adrien *era* VenKee. Dacă s-ar hotărî să-i pună pe lista neagră pe aceşti oameni, ar trebui ca ei să se întoarcă la încropirea unei vieţi din ceea ce puteau oferi deşerturile de pe Arrakis… şi mulţi zensunniţi uitaseră cum să facă aşa ceva.

Se uitară unii la alţii, în arşiţa şi în duhoarea sukului aglomerat. Până la urmă, le oferi o creştere simbolică pentru produsul lor, o mărire de cost pe care avea s-o transfere asupra consumatorilor de melanj, dintre care mulţi erau bogaţi. Clienţii lui ar fi dispuşi să plătească, probabil nici n-ar observa diferenţa, din moment ce melanjul era atât de rar şi de scump. Oamenii deşertului se îndepărtară doar pe jumătate mulţumiţi.

După ce plecară, Adrien dădu din cap.

— Vreun duh pervers a dat peste cap planeta asta cât de

mult a putut... şi a pus mirodenia chiar în mijlocul ei.

Universul se poate schimba, dar deşertul nu se schimbă. Arrakis merge după propriul lui ceas. Cel care refuză să recunoască acest lucru trebuie să-şi înfrunte propria nesăbuinţă.

Legenda lui Selim Călăreţul Viermilor

De îndată ce arşiţa zilei începu să scadă, grupul de bărbaţi zensunniţi ieşi din ascunzătorile umbrite şi se pregăti să-şi continue drumul dinspre Scutul de Piatră. Ishmael nu era deosebit de nerăbdător să ajungă în zgomotul şi duhoarea civilizaţiei, dar nu voia să-l lase pe El'hiim să se ducă nesupravegheat în aşezarea VenKee. Fiul lui Selim Călăreţul Viermilor alegea prea adesea obiceiuri periculos de confortabile în preajma celor din afara planetei.

Ishmael îşi acoperi cu veşmântul protector ceea ce se mai vedea din pielea tăbăcită, dând dovadă de bun-simţ, chiar dacă nesăbuiţii membri mai tineri ai tribului n-o făceau. Pe faţa zbârcită purta o mască, pentru a reţine umezeala emanată prin respiraţie, în timp ce straturile de filtrare funcţionau ca un strai distilator pentru a-i colecta transpiraţia. Nu irosea nimic.

Ceilalţi erau totuşi neglijenţi cu apa, convinşi că puteau oricând să cumpere alta. Purtau haine de fabricaţie străină, modele alese ca să se potrivească mai curând cu moda decât cu utilitatea în deşert. Chiar şi El'hiim etala culori strălucitoare, nesocotind camuflajul necesar în pustietate.

Ishmael îi promisese mamei băiatului, aflată pe patul de moarte, că avea să aibă grijă de el, şi încercase – poate de prea multe ori – să-l facă pe tânăr să înţeleagă. Dar El'hiim şi prietenii lui erau o cu totul altă generaţie; se uitau la el ca la o relicvă străveche.

Prăpastia dintre el şi Ishmael era adâncă. Când mama lui era pe moarte, El'hiim îl implorase să caute un tratament medical din afară, în Arrakis City, dar Ishmael se împotrivise cu hotărâre influenţei străinilor nedemni de

încredere. Marha îl ascultase pe soţul ei în loc să-şi asculte fiul. În ochii lui El'hiim, asta dusese de-a dreptul la moartea ei.

Tânărul fugise, îmbarcându-se la bordul unei nave a VenKee care-l dusese în lumi îndepărtate – inclusiv pe Poritrin, încă devastată în urma răscoalei sclavilor în cursul căreia Ishmael şi discipolii săi evadaseră pe Arrakis. Până la urmă, El'hiim se întorsese la tribul lui, dar rămăsese modelat pentru totdeauna de ceea ce văzuse şi aflase. Experienţele pe care le avusese îl convinseseră mai mult ca oricând că zensunniţii ar trebui să adopte obiceiuri din afară – inclusiv culegerea şi vânzarea mirodeniei.

Pentru Ishmael, asta era o blasfemie, o palmă peste faţă la adresa misiunii lui Selim Călăreţul Viermilor. Dar el n-avea să-şi abandoneze promisiunea mai veche faţă de Marha, aşa că îl însoţea fără tragere de inimă pe El'hiim, chiar şi în nesocotinţele acestuia.

— Să strângem lucrurile şi să redistribuim greutatea, zise El'hiim, cu vocea plină de veselie, abia aşteptând. Putem ajunge cu uşurinţă la aşezarea VenKee în câteva ore, apoi o să avem restul nopţii numai pentru noi.

Bărbaţii zensunniţi chicotiră şi se mişcară mai repede, plini de nerăbdare, gândindu-se deja cum să-şi cheltuiască banii murdari. Ishmael se încruntă, dar îşi ţinu vorbele pentru el. Le rostise deja de atâtea ori încât suna ca o zgripţuroaică cicălitoare. El'hiim, noul naib al sătenilor, avea propriile lui idei despre cum să conducă oamenii.

Ishmael îşi dădea seama că el însuşi era doar un bătrân încăpăţânat, cu greutatea a o sută şi trei ani apăsând pe oasele dureroase. O viaţă grea în deşert, ca şi dieta regulată de mirodenie, îl menţinuseră puternic şi sănătos, în timp ce alţii se înmuiaseră. Deşi arăta ca Matusalem din vechile scripturi, era convins că încă putea depăşi aceşti tineri căţelandri, atât ca inteligenţă cât în luptă, dacă l-ar provoca la vreun duel.

Totuşi, niciunul n-o făcuse vreodată. Acesta era un alt mod în care nu reuşeau să urmeze vechile datini.

Îşi luară baloturile grele cu melanj concentrat, purificat, pe care-l recoltaseră din nisipuri. Deşi nu era de acord cu ideea de a vinde mirodenie, Ishmael ducea pe umeri o povară cel puţin la fel de grea pe cât duceau şi ceilalţi. Era gata de plecare înainte ca însoţitorii lui mai în vârstă să fi terminat de bâjbâit la echipament, apoi aşteptă într-o tăcere stoică până când El'hiim porni cu pas zgomotos şi uşuratic. Trupa ieşi la lumina soarelui şi începu să păşească atent pe potecile abrupte.

Sub umbrele alungite ale amurgului care se apropia, luminile pâlpâitoare ale aşezării VenKee străluceau în adăpostul protejat al Scutului de piatră. Clădirile erau un talmeş-balmeş de structuri străine, ridicate fără niciun fel de plan. Era ca o excrescenţă canceroasă de case şi birouri prefabricate, vărsate din navele de mărfuri.

Ishmael miji ochii albastru-în-albastru şi îşi aţinti privirea înainte.

— Oamenii mei au construit aşezarea asta, după sosirea de pe Poritrin.

El'hiim surâse şi dădu din cap.

— Da, a crescut substanţial, nu-i aşa?

Tânărul naib era mai vorbăreţ, irosind umezeala respiraţiei pe gura neacoperită.

— Adrien Venport plăteşte bine şi are întotdeauna comenzi permanente pentru mirodenia noastră.

Ishmael îşi târa picioarele în continuare, cu pasul sigur pe pietrele sfărâmicioase.

Nu-ţi aduci aminte de viziunile tatălui tău?

— Nu, răspunse El'hiim tăios. Nu-mi aduc aminte deloc de tatăl meu. A lăsat un vierme să-l înghită înainte chiar să mă fi născut, şi n-am nimic în afară de legende. De unde să ştiu ce e adevărat şi ce e mit?

— A înţeles că negoţul cu mirodenie în afara planetei va distruge modul nostru de viaţă zensunnit şi-l va ucide până la urmă pe Shai-Hulud – în afară de cazul în care îl putem opri.

— Asta ar fi ca şi cum ai încerca să opreşti nisipul să intre

prin izolaţia uşii. Prefer o altă cale, şi în ultimii zece ani am avut parte din plin de prosperitate.

Îi zâmbi tatălui său vitreg.

— Dar tu găseşti mereu un motiv să te plângi, nu-i aşa? Nu-i mai bine ca noi, localnicii de pe Arrakis, să adunăm mirodenia şi să profităm de pe urma ei, în loc s-o facă altcineva? N-ar trebui să fim *noi* cei care recoltează mirodenie şi-o duc la VenKee? Altfel, şi-ar trimite străinii lor, propriile lor echipe…

— Au făcut-o deja, adăugă unul dintre ceilalţi.

— Întrebi care sacrilegiu poate fi acceptat mai uşor, insistă Ishmael. Eu nu-l aleg pe niciunul dintre ele.

El'hiim clătină din cap, privindu-şi însoţitorii ca pentru a arăta cât de lipsit de speranţă era bătrânul.

Cu mulţi ani în urmă, după ce Ishmael o acceptase pe mama lui El'hiim ca soţie, încercase să-l crească pe tânăr potrivit valorilor tradiţionale, urmând viziunile lui Selim Călăreţul Viermilor. Poate că Ishmael recursese la prea multe presiuni, silindu-şi fiul vitreg să o ia în altă direcţie.

Înainte de moartea lui Marha, aceasta îl făcuse să jure că o să-l apere şi o să-l sfătuiască pe fiul ei, însă de-a lungul anilor promisiunea îi devenise ca un junghi în coaste. Deşi nutrea griji serioase, nu avusese de-ales decât să-l sprijine pe El'hiim să devină naib. Din acel moment, Ishmael începu să se simtă ca şi cum ar fi alunecat la vale, pe panta mişcătoare a unei dune abrupte.

De curând, El'hiim îşi arătase judecata şubredă când aranjase ca două mici aparate de transport să vină la una dintre taberele zensunnite ascunse în adâncul deşertului. El'hiim văzuse acest lucru ca pe o metodă convenabilă de a face schimb de mărfuri prea grele ca să fie cărate la distanţe mari, dar pentru Ishmael micile vehicule zburătoare semănau izbitor de mult cu navele vânătorilor de sclavi care-l capturaseră pe când era doar un băieţel.

— Din cauza ta suntem vulnerabili!

Ishmael se încordase, pentru a-şi păstra vocea scăzută, ca să nu-l facă pe naib să se simtă stânjenit.

— Dacă oamenii ăştia vor să ne răpească?

Dar El’hiim îi înlăturase îngrijorarea cu un gest.

— Aceştia nu sunt vânători de sclavi, Ishmael. Sunt negustori şi oameni de afaceri.

— Ne-ai pus în pericol.

— Am intrat într-o relaţie de afaceri. Oamenii ăştia sunt demni de încredere.

Ishmael clătină din cap, lăsându-şi mânia să crească.

— Ai fost ademenit de propriul tău confort. Ar trebui să încercăm să punem capăt tuturor operaţiunilor de export de mirodenie şi să refuzăm avantajele ispititoare.

El’hiim oftase.

— Te respect, Ishmael… dar uneori eşti incredibil de mărginit.

Se îndepărtase ca să-i întâmpine pe negustorii VenKee veniţi în vizită, lăsându-l pe Ishmael în urmă, plin de furie…

Acum, la căderea nopţii, grupul de oameni ajunse la baza de la Scutul de Piatră. Clădirile mărginaşe, condensatoarele de umezeală şi staţiile de generare a energiei solare apăruseră ca mucegaiul din locurile adăpostite de lângă stânca înaltă.

Ishmael îşi menţinuse pasul aşezat, deşi ceilalţi oameni ai deşertului se grăbeau, abia aşteptând să se împărtăşească din aşa-numita civilizaţie. În orăşel, zgomotul de fond era o cacofonie diferită de orice se auzea în largul bledului. Mulţi oameni vorbeau, maşinile bubuiau şi tunau, generatoarele bâzâiau. Luminile şi mirosurile erau o jignire pentru el.

Deja, vestea despre sosirea lor se răspândise de-a lungul şi de-a latul străzilor aşezării VenKee. Angajaţii companiei ieşiră din case ca să-i întâmpine, îmbrăcaţi în costume ciudate şi ducând unelte de neînţeles. Când ştirea ajunse la birourile VenKee, un reprezentant comercial se apropie de-a lungul străzii, fericit să-i privească. Ridică mâinile în semn de bun venit, dar Ishmael se gândi că avea un zâmbet mieros şi neplăcut.

El’hiim îl întâmpină pe bărbat cu o urare de sănătate.

— Am adus încă un transport, şi-l poţi cumpăra – dacă preţul e acelaşi.

— Melanjul valorează la fel de mult ca întotdeauna. Iar plăcerile oraşului nostru te aşteaptă, dacă râvneşti la ele.

Oamenii lui El'hiim mulţumiră zgomotos. Ishmael plecă pleoapele, dar nu scoase niciun cuvânt. Cu gesturi rigide, îşi scoase din spate balotul cu mirodenie şi-i dădu drumul la picioare, pe pământul prăfos, ca şi cum n-ar fi fost altceva decât gunoi.

Reprezentantul VenKee îi chemă vesel pe hamali ca să-i elibereze pe oamenii deşertului de poverile lor, ducând baloturile de melanj la un birou de analiză, unde să fie cântărite, evaluate după calitate şi plătite.

În timp ce luminile artificiale deveneau tot mai intense pentru a alunga întunericul nopţii, muzica răguşită, străină, izbea urechile lui Ishmael. El'hiim şi oamenii lui se desfătau, cheltuind banii proaspăt câştigaţi pe transportul de mirodenie. Priveau dansatoare umflate de apă cu pielea palidă şi neatrăgătoare; beau cantităţi imense de bere de mirodenie, îngăduindu-şi să ajungă jenant de beţi.

Ishmael nu luă parte la toate acestea. Pur şi simplu se aşeză şi-i privi, detestând fiecare clipă şi dorind să se întoarcă acasă, în deşertul sigur şi liniştit.

Din moment ce n-a existat de secole nicio conexiune de încărcare între mine şi hiperminte, Omnius nu-mi cunoaşte gândurile, dintre care unele ar putea fi considerate lipsite de loialitate. Dar eu nu vreau ca ele să fie astfel. Sunt doar curios din fire.

Dialogurile lui Erasmus

Înconjurat de moarte chinuitoare, de gemete de durere şi de toată gama de expresii de implorare, Erasmus înregistra cu sârguinţă fiecare subiect, cu aceeaşi grijă. Acurateţea ştiinţifică cerea acest lucru. Iar retrovirusul ARN mortal era aproape gata să fie lansat.

Abia venise de la ultima dintr-o serie de întâlniri cu Rekur Van, unde discutase cele mai bune metode pentru răspândirea molimei, dar robotul fusese frustrat – atât cât putea fi o maşină gânditoare – când bărbatul tlulaxa schimbase mereu subiectul, sâcâindu-l în legătură cu progresele privind experimentul cu regenerarea reptiliană. Van era obsedat de posibilitatea de a-şi regenera membrele, dar robotul avea alte priorităţi.

Ca să-l liniştească, Erasmus potrivise bandajele biologice pe umerii bărbatului şi minţise, exagerând rezultatele. Mici umflături creşteau într-adevăr sub bandaje, cu dovezi clare de creştere a unor oase noi, deşi cu o viteză aproape neglijabilă. Poate că acest lucru era interesant prin sine însuşi, dar era numai unul dintre numeroasele teste în curs de desfăşurare. Socotise necesar să mărească dozele de medicamente în această dimineaţă, destul ca să facă pe omul fără membre să se concentreze asupra a ceea ce era cel mai important, în loc de treburi personale neghioabe.

Îmbrăcat într-una dintre robele lui elegante favorite, de data asta de un albastru intens, Erasmus trecea dintr-o cameră în alta, păstrând pe faţa de metalfluid un zâmbet plăcut. Rata de infecţie era de aproape şaptezeci la sută, cu o mortalitate anticipată de patruzeci şi trei la sută. Mulţi dintre cei care se însănătoşeau rămâneau totuşi permanent

infirmi din cauza rupturilor de tendon, un alt efect al bolii.

Câteva dintre victimele experimentelor se făcură mici în faţa lui, ghemuindu-se în colţurile celulelor lor pline de murdărie. Alţii întinseră rugător mâinile, cu disperarea citindu-li-se în ochii înceţoşaţi de boală; aceşti prizonieri, conchise robotul, trebuie să fie cuprinşi de delir sau de iluzii. Desigur însă că paranoia şi comportamentul iraţional erau simptome previzibile ale virusului.

Erasmus instalase şi amplificase un nou set de senzori olfactivi, astfel încât să poată să ia mostre şi să compare duhorile ce pluteau prin laboratoare. Simţea că acest lucru era o parte importantă a experienţei. După atâţia ani, după teste rulate neobosit şi loturi de viruşi mutanţi, Erasmus se simţea mândru de realizările sale. Era uşor să creezi o boală care să omoare aceste fragile fiinţe biologice. Secretul era să găseşti una care se răspândea rapid printre populaţiile de oameni, ucidea un procent mare de victime şi era aproape imposibil de vindecat.

Robotul şi colegul lui tlulaxa se hotărâseră asupra unui retrovirus ARN modificat genetic, care se răspândea prin aer şi care, deşi oarecum vulnerabil în mediul exterior, era transmis cu uşurinţă prin membranele mucoaselor sau prin rănile deschise. La intrarea în corpul uman, retrovirusul infecta, în mod neaşteptat ficatul – spre deosebire de cele mai multe dintre bolile asemănătoare – şi de aici se înmulţea rapid, producând o enzimă care transforma diferiţii hormoni în compuşi otrăvitori pe care ficatul nu-i putea prelucra.

Primele indicii ale bolii constau într-o prăbuşire a funcţiilor cognitive, ducând la un comportament iraţional şi la agresiune deschisă. Ca şi cum *hrethgirii* aveau nevoie să fie împinşi la şi mai multe acţiuni haotice!

Din moment ce simptomele primului stadiu erau minore, victimele infectate îşi continuau activităţile în societate mai multe zile înainte de a-şi da seama că erau bolnave, împrăştiind astfel maladia printre ceilalţi. Dar, odată ce compuşii transformaţi începeau să se acumuleze în

organism, iar funcţionarea ficatului era treptat distrusă, al doilea stadiu se dovedea rapid, de neoprit şi – în peste patruzeci la sută dintre subiecţii testaţi – ducea direct la moarte. Bineînţeles că, după ce un asemenea procent din populaţia unei lumi a Ligii ar muri în decursul a câteva săptămâni, restul societăţii s-ar prăbuşi repede.

Ar fi un lucru minunat de urmărit şi de consemnat. Pe măsură ce lumile Ligii aveau să cadă una câte una, Erasmus se aştepta să adune destule informaţii ca să aibă ce studia vreme de secole de-acum înainte, în timp ce Omnius reconstruia lumile sincronizate.

Intrând într-un alt sector cu încăperi etanşe, care adăpostea alt lot de cincizeci de victime de probă, robotul fu satisfăcut să vadă că multe dintre ele zăceau zvârcolindu-se în agonie sau se ghemuiseră deja morţi în băltoace puturoase de vomă şi excremente.

Examinând fiecare victimă, Erasmus observă şi înregistră diferitele leziuni ale pielii, rănile deschise (autoprovocate?), pierderea spectaculoasă în greutate şi deshidratarea. Cercetă cadavrele şi poziţiile lor contorsionate în moarte, dorindu-şi să fi avut la dispoziţie o metodă de a cuantifica nivelul de agonie pe care îl îndurase fiecare victimă. Erasmus nu era răzbunător; voia pur şi simplu un mijloc eficient de a eradica destui oameni pentru a slăbi de moarte lumile Ligii. Atât el, cât şi hipermintea computer vedeau numai binefaceri în impunerea ordinii sincronizate asupra haosului uman.

Fără îndoială, molima era gata de a fi împrăştiată.

Din obişnuinţă, îşi lărgi surâsul pe faţa argintie, schimbătoare. După ce se consultase îndelung cu Rekur Van, Erasmus aplicase cunoştinţele sale inginereşti la proiectarea unor containere potrivite pentru difuzarea virusului, torpile ce urmau să ardă complet în atmosferă şi să arunce organisme încapsulate ale molimei asupra unei planete infestate de *hrethgiri.* Retrovirusul ARN avea să fie vulnerabil în aer, dar suficient de puternic. Şi, odată ce populaţia era expusă, avea să se răspândească repede.

Făcând o ultimă însemnare a oamenilor care muriseră, Erasmus îşi îndreptă filamentele optice sclipitoare către o fereastră de observaţie. Dincolo de fereastră se afla o cameră micuţă, din care obişnuia câteodată să spioneze prin sticla reflectorizantă. Fereastra era acoperită cu o peliculă, astfel că fiinţele umane, cu văzul lor precar, zăreau numai imagini reflectate. Schimbă lungimea de undă, se uită prin geam şi fu uluit să-l găsească pe Gilbertus Albans acolo, în încăpere, observându-l pe el. Cum ajunsese înăuntru, ocolind toate sistemele de securitate? Credinciosul lui protejat zâmbea, ştiind că Erasmus îl putea vedea.

Robotul reacţionă cu o surpriză şi cu o insistenţă la limita groazei.

— Gilbertus, rămâi acolo. Nu te mişca.

Puse în funcţiune comenzile pentru a se asigura că încăperea de observaţii rămânea etanşă şi complet sterilizată.

— Ţi-am zis să nu vii niciodată în aceste laboratoare. Sunt prea periculoase pentru tine.

— Etanşarea e intactă, tată, spuse bărbatul. Era musculos datorită exerciţiilor prelungite, avea pielea curată şi netedă, părul des.

Cu toate acestea, Erasmus evacuă aerul din cameră şi îl înlocui cu aer curat, filtrat. Nu putea să rişte ca Gilbertus să fie infectat. Dacă această fiinţă umană îndrăgită ar fi fost expusă fie şi la unul dintre organismele minore producătoare de molime, ar fi putut suferi îngrozitor şi ar fi putut muri. Un rezultat pe care robotul nu-l dorea câtuşi de puţin.

Lăsându-şi pentru moment deoparte experimentele, fără să-i pese dacă distrugea datele pe o săptămână întreagă, Erasmus porni în grabă pe lângă încăperile ticsite până sus cu trupuri aşteptând să fie incinerate. Nu dădu nicio atenţie ochilor holbaţi şi gurilor deschise, membrelor ca nişte insecte pietrificate de rigor mortis… Gilbertus era diferit de orice fiinţă umană, avea mintea organizată şi eficientă, atât

de aproape de un computer pe cât era biologic posibil, pentru că Erasmus în persoană îl crescuse.

Deşi avea acum mai mult de şaptezeci de ani, Gilbertus încă arăta în floarea tinereţii, datorită tratamentului de prelungire a vieţii pe care i-l administrase Erasmus. Oamenii speciali, cum era şi Gilbertus, nu trebuiau să se degradeze şi să îmbătrânească, iar Erasmus avusese grijă ca bărbatul să aibă toate avantajele posibile şi toată protecţia necesară.

Gilbertus n-ar fi trebuit să rişte niciodată să vină aici, în laboratoarele unde se pregătea molima. Era un pericol inacceptabil.

Ajungând în camera de sterilizare, Erasmus îşi sfâşie roba albastră groasă şi o puse în jgheabul incineratorului; putea fi înlocuită oricând. Îşi stropi întregul corp de metal cu dezinfectante puternice şi cu substanţe chimice antivirale, având grijă să înece în lichid fiecare încheietură şi fiecare cută. Apoi se şterse cu minuţiozitate şi întinse mâna către încuietoarea ermetică a uşii. Ezită. Înainte de a ieşi, Erasmus repetă procesul complet de decontaminare a doua, şi apoi a treia oară. Doar ca să alunge orice îndoială. N-ar fi putut lua niciodată destule măsuri de prevedere ca să fie sigur că Gilbertus se afla în siguranţă.

Când se găsi, în sfârşit, în faţa fiului său adoptiv, robotul arăta ciudat de golaş, fără obişnuitele veşminte somptuoase. Avusese intenţia să-i ţină o prelegere lui Gilbertus, să-l prevină din nou despre pericolul nebunesc pe care-l riscase venind aici, dar o emoţie stranie domoli vorbele severe ale lui Erasmus. Îl certase destul pe băiatul sălbatic cu decenii în urmă, ori de câte ori se purtase urât, dar acum Gilbertus era o fiinţă umană complet programată şi cooperantă. Un exemplu pentru ceea ce ar putea realiza specia lui.

Bărbatul se lumină la faţă atât de vizibil la vederea robotului, încât Erasmus simţi un val de… mândrie?

— E timpul pentru partida de şah. Ţi-ar plăcea să joci cu mine?

Robotul simţea nevoia să-l scoată din clădirea laboratorului.

— O să joc şah cu tine, dar nu aici. Trebuie să mergem departe de încăperile infestate de molimă, într-un loc unde să fii în siguranţă.

— Dar, tată, nu m-ai înzestrat tu cu imunitate la toate bolile posibile, prin tratamentul de prelungire a vieţii? Locul ăsta ar trebui să fie destul de sigur pentru mine.

— Destul de sigur nu e totuna cu absolut sigur, replică Erasmus, surprins de propria sa îngrijorare, la marginea iraţionalului.

Gilbertus nu părea neliniştit.

— Ce înseamnă siguranţa? Nu m-ai învăţat că e o iluzie?

— Te rog nu încerca să aduci argumente inutile. N-am destul timp pentru asta acum.

— Dar tu mi-ai vorbit de filosofii străvechi care ne învăţau că nu există ceea ce numim siguranţă, nici pentru o fiinţă biologică, nici pentru o maşină gânditoare. Aşa încât ce rost are să plecăm? Poate c-o să iau molima, poate că nu… Chiar şi mecanismele tale s-ar putea opri în orice clipă, pentru motive la care nu le-ai gândit până acum. Ori ar putea cădea din cer un meteorit şi să ne omoare pe amândoi…

— Fiul meu, pupilul meu, dragul meu Gilbertus, nu vrei să vii cu mine acum? Te rog! Putem discuta asemenea probleme pe larg. În altă parte.

— Din moment ce eşti atât de amabil, ceea ce este o trăsătură manipulatoare specific umană, o să fac aşa cum doreşti.

Îl însoţi pe robotul independent afară din complexul boltit, trecând prin ecluzele etanşe, până sub soarele roşcat al Corrinului. După ce se îndepărtară, bărbatul începu să cugete asupra a ceea ce văzuse în laboratoarele molimei.

— Tată, te tulbură vreodată faptul că ucizi atâţia oameni?

— Este pentru binele lumilor sincronizate, Gilbertus.

— Dar sunt fiinţe umane… ca mine!

Erasmus se întoarse spre el.

— Nu există nicio fiinţă umană ca tine.

Cu mulţi ani în urmă, robotul inventase un termen special în cinstea proceselor mentale pe cale să înflorească ale lui Gilbertus, a talentului său remarcabil de organizare a memoriei şi a capacităţii de a gândi logic.

— Sunt mentorul tău, spusese robotul. Tu eşti elevul meu în disciplinele mentale. Te instruiesc în mentaţie. Prin urmare, îţi voi da o poreclă pe care am derivat-o din aceşti termeni. Voi folosi numele de fiecare dată când sunt deosebit de mulţumit de performanţele tale. Sper să-l consideri un termen de afecţiune…

Gilbertus zâmbise larg la auzul laudei învăţătorului său.

— Un termen de afecţiune? Care este, tată?

— Te voi numi *mentatul* meu.

Şi numele rămăsese.

Acum, Erasmus rosti:

— Înţelegi că lumile sincronizate vor aduce binefaceri rasei umane. De aceea, aceste subiecte de experiment sunt pur şi simplu o… investiţie. Iar eu vreau să fiu sigur că vei trăi destul de mult ca să culegi beneficiile a ceea ce plănuim, mentatule.

Gilbertus radia.

— O să aştept şi o să urmăresc cum se desfăşoară evenimentele, tată.

Ajungând la vila lui Erasmus, intrară în grădina botanică liniştită, un univers minuscul format din plante luxuriante, fântâni arteziene şi păsări colibri – sanctuarul lor personal, un loc unde puteau întotdeauna să petreacă împreună momente speciale. Nerăbdător să înceapă, Gilbertus aşezase deja piesele pe tablă, în timp ce aştepta ca Erasmus să-şi termine treaba.

Bărbatul mută un pion. Erasmus îl lăsa întotdeauna pe Gilbertus să facă prima mutare; aşa părea corect, o îngăduinţă paternă…

— De câte ori gândurile îmi devin tulburi, pentru a-mi păstra mintea organizată şi funcţionând eficient, fac aşa cum m-ai învăţat. Pornesc într-o călătorie în adâncurile

mentalului şi efectuez calcule matematice complexe. Programul mă ajută să-mi domolesc îndoielile şi grijile.

Aşteptă ca robotul să mute unul dintre propriii lui pioni.

— E perfect, Gilbertus.

Erasmus îi acordă zâmbetul cel mai sincer de care era în stare.

— De fapt tu eşti perfect.

*

Câteva zile mai târziu, hipermintea îl convocă pe Erasmus la Turla Centrală. Tocmai sosise o navă mică, aducându-l cu ea pe unul dintre puţinii oameni ce puteau călători, beneficiind de imunitate, pe principala lume sincronizată. Un bărbat cu înfăţişare tăbăcită ieşi din vehicul şi rămase lângă pavilionul din faţa turlei care se mişca prin mijloace mecanice. Ca un organism viu, structura de metal-fluid adăpostindu-l pe Omnius putea să-şi schimbe forma, întâi înălţându-se, impunătoare şi sinistră, apoi aplecându-se către sol.

Erasmus îl recunoscu pe bărbatul brunet, cu pielea măslinie. Cu ochii apropiaţi şi capul chel, era mai solid decât un tlulaxa, cu gesturi mai puţin furişe. Chiar şi acum, la multe decenii după dispariţia şi presupusa lui moarte, Yorek Thurr continua să lucreze pentru distrugerea rasei umane. Aliat pe ascuns cu maşinile gânditoare, provocase deja pagube incalculabile Ligii Nobililor şi preţiosului, absurdului Jihad al Serenei Butler.

Cu multă vreme în urmă, Thurr fusese comandantul – ales cu grijă de către Iblis Ginjo – al Poliţiei Jihadului. Thurr dovedise o iscusinţă neobişnuită pentru stârpirea trădătorilor mărunţi, oameni care cooperaseră cu maşinile gânditoare. Desigur, abilităţile remarcabile ale bărbatului proveneau din faptul că îşi dăruise loialitatea lui Omnius, în schimbul tratamentului de prelungire a vieţii, deşi, la vremea aceea, trupul lui Thurr trecuse de mult de prima

tinereţe.

În toţi anii în care condusese Jipolul, Thurr continuase să trimită rapoarte minuţioase pe Corrin. Treaba pe care-o făcea era una impecabilă, iar ţapii ispăşitori pe care-i ucisese fuseseră lipsiţi de relevanţă, spioni nesemnificativi sacrificaţi pentru binele – mult mai mare – al sporirii importanţei lui Thurr în cadrul Ligii.

După moartea lui Iblis Ginjo, muncise vreme de decenii să rescrie istoria şi să-l diabolizeze pe Xavier Harkonnen, în timp ce făcea un martir din Marele Patriarh. Alături de văduva lui Ginjo, Thurr condusese Consiliul Jihadului, dar când venise vremea să-şi ia locul ca nou Mare Patriarh, văduva îl înlăturase prin manevre politice, punându-şi propriul fiu, şi apoi nepotul, în această funcţie. Simţindu-se complet trădat de către oamenii pe care-i slujise, Thurr îşi înscenase propria moarte şi se dusese să-şi ia răsplata de la maşinile gânditoare; i se dăduse o lume sincronizată, Wallach IX, ca s-o conducă aşa cum socotea el de cuviinţă.

Acum, văzându-l pe Erasmus, Thurr se întoarse şi-şi îndreptă spatele.

— Am venit pentru un raport asupra planului nostru de a distruge Liga. Ştiu că maşinile gânditoare sunt răbdătoare şi neînduplecate, dar au trecut mai bine de zece ani de când am lansat ideea de a crea molime. De ce ia atât de mult timp? Vreau ca viruşii să fie lansaţi curând, să vedem ce se va întâmpla.

— Ai furnizat doar ideea, Yorek Thurr. Rekur Van şi cu mine un făcut toată munca propriu-zisă, replică Erasmus.

Bărbatul chel se încruntă şi făcu un gest de respingere.

Vocea lui Omnius bubui:

— Voi înainta în propriul meu ritm şi voi executa planul atunci când voi simţi că este momentul potrivit.

— Desigur, stăpâne Omnius. Dar pentru că mă mândresc într-o oarecare măsură cu această schemă pe care am sugerat-o, sunt, fireşte, curios să-i urmăresc progresul.

— Vei fi mulţumit de progres, Yorek Thurr. Erasmus m-a convins că tulpina prezentă a retrovirusului este suficient

de mortală pentru scopurile noastre, deşi omoară numai patruzeci şi trei la sută dintre oamenii expuşi.

Thurr scoase o exclamaţie surprinsă.

— Aşa de mulţi? N-a mai existat niciodată o epidemie atât de mortală!

— Boala încă mi se pare totuşi ineficientă, din moment ce nu va ucide nici măcar jumătate dintre inamici…

Ochii întunecaţi ai lui Thurr sclipiră.

— Dar, stăpâne Omnius, nu trebuie să uiţi că vor exista multe victime colaterale imprevizibile provocate de infecţii, lipsă de îngrijire, foamete, accidente. Cu doi din cinci oameni murind de molimă şi mult mai mulţi slăbiţi şi făcând eforturi să-şi revină, nu vor exista destui doctori disponibili care să aibă grijă de toţi cei infectaţi – cu atât mai puţin de alte răni sau boli. Şi gândeşte-te numai la harababura pe care-o va aduce epidemia asupra guvernelor, societăţilor, militarilor!

Părea că aproape se îneacă de bucurie.

— Liga va fi complet incapabilă de a lansa orice ofensivă împotriva lumilor sincronizate, iar membrii săi nu vor fi capabili nici să se apere, nici să cheme pe altcineva în ajutor – dacă o armată a maşinilor gânditoare i-ar ataca. Patruzeci şi trei la sută! Ha! Asta-i cu adevărat o lovitură mortală pentru restul rasei umane!

Erasmus interveni:

— Extrapolările lui Yorek Thurr au meritele lor, Omnius. În acest caz, simpla imprevizibilitate a societăţii umane va provoca mult mai multe pagube decât ar putea indica cifrele mortalităţii ca urmare a retrovirusului.

— Vom avea dovezi empirice destul de curând, zise Omnius. Prima noastră salvă de capsule conţinând molima este pregătită de lansare imediată, iar al doilea val este deja în curs de fabricare.

Thurr se lumină la faţă.

— Excelent! Aş dori să văd lansarea!

Erasmus se întrebă dacă în timpul tratamentului de prelungire a vieţii ceva mersese prost, ceva care îi

deformase mintea lui Thurr, său dacă acesta fusese pur şi simplu prefăcut şi trădător încă de la început.

— Vino cu mine, rosti robotul în cele din urmă. O să-ţi găsim un loc din care să urmăreşti comod lansarea.

Mai târziu, priviră cum proiectile arzânde se înălţau ca nişte săgeţi pe cerul stacojiu, sub lumina clocotitoare a gigantei roşii a Corrinului.

— E un obicei uman să se bucure privind focuri de artificii, comentă Thurr. Pentru mine, este cu adevărat un spectacol splendid. De acum înainte, rezultatul este la fel de inevitabil ca şi gravitaţia. Nimic nu ne poate opri!

Pe noi – interesantă alegere a cuvintelor, se gândi Erasmus. *Dar n-am totală încredere în el. Are mintea plină de intrigi întunecate.*

Robotul îşi întoarse către cer faţa zâmbitoare de metalfluid, ca să urmărească încă o ploaie de torpile purtătoare de molimă, lansate înspre spaţiul Ligii.

Oamenii mă întâmpină ca pe un erou cuceritor. M-am bătut cu cymecii şi am învins maşini gânditoare. Dar n-o să las ca moştenirea mea să se oprească aici. Munca mea abia începe.

PRIMERO QUENTIN BUTLER,
Memorii despre eliberarea planetei Parmentier

După recapturarea planetei Honru de la maşinile gânditoare, Quentin şi trupele sale petrecură o lună făcând curăţenie, ajutând la reconstruirea oraşelor maşinilor şi oferind ajutor supravieţuitorilor. Jumătate dintre mercenarii de pe Ginaz aveau să rămână în urmă, însărcinaţi să supravegheze tranziţia şi să ajute la stârpirea oricărei infestări robotice rămase.

Când toate aceste pregătiri fură puse la punct, primero Butler şi cei doi fii mai mari ai săi îşi luară zborul către Parmentier, aflat în apropiere, cu grosul navelor de război ale Jihadului. Luptătorii erau gata pentru odihna binemeritată, iar Rikov aştepta nerăbdător să se întoarcă la soţia lui şi la singura lor fiică.

Înainte ca victoria de pe Honru să le împingă graniţele mai adânc în teritoriul lui Omnius, Parmentier era cea mai apropiată lume a Ligii de spaţiul sincronizat. De-a lungul câtorva decenii, coloniştii umani făcuseră progrese remarcabile în recuperarea planetei după anii devastatori de ocupaţie a maşinilor. Acum, instalaţiile industriale sincronizate rudimentare fuseseră curăţate, substanţele chimice şi reziduurile toxice înlăturate, agricultura reorganizată, pădurile plantate, râurile dragate şi recanalizate.

Deşi Rikov Butler petrecea încă mult timp în serviciul armatei Jihadului, era şi un guvernator apreciat şi eficient al aşezării umane. Aştepta împreună cu tatăl său pe puntea navei amiral, surâzând când planeta senină – căminul lui – apăru în faţa ochilor.

— Abia aştept s-o văd din nou pe Kohe, rosti el încet,

gânditor, stând lângă scaunul de comandă. Şi tocmai mi-am dat seama că Rayna a împlinit unsprezece ani. Am pierdut atât de mult din copilăria ei…

— O să îndrepţi lucrurile, îl încurajă Quentin. Aş vrea să ai mai mulţi copii, Rikov. O singură nepoată nu-i de ajuns pentru mine.

— Şi nu poţi avea şi alţi copii dacă nu petreci niciodată destul timp singur cu soţia ta, adăugă Faykan, dându-i un cot fratelui său. Sunt sigur că există locuinţe de închiriat în oraş, dacă preferi intimitatea.

Rikov izbucni în râs.

— Tatăl şi cu fratele meu sunt întotdeauna bineveniţi în casa noastră. Kohe chiar m-ar primi cu răceală dacă v-aş lăsa afară.

— Fă-ţi datoria, Rikov, zise Quentin cu un mârâit prefăcut. Fratele tău mai mare nu arată nicio înclinaţie în a-şi găsi o nevastă.

— În orice caz, nu încă, vorbi Faykan. N-am găsit relaţia politică potrivită. Dar o s-o găsesc.

— Un adevărat romantic…

De-a lungul anilor, Rikov şi Kohe îşi întemeiaseră o frumoasă proprietate pe un deal ce domina oraşul principal de pe Parmentier, Niubbe. Având timp şi sub conducerea eficientă a lui Rikov, Parmentier urma să devină fără îndoială o lume puternică a Ligii.

Când flota andocată a Jihadului îşi trimise soldaţii şi mercenarii la sol în permisie, Quentin îşi însoţi fiii la conacul guvernatorului. Câtuşi de puţin genul care să arate în public o afecţiune extraordinară, Kohe îi dădu soţului ei un sărut cast. Rayna, o fetiţă cu ochi mari şi părul de culoarea paiului, care prefera compania cărţilor în locul celei a prietenilor, ieşi să-i salute. Casa lor conţinea un altar minuţios decorat închinat celor trei martiri. Gălbenele de un portocaliu strălucitor erau sădite în ghivece de flori, în amintirea lui Manion cel Nevinovat.

Dar, chiar dacă Kohe Butler era o femeie evlavioasă, care insista asupra rugăciunilor zilnice şi asupra ritualurilor

cuvenite, nu era o fanatică, aşa cum erau martiriştii, ce-şi stabiliseră aici un cap de pod. Populaţia de pe Parmentier îşi amintea de opresiunea în care-i ţinuseră maşinile gânditoare, şi se îndreptase cu uşurinţă către religiile militând deschis împotriva maşinilor.

Kohe avea grijă de asemenea ca familia şi personalul ei să nu consume melanj.

— Serena Butler nu folosea. Prin urmare, nici noi n-o să folosim.

Rikov se delecta uneori cu popularul viciu când se afla la manevre militare, dar acasă, cu soţia lui, se comporta ireproşabil.

Mica Rayna stătea la masă, liniştită şi politicoasă, cu maniere impecabile.

— Cât timp poţi rămâne? îşi întrebă Kohe soţul.

Simţindu-se generos, Quentin se apropie.

— Faykan n-are nimic mai bun de făcut decât să se ţină după mine peste tot şi să bată maşini gânditoare, dar Rikov are şi alte obligaţii. L-am ţinut prea multă vreme departe de tine, Kohe. Guvernarea planetei Parmentier este cel puţin la fel de importantă ca şi serviciul în armata Jihadului. Ca urmare, cu autoritatea încredinţată mie ca primero, îi acord o permisie prelungită – de cel puţin un an – astfel încât să-şi poată îndeplini îndatoririle de conducător politic, de soţ şi de tată.

Văzând încântarea şi uimirea de pe feţele lui Kohe şi Rayna, Quentin simţi o căldură interioară. Luat complet prin surprindere, Rikov nu ştia cum să reacţioneze.

— Mulţumesc, domnule.

Quentin zâmbi.

— Destul cu formalismul, Rikov. Cred că îmi poţi spune tată la line acasă.

Îşi împinse farfuria deoparte, simţindu-se împăcat şi oarecum somnoros. În această noapte urma să se odihnească într-un pat moale, în loc de cuşeta lui din cabina de primero.

— Acum, în ceea ce te priveşte pe tine, Faykan, o să

avem o săptămână ca să ne odihnim şi să ne reaprovizionăm aici. Soldaţilor şi mercenarilor le-ar fi de folos. Maşinile nu sunt singurele care au nevoie să-şi reîncarce bateriile. Apoi trebuie să plecăm.

Faykan făcu o scurtă plecăciune.

— O săptămână e un dar foarte generos.

În zilele în care se află departe de datorie, Quentin distră familia lui Rikov spunând poveşti despre isprăvile militare din timpul apărării planetei Ix şi despre cum fusese îngropat de viu când se prăbuşise o peşteră. Mărturisi că spaţiile închise şi întunecate încă îl făceau să se simtă neliniştit. Apoi le spuse cum se întâlnise – şi scăpase – cu titanul Juno în persoană, pe când comanda o incursiune de cercetare pentru a salva oamenii de pe planeta cucerită Bela Tegeuse.

Pe ascultători îi trecu un fior. Cymecii erau chiar mai misterioşi şi mai înspăimântători decât obişnuiţii roboţi luptători. Din fericire, de când se întorseseră împotriva lui Omnius, titanii provocaseră prea puţine necazuri. Stând tăcută la capătul mesei, Rayna asculta cu ochii mari. Quentin îi zâmbi nepoatei sale.

— Spune-mi, Rayna… tu ce crezi despre maşini?

— Le urăsc! Sunt nişte diavoli! Dacă noi nu le putem distruge, atunci Dumnezeu o să le pedepsească! Aşa spune mama.

— Doar dacă n-au fost trimise împotriva noastră din cauza păcatelor pe care le-am făcut, interveni Kohe pe un ton de avertisment.

Quentin îşi mută privirea de la mamă la fiică şi apoi la Rikov.

— Ai văzut vreodată o maşină gânditoare, Rayna?

— Maşinile sunt peste tot în jurul nostru, răspunse fetiţa. E greu să ştii care dintre ele sunt rele.

Ridicând din sprâncene, Quentin se uită cu mândrie la Rikov.

— O să fie un bun cruciat cândva.

— Sau poate politician, zise Rikov.

— A, bine, presupun că Liga are nevoie şi de ei.

*

Când batalionul lui plecă, Quentin se hotărî să se întoarcă pe Salusa Secundus. Acolo erau întotdeauna treburi de făcut, cu guvernul Ligii şi Consiliul Jihadului, plus că trecuse un an şi jumătate de când o vizitase ultima oară pe Wandra cea tăcută, în Oraşul Reculegerii.

În cursul unei singure după-amieze, mercenarii şi soldaţii Jihadului se întoarseră cu navetele la navele mari care-i aşteptau pe orbită. Quentin îi îmbrăţişă pe Rikov, Kohe şi Rayna.

— Fiule, ştiu că ţi-e dor de vremurile de altădată, când tu şi cu fratele tău eraţi soldaţi neînfrânaţi luptând cu maşinile. Am făcut-o şi eu când eram tânăr. Gândeşte-te însă la responsabilităţile tale faţă de Parmentier, faţă de familia ta.

Rikov surâse.

— Cu siguranţă n-o să te contrazic. Să stau aici, în locul ăsta liniştit, cu Kohe şi Rayna – e o însărcinare complet satisfăcătoare. Planeta asta se află sub administrarea mea. E timpul să mă stabilesc aici şi să fac din ea casa mea.

Punându-şi bereta militară, Quentin urcă în naveta căpitanului şi plecă spre nava sa amiral. Grupul de vehicule trecu prin lista de pregătiri de plecare. Fiecare navă gigant şi fiecare javelin erau complet aprovizionate şi alimentate cu combustibil, gata să-şi înceapă lungul drum către lumea-capitală a Ligii. Când ieşeau de pe orbită şi se pregăteau să părăsească sistemul Parmentier, tehnicienii zăriră apropiindu-se un nor de proiectile mici, ca o furtună de meteoriţi, zburând pe o traiectorie ce nu părea să fie

întâmplătoare.

— Trebuie să presupunem că sunt obiecte inamice, domnule!

— Întoarceţi-vă şi alertaţi sistemele defensive ale planetei! Strigă Quentin. Toate navele, schimbaţi direcţia – înapoi spre Parmentier!

Deşi soldaţii răspunseră instantaneu, îşi dădu seama că nu puteau ajunge la timp. Torpilele, vizibil artificiale şi aproape sigur fabricate de maşini, se îndreptau direct spre Parmentier.

La suprafaţa planetei, Rikov sună alarma, iar senzorii trasară rutele proiectilelor. De la o distanţă mult mai mare, navele Jihadului se întorceau, gata să distrugă invadatorii maşini.

Dar proiectilele se dezintegrară în atmosferă. Nu provocară nicio pierdere. Nici măcar una nu ajunse la sol.

— Ce-a fost asta? întrebă Faykan, aplecându-se peste umărul unui tehnician de la senzori.

— Sugerez să rămânem şi să facem o analiză completă, spuse Quentin. Îţi pun navele astea la dispoziţie, Rikov.

Fiul lui îl refuză totuşi.

— Nu-i nevoie, primero. Orice-ar fi fost acelea, n-au provocat nicio pagubă. Chiar dacă le-au construit maşinile gânditoare, au fost nişte rebuturi, încercări ratate…

— Tot ar trebui să verifici, insistă Quentin. Omnius pune ceva la cale.

— Parmentier are laboratoare moderne şi echipamente de cercetare, domnule. Putem s-o facem aici. Şi avem trupe defensive locale cu efectiv complet.

Părea o chestiune de mândrie pentru Rikov.

Aşteptând pe orbită, Quentin se simţea încă neliniştit, în special pentru că propriul lui fiu se dovedise a fi ţinta. Evident, proiectilele fuseseră fără pilot şi neghidate. Pentru un motiv oarecare, ţintiseră Parmentier, planeta Ligii aflată cel mai aproape de lumile sincronizate.

— Poate că a fost pur şi simplu un experiment de ghidare, presupuse Faykan.

De-a lungul carierei sale, Quentin fusese martorul unor acţiuni mult, mult mai rele comise de maşinile gânditoare. Bănuia că ar putea fi mai mult decât ceea ce vedea.

— Menţine starea de alertă maximă acolo jos, îi transmise Quentin lui Rikov. Ar putea fi doar preludiul.

Două zile după aceea, Quentin îşi dispersă flota într-o linie de apărare preventivă la marginea sistemului, dar nicio altă torpilă a maşinilor nu mai veni din adâncurile spaţiului. Domolit în sfârşit, nu văzu niciun motiv să mai rămână. După ce-şi luă din nou rămas-bun de la Rikov, îşi conduse navele departe de Parmentier, înapoi pe Salusa Secundus.

Universul ne pune la încercare în permanenţă, dându-ne mai mulţi adversari decât ne putem descurca. Atunci de ce facem mereu tot posibilul să ne creăm propriii noştri duşmani?

MAESTRUL SPADASIN ISTIAN GOSS

Deşi un tsunami îngrozitor ucisese cea mai mare parte a populaţiei şi smulsese din rădăcini toată vegetaţia din arhipelag, după aproape şase decenii, jungle noi, dese, acopereau insulele de pe Ginaz. Treptat, oamenii se întorseseră, ucenici mercenari înflăcăraţi care voiau să înveţe măiestria de maestru spadasin desăvârşită de legendarul Jool Noret. Ginaz fusese mereu o pepinieră pentru mercenarii Jihadului, mari războinici care luptau cu maşinile gânditoare în felul lor, cu propriile lor tehnici, în loc să adopte birocraţia organizată a Armatei Jihadului. Mercenarii de pe Ginaz aveau o rată mare a pierderilor – şi un număr disproporţionat de mare de eroi.

Istian Goss se născuse în arhipelag, membru al celei de-a treia generaţii de supravieţuitori ai valurilor tsunami catastrofale, suflete viteze care se străduiau să-şi repopuleze lumea. Tânărul avea intenţia să-şi petreacă viaţa luptând pentru a elibera fiinţele umane înrobite de maşinile malefice; pentru asta se născuse. Atâta timp cât putea avea câţiva copii înainte de a-şi pierde viaţa în Jihad, Istian ar fi murit împăcat.

Chirox, automatul de luptă cu braţe multiple, păşea pe plajă, cu suplul corp metalic vertical. Întoarse filamentele optice sclipitoare către grupa actuală de cădeţi.

— Aţi terminat cu toţii programul de instrucţie organizată…

Vocea automatului era monotonă şi nesofisticată, spre deosebire de cea a modelelor mai avansate de maşini gânditoare. Nu fusese niciodată programat să aibă mai mult decât o personalitate şi o capacitate de comunicare rudimentare.

— Cu toţii v-aţi dovedit corespunzători împotriva metodelor mele avansate de luptă. Sunteţi adversari pe măsură pentru adevăratele maşini gânditoare. La fel ca Jool Noret.

Chirox făcu semn cu unul dintre braţele înarmate spre o mică înălţime de pe insulă, unde din pietre aspre de lavă se clădise un altar ce conţinea un sicriu acoperit cu plaz cristalin. Sigilat înăuntru zăcea trupul zdrobit, dar refăcut, al lui Noret, fondator fără să-şi dea seama al noii şcoli de luptă a maeştrilor spadasini.

Toţi cadeţii se întoarseră să privească. Istian făcu un pas plin de respect spre altar, însoţit de prietenul şi partenerul său de antrenament, Nar Trig. Cu uimire în glas, Istian spuse:

— Nu ţi-ai fi dorit să trăieşti cu decenii în urmă, ca să poţi fi antrenat chiar de Noret?

— În loc de maşina asta blestemată? mormăi Trig. Da, ar fi fost frumos, dar mă bucur că trăiesc acum, când suntem mult mai aproape de a ne înfrânge duşmanul… În toate întrupările lui.

Trig era descendent al coloniştilor umani fugiţi din colonia Peridot, atunci când aceasta fusese cucerită de maşinile gânditoare, cu optzeci de ani mai înainte. Părinţii lui se aflaseră printre temerarii care încercau să reconstruiască din temelii colonia, dar Trig nu-şi găsise locul acolo. Simţea o ură adâncă şi stăruitoare pentru maşinile gânditoare, şi-şi închinase timpul şi energia ţelului de a învăţa cum să lupte împotriva lor.

Spre deosebire de Istian, care avea pielea aurie şi părul arămiu intens, Trig era îndesat şi oacheş, cu părul întunecat, umeri laţi şi muşchi puternici. El şi cu Istian aveau forţe egale ca parteneri de antrenament, folosind spade pulsatile proiectate să bruieze creierele de gelcircuite ale roboţilor de luptă. Când Trig se duela cu automatul *sensei,* furia şi pasiunea se aprindeau în el şi lupta cu un abandon fanatic, ceea ce-l făcea să marcheze mai mult decât oricare alt elev din grupul lor.

Chiar şi Chirox îl lăudase după o şedinţă de antrenament deosebit de energică.

— Tu singur, Nar Trig, ai descoperit tehnica lui Jool Noret de a se lăsa total în voia torentului luptei, alungând orice preocupare pentru siguranţă sau pentru supravieţuire. Aceasta este cheia.

Trig nu se simţise mândru auzind observaţia. Deşi Chirox fusese reprogramat şi lupta acum de partea omenirii, tânărului îi displăceau în continuare roboţii, orice formă ar fi luat. Istian avea să de bucure când el şi cu Trig aveau să plece de pe Ginaz, astfel încât celălalt bărbat să-şi poată întoarce ambiţia şi mânia împotriva unui duşman adevărat, în loc de acest surogat de adversar…

Chirox continuă să se adreseze grupului de luptători tineri şi hotărâţi.

— Fiecare dintre voi a dovedit, luptând cu mine, că sunteţi demni şi pregătiţi să vă bateţi cu maşinile gânditoare. De aceea, vă acord consacrarea ca războinici ai Sfântului Jihad.

Automatul de luptă îşi retrase apendicele înarmate, lăsând doar două braţe manipulatoare în partea de sus, ca să aibă o formă mai apropiată de cea umanoidă.

— Înainte de a vă trimite să serviţi în Jihad, vom urma tradiţiile de pe Ginaz şi vom îndeplini o ceremonie statornicită cu mult înainte de vremea lui Jool Noret.

— Automatul nu înţelege ceea ce face, murmură Trig. Maşinile gânditoare nu pot pricepe misticismul şi religia.

Istian încuviinţă.

— E bine că totuşi Chirox respectă ceea ce credem noi.

— Urmează pur şi simplu un program, recitind cuvinte pe care le-a auzit rostite de oameni.

Cu toate acestea, Trig făcu un pas înainte împreună cu toţi ceilalţi cadeţi, în timp ce Chirox păşea prin nisipul moale de calcar către trei coşuri mari umplute cu fise rotunde, gravate, făcute din coral, ca o comoară formată din monede. Fiecare disc era fie gol, fie inscripţionat cu numele unui războinic de pe Ginaz, căzut la datorie. În

multele secole de luptă împotriva lui Omnius, mercenarii credeau că misiunea lor sacră era destul de puternică pentru a le păstra vii spiritele luptătoare, în sens literal. De fiecare dată când unul dintre ei era ucis în lupta împotriva roboţilor, spiritul lui renăştea în alt luptător potenţial.

Aceşti cădeţi, inclusiv Istian Goss şi Nar Trig, purtau înăuntrul lor sufletul latent al altui luptător, aşteptând să fie trezit pentru a-şi continua lupta până la obţinerea victoriei finale; numai atunci ar fi putut sufletele acestor războinici devotaţi să se odihnească în pace. Coşurile cu fise gravate deveniseră din ce în ce mai multe şi mai pline, pe măsură ce victimele se adunau în Jihadul tot mai lung al Serenei Butler, dar numărul cadeţilor voluntari creştea şi el, şi în fiecare an noi candidaţi acceptau acele spirite luptătoare, astfel încât imboldul omenirii devenea tot mai puternic cu fiecare generaţie, dovedindu-se la fel de neînduplecat ca o maşină.

— Fiecare dintre voi va alege acum un disc, spuse Chirox. Soarta vă va îndruma mâna pentru a dezvălui identitatea spiritului care trăieşte în voi.

Elevii înaintară aţâţaţi şi încordaţi, dar nedorind niciunul să fie primul. Văzând ezitarea camarazilor săi, Trig aruncă o privire lipsită de expresie înspre automatul de luptă, apoi se apecă deasupra celui mai apropiat coş. Închise ochii şi băgă mâna înăuntru; scotocind printre micile discuri, apucă în sfârşit unul la întâmplare. Îl scoase, se uită la faţa gravată şi dădu din cap cu o expresie neutră.

Nimeni nu se aştepta să recunoască numele, pentru că, dacă existau multe figuri legendare printre mercenari, mult mai mulţi muriseră lăsând în urmă doar numele. Îngropate în pivniţele de pe Ginaz, se aflau înregistrări despre toţi luptătorii căzuţi. Fiecare nou mercenar era binevenit să caute prin acea enormă bază de date pentru a descoperi tot ceea ce se cunoştea despre spiritul din interiorul lui.

Când Trig se dădu la o parte, Chirox ordonă următorului cadet să facă alegerea, apoi următorului. În cele din urmă, rămas printre codaşi, Istian făcu un pas în faţă, şovăind, în

timp ce curiozitatea şi reticenţa fremătau înăuntrul lui. Nici măcar nu cunoştea identitatea părinţilor lui. Mulţi copii de pe Ginaz era crescuţi în creşe, grupuri comune de instruire având un singur scop, acela de a creşte luptători care să aducă onoare Ginazului. Acum avea să afle în sfârşit numele prezenţei intangibile care se ascundea în ADN-ul său, spiritul care-i îndruma viaţa, talentele de luptător şi destinul.

Băgă mâna adânc în al doilea coş, mişcându-şi degetele, încercând să descopere care disc îl chema. Ridică ochii spre Trig şi apoi spre faţa metalică lipsită de expresie a lui Chirox, ştiind că trebuia să-l ia pe cel corect. În cele din urmă, o suprafaţă netedă i se păru mai netedă decât celelalte, o senzaţie de conectare cu desenele spiralate de pe vârfurile degetelor. Scoase discul.

Celelalte fise căzură înapoi în coş cu un zornăit, iar el privi în jos ca să citească răspunsul – şi aproape că scăpă discul, nevenindu-i să creadă. Clipi. Avea gâtul uscat. Nu era posibil! Se simţise întotdeauna mândru de abilităţile sale, simţise măreţia ascunsă în el, aşa cum susţineau toţi cadeţii că simt. Dar dacă Istian Goss era talentat, nu era un supraom. Nu se putea ridica la înălţimea unor asemenea aşteptări.

Un alt cadet se aplecă să se uite, văzând reacţia stupefiată a lui Istian.

— Jool Noret! A tras *Jool Noret!*

Acoperit de sunetele discordante ale răsuflărilor tăiate, Istian murmură:

— Nu poate să fie adevărat! Trebuie să fi tras unul greşit. Un asemenea spirit e… mult prea puternic pentru mine.

Dar Chirox îşi roti torsul metalic, cu filamentele optice strălucind puternic.

— Sunt încântat că te-ai întors la noi să continui lupta, maestre Jool Noret. Acum am făcut un pas mare mai aproape de victoria împotriva lui Omnius.

— Tu şi cu mine vom lupta umăr la umăr, îi spuse Nar Trig prietenului său. Poate că vom reuşi chiar să întrecem

legenda la a cărei înălţime trebuie să te ridici.

Istian înghiţi cu greutate. Nu avea de ales decât să urmeze îndrumarea prezenţei până acum tăcute dinăuntrul lui.

Cei care au totul nu preţuiesc nimic. Cei care nu au nimic preţuiesc totul.

RAQUELLA BERTO-ANIRUL,
Aprecieri asupra unor revelaţii filosofice

Richese avea să fie condamnată de îndată ce Omnius s-ar fi întors cu o forţă militară completă. Cu ocazia evadării, îngrozitorul Seurat furnizase cu siguranţă hiperminţii informaţii vitale despre rebelii titani. Evaluând eşecurile lor trecute, maşinile aveau să determine prin calcule necesitatea unei flote mult mai mari, să accepte pierderi mult mai mari şi să se înapoieze cu destule nave de luptă şi putere de foc pentru a nimici instalaţiile cymecilor. Titanii nu aveau nicio şansă.

Generalul Agamemnon se îndoia că avea la dispoziţie mai mult de o lună. El şi discipolii săi cymeci trebuiau să plece, dar nu putea fugi pur şi simplu, ca un câine turbat, către cea mai apropiată planetă disponibilă, care ar putea fi apărată cu înverşunare de *hrethgiri* sau chiar de alte maşini. Nu avea destule informaţii, sau personal, ca să găsească şi să subjuge o nouă fortăreaţă.

Dintr-o mie de ani de experienţă în calitate de comandant militar, înţelegea necesitatea informaţiilor precise şi a unei analize complete a tuturor opţiunilor. Din moment ce doar trei dintre primii titani rămăseseră în viaţă, Agamemnon nu-şi putea permite să-şi asume riscuri inutile. Deşi trăise deja mai mult de unsprezece secole, îşi preţuia supravieţuirea mai mult ca oricând.

Juno, iubita lui, avea ambiţii şi scopuri asemănătoare. Întoarsă de pe cealaltă planetă a cymecilor, Bela Tegeuse, îl aştepta în costisitoarea lor fortăreaţă de pe Richese, rotindu-şi turela capului ca să-şi etaleze sclipitoarele filamente optice. Chiar şi în această stranie configuraţie inumană, Agamemnon socotea minunate creierul şi personalitatea ei.

— Acum, că ne-am eliberat de Omnius, avem nevoie de

noi teritorii, de noi populaţii pe care să le dominăm, dragostea mea.

Vocea ei simulată avea o tonalitate amplă, vibrantă.

— Dar numărul nostru nu este suficient de copleşitor pentru a înfrunta nici *hrethgirii,* nici lumile sincronizate. Iar maşinile gânditoare se vor întoarce pe Richese. Curând.

— Măcar lui Omnius îi este interzis să ne omoare pe noi trei.

— Slabă consolare! Omnius va distruge tot ce-am construit, îi va măcelări pe toţi cei care ne urmează şi ne va smulge recipientele de păstrare de pe formele păşitoare. Chiar dacă n-o să fim morţi, ne poate scoate tijele mentale şi ne poate lăsa într-un veşnic iad de privare senzorială. Mai rău decât morţi – am fi inutili!

— Niciodată inutili. Te ucid cu mâna mea, înainte de a îngădui să se întâmple aşa ceva, rosti Agamemnon cu o voce vibrantă de bas, care făcu să tremure coloanele din încăperea spaţioasă.

— Mulţumesc, dragul meu.

Mişcându-se cu o viteză implacabilă, trecu clătinându-se cu forma păşitoare pe sub arcadă, transmiţând deja ordine neocymecilor să-i pregătească cea mai rapidă navă.

— Tu şi cu Dante rămâneţi aici şi organizaţi apărarea împotriva maşinilor gânditoare. Eu o să găsesc o altă lume pe care s-o stăpânim.

Făcu să licărească filamentele optice, ceea ce trimise o constelaţie de imagini ale lui Juno care-i inundară mintea.

— Cu puţin noroc, Omnius n-o să ne găsească o vreme.

— Prefer să mă bazez pe magnificele tale talente – nu pe noroc.

— Poate că o să avem nevoie de amândouă.

Îndepărtându-se în viteză de Richese, supus unei acceleraţii care ar fi ucis orice fiinţă umană fragilă, generalul titan zbură către contactul său secret din interiorul imperiului maşinilor.

Wallach IX era o lume sincronizată lipsită de importanţă, unde Yorek Thurr stăpânea asupra unei turme patetice de

oameni captivi. Vreme de decenii, Thurr fusese o sursă de informaţii demnă de încredere, deşi clandestină, atât despre Omnius, cât şi despre Liga Nobililor. El îl anunţase pe Agamemnon despre întoarcerea de mult pierdutei Hecate şi despre sprijinul neaşteptat pe care-l dăduse cauzei *hrethgirilor,* şi divulgase de asemenea planurile de călătorie ale lui Venport şi ale detestatei magiciene Cenva, astfel încât Beowulf să poată organiza ambuscada în sistemul Ginaz. Thurr nu era câtuşi de puţin nervos pentru că pica cu trei părţi, una împotriva celeilalte.

Generalul titan se instalase într-un vehicul extravagant, construit din structuri ascuţite, ameninţătoare, o serie completă de arme exotice şi braţe apucătoare puternice. Servea atât ca navă spaţială, cât şi ca păşitor la sol. Când ateriză într-o piaţă deschisă de pe Wallach IX, întinse picioare plate, puternice, îşi reconfigură corpul robotic şi se ridică, într-o nouă şi înfricoşătoare formă. Sfaturile lui Thurr puteau fi utile, dar generalul nu avea încredere totală în el. Prizonieri umani înfricoşaţi dădeau înapoi, în timp ce titanul tropăia de-a lungul bulevardelor către citadela impozantă pe care-o construise Thurr când se încoronase rege al acestei planete.

Deşi Wallach IX rămânea în aparenţă o lume sincronizată, Thurr pretindea că ocolise şi manipulase comenzile externe ale hiperminţii. Menţinea cu viclenie întruparea locală a lui Omnius, izolată şi amăgită cu programe create chiar de el.

Agamemnon nu era îngrijorat. Dacă hipermintea avea ochi-de-pază secreţi pentru a dovedi duplicitatea omului, atunci Thurr însuşi ar fi înfruntat execuţia. La urma urmei, rebelii cymeci se aflau deja sub ameninţarea sentinţei cu moartea.

Din cauză că trupul lui păşitor era atât de imens, trebuia să dea din braţele armate dintr-o parte în alta, dărâmând ziduri şi arcade care-i restrângeau mişcările, ca să poată intra în citadelă. Era o idee bună din punct de vedere militar să-şi demonstreze puterea şi să-l pună cu fermitate la locul lui pe trădător.

Când intră în îndrăzneaţa sală a tronului pe care o amenajase Thurr, bărbatul nu părea nici neliniştit, nici intimidat. Stătea rezemat în tronul ţipător, cu lucrătură complicată, uitându-se la cymec cu ochi obosiţi.

— Bine ai venit, generale Agamemnon. Sunt întotdeauna încântat să primesc un vizitator atât de distins.

Thurr îşi construise tronul pe un piedestal masiv. Tronul şi piedestalul său erau construite din oase întărite cu un polimer; femururi lungi formau suportul, iar cranii rotunde alcătuiau o fundaţie ornamentată. Proiectul părea inutil de barbar, dar Thurr se delecta cu atmosfera pe care o evoca.

Vitrine mari, conţinând arme exotice, se înşirau de-a lungul unui perete. Distras pentru o clipă de frumuseţea unei arme antice cu proiectile, Agamemnon se uită la ea cu atenţie. Lucrătura de pe mânerul alb de os era splendidă, cu desene ca de fildeş reprezentând scene de moarte violentă provocate de armă. Mulţi ani, Agamemnon colecţionase asemenea arme, amuzat mai curând de potenţialul lor ca relicve de muzeu decât ca ameninţări reale.

— Ai vreo ocazie pentru mine, generale? pufni Thurr. Sau ai venit să ceri o favoare?

— Nu cer niciodată favoruri.

Agamemnon îşi extinse braţele puternice şi nucleul corpului, umflându-se în pene ca o pasăre.

— De la cineva ca tine, aş avea pretenţii la sprijin, iar tu ai fi mulţumit să mi-l acorzi.

— Întotdeauna. Îţi pot oferi ceva răcoritor, dar cred că un vin dintr-o recoltă bună ar fi irosit cu tine.

— Obţinem electrofluid proaspăt de câte ori avem nevoie de el. Nu de asta sunt aici. Am nevoie de copii după dosarele de informaţii, după hărţile astronomice şi după evaluările geografice ale altor planete. E vremea să-mi extind imperiul cymec. Trebuie să hotărăsc ce lume să cuceresc în continuare.

— Cu ale cuvinte, plănuieşti să părăseşti Richese înainte ca Omnius să se întoarcă să te distrugă.

Thurr chicoti, încântat de perspicacitatea lui, foindu-se de emoţie.

— Şi e bine că voi, cymecii, faceţi planuri în avans şi vă întăriţi apărarea, pentru că nu peste multă vreme Omnius îi va fi înfrânt complet pe *hrethgiri* şi îi va fi absorbit în lumile sincronizate.

— Asta-i o afirmaţie îndrăzneaţă, având în vedere că Jihadul clocoteşte de un secol.

— A, dar maşinile gânditoare şi-au schimbat tactica datorită mie. Ideea mea!

Se înfoia de mândrie.

— Corrinul a eliberat de curând o epidemie biologică violentă. Ne aşteptăm ca molima să se răspândească pe lumile *hrethgirilor* şi să nimicească populaţii întregi.

Agamemnon fu surprins de informaţie.

— Cu siguranţă îţi place să omori tot felul de lucruri şi să provoci mari suferinţe şi pagube, Yorek Thurr. În altă epocă, Ajax în persoană te-ar fi recrutat!

Thurr radia.

— Eşti cât se poate de amabil, generale Agamemnon.

— Nu eşti îngrijorat că o să te infectezi chiar tu? Odată ce Omnius o să afle de trădarea ta, vei fi lăsat să mori aici, pe Wallach IX.

Se gândi la fiul lui, Vorian, întrebându-se dacă el ar putea muri de infecţie; dar tratamentul de prelungire a vieţii trebuie să-i fi întărit puternic sistemul imunitar.

Thurr flutură o mână.

— O, n-aş fi sugerat să dezlănţuie epidemii înainte de a fi imunizat eu însumi. Vaccinul mi-a provocat o febră ciudată vreme de câteva zile, dar de atunci încoace gândurile mele au fost mai… limpezi, mai pătrunzătoare.

Rânji în timp ce-şi masa pielea netedă a capului.

— Mă bucur să-mi las amprenta asupra istoriei pentru totdeauna. Aceste epidemii demonstrează influenţa mea mai mult decât orice am făcut până acum. Măcar pot fi satisfăcut de ceea ce am realizat de-a lungul vieţii.

— Eşti extrem de lacom, Yorek Thurr.

Agamemnon îşi mută marele corp mecanic mai aproape de vitrinele cu arme.

— Ai reuşit în tot ce-ai încercat, mai întâi cu Jipolul, apoi dirijând Liga de după fustele lui Camie Boro-Ginjo, iar acum ca rege al propriei tale lumi.

— Nimic din toate astea nu-i destul!

Thurr se ridică în picioare de pe tronul lui de cranii.

— După numai câteva decenii, guvernarea planetei Wallach a devenit plictisitoare şi fără sens. Mă ascund între graniţele imperiului sincronizat, fără ca cineva să ştie măcar ce-am realizat. Pe Salusa Secundus, am dirijat politica Jihadului ani de-a rândul, dar nimeni n-a crezut că eu am fost. Toţi credeau că Marele Patriarh era inteligent. Ha! Au acordat încredere văduvei şi papă-lapte-ăluia de fiu al ei. Vreau să-mi las propria amprentă în istorie!

Agamemnon înţelegea, dar tot socotea bizară şi amuzantă ambiţia plină de mândrie a omuleţului.

— Atunci mai bine mă ajuţi, Thurr, pentru că atunci când va sosi noua Epocă a Titanilor şi imperiul meu cymec va cuprinde multe planete, istoria *noastră* îşi va aminti de tine ca de o importantă piatră de încercare.

Păşi ţanţoş către vitrinele cu arme, smulse uşiţa din balamale şi băgă mâna înăuntru.

— Ce faci? întrebă răstit Thurr. Fii atent. Sunt antichităţi valoroase.

— O să-ţi plătesc atât cât valorează.

Agamemnon scoase arma cu proiectil pe care o admirase.

— Nu-i de…

— Totul are un preţ.

Agamemnon deschise un compartiment din interiorul corpului şi strecură pistolul înăuntru. Avea acolo şi alte suveniruri, o varietate de dispozitive ucigătoare surprinzătoare, pe care începuse să le colecţioneze. În timp ce Thurr îl privea furios, cymecul închise compartimentul.

— Trimite-mi nota de plată.

Ochii bărbatului licăriră.

— Păstrează-l, te rog, ca pe un dar special din partea mea. Acum, generale, de ce anume ai nevoie? Alte planete pe care să le stăpâneşti? Pe măsură ce epidemiile mele se vor răspândi, vei avea destule ocazii să invadezi şi să consolidezi cucerirea unor lumi ale Ligii. În curând, toate planetele *hrethgirilor* vor fi nişte cimitire, teritorii disponibile pentru a fi preluate. Poţi culege rămăşiţele de oriunde doreşti.

— Nu-i destul. Sunt un cuceritor, nu un tâlhar. Am nevoie de o nouă fortăreaţă acum, una care să nu aibă propria ei forţă militară copleşitoare. Motivele mele nu te privesc. E necesar doar să-mi dai un răspuns, înainte de a-mi pierde răbdarea şi de a te ucide.

— Aşadar, Agamemnon vrea să se simtă puternic şi la adăpost.

Nepăsător, Thurr se rezemă din nou de spătarul tronului său de cranii, jucându-se cu degetele, în timp ce medita. În scurtă vreme, un rânjet imens îi străbătu faţa.

— Ah, există o altă alternativă. Cunoscându-vă pe voi, titanii, şi ranchiunele voastre îndelungate, o s-o consideri extrem de satisfăcătoare.

— Ne-am făcut mulţi duşmani de-a lungul secolelor. Agamemnon umbla de colo până colo pe podea, în monstruoasa lui formă păşitoare, spărgând dalele sub greutatea lui imensă.

— Da, dar asta e altceva. Ce-ar fi să te duci pe Hessra şi să distrugi cogitorii din Turnul de Fildeş? Ca aspect important, au instalaţii de fabricare a electrofluidului, ceea ce o să găseşti foarte folositor. Dar cred că simpla plăcere de a-i nimici pe ei s-ar dovedi suficientă.

Agamemnon clătină capul articulat. Gândurile alergau prin creierul lui străvechi.

— Ai perfectă dreptate, Thurr. Un atac pe Hessra nu va atrage imediat atenţia, fie a *hrethgirilor,* fie a lui Omnius. Zdrobirea sâcâitorilor cogitori ar fi o plăcere în sine.

Fiinţele umane tânjesc după respect şi demnitate. Aceasta este o temă comună în interacţiunile lor personale la toate nivelurile, de la bandele de pe străzi până în Parlament. Au fost purtate războaie religioase pentru această chestiune, care este simplă în teorie dar complexă în practică.

SERENA BUTLER,
comentarii din ultimul ei interviu

În calitate de comandant suprem al armatei Jihadului, Vorian Atreides şi-ar fi putut permite o locuinţă bună pentru el şi Leronica, un conac sau o întreagă moşie. Liga ar fi fost încântată să-l găzduiască pentru serviciul său mai lung de o viaţă de om.

Cu ani în urmă, îi oferise Leronicăi o casă opulentă, dar ea preferase ceva mic şi simplu, confortabil, dar nu extravagant. Găsise un apartament în districtul interplanetar din Zimia, o parte a oraşului în care se afla o mare varietate de culturi, pe care ea o găsise întotdeauna fascinantă. Când îşi adusese familia pe Salusa, Vor îi promisese toate minunile pe care Leronica şi le putea închipui. Se ţinuse de această promisiune, dar ar fi dorit să-i dăruiască mult mai mult decât ar fi primit ea de la el. Rămânea întotdeauna plăcută şi iubitoare faţă de Vor. Statornică şi fidelă, îl aştepta să vină acasă şi arăta multă bucurie de câte ori erau împreună.

Surâzând acum, când se ducea acasă trecând prin cartier, cu provizii proaspete şi fleacuri aduse din recenta vizită pe Caladan, Vor auzea vorbindu-se multe limbi, graiuri pe care le recunoştea din călătoriile sale: accentele guturale de pe Kirana III, silabele muzicale ale refugiaţilor de pe Chusuk sau chiar dialecte ale sclavilor provenind de pe foste planete controlate de maşini.

Cu un zâmbet larg, nerăbdător, urcă treptele unei clădiri bine întreţinute, cu schelet de lemn, urcă până la etajul al cincilea şi intră. Apartamentul cu patru dormitoare era

curat şi simplu, împodobit doar cu câteva antichităţi şi holograme înfăţişând cele mai mari victorii militare ale lui Vor.

În bucătărie, în partea din spate a apartamentului, o văzu pe Leronica ţinând două sacoşe care păreau mult prea grele pentru braţele ei subţiri. Abia îşi sărbătorise cea de-a nouăzeci şi treia aniversare şi îl arăta pe fiecare dintre ei, pentru nu fusese niciodată o femeie înclinată spre vanitate. Dar, chiar şi la vârsta ei, insista să-şi facă singură cumpărăturile şi să-şi continue viaţa socială, atunci când Vor era plecat în lungile sale misiuni militare.

Ca să aibă ceva de făcut, Leronica îşi lua de lucru acasă, obiecte speciale de confecţionat la cererea vecinilor, dar nu primea niciodată bani pentru munca ei, din moment ce nu avea nevoie de bani. Cultura de pe Salusa aprecia meşteşugurile şi obiectele făcute de mână, în locul celor produse în masă, care aminteau oamenilor trecuţi prin suferinţe îndelungate de precizia mecanică. Păturile pescăreşti ale Leronicăi, mult cerute, înfăţişau scene de pe exoticul Caladan.

Cu zâmbetul pe buze, Vor se repezi s-o îmbrăţişeze, luându-i din mână sacoşele şi punându-le pe o masă laterală. Privi în ochii de culoarea nucilor întunecate, care arătau încă tineri pe faţa ei ridată, în formă de inimă. O sărută cu pasiune, nevăzând în ea o femeie bătrână, ci persoana de care se îndrăgostise cu decenii în urmă.

Ea îi mângâie părul încărunţit artificial în timp ce se ţineau în braţe.

— Ţi-am descoperit secretul, Vorian. Se pare că îmbătrâneşti dintr-un borcan.

Izbucni în râs.

— Nu-s prea mulţi cei care să se vopsească pentru a arăta *mai bătrâni!* Părul tău adevărat e la fel de des şi de închis la culoare ca atunci când te-am întâlnit prima oară, nu-i aşa?

Cu amărăciune, nu-i contestă descoperirea. Deşi nu reuşea nicidecum să pară mai aproape de cei o sută

cincisprezece ani pe care-i avea, îşi colora părul ca să micşoreze distanţa vizibilă dintre el şi Leronica. Barba scurtă şi ţepoasă mai adăuga puţin la vârstă, dar chipul nu avea riduri.

— Deşi apreciez gestul, nu-i nevoie să-ţi baţi capul. Încă te iubesc, în ciuda înfăţişării tinereşti.

Cu un surâs neastâmpărat, Leronica se întoarse la pregătirea ospăţului pe care-l plănuise pentru a-i ura bun-venit acasă.

Vor adulmecă aromele ispititoare.

— Ah, ceva mai bun decât raţiile militare! Ca şi cum aş fi avut nevoie de încă un motiv ca să mă întorc mereu la tine!

— Estes şi Kagin vin şi ei. Ştii c-au fost aici în ultimele două săptămâni?

— Da, am ratat întâlnirea pe Caladan.

Scoase un zâmbet, de dragul ei, apoi spuse:

— Abia aştept să-i văd.

Ultima oară când familia se adunase laolaltă, el şi cu Estes ajunseseră să se certe pentru un comentariu sarcastic neînsemnat. Vor nu-şi amintea amănuntele, dar asemenea întâmplări îl întristau. Cu puţin noroc, seara asta urma să fie una suportabilă. Avea să încerce tot posibilul, deşi prăpastia dintre ei cu siguranţă avea să rămână.

În adolescenţă, Kagin descoperise din întâmplare că Vor era adevăratul lui tată, şi îi dăduse apoi vestea şocantă fratelui său. Leronica încercase să le îndulcească şocul, dar rana nu trecea cu uşurinţă. Amândoi băieţii preferau amintirile plăcute alături de Kalem Vazz, omul care-i crescuse ca pe propriii lui fii, până când fusese ucis de elecrani pe ocean.

Acum, în timp ce Leronica îşi făcea de lucru în bucătărie, el răspunse la uşă, întâmpinându-şi fiii. Estes şi Kagin aveau în jur de şaizeci şi cinci de ani, dar încetiniseră procesul de îmbătrânire luând melanj în mod regulat, ceea ce le dăduse o nuanţă albăstrie ochilor. Amândoi aveau părul negru şi trăsături înguste, specifice Atreizilor, dar Estes era puţin mai înalt şi mai impulsiv, în timp ce Kagin

juca rolul unui discipol tăcut şi interiorizat. Energic şi zâmbitor, Vor arăta destul de tânăr încât să le fie nepot.

Îi strânseră mâna – fără îmbrăţişări, fără săruturi, fără cuvinte de afecţiune, doar politeţe şi respect – înainte de a se duce la bucătărie. Numai atunci schimbară tonul, şi-i arătară mamei lor tot farmecul şi dragostea.

Cu multă vreme în urmă, îndrăgostit până peste cap, Vor îi instalase pe băieţi şi pe Leronica într-o casă frumoasă de pe Salusa. După aceea plecase să lupte în misiunile lui legate de Jihad, lăsându-i să se descurce singuri, fără să-şi dea seama vreodată cât de mult semăna asta cu ideea de a-i azvârli fără niciun prieten într-o lume ciudată.

De fiecare dată când Vor se întorcea acasă, se aştepta ca gemenii să-l întâmpine ca pe un erou, dar băieţii se purtau cu răceală. Apelând la favorurile care i se datorau din partea politicienilor Ligii, Vor avusese grijă ca fiii lui să aibă relaţii potrivite, educaţie adecvată, cele mai bune şanse. Ei acceptau aceste privilegii, dar nu-i mulţumeau. E-adevărat, adoptaseră numele lui, dar numai la insistenţa Leronicăi. Măcar asta însemna ceva.

— Crabi uriaşi şi melci de coastă, importaţi în mod special, anunţă ea veselă din bucătărie. Unul dintre felurile favorite ale tatălui vostru…

Vor trase în piept aromele delicioase de usturoi şi de plante, şi-i lăsă gura apă de nerăbdare. Îşi aduse aminte de prima oară când pregătise acest fel de mâncare pentru el, pe Caladan.

Leronica aduse în sufragerie un platou cu patru crabi mari şi-l puse pe o masă rotativă care plutea pe suspensoare, deasupra platformei din centrul încăperii. Tăblia transparentă acoperea un ţărm de mare artificial, o lume miniaturală cu apă sărată, pietre şi nisip. Melci mici, conici, se agăţau de pietre. Vor adusese masa de pe Caladan, ştiind că i-ar fi plăcut la nebunie Leronicăi.

Înainte de a se aşeza cu toţii, Vor deschise o sticlă de vin ieftin de Salnoir, pe care-l prefera Leronica. Pe alte planete, vinul sec, roze, era cunoscut sub nume diferite, dar în

esenţă era vorba de acelaşi soi de struguri pretutindeni, şi mergea foarte bine cu fructele de mare. Leronicăi în plăcea în special preţul rezonabil; pentru ea era o sursă permanentă de mândrie să păstreze cheltuielile casei la nivel scăzut.

Vor renunţase să mai încerce s-o convingă să cheltuiască mai mult şi să-şi îmbunătăţească standardul de viaţă. Un stil de viaţă economic o făcea fericită şi-i dădea un sentiment de virtute, pentru că rămâneau mai mulţi bani pe care-i putea dona unor cauze nobile. Pentru că atâţia oameni aveau nevoie de ajutor, atâţia refugiaţi din Jihad, Leronica se simţea întotdeauna vinovată într-un cadru luxos. Din anumite puncte de vedere, îi aducea aminte chiar de Serena Butler.

Vor avea un contabil care plătea cheltuielile casei şi-i dădea Leronicăi toţi banii care mai rămâneau, aşa că ea îi putea dona după cum dorea. Multe dintre cauzele sale favorite se refereau la copii fără privilegii şi chiar la familii budislamice, pe care cei mai mulţi oameni din Ligă nu-i puteau suferi din cauza refuzului lor de a lupta împotriva maşinilor gânditoare. Le dădea de asemenea subvenţii substanţiale fiilor ei, într-un efort generos de a compensa lipsa de posibilităţi din satul de pescari de pe Caladan.

În mijlocul mesei, patru mici jgheaburi de metal înclinate se deschiseră pe masa rotativă cu suspensoare. De partea cealaltă a mesei, Leronica se amuza manevrând comenzile de pe scaun. Câte un crab fript, aburind, alunecă pe fiecare jgheab până în farfurii, apoi suspensorul urcă într-un compartiment din tavan, unde să nu stea în drum. Aroma de sare şi de mirodenii picante umplea aerul.

Cei doi bărbaţi mai tineri scoaseră din buzunare pachete de melanj şi fiecare presără mirodenie pe mâncarea preparată cu grijă de Leronica, fără ca măcar s-o guste. Mama lor nu era de acord cu consumul prea mare de mirodenie, dar nu spuse nimic, nedorind, după cât se părea, să strice masa specială.

— O să rămâi mai mult pe Salusa de data asta, tată?

întrebă Estes. Sau ai din nou treburi pentru Jihad?

— Am venit pentru câteva săptămâni, răspunse Vor, căruia nu-i scăpase uşorul sarcasm. O să fie turul obişnuit de întâlniri politice şi militare.

Privirea îi zăbovi pentru o clipă asupra fiului său.

— Băieţii stau trei luni, spuse Leronica surâzând încântată. Şi au închiriat un apartament.

— Călătoria spaţială durează atât de mult, iar o călătorie de pe Caladan până aici este o acţiune atât de dificilă…, zise Kagin, apoi vocea păru să i se stingă. Părea… părea cel mai bun lucru.

Aproape sigur, Vor avea să fie din nou plecat înainte de întoarcerea acasă a fiilor lui. O ştiau cu toţii.

După un moment de acalmie, scurt dar stânjenitor, Leronica deschise capacul tăbliei de plaz transparent a mesei. Mesenii folosiră cleşti lungi ca să apuce de pe pietre melcii vii; apoi, cu nişte furculiţe mici, scoaseră carnea de melc din cochilii. Vor cufundă melc după melc în unt cu plante aromate şi îi mâncă, apoi se repezi cu poftă la felul principal, crabii fripţi.

Vor prinse privirea ochilor căprui ai femeii, aşezată în faţa lui la masă, îi răspunse la surâs, şi asta îl ajută să se calmeze. Leronica îşi mâncă tot crabul, cu o poftă de mâncare impresionantă pentru o bătrână. După masă, ca de obicei, după cafea, discuţii şi jocuri cu Estes şi Kagin, avea să se cuibărească lângă el. Mai târziu, ar putea chiar să facă dragoste, dacă ea s-ar simţi în stare. Vârsta femeii nu conta câtuşi de puţin pentru Vor. Încă o iubea, încă o dorea.

Acum, faţa ei radia; dintr-odată, îl sărută pe obraz. Cei doi băieţi ai lor îi priveau, arătând stânjeniţi de etalarea de afecţiune, dar nu puteau face nimic în privinţa sentimentelor pe care Vor şi Leronica le aveau unul faţă de celălalt…

*

În seara aceea, în timp ce Vor, treaz, stătea întins lângă ea, bucuros să fie acasă, cugetă până târziu în noapte. Relaţia cu băieţii lui nu înflorise niciodată, din vina lui, la fel de mult ca şi dintr-a lor. Aducându-şi aminte de zilele petrecute drept om de încredere al maşinilor gânditoare, Vor se întrebă dacă Agamemnon reuşise cumva să fie un tată mai bun…

Se gândi la vremea când ajunsese tânăr ofiţer al Jihadului, cu femei gudurându-se pe lângă el în fiecare port. Pe atunci, Xavier avea o căsnicie fericită cu Octa, care sugera ca Vor să se aşeze la casa lui şi să-şi găsească un suflet pereche. Vor fusese incapabil să-şi închipuie o asemenea dragoste; în schimb, îşi petrecea vremea cu numeroase distracţii şi câte o fată pe fiecare planetă, îşi aducea aminte în special de o femeie frumoasă de pe Hagal, pe nume Karida Julan; ştia că dăduse naştere unei fete, dar, de când o întâlnise pe Leronica, cu mai mult de o jumătate de secol în urmă, aproape uitase de ea…

Nu era destul că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să-l ajute pe Abulurd, pentru a cinsti amintirea lui Xavier. Îşi pierduse propriii fii de mult timp. Avea să încerce în continuare să treacă de bariera care-l separa de Estes şi de Kagin, dar ei erau acum oameni în vârstă, încremeniţi în părerile lor. Se îndoia că relaţia lor avea să devină vreodată mai apropiată. Dar se bucura de dragostea Leronicăi, iar Abulurd era ca un fiu pentru el. Şi poate…

Treburile Jihadului mă poartă în multe locuri îndepărtate, gândi Vor. *O să dau de urma unora dintre ceilalţi copii – sau nepoţi – ai mei. Ar trebui să-i cunosc într-un fel sau altul… şi ei ar trebui să mă cunoască pe mine.*

Din cer, Serena Butler veghează asupra noastră. Încercăm să ne ridicăm la înălţimea aşteptărilor ei, la nivelul misiunii pe care a trasat-o pentru rasa umană. Dar mă tem că trebuie să plângă la vederea progresului anemic, lent, pe care l-am făcut împotriva duşmanilor noştri de moarte.

RAYNA BUTLER,
Viziuni adevărate

Virusul mortal se răspândi pe Parmentier cu o repeziciune înfiorătoare. Speriată, Rayna Butler privea din conacul guvernatorului, aşezat pe un deal înalt care domina oraşul Niubbe. Era prea tânără ca să înţeleagă toate implicaţiile, în timp ce tatăl ei lucra cu echipele de experţi pentru a impune controlul asupra izbucnirii molimei.

Nimeni nu înţelegea exact ce se petrecea sau ce să facă în legătură cu asta.

Fetiţa era sigură că era un blestem din partea maşinilor demoni.

*

Puţini oameni recunoscură simptomele la început – o uşoară pierdere în greutate, hipertensiune, îngălbenirea ochilor şi a pielii, erupţii de acnee şi leziuni ale pielii. Cel mai neliniştitor era un val de dezechilibru, lipsă de concentrare şi de paranoia incontestabilă, care duceau la un comportament excesiv de agresiv. Se manifesta ca o nouă mişcare de fanatism obscur, un torent de sălbăticie care nu avea nici punct de plecare şi nici scop.

Înainte ca guvernatorul Butler şi echipa lui să reuşească să stabilească faptul că erupţia de acţiuni ale mulţimii şi de violenţă era provocată de o boală, primul val de victime ajunseseră la următorul stadiu al infecţiei: pierdere severă şi bruscă în greutate, diaree epuizantă, slăbiciune a

muşchilor, rupturi de tendon, accese intense de febră mare, apoi blocarea ficatului, care ducea la moarte. Alte mii, infectaţi în timpul perioadei de incubaţie, începură să manifeste simptomele iniţiale cu câteva zile mai târziu.

Boala nemaiîntâlnită apăru aproape simultan în satele şi oraşele de pe tot continentul colonizat de pe Parmentier. Rikov şi consilierii lui civili deduseră că aceasta era provocată de un virus transmisibil prin aer, eliberat de proiectilele misterioase care căzuseră în atmosferă.

— Trebuie să fie ceva trimis de Omnius, declară Rikov. Maşinile-demoni au creat viruşi modificaţi ca să ne distrugă complet.

Tatăl lui Rayna nu ezitase. Lăsase deoparte toate celelalte priorităţi pentru a lansa un program de cercetare pe scară largă, distribuind fonduri, resurse şi laboratoare celor mai buni cercetători medicali ai planetei. Ştiind că era necesar să prevină celelalte lumi să fie în alertă la sosirea proiectilelor din spaţiu, alese câţiva soldaţi din garda naţională, de la avanposturi îndepărtate – cel mai puţin probabil să fi fost expuşi la virus – şi-i trimise cu mesaje de avertisment către cele mai apropiate lumi ale Ligii.

Apoi, deşi ştia că asta ar putea însemna o condamnare la moarte a familiei şi a populaţiei lumii sale, guvernatorul anunţă o carantină imediată şi totală asupra planetei Parmentier. Din fericire, de la plecarea recentă a batalionului lui Quentin Butler, niciun alt aparat spaţial nu intrase în sistem. La o distanţă atât de mare, la hotarele spaţiului Ligii, navele de marfă şi vehiculele comerciale soseau rar, de obicei doar unul sau două pe săptămână. La marginea spaţiului sincronizat, Parmentier încă era considerat o destinaţie periculoasă.

În continuare, Rikov ordonă izolarea strictă a oricărei persoane care manifesta cele mai mici simptome ale epidemiei. În timp ce oamenii se închideau în case, şi mulţi cetăţeni încă sănătoşi fugeau în zonele rurale nepopulate, ca să încerce să se ferească de epidemie, Rikov alese grupuri de bărbaţi sau de femei fără familie pentru a forma

echipajul staţiilor militare defensive de pe orbită. Sarcina lor trebuia să fie aceea de a doborî pe oricine încerca să evadeze de pe Parmentier.

— Dacă este omeneşte posibil, rosti el într-o declaraţie, nu vom îngădui ca această boală să se răspândească în alte lumi ale Ligii. Aceasta este imensa noastră responsabilitate. Trebuie să gândim mai presus de noi, la binele rasei umane, şi să ne rugăm ca Parmentier să fi fost singura ţintă.

În timp ce Rayna îl urmărea pe tatăl ei ţinând discursul, se simţea mândră de cât de curajos şi de autoritar arăta. Pentru că fetiţa făcea parte din familia Butler, tatăl insistase întotdeauna ca ea să primească o educaţie politică şi istorică desăvârşită şi-i angajase cei mai buni profesori şi instructori. Mama lui Rayna era la fel de hotărâtă în convingerea că fetiţa trebuie să primească o îndoctrinare religioasă temeinică. Tăcuta copilă cumpănea atât de bine cele două seturi de cunoştinţe, încât tatăl ei comentase odată:

— Rayna, o să fii pregătită să ajungi într-o zi fie vicerege interimar, fie Mare Matriarhă.

Copila nu era sigură că voia vreuna dintre cele două funcţii, dar ştia că el dorise să-i facă un compliment.

Ţinută în casă, pentru propria ei siguranţă, Rayna privea oraşul din depărtare, vedea fumul de la focuri şi simţea groaza şi încordarea ce pluteau în aer. Tatăl ei arăta posomorât şi adânc îngrijorat; în fiecare zi lucra până la epuizare, întâlnindu-se cu experţii medicali şi cu trupele de blocadă. Mama ei, dând semne limpezi de panică, se închidea ore întregi în sanctuarul lor personal, rugându-se, aprinzând lumânări pentru cei trei martiri şi cerând stăruitor salvarea oamenilor de pe Parmentier. Mai mult de jumătate dintre servitorii casei plecaseră deja, unii dispărând în noapte ca să scape din Niubbe, deşi, fără îndoială, unii dintre refugiaţi luau boala cu ei la ţară. Nu exista adăpost, indiferent cât de departe fugeau.

Comportamentul paranoid şi violent al celor infectaţi

primii se adăuga la teama şi fanatismul din partea celor care nu căzuseră încă victime virusului. Martiriştii organizau lungi procesiuni prin oraşul debusolat, purtând flamuri sau înălţând rugăciuni către cei trei martiri. Dar spiritele Serenei, al lui Iblis Ginjo şi al lui Manion cel Nevinovat nu păreau să răspundă implorărilor lor.

Pe măsură ce creştea panica, Rikov organiză detaşamente de protecţie civilă, înarmându-le, pentru a menţine ordinea pe străzi. La orice oră din zi şi din noapte, fumul se învălătucea în aer, pornind de la crematoriile improvizate pentru a scăpa de trupurile ucise de molimă. În ciuda dezinfecţiilor şi a măsurilor extreme de izolare, boala continua să se întindă.

Rikov era tras la faţă, cu ochii încercănaţi.

— Rata infecţiei este incredibil de mare, îi zise lui Kohe. Şi aproape jumătate dintre ei mor dacă nu sunt îngrijiţi în permanenţă – dar nu avem nici pe departe destule ajutoare, destui asistenţi medicali, destui doctori sau practicieni ai medicinei de orice fel! Savanţii n-au găsit niciun tratament, niciun vaccin, nimic eficace. Nu pot decât să trateze simptomele. Oamenii mor pe străzi pentru că nu există spitale deschise şi destui voluntari, nici măcar ca să aducă apă, mâncare, pături. Toate paturile sunt pline, transporturile sunt întârziate, totul se duce de râpă.

— Toată lumea moare de năpasta asta, răspunse Kohe. Ce altceva ne rămâne de făcut decât să ne rugăm?

— Urăsc maşinile-demoni, vorbi Rayna cu voce tare.

Când observară fetiţa care trăgea cu urechea, mama ei o dădu afară. Dar Rayna auzise deja prea mult, şi cugeta la ceea ce auzise. Milioane de oameni aveau să moară de boala asta împrăştiată de maşinile malefice. Nu putea concepe toate trupurile acelea, toate casele şi prăvăliile goale.

Deja, blocada orbitală întorsese din drum două nave comerciale înainte de a apuca să aterizeze. Piloţii lor civili aveau să se repeadă spre alte lumi ale Ligii, împrăştiind vestea despre criza medicală de pe Parmentier, dar cei din

afară nu puteau face nimic. Acum, că guvernatorul Butler impusese o carantină atât de strictă, planeta era osândită să lase molima în voia ei şi să se stingă de la sine. Poate că o să moară toată lumea, se gândi Rayna. Doar dacă Dumnezeu sau sfânta Serena nu i-ar putea salva.

Epidemia mortală se întinsese deja pe una dintre cele şapte staţii orbitale care susţineau blocada. Boala se năpusti asupra echipajului militar devotat prins în capcană pe staţia izolată, infectând practic pe toată lumea de la bord, astfel încât se îmbolnăviră cu toţii deodată. Încercând să fugă, unii dintre soldaţii cuprinşi de paranoia şi de furie luară o navă – şi fură doborâţi de celelalte staţii. În câteva zile, puţinele victime slăbite care rămăseseră la bord erau şi ei morţi, iar întreaga staţiune deveni nimic altceva decât un mormânt în spaţiu. Alţi soldaţi, aleşi cu grijă de Rikov, rămaseră la posturi şi nu se abătură de la datorie.

Din curtea interioară a casei din vârful dealului, Rayna simţea valurile de teamă şi de deznădejde purtate de adierile vântului. Mama ei îi interzisese să coboare în Niubbe, sperând s-o apere de contactul cu boala. Dacă năpasta demonică era cu adevărat o pedeapsă de la Dumnezeu, fetiţa nu credea că asemenea măsuri ar fi de ajuns, dar asculta întotdeauna poveţele părinţilor ei…

Într-o după-amiază, Kohe se duse la altarul ei personal ca să se roage, iar Rayna n-o văzu vreme de mai multe ore. Cum molima continua să se întindă pe Parmentier, mama ei petrecea din ce în ce mai multe ore sfătuindu-se cu sfinţii şi cu Dumnezeu, punând întrebări, cerând răspunsuri, implorându-le ajutorul. În fiecare zi, glasul ei era din ce în ce mai disperat.

În cele din urmă, Rayna începu să se simtă singură şi destul de îngrijorată încât să se hotărască să i se alăture mamei ei la rugăciuni. Fetiţa îşi aducea aminte de multele dăţi în care ea şi Kohe se rugaseră împreună; acestea erau momente speciale, magice, care o alinau.

Totuşi, când intră în capela personală, o găsi pe Kohe întinsă pe jos, slăbită şi arzând de febră. Avea trupul

scăldat în sudoare, părul lipit de cap. Kohe se simţea de parcă ar fi avut pielea în flăcări şi tremura, cu ochii pe jumătate închişi clipind în delir.

— Mamă!

Rayna se repezi s-o ia în braţe, ridicându-i capul. Kohe încercă să rostească ceva, cu vocea întretăiată, dar fetiţa nu înţelese.

Ştiind că trebuia s-o ajute cumva, Rayna îşi luă de braţe mama şi se strădui s-o tragă de lângă altar. Subţire şi stângace, Rayna nu era prea voinică, dar adrenalina îi oferea hotărârea de care avea nevoie. O duse în cele din urmă pe mama sa până în apartamentul principal pe care-l împărţea cu Rikov.

— O să-l chem pe tata! El o să ştie ce să facă!

În timp ce Kohe gemea şi se lupta să se repună pe picioarele ca de cauciuc, Rayna o ajută să se aşeze în patul jos, moale. Mama ei avu doar atâta putere cât să se întindă peste pături ca un sac de piele fără oase. Rayna refuza să creadă că mama ei se molipsise de năpasta demonică, spunându-şi cu insistenţă că nimănui nu i se putea întâmpla vreun rău atunci când se afla în capelă, rugându-se. Cum puteau Dumnezeu sau sfânta Serena să îngăduie un asemenea lucru?

Primind chemarea înnebunită a fiicei sale pe când se afla în sălile guvernului, de jos din oraş, Rikov îşi lăsă deoparte îndatoririle şi părăsi o întâlnire de urgenţă. Urla blesteme către cer alergând spre conacul guvernatorului. Văzuse atâta moarte şi atâtea dezastre pe planeta asta, încât arăta deja zdrobit şi copleşit în fiecare zi, când ajungea acasă. Acum o privea fix pe fiica lui, cu ochi sălbatici şi uşor îngălbeniţi, ca şi cum Rayna însăşi provocase boala.

O luă în braţe pe Kohe, o sprijini în pat, ridicată în capul oaselor, dar aceasta nu reacţionă. Febra o mistuia, şi deja alunecase într-un somn adânc. Transpiraţia îi şiroia pe faţă şi pe gât. Zvârcolindu-se în delir, vomitase peste marginea patului, iar mizeria umpluse camera cu un miros respingător, acru.

Fetiţa stătea lângă ei, dornică să facă ceva. Se uita la părinţii săi, iar aceştia păreau la fel de vulnerabili ca oricine altcineva. Guvernatorul înfruntase realităţile epidemiei îndeajuns ca să ştie că, prezentând simptome atât de severe, Kohe avea puţine şanse de supravieţuire; nu putea apela la niciun ajutor medical, la niciun tratament. Rayna vedea groaznica înţelegere pe faţa lui. Încă şi mai rău, era atât de concentrat asupra perspectivelor sumbre ale soţiei sale şi asupra stării în care se afla întregul Parmentier, încât nu observă semnele molimei la el însuşi…

*

Când simţi foamea, Rayna îşi luă singură de mâncare dintr-o cămară, pentru că nu putu găsi niciun servitor. Câteva ore mai târziu, când începu să simtă greaţă şi nesiguranţă în picioare, se duse către apartamentul principal ca să-l întrebe pe tatăl ei ce să facă.

Cu transpiraţia adunându-i-se în picături pe frunte, copila abia reuşea să-şi ţină echilibrul. Se clătina în timp ce păşea pe coridor şi, când îşi atinse fruntea şi obrajii, îşi dădu seama că nu-şi simţise niciodată pielea atât de caldă. Inima îi bătea asurzitor, iar vederea i se unduia ca şi cum cineva i-ar fi stropit ochii cu apă otrăvită. Avu nevoie de multă vreme ca să-şi aducă aminte ce făcea…

Când apucă în sfârşit marginea uşii de la dormitor doar ca să rămână în picioare, o văzu pe mama sa zăcând nemişcată pe pat, înfăşurată în cearşafuri îmbibate în sudoare. Tatăl se prăbuşise lângă ea, într-o poziţie incomodă pentru somn. Rikov se mişcă şi gemu, dar nu răspunse la chemările fiicei sale.

Apoi, înainte ca Rayna să apuce să facă orice altceva, se aplecă şi începu să verse. Când termină de vomitat, se prăbuşi în genunchi, incapabilă să rămână dreaptă. Avea nevoie să se odihnească, avea nevoie să-şi recapete puterile. Din alte dăţi când fusese bolnavă, ştia că mama ei

i-ar fi spus să se ducă în pat, să se întindă şi să se roage. Rayna voia să-şi ia scripturile ca să citească şi să recitească unele dintre pasajele sale favorite, dar nu-şi putea concentra privirea. Nimic nu părea să aibă vreun înţeles.

Când fetiţa dezorientată ajunse în sfârşit în camera ei, găsi nişte apă călduţă într-o ceaşcă de lângă pat şi o bău. Apoi, fără să ştie ce face sau de ce, Rayna se duse la adăpostul ca un uter al unui dulap ticsit, unde era întuneric şi liniştit şi comod.

Cu vocea slabă şi gâtul uscat ca pergamentul, fetiţa îşi strigă părinţii, apoi încercă să cheme servitorii, dar nimeni nu răspunse. Alunecă multă vreme în derivă pe un râu de deliruri, în voia curentului, căutând ceva care s-o împiedice să cadă în cascada înaltă din faţa ei. Închise ochii şi se cuibări acolo, plutind. Ştia oricum pe de rost cele mai multe dintre versetele preferate. Ea şi cu mama sa le recitaseră atât de des împreună… În timp ce gândurile şi imaginile se învolburau în capul ei, murmură rugăciuni sincere, găsindu-şi alinare în scrierile sfinte. Febra mistuitoare deveni tot mai fierbinte în trup, arzând în spatele ochilor. În cele din urmă, aflată la mare depărtare de lume, de camera ei şi de dulapul întunecos, ba chiar de realitate, visă despre o femeie frumoasă şi albă, sfânta Serena. Luminând şi zâmbind, femeia mişca buzele şi spunea ceva important, dar Rayna nu reuşea să distingă cuvintele. O imploră pe femeie să vorbească limpede, dar chiar când credea că aceasta a auzit-o, viziunea tremură şi se stinse.

Rayna se cufundă într-un somn adânc, adânc…

Există un anumit orgoliu în ştiinţă, o credinţă că, cu cât învăţăm mai mult despre tehnologie şi cu cât o dezvoltăm mai mult, cu atât va fi viaţa noastră mai bună.

TIO HOLTZMAN,
discurs de acceptare a Premiului
pentru servicii aduse Poritrinului

De fiecare dată când rezolva o parte a problemei navigaţiei prin spaţiul pliat, răspunsul părea să se mute la o distanţă tot mai mare, unde nu putea fi atins, dansând în depărtare ca miticele lumini ale zânelor într-o pădure dintr-o legendă străveche. Norma Cenva progresase deja dincolo de capacitatea oricărui alt geniu de a înţelege ce făcuse, dar nu voia să se lase înfrântă de această provocare.

Absorbită de muncă, Norma uita uneori să mănânce, să doarmă sau chiar să mişte altceva decât ochii sau tocul cu care scria. Zile în şir, continua să stăruie fără preget, consumând puţină hrană în afară de melanj. Trupul remodelat părea să-şi extragă energia din altă parte, iar mintea cerea mirodenie pentru a gândi la nivelurile stratosferice unde se aflau ideile ei.

Cu mult timp în urmă, în vremurile mai umane ale vieţii sale, ea şi Aurelius petrecuseră multe ore împreună vorbind, mâncând, savurând micile bucurii ale vieţii. În ciuda a ceea ce i se întâmplase, Aurelius fusese întotdeauna ancora care o lega de umanitate. Cu toate acestea, în anii petrecuţi fără el, gândurile îi porniseră în derivă, iar preocuparea pentru munca ei devenise mai intensă.

Corpul ei manipulat încerca să se adapteze la programul solicitant. Sistemele interne încetineau pentru a conserva şi a îndrepta energia acolo unde era nevoie de ea, compensând pentru consumul gândurilor împovărătoare. Nu se preocupa de supravegherea directă a interacţiunilor celulare. Norma avea pe cap treburi mai importante…

Deloc interesată de vreme sau măcar de anotimpurile de

pe Kolhar, Norma se ostenea rareori să se uite afară pe ferestrele din biroul ei. Arunca o privire la lucrările de construcţii doar ca să se asigure că activitatea continua sub supravegherea lui Adrien, acum, că se întorsese de pe Arrakis.

Încăperile în care se făceau calculele se aflau în umbra unei noi nave mari de mărfuri, aşezată pe platforma de montaj. Potrivit programului, acest aparat avea să treacă în curând printr-o încercare a motoarelor la putere maximă, în pregătirea lansării propriu-zise şi a unui zbor de testare. Soarele se reflecta pe stratul exterior aproape complet.

Oameni îmbrăcaţi în salopete albe de lucru efectuau inspecţii finale, căţărându-se peste tot pe carcasă, ancoraţi de centuri suspensoare. Trei tehnicieni lucrau cu capul în jos, făcând reglaje pe partea de dedesubt a vehiculului. Nava urma să folosească tehnologia convenţională, sigură, de zbor spaţial, dar fusese proiectată pentru a i se adapta motoare Holtzman. Vreme de decenii, Norma insistase ca toate navele VenKee să fie pregătite pentru viitorul inevitabil, pregătindu-se pentru ziua în care ea avea să rezolve problema navigaţiei.

Intuind o altă cale de a manipula o ecuaţie, se întoarse la tăbliţa ei pentru calcule. Folosea o combinaţie de numere prime şi formule empirice, introducându-le una lângă alta pe o planşă electronică de desen. Din moment ce problema de bază implica plierea spaţiului, iar matematica încerca să reproducă realitatea, Norma plie fizic coloanele peste ele însele o dată sau de mai multe ori, obţinând imagini pe mai multe niveluri care dezvăluiau alinieri surprinzătoare. Găsi însă imposibil să consemneze ceea ce căuta cu vorbe şi numere simple. Avea nevoie să vizualizeze universul şi să expună enigma suprapunându-şi efectiv gândurile unele peste altele.

Vreme îndelungată, melanjul proaspăt cântă prin mintea ei, făcându-i gândurile şi intuiţiile mai pătrunzătoare. Privi fix calculele din faţa sa, la fel de nemişcată ca una dintre statuile străvechi comandate de titani pe Pământ, înainte

ca răscoala oamenilor să le doboare pe toate.

De afară abia auzea vuietul familiar al motoarelor spaţiale grele şi tonurile schimbătoare ale ciclurilor de testare pre-lansare. Treptat, pe măsură ce zgomotul din exterior creştea, Norma se retrase în interior, concentrându-se asupra propriei sale galaxii mentale. Unul dintre cele mai mari talente, devenit nevoie, ale ei fusese întotdeauna cel de a îndepărta orice i-ar fi putut distrage atenţia.

Pentru a-şi amplifica eforturile, întinse mâna fără să-şi dea seama către tava cu rezerve şi luă în palmă încă trei capsule de melanj, înghiţindu-le rapid una după alta. Mirosul de scorţişoară umplea aerul pe care-l respira, şi simţi pe dinăuntru un vânt liniştitor, ca şi cum corpul său ar fi fost deşertul de unde venea mirodenia şi o furtună de nisip puternică, purificatoare, începuse să bată. Gândurile îi erau mai strălucitoare, mai limpezi; zgomotele enervante din fundal se stinseră.

Cum să vadă o problemă de navigaţie înainte de a apărea? Cum să anticipeze un dezastru care se întâmpla într-o fracţiune de secundă? La asemenea viteze, cineva trebuia să se pregătească şi să reacţioneze *înainte* de a apărea cel mai mic semn al vreunei probleme – dar asta era imposibil, încălcând orice noţiune de cauzalitate. Nu putea exista niciun fel de reacţiune înainte de a se întâmpla acţiunea iniţială…

Pe şantier, o explozie se rostogoli ca un tunet, însoţită de zgomote de plaz spart şi de plăci de metal mototolite. Piese grele căzură la pământ cu o bufnitură, dărâmând magazii şi scrâşnind pe pavajul docurilor de lucru, ca şi cum o flotă masivă a cymecilor atacase Kolharul. Unda de şoc zgudui clădirea laboratorului unde se afla Norma şi curbă spre interior pereţii exteriori. Presiunea excesivă crăpă ferestrele de plaz de pe partea opusă a camerei în care-şi făcea calculele.

Femeia nu auzi nimic. Hârtii, ceaşca şi câteva instrumente de desen căzură pe podea, dar nu şi planşa

electronică de desen, pe care o ţinea strâns în mâini, încremenită în faţa ochilor ei ficşi. Pentru Norma, foarte puţine lucruri existau în întregul univers în afara acestor numere şi formule.

Se declanşară sirene şi claxoane, iar bubuitul unor explozii secundare străbătu şantierul. Oamenii ţipau. Echipele de intervenţii în caz de urgenţă se repeziră la locul dezastrului, salvându-i pe cei răniţi în timp ce restul muncitorilor o luară la fugă. Ca o plapumă vie, flăcările se răspândiră peste întreaga clădire, acoperindu-i fereastra asemenea unei perdele, scorojind şi erodând pereţii – dar Norma nu se mai uita în direcţia aceea. Deşi corpul nu i se mişca, mintea executa acrobaţii mentale complexe, examinând diferite unghiuri, diferite posibilităţi. Prinzând viteză, avânt. Mai aproape, tot mai aproape…

Atâtea alternative… Dar care dintre ele o să meargă?

Fumul înţepător se prelingea prin izolaţiile pereţilor, pătrunzând prin ferestrele crăpate de plaz şi traversând podeaua în direcţia ei. Flăcările chimice vuiau, tot mai fierbinţi. Afară, ţipetele se auzeau şi mai tare.

Atât de aproape de o soluţie, un răspuns, în sfârşit!

Norma mâzgăli noi inscripţii pe planşa de desen, adăugând o a treia coloană, care încorpora factorul spaţiotemporal în relaţie cu distanţa şi deplasarea. Dintr-o toană, folosi coordonatele galactice ale Arrakisului ca punct de plecare, ca şi cum lumea deşertică ar fi fost centrul universului. Acest lucru îi oferi o nouă perspectivă. Incitată, Norma alinie trei coloane, în timp ce gânduri neaşteptate îi treceau prin cap.

Trei e un număr sacru: Treimea. Cheia?

Se gândi şi la secţiunea de aur, cunoscută grogiptenilor de pe Vechiul Pământ. În minte, plasă trei puncte pe o linie, plasând A şi B la fiecare capăt, cu C aşezat între ele astfel încât AC/CB = Φ. Aceasta era litera grogipteană *phi,* un număr zecimal cu valoarea de aproximativ 1,618. Se ştia că un segment de dreaptă împărţit după raportul Φ putea fi pliat asupra lui însuşi în mod repetat, reproducând continuu

raportul, la infinit. O relaţie simplă şi evidentă, dar fundamentală. Elementară…

Acest adevăr matematic îi sugera o conexiune religioasă şi o făcea să-şi pună întrebări în legătură cu sursa propriei sale revelaţii pe cale să se manifeste. Inspiraţie divină? Ştiinţa şi religia căutau amândouă să explice misterele esoterice ale universului, deşi abordau soluţia din direcţii fundamental diferite.

Arrakis. Se spune că străvechii Muadru ar fi venit de aici, ori s-au stabilit acolo pentru o vreme, în peregrinările lor. Spirala era simbolul lor cel mai sacru.

Abia reuşind să se stăpânească, nesesizând haosul şi tumultul ce cuprindeau şantierul şi propria ei clădire, aranjă cele trei coloane într-o spirală fizică, având factorul Arrakis în mijloc, şi începu din nou să plieze coloanele, în mod repetat. Rezultară din ce în ce mai multe ecuaţii complexe, iar ea se simţi în pragul unei descoperiri. În mâinile pline de băşici, planşa electronică de desen începuse să mocnească, dar, cu un simplu gând, Norma şterse urmele vătămării pielii şi a instrumentului. Flăcările săltau în jurul său, mistuindu-i hainele şi părul, pârjolindu-i pielea. În fiecare clipă, folosea energia pentru a-şi reconstrui celulele aproape ca o reacţie întârziată, pentru a menţine totul stabil de jur-împrejur, astfel încât să poată continua. La un pas…

O mişcare zgomotoasă şi violentă îi invadă universul calculelor. Un bărbat, tunând cu voce de bas, o apucă de umeri, îi aruncă din mâini cu o lovitură tăbliţa electronică şi o scoase fără menajamente din locul divin din mintea ei.

— Ce faci? Lasă-mă-n pace!

Dar bărbatul n-o ascultă. Purta un costum neobişnuit… material roşu, gros, acoperindu-i complet corpul… şi o cască lucioasă, dar pătată de funingine. O duse în braţe printr-un perete de fum unsuros, negru-vineţiu şi de flăcări care trosneau. În cele din urmă, Norma deveni conştientă de stânjeneala din corp, de pe piele, şi observă că era goală. Toate hainele îi arseseră, ca şi cum, în călătoria ei

mentală în inima cosmosului, plonjase din greşeală în cazanul încins al unui soare.

Cu un efort încordat, se concentră asupra chimiei sale interne, simţi schimbările în timp ce-şi refăcea celulele avariate, organ cu organ, porţiune cu porţiune, tratându-şi propriile răni. Avea mintea intactă, iar trupul îi era uşor de reparat – pur şi simplu un recipient organic, menit să-i conţină gândurile din ce în ce mai confuze. Nu-şi putea reface totuşi hainele… nu că i-ar fi păsat de asta!

În afara camerei care ardea, asistenţii medicali o aşezară pe un pat de campanie şi o înfăşurară într-o pătură tămăduitoare, începură să-i măsoare semnele vitale.

— N-am nimic!

Norma se luptă să se elibereze, dar doi bărbaţi puternici o ţinură întinsă.

Adrien se repezi la ea, arătând înnebunit.

— Linişteşte-te mamă. Ai suferit arsuri, şi trebuie să-i laşi pe oamenii ăştia să aibă grijă de tine. Au murit doi oameni încercând să te salveze din infern.

— Nu era nevoie. O adevărată risipă. De ce şi-ar risca viaţa, când pot să-mi reconstruiesc atât de uşor trupul?

Coborî ochii înspre propriul corp.

— Nu sunt arsă – doar deranjată.

Începu să-şi simtă trupul mai rece, pe măsură ce repara structura epidermică a pielii, accelerând puternic efectul catalizatorilor din pătura tămăduitoare.

— Uitaţi-vă singuri!

Un doctor strigă spre asistenţi. Ceva o pişcă de braţ, o injecţie. Făcu o analiză chimică a fluidului în timp ce i se scurgea în vine: un sedativ cu acţiune rapidă – şi îşi folosi puterile pentru a contracara efectul. Se ridică în capul oaselor, dădu la o parte pătura de pe ea. Asistenţii se repeziră s-o oprească, dar ea întinse mâinile.

— Nicăieri nicio arsură. Sunt nevătămată.

Personalul medical uluit se dădu înapoi şi o lăsă să termine. Norma se concentră asupra feţei şi gâtului, care nu se bucuraseră încă de toată intensitatea puterii ei de

vindecare, şi elimină arsurile adânci, apoi câteva băşici superficiale. Atinse pielea crudă a feţei, simţind-o netezită şi răcoroasă.

— Îmi ţin corpul sub control. L-am mai reconstruit şi înainte – aşa cum prea bine ştii, Adrien…

Norma se ridică în picioare, lăsând pătura tămăduitoare să-i cadă. Toţi se uitară la ea nevenindu-le să creadă. În afară de păr, pe care nu-l refăcuse, pielea ca laptele era aproape perfectă, cu excepţia unei pete mari, roşii, pe un umăr. Zărind-o, Norma îşi concentra puterile regeneratoare, iar rana persistentă dispăru.

Curios, gândi ea. Vreme de săptămâni, zona roşie crescuse, solicitându-i din când în când atenţia pentru a o face să dispară. Înainte, tot ce era legat de înfăţişarea ei rămăsese neschimbat în mod automat, fără a-i cere vreun efort conştient după metamorfoza iniţială.

Adrien se grăbi să acopere goliciunea mamei sale cu pătura, în timp ce echipele de intervenţie continuau să se lupte să stăpânească flăcările din şantier.

— Trebuie să mă întorc la lucru imediat, zise Norma. Te rog, ai grijă să nu mă mai întrerupă nimeni. Şi, Adrien… ai încredere în mine data viitoare. Unele dintre alegerile pe care le fac ar putea părea ciudate pentru alţii, dar reprezintă o parte necesară a muncii mele. Nu pot să-ţi explic mai mult de-atât.

Prea multă agitaţie pe-aici, se gândi ea. Cum nu mai avea un birou în care să lucreze, Norma porni cu hotărâre către un deal pietros de lângă şantier, un promontoriu unde putea să se aşeze şi să gândească în linişte.

Fiinţele umane au fost atât de nesăbuite încât să-şi construiască proprii competitori – dar nu s-au putut stăpâni.

ERASMUS,
note filosofice

Deşi proiectată ca navă de actualizări pentru maşinile gânditoare, *Călătorul Visurilor* era un aparat fără vârstă, aerodinamic şi frumos, nu mai puţin folositor acum decât pe vremea când Vor îl slujise pe Omnius. Cu aproape un secol în urmă, Vor zburase pe nava neagră şi argintie împreună cu Seurat. Evadase de pe Pământ cu *Călătorul,* salvându-i pe Serena Butler şi pe Iblis Ginjo, şi îl folosea încă ori de câte ori nu i se cerea să se afle pe puntea unei nave militare. Într-un fel ciudat, îl făcea să se simtă liniştit.

Acum pilota *Călătorul Visurilor,* aşezat confortabil la comenzi. După ce luptase în Jihad aproape un secol întreg, păstra mult mai multă discreţie asupra misiunilor sale decât orice alt ofiţer. Când îi spusese Leronicăi despre faptul că pleca din nou de pe Salusa, ea zâmbise pur şi simplu, cu stoicism, obişnuită cu neastâmpărul lui. Până la un punct, fugea de alte întâlniri incomode cu fiii lui pe durata lungii lor vizite în Zimia, dar pleca şi ca să-şi găsească ceilalţi descendenţi. La o ultimă apreciere, asta trebuia socotit un lucru bun.

De când luase respectiva hotărâre, Vor dezgropase amănuntele călătoriilor şi însărcinărilor lui din Jihad. Consemnările erau însă adeseori deformate şi incomplete, în special pe lumile care fuseseră hărţuite de maşinile gânditoare. Existaseră o mulţime de femei dornice, toate fiind dispuse să-şi joace rolul în întărirea mult-încercatei rase umane. Dacă ele nu-l informaseră niciodată despre copiii lor, cu atât de mulţi ani în urmă, avea să întâmpine greutăţi urmând indiciile şi dând de urma lor acum. Ca punct de plecare totuşi, ştia că are o fată cu Karida Julan de pe Hagal. Cu multă vreme în urmă, când îi spusese despre

asta, Vor trimisese credite din belşug pentru a ajuta copila şi pe mama ei. Dar de când o întâlnise pe Leronica, nu mai avusese niciun contact cu ele.

Prea adesea, Vor îşi abandonase cu uşurinţă relaţiile şi obligaţiile. Începea să zărească o schemă în viaţa lui: lua hotărâri rapide şi importante, fără să examineze consecinţele. Măcar dacă şi-ar găsi fiica pe care-o avea cu Karida – ultima dată când auzise de ea, se numea Helmina Berto-Anirul – poate că de data asta ar putea face şi ceva bun.

Urmărind indiciile, Vor află, spre mâhnirea lui, că Helmina fusese ucisă într-un accident de maşină, cu şapte ani în urmă. Lăsase totuşi la rândul ei o fiică, născută mai târziu în cursul vieţii: Raquella, nepoata lui Vor. Potrivit unei informaţii credibile, Raquella locuia acum pe Parmentier, o lume sincronizată recapturată, guvernată de Rikov Butler. Vor luă hotărârea de a o întâlni înainte de a fi prea târziu. Consiliul Jihadului şi Quentin Butler erau încântaţi ca el să plece pe Parmentier, să ducă nişte documente politice şi să afle noutăţi de la Rikov. Acest lucru se potrivea destul de bine cu propriile sale planuri.

Forţă vechea navă de actualizări până la acceleraţia maximă pe care o putea el suporta. *Călătorul Visurilor* era supărător de lent în comparaţie cu navele militare şi comerciale care pliau spaţiul, dar în lunga călătorie avea destul timp să facă repetiţii pentru prima întâlnire cu nepoata lui.

Înainte de a împlini douăzeci de ani, Raquella se măritase cu un soldat al Jihadului care murise în război, după mai puţin de un an. După aceea studiase medicina şi se dedicase îngrijirii răniţilor de război şi a celor care sufereau de bolile mortale încă năpăstuind omenirea. Acum, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, petrecuse câţiva ani alături de respectatul doctor şi cercetător Mohandas Suk. Erau iubiţi? Poate. Suk era şi el nepotul marelui chirurg de campanie Rajid Suk, cel care lucrase pentru Serena Butler în vremea primelor înflăcărări ale Jihadului. Vor surâse. Ca

şi el, nepoata lui nu avea aspiraţii modeste!

Când *Călătorul Visurilor* se apropie în sfârşit de coridoarele orbitale exterioare, un mesaj surprinzător izbucni în comunicator:

— Sunt guvernatorul planetar Rikov Butler. Din ordinul meu, Parmentier se află sub carantină strictă. Jumătate din populaţie a sucombat în faţa unei noi molime, creată probabil de maşinile gânditoare. Avem o rată a mortalităţii extrem de înaltă, între patruzeci şi cincizeci la sută – iar decesele secundare şi haosul sunt imposibil de cuantificat. Plecaţi înainte de a vă infecta. Transmiteţi avertismentul în toată Liga Nobililor!

Îngrijorat, Vor deschise frecvenţa.

— Aici comandantul suprem Vorian Atreides. Daţi-mi detalii suplimentare asupra situaţiei.

Aşteptă neliniştit.

În loc să-i răspundă totuşi, vocea lui Rikov repetă aceleaşi cuvinte. O înregistrare... Vor îşi transmise încă o dată cererea, căutând pe frecvenţe un răspuns. Nimeni nu emitea.

— E cineva acolo?

E cineva în viaţă?

Instrumentele detectară o blocadă de vehicule orbitale amplasate pe poziţii, în primul rând pentru a împiedica navele să evadeze. Erau înţesate de arme, ameninţătoare dar tăcute. Cea mai apropiată staţie arăta ca un gândac gras, un habitat mare, rotund, cu ecluze viu luminate în jurul ecuatorului. Mesajele şi avertismentele erau difuzate în limbile galactice principale pe toate frecvenţele, ameninţând să distrugă pe oricine ar fi încercat să părăsească planeta contaminată.

Vor apelă de mai multe ori staţia cea mai apropiată, dar nimeni nu-i răspunse. Fusese întotdeauna stăruitor până la încăpăţânare, când se hotăra să urmărească un ţel. Acum, că aflase de criza de aici, trebuia să-l vadă pe Rikov Butler. Şi, din moment ce ştia că Raquella era şi ea aici, nu s-ar fi întors fără s-o vadă.

Una dintre staţii răspunse în sfârşit la chemarea lui. O femeie trasă la faţă apăru pe ecran.

— Du-te înapoi! Este interzisă aterizarea pe Parmentier – ne aflăm sub carantină strictă din cauza năpastei lui Omnius.

— Omnius a fost întotdeauna o năpastă pentru existenţa oamenilor, replică Vor. Vorbeşte-mi despre molima asta…

— S-a dezlănţuit acolo jos de mai multe săptămâni, iar noi am fost trimişi pe staţii ca să aplicăm carantina strictă. Jumătate dintre noi sunt bolnavi. Unele dintre staţii sunt părăsite.

— Îmi asum riscul, zise Vor.

Fusese întotdeauna impulsiv – spre exasperarea prietenului său Xavier. Tratamentul de prelungire a vieţii pe care i-l făcuse Agamemnon cu un secol în urmă îl proteja de boli; în toţi aceşti ani, nu suferise nici măcar de o răceală neînsemnată.

— O carantină e menită să împiedice oamenii să iasă, nu să intre.

Femeia trasă la faţă îl înjură, îl numi nebun, apoi se deconectă.

Mai întâi andocă la staţia de blocadă aparent goală. Puteau transmite toate avertismentele pe care le doreau, dar el nu fusese niciodată bun la respectarea ordinelor. *Călătorul Visurilor* îşi potrivi ecluzele şi activă uşile de acces pe configuraţie standard. Vor îşi declină din nou identitatea, aşteptând în zadar un răspuns, apoi deschise ecluzele, hotărât să afle cât mai multe despre molima de la suprafaţa planetei.

Când trase în piept prima adiere din ceea ce trebuia să fie aer reciclat şi sterilizat, simţi un fior de-a lungul şirei spinării. După multe decenii de război, îşi formase o capacitate aproape extrasenzorială de a percepe când ceva nu era în regulă. Îşi porni scutul personal şi se asigură că pumnalul de luptă era uşor de apucat la şold. Identifică mirosul inconfundabil, mult prea familiar, al morţii.

Un mesaj de avertizare izbucni în sistemul de difuzoare al

staţiei:

— Cod unu! Alarmă maximă! Îndreptaţi-vă imediat spre camerele securizate!

Mesajul se repetă în spaţiul gol, apoi se auziră paraziţi şi se opri. Câţi alţii nesocotiseră comanda, sau nu se mişcaseră destul de repede? Se părea că cei sănătoşi, bărbaţi şi femei, de la bordul staţiei fugiseră, sperând s-o ia înaintea molimei. Se îndoia că vreunul dintre ei avusese acces la un aparat spaţial de cursă lungă care i-ar fi dus pe alte lumi ale Ligii. Din fericire.

Ghetele păcăneau pe podeaua tare de polimer. În spatele unui post de pază de pe staţie găsi două trupuri pe podea, un bărbat şi o femeie în uniforme maro cu negru. Garda naţională de pe Parmentier… Fluide uscate şi întărite le acopereau pielea; şi pe podea se uscaseră sânge şi excremente. Fără să atingă victimele, aprecie că erau moarte de câteva zile, poate de o săptămână.

O încăpere privată din spatele postului de pază avea pereţi acoperiţi cu monitoare de supraveghere. Fiecare ecran arăta în esenţă acelaşi lucru: coridoare goale şi camere cu câteva corpuri umane împrăştiate. În timp ce pe alte staţii rămăseseră în viaţă echipaje reduse, aceasta era goală. Îşi închipuia deja că sistemele de comunicaţii de la suprafaţă fie că se prăbuşiseră, fie că erau lipsite de personal. Această scenă îi confirma presupunerea. Nemaiavând nimic de făcut pe această navă orbitală fantomă, Vor se întoarse pe *Călătorul Visurilor.*

Spera că nepoata lui găsise un loc sigur. Cu milioane de oameni în pericol, cum îşi putea face griji pentru o singură femeie pe care nici măcar n-o întâlnise vreodată? Dacă era medic, lucrând cu Mohandas Suk, serviciile Raquellei erau mai necesare decât oricând acolo jos. Zâmbi în sinea lui. Dacă avea cu adevărat sânge Atreides în vine, se afla probabil în miezul lucrurilor…

Aterizând în oraşul Niubbe, construit pe fundaţiile unui fost complex industrial al lui Omnius, Vor se linişti mult când găsi oameni în viaţă, deşi mulţi dintre ei arătau ca

nişte morţi vii, ca şi cum ar fi fost gata să se prăbuşească în fiecare clipă. Mulţi murmurau în surdină şi păreau dezorientaţi sau mânioşi. Alţii păreau infirmi, cu tendoanele rupte, neputincioşi să meargă sau să stea în picioare. Unele corpuri zăceau pe străzi, îngrămădite ca lemnele de foc. Echipele de recuperare, cu înfăţişare descompusă, adunau trupurile în dube mari şi le duceau de acolo, însă formaţiile publice de lucru erau vizibil copleşite de proporţiile epidemiei.

Vor se duse mai întâi la conacul guvernatorului. Casa era goală, dar nu fusese răscolită. Strigă de mai multe ori, fără să primească vreun răspuns. În apartamentul principal, găsi două cadavre, un bărbat şi o femeie – fără îndoială Rikov şi Kohe Butler. Îi privi îndelung, apoi căută rapid prin celelalte camere, dar nu găsi pe nimeni altcineva, nicio urmă a fiicei lor, Rayna, sau a servitorilor. Conacul răsuna de zgomotul paşilor lui şi de bâzâitul muştelor.

Într-un cartier sărac din centrul oraşului, descoperi o clădire de cărămidă roz, cu porţiuni acoperite de iederă pe pereţii exteriori, un loc numit Spitalul pentru Boli Incurabile. După cât se părea, cu ocazia recolonizării planetei Parmentier, Mohandas Suk şi Raquella înfiinţaseră un azil şi un centru de cercetări; Vor citise despre asta în scurtul lui raport.

Dacă mai trăia, Raquella ar fi fost acolo.

Punându-şi o mască de respirat, mai mult ca să ţină la distanţă duhoarea decât pentru că i-ar fi oferit protecţie, Vor intră în zona aglomerată de primire a spitalului. Deşi clădirea era destul de nouă, fusese folosită intens şi întreţinută prost în ultimele săptămâni, când mulţimi de pacienţi deznădăjduiţi se revărsaseră înăuntru ca o armată invadatoare. După ce trecu de un birou de recepţie la care nu se afla nimeni, porni să caute la toate etajele, unul după altul. Saloanele medicale erau la fel de ticsite şi de mizerabile ca şi ţarcurile de sclavi pe care le ţinuse cândva robotul Erasmus pe Pământ. Oameni cu răni provocate de o erupţie de neînţeles sau cu rupturi de tendon zăceau

neajutoraţi, ca nişte păpuşi stricate; nici măcar cei ce-şi reveniseră după simptomele bolii nu erau în stare să aibă grijă singuri de ei sau să-i ajute pe oricare dintre ceilalţi care erau bolnavi ori pe moarte.

Tot personalul medical purta măşti de respirat şi pelicule transparente pe ochi, ca o legătură etanşă menită să-i protejeze împotriva contaminării prin membranele umede. Câţiva dintre doctori arătau bolnavi, în ciuda măsurilor de precauţiune. Vor se întrebă cât de lungă era perioada de incubaţie a Năpastei, câte zile puteau continua să-i îngrijească pe bolnavi aceşti medici, înainte ca ei înşişi să devină pacienţi terminali.

De mai multe ori, le întrebă pe infirmierele şi pe doctorii istoviţi dacă o cunoşteau pe Raquella Berto-Anirul. Când cineva îl îndrumă în sfârşit către etajul al şaselea, intră în salonul zgomotos, lipsit de speranţă, şi o observă de la distanţă. Încercă să găsească trăsături ale bunicii ei, deşi, după atât de mult timp, nu şi-o amintea prea limpede nici pe Karida Julan.

Raquella arăta puternică în timp ce se mişca repede şi cu eficienţă de la un pat la altul. Masca de plaz transparent şi pelicula de protecţie a ochilor îl lăsau pe Vor să-i vadă faţa. Avea obrajii supţi din cauza lipsei de somn şi a mâncării insuficiente, nasul în vânt şi păr castaniu cu reflexe aurii, strâns într-un coc împletit, ca să n-o împiedice la lucru. Silueta ei era zveltă şi se mişca graţios, aproape ca o dansatoare. Deşi avea o expresie posomorâtă şi îndârjită, nu părea deznădăjduită.

Raquella şi un medic înalt şi slab lucrau neobosit într-un salon cu o sută de paturi, fiecare fiind ocupat de un pacient bolnav sau muribund. Asistenţii luau cadavrele ca să facă loc pentru victimele vlăguite ce se prăbuşiseră într-o comă provocată de febra mortală. La un moment dat, se întâmplă ca ea să arunce o privire în direcţia lui, şi Vor văzu că ochii Raquellei aveau o nuanţă izbitoare de albăstrui deschis. Propriul lui tată, faimosul Agamemnon, avusese ochi albastru-deschis cu secole în urmă, când mai avea formă

umană, înainte de a se transforma în cymec…

Vor îi atrase privirea, şi Raquella păru surprinsă să vadă un străin sănătos stând în picioare în salon. El făcu un pas în faţă, deschizând gura să spună ceva, când, dintr-odată, ea se retrase, speriată. Unul dintre pacienţi sări asupra lui Vor pe la spate şi îl apucă de mască, apoi căzu peste el, lovindu-l cu pumnii şi scuipându-l în faţă. Ripostând instinctiv, Vor îşi aruncă atacatorul într-o parte. Nefericitul se agăţă de o bucată de steag care îl înfăţişa pe copilul Serenei, Manion, şi urlă nişte rugăciuni, implorându-i pe cei trei martiri să-l salveze, să-i mântuiască pe toţi.

Voi îl împinse deoparte pe bărbatul care ţipa, iar asistenţii medicali îl duseră imediat într-un pat de diagnostic. Încercând să-şi recapete calmul, îşi aşeză la loc peste gură şi nas masca de respirat, dar Raquella era deja lângă el, stropindu-l pe faţă şi în ochi.

— Antivirale, preciză ea cu o voce tăioasă, calculată. Doar parţial eficace, dar n-am găsit nimic mai bun. Nu-mi pot da seama dacă ţi-a ajuns ceva în gură sau în ochi. Riscul de infecţie este mare.

El îi mulţumi, nu-i spuse că bănuia că este imun, se uită doar în ochii albaştri strălucitori ai Raquellei. Vor nu se putea opri să zâmbească.

Părea un fel straniu de a-şi cunoaşte nepoata.

*

— Vorian Atreides, vorbi doctorul Suk.

Într-un mic birou personal, îl consultă pe Vor imediat după atac, deşi avea mulţi pacienţi într-o formă mult mai proastă.

— *Acel* Vorian Atreides? Eşti nebun să vii aici…

Pielea lui Suk era de un cafeniu atât de închis, încât era aproape neagră. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani, cu riduri fine pe faţă şi ochi mari, căprui. Arăta nervos şi chinuit. Trăsăturile de băieţandru, accentuate de o coamă

zburlită de păr negru pe care, ca să nu-l încurce, îl ţinea legat cu o agrafă de argint, îi dădeau înfăţişarea unui copil mare. Chiar şi în biroul închis, aerul mirosea greu, a dezinfectanţi puternici. Vor nu voia să vorbească despre tratamentul de prelungire a vieţii.

— Fie că o să supravieţuiesc… fie că nu.

— Acelaşi lucru se poate spune despre noi toţi. Năpasta ne oferă şanse egale de a trăi sau de a muri.

Suk strânse mâna lui Vor în mâna lui înmănuşată, apoi apucă mâna Raquellei, într-un gest plin de căldură care sugera cât de apropiaţi erau de multă vreme. Criza molimei arunca mulţi oameni împreună din disperare, doar că Suk şi Raquella fuseseră o echipă şi înainte de asta.

După ce Suk ieşi în grabă, absorbit deja de alte îndatoriri, Raquella se întoarse spre Vor, măsurându-l din priviri.

— Ce caută comandantul suprem al Jihadului pe Parmentier, fără gardă de corp?

— Mi-am luat permisie ca să mă ocup de nişte probleme personale… să te cunosc pe tine.

Săptămânile de luptă cu epidemia îi micşoraseră capacitatea de a încerca vreo emoţie.

— De ce?

— Am fost prieten cu bunica ta, Karida, recunoscu Vor. *Foarte* bun prieten, dar am dezamăgit-o. Am pierdut-o. Am aflat, cu mult timp în urmă, că am avut o fiică, dar i-am pierdut urma, până de curând. O fiică pe nume Helmina, care a fost mama ta…

Raquella se uită la el cu ochii mari, apoi păru să înţeleagă totul dintr-odată.

— Doar nu cumva eşti soldatul acela, cel pe care l-a iubit bunica mea? Dar…

El scoase un surâs slab, stânjenit.

— Karida era o femeie foarte frumoasă, şi îmi pare teribil de rău că a murit. Aş dori să fi făcut multe lucruri altfel decât le-am făcut, dar nu mai sunt acelaşi om ca atunci. De aceea am venit aici, să te găsesc.

— Bunica mea credea că ai murit în Jihad.

Sprâncenele i se uniră deasupra ochilor limpezi, albaştri.

— Numele pe care mi l-a spus mie nu era Vorian Atreides.

— Din motive de securitate, a trebuit să folosesc nume false. Din cauza gradului înalt.

— Şi din alte motive, presupun? Pentru că nu aveai nici cea mai mică intenţie să te întorci?

— Jihadul e un stăpân nesigur. Nu puteam face promisiuni. Eu…

Vocea i se stinse. Nu voia să spună minciuni, nici măcar să deformeze adevărul. Asemenea gânduri erau neobişnuite pentru Vor. Fusese un spirit liber în cea mai mare parte a vieţii sale, iar ideea de familie îl speriase întotdeauna, din cauza lanţurilor şi a limitelor pe care le sugera. Dar, în ciuda lipsei de apropiere de Estes şi de Kagin, ajunsese să-şi dea seama că o familie deschidea de asemenea şi posibilităţi nelimitate pentru dragoste.

— Bunicul meu arată la fel de tânăr ca şi mine…

Raquella părea interesată, dar era atât de copleşită de epidemie încât reacţiile ei erau amorţite.

— Mi-ar plăcea să te studiez, să iau mostre genetice, să demonstrez relaţia noastră de sânge… dar acum nu asta e prioritatea mea. Nu, cu tot ce se întâmplă în jur. Iar în vremea unei asemenea crize, mi se pare că o vizită personală pentru a da de urma unei nepoate nelegitime e mai curând… un moft!

Vor zâmbi nesigur.

— Am trecut prin opt decenii de Jihad, şi întotdeauna există „o asemenea criză”. Acum, văzând ce se întâmplă aici, mă bucur că n-am mai aşteptat.

— Îi luă mâna într-ale lui.

— Vino cu mine pe Salusa Secundus. Poţi să-ţi duci raportul şi mesajul către Parlament. O să aducem cele mai bune echipe medicale din Ligă ca să lucrăm la un tratament, o să trimitem tot ajutorul posibil pe planeta asta!

Raquella îi reteză vorbele.

— Dacă tu crezi cu adevărat că sunt nepoata marelui Vorian Atreides, doar nu-ţi poţi închipui că aş pleca atunci când am atâtea de făcut, atâţia oameni pe care să-i ajut?

Ridică din sprâncene, iar el simţi că-i creşte inima. Desigur, nu se aşteptase la un alt răspuns.

Raquella se întoarse, fixându-l cu ochii ei luminoşi, inteligenţi.

— Şi n-aş vrea să risc să împrăştii molima. Cu toate astea, domnule comandant suprem, dacă insişti să te întorci pe Salusa, spune Ligii cu ce ne confruntăm aici. Avem nevoie de doctori, de aparatură medicală, de cercetători în domeniul bolilor.

El încuviinţă din cap.

— Dacă epidemia asta a fost într-adevăr proiectată de maşinile gânditoare, atunci nu mă îndoiesc că Omnius a lansat containere cu viruşi şi pe alte lumi, nu numai pe Parmentier. Restul planetelor Ligii trebuie avertizate…

Încurcată, Raquella se îndepărtă de el şi îl privi în faţă.

— O să-ţi dau toate consemnările şi rezultatele noastre la teste. Molima a scăpat de sub control aici. E un retrovirus ARN. Sute de mii de oameni au murit în scurtă vreme, cu peste patruzeci la sută rată a mortalităţii *directe,* ca să nu mai pomenim de morţile datorate cauzelor derivate, cum ar fi infecţiile, deshidratarea, blocarea organelor şi aşa mai departe. Putem trata simptomele, putem încerca să facem pacienţii să se simtă mai bine, dar până acum nimic nu distruge virusul.

— Există vreo şansă de a găsi un tratament?

Raquella ridică ochii în direcţia strigătelor care se auzeau dintr-unul dintre saloanele aglomerate, apoi oftă.

— Nu cu aparatura de aici. Nu avem nici materialele, nici personalul necesare pentru a avea grijă de toată lumea. De câte ori îşi poate face o clipă liberă, Mohandas face muncă de laborator, cercetând evoluţia Năpastei. Nu vedem schema obişnuită a progresului infecţiilor virale. Se acumulează în ficat, ceea ce este complet neaşteptat. Am descoperit acest aspect abia acum câteva zile. Un

tratament nu e…
— Se stăpâni.
— Putem oricând să sperăm…
Vor se gândi la tinereţea lui, petrecută ca om de încredere al maşinilor gânditoare, orb la tot răul pe care-l provocau.
— Ar fi trebuit sa ghicesc de mult că maşinile gânditoare ar putea încerca aşa ceva. Omnius… sau, cel mai probabil, Erasmus.
După o clipă de ezitare, Vor îşi scoase masca de respirat.
— Ceea ce ai realizat aici şi toate lucrurile imposibile pe care le încerci… Îţi fac cinste.
Ochii albaştri ai Raquellei străluciră cu şi mai mare intensitate.
— Mulţumesc… bunicule.
Vor trase adânc aer în piept.
— Sunt foarte mândru de tine, Raquella. Mai mult decât aş putea exprima vreodată.
— Nu sunt obişnuită ca oamenii să-mi spună aşa ceva.
Părea să simtă o plăcere plină de sfială.
— În special când văd peste tot în jurul meu toţi pacienţii pe care n-am reuşit să-i salvez, şi pe toţi cei distruşi, care nu se vor reface niciodată complet. Chiar după ce totul va trece, o mare parte a populaţiei va rămâne infirmă pe viaţă.
El o luă de umeri, o privi atent în ochi.
— Cu toate acestea, *sunt* foarte mândru de tine. Ar fi trebuit să te caut cu mult înainte de asta.
— Mulţumesc că ţi-a păsat destul ca să mă cauţi acum.
Vizibil stânjenită, vorbi cu insistenţă reînnoită.
— Dacă poţi cu adevărat să scapi de pe Parmentier, porneşte chiar acum. Mă rog să nu fi contractat boala şi să ajungi cu bine pe Salusa. Fii foarte atent. Dacă… dacă eşti infectat, perioada de incubaţie este suficient de scurtă încât să prezinţi simptome cu mult înainte de a ajunge pe cea mai apropiată lume a Ligii. Totuşi, dacă manifeşti cel mai mic semn de boală, nu risca…
— Ştiu, Raquella. Dar chiar dacă măsurile de carantină ar

fi fost impuse la timp şi n-ar fi fost încălcate niciodată, mă tem că Omnius a trimis la fel de bine recipiente cu viruşii molimei şi către alte ţinte. Maşinile se bazează pe redundanţă.

O văzu pe Raquella tresărind când vorbele lui îşi atinseră ţinta.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci toate eforturile voastre de a menţine carantina s-ar putea să nu salveze omenirea. S-ar putea ca tocmai faptul că-i avertizăm şi le ducem ceea ce aţi aflat până acum, tu şi cu doctorul Suk, să însemne mai mult pentru protecţia lor decât ar reuşi să facă şi cea mai strictă carantină.

— Grăbeşte-te atunci. O să luptăm amândoi atât cât putem împotriva molimei ăsteia.

Vor se îmbarcă din nou pe *Călătorul Visurilor* şi stabili coordonatele pentru drumul spre casă. Evită cu uşurinţă staţiile cu prea puţin personal care formau baricada. Se temea că unii dintre oamenii infectaţi ar fi putut face la fel. Tristeţea îl învălui când decolă de pe Parmentier şi speră că o s-o vadă din nou pe Raquella.

Retrăi în memorie expresia trecătoare de plăcere pe care i-o arătase tânăra femeie atunci când îi spusese că e mândru de ea. Pentru acel moment, atât de efemer dar frumos, meritase să facă întreaga călătorie.

Acum însă avea o altă datorie de îndeplinit pentru omenire.

Dacă ne dăm voie singuri să devenim prea umani, să acceptăm slăbiciunea dragostei şi a compasiunii în momentul în care este cel mai primejdios, vom da naştere unei vulnerabilităţi cu ajutorul căreia maşinile gânditoare ne pot distruge complet. Da, fiinţele umane au inimi şi suflete pe care maşinile gânditoare nu le au, dar nu putem îngădui ca aceste lucruri să fie cauza dispariţiei noastre.

QUENTIN BUTLER,
scrisoare către fiul său, Faykan

După ce se întoarse acasă de la bătălia pentru eliberarea planetei Honru, Quentin Butler se duse să petreacă un timp cu Wandra în Oraşul Reculegerii. Soţia lui era lipsită de reacţie şi tăcută, ca întotdeauna, dar primeroului tăbăcit de vreme îi plăcea să stea pur şi simplu lângă ea, alinând-o cu prezenţa lui şi găsindu-şi la rândul lui alinare în preajma ei. Privind lung chipul Wandrei, putea vedea încă frumuseţea, umbra vremurilor bune. Vorbea tare, povestind ce făcuse în ultima misiune, spunându-i despre vizita la familia lui Rikov, pe Parmentier.

Din nefericire, Quentin abia dacă avu la dispoziţie o oră împreună cu ea înainte ca un tânăr quinto fraged la faţă să-l găsească. Ofiţerul Jihadului intră grăbit în incinta acoperită cu pietriş şi minunat amenajată a refugiului religios. Un bătrân învăţat în domeniul metafizicii, îmbrăcat cu o cămaşă largă, violetă, îl îndrumă pe vizitator, mişcându-se prea încet pentru veştile presante ale tânărului ofiţer.

— Primero Butler! Tocmai am primit un comunicat de pe Parmentier. Guvernatorul a trimis o navă cu un mesaj urgent de acum câteva săptămâni. E un avertisment!

Quentin strânse mâna inertă a Wandrei şi se ridică în picioare, îndreptându-şi spatele şi întorcându-şi atenţia imediat către datorie.

— Un avertisment de la Rikov? Vreau să-l văd pe acest mesager!

— Nu se poate, primero. Adică, n-a coborât pe Salusa.

Mesagerul rămâne pe orbită, transmiţând, dar refuză să-şi părăsească nava. Se teme că o să ne infecteze pe toţi.

— Să ne infecteze? Ce se petrece?

— Şi asta nu-i tot, domnule – sosesc deja veşti de pe alte lumi ale Ligii!

În timp ce tânărul quinto bolborosea o explicaţie, Quentin îl înşfăcă de braţ şi-l trase afară din incintă. În urma lor, învăţatul privea lung, cu o expresie placidă pe chipul adânc brăzdat. Apoi bătrânul trase în jos de cutele largi ale cămăşii şi vorbi cu tăcuta Wandra ca şi cum aceasta ar fi putut fi un ascultător receptiv pentru ideile sale esoterice.

*

Încruntat şi neliniştit, Quentin privi Consiliul Jihadului urmărind mesajul înregistrat al lui Rikov. Imaginile transmise de cercetaşul deznădăjduit din nava lui de pe orbită arătau epidemia întinzându-se în Niubbe şi în zona rurală de pe Parmentier, oameni care zăceau deja morţi sau în agonie pe străzi, saloane de spital pline cu mult peste capacitate – şi asta se întâmpla cu săptămâni în urmă, la începutul epidemiei.

— Veştile sunt deja vechi, vorbi Marele Patriarh Xander Boro-Ginjo. Poate că au găsit un tratament până acum. Cine ştie ce s-a întâmplat până acum?

Quentin spuse:

— Eram acolo chiar eu când primele proiectile au explodat în atmosfera planetei Parmentier. În acel moment, niciunul dintre noi nu ştia ce pune la cale Omnius. Acum, Rikov s-a ales cu boala asta pe cap…

— Cine poate şti vreodată ce pune la cale Omnius? întrebă viceregele interimar. Brevin O'Kukovich făcea deseori comentarii care nu însemnau absolut nimic.

Quentin nu-l băgă în seamă pe politician.

— Dacă maşinile gânditoare au creat o armă biologică, trebuie să fim mereu în gardă. Putem distruge în spaţiu

containerele cu viruşi care se apropie, dar odată ce boala se împrăştie în atmosferă, nici măcar carantina riguroasă şi măsurile medicale nu vor fi cu desăvârşire eficiente. Nu există nicio garanţie.

Deşi nu avusese prea mult timp înainte de a putea fi convocată sesiunea de urgenţă, Quentin adunase rapoarte de la navele sosite de curând. Îl trimisese de asemenea pe Faykan să mărească numărul patrulelor spaţiale de la periferie şi să extindă reţeaua de senzori pentru a detecta proiectilele care soseau. În mod normal, ar fi fost aproape imposibil să detectezi asemenea obiecte mici în norul de sfărâmături care umpleau sistemul, dar din cauză că armata Jihadului avea înregistrări precise ale primelor torpile de pe Parmentier, puteau compara semnăturile şi puteau separa semnalele false.

— Trebuie să verificăm veştile astea, zise viceregele interimar. Va trebui să luăm măsuri bine cântărite.

Quentin se ridică în picioare. Comandantul suprem Atreides fiind plecat – culmea ironiei, pe Parmentier – el se afla temporar la comandă.

— Va trebui să luăm măsuri *imediate!* Dacă interpretarea lui Rikov e corectă, n-avem nicio clipă de pierdut. Având în vedere comerţul interstelar şi schimburile de oameni şi de materiale de pe tot cuprinsul lumilor Ligii şi al planetelor nealiate, o epidemie i-ar putea provoca pierderi fără precedent rasei umane…

Comunicatorul semnaliză, pe canalul securizat, şi Quentin acceptă mesajul. Vocea lui Faykan se auzi în micul difuzor, destul de limpede pentru ca membrii Consiliului să audă.

— Primero, bănuielile tale au fost corecte. Exact aşa cum ai prevăzut, am descoperit un nor de containere la fel cu cele care au căzut pe Parmentier…

Quentin privi cu un aer cunoscător la ceilalţi bărbaţi şi femei care stăteau în jurul mesei Consiliului.

— Şi le-ai interceptat?

— Da, domnule.

Unul dintre membrii Consiliului sugeră:

— Ar trebui să păstrăm unul dintre ele intact, ca să-l putem studia, poate să aflăm ce face Omnius.

Întrerupându-l, Faykan vorbi:

— Le-am distrus pe toate ca să nu riscăm contaminarea accidentală.

— Excelentă treabă, replică tatăl lui. Menţineţi supravegherea atentă. Pentru că Salusa e cea mai importantă ţintă a Ligii, cu siguranţă Omnius n-o să trimită o singură salvă de recipiente.

Faykan se deconectă, iar Quentin se uită în jurul mesei.

— Cine se mai îndoieşte că Omnius a trimis deja mai multe torpile către alte lumi ale Ligii? Trebuie să le oprim, să dăm de veste înainte ca molima să se răspândească mai departe.

— Cum anume propui să facem asta? întrebă viceregele interimar O'Kukovich.

Pe un ton categoric, Quentin îşi expuse rapid planul:

— Dispersaţi armata Jihadului pe o suprafaţă cât mai mare şi cât mai repede posibil. Trimiteţi cercetaşi cu avertismente şi pregătiţi-vă pentru carantină. Nevoia urgentă ar putea chiar justifica folosirea navelor care pliază spaţiul, adăugă, ca şi cum i-ar fi venit ideea abia mai târziu. S-ar putea să pierdem chiar şi una din zece, dar dacă nu reuşim să ne pregătim şi să apărăm celelalte planete ale noastre, am putea pierde populaţii întregi.

— Astea toate sunt, ăă..., destul de drastice, comentă O'Kukovich cu voce nesigură, uitându-se în jur la ceilalţi pentru confirmare.

— Exact – şi la fel e şi planul lui Omnius.

*

Quentin comandă chiar el patrule, ca orice alt ofiţer. Zbură grăbit de la un sistem la altul, ajutând populaţiile locale să aplice măsuri de protecţie. Zeci de recipiente cu

viruşi fură interceptate pe alte lumi ale Ligii, dar era limpede că unele trecuseră. Parmentier, planeta lui Rikov, era deja infectată şi închisă – şi veşti noi despre izbucnirea epidemiei sosiseră de pe încă cinci planete. Quentin se temea că era deja prea târziu. Fuseseră impuse carantine severe, dar oamenii înspăimântaţi încă fugeau, ducând cu ei Năpasta. După toate probabilităţile, unii aveau să caute adăpost pe Salusa Secundus. Chiar şi cu măsuri draconice, ar fi fost aproape imposibil să protejeze lumea-capitală a Ligii. Cum puteau să intercepteze fiecare navă mică, disperată? Trebuiau să arate o vigilenţă feroce ca să detecteze toate vehiculele care soseau, să le oprească şi să le ţină în carantină până se putea manifesta vreun semn al Năpastei. Din fericire, având în vedere viteza mică a zborului spaţial pe distanţe lungi şi relativa rapiditate cu care acţiona epidemia, pe orice navă infecţia ar fi devenit evidentă până când ajungea pe Salusa.

Quentin se plimba de colo până colo pe punte, observând privirile hăituite şi confuzia încordată de pe feţele echipajului. Tehnicienii de la senzori erau mereu în alertă, înţelegând că, dacă permiteau atenţiei să şovăie doar pentru o clipă, dacă fie şi numai o singură torpilă trecea de paza lor, o lume întreagă putea muri. După atâţia ani de Jihad al Serenei, Liga era în suferinţă, instabilă, ţinută laolaltă doar de ura împotriva maşinilor gânditoare. Quentin se temea că o asemenea molimă nimicitoare – şi panica răspândită mai iute chiar decât boala – ar putea face să se destrame civilizaţia însăşi.

Eu sunt toate cimitirele care au fost vreodată şi toate vieţile renăscute… dar la fel eşti şi tu.

RAYNA BUTLER,
Viziuni adevărate

După ce viziunile febrile se domoliră, transformându-se în coşmaruri şi în bezna somnului adânc, Rayna Butler pluti în derivă, agăţându-se de un firicel de viaţă la fel de subţire ca fibra unui vierme de mătase. Raiul, aşa cum i-l descrisese mama ei în timpul rugăciunilor zilnice nu semănă deloc cu asta.

Când se întoarse în sfârşit în trup, la viaţa şi la lumea ei, Rayna descoperi că totul se schimbase.

Se cuibări în dulapul întunecos, înăbuşitor, şi îşi dădu seama că avea hainele năclăite, ţepene din cauza transpiraţiei uscate. Mânecile bluzei, scămoşate şi decolorate, căpătaseră o nuanţă rozalie de la sângele care i se prelinsese din pori odată cu sudoarea abundentă a febrei. Deşi descoperirea era stranie şi tulburătoare, emoţiile lui Rayna erau amorţite, iar simţurile moarte. Nici măcar nu-şi dădea seama de mirosul hainelor.

Străduindu-se să se ridice în picioare, Rayna îşi simţi muşchii slăbiţi tremurând. Îi era teribil de sete şi nu reuşea să înţeleagă cum supravieţuise fără apă proaspătă. Nu încercă să priceapă cum mai avea ceva vreun sens. Fiecare pas, fiecare răsuflare cuprindea câte o mică victorie pentru ea, şi ştia că vor urma multe alte lucruri dificile… care vor trebui depăşite.

Rayna coborî ochii să se privească şi observă că hainele îi erau presărate cu fire încâlcite de păr blond-deschis, şuviţe lungi care-i căzuseră de pe cap şi ghemotoace pufoase de păr copilăresc de pe braţe. N-avea niciun sens. Pielea ei era palidă şi perfect netedă.

Mişcându-se cu o încetineală chinuitoare, temându-se că trupul ar putea să i se frângă în orice clipă, fetiţa se duse să le povestească părinţilor despre toate viziunile şi revelaţiile

religioase provocate de febră. Sfânta Serena în persoană îi vorbise! Rayna era sigură că putea să priceapă ce voia să spună femeia strălucitoare, îndrumările cereşti trebuiau să fie ecouri adevărate ale glasului lui Dumnezeu, pe care Rayna le putuse auzi numai pentru că se cufundase în adâncurile bolii.

Când ajunse însă în apartamentul principal, Rayna îşi găsi părinţii zăcând exact în aceeaşi poziţie în care-şi aducea aminte că-i văzuse ultima oară, numai că acum corpurile lor erau umflate şi înnegrite din cauza descompunerii. Deşi şocul brusc şi duhoarea îi treziră cu brutalitate simţurile, Rayna rămase cu ochii îndelung aţintiţi asupra lor, până când se întoarse în sfârşit cu spatele.

În alte holuri şi camere mai găsi încă două trupuri, servitori care nu fugiseră din conacul guvernatorului, aşa cum crezuse. Casa era cufundată într-o tăcere absolută.

Măcar apa curgea încă. În baie, fetiţa porni şuvoiul unui duş purificator. Apa ţâşnea prin ţevile din perete, iar Rayna îşi smulse de pe ea hainele pătate şi rămase goală sub cascada rece, în timp ce lua înghiţitură după înghiţitură. Aparatele de încălzire nu mai funcţionau, dar avea oricum pielea amorţită. Toate încheieturile o dureau şi scrâşneau ca şi cum cartilajele i s-ar fi transformat în sticlă spartă. Se apucă de o bară ca să-şi păstreze echilibrul şi suportă pur şi simplu năvala apei. Mai multe şuviţe şi smocuri de păr îi căzură de pe cap şi alunecară pe scurgere, duse de pârâiaşele de apă rece.

Fetiţa nu avea niciun mijloc de a marca trecerea timpului, dar nici n-o interesa s-o facă…

Când ieşi în sfârşit, şiroind de apă şi întinerită, Rayna se aşeză în faţa oglinzii înalte, lustruite – şi văzu o străină. Corpul subţire ca o aşchie se schimbase aşa cum nu-şi imaginase niciodată. Îi căzuse tot părul. Pielea capului era cheală, nici măcar genele şi sprâncenele nu-i mai rămăseseră. Braţele, faţa şi pieptul copilei de unsprezece ani erau absolut netede şi, în lumina zilei care se revărsa prin ferestre, pielea ei căpătase un aspect translucid,

luminos. *Ca un înger.*

Nu ştia cât trecuse de când mâncase ultima oară şi, cu toate că era lihnită de foame, Rayna ştia că are de îndeplinit mai întâi o datorie importantă. Se îmbrăcă în haine curate, apoi se duse la capela privată a familiei, unde se rugase împreună cu mama ei. Stând în faţa altarului celor trei martiri, copila ceru îndrumare, amintindu-şi de revelaţiile pe care i le dăruise sfânta Serena. În cele din urmă, când gândurile şi amintirile i se limpeziră, fetiţa se ridică şi se duse în sfârşit în bucătăria tăcută.

Cea mai mare parte din mâncare putrezea, şi unele dintre cămări fuseseră jefuite de hoţi şovăielnici. Trebuie să fi rămas fără cunoştinţă, ascunsă în dulap, zile întregi. Găsi cadavrul unui alt servitor întins lângă masa unde se pregătea mâncarea. Mirosul greţos al cărnii de om în descompunere se amesteca cu duhoarea emanată de carnea stricată din bucătărie. Se întrebă ce voise să gătească bucătăreasa înainte ca Năpasta diabolică s-o doboare.

Mai întâi copila bău din nou apă, lichid rece, curat, ce provenea din cisterna conacului. Corpul îi era deshidratat. Pierduse mult în greutate. Avea ochii goi şi duşi în fundul capului, obrajii scobiţi, înghiţi apă îndelung, apoi se opri când stomacul i se revoltă. Găsi nişte brânză într-un frigider şi mâncă un castronel cu tocană rece din conservă, dar mirodeniile erau prea puternice şi vomită.

Încă slăbită, dar ştiind că trebuie să se hrănească, Rayna mai bău nişte apă şi găsi o franzelă mică, uscată. Era destul deocamdată. Ospăţul cu pâine şi apă conţinea o puritate simplă, pioasă, care îi dăruia o forţă cerească.

Deşi se simţea încă nesigură pe picioare, Rayna ajunse la concluzia că se odihnise îndeajuns. Ieşi din conacul guvernatorului prin spate, întorcându-şi faţa către oraşul prea liniştit de dedesubt. Molima era o năpastă venită de la Dumnezeu, dar Rayna supravieţuise. Fusese aleasă pentru fapte mari.

Deşi era doar un copil, avea foarte limpede în minte ceea

ce trebuia să facă acum. Viziunea fermecătoare a sfintei Serena Butler îi dăduse instrucţiuni – iar acum, Rayna avea o misiune.

Începu să coboare dealul, desculţă.

Oamenii pe care-i vedea făcându-şi treburile arătau slabi şi istoviţi. Tresăreau la orice mişcare neaşteptată. Fiecare dintre ei văzuse mulţi prieteni şi membri ai familiei murind, făcuse tot ce-i stătuse în putere să îngrijească bolnavii, dacă putea. Mulţi dintre cei care îşi reveniseră erau schilozi şi diformi, o farsă crudă jucată celor care fuseseră destul de puternici să învingă molima. Foloseau cârje improvizate sau se târau, căutând mâncare şi strigând după ajutor. Chiar şi supravieţuitorii nevătămaţi aveau spiritul frânt, incapabili să poarte povara şi responsabilităţile muncii a zece oameni.

Rayna mergea singură, cu ochii strălucitori, căutând ceea ce dorea să vadă. Din stradă, distinse siluete furişate la etaj, umbre la ferestrele locuinţelor şi ale prăvăliilor cu obloanele trase. Deşi doar o fetiţă, îndrăzni să înainteze, dreaptă şi încrezătoare, cu pielea atât de albă încât ar fi putut fi un schelet viu… sau o manifestare a Spiritului Morţii. Ar fi fost destule alimente depozitate pe care să pună mâna supravieţuitorii, dar în scurtă vreme, dacă nu îndepărtau trupurile în putrefacţie, dacă nu aveau grijă de infecţii şi de prăbuşirile infrastructurii, morţile provocate de mulţimea de cauze legate de molimă aveau să se adauge în număr mare celor care căzuseră de la început sub secera Năpastei diabolice.

Rayna culese din şanţ o rangă pierdută. Mai devreme, îşi amintise că tatăl ei vorbise despre revolte în stradă, despre oameni care se luptau între ei. Martiriştii mărşăluiseră în procesiuni disperate; mulţi oameni – atât participanţi cât şi nevinovaţi – muriseră în încăierare. Acum, simţea ranga grea şi caldă în mână, o sabie menită să fie mânuită de o

tânără femeie virtuoasă, care primise îndrumări directe de la Serena.

În cele din urmă, văzu prima ţintă a misiunii sale. Copila eterică se afla în faţa vitrinei unui magazin care vindea dispozitive mecanice, instrumente şi aparate inofensive, care făceau viaţa mai uşoară şi care scăpaseră până acum valurilor de răsculaţi şi de hoţi. Cetăţenii Ligii foloseau asemenea lucruri fără să se gândească de unde provin, fără să-şi dea seama că dispozitivele de înaltă tehnologie erau veri îndepărtaţi ai lui Omnius. Toate maşinile, toate aparatele electronice, toate circuitele erau ispite, rele prin natura lor. Se insinuau în viaţa de zi cu zi, astfel încât oamenii să accepte fără să bage de seamă prezenţa atotcuprinzătoare a maşinilor.

Trăgând fără zgomot aer în piept, Rayna legănă ranga şi sparse vitrina magazinului, dezvelind aparatura vulnerabilă. Apoi începu să le lovească, transformând-o în sfărâmături de metal şi polimeri. Aceasta era primul ei atac împotriva răului. Viziunile îi spuseseră să smulgă din rădăcini invazia dinăuntru, nimicind orice rămăşiţă a maşinilor gânditoare, astfel ca oamenii să poată evita asemenea slăbiciuni în viitor. Cuprinsă de o frenezie straniu de calmă, Rayna zdrobi tot ce-i cădea sub ochi. Când nu mai găsi nicio manifestare mecanică, căută altă clădire, o firmă de contabilitate care adăpostea maşini de calculat la etajul al doilea. Le distruse şi pe acelea. Un bărbat, arătând slăbit şi înfricoşat, ieşi s-o oprească, dar se dădu înapoi când Rayna rosti un blestem aspru, hotărât, mustrându-l pentru că îngăduia maşini la locul unde-şi desfăşura afacerea.

— Oamenii nu vor înfrunta decât nenorocirea dacă nu stârpim toate înfăţişările demonilor mecanici! Am auzit glasul lui Dumnezeu, şi voi face ceea ce mi-a spus!

În faţa unei declaraţii atât de vehemente, chiar dacă venea de la o persoană atât de mică, bărbatul o luă la fugă.

Deocamdată, cu atât de multe de făcut, Rayna nu ţinea cont de nivelurile de tehnologie, de diferenţele de sofisticare ale computerelor. Merse neobosită de la un

magazin la altul, până când, în cele din urmă, doi membri ai scheleticei forţe de securitate de pe Parmentier o opriră. Dar nu era decât un copil, fiica guvernatorului mort, şi, după ce se uitară la ea, îşi aruncară unul altuia priviri pline de înţeles.

— A trecut prin momente grele. Se eliberează doar de furie în singurul fel în care poate. În clipa asta, sunt prea obosit ca să mă ocup de orice nu este urgent.

— O să închid ochii la jumătate din toate astea.

Unul dintre agenţii de securitate, înalt şi cu pielea întunecată, îndreptă degetul cu severitate spre Rayna.

— De data asta îţi dăm drumul, fetiţă, dar nu intra iar în încurcătură. Întoarce-te acasă.

Rayna văzu cât era de târziu. Obosită, făcu ce i se spusese şi se întoarse la conacul guvernatorului.

Cu toate acestea, în ziua următoare se afla înapoi, cu ranga ei, căutând alte ţinte, zdrobind toate maşinile gânditoare şi aparatele înrudite.

De data aceasta totuşi, era însoţită de o mică mulţime de spectatori, mulţi dintre ei martirişti cu înfăţişare sălbatică. Aceştia începură să intoneze cântece în semn de sprijin, culegând şi ei beţe de pe jos…

Credinţa şi hotărârea sunt cele mai puternice arme ale unui războinic. Dar credinţele pot fi corupte. Păziţi-vă ca aceste arme să nu fie întoarse împotriva voastră.

MAESTRUL SPADASIN ISTIAN GOSS

În prima misiune după plecarea de pe Ginaz, Nar Trig şi Istian Goss speraseră să fie aruncaţi în luptă directă împotriva forţelor lui Omnius. În schimb, noii maeştri spadasini se treziră într-o acţiune încâlcită, poliţienească şi de recuperare, pe planeta recapturată Honru.

— Ai crede că l-ar pune în prima linie pe omul care poartă spiritul lui Nool Joret, bombăni Trig. Acum, că locul ăsta a fost eliberat de Omnius, de ce nu pot oamenii ăştia să-şi păstreze singuri ordinea?

— Adu-ţi aminte ce te-au învăţat: orice luptă care apără omenirea este importantă.

Istian îşi înghiţi un oftat.

— Dacă sarcina asta e atât de uşoară pe cât spui, ne putem termina treaba aici destul de repede – apoi o să plecăm spre alte bătălii.

După ce batalionul lui Quentin Butler părăsise Honru, supravieţuitorii asupriţi fuseseră cuprinşi de o frenezie răzbunătoare, incitaţi în parte de propaganda martiristă. Paznicii roboţi, ochii-de-pază plutitori şi toate subsistemele care slujiseră hipermintea fuseseră demontate, circuitele smulse, maşinile dezmembrate. Nar Trig se uita la fanatici cu o curiozitate lacomă, ca şi cum ar fi detectat o înflăcărare asemănătoare cu a lui împotriva maşinilor gânditoare.

Din păcate, se gândi Istian, supravieţuitorii fuseseră atât de zeloşi în răzbunarea lor încât provocaseră mult mai multe pagube decât era necesar pentru a-şi stabili capul de pod. Dacă şi-ar fi îndreptat energia şi entuziasmul către reconstrucţia planetei Honru în loc de a zdrobi un duşman deja înfrânt, cei doi maeştri spadasini ar fi putut să lupte în bătălii adevărate în loc să-şi irosească timpul pe-aici.

Ţarcurile de sclavi de pe Honru fuseseră dărâmate, iar oamenii îşi amenajaseră locuinţe în interiorul fostelor fortăreţe ale maşinilor, ridicând corturi şi adăposturi improvizate şi furând obiecte folositoare din fabricile amplasate în oraşul cândva scânteietor. Altare extravagante şi colorate, închinate celor trei martiri, apăruseră ca buruienile prin tot oraşul şi prin ţinuturile rurale jupuite de mineritul de suprafaţă. Panouri lungi, înfăţişându-i pe Serena, pe Manion cel Nevinovat şi pe Marele Patriarh Iblis Ginjo, se întindeau pe clădirile mari. În loc să cultive hrană, fermierii martirişti plantau câmpuri de gălbenele portocalii, care deveniseră floarea simbolică a băieţelului asasinat al Serenei Butler.

Istian şi Trig păşeau pe străzi, cu ochii în patru. Rândurile martiriştilor sporiseră substanţial, iar discipolii lor recunoscători ţineau deseori priveghiuri, festivităţi şi adunări pentru rugăciuni. Puneau mâna pe orice rămăşiţă de maşină intactă a lui Omnius pe care-o găseau printre ruine, apoi le pulverizau în timpul unor reuniuni simbolice de distrugere.

Supravieţuitorii se domoleau totuşi, şi cu fiecare zi care trecea se întorceau către munci mai productive. Istian spera ca el şi cu Trig să poată pleca la sosirea următoarei nave a Ligii.

O mulţime de oameni năvăleau din alte lumi ale Ligii, unii ca să-şi consolideze pretenţiile asupra noului teritoriu, alţii dorind în mod sincer să dea o mână de ajutor. Filantropul lord Porce Bludd, strănepotul lui Niko Bludd, cel care fusese ucis în timpul marii răscoale a sclavilor de pe Poritrin, contribuise cu fonduri însemnate. Reconstrucţia şi restaurarea planetei Honru nu ducea lipsă de bani, de resurse sau de mână de lucru. Singura lipsă, se gândea Istian, era cea de concentrare şi de iniţiativă...

Auziră un ţipăt. Istian se întoarse şi zări un bărbat alergând spre ei, îmbrăcat într-o uniformă de ofiţer – era administratorul militar al coloniei recuperate. În ciuda gradului său relativ înalt, bărbatul avea sânge nobil şi era

mai mult birocrat decât războinic. Trig puse mâna pe butonul declanşator al sabiei pulsatile şi aşteptă pregătit.

— Mercenari! Avem nevoie de ajutorul vostru!

Roşu la faţă din cauza efortului de a alerga, administratorul militar se opri în faţa celor doi maeştri spadasini.

— Când am spart uşa unuia dintre depozitele sigilate, muncitorii au dat peste trei roboţi de luptă, şi erau încă în funcţiune! Automatele au omorât doi dintre oamenii noştri înainte de a reuşi să încuiem maşinile înăuntru! Trebuie să vă duceţi să vă luptaţi cu ele.

— Da.

Trig rânji ca un lup şi se întoarse spre partenerul său de antrenament.

— Luptăm.

Istian arăta hotărât şi satisfăcut.

— Atunci să mergem.

Într-o parte a oraşului plină de magazii şi depozite cubice identice, cei doi maeştri spadasini alergară în urma administratorului militar şi a doisprezece soldaţi ai Jihadului bine înarmaţi. Ar fi putut folosi explozivi şi arme cu proiectile grele pentru a distruge roboţii de luptă, dar constructorii aveau nevoie de proviziile, echipamentul şi resursele intacte depozitate în magazii. Istian şi Trig, pe de altă parte, puteau omorî duşmanii cu fineţe – şi fără pagube colaterale. De asemenea, soldaţii Jihadului voiau să-i vadă pe mercenarii de pe Ginaz şi mult-lăudata lor măiestrie în lupta corp la corp împotriva maşinilor inamice.

Mulţimea îi urma în timp ce se grăbeau spre destinaţie. Oamenii strigau. Unii dintre ei purtau steaguri ale celor trei martiri. Trig ridică sabia pulsatilă într-un gest sfidător, iar martiriştii ovaţionară. Istian îşi concentră atenţia doar înainte, pregătindu-se din punct de vedere mental pentru adversar. Îşi aminti legende străvechi despre cavaleri viteji în armură care porneau să lupte cu dragonii în bârlogurile lor, în timp ce ţăranii terorizaţi îi priveau, şi presupuse că el şi cu Trig îndeplineau acum un rol asemănător.

Când ajunseră în faţa uşii metalice sigilate a magaziei cubice, Istian văzu că suprafaţa ei netedă, lustruită, era deformată de umflături convexe, ca şi cum cineva ar fi lansat obuze de tun dinspre interior. Evident, roboţii de luptă prinşi în capcană încercaseră să se elibereze prin forţă.

Îndată ce baricada se dădu la o parte cu un clinchet, maşinile ucigaşe înalte şi robuste înaintară, scoţând la iveală apendice ascuţite, arme mortale, braţe aruncătoare de flăcări, tunuri cu proiectil. Cele trei maşini de luptă erau creaturile coşmarurilor – exact ţintele pentru care era antrenat un maestru spadasin de pe Ginaz. Chirox le dăduse amândurora instrucţia necesară.

Istian şi Trig strigară la unison şi porniră la atac, înălţându-şi săbiile pulsatile. Roboţii de luptă păreau surprinşi de nişte adversari atât de mici. Un jet de flăcări izbucni dintr-unul dintre braţele incineratoare, dar Trig se aruncă spre stânga, se rostogoli şi sări înapoi în picioare. Istian făcu un salt în faţă, învârtind sabia pulsatilă împotriva aceluiaşi inamic. Cu o singură lovitură, trimise o descărcare de energie printr-un apendice al robotului de luptă. Braţul aruncător de flăcări căzu neputincios.

Ceilalţi doi roboţi de luptă se rotiră şi se orientară amândoi spre Trig când acesta îi atacă. Avea ochii aprinşi, şi nici măcar nu se osteni să se ferească. Strânse sabia pulsatilă în mâna stângă şi un mic pumnal energetic în cea dreaptă.

Furios pe primul automat de luptă pentru că lansase foc asupra lui, Trig se repezi asupra acestuia, împungând şi retezând. Apăsă butonul de pe mâner pentru a mări puterea de descărcare a sabiei şi, într-un vârtej de lovituri bine ţintite, tăie nucleul principal de memorie al automatului, ştergând programul de luptă şi scoţându-l complet din funcţiune.

Istian se concentră asupra celei de-a doua maşini de luptă intacte. Aceasta ridică două braţe cu arme de artilerie, dar mercenarul alerga mai repede decât putea

automatul să-şi schimbe punctul de ochire. Cele două braţe îşi lansară explozivii după ce el ajunse în unghiul mort. Obuzele explodară, lăsând un crater fumegând la un metru în urma lui Istian. Apoi omul ajunse în zona vulnerabilă a automatului.

Maşina de luptă îşi retrase braţele de artilerie şi scoase în schimb arme albe, apendice perforatoare care biciuiau aerul ca nişte cleşti ascuţiţi. Istian le pară loviturile, lăsându-şi gândurile să curgă, încercând să simtă îndrumarea spiritului lui Jool Noret înăuntrul lui. Când nu reuşi să-i detecteze prezenţa, se întrebă: *De ce taci?*

Pentru prima oară, Istian lupta fără să gândească, fără teamă de răni sau de durere. Înainte de a-şi da măcar seama ce făcea, trei dintre braţele cu lame ascuţite ale maşinii căzură într-o parte, ca nişte sălcii ofilite. Ca să fie sigur, Istian izbi cu sabia pulsatilă braţele de artilerie coborâte pentru a împiedica robotul să tragă proiectile către spectatorii fanatici care năvăleau spre ei ca şi cum ar fi vrut să-i ajute să lupte cu duşmanul cu mâinile goale. Dacă martiriştii se apropiau prea mult, Istian ştia că puteau fi masacraţi.

Urlând ca un sălbatic, Trig îl ataca deja fără cruţare pe ultimul robot de luptă. Maşina îşi flutura braţele, încercând să folosească un alt set de arme. Era clar în defensivă, nepregătită pentru furia dezlănţuită a acestui luptător fanatic. Privindu-l, Istian se gândi cu tristeţe în inimă că Nar Trig ar fi trebuit să fie cel în care să renască spiritul lui Jool Noret.

Scrâşnind din dinţi, luptă şi mai îndârjit.

Unul dintre braţele ascuţite ale automatului îl tăiară la umăr, şi o a doua lamă spintecă aerul în dreptul pieptului. Dar Istian se aplecă în spate, îndoindu-se într-un unghi uimitor, astfel încât muchia zimţată nu făcu decât să deseneze o linie subţire de sânge peste stern când braţul înarmat trecu pe deasupra.

Istian săltă în spate ca un arc eliberat. Sabia pulsatilă, pusă şi ea pe intensitate maximă, izbi torsul blindat al

maşinii de luptă. Lansă un impuls care goli ce mai rămăsese din baterie, o descărcare în plin, care paraliză sistemele mobile ale robotului luptător, lăsându-i braţele şi picioarele inerte, artileria scoasă din funcţiune şi capul învârtindu-se dintr-o parte în alta, neajutorat.

Trig lovi coloana gâtului adversarului său într-un jet de scântei, făcând automatul să tremure şi să se zvârcolească. Îşi izbi ţinta din nou, cu destulă forţă ca să rupă ţevăria şi tuburile de susţinere, şi în cele din urmă smulse capul învelit în blindaj. Corpul greu se prăbuşi inert. Simţind valul de adrenalină părăsindu-l ca o prezenţă tangibilă – ar fi putut fi spiritul lui Jool Noret?

— Istian se prăbuşi, lăsându-şi sabia pulsatilă descărcată să zăngănească pe podea. Muşchii epuizaţi îi tremurau. Lângă el, Trig păşea de colo până colo ca un tigru salusan în cuşcă, în căutarea altui duşman.

Înainte de a se întoarce către primul robot de luptă paralizat, al cărui cap încă se învârtea dezordonat pe corpul scos din funcţiune, martiriştii furioşi se năpustiră la atac. Aveau propriile lor arme – bâte, baroase, pârghii. Gloata îşi vărsă furia asupra maşinilor de luptă înfrânte, sfărâmând şi zdrobind, urlând în timp ce striveau automatele ucigaşe, lăsând în urmă carcase turtite.

Zburau scântei în toate părţile; erau smulse componentele. Procesoarele erau sparte, modulele de gelcircuite smulse şi împrăştiate pe podeaua dură a magaziei. Mulţimea nu se opri până când, după o larmă îndelungată şi asurzitoare, transformă sfărâmăturile în rămăşiţe de nerecunoscut.

— Am putea folosi metalele astea, zise cu vioiciune administratorul militar. Martiriştii au început deja un program pentru folosirea resturilor de la maşinile gânditoare distruse pentru a face din ele materiale de construcţie, unelte agricole şi accesorii pentru tâmplărie. Scripturile străvechi ne spun că săbiile trebuie schimbate în fiare de plug.

— Nu ajunge doar să înfrângi creaturile hiperminţii, fu de

acord Nar Trig, cu voce gravă. Victoria va fi mai dulce dacă le putem folosi în avantajul nostru.

— Ca pe Chirox, sublinie Istian.

Partenerul său nu răspunse.

Mi-am imaginat cum ar fi să fiu Omnius, şi ce decizii vizionare aş putea lua în locul lui.

Dialogurile lui Erasmus

În ciuda promisiunilor lui Rekur Van, noua versiune a Serenei Butler era o mare dezamăgire. Încă o clonă accelerată, încă un pas greşit.

Erasmus spera că stricăciunile aduse proiectului Serena nu era ireparabile. Folosind celule conservate aduse ca monedă de schimb atunci când fugise de pe teritoriul Ligii, prizonierul tlulaxa încerca în mod repetat s-o creeze din nou pe femeie, dar se împiedica mereu de aceeaşi problemă. Celulele strecurate prin contrabandă purtau numai structura ei genetică – nu pe *ea,* nu esenţa ei. Secretul nu se afla în celule, ci în *suflet* – aşa cum ar fi spus Serena.

Iar acum, negustorul de carne vie fără membre refuza, bosumflat, să se ocupe de celelalte clone care erau cultivate.

Poate că avea de-a face cu frustrarea legată de experimentele de regenerare reptiliană. După un început promiţător, excrescenţele osoase de pe ambii umeri ai lui Rekur Van se desprinseseră, lăsând în urmă porţiuni infectate de piele sângerândă, care supura. Tlulaxa socotise acest lucru foarte supărător, iar dispoziţia lui contribuise la eşecurile în problema Serenei. Pentru a îndrepta încurcătura, Erasmus ajustă dozele de medicamente pentru a-i menţine atenţia lui Van concentrată asupra problemelor importante, şi pentru a-i provoca amnezie selectivă. Acest lucru cerea multă grijă şi modificări permanente.

Nu trebuie să amestec experimentele, gândi robotul.

Acum, aflat în faţa falsei Serena în grădinile lui imaculate, Erasmus spera la o licărire de recunoaştere, sau chiar de teamă, în ochii de culoarea levănţicii. Gilbertus stătea ascultător alături de el.

— Arată exact ca în imaginile de arhivă, tată, îi atrase atenţia bărbatul.

— Aparenţele pot fi înşelătoare, replică Erasmus, alegând din stocul de clişee potrivite. Se ridică la înălţimea standardelor umane de frumuseţe, dar asta nu este suficient. Nu-i… ceea ce caut eu.

Cu memoria lui perfectă, robotul putea relua fiecare conversaţie pe care-o purtase cu adevărata Serena Butler. Astfel, putea retrăi numeroasele controverse pe care le avuseseră în timpul petrecut ca sclavă specială a lui pe Pământ. Erasmus voia însă experienţe *noi* din partea ei, voia să înţeleagă în continuare, voia un contrapunct corespunzător la intuiţiile excelente pe care le câştigase datorită lui Gilbertus.

Nu, această nouă clonă a Serenei pur şi simplu nu se potrivea deloc.

Era la fel de lipsită de haz şi de neinteresantă ca şi celelalte specimene umane ale lui, neavând nimic din amintirile şi din încăpăţânarea absolută cu care se delecta Erasmus. Creşterea îi fusese accelerată până la maturitate, dar fără educaţia corespunzătoare creată de experienţe.

— Pare să fie cam de vârsta pe care o arăt eu, comentă Gilbertus.

De ce-l interesa atât de mult?

Adevărata Serena Butler fusese crescută în Liga Nobililor, unde învăţase să creadă nerozii interesante, cum ar fi superioritatea ei umană şi drepturile înnăscute la libertate şi la dragoste. Erasmus regreta că nu apreciase unicitatea Serenei atât cât ar fi trebuit. Acum era prea târziu.

— Nu mă cunoşti, nu-i aşa? întrebă clona cea nouă.

— Eşti Erasmus, răspunse ea, dar în voce nu i se simţea nicio scânteie.

— Bănuiam că asta-i tot ce vei avea de spus, replică el, ştiind ce trebuie să facă.

Nu-i plăcea să aibă amintiri ale greşelilor sale prin preajmă, acolo unde le putea vedea.

— Te rog, n-o distruge, tată, vorbi Gilbertus.

Robotul se întoarse, modelând automat pe faţă o expresie nedumerită.

— Dă-mi voie să vorbesc cu ea, s-o învăţ. Adu-ţi aminte că atunci când m-ai luat din ţarcurile sclavilor, eram needucat, sălbatic, o tăbliţă goală care nu arăta nimic din potenţialul meu. Poate cu grijă şi răbdare aş putea… salva ceva.

Brusc, Erasmus înţelese.

— O găseşti atrăgătoare pe Serena Butler!

— O găsesc interesantă. Din ceea ce mi-ai spus despre Serena cea originală, n-ar fi o însoţitoare potrivită pentru mine? Poate o parteneră de viaţă?

Robotul nu se aşteptase la asta, dar găsi noua schimbare de scop extrem de interesantă.

— Ar fi trebuit să mă gândesc chiar eu la asta. Da, mentatule, încearcă tot ce poţi.

Examinând femeia clonă, Gilbertus păru brusc intimidat, ca şi cum ar fi acceptat o provocare prea grea pentru el.

— Chiar dacă experimentul eşuează, încă te mai am pe tine, Gilbertus. Nu mi-aş fi putut dori vreodată un mai bun subiect de experiment – sau un mai bun însoţitor.

*

Pentru a studia mai bine preferinţele umane, Erasmus proiectase pentru Gilbertus o serie de maşini de fortificare a muşchilor, unele simplu de folosit, altele mult mai dificile. Gilbertus era un specimen perfect, atât din punct de vedere fizic cât şi mental, iar Erasmus voia să-şi menţină protejatul într-o condiţie desăvârşită. Ca o maşină bine reglată, corpul omenesc avea nevoie de întreţinere.

După atâtea programe de exerciţii prelungite, Gilbertus devenise un exemplu minunat de fizic masculin fără cusur. Când un om îşi folosea componentele musculare, forţa lui sporea; când un robot folosea componentele mecanice, acestea începeau să se uzeze. O diferenţă ciudată, dar

fundamentală.

În timp ce Erasmus privea, bărbatul alergă fără efort câţiva kilometri pe o bandă de alergat, în timp ce învârtea greutăţi şi făcea exerciţii pentru partea de sus a corpului cu câmpuri de forţă. Mintea lui era incredibil de bine compartimentată pentru a izbuti o asemenea ispravă complicată.

Într-o zi obişnuită, Gilbertus folosea mai mult de treizeci de aparate extenuante de exerciţii fără să se odihnească prea mult şi bând doar apă.

Pentru că suita de antrenament cerea timp, Erasmus spuse:

— În timp ce îţi stimulezi abilităţile fizice, îţi poţi ascuţi şi capacităţile mentale, mentatule. Ar trebui să-ţi îmbunătăţeşti memoria făcând calcule şi rezolvând enigme.

Gilbertus se opri, respirând cu greutate. Transpiraţia sclipea în părul castaniu, în timp ce pe chipul lui se formă o expresie pe care robotul o identifică drept încurcătură.

— Exact asta fac, tată. În timp ce lucrez cu trupul, lucrez şi cu mintea. Trec prin nenumărate calcule, proiecţii şi ecuaţii, fiecare dintre ele oferindu-mi noi intuiţii, care nu sunt disponibile de obicei celor care gândesc.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Asta ai făcut din mine… sau ceea ce te determin eu să crezi că ai făcut din mine.

— Nu eşti în stare să mă înşeli. Ce scop ai putea avea făcând aşa ceva?

— M-ai învăţat că nu se poate avea încredere în oameni, tată, şi am pus la inimă lecţia. N-am încredere nici măcar în mine.

Gilbertus fusese pupilul său vreme de aproape şapte decenii, iar Erasmus nu-şi putea imagina că acesta s-ar putea întoarce în secret împotriva maşinilor gânditoare. Ar fi simţit o schimbare în starea de spirit a lui Gilbertus, iar Omnius ar fi observat dovezile unei asemenea trădări – ochii-de-pază erau pretutindeni.

Robotul era îngrijorat că dacă Omnius ar fi formulat

vreodată asemenea bănuieli, ar fi sugerat că cea mai sigură cale era de a-l elimina pe Gilbertus înainte ca acesta să aibă vreo ocazie să provoace vreo pagubă. Erasmus trebuia să se asigure ca hipermintea să nu aibă aceste suspiciuni.

Omnius m-a provocat să transform un copil nedomesticit într-o fiinţă inteligentă şi civilizată, îşi zise Erasmus. Gilbertus a depăşit chiar şi aşteptările mele cele mai extravagante. Mă face să mă gândesc la lucruri la care nu cugetasem niciodată înainte. Mă face să simt afecţiune pentru el, în feluri pe care nu le-aş fi putut concepe în absenţa lui.

Gilbertus se apucă să facă întinderi cu câmpuri de forţă şi, în acelaşi timp, exerciţii pentru partea inferioară a corpului. În timp ce robotul îl urmărea, îşi aduse aminte că Gilbertus îşi exprimase deja dezgustul faţă de molima mortală provocată de retrovirusul ARN care începea chiar acum să se răspândească printre lumile Ligii. Dacă se hotăra să-şi ajute propria specie... în loc să-l ajute pe Erasmus?

Situaţia impune supraveghere. Robotul îşi dădu seama că el însuşi manifesta o trăsătură cât se poate de umană: paranoia. *Gândirea nu înseamnă întotdeauna realitate. Trebuie să existe o conexiune, dovezi confirmate care să stabilească o legătură între suspiciune şi fapt.*

O problemă obişnuită, care îi deranjase multă vreme pe cercetătorii umani, era felul în care prezenţa unui observator afecta un experiment. Erasmus încetase cu multă vreme în urmă să fie un martor ocular obiectiv la progresul lui Gilbertus. Surogatul său de fiu se purta într-un anumit fel pentru a dovedi ceva mentorului său robot? Erau aceste exerciţii fizice ieşite din comun un mod de a-şi etala superioritatea? Era Gilbertus, de fapt, mai rebel în atitudine decât arăta?

Deşi supărătoare, această direcţie în care o luau gândurile lui era mult mai complexă şi mai interesantă decât nesăratele clone ale Serenei. Avea Gilbertus intenţia s-o înveţe ca să-i devină aliată?

În cele din urmă bărbatul se răsuci, coborî de pe maşina de exerciţii, făcu un salt dublu pe spate prin aer şi ateriză drept în picioare.

— Mă întrebam, tată, zise el, fără măcar să respire prea greu, dacă folosirea unei maşini de exerciţii mă face mai asemănător unei maşini.

— Fă cercetări asupra acestei întrebări şi adu-mi rezultatul analizei.

— Bănuiesc că nu are un răspuns definitiv. Am putea argumenta şi într-un fel, şi-ntr-altul.

— Atunci e un subiect perfect de discuţie. Întotdeauna îmi plac discuţiile noastre.

Erasmus încă mai purta dezbateri îndelungate, esoterice, cu Omnius-Corrin, dar prefera să-şi petreacă timpul cu Gilbertus. La un anumit nivel, Gilbertus era cel mai interesant dintre cei doi, deşi n-ar fi fost în avantajul lui Erasmus să atragă atenţia hiperminţii asupra acestui lucru.

Robotul schimbă subiectul.

— Sondele noastre de supraveghere ar trebui să revină curând cu imagini care să arate rezultatele răspândirii iniţiale a molimei…

Terminând cu exerciţiile, Gilbertus îşi dădu jos hainele, în timp ce păşea către sala de duşuri. Robotul scană, analiză şi admiră fizicul nud, stând destul de departe pentru ca stropii să nu-i ude roba elegantă.

— Yorek Thurr va fi fără îndoială mulţumit cu toată moartea şi nenorocirea, vorbi Gilbertus în timp ce se spăla. E încântat să fie trădătorul propriei specii. N-are niciun pic de conştiinţă.

— Nici maşinile n-au conştiinţă. Consideri asta un neajuns?

— Nu, tată. Cu toate astea, Thurr fiind fiinţă umană, ar trebui să-i pot înţelege comportamentul.

În picioare sub apa caldă, biciuitoare, Gilbertus îşi săpunea părul des, întunecat.

— Cred totuşi că ştiu în sfârşit cum să explic acţiunile lui Thurr, după ce am citit atâtea consemnări umane.

— Zâmbi larg.

— Pur şi simplu, e nebun.

Gilbertus se clăti, apoi opri apa, răcorit şi înviorat.

— E limpede, tratamentul de nemurire pe care l-a cerut ca preţ pentru serviciile sale i-a făcut mintea instabilă. Poate că era prea bătrân. Poate că operaţia n-a mers bine.

— Sau poate că am aplicat intenţionat tratamentul… necorespunzător, completă Erasmus, surprins că Gilbertus ajunsese la o concluzie atât de subtilă. Poate că am simţit că nu merita o asemenea răsplată, şi nici chiar acum nu ştie ce i s-a făcut. Faţa de metalfluid a robotului formă un mic rânjet.

— Totuşi, trebuie să recunosc că ideea lui cu molima a fost destul de bună. Satisface nevoia noastră de victorie fără să provoace pagube inutile.

— Atâta vreme cât unii dintre noi supravieţuiesc.

Gilbertus se şterse şi găsi un veşmânt curat care-l aştepta.

— În special tu… Te-am învăţat să fii extrem de eficient, cu o minte foarte organizată, capabilă să-şi amintească şi să analizeze faptele într-un mod asemănător unui computer. Dacă şi alţi oameni ar învăţa asemenea deprinderi, ar putea coexista mai bine cu maşinile.

— Poate că aş putea fi mai bun decât maşinile sau decât oamenii, cugetă Gilbertus.

La asta aspiră? Ar trebui să mă gândesc îndelung la remarca lui.

Cei doi ieşiră din clădirea de antrenament.

Maşinile nu sunt nici mai mult, nici mai puţin decât le facem noi.

RAQUELLA BERTO-ANIRUL,
Eseuri de la hotarul conştiinţei

Agamemnon, Juno şi Dante zburau în imense corpuri de războinic. Generalul se simţea fericit să plănuiască din nou un atac militar, punând mâna pe un loc departe de Richese, unde aveau să fie la adăpost de maşinile prădalnice şi cu mintea înceată ale lui Omnius. Un loc în care se puteau regrupa, puteau să devină mai puternici şi să pună la cale faza următoare a noului lor imperiu cymec.

Cei trei titani erau însoţiţi de o flotă mare de nave de război ale neocymecilor, fiecare dintre ele extensie a unui singur creier uman prin conexiuni cu tije mentale. Toţi aceşti neocymeci îşi declarau loialitatea cu mare entuziasm, în special de când ştiau că Agamemnon putea activa întrerupătoare selective de stingere şi-l putea omorî pe fiecare dintre ei dintr-un capriciu. Cu toate acestea, se simţea destul de încrezător în credinţa şi devotamentul lor. Odată ce le fusese scos creierul din corpul biologic, ce altceva aveau de făcut neocymecii?

După abandonarea planetei Richese, roiul de nave cu înfăţişare feroce se adună deasupra planetoidului îngheţat Hessra, unde cogitorii din Turnul de Fildeş se izolaseră de multe secole.

— Potrivit anticipărilor noastre, n-ar trebui să existe aici sisteme defensive, spuse Dante. Cogitorii pretind că nu participă la nicio activitate exterioară. Pur şi simplu se ascund şi gândesc.

Juno scoase un sunet batjocoritor, gutural.

— Pot pretinde tot ce doresc, dar n-au fost niciodată atât de neutri precum declară. Întotdeauna şi-au băgat nasul pe undeva.

— La fel de răi ca *hrethgirii,* transmise Beowulf cu vocea lui împleticită.

Deşi îngăduitor cu Beowulf din cauza serviciilor lui trecute, Agamemnon era iritat că neocymecul trăsese cu urechea la o discuţie privată între titani.

Cu o răbdare exagerată, Dante explică:

— Părerea mea era că avem victoria asigurată. Nu prevăd niciun fel de dificultăţi militare la cucerirea Hessrei.

— Cu toate acestea, am intenţia să savurez fiecare clipă.

Agamemnon îşi îndrumă flota de nave să înconjoare planeta şi să coboare. Cu neocymecii de care se putea lipsi în prima linie, vehiculele cu muchii ascuţite se adunară într-o formaţie de atac desfăşurată deasupra fortăreţei încrustate în gheţar a străvechilor filosofi.

Deşi cogitorii din Turnul de Fildeş îşi declarau dezinteresul faţă de galaxia exterioară şi ţineau la izolarea lor, nu se întreţineau complet singuri. Conduseseră multă vreme o afacere secretă, furnizând cymecilor electrofluid, chiar după ce Agamemnon şi rebelii săi se eliberaseră de lumile sincronizate.

Nevrând să depindă total de Vidad şi de ai lui, Dante înfiinţase propriile fabrici de electrofluid ale titanilor pe Bela Tegeuse şi pe Richese. Dacă fluidul din producţia de masă era corespunzător pentru neocymeci, Agamemnon şi titanii lui aveau nevoie de calitate mai bună, şi niciun tip de electrofluid nu era superior reţetei preparate pentru cogitorii din Turnul de Fildeş. Azi generalul titan avea să pună mâna pe instalaţii, revendicând Hessra ca noul său cartier general şi începându-şi mult-întârziatul marş prin istorie…

Turnurile negre ale citadelei izolate se iveau din gheţarii groşi, aproape înghiţite de fluviile lente de gheaţă care se acumulaseră de-a lungul secolelor. Turlele cândva înalte care adăposteau creierele fără trup arătau ca şi cum erau pe cale să se scufunde într-un potop de zăpadă şi gheaţă târâtoare.

Agamemnon şi Juno, zburând în frunte, se delectau punându-şi în funcţiune aruncătoarele de flăcări integrate, intensificate de curenţii de oxigen din aerul rarefiat de pe

Hessra. Limbi de foc izbucneau din aparatele cymecilor, izbind zidurile de piatră neagră, aruncând în toate părţile cioburi imense de gheaţă şi stârnind pe cerul întunecos un nor gigantic de abur învolburat.

— Asta va elibera o zonă de operaţiuni mai mare pentru noi, comentă Agamemnon, aşezându-şi nava pe sol.

Cu voce seacă, Dante dădu instrucţiuni neocymecilor. Filamentele lui optice detectară trei secundanţi cu robe galbene repezindu-se către ferestrele şi balcoanele turnului. Cu gura căscată, îşi dădură seama de situaţia atacului neaşteptat, apoi fugiră să se adăpostească înăuntru. Neocymecii continuau să aterizeze ca nişte ciori în jurul navelor uriaşe ale titanilor. Agamemnon îşi transferă containerul creierului într-o mică, dar puternică formă păşitoare care avea să intre în coridoarele fortăreţei. Chemă un grup de neocymeci să deschidă atacul, aruncând în aer ziduri şi deschizând uşile cu forţa. După ce schimbară vehiculele mecanice mari cu corpuri păşitoare mai mici, intrară în marş, ca o procesiune de furnici-soldat mecanizate, încărcate cu arme. Agamemnon zăngănea triumfător în spatele lor. Picioarele ascuţite ale corpului păşitor scoteau scântei pe podeaua de piatră.

Afară, stângaciul neocymec Beowulf aprecie greşit aterizarea şi se prăbuşi, rostogolindu-se de pe o stâncă şi oprindu-se neajutorat într-o crevasă nou-deschisă din gheţarul spart. Când neocymecii raportară boacăna, Agamemnon se gândi să-l lase pur şi simplu acolo pe Beowulf, unde putea să îngheţe şi să fie acoperit de înceata dar implacabila închidere a fălcilor gheţarului.

Dar Beowulf fusese cândva un aliat preţios, mult mai demn de încredere decât nătângul Xerxes, care avea o mult mai lungă listă de eşecuri. Bombănind, generalul titan dădu ordine pentru scoaterea recipientului creierului lui Beowulf dintre rămăşiţele corpului-navă şi introducerea lui într-un păşitor mecanic de noocymec. *Am cam început să rămân fără justificări pentru a-l ţine în viaţă pe Beowulf.* Neocymecul cu creierul deteriorat nu mai era o valoare, şi

devenea rapid o adevărată responsabilitate.
Înăuntrul fortăreţei îngheţate a cogitorilor, războinicii neocymeci întâlniră şi trimiseră pe lumea cealaltă mai mult de doisprezece secundanţi cu robe galbene. Agamemnon omorî cu mâna lui doi dintre ei, folosind antica armă cu proiectile pe care o căpătase de la Thurr pe Wallach IX. Mergea perfect.
Chiar în faţa generalului, neocymecii lui găsiră biblioteci şi camere de lucru unde secundanţii asemănători unor călugări îşi petrecuseră zilele copiind şi transcriind. Se părea că îngrijitorii fuseseră fascinaţi în mod deosebit de toate manifestările cunoscute ale misterioaselor rune muadru găsite pe diferite planete împrăştiate prin galaxie.
Încăperi suplimentare aflate adânc în inima fortăreţei erau dedicate chimiei electrofluidului. Muncitorii din laboratoare, cu robe ca şofranul, se ghemuiră înspăimântaţi când neocymecii năvăliră înăuntru, întrerupându-şi incantaţiile, procese rituale de transformare a apei în lichid care întreţine viaţa.
Agamemnon dădu instrucţiuni explicite şi-l trimise pe Dante să le aplice.
— Aflaţi cum lucrează fabricile astea şi apoi omoară-i pe cei mai mulţi dintre slujbaşi, dar nu pe toţi. Avem nevoie măcar de câţiva în viaţă.
Alţi secundanţi fugiră într-o cameră mare, centrală, unde cogitorii stăteau pe piedestalele lor. Când Agamemnon apăru în sfârşit în încăpere şi examină recipientele sclipitoare ale cogitorilor din Turnul de Fildeş, îl deranjă faptul de a găsi numai cinci creiere plutind în cilindri individuali cu lichid albăstrui de menţinere a vieţii.
Unul dintre cei şase lipsea.
— Generale Agamemnon, sosirea ta este inutil de distrugătoare şi de haotică, vorbi unul dintre străvechii filosofi prin difuzorul piedestalului. Cu ce te putem ajuta? Ai venit să-ţi procuri o provizie de electrofluid?
— Acesta e doar unul dintre motive. Mai am şi intenţia să cuceresc Hessra şi să distrug toţi cogitorii. Care dintre voi

nu-i aici?

Ridică un braţ mecanic, îndreptând vârful ascuţit către piedestalul gol.

Fără urmă de viclenie, creierul filosof murmură şi răspunse sincer:

— Vidad şi-a stabilit reşedinţa temporară pe Salusa Secundus, pentru a sfătui şi observa Liga Nobililor. Avem nevoie de date şi discuţii suplimentare pentru a continua să ne dezvoltăm.

— Asta n-o să se întâmple de azi încolo, interveni Juno, purtându-şi cu trufie corpul ameninţător în cameră, alături de al lui Agamemnon. Îi displăcuseră întotdeauna în mod deosebit cogitorii băgăreţi, în special cel numit Eklo, care lucrase împreună cu Iblis Ginjo pentru a aţâţa o revoltă pe Pământ. Acesta fusese începutul acestui Jihad oribil, distrugător.

Chiar dacă cruciada Ligii împotriva maşinilor îngăduise cymecilor să-şi înceapă propria revoltă şi să se elibereze de controlul hiperminţii, Agamemnon nutrea încă o ranchiună profundă împotriva cogitorilor.

— Aveţi vreo ultimă revelaţie sclipitoare înainte de a vă executa?

Unul dintre cogitori, vorbind cu voce feminină, rosti cu o stranie indiferenţă:

— Există foarte multe domenii în care te-am putea lumina, generale Agamemnon.

— Din nefericire pentru voi, nu mă interesează să devin ceea ce aţi considera a fi un iluminat.

Dând instrucţiuni neocymecilor în forme păşitoare să continue să caute prin coridoarele şi camerele complexului de pe Hessra, Agamemnon şi Juno înaintară. Voiau să facă asta cu mâna lor. Era o cale prin care cei doi titani să-şi arate dragostea reciprocă.

Ridicând braţe mecanice puternice, răsturnară piedestalele, zdrobind containerele transparente ce-i conţineau pe străvechii cogitori, şi simţind o mare plăcere când tocară creierele tremurătoare, transformându-le cu

pumnii mecanici într-un terci zemos, unul câte unul. Se termină însă mult prea devreme.

În sfârşit, stând printre rămăşiţele şiroinde, Agamemnon declară că Hessra era de acum a lor. Nu existase niciodată vreo îndoială în privinţa asta.

Ştiinţa înseamnă crearea de dileme în încercarea de a rezolva mistere.

DR. MOHANDAS SUK,
discurs către o clasă absolventă

În orice alt moment, Raquella ar fi reacţionat foarte diferit la întâlnirea cu bunicul ei, punându-i o mie de întrebări, vorbindu-i desspre ea. *Comandantul suprem Vorian Atreides!*

Mama sa ar fi fost şi mai intrigată de surprinzătoarea lui dezvăluire, dar Helmina era moartă acum, la fel ca şi primul soţ al Raquellei. Îşi închipuise că soldatul secret al bunicii sale era o altă victimă, care nu putuse să se întoarcă. Jihadul devastase atâtea vieţi şi speranţe…

Ar fi preferat să petreacă mai mult timp cu Vor Atreides – ar fi preferat să facă aproape orice altceva – dar Raquella nu putea întoarce spatele tuturor oamenilor care aveau nevoie de ea acum. Cu Năpasta lui Omnius dezlănţuită pe Parmentier, ea şi cu Mohandas aveau prea mulţi oameni de salvat. Trebuiau să găsească un tratament.

Dar până acum remediul le scăpase. Puteau trata simptomele, puteau să hidrateze pacienţii şi să menţină febra scăzută, ajutând cel mai mare număr posibil de victime să supravieţuiască, dar chiar şi aşa, într-o populaţie infectată în mare măsură, asta nu era de ajuns. Mulţi, foarte mulţi oameni mureau.

Vor promisese să facă tot ce-i stătea în putinţă să ajute, să răspândească vestea despre epidemia lor pe alte lumi ale Ligii. Chiar dacă nu se putea întoarce la timp ca să ajute planeta Parmentier, măcar putea să avertizeze celelalte planete să-şi ia toate măsurile de precauţie împotriva îngrozitoarei tactici noi a maşinilor. Dacă îi stătea în putere, Vor avea să-şi ţină făgăduiala faţă de ea. Chiar dacă trecuseră numai câteva ore, ştia că aşa stăteau lucrurile.

Spitalul pentru Boli Incurabile. Numele părea acum din nefericire foarte nimerit. Nu ştia ce-ar fi făcut dacă

Mohandas nu rezista molimei. Mai bine, gândi Raquella, dacă ar contracta ea întâi boala… Deja, trei dintre cei douăzeci şi doi de medici adunaţi din zona oraşului Niubbe muriseră din cauza Năpastei, patru îşi reveneau, dar încă nu erau capabili să lucreze, iar alţi doi manifestau primul stagiu al semnelor inconfundabile ale virusului. În curând avea să-i îngrijească şi pe ei.

Mohandas studiase boala destul de minuţios ca să tragă câteva concluzii fundamentale, deşi nu găsise încă niciun remediu miraculos. După ce virusul transmisibil prin aer intra în organism prin membranele mucoaselor şi infecta ficatul, producea cantităţi mari dintr-o proteină care transforma hormonii proprii ai corpului, cum ar fi testosteronul şi colesterolul, într-un compus asemănător unui steroid anabolic. Ficatul nu putea descompune „Compusul X” (Mohandas nu avusese energia necesară pentru a-i da un nume mai inventiv), iar acesta nici nu putea fi eliminat din circuitul sangvin. Pentru că hormonii naturali erau secătuiţi din cauza transformării în mortalul Compus X, corpul îi producea în exces, iar acumularea compusului toxic provoca simptome mentale şi fizice izbitoare. În ultimele stadii ale bolii, moartea lua mai mult de patruzeci la sută dintre toţi pacienţii. În plus, blocarea ficatului era ceva obişnuit, iar atacurile de inimă şi cele vasculare provocate de către hipertensiunea malignă se dovedeau adeseori mortale. Într-un număr mic de cazuri, criza provocată de excesul de hormon tiroidian făcea ca organismul să înceteze să funcţioneze din cauza dezechilibrelor hormonale. Până în acel punct, febra excesivă făcea o mare parte a victimelor să cadă într-o comă profundă, care dura câteva zile, înainte ca acestea să înceteze să respire. La un procent ridicat de suferinzi, tendoanele se rupeau cu uşurinţă, ducând la multe leziuni mutilante printre supravieţuitori…

Raquella avu de îngrijit patruzeci de pacienţi în următoarea oră. Nu mai auzea gemetele sau mormăiturile paranoice, nici nu mai vedea groaza şi implorările din ochii

lor, nici nu simţea mirosul oribil al morţii şi al bolii. Clădirea aceasta fusese întotdeauna mai mult un ospiciu decât un spital. Unii oameni aveau nevoie de mai mult timp ca să moară de infecţia virală; unii sufereau mai mult decât alţii. Unii erau curajoşi şi unii erau laşi, dar la urmă nu conta. Prea mulţi dintre ei mureau.

Păşind pe coridor, Raquella îl zări pe Mohandas apropiindu-se. Surâse văzându-i chipul plăcut, plin de căldură, văzând cât de tras la faţă şi de obosit arăta, cu riduri de epuizare brăzdându-i obrajii în jurul măştii etanşe de respirat. De multe săptămâni, avea responsabilităţi triple, ca doctor, cercetător al bolii şi ca administrator interimar al spitalului. Aveau foarte puţin timp să petreacă împreună, ca doi oameni a căror dragoste adâncă unul pentru celălalt evoluase către o legătură tihnită, indestructibilă. Dar după ce urmărise atâta deznădejde şi atâta moarte, Raquella avea nevoie de alinare din partea unui om, chiar dacă numai pentru câteva clipe.

După ce trecură amândoi de duşurile pentru decontaminare către o porţiune cu încăperi sterile, Mohandas şi Raquella putură să-şi scoată în sfârşit măştile care-i împiedicau să se sărute. Se ţinură o clipă de mâini, privindu-se în ochi prin pelicula protectoare, fără să scoată un cuvânt. Se cunoscuseră şi găsiseră iubirea în toiul tragediei de la Spitalul pentru Boli Incurabile, ca o floare înflorind în mijlocul unui câmp de bătălie sterp.

— Nu ştiu cât mai ţine energia mea, zise Raquella, cu vocea sfârşită, stingându-se în melancolie. Dar cum să ne oprim, oricât de obosiţi am fi?

Se apropie şi mai mult, iar Mohandas o luă în braţe.

— Salvăm cât de mulţi putem. Cât despre cei pe care-i pierdem, le faci mai plăcută ceea ce le-a mai rămas din viaţă, îi spuse el. Te-am urmărit cu pacienţii, le-am văzut feţele luminându-se când te văd. Ai un dar miraculos.

Raquella zâmbi, dar cu dificultate.

— E atât de greu câteodată să le asculţi rugăciunile disperate. Când noi nu-i putem salva, strigă către

Dumnezeu, către Serena, către oricine îi ascultă…

— Ştiu. Doctorul Arbar tocmai a murit, în salonul cinci. Ştiam că era inevitabil.

Intrase în comă în urmă cu două zile, cu febră arzătoare şi trupul incapabil să lupte cu toxinele pe care le producea virusul.

Raquella nu reuşi să-şi controleze lacrimile care i se prelinseră brusc pe faţă. Doctorul Hundri Arbar se ridicase dintr-un cartier sărac din Niubbe şi-şi obţinuse titlul medical ca să-i poată ajuta pe oamenii mai puţin norocoşi decât el. Un adevărat erou local, insista să trăiască fără băutură sau droguri, refuzând chiar şi mirodenia atât de populară în Ligă. Lordul Rikov Butler – care, laolaltă cu toţi cei din casa lui, era acum mort – oferise spitalului propriile lui rezerve îmbelşugate, din moment ce şi el refuza s-o consume, în lumina credinţelor religioase stricte ale soţiei lui. Cei mai mulţi dintre doctorii din spital o luau zilnic, ca să-şi păstreze energia şi rezistenţa.

— Un doctor mai puţin să ne ajute. Te face să te întrebi dacă…

Se întrerupse în mijlocul frazei când se gândi din nou la mirodenie.

— Stai puţin… Cred că recunosc o schemă.

De câte ori găsea provizii suplimentare, Raquella administra mirodenie unora dintre pacienţi pentru a le uşura durerea fizică măcar pentru o vreme.

— Cee?

— Nu, până nu sunt sigură…

Raquella porni sprintenă pe coridor, cu el pe urme, şi intră într-o încăpere cu fişe medicale. Alese repede dintre grafice, străduindu-se să traseze paralele între acestea. În următoarea oră, umblă cu febrilitate printre fişe, una după alta, fiecare fiind o foaie separată de plaz cu circuite de date, pe care le prelucră printr-o maşină de citit. Filele se îngrămădeau în jurul ei.

Iar dovezile deveniră incontestabile.

— Da… da!

Respirând cu greutate, se uită triumfătoare la Mohandas.

— Melanjul e numitorul comun! Uite!

Îl îndrumă printre înregistrări, pacient după pacient. Vorbele se revărsau în cascadă.

— În cea mai mare parte, oamenii mor în proporţii dependente de clasele sociale, ceea ce la prima vedere n-are niciun sens. Oamenii săraci iau boala în număr mult mai mare decât familiile nobile bogate sau oamenii de afaceri înstăriţi. Asta n-avea niciun înţeles pentru mine, din moment ce alimentaţia şi sistemele sanitare sunt relativ egale pentru întreaga populaţie. Dar dacă oricine *consumă mirodenie* are o capacitate mai mare de a combate expunerea la retrovirus, atunci oamenii din clasele inferioare, care nu-şi pot permite melanjul, vor muri în număr mai mare! Uite, chiar şi acei pacienţi care primesc mirodenie după ce s-au molipsit de molimă au şanse mai bune de recuperare.

Mohandas nu putea contrazice evidenţa.

— Iar doctorul Arbar nu lua niciodată! Chiar dacă melanjul ar putea să nu fie un remediu, cu siguranţă pare să fie un atenuator. Oferă rezistenţă.

— Măsura cu pasul podeaua laboratorului, cugetând adânc.

— Molecula de mirodenie este extraordinar de complexă, o proteină uriaşă pe care VenKee n-a sintetizat-o şi n-a reuşit niciodată s-o descompună. Este cât se poate de posibil ca molecula însăşi să blocheze proteina critică prin care virusul converteşte hormonii normali în Compusul X. În esenţă, dacă există un buzunăraş pe enzima umplută de obicei cu testosteron şi colesterol şi apoi transformată în Compusul X, poate că melanjul este modelat destul de asemănător cu aceşti hormoni ca să adere la acest buzunar, dezactivând enzima.

Raquella simţi cum îi urcă sângele în obraji.

— Nu uita că primul stadiu al infecţiei include paranoia, halucinaţii mentale şi agresivitate. Mirodenia amplifică procesele de gândire – poate că îi ajută de asemenea pe

oameni să ţină la distanţă o infecţie iniţială…

Bărbatul o apucă de umeri.

— Raquella, dacă ai dreptate, e o descoperire uriaşă! Putem trata populaţii întregi care n-au fost expuse încă, imunizându-le împotriva virusului.

— Bine, dar trebuie să ne mişcăm repede, replică Raquella. Şi de unde o să luăm atâta melanj?

Mohandas plecă fruntea.

— E mult mai grav de-atât. Te îndoieşti că Năpasta a lovit deja şi alte planete? Epidemia ar putea bântui prin galaxie ca un roi de lăcuste. Trebuie să trimitem vestea în Ligă cu orice preţ!

Raquella trase repede aer în piept.

— Bu… Vorian Atreides… el poate s-o facă!

Ieşi în fugă din camera fişelor, îndreptându-se spre camera de comunicaţii abandonată a spitalului. Trebuia să-i trimită un semnal înainte ca vehiculul lui să accelereze şi să iasă din sistem. În calitate de comandant suprem al armatei Jihadului, putea insista ca Liga să crească masiv livrările de mirodenie către orice planetă care ar putea deveni o ţintă a molimei lui Omnius.

Spre uşurarea ei, Vorian confirmă recepţia după o lungă întârziere a semnalului. Fără pauză, îi relată întreaga explicaţie, apoi aşteptă decalajul transmisiei. În sfârşit, el rosti:

— Melanj? Dacă e adevărat, o să avem nevoie de al naibii de multă. Eşti sigură?

— Sunt sigură. Du mesajul mai departe – şi ai grijă de tine.

— Şi tu, răspunse el. Cartierul general al VenKee de pe Kolhar e aproape de traseul de întoarcere spre Salusa. Pot să vorbesc direct cu administratorii comerţului cu mirodenie.

Mai adăugă ceva, dar apărură interferenţe şi contactul se pierdu.

Administratorul de succes este ca un jucător de poker, fie ascunzându-şi emoţiile, fie arătând unele false, astfel încât alţii să nu le poată folosi împotriva lui.

AURELIUS VENFORT,
Moştenirea afacerilor

Vreme de aproape două săptămâni, Vor forţă *Călătorul Visurilor* la acceleraţii la care numai un robot era proiectat să reziste, hotărât să nu piardă timpul şi să ducă Ligii veştile vitale. Corpul îl durea, dar ştia că fiecare clipă putea însemna alte vieţi pierdute. Dacă, mărind viteza navei până la limita rezistenţei corpului său, putea salva fie şi o singură persoană, această răsplata ar fi meritat cu vârf şi îndesat scurta lui suferinţă. Chiar Agamemnon fusese primul care să-l înveţe lecţia asta, când îi administrase lui Vor tratamentul de prelungire a vieţii: „Durerea e un preţ mic în schimbul vieţii".

În lunga călătorie, nu manifestase niciun simptom al bolii, nu văzuse niciunul dintre semnalele de alarmă despre care îl prevenise Raquella. Asta însemna că, potrivit cunoştinţelor ei de până acum, era cu adevărat imun la Năpasta lui Omnius. Aşadar, se putea apuca imediat de treburile necesare, fără să se teamă că i-ar infecta pe alţii şi fără grijă pentru siguranţa lui personală.

Vor schimbă cursul pentru un scurt ocol pe Kolhar, pe la şantierele VenKee. În împrejurările date, considera important să vorbească direct cu principalii furnizori de mirodenie. Ramificaţiile descoperirii Raquellei erau uluitoare.

Din păcate, dar fără să fie surprins, află din exploziile de ştiri de pe canalele de comunicaţii, de îndată ce se apropie de Kolhar, că epidemia începuse deja să se răspândească şi pe alte lumi ale Ligii. Omnius trimitea boala cu o eficienţă necruţătoare, infectând planetă după planetă, în ciuda eforturilor stăruitoare ale Ligii de a opri răspândirea. Era impusă carantina, dar de obicei nu suficient de repede; şi

chiar când măsurile de precauţie reuşeau să stăpânească epidemia, cel puţin jumătate dintre oamenii dintre limite erau condamnaţi.

Numai Vor le putea oferi o speranţă, şi depindea de cooperarea celor de la VenKee. Cei care consumau mirodenie puteau rezista mai bine la Năpastă.

VenKee ţinea sub cheie exporturile de melanj, păstrând secretul tehnicilor şi al furnizorilor faţă de restul Ligii. Compania comercială deţinea de asemenea monopolul folosirii pentru transporturi comerciale a periculoaselor nave care pliază spaţiul. Piesele mozaicului se îmbinară în mintea lui Vor: pentru a contracara virusul cu răspândire rapidă, era esenţial ca produsele medicale necesare să fie livrate repede, ceea ce cerea nave care pliază spaţiul. Şi mirodenia…

Vorian jură să nu plece de Kolhar până nu căpăta ce avea nevoie.

Până la urmă, chiar Norma Cenva îl însoţi pe Vor la bordul *Călătorului Visurilor* pe drumul spre Salusa. Îi prevăzuse venirea şi ştiuse, cu o preştienţă stranie şi inexplicabilă, că avea să aducă veşti urgente. El nu apucase să rostească decât câteva fraze, când Norma stabilise deja trei lucruri: situaţia era critică, mirodenia era esenţială pentru supravieţuirea rasei umane, iar ea urma să meargă pe Salusa cu el, pentru a vorbi în Parlamentul Ligii.

Înainte de a pleca de pe Kolhar, trimise trei piloţi mercenari extrem de bine plătiţi la bordul unor aparate cercetaş care pliau spaţiul, fiecare cu acelaşi mesaj, pentru a informa Consiliul Jihadului, astfel încât aceştia să înceapă să răspândească vestea. Până la sosirea ei şi a lui Vor, schimbări majore ar fi trebuit să fie deja în plină desfăşurare.

Apoi îi ordonă fiului său, Adrien, să modifice toate

activităţile VenKee, mărind producţia şi distribuţia de mirodenie la cele mai înalte niveluri posibile. După ce termină, îl urmă pe Vor în vehiculul lui spaţial argintiu cu negru.

— O să mă concentrez mai bine la bordul navei tale decât aici.

Arătă şantierul, unde reconstrucţia şi reparaţiile de urgenţă erau încă în curs de desfăşurare, după explozia recentă.

— Ar trebui să plecăm cât mai curând posibil.

La decolare, Vor folosi doar o acceleraţie moderată, dar după ce Norma îl asigură că trupul său putea suporta presiuni chiar mai mari decât al lui, bărbatul forţă din nou *Călătorul Visurilor* la viteze chinuitoare. Nava de actualizări ţâşni afară din sistem, pe traiectorie directă către Salusa Secundus.

Pe drum, Norma îşi ocupă timpul cu gândurile şi calculele ei, înconjurată de notiţe, tăbliţe electronice de desen şi alte materiale din biroul de pe Kolhar. Curios totuşi, nu avu nevoie să folosească niciunul dintre toate aceste obiecte. În schimb, se trezi călătorind înăuntrul minţii sale, în timp ce absorbea şi prelucra cantităţi masive de informaţii. Îşi descoperi capacitatea mentală crescând dincolo de orice limite imaginabile.

Vor abia dacă simţea că are cu adevărat o companie umană în timpul călătoriei, dar era obişnuit să zboare singur. În timpul orelor plictisitoare şi liniştite, se gândea cu afecţiune la zilele în care îl însoţise pe Seurat. În atmosfera actuală de război şi de molime, lui Vor i-ar fi plăcut să-şi abată gândurile cu câteva jocuri bune sau chiar cu încercările stângace de umor ale pilotului robot.

*

Călătorul Visurilor făcu un salt când se aşeză pe o pistă bătută de vânturi de pe spaţioportul din Zimia, în miezul

zilei. Norma ieşi din transa ei absorbită, se uită pe hubloul din cabină şi văzu oraşul capitală.

— Am ajuns deja?

Pe drumul spre Sala Parlamentului, ea şi cu Vor aflară că Năpasta se înrăutăţise serios în doar cele câteva săptămâni ale călătoriei, apărând pe cel puţin încă zece planete. Cei mai buni oameni de ştiinţă în domeniul medical din Ligă nu ştiau cum să lupte împotriva ei, deşi revelaţia Raquellei în legătură cu melanjul, transmisă deja de cercetaşii veniţi prin spaţiul pliat, crease brusc o cerere uriaşă de mirodenie. Chiar ştiind că există un tratament eficace, dacă nu un remediu, informaţia nu ajuta toate aceste planete fără acces la destul melanj.

Norma spera că anunţul ei avea să schimbe asta.

Cu o comandă mentală, îşi puse la punct înfăţişarea, netezindu-şi părul blond şi îndulcindu-şi trăsăturile faciale. Deşi frumuseţea fizică nu însemna prea mult pentru ea, atâta vreme cât corpul îi funcţiona destul de bine pentru a îndeplini sarcinile pe care le cerea de la el, Norma făcea acest efort suplimentar pentru a-şi onora soţul dispărut. În timp ce urca treptele alături de energicul comandant suprem, văzu cât se poate de limpede locul esenţial pe care-l ocupa în istoria în desfăşurare a omenirii. Norma se văzu pe ea însăşi doar într-un sens efemer, o boare de oxigen care să ţină o lumânare să ardă. Nu-i păsa dacă istoria îşi va aminti de ea; îi păsa doar de munca în sine. Şi de salvarea vieţilor.

— Eşti gata? întrebă Vor. Pari să fii undeva departe.

— Sunt… pretutindeni.

Clipi, apoi se concentra asupra clădirii impunătoare din faţa ei.

— Da, sunt aici.

În timp ce se apropiau de Sala Parlamentului, un grup de bărbaţi cu robe galbene ieşiră în grabă, purtând un container de plaz transparent care conţinea un creier fără trup. Norma se uită la el curioasă, în timp ce grupul preocupat trecu pe lângă ea. Deşi nu interacţionase

niciodată personal cu vreunul dintre străvechile creiere, mama ei, Zufa, îi vorbise despre căile lor secrete.

— Vidad, unul dintre cogitorii din Turnul de Fildeş, zise Vor cu un dezgust limpede în glas.

O îndemnă să treacă prin uşa cu arcadă în sălile pline de ecouri şi de freamăt.

— De data asta n-o să-i las să se amestece, cum au făcut cu încercarea aceea nesăbuită de pace.

După ce Serena lăsase să fie ucisă ca o martiră pentru a repara răul făcut de cogitorii din Turnul de Fildeş, Vidad petrecuse mai mult de jumătate de secol pe Salusa Secundus, studiind înregistrări istorice şi tratate filosofice recente. Juca de asemenea rolul unui sâcâitor tăun politic, amestecându-se în treburile Consiliului Jihadului. Vor îşi dorea ca acesta să se întoarcă la colegii lui de pe Hessra cea îngheţată.

Când apărură în sală, Marele Patriarh Xander Boro-Ginjo prezida, purtând în jurul gâtului colierul bătător la ochi şi ornamentat al funcţiei sale, simbol marcant al poziţiei sale de lider spiritual al poporului său. Lângă el stătea viceregele interimar O'Kukovich, înalt şi slab. Deşi de ochii lumii era conducătorul politic al Ligii Nobililor, avea foarte puţină putere reală; umplea doar un loc, precum chitul îndesat într-o gaură.

În rândul din faţă al sălii adunării, Vor şi Norma se aşezară pe scaune rezervate. Sosirea lor stârni o agitaţie vizibilă, chiar dacă Parlamentul se aflase într-o sesiune lungă, discutând despre Năpasta care se răspândea rapid. Până acum, se cunoşteau cincisprezece planete infectate, şi cu toţii erau îngroziţi că noi veşti proaste s-ar putea apropia încet. Consiliul Jihadului sugerase deja strategii militare extreme pentru a păstra Salusa Secundus curată şi sigură.

Vor cercetă ordinea de zi, văzu o listă lungă de rapoarte şi de vorbitori, toate marcate cu URGENT. Oftă şi se aşeză la loc.

— O să mai dureze ceva timp…

Norma distingea panica în vocile vorbitorilor, o vedea pe

feţele lor. Reprezentanţii din preajmă şopteau nervoşi între ei. Deşi îşi continua gândurile şi calculele pe fundalul minţii, sesiză amplitudinea dezastrului în timp ce asculta una după alta comunicările urgente. Nimeni de pe Salusa Secundus nu fusese încă infectat, şi în faţa parlamentului fusese făcută propunerea serioasă de a impune o blocadă totală pentru a proteja populaţia planetei.

Norma înălţă capul când următorul vorbitor se adresă publicului: conducătoarea magicienelor de pe Rossak, propria ei soră vitregă, Ticia Cenva. Cu chipul de alabastru fremătând de pasiuni furtunoase, părul lung şi blond şi roba albă ca fildeşul fluturând uşor într-o adiere inexistentă, Ticia îi aţintea cu privirea, dominându-i pe spectatori cu prezenţa ei impozantă.

Privind-o, Norma nu se aştepta la un zâmbet de salut sau măcar la un semn de recunoaştere din cap de la sora ei vitregă. În ciuda talentelor lor extraordinare, în familia sa exista o ruptură, cu o prăpastie largă între membri. Ani de zile, mama Normei o dispreţuise ca fiind un eşec, concentrându-se complet asupra muncii pentru Jihad. Datorită puterilor sale de mare magiciană, Zufa Cenva aşteptase îndelung o fiică perfectă, dar atunci când dăduse în sfârşit naştere desăvârşitei Ticia, Norma fusese transformată mai presus de cele mai nebuneşti speranţe ale mamei sale. Astfel, neglijând-o pe fiica pe care susţinea că o dorise întotdeauna, Zufa o abandonase pe Ticia fără ezitare, lăsând să fie crescută de alte magiciene de pe Rossak, în timp ce-şi dedicase întreaga preocupare muncii Normei. Iar apoi Zufa fusese ucisă, împreună cu Aurelius.

Ticia crescuse pe Rossak, demonstrând toate puterile mentale pentru care se rugase mama ei, dar trăise într-un vid umplut până la urmă cu resentimente. Decenii mai târziu, îşi luase locul ca Magiciană Supremă, la fel ca Zufa Cenva, dar Ticia era încă şi mai severă şi mai neînduplecat devotată decât mama ei. Absorbită de teoriile şi calculele ei, ca să nu mai pomenim de afacerile VenKee, Norma găsise rareori timp să-şi vadă sora; niciuna dintre ele n-ar fi

considerat-o vreodată pe cealaltă „prietenă”, chiar şi în sensul cel mai larg al cuvântului.

Ticia o zări pe Norma, ezită o clipă înainte de a-şi începe discursul, apoi izbucni, cu o voce care părea să poarte un tunet în fiecare răsuflare. Spectatorii se cutremurară sub forţa rostirii.

— Noi, magicienele, ne-am dat viaţa vreme de ani de zile, distrugând cymecii ori de câte ori aceştia ieşeau la pradă împotriva omenirii. Mi-am văzut multe dintre surori murind, dezlănţuindu-şi mintea pentru a doborî cymeci – inclusiv titani –, odată cu ele. Aş fi fost următoarea… dacă ar mai fi venit vreun inamic. Dar acum, de decenii, ameninţarea cymecilor a slăbit.

Brevin O’Kukovich aplaudă.

— Magicienele de pe Rossak au făcut un serviciu uriaş omenirii.

Ticia îi aruncă o privire nimicitoare pentru că o întrerupsese.

— La fel şi mulţi alţii, domnule… Acum, în faţa acestei epidemii fulgerătoare, vă atrag atenţia că noi, magicienele, avem şi un alt domeniu în care suntem experte. Din cauza lumii noastre aspre şi a înregistrărilor precise legate de reproducere de-a lungul multor generaţii, înţelegem liniile genetice, materia primă cea mai importantă a rasei umane. Dacă această Năpastă a lui Omnius se înrăutăţeşte, am putea pierde ramuri principale ale speciei noastre – nu doar victimele, pur şi simplu, ci căi ale viitorului… Acum, când familii întregi, oraşe întregi sunt devastate, pe din ce în ce mai multe lumi, nu putem reacţiona prea devreme sau prea energic. Rasa noastră se află într-un mare pericol. Chiar în timp ce ne străduim să găsim un remediu pentru această armă biologică odioasă, trebuie să luăm şi măsuri drastice pentru a păstra cel mai bun ADN înainte de a se pierde pentru totdeauna – să protejăm şi să adunăm secvenţe cheie ale unora dintre cele mai puternice linii, sau boala ne-ar putea nimici în întregime. Trebuie să stabilim un program pentru a apăra informaţia genetică a tuturor

oamenilor, pe toate planetele.

Ridică bărbia.

— Noi, magicienele, avem capacitatea de a duce la capăt un asemenea program.

Norma se uită la impunătoarea ei soră, întrebându-se ce avea Ticia de câştigat din această propunere. Deşi Magiciana Supremă nu era o persoană deosebit de plină de compasiune, la fel ca şi Zufa, era devotată cu înverşunare Jihadului.

Ticia scrută încăperea cu ochii ei deschişi la culoare, electrizanţi, ignorând-o ostentativ pe Norma.

— Propun să ne ducem în locuri unde n-a ajuns molima şi să salvăm candidaţi sănătoşi. Putem ţine o bază de date cu mostre de sânge, putem salva însuşiri ale unor familii dacă nu putem salva chiar familiile. Mai târziu, când vom fi învins epidemia, vom putea folosi această vastă bibliotecă genetică pentru a reface populaţiile.

Marele Patriarh nu păru să înţeleagă pe de-a-ntregul.

— Dar chiar dacă Năpasta omoară jumătate… vor exista încă destui supravieţuitori. Este cu adevărat necesară o operaţiune de o asemenea anvergură?

După ce inspiră prelung, încet, Ticia răspunse:

— Dar va fi jumătatea *bună* cea care supravieţuieşte? Trebuie să facem planuri pentru ce este mai rău, Mare Patriarh. Trebuie să facem acest lucru înainte de a fi prea târziu – ca anticul Noe, dar pe o scară mult mai mare. Trebuie să păstrăm mostre ale celor mai puternice caracteristici de pe fiecare planetă, şi trebuie s-o facem înainte ca Năpasta să se răspândească mai departe. Vom avea nevoie de tot ADN-ul pe care-l putem salva pentru a garanta o diversitate suficientă pentru vigoarea rasei noastre.

— De ce să nu vindecăm pur şi simplu nenorocita asta de boală? exclamă un reprezentant disperat. Apare peste tot!

— Şi cum rămâne cu planetele deja infectate? Ar trebui să trimitem şi acolo echipe de salvare! Oamenii aceia au cea mai mare nevoie!

Marele Patriarh ceru ordine.

— Organizăm deja acţiuni voluntare masive de asistenţă ca să ajutăm personalul medical copleşit de pe planetele afectate. Poate că magicienele ar putea lua mostre şi de acolo?

Ticia se uită la el de parcă ar fi fost complet neghiob.

— E deja prea târziu. O parte din populaţiile acelor planete va supravieţui, dar fondul este contaminat. Ar trebui să ne concentrăm eforturile acolo unde putem face cel mai mult bine. Nimic nu se poate realiza pe lumile unde epidemia s-a manifestat deja.

— Foarte bine, foarte bine, zise viceregele interimar, uitându-se la ceas ostentativ. Nu văd niciun motiv pentru care magicienele nu s-ar putea alătura pentru această încercare misiunilor pe care urmează deja să le trimitem către lumile Ligii. Veţi găsi destule voluntare printre femeile de pe Rossak pentru a face acest lucru?

— Mai mult decât destule.

— Excelent. Acum, văd că următorul punct de pe ordinea de zi ar putea da mai multe speranţe. Comandantul suprem Vorian Atreides? Şi… şi cineva pe nume Norma Cenva?

Era limpede, O'Kukovich nu ştia cine era Norma, dar memoria lui nu fusese niciodată mai demnă de încredere.

— Aveţi mai multe amănunte despre folosirea melanjului împotriva Năpastei?

Vor o conduse pe Norma către spaţiul pentru discursuri, iar Ticia păru iritată că era împinsă pe planul al doilea. Deşi raportul fusese adus cu săptămâni în urmă, Vor rezumă rapid călătoria lui pe Parmentier şi ceea ce descoperise nepoata lui, Raquella.

— Potrivit rapoartelor care se revarsă din alte lumi infectate, concluzia este temeinică. Pe fiecare planetă există insule inexplicabile de imunitate – cu un numitor comun. Cei care consumă melanj au o rezistenţă mai mare, dacă nu chiar imunitate. Mirodenia. Un drog deconectant, costisitor. Şi o armă puternică împotriva Năpastei!

Vor se dădu deoparte ca să-i lase podiumul Normei. Ea

nu ezită.

— Prin urmare, avem nevoie de o mare cantitate de melanj, şi trebuie s-o distribuim cât mai repede posibil. Pentru aceasta, ofer serviciile VenKee Enterprises.

— Ăsta-i doar un truc pentru a mări cererea de mirodenie – pentru a vă mări profiturile! strigă un bărbat posomorât din rândul al patrulea.

— Este adevărat că VenKee e principalul furnizor de melanj pe teritoriul Ligii, şi că tot noi controlăm navele care pliază spaţiul, capabile să transporte mirodenia destul de rapid pentru a schimba ceva pe lumile atinse…

Cu scânteie de frustrare, Norma se gândi că, dacă oamenii nejustificat de speriaţi şi excesiv de zeloşi din Ligă n-ar fi silit-o să-şi scoată sistemele de navigaţie perfecţionate pe bază de computere, bilanţul siguranţei navelor superrapide ar fi putut creşte spectaculos. Poate ar fi reuşit să strecoare cumva, în secret, unele dintre dispozitivele de navigaţie înapoi pe vehicule…

Cu voce fermă, continuă:

— Am dat deja instrucţiuni să fie mărită producţia de mirodenie a VenKee pe Arrakis atât cât este posibil. În numele iubitului meu soţ, patriotul Aurelius Venport, VenKee va dona melanj lumilor lovite de molimă, ca un gest umanitar.

Murmur de surpriză se rostogoli printre spectatori. Ea îşi întoarse privirea către bărbatul fără chip care strigase acuzaţia.

— Presupun că asta răspunde oricăror plângeri că am profita de pe urma acestei tragedii?

Cu simţul său limpede pentru afaceri, Adrien s-ar fi opus probabil hotărârii ei, susţinând că VenKee sacrificase deja destul. Dar pe Norma n-o interesau profiturile în acest moment. Acesta era cursul corect al acţiunii.

Reprezentanţii ovaţionară, dar Ticia Cenva, aşezată acum pe rândul din faţă, nu li se alătură. Se apleacă să-i vorbească Marelui Patriarh, cu un aer conspirativ. Ochii bărbatului durduliu se luminară auzind ceea ce avea ea de spus, şi

încuviinţă mai energic. Xander Boro-Ginjo se ridică în picioare, făcând apel la ordine.

— Apreciem oferta VenKee, dar un asemenea gest nu e nici pe departe suficient în aceste împrejurări cumplite. Chiar şi cu eforturi supraomeneşti, o singură companie nu poate produce destulă mirodenie pentru a diminua această criză, dacă melanjul oferă într-adevăr protecţie împotriva Năpastei lui Omnius. Cumva trebuie să mărim recolta de melanj cu câteva ordine de mărime…

— Îşi drese glasul, cu un surâs viclean întinzându-se pe chipul rotofei.

— Ca urmare, pentru binele omenirii şi pentru supravieţuirea speciei noastre, *anexez* prin aceasta Arrakis la Liga Nobililor şi deschid planeta pentru oricine este dispus să ajute la adunarea mirodeniei din nisip. Acum nu e momentul să fim moderaţi şi prudenţi cu această resursă. Rasa umană are nevoie de fiecare gram de melanj.

Norma observă că Ticia părea satisfăcută de întorsătura evenimentelor, ca şi cum ar fi marcat cine ştie ce victorie. Norma nu putea să-l învinuiască pe Marele Patriarh pentru ceea ce făcuse, dar spera că nu dăduse o lovitură mortală lui VenKee Enterprises.

Locuitorii îndepărtatei planete Arrakis bănuiau prea puţin ceea ce era pe cale să li se-ntâmple…

Unii spun că sângele Harkonnen ce-mi curge prin vine mă face de ruşine, dar eu nu accept minciunile pe care le-am auzit, încercările de a mânji rolul bunicului meu. Pentru mine, faptele lui Xavier Harkonnen vorbesc de onoare mai curând decât de laşitate.

ABULURD HARKONNEN,
scrisoare către comandantul suprem Vorian Atreides

Năpasta lui Omnius se întindea de la o lume a Ligii la alta mai repede decât putea fi impusă carantina sau decât se puteau desfăşura evacuările.

Potrivit conceptului de conservare genetică al Ticiei Cenva, armata Jihadului trimise nave de cercetare şi salvare spre cât mai multe planete neafectate cu putinţă. Magicienele voluntare adunau mostre genetice reprezentative de la populaţii, astfel încât măcar liniile de sânge să poată fi salvate. Pentru unii părea o tactică defetistă, o concesie înspăimântătoare faţă de varianta cea mai proastă, în care epidemia s-ar fi răspândit peste tot.

Deşi era doar un tânăr cuarto, Abulurd Butler conduse una dintre aceste misiuni, însoţit chiar de neînduplecata Magiciană Supremă. Gradul lui era prea mic pentru a se aştepta la orice fel de funcţie de comandă, însă Abulurd se trezi, măcar nominal, în fruntea unei mici expediţii rapide către Ix, la fel ca atâtea alte grupuri de nave ale Jihadului trimise urgent să se ocupe de miile de amănunte ale acestei crize.

Unii din interiorul Ligii ar fi putut presupune, judecând după numele său de familie, că Abulurd se născuse pentru o distinsă carieră militară, dar primero Quentin Butler sprijinea prea puţin aspiraţiile celui mai tânăr dintre fiii săi. Abulurd bănuia că Vorian Atreides, comandantul suprem, trebuie să se fi amestecat în numirea lui – una sigură, după cum se presupunea. Vorian avea obiceiul să-i dea câte un brânci înainte de câte ori avea ocazia. Abulurd ar fi preferat totuşi să ajute victimele deja lovite, să ducă ajutoare

medicale, voluntari, provizii de melanj.

Javelinul său cu armamentul demontat fusese trimis pe Ix să aducă instrucţiunile de carantină, să înceapă pregătirile pentru supravieţuire şi să păstreze linii genetice esenţiale de la supravieţuitorii viguroşi ai generaţiilor scăpate de sub dominaţia maşinilor. Cu aproape şaptezeci de ani în urmă, planeta lor fusese eliberată de controlul sincronizat. Ticia părea deosebit de interesată, din moment ce rezerva genetică a băştinaşilor ixieni nu fusese masiv asimilată în populaţia generală a Ligii.

Din nefericire, până când ajunse nava lui Abulurd, primele simptome ale epidemiei se manifestaseră deja – paranoia şi comportament de gloată, pierdere în greutate, leziuni şi decolorări ale pielii. Nu era limpede dacă recipiente cu viruşi explodaseră în atmosferă, sau dacă negustori sau refugiaţi infectaţi din alte zone fierbinţi aduseseră Năpasta pe Ix. Sate întregi fuseseră îngenunchiate; alte aşezări se aflau chiar în pragul de a fi infectate.

Pe puntea javelinului, Abulurd gemu:

— Avem o singură navă! Cum o să reuşim vreodată să salvăm toţi oamenii aceia?

Magiciana Supremă se încruntă, reevaluându-şi priorităţile.

— Ix e doar o planetă, cu o populaţie mult mai mare decât am putea vreodată să păstrăm. Nici măcar nu încerca. Ar trebui să plecăm pur şi simplu. Nu pot realiza nimic, dacă locuitorii sunt deja contaminaţi.

Abulurd ar fi vrut totuşi să ofere ajutorul Ligii.

— Să plecăm? Am petrecut săptămâni întregi pe drum doar ca să ajungem aici!

— N-are niciun rost, cuarto Butler.

Părea foarte tânăr şi lipsit de experienţă pe lângă impunătoarea femeie, dar se gândi la ce-ar fi făcut Vor.

— Din fericire, doamnă magiciană, eu sunt la comandă aici. Obiectivul tău nu e singurul pe care-l are această misiune.

Poate că nu vedea tabloul rasial de ansamblu aşa cum îl vedea magiciana, dar în timpul unei asemenea catastrofe umane, compasiunea era mai importantă decât oricând, aşa simţea el. Putea înţelege viaţa unei persoane; un rezervor de gene era mult mai puţin tangibil.

— Nu văd niciun motiv pentru care să nu dăm tot ajutorul care ne stă în putinţă. De ce să nu aterizăm într-unul dintre oraşele mărginaşe, într-un loc unde nu s-a arătat încă niciun semn de molimă? Am putea împărţi toate rezervele noastre de melanj ca să-i ajutăm pe cei pe care nu-i putem lua cu noi. Cu siguranţă mai poţi salva ceva.

— Asta ar necesita testări atente, izolare, proceduri extreme.

Abulurd ridică din umeri.

— Asta e, va fi nevoie de aceste măsuri suplimentare. Sunt sigur că ne putem descurca.

Magiciana îl privi cu frustrare, dar nu prelungi discuţia, în timp ce echipajul de pe punte trimitea semnale şi primea ultimele veşti din aşezările răspândite la suprafaţă. După ce trecu în revistă rapoartele, Ticia îşi concentră atenţia asupra unei aşezări stabile aflate mai mult sub pământ.

— Dacă insişti asupra acestui plan, cuarto, atunci sugerez să începem de aici. Rapoartele estimează că satul este curat, deşi n-am încredere în capacitatea lor de a recunoaşte şi de a consemna primele indicii subtile ale Năpastei. Ne vom alege subiectele dintre aceşti oameni şi le vom izola până când putem stabili că nu sunt infectaţi. Îi vom ţine separat, vom face teste, apoi îi vom lua pe aceia care n-au fost contaminaţi. Voi recolta mostre de sânge de la mulţi alţii.

Abulurd încuviinţă şi dădu ordinul. Părea mult prea tânăr ca să dea instrucţiuni celorlalţi luptători ai Jihadului, dar era un Butler, iar soldaţii îl ascultau.

Cabinele echipajului se aflau într-o secţiune separată a navei, în spatele unor pereţi groşi, sterili, iar Abulurd ordonă soldaţilor să se mute câte doi ca să lase mai mult

loc să ia oameni la bord. Nu-şi îngădui să creadă că efortul era atât de lipsit de rost pe cât părea să socotească Ticia, dar, chiar şi la capacitate maximă, javelinul putea lua doar câteva sute de refugiaţi de pe Ix. Asta nu era câtuşi de puţin o evacuare, era doar un gest de bunăvoinţă.

În timpul ultimelor manevre de aterizare ale javelinului, rămase în picioare, uitându-se prin hublou la peisajul planetei. Nu mai vizitase niciodată Ix până acum, dar îi cunoştea importanţa istorică.

— Tatăl meu a apărat Ix împotriva ultimei incursiuni a maşinilor şi a fost îngropat de viu într-unul dintre tunelurile subterane, vorbi el, fără să se uite direct la Ticia. E un miracol că a supravieţuit.

De fapt, Quentin vorbea foarte rar despre această întâmplare, silindu-se să îndepărteze un fior vizibil de claustrofobie, ori de câte ori subiectul apărea în discuţie. Acum, Abulurd îşi aducea aminte şi de poveştile pe care i le spusese Vorian.

— Iar bunicul meu a condus prima flotă care a venit aici, smulgând Ix din ghearele lui Omnius. A fost declarat erou al Jihadului.

Ticia se încruntă spre tânărul ofiţer.

— Dar până la urmă Xavier Harkonnen s-a dovedit un nesăbuit, un laş şi cel mai rău dintre trădători.

Abulurd se stăpâni.

— Nu cunoşti toate amănuntele, magiciană. Nu te lăsa orbită de propagandă.

Vocea lui era egală, dar la fel de dură ca metalul.

Ea îl fixă cu ochii săi deschişi la culoare.

— *Ştiu* că Xavier Harkonnen mi-a ucis tatăl biologic, pe Marele Patriarh Iblis Ginjo. Nicio explicaţie, nicio neînţelegere nu este de ajuns pentru a scuza această crimă.

Descumpănit, Abulurd nu insistă. Auzise că magicienele de pe Rossak se preocupau mai puţin de morală, cât de genetică. Sau îngăduia Ticia emoţiilor să-i afecteze gândirea?

Javelinul militar coborî la locul stabilit pentru aterizare. Casele şi diferite alte construcţii erau presărate într-un peisaj relativ pustiu, în apropiere de intrarea în caverne şi tuneluri. Ştiind că sosea nava, ixienii disperaţi se revărsaseră din zonele subterane şi înconjuraseră porţiunea deschisă unde se aşezase nava mare a Jihadului. Se înghesuiau, strigând, întâmpinându-i pe Abulurd şi pe echipajul său ca pe nişte mântuitori şi nişte eroi. Fiecare dintre ei voia să scape de pe planetă, înainte ca Năpasta să ajungă în satul lor.

Abulurd îşi simţi inima grea. Judecând după privirile pline de speranţă de pe chipurile lor, încă nu înţelegeau cât de puţin putea face cineva ca să-i ajute. Toate rezervele de melanj de la bordul navei nu-i puteau proteja decât pentru scurtă vreme. Apoi îşi aduse aminte că Ticia nu voia să fie aici, şi că orice reuşea să facă era mai bine decât să-i abandoneze pur şi simplu pe toţi în voia Năpastei.

Păstrând compartimentele superioare ale javelinului sigilate şi dezinfectate, tânărul cuarto alese cu grijă un grup de mercenari. Deşi cercetările medicale păreau să arate că virusul transmis prin aer nu putea fi contractat decât prin membranele umede sau prin rănile deschise de pe corp, Abulurd ordonă echipei sale să îmbrace costume protectoare complete şi să poarte scuturi personale standard. Nu putea fi niciodată prea prudent...

Deja, din cauza măsurilor prea puţin severe şi a grijii insuficiente, unul dintre javelinele de salvare care aducea refugiaţi de pe Zanbar ajunsese pe Salusa cu mai mult de jumătate dintre pasageri şi o treime din echipaj infectaţi; nu luaseră cu ei destul melanj ca să se protejeze. Abulurd refuza să lase să se întâmple aşa ceva propriului său echipaj.

Magiciana îşi puse costumul şi aşteptă ca Abulurd să i se alăture. Nu avea nevoie ca el s-o însoţească – probabil că nici nu-l voia cu ea – dar Abulurd era ofiţerul superior în această misiune. Ticia avea să-şi facă alegerea dintre oamenii plini de speranţă, în timp ce membrii echipajului

împărţeau melanjul şi celelalte provizii pentru a-i ajuta să înfrunte dezastrul care se apropia.

Purtând puşti maula şi pistoale Chandler cu ace, grupul din navă porni să impună în mulţime ceva care să semene cât de cât a ordine. Închis etanş în costumul său de protecţie impermeabil, Abulurd ieşi sub cerul dureros de strălucitor al planetei Ix. De săptămâni întregi mirosise numai atmosfera reciclată şi filtrată de la bordul javelinului; în alte împrejurări, ar fi tânjit să tragă adânc în piept o gură de aer proaspăt. Ticia porni să coboare rampa cu paşi graţioşi, alunecători, chiar şi în costumul greu. Întoarse capul în interiorul căştii în timp ce scruta mulţimea în căutarea subiectelor viabile, demne de a fi salvate.

Oamenii care aşteptau erau neliniştiţi, când ovaţionând, când vorbind între ei cu seriozitate. Abulurd îşi făcu brusc griji că cei câţiva mercenari înarmaţi ai lui n-ar fi suficienţi împotriva acestei gloate dacă s-ar ajunge la violenţă; la urma urmei, agresivitatea şi iraţionalitatea erau unele dintre principalele simptome ale primului stadiu. Soldaţii nu puteau trage cu armele cu proiectil fără să-şi închidă întâi scuturile individuale, ceea ce i-ar lăsa şi vulnerabili. Va trebui să manevreze situaţia cu atenţie.

— Cuarto, îl chemă Ticia, ca şi cum ar fi ajuns dintr-odată la comandă, ai grijă ca specimenele pe care le aleg să fie duse la bord, dezinfectate şi examinate. Ţineţi-le în izolare până când vom fi siguri că le putem folosi. Nu vom permite nici unei persoane infectate să le contamineze pe celelalte.

Abulurd dădu ordinul. Asta era ceea ce voia Liga, de aceea veniseră aici. Măcar salva unii dintre ei… Încă zece soldaţi ieşiră din navă, purtând şi ei costume protectoare. Duceau „încărcătura carităţii” de melanj, dar nu avea să fie de-ajuns.

Magiciana păşi în mijlocul mulţimii agitate de ixieni, mai înaltă decât cei mai mulţi dintre ei. Alese tineri, bărbaţi şi femei, precum şi copii care arătau sănătoşi, inteligenţi şi puternici. Deşi alegerea părea întâmplătoare, soldaţii lui

Abulurd separară candidaţii şi-i luară cu ei, dar în curând neliniştea se transformă în mânie. Erau aleşi soţi, dar nu şi soţiile lor; copiii erau despărţiţi de părinţi. Coloniştii ixieni îngroziţi îşi dădură seama în sfârşit că aceasta nu era misiunea de salvare sau de ajutor pe care şi-o închipuiseră.

Răsunară strigăte de mânie. Mercenarii lui Abulurd îşi pregătiră armele, sperând că scuturile lor personale vor fi suficiente împotriva a orice-ar fi aruncat gloata. O fată ţipă, refuzând să dea drumul mâinii mamei ei. Apoi, înainte ca situaţia să devină mai rea, Abulurd se grăbi să intervină, transmiţând pe o frecvenţă privată.

— Magiciană, asta n-are niciun sens. Mama arată la fel de sănătoasă. De ce nu le laşi împreună?

Plină de dispreţ la adresa mulţimii, magiciana îşi întoarse privirea spre Abulurd; fruntea i se încruntă de nerăbdare.

— Care ar fi avantajul de a lua şi mama? Dacă avem fiica, atunci avem genele familiei. Ar fi mult mai util să luăm o persoană care nu este deloc înrudită cu ea, salvând astfel încă o linie de sânge esenţială.

— Dar desparţi familii! Nu asta are în intenţie Liga!

— Un specimen este tot ce avem nevoie pentru fiecare linie genetică importantă. De ce să luăm duplicate? Pentru noi, e o pierdere de timp şi de cală pentru mărfuri. Eşti cât se poate de conştient că nu avem destul loc.

— Nu există vreo altă alegere? Nu mi-ai spus că trebuie să facem asta într-un fel atât de groaznic, de inuman…

Ea îi reteză cuvintele.

— Nu ţi-am spus deloc că am putea face asta, cuarto. Dar ai insistat. Gândeşte-te, molima va despărţi oricum aceste familii. Mă preocupă mai mult conservarea rasei decât sentimentele siropoase.

Se îndepărtă de Abulurd şi continuă să-şi croiască drum printre oameni. Nepăsătoare la orice-ar fi putut s-o ameninţe, Ticia desemnă încă un specimen, apoi încă unul, alegând cei mai buni candidaţi din masa de oameni plini de speranţă.

O femeie cu părul cărunt şi soţul ei, cu un început de

chelie, îi împinseră pe ceilalţi ca să se apropie.

— Ia-ne pe noi! Te putem plăti bine pentru osteneală!

Magiciana îi refuză cu grosolănie.

— Sunteţi prea bătrâni.

În acelaşi fel, îi respinse şi pe alţii, declarându-i infertili, slabi din punct de vedere fizic, insuficient de inteligenţi, chiar neatrăgători. Ticia juca rolul de judecător şi de juriu genetic asupra tuturor.

Abulurd era îngrozit. Şi ea credea că *Xavier Harkonnen* comisese crime de neiertat şi inumane? Închise ochii, căutând o cale de a o opri să se mai joace de-a Dumnezeu, dar în adâncul inimii ştia că ea are dreptate. Misiunea asta, cu singurul ei javelin fără armament, nu putea cu niciun chip să salveze pe toată lumea.

— Măcar încearcă să vii cu o metodă mai corectă de selecţie. Îi putem pune să tragă la sorţi. Trebuie să existe o…

Ea îl întrerupse, fără niciun interes sau respect pentru gradul lui. Se îndoia că ar fi reacţionat altfel chiar dacă el ar fi fost primero.

— Ştiai de la început că nu putem lua decât câţiva. Acum lasă-mă să-mi fac treaba.

Nerăbdătoare, Ticia continuă să înainteze în timp ce mercenarii eliberau drumul. Oamenii împingeau, încercând să se salveze; alţii reuşiră să scape din perimetru şi fugiră către javelinul aşezat pe sol, ca şi cum ar fi vrut să-l atace şi să-şi ia zborul cu el. Răsunară împuşcături când o parte a mulţimii încercă să atace gărzile de mercenari. Abulurd porni val-vârtej în direcţia sunetului. Pistoalele Chandler doborâră câţiva conducători ai gloatei, dar ceilalţi năvăleau spre ei, strigând. Nici chiar focurile de armă nu-i opriră. Văzu acum că unii dintre ei aveau pielea şi ochii îngălbeniţi – indiciile infecţiei!

Acei ixieni care fuseseră deja aleşi se înghesuiră lângă rampa de îmbarcare, aruncând priviri înfricoşate către ceilalţi. Unii păreau că n-ar fi vrut să scape, ci ar fi preferat să rămână şi să moară alături de familiile lor.

Deşi simţea compătimire pentru toţi, Abulurd nu ştia cum să facă situaţia mai uşoară. Dădu ordin gărzilor să rănească doar, să nu ucidă decât dacă e absolut necesar, dar gloata se inflamase deja.

— Opriţi-vă, netoţilor!

Vocea Ticiei răsună ca un tunet, amplificată de difuzoarele costumului şi de forţa calităţilor sale telepatice. Comanda care bloca nervii fu de-ajuns ca să-i facă pe oameni să se oprească.

— Nu vă putem lua pe toţi, aşa că trebuie să-i luăm doar pe cei mai buni dintre voi, liniile de sânge şi resursele genetice. I-am ales pe ei. Nesupunerea voastră ne pune în primejdie pe toţi!

Dar vorbele Ticiei nu făcură decât să-i înfurie şi mai tare; deveniră şi mai violenţi, repezindu-se către ea şi către gărzile înarmate. Abulurd strigă, cerând ordine, dar nici măcar propriii lui oameni nu răspunseră. Magiciana Supremă de pe Rossak scoase un sunet dezgustat. Când aceasta ridică mâinile înmănuşate, Abulurd zări descărcări de electricitate statică în vârful degetelor ei. Femeia lansă o explozie puternică, invizibilă, care împinse înapoi sute de oameni. Aceştia se întinseră la pământ ca spicele de grâu suflate de un ciclon. Unii zăceau pe jos cuprinşi de spasme, cu pielea arsă acoperită de băşici albe. Un bărbat fusese carbonizat şi înnegrit; fumul se înălţa în fuioare din părul lui pârlit şi din pielea pârjolită.

Electricitatea statică dansa în jurul Ticiei, reziduuri ale energiei mentale pe care-o dezlănţuise. În sfârşit, ixienii fuseseră reduşi la tăcere. Cei care stăteau încă în picioare se dădură înapoi, copleşiţi de teamă şi de uimire. Magiciana se uită mânioasă la ei pentru câteva clipe, apoi strigă la soldaţi, poruncindu-le să-i urce mai repede la bord pe ultimii candidaţi, pentru prelucrare.

— Să plecăm odată de pe planeta asta!

Dezgustat, Abulurd aşteptă lângă ea pe rampa javelinului. Ticia era vizibil furioasă.

— Paraziţi egoişti! De ce ne chinuim să salvăm asemenea

oameni inferiori?

Dar el se săturase de purtarea ei.

— Nu-i poţi învinui – încercau pur şi simplu să se salveze.

— Fără nici cel mai mic respect pentru viaţa celorlalţi. Acţionez pentru binele rasei umane. Este limpede pentru mine că n-ai îndrăzneala de a lua decizii dificile. Compasiunea nepotrivită ne-ar putea condamna pe toţi.

Îl privi încruntată, încercând în mod limpede să rostească o insultă muşcătoare.

— Potrivit estimării mele, cuarto Butler, eşti slab şi nedemn de încredere într-o situaţie de criză… probabil necorespunzător pentru o funcţie de comandă. Exact ca bunicul tău.

În loc să se simtă rănit, Abulurd era mânios şi sfidător. De la Vorian, aflase despre faptele eroice pe care le făcuse Xavier Harkonnen, chiar dacă istoria nu le înregistrase.

— Bunicul meu ar fi arătat mai multă compasiune decât ai arătat tu aici.

Puţini oameni s-ar mai fi sinchisit de adevăr, din moment ce povestea fusese acceptată şi repetată vreme de generaţii. Dar acum, văzând ignoranţa arogantă a acestei femei, luă o hotărâre îndrăzneaţă şi impulsivă.

Deşi fraţii şi tatăl lui îşi înclinau capul jenaţi, Abulurd jură să nu-i fie ruşine niciodată de adevăratul său nume de familie. Avea să înceteze să se mai ascundă. Era singurul lucru onorabil care-i rămânea de făcut.

— Magiciană, bunicul meu n-a fost un laş. Amănuntele au fost ţinute secrete pentru a proteja Jihadul, dar a făcut exact ceea ce era necesar pentru a-l împiedica pe Marele Patriarh să comită un rău de neiertat. Iblis Ginjo a fost ticălosul, nu Xavier Harkonnen!

Uluită, femeia îi aruncă o privire răutăcioasă, neîncrezătoare.

— Îmi insulţi tatăl.

— Adevărul e adevăr.

Înălţă bărbia.

— Butler s-ar putea să fie un nume destul de onorabil,

dar la fel e şi Harkonnen. De acum înainte, şi pentru tot restul vieţii mele, asta este ceea ce voi fi. Îmi revendic adevărata moştenire.

— Ce prostie mai e şi asta?

— De acum înainte, mi te vei adresa cu numele de Abulurd *Harkonnen.*

Războiul este o formă violentă a afacerilor.

ADRIEN VENPORT,
„Plan comercial pentru
operaţiunile cu mirodenie de pe Arrakis”

Liga Nobililor o numi „goana după mirodenie”.

Odată ce se află că melanjul era util în tratarea Năpastei mortale, bărbaţi şi femei temerari de pe planete îndepărtate se repeziră spre Arrakis ca să-şi caute norocul. Încărcături întregi de prospectori şi de intermediari în domeniul excavaţiilor, cu toţii riscând un joc disperat, se revărsară către lumea-deşert, cândva izolată.

Lui Ishmael abia-i venea să-şi creadă ochilor când se duse în ameţitoarea metropolă Arrakis City pentru prima oară după decenii. Îi amintea de aproape uitatul oraş Starda de pe Poritrin, de unde fugise cu multă vreme în urmă. Construcţiile ridicate în grabă erau presărate pe terenul pârjolit, întinzându-se către dealurile pietroase, îngrămădite una peste alta. La spaţioport, navele veneau şi plecau la orice oră; aparatele locale de zbor şi maşinile de teren zoreau încoace şi-ncolo. Pasagerii soseau cu miile, umbrindu-şi ochii sub soarele galben al Arrakisului, nerăbdători să ia cu asalt largul dunelor, uitând de pericolele mortale de acolo. Potrivit zvonurilor, era atât de mult melanj încât cineva putea să se ducă cu un sac şi să-l scoată cu lopata din nisip – ceea ce era adevărat, într-un fel, dacă ştia unde să-l găsească. Cei mai mulţi dintre aceşti oameni aveau să fie morţi peste câteva luni, ucişi de viermii de nisip sau de mediul arid – sau de propria lor prostie. Erau complet nepregătiţi pentru primejdiile care-i aşteptau.

— Putem profita de asta, Ishmael, zise El’hiim, încă încercând să-şi convingă tatăl vitreg. Oamenii ăştia nu ştiu ce vor găsi aici, pe Arrakis. Le putem câştiga banii făcând ceea ce pentru noi e firesc.

— Şi de ce-am râvni la banii lor? întrebă Ishmael,

neînţelegând sincer. Avem tot ce ne-am putea dori. Deşertul ne satisface toate nevoile reale.
El'hiim clătină din cap.
— Eu sunt naibul, şi datoria mea este să aduc prosperitate satului nostru. Asta este o mare ocazie de a ne oferi priceperea într-ale deşertului şi de a deveni de nepreţuit pentru cei din afara planetei. Ei vor veni în continuare, orice-am face. Putem fie să călărim viermele, fie să ne lăsăm devoraţi de el. Nu mi-ai spus chiar tu povestea asta când eram mic?
Bătrânul se încruntă.
— Atunci ai înţeles greşit lecţia acelei parabole.
Îşi urmă totuşi fiul vitreg în oraş. Crescut în alte vremuri, El'hiim nu înţelesese niciodată adevărata disperare, nevoia de a lupta şi de a apăra libertăţi cu greu câştigate. Nu fusese niciodată sclav.
Ishmael se încruntă la vederea străinilor vorbăreţi.
— S-ar putea să fie mai înţelept să-i conducem pur şi simplu în adâncul deşertului, să-i jefuim şi să-i lăsăm să moară.
El'hiim chicoti, prefăcându-se că ia drept glumă spusele lui Ishmael, deşi ştia că nu-i aşa.
— Se poate face o avere exploatând ignoranţa acestor invadatori. De ce să nu profităm de asta?
— Pentru că îi vei încuraja, El'hiim. Nu-ţi dai seama de asta?
— N-au nevoie de încurajarea mea. N-ai auzit de molima dezlănţuită de maşinile gânditoare? De Năpasta lui Omnius? Mirodenia oferă protecţie, de aceea toată lumea o cere. Poţi să-ţi îngropi capul în nisipul unei dune, dar ei n-or să plece.
Părerea hotărâtă a bărbatului mai tânăr îl făcea să fie la fel de încăpăţânat ca şi Ishmael.
Lui Ishmael nu-i plăcea adevărul, nu-i plăceau schimbările, şi în subconştient îşi dădea seama că această năvală a străinilor era la fel de greu de oprit ca şi o furtună de nisip. Îşi simţea toate realizările alunecându-i printre

degete. Încă îşi mai spunea, lui însuşi şi tribului său, „oamenii liberi de pe Arrakis”, dar un asemenea titlu plin de mândrie nu mai purta înţelesul de odinioară.

În oraş, El’hiim se amestecă uşor cu negustorii din afara planetei şi cu prospectorii, vorbi în câteva dialecte ale limbajului galach standard şi făcu negoţ încântat cu oricine era dispus să-i primească banii. În repetate rânduri, fiul lui vitreg încercă să-l convingă pe Ishmael să se bucure de unele dintre obiectele de lux de calitate pe care tribul şi le putea acum permite.

— Nu mai eşti un sclav evadat, Ishmael, îi spuse El’hiim. Hai, cu toţii apreciem ce-ai făcut în trecut. Acum vrem să te delectezi. Nu eşti câtuşi de puţin interesat de restul universului?

— Am văzut deja o parte din el. Nu, nu sunt interesat.

El’hiim chicoti.

— Eşti prea rigid şi inflexibil.

— Iar tu eşti prea grăbit să alergi după noi experienţe.

— E un lucru rău?

— Este, pe Arrakis – dacă uiţi căile care ţi-au îngăduit să supravieţuieşti atâta timp.

— N-o să le uit, Ishmael. Dar dacă găsesc o cale mai bună, o să i-o arăt poporului nostru.

Îl îndrumă pe Ishmael pe străzile şerpuite, pe lângă tarabe deschise şi bazare zgomotoase. Dădu la o parte cu dosul palmei hoţii de buzunare, atunci când el şi cu Ishmael se înghesuiră printre grupuri de vânzători de apă şi de mâncare, printre furnizori de gro-guri de pe Rossak şi de stimulente stranii de pe lumi îndepărtate. Ishmael văzu oameni săraci, faliţi, ghemuiţi pe alei şi pe sub arcadele porţilor, cei care veniseră pe Arrakis căutându-şi norocul şi pierduseră deja atât de mult, încât nu-şi mai permiteau să plece.

Dacă Ishmael ar fi avut mijloacele financiare, ar fi plătit drumul fiecăruia dintre ei, doar ca să-i trimită de-acolo.

Zărindu-şi în sfârşit ţinta, El’hiim îl trase de mânecă pe bărbatul mai în vârstă şi înaintă în grabă către un străin

mărunţel care cumpăra echipament de deşert neruşinat de scump.

— Scuză-mă, domnule, vorbi El'hiim. Presupun că eşti unul dintre noii noştri prospectori de mirodenie. Te pregăteşti să te îndrepţi către largul dunelor?

Străinul scund avea ochi apropiaţi şi trăsături ascuţite. Ishmael încremeni, recunoscând trăsăturile rasiale ale detestaţilor tlulaxa.

— Ăsta-i negustor de carne vie, mormăi către El'hiim, folosind chakobsa pentru ca străinul să nu înţeleagă.

Fiul său vitreg îi făcu semn să tacă, ca şi cum ar fi fost un ţânţar bâzâitor. Ishmael n-ar fi putut uita negustorii de sclavi care capturaseră atâţia zensunniţi şi-i duseseră în locuri ca Poritrin şi Zanbar. Chiar la decenii după scandalul fermelor de organe tlulaxa, manipulatorii genetici erau nişte paria, alungaţi dintre oameni. Dar pe Arrakis, în zilele agitate ale goanei după mirodenie, banii ştergeau toate prejudiciile.

Nou-venitul tlulaxa se întoarse spre El'hiim, evaluându-l pe naibul plin de praf cu scepticism şi dezgust vizibile.

— Ce vrei? Sunt ocupat!

El'hiim făcu un gest de respect, deşi bărbatul tlulaxa nu merita niciunul.

— Sunt El'hiim, expert în deşerturile de pe Arrakis.

— Iar eu sunt Wariff – unul care-şi vede de treburile lui şi nu-l interesează câtuşi de puţin ale tale.

— A, dar ar *trebui,* şi îmi ofer serviciile în calitate de călăuză.

El'hiim zâmbi.

— Tatăl meu vitreg şi cu mine te putem sfătui ce echipament să cumperi şi ce anume ar fi o cheltuială inutilă. Lucrul cel mai bun este că te pot duce direct la cele mai bogate câmpuri cu mirodenie.

— Du-te în ce iad se întâmplă să crezi, se răsti bărbatul tlulaxa. N-am nevoie de călăuză, în special nu dintre hoţii de zensunniţi.

Ishmael îşi îndreptă umerii şi răspunse într-o galach

limpede:

— Ironice vorbe din partea unui tlulaxa, o rasă care fură fiinţe umane şi recoltează părţi ale corpului!

El'hiim îl împinse pe tatăl lui vitreg în spate înainte ca înfruntarea să se înteţească.

— Vino, Ishmael. Există destui alţi clienţi. Spre deosebire de neghiobul ăsta încăpăţânat, unii dintre căutătorii de mirodenie chiar îşi vor găsi norocul.

Cu o pufnitură trufaşă, bărbatul tlulaxa nu-i băgă în seamă, ca şi cum cei doi oameni ai deşertului ar fi fost ceva abia scuturat de pe tălpile bocancilor.

La sfârşitul zilei lungi, fierbinţi, când cei doi plecară din Arrakis City, Ishmael se simţea îngreţoşat de dezgust. Slugăreala fiului său vitreg la străini îl supăra mai mult decât îşi putea închipui. În cele din urmă, după o tăcere grea, bătrânul zise cu voce apăsătoare:

— Eşti fiul lui Selim Călăreţul Viermilor. Cum poţi să te cobori la aşa ceva?

El'hiim se uită la el fără să-i vină a crede, ridicând sprâncenele ca şi cum tatăl său vitreg pusese o întrebare de neînţeles.

— Ce vrei să spui? Am asigurat patru contracte de călăuză pentru zensunniţi. Oamenii din satul nostru vor duce prospectorii în largul nisipurilor şi-i vor lăsa să facă treaba, în timp ce noi luăm jumătate din profit. Cum poţi să nu fii de acord cu asta?

— Pentru că nu aşa facem noi lucrurile. E împotriva a ceea ce tatăl tău şi-a învăţat discipolii.

Era limpede că El'hiim se străduia din greu să-şi stăpânească furia.

— Ishmael, cum poţi să urăşti schimbarea atât de mult? Dacă nu s-ar schimba nimic niciodată, atunci tu şi oamenii tăi aţi fi încă sclavi pe Poritrin. Dar aţi văzut o altă cale, aţi fugit şi aţi venit aici ca să găsiţi o viaţă mai bună. Încerc să fac acelaşi lucru.

— Acelaşi? O să te lepezi de tot progresul pe care l-am făcut.

— Nu vreau să trăiesc ca un proscris mort de foame, cum a fost tatăl meu. Nu poţi mânca o legendă. Nu putem bea apa viziunilor şi a profeţiilor… Trebuie să ne câştigăm singuri existenţa şi să luăm ce ne oferă deşertul – sau altcineva o s-o facă.

Cei doi bărbaţi călătoreau în tăcere prin noapte, şi ajunseră în sfârşit la marginea nisipurilor, unde aveau să înceapă traversarea pustietăţilor deşertului.

— N-o să ne înţelegem niciodată pe deplin, El’hiim.

Bărbatul mai tânăr lăsă să-i scape un chicotit sec, amar.

— În sfârşit spui ceva cu care sunt şi eu de acord.

Teama şi curajul nu se exclud atât de mult pe cât cineva ne-ar putea face să credem. Când intru într-un pericol, le simt pe amândouă. Curajul înseamnă să depăşeşti frica, sau doar curiozitate pentru potenţialul uman?

GILBERTUS ALBANS,
O analiză cantitativă a emoţiilor

Când Omnius îl convocă pe Erasmus în Turla Centrală, Gilbertus îşi însoţi dascălul încercând să rămână nebăgat în seamă. Lăsase clona Serenei în grădinile întinse ale robotului; aceasta descoperise deja că îi plăcea să privească florile, deşi nu fusese niciodată interesată de numele ştiinţific al speciilor.

În timp ce-l urma pe mentorul său robot în oraş, Gilbertus avea intenţia să asculte cu atenţie toate schimburile de cuvinte dintre Omnius şi Erasmus, urmărind stilul polemicii, transferul de date. Din aceste lucruri învăţa. Era un exerciţiu de „mentaţie” pentru omul pe care Erasmus îl numea mentatul său.

Hipermintea părea rareori să observe existenţa lui Gilbertus; se întreba dacă Omnius nu ştia să piardă, din moment ce pupilul uman evoluase cu adevărat într-o creatură superioară, în ciuda începuturilor sale mizerabile. În aparenţă, hiperminţii nu-i plăcea să i se demonstreze că se înşală în presupunerile sale.

Când ajunseră la Turla Centrală, Omnius spuse:

— Am informaţii excelente să-ţi împărtăşesc…

Vocea îi tuna prin difuzoarele din pereţii argintii ai sălii principale.

— Ceea ce *hrethgirii* ar numi „veşti bune”.

Culorile se învolburau în modele sidefii, hipnotice, pe ecranele de perete ale lui Omnius. Gilbertus nu ştia încotro să privească. Omnius părea să se afle pretutindeni. Ochii-de-pază zburau prin încăpere, oscilând şi bâzâind.

Faţa de metalfluid a robotului se modelă într-un surâs.

— Ce s-a întâmplat, Omnius?

— Pe scurt: epidemia noastră provocată de retrovirus devastează populaţia umană, exact aşa cum a fost prevăzut. Armata Jihadului este preocupată în întregime de reacţia la această criză. Vreme de luni de zile au fost incapabili să desfăşoare orice acţiune militară împotriva noastră.

— Poate că acum ar fi momentul să recâştigăm în sfârşit o parte din teritoriul nostru, zise Erasmus, cu zâmbetul încă imobil pe faţa ca de platină.

— Mai mult decât atât… Am trimis numeroase aparate spion robotice ca să verifice vulnerabilitatea planetei Salusa Secundus şi a altor lumi ale Ligii. Între timp, intenţionez să construiesc şi să consolidez o flotă de război cu putere mai mare decât oricare alta din istoria înregistrată de oameni. Din moment ce *hrethgirii* slăbiţi nu reprezintă o ameninţare la adresa noastră în acest moment, voi rechema toate navele robotice de luptă de pe toate lumile sincronizate şi le voi aduna aici.

— Punând toate ouăle într-un singur coş, comentă Erasmus, alegând din nou un clişeu potrivit.

— Pregătind o forţă ofensivă împotriva căreia Liga Nobililor n-are nicio şansă. Am calculat o probabilitate zero de eşec, din punct de vedere statistic. În toate bătăliile anterioare, puterea militară era prea egal distribuită pentru a ne garanta o victorie. Acum, superioritatea noastră numerică va copleşi rezistenţa *hrethgirilor* de cel puţin o sută de ori. Soarta rasei umane este pecetluită.

— Fără îndoială, este un plan absolut impresionant, Omnius, fu de acord robotul.

Gilbertus ascultă liniştit, întrebându-se dacă hipermintea încerca să-l intimideze. De ce se ostenea Omnius?

— Acesta e motivul pentru care ne-ai chemat? întrebă Erasmus.

Vocea computerului crescu spectaculos în volum, ca pentru a-i face să tresară.

— Am ajuns la concluzia că înaintea ultimului nostru atac împotriva Ligii Nobililor, fiecare dintre componentele mele –

„supuşii” mei – trebuie să intre într-o singură reţea integrată. Nu-mi pot permite anomalii sau diversiuni. Pentru ca lumile sincronizate să fie victorioase, trebuie să fim cu toţii sincronizaţi.

Chipul lui Erasmus reveni la înfăţişarea lui netedă, de oglindă. Gilbertus îşi putea da seama că mentorul său era îngrijorat.

— Nu înţeleg, Omnius.

— Am tolerat independenţa ta inutilă prea multă vreme, Erasmus. Acum am nevoie să-ţi standardizez programarea şi personalitatea după ale mele. Nu mai există nicio necesitate ca tu să fii diferit. Socotesc că acest lucru îmi distrage atenţia.

Gilbertus fu străbătut de un fior de nelinişte, şi-şi domoli reacţiile cu forţa. Mentorul său avea să rezolve această problemă, aşa cum o făcuse întotdeauna. Erasmus trebuie să fi simţit acelaşi şoc, deşi faţa lui robotică inexpresivă nu arătă nimic.

— Acest lucru nu este necesar, Omnius. Pot continua să-ţi furnizez intuiţii valoroase. Nu-ţi voi distrage atenţia cu nimic.

— Ai spus asta vreme de mulţi ani. Nu mai este eficient pentru mine să te păstrez separat de hiperminte.

— Omnius, am adunat şi am prelucrat multe date de neînlocuit pe durata existenţei mele. Ai putea găsi încă anumite revelaţii edificatoare, şi acestea ţi-ar oferi căi alternative de meditaţie.

Ascultând vorbele calme ale robotului, lui Gilbertus îi venea să ţipe. Cum putea să nu simtă disperarea?

— Dacă mă asimilezi pur şi simplu în baza ta mentală de date mai mare, atunci traseele decizionale şi perspectivele mele vor fi compromise.

Ar fi murit!

— Nu şi dacă-ţi păstrez toate datele într-un program izolat. Voi partiţiona înregistrarea, astfel încât să menţin separaţi arborii tăi logici ai concluziilor. Aşa, problema este rezolvată, iar Erasmus ca entitate separată poate fi

eliminat…

Gilbertus înghiţi cu greutate în timp ce asculta. Transpiraţia începu să i se prelingă pe frunte.

Erasmus făcu o pauză în timp ce mintea sa de gelcircuite se învârtea printre mii de posibilităţi, lăsând deoparte pe cele mai multe dintre ele, căutând vreo metodă de a ocoli această cerere despre care ştia că va veni până la urmă.

— Pentru o mai mare eficienţă a operaţiunilor noastre, trebuie să termin ceea ce mi-a mai rămas din munca în curs de desfăşurare. Prin urmare, sugerez ca înainte de a-mi stoca datele şi de a-mi şterge în întregime nucleul de memorie, să-mi acorzi încă o zi pentru a încheia câteva experimente şi pentru a confrunta informaţiile.

Erasmus se întoarse cu faţa către unul dintre ecranele sidefii de perete.

— După aceea, Gilbertus Albans poate termina treaba, dar trebuie să mă pregătesc pentru tranziţie şi să-i dau instrucţiuni precise.

Gilbertus simţea un nod în stomac.

— O singură zi va fi suficientă, tată?

Vocea i se frânse.

— Eşti un discipol foarte calificat, mentatule.

Robotul se întoarse spre protejatul său uman.

— Nu vrem să amânăm planurile lui Omnius…

Omnius cugetă vreme de o clipă lungă, încordată, ca şi cum ar fi suspectat o şmecherie.

— Acest lucru este acceptabil. Solicit ca peste o zi să-mi prezinţi nucleul tău de memorie pentru asimilare completă.

Mai târziu, în interiorul vilei robotului, după ce toată treaba fusese făcută şi toate experimentele ulterioare pregătite, Gilbertus se lupta să-şi potolească teama adâncă, în timp ce-l urma pe Erasmus în curtea serei.

Pentru această ocazie, robotul autonom purta roba lui cea mai bogată şi mai voluminoasă, împodobită cu blană de hermină falsă, după moda regilor antici. Ţesătura era de un violet-închis, ce arăta ca sângele vechi, înnegrit, în lumina roşiatică a stelei gigante roşii.

Cu trupul musculos ascuns în haine mohorâte, Gilbertus se opri lângă el. Citise poveştile eroice străvechi despre oameni care erau condamnaţi la execuţii nedrepte.

— Sunt gata, tată. O să procedez potrivit instrucţiunilor.

Robotul modelă pe faţa de metalfluid un zâmbet sensibil, patern.

— Nu-l putem contrazice pe Omnius, Gilbertus. Trebuie să-i îndeplinim ordinele – sper doar să nu decidă să te şteargă şi pe tine în acelaşi timp, pentru că eşti experimentul meu cel mai bun, cel mai de succes şi mai plin de satisfacţii.

— Chiar dacă Omnius hotărăşte să mă distrugă sau să mă trimită înapoi în ţarcurile sclavilor, sunt mulţumit de viaţa îmbunătăţită pe care mi-ai dăruit-o.

În ochii lui Gilbertus sclipeau lacrimi.

Robotul părea să radieze emoţii încordate.

— Ca un ultim serviciu faţă de mine, vreau să duci personal nucleul meu de memorie la Turla Centrală. Poartă-l în propriile tale mâini. N-am încredere în îndemânarea unora dintre roboţii lui Omnius.

— N-o să te dezamăgesc, tată.

*

Un om singuratic în oraşul robotic principal al lui Omnius, Gilbertus se duse la deschiderea turnului de metalfluid stilizat.

— Stăpâne Omnius, am adus nucleul de memorie al lui Erasmus, aşa cum ai ordonat.

Ridică în mână sfera mică, dură, pentru ca ochii-de-pază bâzâitori s-o vadă. Metalul schimbător fremătă sub lumina sângerie a zilei. Peretele moale ca de mercur se ondulă şi apoi se deschise pentru a forma o uşă în faţa lui, ca o gură.

— Intră.

Gilbertus păşi într-o sală largă. Amănuntele se schimbaseră faţă de ceea ce văzuse doar cu o zi în urmă,

desene stranii ca nişte circuite esoterice sau ca nişte mesaje hieroglifice împodobeau acum pereţii – decoraţiuni? Ecranele de perete ale lui Omnius încă arătau vârtejuri ca nişte ochi lăptoşi, pe jumătate orbi.

Într-o tăcere respectuoasă, Gilbertus se opri în mijlocul încăperii, cu preţiosul modul în mână.

— Iată ceea ce ai cerut, stăpâne Omnius. Cred… că îţi vei da seama de avantajul de a păstra gândurile lui Erasmus înăuntrul tău. Poţi învăţa multe.

— Cum îndrăzneşte un om să-mi spună cât de mult pot eu învăţa? exclamă hipermintea cu voce tunătoare.

Gilbertus se înclină.

— N-am vrut să arăt lipsă de respect.

Un robot paznic masiv intră în încăpere, întinse după sferă mâini groase de metal. Protector, Gilbertus trase globul preţios mai aproape de corp.

— Erasmus mi-a dat instrucţiuni să introduc nucleul lui de memorie cu propriile mele mâini ca să fiu sigur că nu se produc erori.

— Oamenii comit erori, zise Omnius. Maşinile nu.

Cu toate acestea, Omnius deschise un port de acces pe un perete interior.

Gilbertus aruncă o ultimă privire la mica sferă care conţinea fiecare gând şi fiecare amintire a lui Erasmus, mentorul său… tatăl său. Înainte ca Omnius să-l mustre pentru încetineală, se duse la orificiu şi introduse nucleul, apoi aşteptă răbdător ca hipermintea să absoarbă toate amintirile şi celelalte date, depozitându-le într-o zonă distinctă a minţii sale vaste şi organizate.

Impunătorul robot paznic îl înghionti de lângă perete când micul nucleu de memorie ieşi din nou din lăcaş cu un clinchet uşor.

Hipermintea vorbi pe un ton contemplativ:

— Interesant. Aceste date sunt… tulburătoare. Nu concordă cu tiparele raţionale. Am avut dreptate să le ţin separat de restul programului meu.

Robotul paznic ridică nucleul de memorie. Gilbertus îl

privi cu groază, ştiind ce urma să se întâmple. Stăpânul lui îl pregătise pentru asta.

— Acum, că Erasmus este stocat în întregime în mine, anunţă Omnius, este ineficient să-i duplicăm existenţa. Poţi pleca acum, Gilbertus Albans. Munca ta alături de Erasmus s-a încheiat.

Robotul paznic îşi strânse puternicele mâini de metal şi zdrobi nucleul de memorie, sfărâmându-l în fragmente ce căzură pe podeaua Turlei Centrale.

Maşinile gânditoare nu dorm niciodată.

O zicală a Jihadului

În timp ce numeroase nave cu refugiaţi se adunau în spaţiul înghesuit din jurul Salusei Secundus, purtând reprezentanţi ai ramurilor genetice ale omenirii, capitala Ligii câştigă renume de „planetă-barcă de salvare”. Nici unei nave nu îi era permis totuşi să aterizeze; în schimb, rămâneau în carantină, orbitând în jurul planetei. Treburile nerezolvate din cursul blocadei făceau aparatele să se adune, aglomerând traseele de trafic cu mii şi apoi cu zeci de mii de vehicule de toate configuraţiile de pe mai mult de o sută de lumi.

Năpasta devorase până acum douăzeci şi opt de lumi ale Ligii şi miliarde de oameni erau raportaţi morţi.

După întoarcerea din impasul de pe Ix, ştiind că mulţi dintre oamenii pe care-i lăsase în urmă erau deja morţi, Abulurd şi javelinul său aşteptară cu încărcătura izolată şi cu nerăbdătoarea Ticia Cenva până la trecerea perioadei de incubaţie stabilite. Fiecare persoană salvată de pe Ix fusese izolată, testată şi declarată curată; chiar şi în tumultul gloatei, măsurile de prevedere funcţionaseră. Niciunul dintre refugiaţi sau dintre membrii echipajului nu se îmbolnăvise în timpul lungii călătorii către Salusa.

Pe drum, ţinându-se de hotărârea lui pripită, Abulurd îşi anunţase echipajul surprins că îşi relua numele de Harkonnen. Explică propria lui versiune asupra evenimentelor care făcuseră din Xavier un personaj atât de detestat, dar pentru toţi ceilalţi era istorie antică, şi mulţi se îndoiau de fapte aşa cum le povestise el. Era limpede că se întrebau de ce tânărul cuarto răscolea problemele la atâta vreme după ce se întâmplase totul.

Pentru că se afla la comanda javelinului, nu puseră la îndoială în mod deschis alegerea lui Abulurd, dar feţele erau destul de grăitoare. Dimpotrivă, Ticia Cenva nu era legată de asemenea formalităţi, şi arătă limpede faptul că

socotea că tânărul ofiţer îşi pierduse orice urmă de bun-simţ.

În sfârşit, când perioada de carantină se încheie, Ticia părăsi cu recunoştinţă compania lui Abulurd şi se alătură altor magiciene, pentru a confrunta imensul lor catalog nou de date genetice. Nave-bibliotecă rapide purtară volumele de informaţii brute către oraşele lor din stâncă de pe Rossak. Abulurd nu ştia ce voiau să facă magicienele cu toate acele informaţii genetice; cât despre el însuşi, era pur şi simplu bucuros să o vadă pe iritanta şi egocentrica femeie coborâtă de pe nava lui.

La cartierul general militar din Zimia, Abulurd se prezentă pentru inspecţie în faţa tatălui său. Primero Quentin Butler era încă posomorât de când aflase de la Vorian Atreides despre moartea lui Rikov. Încă se lupta cu propria lui vină personală, pentru că batalionul lui fusese pe Parmentier atunci când sosiseră primele proiectile aducătoare de molimă. Măcar dacă navele lui ar fi nimicit torpilele contagioase înainte de a apuca să atingă atmosfera… Însă el era un soldat bine antrenat, devotat distrugerii lui Omnius. Primero-ul avea să-şi conducă trupele, să redistribuie resursele şi să continue Jihadul virtuţii.

În loc să-l trimită pe Abulurd pe o altă lume a Ligii ca să aducă şi alţi fugari din faţa molimei, Quentin îi ordonă celui mai tânăr dintre fiii lui să rămână pe Salusa şi să-l ajute cu problemele legate de carantină şi de relocarea populaţiei. Sarcina devenise monumentală pe măsură ce navele pline cu cetăţeni ai Ligii înspăimântaţi fugeau una după alta din lumile lor şi veneau pe planeta-barcă de salvare. Un întreg grup al armatei Jihadului fusese amplasat pe poziţii pentru a împiedica orice vehicul să aterizeze şi să-şi debarce pasagerii, înainte de a fi aşteptat perioada corespunzătoare de carantină şi de a fi verificat de personalul medical.

Abulurd îşi acceptă noua însărcinare cu o încuviinţare energică.

— Încă ceva, tată. După o meditaţie profundă şi după o

cercetare amănunţită a tuturor documentelor istorice, este limpede pentru mine că numele familiei noastre a fost pe nedrept ponegrit de istorie.

Făcu un efort să continue. Era mai bine să-i spună acum, înainte ca primero-ul să audă din altă parte.

— Pentru a restabili onoarea noastră, am ales să-mi iau numele de Harkonnen.

Quentin arăta de parcă fiul lui cel mai tânăr i-ar fi dat o palmă.

— Vrei să-ţi spui... *Harkonnen?* Ce tâmpenie mai e şi asta? De ce acum? Xavier a murit cu decenii în urmă! De ce să redeschizi răni vechi?

— Este primul pas pentru corecta o nedreptate care durează de generaţii. Am pus deja în mişcare documentele legale. Sper că îmi vei respecta hotărârea.

Tatăl lui arăta extrem de furios.

— Butler e numele cel mai respectat şi mai puternic din Liga Nobililor. Familia noastră este cea a Serenei şi a viceregelui Manion Butler – şi totuşi preferi să te asociezi cu un... trădător şi un laş?

— Nu cred că Xavier Harkonnen a fost aşa ceva.

Abulurd se îndreptă, înfruntând nemulţumirea evidentă a primeroului. Îşi dori ca Vorian Atreides să fie acolo să-l sprijine, dar asta era între el şi tatăl lui.

— Istoria pe care am învăţat-o cu toţii este... deformată şi incorectă.

Dinspre bărbatul mai în vârstă radia o neplăcere rece când se sculă în picioare din spatele biroului.

— Ai vârsta legală, cuarto. Ai voie să iei propriile tale decizii, indiferent de ceea ce eu sau oricine altcineva ar putea gândi despre ele. Şi trebuie să înfrunţi consecinţele.

— Sunt conştient de asta, tată.

— În acest birou îmi vei spune primero.

— Da, domnule.

— Poţi pleca.

*

Abulurd stătea pe puntea javelinului său, patrulând prin roiurile de nave îngrămădite pe culoarele de aşteptare şi pe orbitele de andocare. Operatorii de control al traficului monitorizau toate vehiculele şi păstrau jurnalele referitoare la cât timp petrecuse fiecare în tranzit. Din moment ce aceste nave nu foloseau tehnologia plierii spaţiului, fiecare călătorie dinspre o planetă infectată dura săptămâni; dacă cineva de la bord era purtătorul Năpastei, retrovirusul cu acţiune rapidă trebuia să se fi manifestat pe drum.

La bordul vehiculelor de salvare, Liga izolase grupuri de oameni în camere închise ermetic, ca măsură provizorie, pentru cazul în care ar fi izbucnit o infecţie. După ce se scurgea un interval corespunzător de timp şi pasagerii ieşeau bine la inspecţie, treceau prin două decontaminări suplimentare înainte de a li se permite să debarce şi să se aşeze în taberele salusane de refugiaţi. La o dată ulterioară, urmau să fie trimişi înapoi pe lumile lor de baştină sau să fie repartizaţi pe teritoriul Ligii.

Pe când Abulurd patrula pe la hotarele sistemului, întâlni pe neaşteptate un grup de vehicule care se apropiau, iahturi spaţiale costisitoare construite pentru nobili bogaţi. Ordonă ca javelinul lui să schimbe cursul, intercalând aparatul militar între navele neprogramate şi Salusa.

Când stabili comunicarea cu iahtul aflat în frunte, Abulurd îşi aţinti privirea la bărbatul zvelt, cu ochi strălucitori, de pe ecran. Un grup de oameni bine îmbrăcaţi stătea în picioare în spatele lui.

— Sunt lordul Porce Bludd, fost de pe Poritrin, aducând refugiaţi – cu toţii sănătoşi, garantez…

Abulurd se îndreptă, dorind să se fi schimbat într-o uniformă mai protocolară.

— Sunt cuarto Abulurd… Harkonnen. Vă veţi supune procedurilor de carantină şi inspecţiei medicale, ca să pot verifica ceea ce spuneţi?

— Suntem pregătiţi pentru asta.

Bludd clipi, dându-şi brusc seama.

— Abulurd, ai zis? Eşti fiul lui Quentin, nu-i aşa? De ce-ţi spui Harkonnen?

Surprins de faptul că bărbatul îl recunoscuse, Abulurd trase aer în piept.

— Da, sunt fiul primeroului Butler. De unde-l cunoşti pe tatăl meu?

— Cu multă vreme în urmă, Quentin şi cu mine am lucrat împreună la construcţia oraşului New Starda pe malurile fluviului Isana. A petrecut acolo un an în permisie, ca inginer al Jihadului. Asta era cu mult înainte de a se însura cu mama ta.

— A apărut Năpasta şi pe Poritrin? întrebă Abulurd.

Nu primiseră niciun raport de pe acea lume.

— Câteva sate, dar suntem relativ în siguranţă. De la marea revoltă a sclavilor, centrele populate ale Poritrinului s-au risipit. Am dat imediat decrete de izolare, aveam melanj din belşug ca să ne descurcăm – al doilea consum pe cap de locuitor din Ligă după Salusa.

— Atunci de ce-aţi venit aici?

Abulurd încă nu-şi mutase javelinul din drum. Convoiul lui Bludd rămânea pe loc.

Ochii nobilului păreau să ardă de urmele unei suferinţe adânci.

— Aceste familii au fost de acord să-şi sacrifice toate averile adunate. Adăugate la a mea, am intenţia să îndrept această bogăţie către eforturi umanitare. Familia Bludd are multe de ispăşit, cred. Năpasta lui Omnius este cea mai gravă criză pe care omenirea liberă a înfruntat-o de la titani încoace. Dacă a existat vreodată o vreme când să pot ajuta cu ceva, este aceasta de acum.

Abulurd recunoscu hotărârea şi curajul de pe chipul lui Bludd. Se scurse un moment îndelungat, şi lordul deveni nerăbdător.

— Ei, ai de gând să ne laşi să trecem, Abulurd? Sperasem să împrăştii aceşti pasageri pe staţiile de carantină înainte

de a-mi lua navele către altă planetă, unde să pot continua să ajut oamenii.

— Permisiune acordată.

Îşi instrui navigatorul să se retragă din poziţia defensivă.

— Lasă-i să treacă la coadă pentru carantină.

— Spune-mi, Abulurd, tatăl tău mai este pe Salusa? întrebă Bludd. Mi-ar plăcea să discut cu el despre planurile mele. A avut întotdeauna un ochi bun pentru a pune la punct amănuntele de fineţe ale unei operaţiuni.

— Cred că este încă la cartierul general din Zimia.

Quentin nu mai vorbise cu fiul lui de când îl trimisese la îndatoririle sale de patrulare.

— Atunci o să-l găsesc. Acum, tinere, ai vrea să fii atât de amabil să mă escortezi pe orbita salusană unde să-mi pot lăsa încărcătura? S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău ca să navighez prin hăţişul birocratic de acolo.

— Am înţeles, lord Bludd. O să ai destul timp să trimiţi mesaje tatălui meu cât timp aştepţi.

Abulurd îşi întoarse javelinul şi deschise drumul spre Salusa Secundus.

*

Tragedia părea să lovească în fiecare zi. Printre navele de refugiaţi adunate deasupra planetei capitală, veştile se răspândeau ca flăcările: aparatele-cercetaş se întorseseră purtând rapoarte îngrozitoare, potrivit cărora încă patru lumi ale Ligii fuseseră mistuite de molimă, suferind niveluri ale pierderilor aproape de neînţeles. În unele oraşe, unde loviseră furtunile sau incendiile dezlănţuite, iar populaţia locală nu reuşise să ţină piept dezastrelor naturale pe lângă Năpastă, rata mortalităţii era de aproape nouăzeci la sută.

Încă şi mai neliniştitor era pasul înapoi şocant de pe una dintre navele de refugiaţi complet încărcată. După ce supravieţuiseră perioadei prelungite de izolare, pasagerii obosiţi ieşiseră din camerele sterile pentru a aştepta

inspecţia finală. Echipajul de soldaţi ai Jihadului, căpitanul şi mercenarii se alăturaseră refugiaţilor uşuraţi şi emoţionaţi, oferind băuturi festive. O echipă medicală sosi şi administră potrivit rutinei testele finale de verificare a sângelui, atât de încrezători în intervalul de timp care trecuse, încât deveniră neglijenţi, amestecându-se cu ceilalţi, vorbind, râzând, îmbrăţişându-se.

Spre groaza tuturor, un bărbat începu pe neaşteptate să arate semnele iniţiale ale retrovirusului ARN. Doctorii fură uluiţi, făcând verificări şi reverificări ale rezultatelor la teste. Încă trei pasageri manifestară simptomele înainte de sfârşitul zilei.

Până atunci toate procedurile de izolare obişnuite fuseseră lăsate deoparte pentru a pregăti debarcarea, şi mulţi oameni – refugiaţi, soldaţi, mercenari şi chiar o parte din personalul medical – fuseseră expuşi. Întoarcerea în camerele de izolare n-ar fi servit la nimic. Un cordon de aparate militare înconjură vehiculul de salvare pentru a împiedica plecarea oricărei navete.

Abulurd primi această îngrozitoare sarcină de câine de pază pentru patru zile, aşteptând, auzind strigătele patetice şi disperate de ajutor de la cei zăvoriţi la bordul navei infectate. Prin ecluză fură trimise în grabă raţii de melanj, iar pasagerii se bătură pe mirodenie, disperaţi să apuce cea mai mică şansă de imunitate.

Tragedia îi rodea sufletul. Aceşti oameni crezuseră că erau cu toţii necontaminaţi; acum, mulţi dintre ei nu aveau să supravieţuiască şi să pună piciorul pe Salusa Secundus. Iar soldaţii şi doctorii – care n-ar fi trebuit să se afle niciodată în pericol real, care îşi făcuseră doar datoria de a-i proteja pe alţii de Năpastă – aveau să plătească un preţ prea mare fiindcă îşi coborâseră garda pentru scurtă vreme. Abulurd sau oricare dintre savanţii Ligii nu mai putea face nimic, în afară de a menţine nava ferecată şi de a aştepta.

Chinuit, stătea ascultând scrisorile transmise de refugiaţi înainte de a se îmbolnăvi, sperând să păstreze ceva legat

de ei sau să lase un mesaj pentru cei dragi. Echipajul lui Abulurd era profund răscolit, iar moralul era la pământ. Fu cât pe ce să blocheze transmisiile, dar apoi se stăpâni. Nu putea să-şi astupe urechile în faţa acestor oameni şi a suferinţei lor. Nu putea să pretindă că nu existau, sau să le ignore situaţia fără speranţă.

Considera acest mic omagiu ca fiind un act de curaj, ceva ce ar fi sugerat Xavier. Abulurd spera doar ca într-o zi echipajul şi familia lui să înţeleagă de ce-o făcuse.

Tehnologia ar fi trebuit să elibereze omul de povara vieţii. În loc de asta, l-a încătuşat.

RAYNA BUTLER,
Viziuni adevărate

După mai mult de o lună de moarte necruţătoare, unii ar fi putut să tragă nădejde din faptul că Parmentier ajungea la sfârşitul epidemiei. Retrovirusul ARN modificat genetic era instabil în mediu şi se degradase de-a lungul săptămânilor, iar singurele cazuri noi apăreau acum de la contactul neprotejat cu cei deja bolnavi.

Năpasta lui Omnius îşi încheiase cursul pe planetă. Cei predispuşi erau deja infectaţi, şi între o treime şi jumătate dintre ei erau morţi. Numărul final al victimelor probabil că nu avea să fie cunoscut niciodată.

*

La câteva zile după ce-şi începuse munca, misiunea lui Rayna Butler deveni prea mare pentru ea.

Înăuntrul fiecărei clădiri, al fiecărei case, prăvălii sau fabrici, descoperi maşini diabolice, uneori la vedere şi uneori ascunse. Dar le găsea. O dureau braţele de la balansarea sistematică a răngii. Avea mâinile acoperite cu vânătăi şi tăieturi de la bucăţile de sticlă şi de metal care zburau în toate părţile, iar picioarele goale erau julite şi o dureau, dar nu se oprea. Sfânta Serena îi spusese ce trebuia să facă.

Tot mai mulţi oameni o priveau, mai întâi ca să se distreze, nedumeriţi că distrugea cu atâta înverşunare obiecte de confort şi aparate inofensive. Dar în cele din urmă ceilalţi începură să-i înţeleagă obsesia şi porniră să zdrobească şi ei maşini, cu o furie voioasă. Atâta vreme fuseseră neajutoraţi şi nu putuseră să răspundă cu aceeaşi monedă, încât acum se întoarseră împotriva oricărei

manifestări a marelui lor duşman. La început, Rayna îşi văzu pur şi simplu de treabă în felul ei, nefăcând cine ştie ce pentru a-i conduce pe cei care mergeau pe urmele sale.

Când i se alăturară pe neaşteptate martiriştii supravieţuitori, deja fanatici înflăcăraţi, dispuşi să-şi dea viaţa aşa cum făcuse sfânta Serena însăşi, ceata zdrenţăroasă a lui Rayna deveni mai organizată şi crescu brusc. Pe străzile pustiite de pe Parmentier, noua mişcare era de neoprit. Martiriştii tropăiau după fetiţa eterică, fluturând flamuri şi ţinând sus toiege, până când în cele din urmă Rayna se întoarse spre ei nedumerită. Urcându-se pe o maşină de teren abandonată, le strigă:

— De ce vă irosiţi timpul şi energia cărând steagurile acelea? Pentru cine faceţi spectacol? Nu vreau să văd steaguri şi culori. Asta e o cruciadă, nu o paradă!

Fetiţa sări jos şi-şi făcu loc în mijlocul oamenilor. Încurcaţi, făcură loc s-o lase să treacă pe copila palidă, fără păr. Rayna sfâşie un steag mare de pânză al unui bărbat şi-i dădu înapoi băţul gol.

— Aşa. Acum foloseşte *ăsta* ca să sfărâmi maşini.

Nu-i păsa cine erau aceşti oameni sau ce-i împingea, atâta vreme cât îi sprijineau cauza. Glasul subţire al fetiţei căpătă o duritate suplimentară, o nuanţă de credinţă de neclintit.

— Dacă aţi supravieţuit molimei acesteia, atunci aţi fost aleşi să mă ajutaţi.

Câţiva martirişti îşi coborâră steagurile şi le rupseră de pe beţe, pe care le puteau folosi acum ca bâte şi ciomege.

— Suntem gata!

Fetiţa cheală se întoarse cu faţa spre ei, iradiind o putere elementară din pielea translucidă, vătămată de febră. Vorbele o înconjurau ca o aură, iar ascultătorii începură să şovăie. Rayna nu exersase niciodată să devină o mare vorbitoare, dar auzise destule predici împreună cu mama sa, ascultase discursurile înregistrate ale carismaticului Mare Patriarh Iblis Ginjo, îi auzise pe tatăl şi pe bunicul ei ţinând adunări militare.

— Uitaţi-vă peste tot în jurul vostru! Puteţi vedea blestemul demonilor maşini! Priviţi semnele perfide pe care le-au lăsat asupra pământului nostru, asupra oamenilor!

Gloata murmură. La clădirile goale din jurul lor, ferestrele erau întunecate, multe dintre ele sparte. Rămăşiţele câtorva trupuri putrezite, neîngropate, zăceau pe străzi şi pe alei.

— Chiar înainte ca Năpasta diabolică să ne lovească, maşinile se strecuraseră în viaţa noastră, chiar sub nasul nostru, iar noi am lăsat acest lucru să se întâmple! Maşini sofisticate, dispozitive de calcul, asistenţi mecanici – da, pretindem că am scăpat de toţi roboţii şi de toate computerele, dar verii lor sunt pretutindeni în jurul nostru. Nu mai putem îngădui nimic din toate acestea!

Rayna ridică ranga, iar discipolii ei strigară.

— Când am fost doborâtă de febră, chiar sfânta Serena a venit la mine şi mi-a spus ce trebuie să fac.

Ochii copilei se umplură de lacrimi.

— Îi văd chiar acum chipul, frumos, înflăcărat, înconjurat de lumină albă. Îi aud cuvintele în timp ce îmi dezvăluie porunca supremă a lui Dumnezeu: „Să nu-ţi faci maşină după asemănarea minţii omului”.

— Făcu o pauză, apoi ridică vocea, fără să ţipe: Trebuie să nimicim orice urmă a lor!

Unul dintre martirişti ridică zdrenţele unui steag colorat.

— Şi eu am văzut-o pe Serena Butler într-o viziune! A venit la mine!

— Şi la mine! strigă un alt bărbat. Încă veghează asupra noastră, călăuzindu-ne!

Discipolii îşi ciocniră beţele şi bastoanele între ele, nerăbdători să se apuce de distrugeri. Dar Rayna nu-şi terminase încă discursul.

— Şi nu trebuie s-o dezamăgim. Rasa umană nu poate să renunţe până nu obţinem victoria totală. Mă auziţi? Victoria *totală!*

Un bărbat strigă:

— Distrugeţi toate maşinile gânditoare!

O femeie cu voce stridentă, a cărei faţă era brăzdată de zgârieturi ca şi cum ar fi încercat să-şi smulgă singură ochii, se tângui:

— Am adus singuri suferinţa asupra noastră! Am lăsat oraşele larg deschise în faţa Năpastei diabolice pentru că n-am fost dornici să luăm măsurile necesare.

— Până acum.

Rayna clătină un deget spre ei.

— Trebuie să nimicim orice computer, orice maşină, oricât de inofensivă ar părea! O purificare completă şi absolută! Numai aşa ne putem salva!

Îşi conduse adepţii agitaţi tot mai adânc în oraşul încărcat de moarte. Fluturând bâte şi baroase, mulţimea se năpusti înainte. Râvna lor creştea în timp ce se aruncau asupra fabricilor, centrelor industriale şi bibliotecilor.

Rayna ştia că era doar începutul.

Vandalii şi fanaticii erau doar o parte a mizeriei produse de epidemie şi a tuturor prăbuşirilor care urmaseră în societatea de pe Parmentier, în ceea ce o privea pe Raquella. Îndreptându-şi greşit ura împotriva maşinilor gânditoare, extremiştii sălbatici ţinteau chiar şi dispozitivele sofisticate care ajutau oamenii. Opriră complet sistemul de transport public din Niubbe, care oricum funcţiona doar din când în când, alături de o mare parte din reţeaua electrică şi de cea de comunicaţii.

În timp ce se străduia să-i ajute pe ultimii suferinzi de molimă după ce căzuse curentul în spital, Raquella nu reuşea să înţeleagă asemenea iluzii. Aceşti martirişti lunatici chiar credeau că-i fac vreun rău lui Omnius folosind pietre, răngi şi bâte ca să zdrobească maşini nevătămătoare?

Cu fiecare zi, tot mai mulţi dintre ei se adunau în afara centrului medical supraaglomerat, uitându-se la clădirea

mare cu o lăcomie stranie, sticloasă. Mulţi ridicau pumnii şi strigau ameninţări. Pentru a proteja spitalul, Mohandas amplasase la fiecare intrare cât de mulţi paznici înarmaţi putuse angaja sau cumpăra…

Năucită de ciclurile nesfârşite de muncă şi odihnă insuficientă, Raquella se poticnea pe un coridor către o uşă grea de la capătul celălalt, purtând o mască de respirat pe gură şi pe nas. Până acum, fusese atentă să se apere de sursele evidente de infecţie, dar ar fi fost atât de uşor să facă o mică şi mortală greşeală. Faţa, părul şi hainele îi miroseau întotdeauna a antivirale şi a dezinfectanţi. Deşi ea şi cu Mohandas consumau câtă mirodenie puteau, doar ca să rămână pe picioare, rezervele scăzuseră la aproape nimic.

Spera ca Vorian Atreides să se întoarcă în curând. Izolaţi aici, pe Parmentier, niciunul dintre ei n-avea nici cea mai mică idee ce se întâmpla în restul Ligii Nobililor.

Acum, Raquella intră într-o cameră ermetică mare, cea mai sigură încăpere din spital. Uşa camerei-seif era întredeschisă, ceea ce o surprinse. Regulile spitalului impuneau să fie ţinută închisă şi încuiată. Totul devenise atât de neglijent, de dezordonat…

Cu prudenţă, împinse uşa grea de metaliaj, făcând balamalele să geamă uşor. Înăuntru, un bărbat ridică ochii tresărind.

— Doctore Tyrj! Ce faci?

Faţa bărbatului se înroşi în spatele măştii de plaz transparent în timp ce încerca să ascundă ceea ce făcuse, dar Raquella zărise deja buzunare ascunse la halatul lui de lucru, ticsite cu doze de pudră de melanj din ultimele rezerve păstrate în spital.

Fiecare lucrător din spital primea o alocaţie pentru uz personal, din moment ce mirodenia îi apăra de Năpastă. Dar asta era mult mai mult decât îi era permis unei persoane.

Bărbatul mărunţel şi vânjos încercă s-o împingă ca să treacă pe lângă ea.

— Nu ştiu ce vrei. Dă-te din drum. Mă aşteaptă pacienţii.

Calmă, îl opri cu un braţ ţeapăn pus în mijlocul pieptului.

— *Vinzi* mirodenie, nu-i aşa?

— Sigur că nu!

Mâna lui stângă intră într-un buzunar lateral, şi ea văzu ceva sclipind când încercă să-l scoată.

Cu o lovitură scurtă de genunchi în zona mijlocului, Raquella îl doborî. Din mâna lui căzu un bisturiu, zăngănind pe podea. Femeia strigă după ajutor, în timp ce Tyrj zăcea pe jos, gemând. Auzi paşi alergând pe coridor şi apăru Mohandas. Îngrijorat, se uită la Raquella, asigurându-se că era nevătămată. Ea arătă către mirodenia care se rostogolise din buzunarele ascunse ale doctorului.

— Pot să vă explic!

Tyrj se strădui să se ridice în picioare şi încercă să-şi recapete demnitatea.

Mohandas atinse un panou de pe peretele camerei, chemând gardienii angajaţi, în timp ce Tyrj bolborosea scuze, indignat, în loc să fie ruşinat. Fără menajamente, Suk goli buzunarele doctorului, scoţând unul după altul pachetele de mirodenie preţioasă. Făcu ochii mari văzând doar cantitatea de melanj pe care celălalt bărbat încercase s-o fure.

— Eşti dezgustător, îi spuse Raquella la sosirea a doi agenţi de securitate. Asta e trădare egoistă, nu doar furt. Eşti un trădător al oamenilor pe care ar trebui să-i ajuţi. Pleacă din spitalul ăsta!

— Nu vă puteţi permite să pierdeţi serviciile mele! protestă Tyrj.

— Nu ne putem permite să te *păstrăm!*

Mohandas o luă pe Raquella de braţ, stând alături de ea.

— Nu te mai consider doctor. Ţi-ai încălcat jurământul, ai devenit nu mai mult decât un profitor de război.

Uitându-se către agenţii de securitate, le spuse:

— Aruncaţi-l în stradă, să-şi asume riscul acolo. Poate că o să-şi aducă aminte de chemarea lui şi o să facă ceva bun. Sunt încă destui oameni care suferă.

Raquella şi Mohandas se duseră la o fereastră deschisă de la etajul al doilea ca să vadă cum gărzile îl aruncau pe hoţ pe uşa din faţă, către mulţimea adunată acolo. Tyrj căzu până la jumătatea scărilor, apoi se uită în jur la martiriştii furioşi. Strigătele lui disperate fură acoperite de gloata care aştepta.

— Amintiţi-vă de Manion cel Nevinovat!

— Trăiască Jihadul!

O fată palidă, fără păr, stătea în faţă, arătând către spital. Raquella nu putea auzi vorbele fetiţei, dar dintr-odată mulţimea începu să se mişte în masă către spital. Pe trepte, Tyrj încercă să se dea la o parte din calea lor, dar habotnicii năvăliră în spital, călcându-l în picioare pe doctorul cel slab. Gardienii care-l aruncaseră afară se dădură înapoi, înspăimântaţi pentru viaţa lor.

Raquella îl apucă pe Mohandas de braţ şi o luă la fugă pe coridor către cel mai apropiat salon.

— Sună alarma!

Apăsă un transmiţător de securitate de pe perete, declanşând sirene cu sunet ascuţit şi claxoane asurzitoare.

Alergară amândoi către cea mai apropiată intrare şi încercară să blocheze uşa. Gardienii angajaţi însărcinaţi cu acel post dispăruseră, fugiseră imediat ce mulţimea ajunsese pe punctul de a erupe. Gloata fanatică izbi în uşă, împingând-o, forţând deschiderea. În ciuda tuturor eforturilor Raquellei, simpla presiune a oamenilor îi copleşi repede. Alţi şi alţi fanatici sparseră ferestre şi se năpustiră pe alte uşi revărsându-se de-a lungul coridoarelor şi în saloane.

Fetiţa fără păr se opri, ca zona de calm din mijlocul furtunii de habotnici dezlănţuiţi. Scrută aparatele de diagnostic, monitoarele şi distribuitoarele, apoi rosti cu voce pătrunzătoare:

— Dispozitive medicale sofisticate – maşini malefice deghizate în echipamente folositoare. Ele ne încătuşează!

— Opriţi! strigă Mohandas când bărbaţi şi femei furioşi răsturnară o baterie de scanere de diagnostic de mare

rezoluţie. Avem nevoie de maşinile astea ca să tratăm victimele molimei! Oamenii or să moară fără ele!

Dar gloata nu făcu decât să lovească cu şi mai mare furie. Proiectoare şi sonde de testare fură aruncate de pereţi şi prin ferestre. Deşi erau porniţi împotriva maşinilor, oamenii nestăpâniţi se puteau întoarce repede chiar împotriva cercetătorilor medicali.

Luându-l de mână pe Mohandas, Raquella fugi pe acoperiş, unde aştepta un aparat zburător pentru evacuare. Incendiile izbucniseră deja mai jos, în spital. Unii pacienţi se ridicară clătinându-se din paturi, încercând să iasă din spital, dar alţii rămâneau prinşi în capcană. Doctorii fugiseră deja.

— Locul ăsta e condamnat, gemu Mohandas. Atâţia pacienţi!

— Încercam doar să ajutăm.

Vocea Raquellei suna răguşit. Nu-i venea să creadă.

— Nu-şi dau seama că salvam oamenii? Unde ne ducem acum?

Mohandas conduse transportorul medical de evacuare, ridicându-l de pe acoperişul spitalului. Cu un vuiet, acesta se înălţă deasupra fumului din ce în ce mai gros. Bărbatul privi în jos, cu ochii căprui umezi.

— Am pierdut bătălia aici în oraş, dar nu sunt gata să renunţ. Tu eşti?

Raquella îi întoarse un surâs slab şi îi puse mâna pe braţ.

— Nu, dacă putem fi împreună. Sunt destui oameni la ţară, unde cei care suferă au nevoie de ajutorul şi de priceperea noastră. Oricât aş regreta, restul oraşului Niubbe va trebui să se descurce singur.

Tehnologia are o natură seducătoare. Presupunem că progresele din acest domeniu sunt întotdeauna nişte îmbunătăţiri binefăcătoare pentru fiinţele umane. Ne amăgim singuri.

RAYNA BUTLER,
Viziuni adevărate

Când ordinele de expediţie sosiră direct de la primero Quentin Butler, Abulurd fu dezamăgit că tatăl lui nu adăugase nicio notă personală, doar un comentariu concis. „Trebuie să pleci pe Parmentier, unde a murit Rikov. De când au apărut acolo primele c. Izuri ale Năpastei lui Omnius, cercetătorii medicali ai Ligii sunt disperaţi să capete date primare de comparaţie complete. Dacă poţi proba că epidemia şi-a încheiat evoluţia, măcar vom avea o speranţă. Comandantul suprem Vorian Atreides doreşte să meargă cu tine, din motive personale. Ia-ţi javelinul şi pleacă imediat.”

La doar câteva clipe după primirea mesajului, ofiţerul lui de comunicaţii anunţă că o navetă se afla pe drum, aducându-l pe comandantul suprem. Abulurd se simţi mulţumit. Măcar Vorian o să fie cu el.

Când ofiţerul de rang superior păşi la bord, Abulurd se grăbi să-l întâmpine.

— Sunt doar pasager în această misiune, zise Vor. Tu eşti la comandă. Prefă-te că nu sunt aici.

— O, nu pot face aşa ceva, domnule. Îmi sunteţi cu mult superior în grad.

— Socoteşte-mă doar un civil, deocamdată. E misiunea ta – pentru mine e o chestiune personală. Vreau să văd ce mai face nepoata mea şi cum merge munca ei plină de curaj cu echipele medicale. Ştii foarte bine cum e cu... obligaţiile personale, nu-i aşa, tercero Harkonnen?

Abulurd nu ştia dacă a auzit bine.

— Tercero?

Vor nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— Am uitat să pomenesc de asta? Autorizez o promovare imediată pe câmpul de luptă.

Bâjbâi în buzunar, de unde scoase un nou set de însemne.

— Dumnezeu ştie că am pierdut deja destui ofiţeri, cu molima asta blestemată. Nu poţi rămâne cuarto o veşnicie.

— Mulţumesc, domnule.

— Acum încetează să caşti gura la mine şi hai să pornim odată nava asta. E cale lungă până pe Parmentier.

*

Mai târziu, în cabină, Abulurd se întâlni cu Vorian Atreides ca să bea ceva în linişte şi să stea de vorbă. Nu mai fuseseră împreună de când tânărul anunţase că avea intenţia să spele numele de Harkonnen, să restabilească onoarea faptelor lui Xavier.

— Abulurd, ştii că probabil ţi-ai retezat singur cariera din rădăcini. Da, ofiţerii ştiu că eşti fiul primeroului Quentin Butler, dar faptul că vrei să-ţi schimbi numele pentru a cinsti un om pe care-l ponegresc cu toţii arată nu numai sfidare, ci şi lipsă de judecată.

— Sau o mai bună înţelegere, replică el.

Se aşteptase la sprijin din partea lui Vorian.

— Tu s-ar putea să ştii asta, dar ceilalţi nu. Ei se mulţumesc cu ceea ce cred că ştiu.

— Asta înseamnă mai mult pentru mine decât avansarea militară. Nu vrei şi tu să-i redai reputaţia? A fost prietenul tău.

— Sigur că vreau… dar după mai mult de jumătate de secol, cărui scop ar mai servi? Mă tem că n-am putea câştiga niciodată.

— Când a împiedicat vreodată posibilitatea eşecului pe un om de onoare să caute adevărul? Nu m-ai învăţat asta chiar tu, domnule comandant suprem? Am intenţia să-ţi urmez sfatul.

Când Vor ajunse să-şi dea seama că Abulurd chiar voia să facă ceea ce spunea, îi apărură lacrimi în ochii cenuşii.

— Şi, la naiba, chiar era timpul. După ce se termină molima asta, poate că va fi momentul potrivit să le băgăm adevărul pe gât.

Abulurd zâmbi.

— Un susţinător e mai bun decât nimic.

*

Când javelinul singuratic ajunse pe Parmentier, staţiile de pază care străbăteau nesfârşite trasee orbitale erau goale şi tăcute, toţi cei de la bord fiind ori morţi, ori, capitulând în faţa sorţii, întorşi la suprafaţă. Ţinându-i companie lui Abulurd pe punte, Vor se uita în jos, la planeta cu înfăţişare paşnică.

— Au trecut aproape patru luni de când am plecat de-aici, spuse el. Acum, cea mai mare parte a Ligii e devastată de victime şi de urmări. Vor mai fi lucrurile vreodată aşa cum au fost?

Abulurd înălţă bărbia.

— Să mergem jos, domnule, şi să vedem la ce trebuie să se aştepte toate celelalte planete infectate.

Proaspătul tercero şi o echipă de soldaţi aleasă cu grijă consumară o doză preventivă substanţială de melanj, care avea să ajute la protejarea lor de rămăşiţele Năpastei şi să-i întărească pentru ororile pe care erau meniţi să le găsească pe Parmentier.

În loc de costumul greoi de protecţie pe care-l purtase pe Ix, Abulurd preferă o mască de respirat sterilizată care se fixa etanş pe faţă. Testele Ligii arătaseră că retrovirusul se descompunea repede după epidemia iniţială, iar aici trecuse destul timp. Era un firicel de speranţă de care Liga putea să se agaţe.

Abulurd ateriză cu naveta în vârful unei înălţimi care domina Niubbe, în apropiere de conacul fantomatic de

tăcut al guvernatorului. Chiar dacă ştia ce aveau probabil să găsească în casa lui Rikov, trebuia să meargă mai întâi acolo.

— Înţelegi, nu-i aşa, domnule?

— Am şi eu obligaţii, spuse Vor, neliniştit şi preocupat. Mă duc în oraş, la Spitalul pentru Boli Incurabile. Nu pot decât să sper că nepoata mea este încă acolo.

După ce comandantul suprem plecă singur, Abulurd îşi conduse echipa în casa fratelui său. Soldaţii se împrăştiară să caute prin camerele clădirii mari şi goale. Dacă nu altceva, avea intenţia să ofere măcar familiei fratelui său o înmormântare şi o comemorare după cuviinţă. Abulurd trecu repede pe holuri, verificând camerele, capela privată a lui Kohe şi saloanele pe care şi le amintea din vizitele ocazionale la fratele lui.

În apartamentul principal, găsi trupurile puternic descompuse aparţinând unui bărbat şi unei femei, probabil Rikov şi soţia lui. Mercenarii dădură peste alţi câţiva servitori morţi, dar nicio urmă a nepoatei lui Abulurd. După ce văzuse atâta moarte, mai ales în ultimele câteva luni, nu mai simţi oroare şi dezgust când se uită la cadavrele din care rămăsese aproape numai scheletul. Simţi doar o tristeţe adâncă, dorindu-şi să-şi fi cunoscut fratele mai bine.

— Ce-ai fi crezut despre decizia mea, Rikov? cugetă Abulurd cu voce tare, stând lângă ei.

— Aţi înţeles de ce vreau să fiu cunoscut ca Harkonnen? Sau propriile tale mituri te-ar fi umplut de prea multă mândrie?

Mai târziu, când echipa ajunse în oraşul principal, fură surprinşi să descopere că partea cea mai mare a distrugerilor fuseseră provocate de acţiunile gloatei, nu de molima propriu-zisă. Din multe clădiri nu mai rămăseseră decât schelete carbonizate şi grămezi de moloz, ferestrele erau sparte, sfărâmături zăceau împrăştiate pe străzi, în pieţe şi în parcuri.

Când echipa se răspândi printre ruine, Abulurd urmă traseul distrugerilor gloatei, îndreptându-se către un grup

de construcţii arse.

La Spitalul pentru Boli Incurabile, îl găsi pe Vorian Atreides stând deznădăjduit pe treptele din faţă, lângă o plăcuţă căzută, cu numele aşezământului pe ea.

— Nu-i aici, spuse el. Nu-i nimeni înăuntru. Totul e o ruină.

Abulurd îşi simţi inima tresărind de compasiune pentru prietenul său. În mijlocul acestui război îngrozitor, până şi comandantul suprem nu era altceva decât o fiinţă umană îngrijorată pentru siguranţa familiei sale.

Încumetându-se să intre, Abulurd văzu că spitalul fusese răscolit şi devastat.

— De ce-ar distruge un centru medical? întrebă cu voce tare, ca şi cum fantomele pacienţilor morţi ar fi putut să-i răspundă. Se înfuriaseră oamenii din cauza eşecului doctorilor de a-i vindeca? Ce ruşine înfiorătoare, să ruinezi singurul aşezământ capabil să organizeze o apărare împotriva epidemiei şi să uşureze ultimele zile ale pacienţilor muribunzi!

— După ce facem evaluarea iniţială, o să trimitem după ea echipe de căutare, îi zise Abulurd lui Vorian. Le poţi conduce tu.

Comandantul suprem dădu din cap.

— Mulţumesc.

Porni pe străzi să continue căutarea. Amândoi ştiau că, după ce se pierduseră şi se distruseseră atâtea înregistrări, aveau foarte puţine şanse de a da de urma unei singure persoane.

Mai târziu, în cursul după-amiezei, pe un deal de la periferia îndepărtată a oraşului, Abulurd şi mercenarii săi descoperiră o mulţime zdrenţăroasă care se adunase să împartă mâncare furată. Oamenii arătau obosiţi şi respectuoşi, cu toţii având ochii aţintiţi în sus, către o siluetă mică din vârful dealului. Abulurd şi oamenii săi se apropiară şi văzură că era o fată fără păr, cu pielea atât de palidă, încât arăta ca laptele translucid. Fetiţa îi strigă:

— Aţi venit să vă alăturaţi cauzei noastre, să răspândiţi

vestea despre ce trebuie să facă omenirea ca să supravieţuiască?

Abulurd căută printre amintiri ca să descopere ce era familiar în legătură cu această tânără. Avu nevoie de o clipă ca să-şi adapteze percepţia, s-o recunoască fără păr şi în ciuda slăbiciunii corpului.

— Rayna? Rayna Butler?

— Se repezi spre ea.

— Ai supravieţuit! Sunt Abulurd… unchiul tău!

Copila se uită la el.

— Ai venit de atât de departe ca să ne ajuţi împotriva maşinilor gânditoare?

Întinse mâinile să arate oraşul plin de răni.

— Năpasta s-a răspândit peste tot, Rayna. Bunicul tău m-a trimis să vă caut, pe tine şi familia ta.

— Au murit cu toţii, răspunse Rayna. Aproape jumătate au murit de molimă, şi mulţi alţii după aceea. Nu ştiu câţi au rămas pe Parmentier.

— Să sperăm că ce-a fost mai rău a trecut aici, dacă virusul şi-a încheiat evoluţia.

O îmbrăţişă. Părea eterică în braţele lui, gata parcă să se frângă în îmbrăţişarea lui.

— Lupta noastră abia începe…

Vocea Raynei avea tăria oţelului călit.

— Mesajul meu a plecat deja. Cultul Serenei a găsit nave la spaţioportul din Niubbe şi au plecat de pe Parmentier pe alte lumi, purtând vestea despre ceea ce trebuie să facă.

— Şi ce mesaj este acesta, Rayna?

Abulurd surâse. Încă se gândea la ea ca la fetiţa sfioasă care petrecea atât de mult timp alături de mama ei, în rugăciuni pioase.

— Ce este Cultul Serenei? N-am auzit niciodată de el.

Acum îşi dădu seama că Năpasta nu numai că făcuse să-i cadă părul, ci adăugase şi nişte ani de suferinţă şi de maturitate. Părea să-i conducă pe aceşti oameni.

— Serena a zdrobit chiar ea maşini, explică Rayna. Când Erasmus i-a omorât copilul, a aruncat un robot paznic de pe

balconul înalt. A fost prima lovitură a unei fiinţe umane împotriva creaturilor malefice ale lui Omnius. Cauza mea este aceea de a distruge toate maşinile!

Abulurd îşi cercetă nepoata cu îngrijorare crescândă pentru ceea ce ar fi putut pune la cale. Nu se putea împiedica să nu se gândească la maşinaţiunile politice şi la măsurile luate în propriul lui interes pe care le întreprinsese Iblis Ginjo, împotriva cărora luptase Xavier Harkonnen. Rayna totuşi nu părea să aibă niciun fel de aspiraţie egoistă. Oamenii se adunau în jurul copilei extatice, o gloată care-i striga numele.

Abulurd se uită în urmă, la semnele carbonizate ale distrugerii şi vorbi, acoperind larma tot mai intensă.

— Tu… ai provocat toate astea, Rayna?

— Era necesar. Serena mi-a spus că trebuie să ne purificăm planetele şi să distrugem toate artefactele tehnologice. Trebuie să nimicim tot ceea ce este computerizat, astfel ca maşinile gânditoare să nu ne poată niciodată cuceri din nou. Demonilor nu li se poate îngădui niciun cap de pod, sau rasa umană va cădea din nou în această prăpastie. Am suferit destul, şi suntem încă în viaţă, continuă Rayna, uitându-se la el cu privirea ei străpungătoare, obsedată. Putem trăi fără câteva… *comodităţi.*

Părea un model de sacrificiu de sine, nepăsându-i câtuşi de puţin de posesiunile personale. Probabil că lua numai minimul de care avea nevoie, lăsând multe în urmă la conacul abandonat al guvernatorului.

Tulburat, Abulurd întinse mâna să atingă umărul subţire, osos al nepoatei sale.

— Vreau să vii cu mine pe Salusa, Rayna. Să vii să stai împreună cu restul familiei tale.

Voia de asemenea să o ia din mijlocul acestei gloate.

— Salusa Secundus…, murmură Rayna, visătoare, ca şi cum ar fi prevăzut deja acest scenariu. E adevărat, discipolii mei ştiu ce să facă aici. Bine, mi-am terminat treaba pe Parmentier.

El observă o lucire descumpănitoare în ochii ei.

— E vremea să-mi continuu misiunea în altă parte.

Armata Jihadului poate încerca să se pregătească pentru următoarea schemă a lui Omnius, dar vom rămâne întotdeauna cu un pas în urma maşinilor gânditoare, pentru că ele îşi pot elabora gândurile malefice la viteză de computer.

PRIMERO QUENTIN BUTLER,
scrisori personale către Wandra

Cât timp Abulurd fu plecat pe Parmentier cu comandantul suprem Atreides, Quentin Butler simţi o şi mai mare povară a responsabilităţii pentru apărarea lumii-capitală a Ligii. După dispoziţiile Consiliului Jihadului, primero-ul devenea ofiţerul cu gradul cel mai înalt în sistemul salusan. Nu părea să aibă vreodată nevoie de o clipă de singurătate sau de o zi de odihnă. De luni de zile, încă de când primul mesager fatidic sosise de la Rikov anunţând Năpasta lui Omnius, simţise primejdia cumplită în care se afla omenirea.

Astfel, Quentin se îndemna singur să muncească tot mai mult, acceptând însărcinări inutile, vrând să fie peste tot în acelaşi timp. Soldaţii Jihadului pe care-i comanda puteau folosi timpul liber în haosul neîncetat al eforturilor pentru carantină şi barca de salvare, dar Quentin nu avea nicio clipă de răgaz. Fiul lui, Faykan, era la fel. În loc să-şi ia permisia binemeritată, se oferi să petreacă zile întregi în patrule de rutină la marginea sistemului salusan.

— Tu şi cu mine dăm un bun exemplu soldaţilor noştri. Închipuie-ţi – primero-ul unui mare batalion, împreună cu un segundo de rang înalt şi plin de decoraţii, petrecând ore plictisitoare într-o misiune de santinelă.

Chicotitul lui Faykan se întoarse prin comunicator.

— Nu se-ntâmplă prea des ca maşinile gânditoare să ne dea ocazia să ne bucurăm de plictiseală, primero. Deocamdată, aş primi-o cu braţele deschise.

— Mă tem că Omnius are mai multe în minte decât să împrăştie molime. Suntem atât de vulnerabili acum!

Faykan fu de acord.

— Va trebui să ţinem ochii larg deschişi.

Cei doi bărbaţi zburau pe kindjale de cursă lungă modificate, plutind la numai câteva secunde-lumină întârziere în transmisie unul de altul, destul de aproape ca să poate purta conversaţii lungi. Primero-ul aprecia aceste discuţii simple mai mult decât orice excursie la o staţiune balneară a Ligii sau la un loc de distracţii pentru nobili răsfăţaţi. Într-un fel, deşi recunoştea că fusese nedrept de aspru cu Abulurd, îl considera pe Faykan singurul fiu care-i mai rămăsese.

De pe vremea când era tânăr, Quentin fusese erou de război, câştigându-şi reputaţia în armata Jihadului după cucerirea cu succes a planetei Parmentier – una dintre cele mai surprinzătoare victorii a Jihadului. Deşi doar locotenent la vremea aceea, învinsese o forţă copleşitoare de roboţi de luptă folosind tactici viclene care-l făcuseră mândru până şi pe comandantul suprem Vorian Atreides. După aceea, nu depăşise niciodată titlul de „Eliberator al Parmentierului”. Frumoasa Wandra Butler îi prinsese cu mâna ei medaliile în piept în timpul unei ceremonii. Cucerit, Quentin o curtase. Erau un cuplu perfect şi, când se căsătoriseră în sfârşit, el acceptă marele nume de Butler în loc de a şi-l păstra pe al lui.

Deşi trupul femeii se agăţa încă de viaţă, se întrebă cum ar fi fost viaţa lui în prezent dacă Wandra nu i-ar fi fost răpită de acea comoţie groaznică atunci când îi dăduse naştere lui Abulurd. Se strâmbă gândindu-se la fiul lui cel mai tânăr, care acum prefera să-şi ia un nume odios. *Harkonnen!*

Vreme de decenii, familia Wandrei încercase să treacă peste ruşinea a ceea ce făcuse patriarhul ei decedat. Înfăptuiseră isprăvi extravagante, se sacrificaseră, îşi aruncaseră vieţile în nesfârşitul Jihad. Dar acum, nesăbuitul Abulurd – din *proprie voinţă!* — hotărâse să anuleze tot acest progres, amintind tuturor de crimele de neiertat pe care le comisese Xavier Harkonnen.

Unde greşise Quentin? Abulurd era inteligent şi bine

educat, şi ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Măcar ar fi trebuit să discute mai întâi problema cu tatăl lui, dar acum decizia pripită fusese pusă în aplicare. Quentin nu-l putea privi în faţă, deşi onoarea nu-i îngăduia să-l renege în totalitate pe fiul său cel mai mic. Poate că într-o zi, Abulurd îşi va răscumpăra greşeala. Quentin spera doar să trăiască destul ca să apuce să vadă asta…

Deocamdată, îl avea doar pe Faykan.

Cei doi petreceau ore întregi vorbind despre vremurile de altădată. Faykan şi Rikov fuseseră amândoi năzdrăvani în anii lor de tinereţe, faimoşii fraţi Butler care se mândreau să dovedească deviza tatălui lor: „Noi, familia Butler, nu suntem servitorii nimănui”. Năvalnicii fraţi ocoliseră ordinele, nesocotiseră comenzi directe şi-şi lăsaseră amprenta în istoria Jihadului.

— Mi-e dor de el, tată, vorbi Faykan. Rikov ar mai fi putut lupta mulţi ani. Aş dori să fi avut măcar şansa de a cădea în luptă în loc să moară în pat, de la blestematul ăla de virus.

— Acest război sfânt a fost întotdeauna o încercare prin foc, zise Quentin. Este fie un creuzet în care ne călim şi ne întărim, fie un cuptor în care sunt distruşi cei slabi. Mă bucur că tu n-ai fost printre aceştia din urmă, Faykan.

În timp ce vorbea, se întrebă dacă Abulurd se afla în altă categorie. Fără îndrumarea binevoitoare a comandantului suprem Atreides şi influenţa familiei Butler, Abulurd ar fi fost fără îndoială un funcţionar care organizează curse de aprovizionare pentru avanposturi îndepărtate.

În ultima vreme, Faykan începuse să fie mai aşezat, preocupându-se mai mult de tabloul amplu al politicii Ligii decât de aventură. Spunea că ar prefera să conducă oameni şi să îndrume societatea, în loc să ordone soldaţilor să meargă la moarte.

— Şi tu te-ai schimbat, tată, îi atrase atenţia Faykan. Ştiu că nu te-ai eschivat niciodată de la datorie, dar ţi-am urmărit atitudinea. Mi se pare că inima ta nu mai stă la bătălie. Ai obosit de atâta război?

Quentin ezită mai mult decât cerea întârzierea de

transmisie.

— Cum să nu fiu obosit? Jihadul continuă de atâta vreme, iar moartea lui Rikov şi a familiei lui a fost o lovitură teribilă pentru mine. De când cu Năpasta, nu mai e un război pe care să-l înţeleg cu uşurinţă.

Faykan scoase un sunet de încuviinţare.

— Nici măcar n-ar trebui să încercăm să-l înţelegem pe Omnius. Dar ar trebui să ne temem de el şi să fim atenţi în fiecare clipă, în aşteptarea vreunui nou plan.

Quentin şi Faykan îşi lărgiră treptat aria de patrulare. Deşi primero-ul plutea în derivă, cu scuturile stinse şi motoarele oprite ca să se răcească, nu moţăia. Îşi lăsa gândurile să hoinărească, preocupat de amintiri şi de regrete. Totuşi, o viaţă de serviciu în luptă – atât în bătăliile de la sol, cât şi pe puntea navei sale de război – îl antrenase ca să fie întotdeauna în alertă la cea mai mică anomalie. Cel mai mic licăr de mişcare neaşteptată putea însemna un atac.

Deşi scanerul cu rază mare de acţiune nu detectă nicio activitate neobişnuită, numai câteva impulsuri mici, sub pragul de eroare al instrumentelor, Quentin zări un obiect sclipitor de metal. Albedoul era prea mare pentru o simplă piatră sau chiar pentru o cometă. Aceasta era o formă geometrică cu carcasă netedă de metal – feţele plane şi lustruite ale unui obiect artificial care nu apărea pe senzorii lui.

Quentin studie ecranele şi porni încetişor motoarele kindjalului, mărind acceleraţia doar atât cât să micşoreze distanţa şi să stabilească ce vedea. Voia să-i dea un semnal şi lui Faykan, care era şi el în raza de acţiune, dar se temea că până şi o transmisie pe un canal securizat ar fi alarmat acest intrus tăcut.

Misteriosul aparat plutea pe o traiectorie de ieşire din sistem, cu viteză suficientă doar cât să învingă atracţia gravitaţională a stelei. Din moment ce intrusul nu genera niciun impuls de energie artificială, nu era prea probabil să fie detectat de scanerele cu rază mare de acţiune ale Ligii.

Dar Quentin îl zărise, şi se apropie încetişor până când configuraţia deveni de neconfundat: o navă a maşinilor gânditoare, un cercetaş robotic trimis să spioneze pe Salusa Secundus.

Mişcându-se cu grijă, ca şi cum s-ar fi temut că până şi zgomotul ţăcăniturilor slabe din cabină l-ar fi putut alerta pe inamicul cu mişcări furişate, încărcă obuze de artilerie cu desfăşurare rapidă, împreună cu două mine de bruiaj autoghidate. Quentin luă cu grijă ţinta în vizor.

Apoi văzu o rază de energie ieşind din nava-maşină, ca şi cum aceasta ar fi bănuit ceva. O rază de scaner activ undui peste carcasa kindjalului lui Quentin. Primero-ul încercă să devieze reflexiile, dar aparatul spion al maşinilor gânditoare mări imediat viteza. Quentin trecu pe acceleraţie intensă, ceea ce îl trânti în scaun, făcând dificil chiar şi să ridice mâinile ca să manevreze comenzile.

Cu buzele apăsate şi plămânii comprimaţi, Quentin îi trimise un semnal direct lui Faykan, oriunde-ar fi fost.

— Găsit aparat spion… robot. Nu ştiu ce date… de recunoaştere… a căpătat.

Cu o explozie bruscă de viteză, Quentin micşoră la jumătate distanţa, dar motoarele din spate ale cercetaşului robotic se lansară într-o accelerare îndelungată şi violentă căreia nu i-ar fi supravieţuit nicio fiinţă umană. Înainte de a renunţa, Quentin îşi lansă rafala completă de obuze cu desfăşurare rapidă. Proiectilele izbucniră mult mai repede decât putea zbura kindjalul lui Quentin, împrăştiindu-se ca un roi de viespi mortale.

Quentin îşi ţinu răsuflarea, urmărind impulsurile adunându-se deasupra ţintei… Dar în ultima clipă, aparatul spion robotic se roti într-un vârtej uluitor care trebuie să fi fost dincolo de limitele materiale ale metalelor tradiţionale de carcasă. Obuzele de artilerie explodară, trimiţând valuri de energie şi unde de şoc prin spaţiul gol.

Nava robotică acceleră în continuare, deşi începu să şerpuiască dezordonat, ca şi cum fie ar fi încercat să se ferească, fie ar fi fost cumva avariată.

Quentin menţinu acceleraţia de urmărire, aproape pierzându-şi cunoştinţa, deşi îşi dădea seama că n-o s-o prindă niciodată. Îşi simţea inima chiar mai grea decât piciorul de plumb al gravitaţiei care-l apăsa pe piept. Spionul robot avea să scape! Nu-l putea opri cu niciun chip. Blestemându-şi eşecul, micşoră acceleraţia, înghiţind din nou guri uriaşe de aer şi luptându-se să îndepărteze ameţeala.

Pentru o clipă crezu că are o halucinaţie, apoi recunoscu noua dâră ca fiind kindjalul lui Faykan, năpustindu-se pe traiectorie de interceptare către intrusul maşină.

Aparatul spion îl văzu mult prea târziu. Faykan deschidea deja focul. Două din cele şapte obuze de artilerie ale fiului său îşi loviră ţinta, detonând pe carcasa robotului. Exploziile îşi distribuiră forţa în câteva direcţii, făcând aparatul să se rostogolească în timp ce împroşca flăcări şi picături de metal lichid. Lucirea motoarelor fierbinţi pâlpâi şi se stinse.

Spionul robot se învârtea, complet scăpat de sub control, iar cele două kindjale ale Ligii se apropiară, fixând raze tractoare pentru a-l stabiliza. Acţionând simultan, îl traseră după ele ca nişte animale de pradă care prinseseră o bucată suculentă de carne.

— Rămâi în gardă, transmise Quentin prin comunicator. S-ar putea să facă doar pe mortul.

— L-am lovit destul de tare ca să facă pe mortul pe vecie.

Unul lângă altul, kindjalele opriră în sfârşit mişcarea dezordonată a navei robot. El şi cu Faykan intrară cu greu în costume, în spaţiul înghesuit al cabinelor de pe kindjale. Maşinile gânditoare n-aveau nevoie de sisteme de menţinere a vieţii, şi era puţin probabil ca interiorul aparatului spion să fie presurizat.

Quentin şi Faykan ieşiră din kindjale şi plutiră prin spaţiu, ancoraţi de vehiculul captiv. Lucrând împreună, folosiră lămpi de tăiat şi căngi hidraulice pentru a crea o deschizătură în trapa de acces din pântecele navei spion. Când obţinură în sfârşit o gaură în carcasă destul de lată ca să intre cele două costume, un robot de luptă ameninţător

se înălţă deasupra lor. Cele câteva membre erau înţesate de arme, rotindu-se ca să tragă mai bine în cei doi oameni.

Quentin îşi pregătise deja generatorul de impulsuri de bruiaj. Trase o rafală, din care o parte se împrăştie prin deschizătura neregulată din carcasă, dar restul ricoşă şi vibră prin robot. Automatul de luptă tresări şi se cutremură, luptându-se să-şi reseteze sistemele de gelcircuite.

Faykan se trase înăuntru. Folosindu-şi propria masă, izbi robotul, făcându-l să-şi piardă echilibrul în gravitaţia scăzută. Automatul se rostogoli, cuprins încă de spasme, incapabil să se reseteze.

— Ne-am ales cu un trofeu, comentă Faykan. Îi putem curăţa sistemele şi-l putem reprograma să antreneze maeştri spadasini pe Ginaz, ca automatul de luptă pe care l-au avut de generaţii.

Quentin se gândi pentru o clipă, apoi dădu din cap înăuntrul căştii. Ideea însăşi îl insulta.

— Nu, nu cred.

Dezlănţui un impuls puternic de bruiaj, care transformă robotul singuratic într-o grămadă nemişcată de fier vechi.

— Acum să vedem ce punea cu adevărat la cale blestemata asta de maşină, ca să-şi bage nasul prin jurul Salusei.

Cu multă vreme în urmă, când Quentin urmase cursuri de comandă de bază cu Vorian Atreides, învăţase noţiuni elementare despre sistemele de date şi comenzile de computer ale maşinilor gânditoare. Considerându-se perfectă, hipermintea nu-şi modificase sistemul de operare de secole, astfel că informaţiile date de Vor rămăseseră valabile pe toată durata Jihadului.

Acum, Quentin se duse la comenzile aparatului spion scos din funcţiune. Faykan se încruntă, încercând să înţeleagă scopul dispozitivelor mari, convexe, presărate pe exteriorul navei,

— Sunt senzori cu rază mare de acţiune şi proiectoare de hărţi, conchise el. Nava asta făcea o examinare completă a tot ceea ce există în sistemul Salusa.

Quentin redirecţionă destulă energie ca să pună în funcţiune jurnalul şi sistemele de date din vehiculul robotic. Îi luă o clipă să înţeleagă tot ceea ce vedea, şi alte câteva secunde ca să evalueze amploarea înspăimântătoare a ceea ce făcuse aparatul spion.

— E plin cu informaţii despre lumile Ligii: apărarea militară, resursele… şi cât de rău ne-a lovit Năpasta. Toate vulnerabilităţile, totul concentrat aici! Această singură navă a studiat douăsprezece lumi ale Ligii şi a combinat un întreg plan de invazie. Ţinta principală pare să fie Salusa Secundus.

Arătă pe hărţile tridimensionale numeroasele rute îndreptate spre interior pe care maşinile le trasaseră automat, găsind căile cu rezistenţă militară minimă.

— Este tot ce-i trebuie lui Omnius ca să plănuiască o invazie pe scară mare!

Faykan indică unul dintre câmpurile de înregistrare.

— Potrivit ăstuia, este una dintr-o sută de nave de recunoaştere asemănătoare trimise în tot spaţiul Ligii…

Prin vizoarele costumelor, Quentin se uită la Faykan, văzând că fiul lui trăsese aceeaşi concluzie.

— Cu populaţia şi armata devastate de Năpastă, acum ar fi momentul perfect pentru Omnius să pună la cale asaltul final.

Faykan încuviinţă.

— Maşinile gânditoare au în minte ceva foarte neplăcut pentru omenirea liberă. E bine că am prins-o pe asta.

Aparatul spion era prea mare pentru ca ofiţerii de pe cele două kindjale cercetaş să-l remorcheze până în sistemul interior. Quentin detaşă nucleul de memorie al computerului şi-l luă cu el, în timp ce Faykan puse o baliză de locaţie pe vehiculul mort, astfel încât tehnicienii Ligii să se poată întoarce şi să-i analizeze sistemele.

Suntem antrenaţi să luptăm cu săbii, cu tărie şi cu sânge. Dar când maşinile gânditoare trimit împotriva noastră un inamic invizibil, cum să ne apărăm pe noi sau restul omenirii?

MAESTRUL SPADASIN ISTIAN GOSS

Când Istian Goss şi Nar Trig ajunseră pe Ix după molimă, nu exista nicio maşină cu care să lupte şi aproape două treimi din populaţia umană era moartă. Câmpurile şi depozitele de alimente arseseră în răzmeriţe necontrolate; holera ajunsese în rezerva de apă; furtunile în cascadă distruseseră case, lăsând fără adăpost supravieţuitorii deja slăbiţi. Mulţi dintre cei care-şi reveniseră abia dacă puteau să meargă, mutilaţi de efectele secundare.

Rasa umană era schilodită, luptând pentru propria ei supravieţuire, şi avea prea puţină energie sau resurse rămase pentru incursiuni împotriva adevăratului inamic.

În lunile de când plecaseră de pe Honru, cei doi noi maeştri spadasini intraseră în luptă cu roboţii de două ori, în două bătălii spaţiale de mică importanţă. Cu armata Jihadului, înconjuraseră şi abordaseră două nave de război gigantice ale lui Omnius, pe care puseseră mâna şi le convertiseră pentru uzul oamenilor. Dar Năpasta ucisese atâţia soldaţi şi obligase la anularea atâtor lovituri militare plănuite, încât cei doi mercenari petreceau cea mai mare parte a timpului în operaţiuni de salvare şi recuperare.

Din fericire, retrovirusul artificial îşi mistuia repede victimele şi apoi murea. Acum, la o lună după ultimul caz de boală raportat pe Ix, Istian şi Trig puteau ajuta fără vreun risc exagerat de a se infecta ei înşişi. Nici unuia nu-i mai rămăsese melanj.

În primele zile, echipele ixiene folosiseră utilaje grele de săpat pentru a depozita numeroasele cadavre în puţuri goale din peşteri, după care astupau gurile cu explozivi. De curând totuşi, martiriştii fanatici se înfuriaseră, împotrivindu-se chiar şi dispozitivelor puternice de

excavare, luând la ochi maşinile grele pentru că aminteau în mod dureros de distrugerea pe care-o puteau provoca maşinile gânditoare.

Când Istian comentase că martiriştii erau iraţionali şi cu vederi înguste, Trig se mulţumi să-l fixeze cu o privire împietrită. Tăria fundamentală a Jihadului fusese întotdeauna bazată pe emoţie, o forţă inspiratoare care împingea omenirea înainte. Pasiunea pătrundea în mintea comandanţilor militari şi compromitea planurile de luptă atente pe care încercau să le aplice.

— Credinţa lor cântăreşte mai mult decât nevoia de confort, spuse Trig. Sunt puternici în felul lor.

— Oamenii ăştia sunt o gloată, şi sunt furioşi…

Istian îşi propti mâinile în şolduri şi-şi întoarse faţa bronzată spre cer. Aerul era plin de şuviţe de fum murdare, provenite de la focurile pe care le aprinseseră ixienii pentru a curăţa adăposturile contaminate de molimă şi pentru a distruge sfărâmăturile de maşini rămase.

— Nu pot fi controlaţi. Poate că e mai bine să-i lăsăm să-şi dezlănţuie furia astfel încât, ca şi Năpasta, să se epuizeze de la sine.

Trig clătină din cap cu o frustrare tristă.

— Pot înţelege nevoia acestor oameni, dar nu e ceva pentru care să fie antrenat vreun maestru spadasin. Nu suntem bone pentru copii…

Mai târziu în cursul acelei zile îşi făcu apariţia un grup de martirişti cu ochi sticloşi, care purtau tot felul de săbii pulsatile şi arme de mână confiscate, dintre care multe arătau turtite şi prost reparate. Alte arme nu păreau să funcţioneze deloc, dar oamenii le ţineau strâns ca şi cum ar fi găsit nişte comori.

— De unde-aţi căpătat armele astea? întrebă Istian. Sunt proiectate pentru maeştri spadasini care au fost antrenaţi îndelung pe Ginaz.

— Suntem maeştri spadasini ca şi voi, zise conducătorul grupului. Am găsit armele astea printre morţii noştri. Mâna sfintei Serena ne-a îndrumat către ele.

— Dar de unde vin? insistă Istian, ocolind problema religioasă.

După cât se părea, erau dispuşi să facă excepţii la folosirea tehnologiei, atâta vreme cât o puteau întoarce împotriva maşinilor gânditoare.

— Mulţi mercenari au murit aici de-a lungul anilor, explică Trig. De la prima cucerire a planetei Ix, când Jool Noret l-a distrus pe Omnius, până la a doua apărare, când Quentin Butler a respins maşinile gânditoare, şi acum Năpasta, trebuie să fi rămas aici din belşug echipament al mercenarilor, nerevendicat de nimeni.

— *Noi* l-am revendicat, spuse conducătorul, şi suntem şi noi maeştri spadasini.

Istian se încruntă, nevrând să vadă numele mândru al fraţilor săi degradat de către aceşti imitatori.

— Cine v-a învăţat ca să deveniţi maeştri spadasini, potrivit standardelor înalte de pe Ginaz? Cine v-a fost sensei?

Bărbatul se încruntă, aruncându-i lui Istian o privire trufaşă.

— Noi n-am fost antrenaţi de o maşină gânditoare domesticită, dacă asta e ceea ce întrebi. Ne urmăm propria călăuzire şi propria viziune pentru a distruge maşini la fel de bine ca şi voi!

Trig îl surprinse pe Istian luând în serios grupul zdrenţăros.

— Nu vă punem la îndoială hotărârea…

— Doar fineţea, adăugă Istian, pe un ton tăios.

Aceşti oameni ar mânui sofisticatele săbii pulsatile ca pe ceva doar cu puţin mai bun decât măciucile sau uneltele de grădinărit.

— Cei trei martiri ne inspiră şi ne îndrumă, mârâi conducătorul. Ştim unde trebuie să mergem. Nu mai sunt maşini-demoni pe Ix, dar, cu nava noastră, vom merge direct pe Corrin să luptăm cu primul Omnius şi cu creaturile lui robotice malefice.

— Imposibil! Corrin este fortăreaţa centrală a maşinilor

gânditoare. Veţi fi măcelăriţi pe loc, fără niciun scop.

Istian îşi aduse aminte de ceea ce se întâmplase după primul atac robotic de pe colonia Peridot, căminul familiei lui Trig. Un grup de soldaţi impetuoşi ai Jihadului nesocotiseră ordinele şi porniseră pe cont propriu să atace Corrinul. Toţi fuseseră ucişi de apărarea robotică.

— Puteţi să veniţi cu noi, dacă doriţi, zise conducătorul, făcându-l pe Istian să tresară.

Înainte de a apuca să izbucnească în râs, nevenindu-i să creadă, observă o umbră de duritate pe chipul camaradului său.

— Nici să nu te gândeşti măcar, Nar.

— Un maestru spadasin autentic ar trebui întotdeauna să se gândească la o ocazie de a lupta cu duşmanul adevărat.

— O să fii ucis cu siguranţă, zise Istian.

Trig părea furios pe el.

— Cu toţii ştim că o să murim. Am fost pregătit pentru asta de când m-am antrenat pe Ginaz – ca şi tine. Dacă porţi în tine spiritul lui Jool Noret, de ce te-ai teme de o situaţie periculoasă?

— Nu e doar periculos, Nar – e sinucidere. Dar nici măcar *asta* nu e ceea ce mă face să vorbesc împotrivă, ci simpla lipsă de noimă. Da, ai putea omorî câţiva roboţi de luptă înainte ca ei să te doboare, dar la ce-ar folosi? Nu vei aduce niciun progres la cauza omenirii, iar Omnius îşi va reconstrui pur şi simplu maşinile. Într-o săptămână va fi ca şi cum nu te-ai fi dus niciodată pe Corrin.

— Va fi o lovitură dată pentru Jihad, insistă Trig. Mai bine decât să stăm aici privind supravieţuitorii cum se tăvălesc în mizerie şi sărăcie. Nu-i pot ajuta aici, dar pot face ceva luptând împotriva lui Omnius.

Istian clătină din cap. Conducătorul martiriştilor părea la fel de cuprins de hotărâre neclintită şi de fervoare ca şi înainte.

— Vom fi fericiţi să luăm cu noi un maestru spadasin, dacă nu pe amândoi. Avem o navă spaţială. Multe nave au fost lăsate aici când Ix era în carantină şi piloţii calificaţi au

murit. Ni s-a interzis să zburăm spre lumile necontaminate ale Ligii, dar asta nu mai e relevant acum.

Istian nu se putu stăpâni să nu-i provoace.

— Aşadar, vreţi să distrugeţi toate maşinile, în afară de săbiile pulsatile şi de navele spaţiale, pentru că le socotiţi folositoare? Planurile voastre nu sunt decât o nebunie…

— Te temi să vii cu mine, Istian?

În vocea lui Trig se simţea un strop de dezamăgire.

— Nu mă tem, dar am prea multă judecată ca s-o fac.

Spiritul lui Jool Noret aducea nu numai talent de luptător şi curaj neîmblânzit, ci şi înţelepciune.

— Nu asta e chemarea mea.

— E a mea, insistă Trig, şi dacă sunt ucis luptând cu maşinile demoni, atunci spiritul meu va deveni mai puternic şi va fi renăscut în următoarea generaţie de luptători de pe Ginaz. S-ar putea să nu fim de acord cu aceşti oameni, Istian, dar ei văd un adevăr şi o cale pe care tu nu eşti dispus să le recunoşti.

Întristat, Istian nu putu decât să dea din cap.

— Mercenarii de pe Ginaz lucrează independent. Întotdeauna am făcut aşa, şi eu nu sunt în măsură să spun ce trebuie sau nu să faci tu.

Uitându-se la grupul jalnic de habotnici strângându-şi colecţia de arme adunate, sugeră cu frivolitate:

— Poate în drum spre Corrin, ai putea să-i înveţi cum să mânuiască astea.

— Aşa am intenţia să fac.

Trig întinse mâna s-o apuce pe a prietenului său.

— Dacă e voia sfintei Serena, ne vom mai întâlni.

— Dacă e voia sfintei Serena…

Dar, în adâncul inimii, Istian ştia că era o slabă speranţă.

— Luptă bine, şi fie ca duşmanii tăi să cadă repede.

După un moment de stânjeneală, îi dădu vechiului său prieten o îmbrăţişare energică, scurtă, ştiind că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată pe Nar Trig. În timp ce camaradul său se îndepărta, cu capul sus, conducând grupul de luptători autodidacţi, Istian strigă după el pentru

ultima oară.

— Aşteaptă, am o întrebare pentru tine!

Trig se întoarse şi se uită la el ca şi cum ar fi fost un străin:

— Nu te-am întrebat niciodată până acum – care a fost numele de pe discul de coral pe care l-ai tras din coş pe Ginaz? Al cui spirit se mişcă înăuntrul tău?

Trig ezită, ca şi cum nu s-ar fi gândit la întrebarea asta de multă vreme, apoi băgă mâna într-o pungă de la brâu şi scoase discul. Îl întoarse în aşa fel încât Istian să-i poată vedea suprafaţa lustruită – complet goală, fără niciun nume. Dându-i un bobârnac ca unei monede, aruncă discul spre Istian, care-l prinse în palmă.

— N-am niciun spirit călăuzitor, răspunse Trig. Sunt un maestru spadasin nou. Iau propriile mele decizii şi îmi făuresc propriul nume.

Evoluţia este servitoarea Morţii.

NAIBUL ISHMAEL,
parafrază a unei sutre zensunnite

Indiferent cât de mult se schimba lumea în jurul lui, deşertul rămânea curat şi senin, vast, deschis şi veşnic neprihănit. Se părea totuşi că, în aceste zile, Ishmael trebuia să meargă din ce în ce mai adânc în marele bled doar ca să-şi găsească pacea.

Vreme de secole, chiar asprimea şi izolarea Arrakisului alungaseră nechemaţii. Acum totuşi, din cauza molimei, mirodenia trimitea o chemare mult prea puternică, iar străinii nu mai stăteau deoparte. Ishmael detesta asta.

Viermele pe care-l chemă cu bătăi regulate de tobă era unul mic, dar asta nu-l deranja. Nu avea să-l ia pentru o călătorie prea lungă. Îi trebuia cât să scape de zgomotul muzicii din afara planetei şi de culorile ţipătoare ale ţesăturilor străine care-l înconjurau chiar printre oamenii din propriul trib. Ishmael avea nevoie de timp pentru el însuşi, ca să-şi purifice inima şi mintea.

Folosi cârlige şi funii ca să încalece creatura, obişnuit cu asemenea eforturi după multe decenii de exerciţiu. După ce el şi cu însoţitorii lui, sclavii evadaţi de pe Poritrin, se prăbuşiseră aici, nesfârşit de răbdătoarea Marha îi arătase lui Ishmael cum să călărească viermii de nisip, insistând că era o parte necesară din înţelegerea legendei lui Selim Călăreţul Viermilor. Ce dor îi era de ea…

Acum, în culorile tot mai intense ale zorilor, Ishmael se ţinea de suprafaţa aspră şi dură a părţii de sus a inelelor viermelui. Îi plăcea vântul fierbinte, cu miros de cremene, şuieratul nisipului frecat de creatură, în timp ce viermele înainta încet. Dunele, marele pustiu, câteva pietre, vânturile veşnice, plante şi animale singuratice… Dună topindu-se în altă dună, deşert în alt deşert… Nisipul spulberat înceţoşa orizontul, întunecând soarele care răsărea.

Fără o destinaţie clară în minte, vrând doar să fie singur, lăsă animalul să se ducă unde dorea. Amintirile călăreau împreună cu el, şi se gândea la multele decenii de greutăţi şi de schimbări… apoi la fericirea finală. Nenumărate stafii îl urmăreau pe Ishmael de-a lungul peisajului sterp, dar amintirile nu erau înfricoşătoare. Accepta pierderea prietenilor şi a familiei, şi cinstea timpul pe care-l petrecuse cu cei dragi.

Îşi aminti de satul din mlaştină de pe Harmonthep, unde-şi petrecuse copilăria, apoi cum crescuse ca sclav pe Poritrin, silit să muncească pe terenurile agricole, în casa savantului Holtzman şi la şantiere, înainte de a evada pe Arrakis. Două dintre amintirile-stafii erau înceţoşate, devenite neclare odată cu trecerea timpului atât de îndelungat: soţia şi fiica lui cea mai mică. Avu nevoie de o clipă să-şi aducă aminte numele lor, trecuse atât de mult… Ozza şi Falina. Fusese silit să le lase în urmă, în răscoala sclavilor. Eşuat aici, îşi luase până la urmă o altă soţie… iar Marha se dusese şi ea. Ochii îl usturau de la nisipul spulberat, sau de la lacrimi. Detesta să-şi irosească apa trupului în asemenea fel.

Ishmael îşi trase o ţesătură protectoare pe cap şi peste faţă ca să le apere de arşiţa zilei. Neavând nevoie de hartă, avea să descrie un cerc şi să-şi găsească drumul spre casă. După tot acest timp, Ishmael nu mai nutrea nicio îndoială cu privire la abilităţile sale.

O aromă puternică, ameţitoare, plutea în aer, înţepătoare, ca de scorţişoară, pătrunzând chiar şi prin tampoanele pe care şi le băgase în nări. Viermele se zvârcoli fără astâmpăr când traversă nisipurile ruginii unde avusese loc o erupţie de mirodenie. Deşi călărise viermi de nisip giganţi o mare parte a vieţii sale, Ishmael nu le înţelegea comportamentul. Nimeni nu-l înţelegea. Shai-Hulud avea propriile lui gânduri şi făgaşe, şi niciun om simplu nu putea să pună întrebări.

Pe la apusul soarelui, se îndreptă către o proeminenţă stâncoasă lungă, unde hotărî să ridice tabăra. Apropiindu-

se de locul izolat, miji ochii ageri şi îşi înghiţi o răsuflare scurtă, mânioasă, la vederea scânteierii metalului şi a structurilor rotunde – un sătuc răsărit la adăpostul insulei stâncoase. De la vizitele lui anterioare, Ishmael nu-şi amintea de nicio aşezare pe acest drum.

Cu un balans, smulse cârligele şi aplică depărtătoarele ca să cârmească viermele, îndepărtându-l de peticul de civilizaţie şi porni să ocolească pe la capătul opus al stâncii, la zeci de kilometri depărtare. Din sat, cineva s-ar fi putut să-l vadă călare pe monstrul sinuos, în lumina colorată a amurgului. N-avea importanţă. Poveştile despre Selim Călăreţul Viermilor şi despre bandiţii lui erau ştiute de toţi – într-atât încât se apropiau de superstiţie în rândul roiului de căutători de mirodenie din afara planetei.

Lăsând viermele de nisip să se prăbuşească obosit pe dunele puţin adânci de la capătul îndepărtat al stâncii, Ishmael sări de pe suprafaţa aspră a creaturii şi porni în salturi să traverseze nisipul în timp ce viermele se cufundă tot mai adânc dedesubtul dunelor. În ciuda vârstei, Ishmael se simţea întinerit datorită mişcării. Păşi cu un mers exersat, inegal, şi se căţără pe stânci în locul unde avea să fie în siguranţă.

Acolo, Ishmael dădu peste licheni pătaţi şi câteva buruieni ţepoase ivindu-se din crăpături, demonstrând rezistenţa şi optimismul vieţii. Spera că oamenii lui vor păstra aceeaşi tenacitate şi nu vor deveni slabi şi răsfăţaţi, în ciuda încercărilor lui El'hiim de a-i ademeni departe de căile lor tradiţionale.

Când Ishmael găsi un loc pentru patul de campanie şi o piatră plată pe care să-şi gătească ceva de mâncare, se enervă brusc descoperind chiar şi aici urme ale trecerii oamenilor. Nu erau urme lăsate de un locuitor al deşertului, de un cunoscător al căilor zensunnite sau al tehnicilor atente de supravieţuire. Nu, acestea erau semnele stângace ale unui străin, ale cuiva care nu ştia nimic despre Arrakis.

După o clipă de ezitare, luă furios urma – contururi de

paşi greoi întipăriţi în praf, câteva unelte aruncate, instrumente de metal prea scumpe, cumpărate din Arrakis City… Ishmael culese o busolă care arăta lucitoare şi nouă şi nu se miră să descopere că nu mergea. Apoi dădu peste un recipient de apă gol, după aceea peste ambalaje de mâncare mototolite. Chiar dacă deşertul şi timpul aveau să şteargă în final toate urmele, îl dezgusta felul în care străinii mânjeau puritatea neîntinată a deşertului. În scurtă vreme, găsi haine zdrenţuite; ţesături fragile, nepotrivite pentru vremea aspră şi pentru soarele necruţător.

În cele din urmă, Ishmael îl ajunse din urmă chiar pe intrus. Acesta coborâse de pe stânci, poticnindu-se în nisip, de unde putea urmări marginea stâncii pe lângă oceanul de dune. Presupuse că omul încerca să-şi croiască drum înapoi la noua aşezare, aflată la depărtare de mulţi kilometri. Ishmael îl privi de la distanţă pe bărbatul aproape gol, ars de soare, care gemea şi tuşea, încă viu, deşi probabil nu pentru multă vreme.

Nu fără ajutor, în orice caz.

Străinul întoarse chipul întunecat, plin de băşici, dezvăluind trăsături ascuţite şi ochi apropiaţi, uitându-se în sus la Ishmael de parcă acesta ar fost un demon răzbunător… sau un înger salvator. Ishmael se dădu înapoi. Era bărbatul tlulaxa pe care el şi cu El'hiim îl întâlniseră în Arrakis City. *Wariff.*

— Am nevoie de apă, vorbi bărbatul cu voce răguşită. Ajută-mă! Te rog!

Toţi muşchii lui Ishmael înţepeniră.

— De ce-aş face-o? Eşti un tlulaxa, un negustor de sclavi. Oamenii tăi mi-au distrus viaţa…

Wariff nu părea să-l audă.

— Ajută-mă… În numele… propriei tale conştiinţe.

Ishmael avea rezerve, desigur. N-ar fi plecat niciodată la drum fără să fie pe deplin pregătit. Avea puţină apă de prisos, dar putea oricând să obţină mai multă dintr-un sat zensunnit. Acest vânător de mirodenie tlulaxa, ademenit pe Arrakis de promisiuni de îmbogăţire rapidă, se împotmolise

mult în afara competenţei sale – şi nici măcar în zonele cele mai aspre ale mării de dune!

Ishmael îşi blestemă propria curiozitate. Dacă s-ar fi mulţumit să rămână în tabără, n-ar fi dat niciodată de urmele acestui neghiob. Bărbatul tlulaxa ar fi murit, aşa cum merita, şi nimeni n-ar fi ştiut nimic. Nu avea nicio responsabilitate faţă de Wariff, nicio obligaţie. Dar acum, că Ishmael se afla în faţa unui supravieţuitor neajutorat, disperat, nu-i putea întoarce pur şi simplu spatele. Din urmă cu mulţi ani, îşi aminti sutrele Koranului pe care le învăţase de la bunicul lui: „Un om trebuie să facă pace înăuntrul lui înainte de a găsi pacea în lumea de afară”. Şi încă una: „Faptele unei persoane sunt măsura sufletului său”. Era vreo lecţie de învăţat de-aici?

Oftând şi mânios pe el însuşi, Ishmael deschise rucsacul şi scoase un recipient cu apă, făcând să ţâşnească doar puţin în gura uscată a lui Wariff.

— Ai noroc că nu sunt un monstru – ca ai tăi.

Omul ars de soare se întinse cu lăcomie după cep, dar Ishmael îl dădu la o parte.

— Numai atât cât îţi trebuie ca să supravieţuieşti.

Acest prospector fără experienţă rătăcise departe de drumuri şi fusese prins în deşert. În Arrakis City, Wariff dispreţuise cu grosolănie oferta de ajutor şi de sfaturi a lui El’hiim, dar fiul vitreg al lui Ishmael, cu toate lipsurile şi iluziile sale, nu l-ar fi lăsat niciodată să facă asemenea greşeli prosteşti.

După ce Wariff înghiţi încă o raţie de apă, Ishmael îi dădu o bucată de turtă cu mirodenie pentru a-i reda pe moment energia. În sfârşit, luă braţul omuleţului peste umăr şi se ridică, trăgându-l pe Wariff în picioare.

— Nu te pot căra atâţia kilometri, până la cea mai apropiată aşezare. Trebuie să mă ajuţi, din moment ce ţi-ai provocat singur nenorocirea.

Wariff se poticni.

— Du-mă în sat şi poţi lua tot echipamentul meu. Nu-mi pasă de el.

— Fleacurile voastre străine nu preţuiesc nimic pentru mine.

Porniră clătinându-se. Noaptea se întindea înaintea lor, luminată deja de cele două luni abia răsărite. Orice om sănătos ar fi putut face drumul într-o zi. Ishmael n-avea nici cea mai mică intenţie să cheme un vierme, deşi le-ar fi făcut călătoria mult mai scurtă.

— O să supravieţuieşti. În aşezarea companiei ar trebui să poţi căpăta îngrijire medicală.

— Îţi datorez viaţa, spuse Wariff.

Ishmael se încruntă spre el.

— Viaţa ta nu valorează pentru mine mai mult decât uneltele tale nefolositoare. Pleacă din lumea mea. Dacă nu poţi lua cele mai simple măsuri să te adaptezi la deşert, n-ai ce căuta pe Arrakis.

Procesul gândirii: unde începe şi unde se termină?
Dialogurile lui Erasmus

Când Erasmus ajunse la parada militară cu corpul, amintirile şi personalitatea absolut intacte, Omnius fu extrem de surprins. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, robotul independent veni să observe şirurile de maşini noi de luptă şi flota de nave de război recent construite.

Într-o imitaţie intenţionată a fastului uman, Omnius le comandă roboţilor de elită să rămână pe loc repaus într-o tribună pentru spectatori, în timp ce trupele mecanice mărşăluiau, se rostogoleau şi zburau pe lângă ei. Totul era o pregătire pentru marea lui cucerire a *hrethgirilor.* Parada şerpuia pe străzile din Corrin City şi în spaţiul aerian al oraşului, cu bulevardele sale largi şi Turla Centrală. Etalarea de armament superior părea extravagantă, impresionantă – şi inutilă.

Erasmus îşi luă locul în primul rând al tribunei spectatorilor şi privi. Miile de sclavi umani trebuiau să aclame? În ceea ce-l privea pe el, ar fi preferat să-şi petreacă timpul cu Gilbertus. Chiar şi clona Serenei Butler era mult mai interesantă decât acest… spectacol.

— Ce faci aici? vru să ştie Omnius. Cum de mai exişti încă?

— Să deduc, prin urmare, că ţi-ai încetat supravegherea constantă a vilei cu ochi-de-pază? Altfel ai fi perfect conştient de ceea ce s-a petrecut.

Un nor de ochi-de-pază bâzâiră în jurul feţei schimbătoare a robotului, ca nişte viespi furioase.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare…

— Mi-ai cerut să studiez nebunia religiilor umane. Se pare că m-am întors din morţi. Poate că sunt un martir.

— Un martir! Cine-ar plânge pierderea unui robot independent?

— Ai putea fi surprins.

Gilbertus fusese extrem de mulţumit de soluţia lui la dilemă. Chiar şi Erasmus fu încântat când reveni la luciditate şi-l văzu pe bărbatul musculos stând în faţa lui printre flori şi plante luxuriante în curtea serei.

— Ce-a făcut Omnius?

Erasmus se îndreptă, văzu surâsul uriaş de pe chipul lui Gilbertus.

— Şi ce-ai făcut *tu,* mentatule?

— Omnius a copiat în el însuşi nucleul tău de memorie şi, când a terminat, l-a distrus. Exact aşa cum ai prevăzut.

În apropiere, clona Serenei culese un crin roşu strălucitor şi îl ridică, inhalând zgomotos pe nas. Nu-i băga în seamă.

— Atunci cum de mă aflu încă aici?

— Eşti aici pentru că am dat dovadă de iniţiativă, tată. Incapabil să se înfrâneze, Gilbertus alergă să-l îmbrăţişeze pe robot.

— I-am predat nucleul tău de memorie lui Omnius, aşa cum mi s-a ordonat. Totuşi, instrucţiunile nu mă opreau în mod explicit să fac o *copie.*

— O concluzie excelentă, Gilbertus.

— Aşadar, învierea ta a fost un şiretlic, mai curând decât o experienţă religioasă. Asta nu te îndreptăţeşte să fii martir.

Ochii-de-pază înconjurau capul lui Erasmus. Toate operaţiunile paradei militare a maşinilor se opriseră.

— Iar acum am stânjenitoarea ta personalitate şi amintirile tale izolate în interiorul meu, în timp ce tu încă exişti în exterior. Nu s-ar părea că mi-am îndeplinit ţelurile.

Robotul modelă un surâs, deşi etalarea emoţiilor însemna prea puţin pentru Omnius. Totuşi, cu identitatea lui

Erasmus inclusă în hiperminte, poate că o parte a ei le putea aprecia.

— Să sperăm că operaţiunile tale militare împotriva lumilor Ligii obţin rezultate mai bune.

— După ce-am făcut studii interne ale obsesiei tale pentru talentele artistice umane, îmi dau seama acum că munca ta ar putea avea oarece merite. Ca urmare, voi tolera continuarea existenţei tale, deocamdată.

— Sunt încântat să… rămân în viaţă, Omnius.

Din micile difuzoare ale ochilor-de-pază, Erasmus auzi un sunet pe care Omnius nu-l mai făcuse niciodată, aproape un pufnit de batjocură.

— Martir!

Spre fascinaţia robotului independent, hipermintea părea extrem de captivată de noua şi măreaţa lui armată de exterminare, adusă din toate lumile sincronizate. De unde apăruse la Omnius ideea asta a unui spectacol? Şi care erau spectatorii vizaţi? În aparenţă, copiase obiceiul de la armata Jihadului şi îl socotise o parte necesară a pregătirii pentru cucerirea finală.

Erasmus dădu un bobârnac unui fir de funingine de pe corpul lustruit, ca de platină. Faţa de metalfluid licărea în vâlvătaia roşcată a soarelui Corrinului. Se întrebă încă o dată dacă hipermintea primară conţinea o fisură intangibilă în program, o însuşire inerentă care nu putea fi detectată prin analiza directă a gelsferei-nucleu de memorie. Din când în când, Omnius comitea erori incontestabile, iar comportamentul său părea straniu… chiar supus iluziilor. Acum, că deţinea un personaj complet separat în programul său, poate că hipermintea era încă şi mai periculoasă.

Vocea lui Omnius trâmbiţă din difuzoare nevăzute aflate pretutindeni în jurul lui şi în tot oraşul:

— Oamenii sunt slabi şi înfrânţi, miliarde dintre ei au fost ucişi de molima noastră. Supravieţuitorii sunt preocupaţi de procesul de a ţine laolaltă rămăşiţele propriei lor civilizaţii. Potrivit aparatelor mele de spionaj care s-au întors, numărul lor s-a redus enorm, guvernul este ineficient.

Armata Jihadului e cuprinsă de haos. Acum, voi încheia anihilarea.

Din moment ce inamicul nu mai este capabil să lanseze ofensive împotriva mea, am adunat grosul navelor mele robotice de război din cuprinsul lumilor sincronizate, ca pregătire pentru asaltul final. Toate ramurile industriale au fost puse la treabă, sporind cantitatea de armament, numărul de roboţi de luptă şi de nave. Această forţă este aproape completă pe orbita din jurul Corrinului. Cu ea, voi anihila în întregime conducerea umană şi voi face din Salusa Secundus un glob steril…

Exact cum a făcut Armada Ligii pe Pământ, cu multă vreme în urmă, gândi Erasmus. Ca de obicei, Omnius nu avea nicio idee originală.

— După aceea, când restul Ligii va fi dezorganizată şi neajutorată, voi impune lesne ordinea. Apoi o să pot extermina sistematic rasa care a provocat atâtea pagube inutile unui univers ordonat…

Asta îl îngrijoră pe Erasmus. Omnius nu înţelegea decât că oamenii reprezentau un pericol pentru el şi pentru domeniul său; de aceea, hipermintea trăgea concluzia că trebuia să-i masacreze. Pe toţi. Dar oamenii erau un rezervor de gene atât de interesant, capabili de o gamă largă de acţiuni emoţionale şi intelectuale în relativ scurta lor durată de viaţă!

Erasmus spera că nu vor fi distruşi cu toţii.

În timp ce se uita spre cer, maşini zburătoare atacară o simulare a unui detaşament inamic, într-un set de manevre atent proiectate. Escadrila de demonstraţie îşi termină treaba programată împotriva falşilor inamici. Cu un tir concentrat de arme, distruseră detaşamentul simulat, şi bucăţi arzânde de metal căzură spre pământ învârtindu-se. *Ce reprezentaţie absurdă,* se gândi Erasmus.

Deasupra, flota gigantică era alimentată cu combustibil şi înarmată, aproape gata să fie lansată în călătoria sa de o lună pentru a nimici Salusa Secundus.

Dacă nu există nicio speranţă plauzibilă de supravieţuire, e mai bine să ştii că eşti condamnat, sau să trăieşti într-o ignoranţă euforică până la sfârşit?

PRIMERO QUENTIN BUTLER,
jurnale militare

Informaţia dezvăluită de aparatul spion capturat era incontestabilă.

La întoarcerea în Zimia, fără măcar să se oprească să-şi schimbe uniformele, Quentin şi Faykan cerură să vorbească cu toţi membrii disponibili al Consiliului Jihadului. În încăpere, în spatele uşilor securizate, Quentin le arătă nucleul de date al computerului, cu toate tulburătoarele sale informaţii de recunoaştere despre punctele vulnerabile ale Ligii. Faykan aştepta tăcut, lăsându-şi tatăl să vorbească. Membrii Consiliului aveau să tragă concluziile evidente.

— Omnius plănuieşte să pornească împotriva noastră. Trebuie să ştim cum, şi când.

În timp ce ascultătorii săi stăteau împietriţi, nevenindu-le să creadă, Quentin îşi făcu cererea îndrăzneaţă.

— Prin urmare, propun o mică, dar vitală expediţie de recunoaştere adânc în inima teritoriului sincronizat – chiar pe Corrin, dacă este necesar.

— Dar cu Năpasta şi carantina…

— Poate ar fi bine să aşteptăm întoarcerea comandantului suprem Atreides. Ar trebui să se întoarcă de pe Parmentier în orice clipă…

Quentin le reteză tuturor vorbele.

— *Şi,* din cauza urgenţei indicate de aparatul spion robot, propun să folosim cercetaşi care pliază spaţiul!

Îşi sublinie cuvintele cu un gest energic al pumnului.

— Trebuie să aflăm ce face Omnius!

Viceregele interimar O'Kukovich stătea fără să scoată un cuvânt, cu o expresie de concentrare adâncă. Până şi la întâlnirile Consiliului Jihadului, O'Kukovich asculta toate

părţile şi aştepta până când se ajungea la un consens, înainte de a anunţa rezultatul, ca şi cum ar fi avut ceva de-a face cu el. Lui Quentin nu-i plăcea viceregele interimar, îl considera un om incapabil de acţiune.

Marele Patriarh Xander Boro-Ginjo părea agreabil şi lipsit de prejudecăţi, deşi oarecum nedându-şi seama de adevărata gravitate a ameninţării pe care-o înfrunta omenirea. Se înconjurase de lingăi zâmbăreţi şi de obiecte rafinate, şi părea mai impresionat de colierul propriu-zis al funcţiei, din jurul gâtului său, decât de responsabilităţile şi puterea pe care le implica.

— Dar credeam că navele care pliază spaţiul sunt periculoase…

Faykan dădu un răspuns calm şi limpede.

— Cu toate acestea, pot fi folosite când situaţia o îndreptăţeşte. Rata pierderilor este de aproximativ zece procente, şi de obicei navele sunt conduse de piloţi foarte bine plătiţi, care îşi asumă riscul. VenKee a trimis multe încărcături urgente de melanj către lumile afectate de molimă, folosind vehicule de marfă echipate cu motoare Holtzman. Cercetaşii care pliază spaţiul reprezintă singura cale de a trimite la timp mesaje vitale.

— În acest caz, este absolut necesar, insistă Quentin. Sunt mulţi ani de când n-am mai trimis un observator atât de adânc în spaţiul sincronizat. Acum avem dovezi directe că maşinile plănuiesc o mişcare militară împotriva noastră. Cine ne poate spune ce planuri au urzit – în afară de cazul în care le vedem singuri?

Faykan adăugă:

— Am interceptat un cercetaş robot, dar ştim că Omnius a lansat multe altele, către multe alte lumi ale Ligii. Maşinile ştiu deja că suntem loviţi cumplit de blestemata lor de Năpastă. Hipermintea trebuie să pregătească un asalt final asupra omenirii.

— Asta aş face eu, dacă duşmanul meu ar fi slab, dezorientat şi preocupat, bombăni Quentin. Trebuie să vedem ce se întâmplă pe Corrin. Unul sau doi cercetaşi

care pliază spaţiul se pot strecura înăuntru şi pot obţine imagini amănunţite, apoi să fugă înainte ca maşinile să-i intercepteze.

— Sună foarte riscant, murmură viceregele interimar, privind în jur, către ceilalţi membri ai Consiliului, căutând o confirmare. Nu-i aşa?

Quentin îşi încrucişă braţele pe pieptul acoperit de uniformă.

— De aceea am intenţia să mă duc chiar eu.

Unul dintre birocraţii de rang înalt din Consiliul Jihadului se încruntă.

— Asta-i ridicol! Nu putem risca să pierdem un ofiţer cu atâta experienţă şi vechime ca tine, primero Butler. Chiar dacă supravieţuieşti călătoriei prin spaţiul pliat, o asemenea expediţie ar putea duce la capturarea şi interogarea ta.

Quentin le respinse mânios temerile.

— Citez precedentul comandantului suprem Atreides, care a luat deseori mici nave care pliază spaţiul, aruncându-se împotriva duşmanului. Aşa cum a demonstrat dosarul meu de serviciu, domnilor, nu sunt un general de fotoliu, ca să folosesc o frază istorică antică. Nu comand prin intermediul panourilor tactice şi al jocurilor de război. În schimb, mă aşez chiar eu în fruntea oamenilor mei şi înfrunt personal pericolul. În această misiune nu voi lua un echipaj, ci un singur însoţitor – pe fiul meu Faykan.

Vorbele lui provocară şi mai multă zarvă.

— Vrei să riscăm doi comandanţi consacraţi? De ce să nu iei câţiva mercenari cu tine?

Alături de el, Faykan reacţionă cu un aer de surpriză.

— Nu mi-e frică să merg, domnule, dar este înţelept?

Înainte ca Faykan să continue să argumenteze, Quentin făcu din degete nişte mişcări rapide şi subtile, folosind un sofisticat limbaj codificat de luptă pe care ofiţerii Jihadului îl învăţau la antrenamentul de nivel înalt. El şi cu Faykan îl folosiseră deseori în acţiuni militare, dar niciodată în faţa politicienilor. Ceilalţi membri ai Consiliului ştiau că ceva nu

e în ordine, dar nu înţelegeau nimic.

Cu gesturi rapide, Quentin comunică: „Suntem din familia *Butler.* Ultimii doi din familia Butler”. *Din moment ce Abulurd insistă să ne bage pe gât moştenirea lui Harkonnen!* „Trebuie să facem asta, tu şi cu mine”.

Faykan stătea rigid, parcă surprins, apoi încuviinţă.

— Da domnule. Desigur.

Indiferent cât de riscantă părea ideea, l-ar fi urmat oricând pe primero. El şi cu tatăl lui se înţelegeau unul pe altul, şi înţelegeau care este miza. Quentin Butler n-ar fi încredinţat niciodată această sarcină nimănui altcuiva.

Quentin se întoarse cu faţa la restul Consiliului.

— Liga n-a lansat nicio ofensivă militară împotriva inamicului de când a început epidemia. Toate lumile noastre au fost îngenuncheate, şi suntem îngrijorător de vulnerabili la un atac din afară. Multe miliarde de oameni sunt deja morţi, putrezind sub numeroşi sori. Vă aşteptaţi ca maşinile să stea cu mâinile încrucişate şi să lase Năpasta să-şi încheie evoluţia, fără să aibă pregătită o a doua fază a planului?

Marele Patriarh păli, ca şi cum posibilitatea altor primejdii din partea maşinilor nu i-ar fi trecut niciodată prin cap. Se agăţă de colierul funcţiei ca de o ancoră de salvare. Scrutând feţele Consiliului, Quentin îşi dădu seama că fuseseră prea preocupaţi de epidemie ca să se gândească la ceva mai rău.

Când obiecţiile se domoliră, transformându-se în acceptare şovăitoare, viceregele interimar zâmbi şi-şi anunţă hotărârea.

— Du-te, cu binecuvântările noastre, primero. Vezi ce face Omnius. Dar întoarce-te la noi cu toată graba cuvenită, şi teafăr.

*

Amândoi erau calificaţi să piloteze nave care pliază

spaţiul, deşi armata Jihadului folosea rareori aparatele capricioase şi primejdioase. Quentin hotărî ca el şi fiul său să zboare separat, pentru a-şi mări şansele. Dacă unul dintre ei suferea vreun accident în spaţiul pliat, celălalt se putea încă întoarce nevătămat pe Salusa.

Primero-ul plecă fără obişnuitele efuziuni de rămas-bun. După ce se opri să-i facă o vizită scurtă Wandrei în Oraşul Reculegerii, Quentin nu avea pe nimeni altcineva de văzut. Până şi Abulurd era încă pe drumul de întoarcere de pe Parmentier…

Cele două aparate-cercetaş se repeziră prin distorsiunea de neînţeles a spaţiului deformat, pierzând contactul între ele. Se strecurară printre dimensiuni, scurtând distanţa prin ţesătura galaxiei. În orice clipă ar fi putut trece prin inima unui soare sau s-ar fi putut ciocni de o planetă sau un satelit care s-ar fi întâmplat să se afle pe traseul călătoriei lor. Odată ce stabiliseră cursul şi porneau motoarele cu efect Holtzman, nu le mai rămânea decât să aştepte câteva clipe, până când ieşeau la capătul celălalt… sau dispăreau pe vecie.

Dacă Faykan sau Quentin mureau în această misiune, ar observa măcar istoria Jihadului pierderea lor? Chiar şi doi eroi de război erau lipsiţi de importanţă faţă de molima pe care-o dezlănţuise Omnius. Muriseră mai mulţi oameni de la oribila epidemie decât în întreaga Epocă a Titanilor şi în Jihadul Serenei Butler la un loc. Omnius schimbase complet parametrii războiului, în mare parte la fel cum făcuse şi Serena când iniţiase Jihadul.

Acest conflict nu mai era doar o simplă încăierare, ce putea fi cumva rezolvată. Era o luptă absolută pentru supravieţuire, iar victoria însemna dispariţia completă a celeilalte părţi. Numărul celor căzuţi victime Năpastei era incalculabil. Niciun istoric nu putea măsura vreodată amplitudinea acestui dezastru, şi niciun monument n-ar fi fost suficient pentru a marca pierderile. De aici înainte, nicio armă apocaliptică pe care ar inventa-o vreun om de ştiinţă uman nu s-ar dovedi prea îngrozitoare, prin

comparaţie. Pentru că nicio forţă distrugătoare nu era prea mare ca să fie întoarsă împotriva maleficelor maşini gânditoare…

Rasa umană, dacă supravieţuia, nu avea să mai fie niciodată la fel.

Călătoria spre Corrin fu pe cât de scurtă pe atât de înfricoşătoare. Nava-cercetaş a lui Quentin ieşi din spaţiul pliat, şi câmpul de stele licări în jurul lui, catifea albastră presărată cu diamante. Priveliştea era paşnică şi senină, nearătând nicio dovadă că intrase adânc într-o parte a galaxiei controlată de maşinile gânditoare.

Plutind în tăcere, trecu prin ciclul de reţele comparative de navigaţie care înfăţişau contururile spaţiului şi structura constelaţiilor din jurul Corrinului. Navele ce pliau spaţiul nu erau deosebit de precise în navigaţie, se încadrau doar în aproximativ o sută de mii de kilometri, dar măcar găsise drumul spre sistemul solar corect. Quentin îşi folosi talentul de orientare pentru a face triangulaţii şi pentru a-şi verifica poziţia. Giganta roşie din acest sistem era, evident, soarele umflat al Corrinului.

După ce Faykan îl ajunse din urmă în spaţiu, coborâră rapid şi pe furiş către planeta de unde principala întrupare a lui Omnius îşi conducea imperiul maşinilor. Probabil că existau nave de patrulare robotice păzind periferia sistemului şi vehicule care monitorizau traficul în jurul planetei maşinilor. Dar din moment ce nicio incursiune umană nu ajunsese vreodată atât de departe în spaţiul sincronizat, era de presupus că roboţii nu erau prea vigilenţi.

Quentin şi Faykan plănuiseră să pătrundă repede, să cerceteze şi să plece înainte ca să-i intercepteze vreo navă inamică. Era singurul mod în care aveau şanse să se întoarcă în spaţiul Ligii cu informaţiile proaspete şi vitale. Dacă maşinile gânditoare ajungeau pe punctul de a captura cercetaşii, el şi cu fiul lui puteau să activeze motoarele Holtzman, să plieze spaţiul şi să facă saltul înapoi în teritoriul Ligii. Cu tehnologia lor tradiţională de propulsie

spaţială, maşinile gânditoare nu i-ar fi putut prinde niciodată.
Cei doi bărbaţi nu erau însă deloc pregătiţi pentru priveliştea pe care o întâlniră…
Spaţiul din jurul Corrinului era plin până la refuz de nave grele de război robotice, de toate mărimile şi configuraţiile imaginabile. Omnius adunase o flotă copleşitoare de crucişătoare grele, distrugătoare robotice, bombardiere automate, nave de şoc şi de blocadă. Sute de mii.
— Asta-i… tot? Tot ce are Omnius?
Vocea din difuzor a lui Faykan era seacă şi tremurătoare.
— Cum e posibil să fie atât de *multe?*
Quentin avu nevoie de câteva clipe nesfârşite ca să-şi recapete vocea.
— Dacă Omnius lansează flota asta împotriva Ligii, suntem condamnaţi. Nu putem rezista cu niciun chip împotriva lor.
Privea cu atâta încordare încât îl ardeau ochii. În cele din urmă, îşi aduse aminte să clipească.
— Nu e posibil ca maşinile să le fi construit pe toate aici. Omnius trebuie să fi adunat navele astea din toate lumile sincronizate, comentă Faykan.
— Şi de ce nu? Am fost incapabili să-l atacăm de la începutul Molimei.
Pentru Quentin, concluzia era inevitabilă. Fără îndoială, toate aceste nave urmau să fie trimise să izbească Salusa Secundus, să zdrobească inima omenirii. Apoi aveau să măture planetele Ligii, unde supravieţuitorii molimei abia dacă puteau să se hrănească singuri, şi cu atât mai puţin erau în stare să se apere împotriva unei asemenea forţe.
— Pentru numele lui Dumnezeu şi al sfintei Serena, exclamă Faykan. Ştiam că maşinile erau la curent cu slăbiciunile Ligii, tată, dar n-aş fi ghicit niciodată că Omnius s-ar putea pregăti deja de atac…
Corrinul arăta ca un cuib umflat de viespi furioase, pe cale să roiască. După avansul Năpastei printre lumile Ligii, populaţia umană se afla în cel mai accentuat declin.

Trupele pregătite să se apere împotriva maşinilor gânditoare nu fuseseră niciodată atât de slăbite.

Iar armata apocaliptică a lui Omnius părea gata de lansare.

Speranţa şi iubirea pot lega cele mai îndepărtate inimi, chiar şi peste o galaxie întreagă.

LERONICA TERGIET,
jurnal personal

La începutul serii, districtul interplanetar din Zimia fremăta de obicei de activitate, când vânzătorii ambulanţi se târguiau cu voce tare şi plini de amabilitate cu clienţii, testând şi ispitind, folosind psihologia şi umilinţa şireată pentru a încerca să-şi vândă mărfurile.

Vor nu mai fusese acasă de mai mult de o lună. Abulurd forţase javelinul şi ajunseseră pe Salusa cu o zi mai devreme. Ca întotdeauna, Vor abia aştepta să o vadă din nou pe Leronica. Ea era ancora lui, singurul punct de stabilitate de fiecare dată când se întorcea dintr-o misiune.

Se aştepta ca Estes şi Kagin să fie încă aici. Avuseseră intenţia să se întoarcă pe Caladan cu luni în urmă, dar carantina şi nesiguranţa provocată de Năpastă complicase toate planurile de călătorie. Erau în mai mare siguranţă pe Salusa decât oriunde în altă parte… şi era bucuros că gemenii se aflaseră în Zimia să-i ţină companie mamei lor, câtă vreme Vor fusese plecat. Încă o dată…

În această seară, în timp ce se îndrepta spre casă mai devreme decât era programat, un văl straniu plutea în aerul din vecinătate, o curioasă lipsă de energie şi de entuziasm. Părea potrivit şi pentru propria lui dispoziţie, din moment ce fusese nevoit să plece de pe Parmentier fără să afle nicio veste despre Raquella. Deşi Abulurd şi echipajul său îl ajutaseră la căutări vreme de două zile, nu găsiseră nicio urmă a nepoatei lui Vor sau a echipei sale medicale. Ea şi cu Mohandas Suk păreau să se fi evaporat de pe suprafaţa planetei.

Abulurd fusese nerăbdător să se întoarcă pe Salusa, să-şi aducă raportul despre stadiile finale şi despre urmările epidemiei, aşa cum primise ordin. Vor înţelegea cu siguranţă vocea datoriei, aşa că se întorsese cu naveta

împreună cu el la javelin şi se îndreptaseră spre casă…

În seara aceasta însă, în districtul interplanetar din Zimia, oamenii păreau îngenuncheaţi, nu mai flecăreau ca de obicei, în limbajul lor colorat. În schimb, discutau încet între ei şi se întorceau să se uite atunci când trecea Vor. Nu era un lucru neobişnuit ca oamenii din cartierul în care locuia să-l observe, dar de data asta nimeni nu-l salută pe comandantul suprem şi nu făcu nicio încercare de a-l atrage într-o conversaţie. Îl lăsară în pace.

Ceva era în neregulă. Grăbi pasul.

La etajul al cincilea al clădirii, îi găsi pe Estes şi Kagin în apartament, împreună cu soţiile, copiii şi nepoţii, oameni pe care Vor îi vedea rareori. Dăduse Leronica încă o petrecere pentru el? Se îndoia, din moment ce nu ştiuse data exactă a întoarcerii lui.

Zâmbind, se uită cu tandreţe la nepoţi, dar ei nu păreau să-l recunoască. Aruncă o privire curioasă celor doi fii, care îl salutară cu şi mai puţină căldură ca de obicei, preocupaţi de griji mari. Arătau cu multe decenii mai bătrâni decât tatăl lor.

— Ce se petrece? Unde-i mama voastră?

— Era şi timpul să ajungi, vorbi Kagin, întorcând ochii spre fratele său.

Estes oftă, clătinând din cap. Luă pe sus o fetiţă gălăgioasă şi o strânse în braţe, convingând-o să tacă. Apoi făcu semn din bărbie, către dormitorul principal.

— Ai face mai bine să intri. S-ar putea să n-o mai ducă mult, dar nu şi-a pierdut niciodată speranţa că o să te întorci la ea.

Vor îşi croi drum în dormitor, simţind un val de panică.

— Leronica!

Nu putea găsi scuze pentru priorităţile sale, iar Leronica nu purtase niciodată pică îndatoririlor sale legate de Jihad. Dar dacă i se întâmplase ceva?

Vor intră în camera pe care o împărţise cu ea atâţia ani. O îngrijorare care nu-i stătea în fire îi inundă mintea. Simţi miros de medicamente, de boală… Năpasta? Se molipsise

cumva Leronica, în ciuda tuturor măsurilor de precauţie? Din principiu, refuzase întotdeauna să ia mirodenie, ceea ce o lăsa vulnerabilă. Fusese chiar el purtător, imun, dar capabil să transmită infecţia altora?

Vor încremeni dincolo de pragul uşii, cu răsuflarea oprită în gât. Leronica zăcea pe patul lor mare, arătând mai bătrână şi mai fragilă decât o văzuse vreodată până atunci. Un doctor tânăr şi zelos avea grijă de ea, încercând diferite tratamente.

Când îl văzu pe Vor stând în cadrul uşii, ochii femeii se luminară.

— Dragul meu! Ştiam că o să vii!

Se ridică în poziţie aşezată, ca şi cum tocmai ar fi primit o doză masivă de stimulente.

Tresărind, doctorul se întoarse, apoi lăsă să-i scape un oftat vizibil de uşurare.

— Ah, domnule comandant suprem, mă bucur că…

— Ce i s-a întâmplat? Leronica, te simţi bine?

— Sunt *bătrână,* Vor…

Îi dădu un ghiont doctorului.

— Lasă-ne puţin singuri. Avem multe de recuperat.

Bărbatul insistă să mai rămână o clipă ca să-i potrivească pernele şi să verifice încă o dată indicaţiile scanerului.

— Se simte atât de bine pe cât o pot ajuta, domnule comandant suprem, dar e…

Temându-se de mult că va veni această zi, Vor nu auzi restul declaraţiei doctorului. În schimb, îşi concentră întreaga lume, toată atenţia asupra ei. Leronica surâse cu curaj – o ofrandă palidă, bolnăvicioasă.

— Îmi pare rău că n-am putut să vin la uşă, să-ţi urez bun-venit acasă cu braţele deschise…

Când îi ridică mâna caldă, uscată, o simţi ca pe o sculptură din papier-mâche în strânsoarea lui.

— Ar fi trebuit să mă întorc mai devreme, Leronica. N-ar fi trebuit să plec deloc pe Parmentier. Abulurd ar fi putut face singur totul. N-am crezut că…

Îşi dori să poată fugi de ceea ce vedea, dar ştia că era

imposibil. Să vadă iubirea vieţii lui alunecând spre moarte se dovedea pentru el mult mai înfricoşător decât fusese vreodată orice luptă împotriva maşinilor gânditoare duşmane. Disperarea îi dădea ameţeală.

— O să găsesc vreo cale să te ajut, Leronica. Nu-ţi face griji pentru situaţia medicală. O să găsesc o soluţie. O să insist!

Posibilităţile ratate se adunau în jurul lui, înecându-l. Măcar dacă i-ar fi putut administra şi ei tratamentul de prelungire a vieţii… Măcar dac-ar fi convins-o să ia cu regularitate melanj… Măcar de-ar mai fi putut petrece câţiva ani împreună… Sau măcar dacă grijulia lui nepoată Raquella ar fi putut fi aici, să aibă grijă de Leronica. Dacă Raquella ar fi măcar în viaţă…

Buzele ca hârtia ale Leronicăi se destinseră într-un zâmbet, şi femeia îi strânse uşor mâna.

— Am nouăzeci şi trei de ani, Vorian. *Tu* poate că ai găsit o cale de a păcăli bătrâneţea, dar pentru mine e încă un mister.

Se uită mai îndeaproape la el şi întinse mâna să şteargă puţin din machiajul care-i simula vârsta şi pe care el şi-l pusese în jurul gurii. Degetele ei şterseră liniile fine pe care Vor şi le adăugase intenţionat. Părea întotdeauna amuzată de efortul lui.

— Nu te-ai schimbat niciun pic…

— Iar tu arăţi pentru mine la fel de frumoasă ca întotdeauna, spuse el.

Vor plecă rareori de lângă Leronica în restul nopţii sau în ziua următoare. Estes, Kagin şi familiile lor umpleau casa, şi fiecare se străduia să-şi stăpânească îngrijorarea. Chiar şi gemenii îşi dădeau seama că Leronica părea mai plină de energie când Vor era lângă ea.

Nu cerea mult, mici plăceri ocazionale pentru a-şi

satisface gustul pentru dulciuri, iar Vor îi făcea rost de tot ce dorea, în ciuda privirilor dezaprobatoare ale lui Kagin, care cita instrucţiunile doctorului. Vor se agăţa de orice firicel de speranţă – firicele care deveneau tot mai slabe, cu fiecare oră.

În pragul serii celei de-a doua zile, la lumina roşiatică a soarelui strecurându-se prin ferestre în dormitor, Vor se uită la bătrâna care dormea agitat. În noaptea dinainte, moţăise pe un pat pliant incomod, ce fusese adus imediat înăuntru, şi acum întregul corp îl durea de oboseală. Îşi aduse aminte de vremurile în care dormise mai bine ghemuit în adăposturi strâmte, pe câmpurile aspre de bătălie.

În timp ce lumina piezişă atingea chipul plin de riduri al Leronicăi, Vor o vedea în amintire aşa cum fusese atunci când o cunoscuse, servind bere de iarbă de mare şi mâncare într-o tavernă de pe Caladan. Ea se foi şi deschise ochii. Vor se aplecă să o sărute pe frunte. Pentru o clipă, Leronica nu-l recunoscu, însă apoi se concentră şi-i dărui un surâs melancolic. Ochii întunecaţi ca nucile rămăseseră frumoşi – reflectând adâncul iubirii intense, dezinteresate, pe care o simţise pentru el atâtea decenii.

— Ia-mă în braţe, dragul meu, ceru ea, cu voce spartă din cauza efortului de a rosti doar câteva cuvinte.

După care, în timp ce inima lui striga neajutorată, Vor o simţi alunecându-i din braţe. În ultima clipă, cu răsuflarea tăiată, ea îi şopti numele, iar el răspunse rostindu-i-l pe-al ei, îndelung şi încet, ca pe o mângâiere.

Când nu-şi mai putu stăpâni lacrimile, Vor începu să plângă încetişor.

Kagin apăru în uşă.

— Quentin Butler a venit să te vadă. Ceva despre Jihad, şi insistă că e important…

Apoi, văzând-o pe mama lui şi lacrimile lui Vor, îşi dădu seama ce se întâmplase. Păli.

— O, nu! Nu!

Kagin se repezi spre femeie şi îngenunche lângă ea, dar

Leronica nu se mişcă. Vor nu-i dădea drumul.

Kagin izbucni în suspine puternice, convulsive, arătând atât de demn de milă, încât Vor se îndepărtă de Leronica şi-şi puse mâna pe după umerii fiului său. Pentru o clipă, acesta se uită la el cu o durere împărtăşită. Estes intră în cameră şi se clătină, sperând parcă să mai întârzie realitatea pentru câteva secunde.

— S-a dus, zise Vor. Îmi pare atât de rău…

Se uită fără să-i vină a crede la cei doi bărbaţi bruneţi, care-i semănau atât de mult.

Estes, nemişcat, părea o statuie de gheaţă. Kagin se uită cu răceală la tatăl lui.

— Du-te şi ocupă-te de treburile tale militare cu primero Butler. Aşa se întâmplă întotdeauna – de ce-ar fi altfel, acum, că a murit? Lasă-ne să petrecem puţin timp singuri cu mama noastră.

Amorţit şi abia în stare să se mişte, Vor se ridică în picioare şi se târî în camera de zi. Arătând descompus din cauza propriului său şoc, Quentin Butler stătea în poziţie de drepţi, purtând uniforma scrobită a Jihadului, verde cu stacojiu.

— De ce-ai venit? întrebă Vor cu glas monoton. Am nevoie să fiu singur acum…

— Avem o criză, domnule comandant suprem. Faykan şi cu mine tocmai ne-am întors de pe Corrin, şi temerile noastre cele mai mari s-au îndeplinit.

Trase adânc aer în piept.

— S-ar putea să avem mai puţin de o lună până când întreaga Ligă să fie distrusă!

Nu le-a trecut prin minte oamenilor care au inventat maşinile gânditoare că acestea vor deveni arme necruţătoare întoarse împotriva noastră. Şi totuşi, exact asta s-a întâmplat. Duhul mecanic a ieşit din sticlă.

FAYKAN BUTLER,
adunare politică

În timpul sesiunii Consiliului Jihadului, convocate în grabă pentru a stabili strategia de criză, Quentin Butler simţi crescând panica. O văzu pe feţele golite de sânge ale conducătorilor politici, pe chipul de var al Marelui Patriarh şi în expresia încurcată a viceregelui interimar. Participau atâţia membri, experţi şi oaspeţi ai Parlamentului, încât grupul fusese silit să se adune într-o sală de audienţe în loc de camera lor privată obişnuită. Cu veşti atât de catastrofale, Consiliul ştia că nu pot ţine secretă informaţia prea multă vreme.

— Năpasta n-a fost de-ajuns, vorbi cu voce tare Quentin în liniştea plină de îngrijorare. Acum Omnius vrea să se asigure de dispariţia noastră.

Din clipa în care primii membri ai Consiliului văzuseră imagini ale incredibilei flote de exterminare a lui Omnius, îşi dăduseră seama că Liga nu s-ar putea apăra niciodată împotriva unei asemenea forţe.

— Vai de mine, asta vine în cel mai prost moment cu putinţă! comentă în sfârşit Marele Patriarh.

Greutatea colanului funcţiei părea să-l tragă în jos.

— Un dezastru peste altul… Mai mult de jumătate din populaţia noastră a murit sau e pe moarte din cauza virusului. Societăţile şi guvernele sunt complet răvăşite, sunt refugiaţi peste tot şi n-avem niciun mijloc de a avea grijă de ei – iar acum flota asta de război pregătindu-se să plece de pe Corrin… Ce-o să facem?

Quentin şi Faykan se foiră stânjeniţi pe scaune. Marele patriarh ar fi trebuit să-i inspire pe alţii, nu să se tânguiască şi să se vaite.

În faţa unui public mult mai numeros, proiectară imaginile pe care aparatele lor de cercetare le luaseră lângă Corrin, în urmă cu doar câteva zile. Tacticienii Jihadului şi mercenari experţi de pe Ginaz se grăbiră să facă o analiză, dar concluzia era evidentă: Omnius avea intenţia să arunce totul într-o ofensivă absolut copleşitoare împotriva omenirii deja slăbite. Transmisiile interceptate arătaseră cât se poate de limpede ţinta maşinilor: Salusa Secundus. Politicienii consternaţi nu aveau nicio cale de a-şi exprima disperarea.

În spatele podiumului pentru discursuri, holoproiecţii ale planetelor luminate arătau părţile tari ale ceea ce mai rămăsese din forţele militare ale Ligii, în timp ce zonele întunecate indicau sisteme aflate încă în carantină strictă. Pierderile de pe urma epidemiei devastaseră armata Jihadului. Nu mai existase nicio ofensivă coordonată împotriva lui Omnius de la cucerirea planetei Honru şi, cu toate că militarii aveau destule nave de luptă goale, existau prea puţini soldaţi sănătoşi pentru a forma echipaje pentru ele. În mijlocul molimei, soldaţii Jihadului care-şi mai puteau îndeplini îndatoririle erau prea împrăştiaţi în eforturile de carantină şi refacere.

— Poate că ar trebui să-i cerem cogitorului Vidad să discute din nou… termenii unei încetări a focului, sugeră reprezentantul de pe Hagal.

Recipientul creierului lui Vidad stătea pe un piedestal de pe o latură a mesei Consiliului, asistat de doi secundanţi, un bărbat extrem de bătrân pe nume Keats şi un nou recrut, Rodane. Keats rosti cu voce şoptită:

— Cogitorul n-a mai ieşit din Zimia de mulţi ani, dar ar fi dornic să se întoarcă pe Hessra şi să se consulte cu colegii săi cogitori…

Marele Patriarh Boro-Ginjo se întoarse către reprezentantul de pe Hagal, parcă nevenindu-i să creadă.

— Vrei să spui să capitulăm în faţa lui Omnius?

— Are cineva o idee mai bună despre cum am putea supravieţui?

— N-avem timp pentru asta, interveni Faykan Butler, agitat. Uitaţi-vă la imaginile astea! Omnius e gata să-şi lanseze flota!

Cu electrofluidul luminând albastru strălucitor datorită activităţii mentale, cogitorul Vidad îşi transmise cuvintele prin difuzoare:

— Atunci recomand să evacuaţi Salusa Secundus. Trupele maşinilor nu pot ajunge de pe Corrin în mai puţin de o lună. Lăsaţi planeta asta goală pentru când vor sosi maşinile, iar Omnius nu va avea parte de nicio victorie!

— Sunt mai mult de un miliard de oameni! gemu viceregele interimar.

Un reprezentant al mercenarilor de pe Ginaz tuşi tare.

— De la Năpastă încoace, există destule lumi goale unde să putem trimite atâţia refugiaţi…

— Inacceptabil! strigă Quentin, nevenindu-i să creadă ce-i auzeau urechile. Nu ne putem ascunde pur şi simplu. Chiar dacă fugim de pe Salusa la timp, nimic nu-l va opri pe Omnius să invadeze lumile noastre slăbite, una după alta. Liga va muri în clipa în care evacuăm capitala!

Îşi încleştă mâinile ca şi cum ar fi vrut să sugrume ceva sau pe cineva, apoi se sili să aştearnă din nou calmul pe trăsăturile lui frumoase.

— Acum – dacă a fost vreodată vremea pentru asta – trebuie să luăm măsuri disperate, decisive.

Toţi ochii se întoarseră către comandantul suprem Vorian Atreides, care stătea ţeapăn pe o latură a scenei. În ciuda înfăţişării lui mereu tinereşti, părea să radieze durere şi tristeţe din cauza morţii soţiei sale, dar se ţinea bine şi cumva reuşea să se stăpânească.

— Îi *distrugem,* vorbi el, cu vocea dură ca oţelul îngheţat. E tot ce putem face.

Unii dintre membrii Consiliului gemură, iar viceregele interimar chiar lăsă să-i scape un râs aproape isteric.

— A, bine! Aşadar, soluţia este cât se poate de simplă: distrugem pur şi simplu maşinile gânditoare! Trebuia să ne gândim la asta mai devreme!

Comandantul suprem stătea în picioare fără să se clintească. Lui Quentin îi părea rău pentru el, gândindu-se la propria lui iubire pentru Wandra. Spera însă că Vor putea să găsească alinare ştiind că Leronica trăise o viaţă lungă, plină, înconjurată de dragostea familiei sale – un lucru rar în aceste vremuri tulburi. După un secol de Jihad, iar acum după pârjolul dezlănţuit al Năpastei, cu toţii aveau parte de mai multă suferinţă şi mai multe stafii decât puteau suporta.

Vor se agăţa de mânia lui, căutând să lovească, să distrugă pe cineva, ca o cale de a-şi uşura durerea din inimă. Uniforma lui, de obicei îngrijită şi curată, era astăzi şifonată şi pătată. Fidel protocolului operaţiunilor militare, Quentin dezaproba oamenii care se abăteau de la disciplina personală, dar acum trecu acest lucru cu vederea.

— Într-un fel sau altul, asta trebuie să fie ultima noastră bătălie.

Vorian Atreides păşi pe podium şi aşteptă vreme de o clipă agonizant de lungă. Tăcerea apăsa greu asupra lui, în timp ce-şi aduna gândurile, cumpănind furia şi durerea.

— După ce ne-am uitat la imaginile obţinute din recunoaştere, cine se poate îndoi că acesta este efectivul total al forţelor militare ale maşinilor? În ultimele două zile, am trimis unsprezece aparate-cercetaş care pliau spaţiul către alte lumi sincronizate alese la întâmplare, şi rapoartele lor susţin aceeaşi concluzie.

Doi cercetaşi fuseseră pierduţi în acţiune, probabil din cauza erorilor de navigaţie, dar informaţiile aduse de cei rămaşi erau cruciale.

— Am aflat astfel că flotele defensive au fost retrase de pe planetele maşinilor. Toate! Omnius a adunat tot armamentul pe Corrin, pentru această unică lovitură supremă.

Marele Patriarh încuviinţă posomorât.

— Trebuie să tremurăm în faţa acestei flote de exterminare.

— Nu, trebuie să murim!

În acest moment Vor surâse şi vorbi cu şi mai multă energie:

— Căci Omnius nu-şi dă seama că această tactică se poate dovedi o slăbiciune – dacă ştim cum s-o exploatăm…

— Despre ce tot vorbeşti? exclamă viceregele interimar O'Kukovich.

În loc să-i răspundă politicianului, Vor se uită direct la Quentin. Ochii lui cenuşii aveau o duritate nouă, fracturată, ca nişte cioburi de sticlă spartă.

— Nu vă daţi seama? Consolidându-şi forţele pentru acest asalt masiv, s-a lăsat să devină vulnerabil *oriunde în altă parte!* În timp ce maşinile gânditoare pornesc împotriva noastră în navele lor greoaie de luptă, armata Jihadului poate lovi *toate celelalte* lumi sincronizate, care sunt practic neapărate!

— Şi cum o să facem asta? strigă Marele Patriarh, cu vocea piţigăiată şi copilărească.

— Trebuie să facem ceea ce este neaşteptat…

Vor încrucişă braţele la piept.

— E singurul mod în care oamenii pot învinge.

Quentin ridică vocea pe deasupra murmurelor zgomotoase, încercând să facă membrii Consiliului să tacă. Ştia că Vor are un plan, şi că era probabil singurul pe care omenirea îl putea adopta.

— Explică-ne *cum,* domnule comandant suprem. Ce arme avem împotriva maşinilor gânditoare?

— Bombe atomice.

Vor îşi roti privirea peste spectatorii agitaţi.

— Un număr copleşitor de focoase nucleare amplificate cu impulsuri. Putem transforma fiecare lume sincronizată într-un tăciune radioactiv, la fel cum am făcut pe Pământ acum nouăzeci şi doi de ani. Dacă rasa umană are destul curaj să folosească din nou armele atomice, îl putem eradica sistematic pe Omnius de pe fiecare lume, una după alta. Distrugem fiecare întrupare a hiperminţii computer, aşa cum intenţionează să ne distrugă el pe noi.

— Dar n-avem timp! se văită din nou Xander Boro-Ginjo,

căutând sprijin printre ceilalţi membri împietriţi ai Consiliului. Maşinile vor porni în curând, cu siguranţă! Am văzut imaginile!

— Deocamdată, flota de exterminare rămâne pe Corrin, încă în curs de adunare. S-ar putea să avem la dispoziţie câteva săptămâni ca să ne pregătim, înainte să plece spre Salusa. Şi chiar după lansare, tot le va lua o lună traversarea – aşa cum a subliniat deja cogitorul, zise Vor, aşteptând.

Quentin se uită dintr-odată la Faykan. Amândoi începuseră să-şi dea seama la ce se gândea comandantul suprem Atreides.

— Omnius n-are decât capacităţi standard de zbor spaţial!

— Însă *noi* avem şi alte opţiuni, continuă Vor cu glas monoton, lipsit de emoţie. O lună e un interval suficient să distrugem fiecare lume sincronizată, până la ultima – *dacă folosim nave care pliază spaţiul.* Putem reproduce victoria noastră finală de pe Pământ pe fiecare dintre aceste lumi, amplificând succesul de multe ori. Vom nimici fiecare hiperminte, una câte una, fără milă şi fără şovăire.

Quentin îşi ţinu răsuflarea, examinând pe rând în minte implicaţiile.

— Dar navele care pliază spaţiul sunt nesigure prin natura lor. Statisticile VenKee arată o rată a pierderilor de până la zece la sută. De fiecare dată când flota noastră pleacă spre o lume sincronizată, vom pierde nave. Există sute de fortăreţe ale lui Omnius. Rata distrugerilor va fi… îngrozitoare!

Vor rămase netulburat.

— Este preferabil dispariţiei totale… În timp ce flota de pe Corrin se târăşte implacabil către Salusa Secundus, noi ne vom strecura în jurul lor şi vom lovi lumile sincronizate neapărate, vom zdrobi metodic fiecare planetă de pe listă şi ne vom croi drum până la lumea principală. Atunci, când vom ajunge chiar pe Corrin, flota de atac va fi prea departe ca să reacţioneze la timp.

Xander Boro-Ginjo îl întrerupse.

— Dar cum rămâne cu oamenii captivi pe lumile sincronizate? N-ar trebui să-i salvăm din sclavie? Vor muri cu toţii dacă declanşăm un holocaust nuclear împotriva lor.

— Măcar vor muri liberi.

— Ei, sunt sigur că asta o să fie o mare consolare pentru ei, mormăi O'Kukovich, dar văzu că opinia celor din încăpere se înclinase în favoarea lui Vor, aşa că tăcu repede. Membrii Consiliului păreau îngroziţi, dar plini de speranţă. Măcar acum aveau un plan care le oferea cât de cât o şansă.

— Şi mai mulţi oameni vor muri dacă *nu* acţionăm decisiv.

Hotărârea şi încrederea lui Vor era înfricoşătoare.

— Iar Salusa Secundus va fi distrusă în acest proces, în ambele cazuri. Nu avem nicio altă şansă.

— Dar cum rămâne cu Salusa? O abandonăm pur şi simplu?

Vocea viceregelui interimar avea o nuanţă neplăcută, plângăreaţă.

— Sacrificarea Salusei Secundus s-ar putea să fie preţul pe care trebuie să-l plătim pentru a pune capăt pentru totdeauna acestui Jihad.

Se încruntă în direcţia containerului care păstra creierul lui Vidad.

— Cogitorul are dreptate: trebuie să evacuăm între timp această planetă!

Quentin îşi simţi stomacul ca de plumb, dar încercă să fie obiectiv. S-ar putea chiar să meargă. Era un risc înfiorător, şi oricum avea să lase urme adânci asupra sufletului uman.

— Chiar dacă flota maşinilor reuşeşte să lovească Salusa, nu va mai exista nicio hiperminte care să ţină roboţii laolaltă după ce-şi vor fi executat programul. Nu vor avea nicio îndrumare şi nicio iniţiativă. Ar trebui să-i putem doborî uşor, unul câte unul.

— Vor fi tot ce va mai rămâne din întregul imperiu sincronizat, zise Faykan.

Ca şi Vorian Atreides, Quentin simţea acum că era dispus să meargă până la orice limită necesară pentru a încheia acest conflict – sau să moară încercând. Chiar şi recenta întoarcere miraculoasă a nepoatei lui, Rayna, îi aducea aminte de părinţii ei, morţi pe Parmentier, de toate miliardele de fiinţe umane pe care Omnius le măcelărise deja.

— Sunt de acord cu comandantul suprem. Este cea mai bună şansă pe care-o avem, şi nu trebuie să îndrăznim măcar să ignorăm această ocazie de a ne asigura supravieţuirea. Soldaţii mei din armata Jihadului se vor oferi voluntari pentru echipajele navelor de luptă care pliază spaţiul, chiar cunoscând riscurile extreme – deşi atât de mulţi au murit deja de Năpastă şi nu ştiu dacă mai putem aduna suficient personal. Gândiţi-vă numai la toate bombardierele kindjale care vor avea nevoie de piloţi…

Marele Patriarh îşi ţuguie buzele.

— Sunt sigur că putem găsi oricâţi martirişti dornici să completeze rândurile. Au cerut o şansă de se sacrifica împotriva maşinilor.

Vedea în asta o cale de a rezolva două probleme dintr-odată.

— Deocamdată, pot pilota aparate-cercetaş care pliază spaţiul, sugeră Faykan. E riscant, dar avem nevoie de rapoarte regulate de pe Corrin. Nu există alt mod de a urmări când începe să se îndrepte spre noi acea forţă robotică. Odată ce se lansează flota de exterminare, timpul începe să se scurgă.

Quentin se gândi, calculând în minte.

— Ştim de la navele de actualizare capturate că există cinci sute patruzeci şi trei de lumi sincronizate. Vom avea nevoie să trimitem un grup de atac destul de mare către fiecare dintre aceste planete pentru a asigura victoria acolo. Doar pentru că şi-au trimis navele grele pe Corrin nu înseamnă că nu vor lupta!

— Vom avea nevoie de mii de nave cu doar un schelet de echipaj şi escadrile complete de bombardiere pentru a

lansa bombele atomice cu impuls, preciză Faykan.

Simpla idee părea să-i taie răsuflarea.

— Un salt după altul, şi încă unul, şi de fiecare dată putem pierde câte o zecime din forţe.

Înghiţi cu greutate.

— N-are niciun rost să aşteptăm. Ar trebui să lansăm ceea ce avem imediat şi să începem această Mare Purificare.

Vor înălţă bărbia.

— Între timp, trebuie să folosim fiecare resursă a Ligii pentru a începe să fabricăm focoasele nucleare necesare. Avem unele stocuri, dar ne trebuie mai multe bombe atomice cu impuls decât a produs vreodată rasa umană – şi avem nevoie de ele *acum.* Mai trebuie să instalăm sau să activăm motoarele care pliază spaţiul pe toate navele disponibile. Pentru primele misiuni va trebui să le folosim pe cele aflate în funcţiune din primul grup pe care Xavier şi cu mine le-am comandat pe Kolhar, cu şaizeci de ani în urmă.

În spatele încăperii, cei doi secundanţi cu robe galbene se ridicară repede în picioare, luând recipientul de păstrare al lui Vidad.

— Cogitorul este foarte îngrijorat, zise bătrânul Keats. Se va întoarce pe Hessra pentru a discuta despre această întorsătură a evenimentelor cu colegii săi, cogitorii din Turnul de Fildeş.

— Discutaţi cât doriţi, răspunse Vor, cu o nuanţă de dispreţ în glas. Până când ajungeţi la o concluzie, se va termina totul.

Lasă-i pe oamenii plini de osânză şi maşinile gânditoare să locuiască pe lumile confortabile din această galaxie. Noi preferăm locurile pustii, izolate, pentru că ne fortifică creierele organice şi ne fac invincibili. Chiar când cymecii mei vor cuceri totul, aceste locuri dificile trebuie să rămână adăposturile noastre favorite.

GENERALUL AGAMEMNON,
Noi memorii

Titanii îi omorâseră prea repede pe cei cinci cogitori din Turnul de Fildeş, iar acum generalul Agamemnon îşi regreta răzbunarea pripită. *După atâtea decenii în care m-am simţit vânat şi neputincios, ar fi trebuit să-mi savurez cucerirea.*

Acum, prea târziu, se gândi la cât de satisfăcător ar fi fost să disece străvechile creiere, desfăcând pe rând câte un strat de materie mentală ori ştergând fragmente de gânduri conţinute în fiecare contur încreţit al cortexului. Sau Juno ar fi putut adăuga impurităţi interesante în electrofluid şi ar fi putut urmări împreună reacţiile neobişnuite.

Dar toţi cogitorii erau deja distruşi. Stupidă lipsă de prevedere!

În loc de asta, pe măsură ce ultimii trei titani îşi consolidau stăpânirea pe Hessra, erau siliţi să se distreze torturând călugării secundanţi captivi, fiinţe umane care renunţaseră la viaţa lor personală pentru a-i îngriji pe cogitori. Toţi secundanţii fuseseră lăsaţi acum fără povara lor de carne, creierele le fuseseră smulse din cranii ca nişte fructe coapte şi instalate fără acordul lor în recipiente de păstrare pentru cymeci. Sclavi, animale favorite, experimente…

Din cauză că refuzaseră la început să coopereze cu cuceritorii, neocymecilor secundanţi hibrizi li se instalase un set de ace inductoare de tortură, tije mentale modificate introduse în ţesutul dezgolit al creierului.

Dintr-un turn aflat sus, deasupra straturilor de gheaţă,

generalul titan îşi concentră filamentele optice, rotindu-şi turela capului ca să-şi examineze cucerirea mohorâtă. Oriunde apăreau prin gheţar proeminenţe cenuşii sau negre, se zăreau nişte pete stranii, albastre. Firicele de licheni şi muşchi rezistent găseau hrană în crăpăturile arhaicului perete de gheaţă, convertind lumina slabă a soarelui în destulă energie cât să le susţină viaţa. Din când în când, cădeau bucăţi de gheaţă şi lichenii albaştri cu multe ramuri se ofileau imediat, odată expuşi la aerul îngheţat.

Agamemnon făcuse un studiu fugar al unora dintre consemnările şi tratatele referitoare la electrofluid, alcătuite de cogitori de-a lungul mileniilor. După cât se părea, mineralele şi alte urme de elemente de la aceşti licheni locali se combinau cu scurgerile de apă, care se infiltra în curenţii subterani de pe Hessra. În laboratoarele adânci şi în halele fabricilor de la baza străvechilor turnuri negre, călugării folosiseră această apă pentru a produce electrofluidul bogat în substanţe nutritive.

Vreme de o mie de ani, Agamemnon şi cymecii săi avuseseră nevoie de rezerve permanente pentru a-şi păstra creierele proaspete şi agere, iar cogitorii păstraseră o relaţie instabilă şi neutră cu cymecii, permiţând un comerţ clandestin cu puternicul lichid de susţinere a vieţii, în ciuda izolării autoimpuse.

Dar lui Agamemnon nu-i plăcea să fie dator nimănui. Titanii cuceritori confiscaseră instalaţiile de producţie şi îi „încurajau energic” pe neocymecii-secundanţi să continue să fabrice substanţa concentrată.

Cu un zăngănit de paşi metodici, un alt păşitor titan intră în turnul înalt de observaţie. Agamemnon îl identifică pe noul-venit ca fiind Dante, care se opri şi aşteptă să-i acorde generalul atenţie.

— Am terminat cu analiza imaginilor recente pe care cercetaşii noştri neocymeci le-au luat de pe Richese şi Bela Tegeuse…

Făcu o pauză, asigurându-se că a atras întreaga atenţie a

conducătorului său.

— Veştile nu sunt bune.

— În zilele astea, veştile nu sunt niciodată bune. Ce e?

— După ce ne-am retras, forţele lui Omnius s-au întors şi au pustiit ambele planete, omorând restul populaţiei umane care ne-a slujit cândva. Toţi neocymecii fugiseră deja – un mic avantaj, presupun – dar fără captivii noştri umani, nu mai avem un rezervor din care să facem şi alţi cymeci.

Agamemnon se simţi furios şi mâhnit.

— Cu *hrethgirii* zvârcolindu-se şi murind de molimele blestemate ale lui Yorek Thurr, Omnius îşi poate îndrepta din nou atenţia asupra noastră. Sunt zile negre, Dante. Maşinile gânditoare ne-au distrus ultima lume importantă, lăsându-ne prinşi aici fără adepţi, fără populaţie pe care s-o transformăm în sclavi, doar vreo sută de neocymeci, câţiva călugări secundanţi convertiţi… şi trei titani.

Braţele cu arme de artilerie tresăriră ca şi cum ar fi vrut în subconştient să facă gaură în peretele turnului.

— Avusesem intenţia să încep o nouă Epocă a Titanilor, dar am fost hăituiţi de maşinile gânditoare şi vânaţi de oameni şi de blestematele lor de magiciene. Uite ce-a mai rămas din noi! Cine va mai conduce acum marea noastră rebeliune?

— Există numeroşi candidaţi neocymeci dintre care să alegi.

— Pot îndeplini ordine, dar nu pot produce o strategie câştigătoare. Nici măcar unul dintre ei nu dă dovadă de potenţial de comandant militar. Au fost crescuţi în captivitate şi s-au oferit voluntari pentru o şansă de a le fi smulse creierele din ţeastă. La ce sunt buni? Am nevoie de un *luptător,* de un comandant!

— Deocamdată suntem în siguranţă aici, generale. Omnius nu ştie unde să ne găsească. Poate că ar trebui să fim pur şi simplu mulţumiţi pe Hessra…

Agamemnon îşi roti turela capului, cu filamentele optice aprinse.

— Istoria îi observă rareori pe cei care rămân mulţumiţi.

În timp ce cuplul de titani stătea cu ochii aţintiţi în oceanul de stele, reţeaua lui Agamemnon se conectă la senzorii externi şi prinse un impuls al unei nave neaşteptate, care se apropia. Curios, se concentră şi aşteptă confirmarea. Juno se afla în centrul de control al cymecilor, instalat în sala principală unde-i măcelăriseră pe cei cinci cogitori din Turnul de Fildeş. Aşa cum se aştepta generalul, dulcea ei voce sintetizată sosi în curând prin linia directă de comunicaţii în recipientul său de păstrare.

— Agamemnon, dragostea mea, am o mare surpriză pentru tine – un vizitator.

Dante, pe aceeaşi frecvenţă, răspunse cu rezerve.

— Ne-a găsit deja Omnius? Trebuie să ne mutăm şi să ne ascundem din nou?

— M-am săturat să mă ascund, replică Agamemnon. Cine e, Juno?

Vocea ei era săltăreaţă şi voioasă.

— Păi, e ultimul dintre cogitorii noştri din Turnul de Fildeş – Vidad, întorcându-se acasă! Le transmite salutări celor cinci colegi ai lui. Vai, niciunul nu-i poate răspunde!

Agamemnon simţi un val de emoţie inundându-i electro-fluidul sclipitor.

— Asta e într-adevăr neaşteptat. Vidad nu ştie că ceilalţi cogitori sunt morţi!

— Susţine că are veşti urgente şi cere o convocare imediată, continuă Juno.

— Poate că a descoperit în sfârşit demonstraţia unei teoreme matematice antice, sugeră Dante cu sarcasm. Abia aştept s-o aud…

— Aranjează o ambuscadă, ceru Agamemnon. Îl vreau capturat pe ultimul cogitor. Apoi… ne putem ocupa de el pe îndelete!

*

În timpul lungii călătorii de pe Salusa Secundus, pe Vidad îl preocupară intens gânduri supărătoare. Fundamentul existenţei cogitorilor din Turnul de Fildeş era să rămână izolaţi, să nu se amestece. Atât hipermintea, cât şi oamenii erau forme de viaţă conştiente de sine, chiar dacă se bazau pe principii fundamental diferite. Când îi îngăduiseră Serenei Butler să-i deplaseze din poziţia lor menţinută îndelung, rezultatul fusese un dezastru. În consecinţă, fervoarea Jihadului se înzecise pentru următorii şaizeci de ani.

Acum totuşi, Vidad ştia că oamenii aveau intenţia de a nimici toate întrupările lui Omnius. Cerea neutralitatea o completă neparticipare, dacă era în joc dispariţia totală a unei prezenţe conştiente de sine? Sau îl împuternicea cu menţinerea unei balanţe atente a puterii? Vidad nu putea hotărî singur în privinţa asta. Cei şase cogitori formau o unitate, un grup de discuţii ce cuprindea practic toată înţelepciunea umană. Se grăbise să se întoarcă pe Hessra ca să pună întrebarea. După multe discuţii corespunzătoare, cogitorii aveau să ajungă la un consens în legătură cu ce să facă.

Vidad plecase imediat după ce Consiliul Jihadului luase hotărârea. Nu ştia cât timp avea la dispoziţie.

Doi dintre loialii săi secundanţi pilotau nava rapidă. Rodane era un proaspăt recrut pe care Vidad îl instruise în anii petrecuţi în Zimia. Keats, extrem de bătrân dar încă funcţional, fusese recrutat de Marele Patriarh Ginjo cu multă vreme în urmă şi-i slujise pe cogitorii din Turnul de Fildeş timp de aproape şaptezeci de ani; părea aproape de sfârşitul vieţii sale folositoare, iar acest drum spre Hessra avea cu siguranţă să fie ultimul. Mulţi dintre primii recruţi ai lui Ginjo muriseră deja şi erau înmormântaţi în crevasele deschise de pe gheţarii care se deplasau încet. Cogitorii lui Vidad urmau să aibă nevoie curând de noi voluntari.

Pe drum, Vidad petrecu fiecare oră a fiecărei zile contemplând problema importantă a loviturilor plănuite cu arme atomice cu impuls. Nu ajunsese la nicio hotărâre care să poate fi susţinută înainte de a ajunge pe planetoidul îngheţat. Vidad transmise apeluri directe celorlalţi cinci cogitori care aşteptau în citadelă dar, destul de ciudat, nu primi niciun răspuns.

În timp ce Rodane pilota nava către gheţarul-destinaţie, Keats se uită pe hublourile din cabină.

— Aici s-a întâmplat ceva, vorbi el, cu voce scrâşnită. Gheaţa din jurul turnurilor a fost excavată. Văd cratere care arată ca şi cum ar fi fost făcute de… explozii. Sugerez să înaintăm cu prudenţă.

— Trebuie să stabilim ce s-a întâmplat, zise Vidad.

Plotul mai tânăr descrise un cerc mai aproape de citadelă, unde ar fi aterizat în mod normal. Deşi avea ochii bătrâni şi apoşi, Keats zări primul ambuscada.

— Maşini, artilerie… cymeci! Scoate-ne de aici!

Zăpăcit, Rodane aruncă o privire spre containerul creierului cogitorului, pentru ordine suplimentare. Manevră comenzile, dar nu destul de repede. Îndată ce cursul micului aparat se modifică, cymecii ieşiră din ascunzătorile de pe gheaţă şi de sub citadelă. Forme zburătoare ieşiră la atac şi păşitoare de luptă se revărsară din adăposturi ascunse, ridicând braţele de artilerie şi deschizând focul.

În timp ce obuzele explodau în jurul lor, izbucniri de lumină trimiteau unde de şoc paralizante prin vehicul. Tânărul pilot se feri nesigur într-o parte şi într-alta, dar Keats îi luă comenzile şi făcu nişte manevre mai brutale.

— Prudenţa ta o să ne aducă moartea, Rodane.

O transmisie frenetică pârâi în sfârşit pe canalul pe care Vidad se aşteptase să audă vocile colegilor lui cogitori. Vocea era doar un impuls electronic descifrat de sistemele de comunicaţii. Arhaicul filosof nu recunoscu tonul sau inflexiunea, dar cuvintele erau uluitoare. Venea de la unul dintre călugării secundanţi.

— Titanii au cucerit Hessra! I-au ucis pe cei cinci cogitori

şi mulţi secundanţi... În afară de câţiva dintre noi, şi nu suntem vii. Am fost transformaţi în cymeci, obligaţi să-i slujim. Cogitor Vidad, eşti ultimul! Fugi! Mai mult decât orice, trebuie să rămâi în viaţă...

Apoi se auziră zgomote de luptă şi ţipete, impulsuri de agonie ca nişte ecouri, transmise în universul deschis şi nepăsător.

Trei forme de cymeci zburătoare accelerară spre ei, aruncând cu proiectile, încercând să-i doboare din cer. Forme păşitoare mai mari ieşiră la suprafaţa banchizei. Unul dintre corpurile monstruoase de războinic era atât de uriaş încât trebuie să fi fost un titan. Exploziile erupseră în aer peste tot în jurul lor.

Keats forţă motoarele micului vehicul, fără să cruţe niciun pic de combustibil, făcându-le să ardă la acceleraţie maximă ca să-i elibereze de pe Hessra. Deşi era protejat în recipientul de păstrare, Vidad ştia că acceleraţia nemiloasă avea să fie prea mult pentru corpul fragil al lui Keats.

— O să mori...

— Iar tu... vei trăi, reuşi să şoptească Keats cu voce întretăiată, înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Nu avea puterea de a continua să respire sub o asemenea acceleraţie constantă, brutală. Câteva dintre oasele mai delicate i se frânseră.

Rodane era totuşi puternic şi adaptabil. Avea să supravieţuiască. Lui Vidad nu-i trebuia decât un singur asistent. Zburând pe o traiectorie automată de evadare, se smulseră de pe îngheţata Hessra, năpustindu-se în adâncul spaţiului, departe de sistem. Urmăritorii cymeci cu rază scurtă de acţiune coborâră la loc, transmiţând înjurături furioase.

Pe scaunul din cabină, trupul bătrân al lui Keats zăcea în nemişcarea cenuşie specifică morţii, dar secundantul mai tânăr încă se lupta, respirând cu greutate. Când ajunseră la marginea sistemului, acceleraţia scăzu automat, iar Rodane îşi reveni. Cu ochii mari, se uită cu tristeţe, în stare de şoc, la însoţitorul lui mai vârstnic, care-şi dăduse viaţa ca să

poată scăpa cogitorul.

— Acum unde mergem, Vidad? întrebă secundantul, panicat.

Cogitorul se gândi la cei cinci însoţitori ai săi, cu toţii ucişi de cymecii care puseseră mâna pe Hessra, după cât se pare în încercarea de a se ascunde de Omnius. Vidad era singurul filosof care putea să decidă cum să reacţioneze la holocaustul atomic iminent pe care voia să-l dezlănţuie Vorian Atreides. Era obiectiv, neutru, inteligent… Şi fusese cândva uman. Ştiind ce le făcuseră cymecii tuturor colegilor săi, cum să nu simtă măcar o umbră a unei emoţii de mult uitate? A… răzbunării? Avea încă un motiv să-i vorbească hiperminţii.

— Stabileşte cursul spre Corrin, ordonă Vidad.

De-a lungul tuturor anilor acestui Jihad, am ştiut că trebuie să fim pregătiţi pentru orice atac. În cele din urmă totuşi, pregătirile nu sunt suficiente. Trebuie să fim dornici să acţionăm.

COMANDANTUL SUPREM VORIAN ATREIDES,
luare de cuvânt în faţa Consiliului Jihadului

Deşi moartea Leronicăi îl lăsă cu un gol întunecat pe dinăuntru, la fel de pustiu ca şi cele mai rarefiate întinderi ale spaţiului, Vor nu avea timp să fie îndurerat. Avea timp doar cât să fie comandant suprem…

Şi să salveze rasa umană.

Armata Jihadului se angajase deja într-un efort intens, de urgenţă. Aparate-spion care pliau spaţiul, cele mai multe pilotate de voluntari martirişti, se repezeau până pe Corrin şi înapoi, aducând rapoarte regulate cu privire la progresul flotei gigantice pe care-o strânsese Omnius. În clipa în care hoarda robotică părăsea sistemul gigantei roşii, oamenii Ligii aveau să ştie că numărătoarea inversă începuse.

Alţi cercetaşi care pliau spaţiul zburau de la o lume la alta, purtând veştile şi chemând la luptă supravieţuitorii omenirii; zeci dintre ei dispăreau fără urmă, dar destui mesageri purtând aceleaşi veşti alergau de colo până colo ca să păstreze liniile de comunicaţii. Niciodată până atunci nu mai fuseseră planetele Ligii Nobililor atât de bine ţinute la zi cu informaţiile.

La întoarcerea de pe Parmentierul devastat de molimă, Vor şi cu Abulurd o aduseseră în Zimia pe tânăra Rayna. Faykan, unchiul ei, o luase imediat pe fetiţă sub aripa lui ocrotitoare. Fusese foarte apropiat de fratele lui, Rikov, şi considera supravieţuirea copilei drept un miracol. Deşi îi căzuse tot părul, măcar supravieţuise virusului. În momentele lui de cinism, Vor se gândea că Faykan părea interesat în primul rând de a o folosi pe fetiţă ca pe o unealtă politică pentru propriile lui scopuri, ca simbol menit să arate că fiinţele umane puteau cu adevărat să

supravieţuiască molimelor trimise de Omnius.

Sper că asta va ajuta la ceva…

Pe când se asamblau piesele Marii Purificări, se aduna flota uriaşă şi se trasa planul tactic pe hărţile stelare arătând coordonatele fiecărei lumi sincronizate, comandantul suprem îi însărcină pe Faykan şi pe Abulurd cu sarcina imposibilă de a evacua Salusa Secundus. Avu grijă ca fiii lui gemeni şi familiile lor să se afle printre primii duşi la adăpost. Apoi, ştiind că restul operaţiunii se afla în mâini pricepute, Vor se concentră asupra scopului principal.

Departe de capitală, şantierele de pe Kolhar lucrau zi şi noapte ca să echipeze navele uriaşe şi javelinele Ligii cu noile propulsoare. Norma Cenva, nepierzându-şi niciodată credinţa în motoarele care pliau spaţiul, insistase de ani de zile ca multe dintre navele esenţiale să fie înzestrate cu această capacitate, fie că ar fi folosit-o sau nu vreodată. Acum, Vor îi aplaudă prevederea.

Toate stocurile de bombe atomice cu impuls fură adunate şi încărcate la bordul vehiculelor spaţiale existente ale Jihadului, în timp ce noi focoase nucleare erau produse cu frenezie pe toate planetele industriale ale Ligii.

Ar fi trebuit să planificăm mai bine. Ar fi trebuit să anticipăm nevoia. Ar fi trebuit să fim gata!

Primele douăsprezece nave de luptă care pliau spaţiul, cele echipate deja cu capricioasele motoare Holtzman, fură încărcate cu bombe atomice cu impuls şi cu echipe de voluntari care să piloteze escadrilele necesare de kindjale destinate bombardamentului. Acestea erau avangarda, trimisă imediat să înceapă exterminarea sistematică a tuturor întrupărilor hiperminţii.

În sfârşit, la trei săptămâni şi trei zile după ce Quentin şi Faykan se întorseseră prima oară de pe Corrin ca să dea alarma, pilotul martirist al unui aparat-cercetaş se întoarse pe Zimia. Era atât de agitat, încât aproape că se prăbuşi cu nava în timp ce încerca să aterizeze. Două nave care pliau spaţiul fugiseră înapoi cu veştile, dar numai una supravieţuise.

— Maşinile pornesc! Omnius a lansat flota de exterminare!

Auzind raportul, Vor făcu să amuţească strigătele de spaimă ale celorlalţi ofiţeri ai Jihadului din cartierul general. Dădu pur şi simplu din cap şi se uită la calendar, însemnând cât timp le mai rămăsese.

Sunt cogitorii complet neutri, aşa cum pretind? Sau „neutru” este doar un eufemism pentru unul dintre cele mai mari acte de laşitate din istoria rasei umane?

NAAM CEL BĂTRÂN,
Primul istoric oficial al Jihadului

După plecarea planificată a flotei de exterminare, Erasmus şi hipermintea aveau puţine lucruri de făcut pe Corrin. Imensa şi invincibila armadă de nave de război robotice se afla pe drum de şase zile, urmându-şi implacabil traseul programat către Salusa Secundus. Vehiculele erau lente, neînduplecate şi de neoprit.

Omnius nu vedea niciun motiv să se oprească. Planul fusese pus în mişcare, iar rezultatele erau inevitabile.

Înăuntrul vilei somptuoase a robotului, el şi cu Omnius discutau despre o pictură, un peisaj montan realizat cu o imaginaţie extravagantă.

— Este o creaţie originală, executată de unul dintre prizonierii umani. Cred că are mult talent.

Erasmus fusese surprins de măiestria sclavului, de felul în care amesteca pigmenţii şi procedeele. Acum, că hipermintea avea în interiorul său o copie a personalităţii independente a robotului, poate că începea să înţeleagă nuanţele.

Uitându-se la pictură prin unul dintre ochii-de-pază zburători, Omnius nu vedea de ce robotul găsea în ea o valoare atât de mare.

— Ilustraţia este incorectă din punct de vedere fizic în patru sute treizeci şi unu de detalii. Actul în sine al picturii este inferior proceselor specifice de reprezentare a imaginii din aproape toate punctele de vedere. De ce preţuieşti această… artă?

— Pentru că este dificil de făcut, răspunse Erasmus. Procesul creator este complex, iar fiinţele umane sunt maestre la aşa ceva.

Îşi îndreptă filamentele optice spre capodoperă,

analizând fiecare trăsătură de penel şi absorbind natura interpretativă a lucrării.

— În fiecare zi mă uit la această pictură şi mă minunez. Ca să înţeleg mai bine procesul creator, am disecat chiar şi creierul artistului, dar n-am găsit nicio diferenţă specială.

— Arta se creează uşor, comentă Omnius. Îi exagerezi importanţa.

— Înainte de a face o asemenea afirmaţie, îţi sugerez să încerci chiar tu actul creaţiei. Fă ceva plăcut şi *original,* nu o copie a unei opere existente în baza ta de date. O să vezi şi singur ce greu e…

Din nefericire, Omnius acceptă provocarea.

Două zile mai târziu, Erasmus stătea înăuntrul unei materializări uluitor transformate a schimbătoarei Turle Centrale, care acum se înălţa ca un palat ostentativ cu cupole aurii. Ca să-şi etaleze nou-descoperita înzestrare artistică, hipermintea umpluse Turla cu piese mecanice statuare şi culturale de înaltă tehnologie, făcute în întregime din metal lucitor, plaz-curcubeu orbitor şi materiale asemănătoare cu lemnul de tek. Nu erau imagini umane. Omnius făcuse totul repede, ca pentru a-şi întări afirmaţia potrivit căreia creativitatea era o simplă aptitudine care putea fi reprodusă şi învăţată.

Observând totuşi lipsa de inovaţie şi ştiind că hipermintea nici măcar nu-şi dădea seama de diferenţa dintre lucrarea lui şi o capodoperă adevărată, Erasmus nu era convins. Gilbertus, care nu se declarase niciodată artist, s-ar fi putut descurca mai bine. Poate chiar şi clona Serenei Butler…

Simulând interesul, robotul independent studie un alt perete interior al palatului boltit. Conţinea o imensă expoziţie video, în rame aurii, a noii arte a maşinilor proaspăt create de Omnius, un caleidoscop de metalfluid în forme moderniste. Din propriile sale fişiere şi din experienţă, Erasmus recunoscu faptul că acest proiect artistic era modelat după expoziţiile de o creativitate dezlănţuită din muzeele, galeriile şi casele elegante umane.

În cele din urmă, găsesc că toate astea nu sunt deloc incitante. Neinspirate şi imitative. Robotul clătină din cap dezaprobator, reproducând un manierism pe care-l observase la subiectele umane.

— Nu-mi apreciezi arta?

Omnius îl surprinse recunoscând semnificaţia gestului.

— N-am spus asta. O găsesc… interesantă.

Erasmus n-ar fi trebuit niciodată să lase garda jos, când ochii-de-pază erau întotdeauna acolo, mereu observând.

— Arta e subiectivă. Mă străduiesc doar, în felul meu necorespunzător, să-ţi înţeleg opera…

— Şi vei continua să te străduieşti. Trebuie să păstrez totuşi unele secrete faţă de tine.

Hipermintea emise un râs zgomotos dar sec, pe care-l înregistrase de la unul dintre sclavii umani. Erasmus i se alătură.

— Percep ipocrizie în hohotele tale, zise Omnius.

Robotul ştia că era capabil să moduleze fiecare sunet pe care-l scotea, pentru a produce exact efectul pe care-l dorea. *Încearcă Omnius să mă prindă în capcană, sau să mă încurce? Dacă e aşa, nu se descurcă prea bine.*

— Am avut intenţia să fie la fel de sincere ca şi ale tale, replică Erasmus, un comentariu suficient de neutru.

Înainte ca discuţia să continue, Omnius îşi abătu atenţia.

— O navă din afară se apropie de Turla Centrală!

Vehiculul neanunţat intrase în sistem cu acceleraţie extrem de mare, transmiţând semnale de neutralitate în ciuda configuraţiei specifice Ligii.

— Cogitorul Vidad aduce informaţii importante pentru Omnius. Este vital să le asculţi!

— Voi asculta ce are de spus cogitorul înainte de a face orice extrapolare, răspunse hipermintea. Îl pot omorî oricând mai târziu, dacă doresc.

Nu peste multă vreme, uşile masive de la intrarea Turlei aurii se deschiseră şi un om în robă galbenă pătrunse în încăpere tremurând, încadrat de o escortă de roboţi paznici. Tânărul era plin de vânătăi şi obosit după ce

petrecuse mai mult de o săptămână suferind cea mai mare acceleraţie pe care-o putea suporta trupul său fragil. Acum se lupta să care un container plin cu electrofluid care conţinea creierul străvechiului filosof, deşi unul dintre roboţi l-ar fi putut duce cu uşurinţă. Bărbatul în robă galbenă părea slab şi extenuat, abia în stare să se ţină pe picioare.

— Au trecut mulţi ani de când ai vorbit ultima oară cu noi, cogitor Vidad, rosti Erasmus, făcând un pas în faţă ca un ambasador. Iar rezultatele acestor interacţiuni n-au fost avantajoase pentru noi.

— N-au fost avantajoase pentru niciuna dintre părţi. Noi, cogitorii din Turnul de Fildeş, am comis o semnificativă eroare de calcul, spuse vocea direct dintr-un difuzor de pe o latură a containerului.

— De ce-ar trebui să te ascult din nou?

Omnius îşi modulă volumul vocii în aşa fel încât cuvintele lui tunătoare făcură pereţii să vibreze.

— Pentru că aduc date relevante care-ţi lipsesc. M-am întors de curând pe Hessra doar ca să descopăr că titanul Agamemnon şi adepţii săi cymeci şi-au stabilit acolo noua bază. I-au ucis pe cei cinci colegi ai mei cogitori, au pus stăpânire pe laboratoarele de producere a electrofluidului şi i-au înrobit pe secundanţi.

— Aşadar, acolo s-au dus să se ascundă titanii după ce au abandonat Richese, îi zise Erasmus lui Omnius. O informaţie valoroasă, într-adevăr.

— De ce-ai venit să ne dezvălui această informaţie? vru să ştie hipermintea. Nu e logic să te implici într-un conflict.

— Vreau ca cymecii să fie distruşi, răspunse Vidad. Tu o poţi face.

Erasmus fu surprins.

— Aşa vorbeşte un cogitor luminat?

— Am fost om cândva. Ceilalţi cinci cogitori erau partenerii mei filosofici de mai mult de un mileniu. Titanii i-au asasinat. E surprinzător că doresc răzbunare?

Secundantul ostenit se căznea să susţină în continuare recipientul greu, de păstrare a creierului lui Vidad.

Omnius cântări informaţia.

— În acest moment, flota mea de război este ocupată cu altă misiune. După ce reuşim, comandanţii roboţi se vor întoarce aici pentru noi programări. Le voi da atunci instrucţiuni să-i distrugă pe toţi neocymecii rămaşi şi să-i captureze pe titanii rebeli.

Hipermintea părea să se delecteze cu noua situaţie.

— Foarte curând, cu *hrethgirii* şi cymecii înfrânţi, universul poate continua să evolueze pe o cale raţională şi eficientă, sub îndrumarea mea ageră.

Fără să schimbe tonul vocii sale simulate, Vidad continuă:

— Situaţia e mai complicată de atât. Liga a descoperit uriaşa ta flotă cu multe săptămâni în urmă. Când am plecat de pe Zimia, îţi monitorizau deja avansul. Ştiu şi că celelalte lumi sincronizate nu sunt apărate.

Într-un ritm vioi, rezumă planul Consiliului Jihadului de a lansa o serie de masacre nucleare fulgerătoare, folosind viteza excepţională a motoarelor care pliază spaţiul.

— De fapt, primele atacuri cu bombe atomice cu impuls au avut probabil loc la scurtă vreme după ce am plecat, şi am petrecut mai mult de o lună traversând de pe Salusa pe Hessra şi apoi spre Corrin. Cu siguranţă, Marea Purificare se desfăşoară chiar în timp ce vorbim. Prin urmare, trebuie să fii pregătit pentru un atac atomic în orice clipă, în orice loc.

Cu îngrijorare crescândă, Erasmus extrapolă scenarii şi consecinţe. Bănuiseră de mult că *hrethgirii* aveau acces la un soi de călătorie spaţială instantanee. Iar o flotă umană cu arme atomice cu impuls ar fi putut foarte bine să fi nimicit deja multe lumi sincronizate. Cu flota de exterminare plecată, chiar şi Corrinul era vulnerabil la un asemenea atac.

— Interesant, vorbi hipermintea, prelucrând detaliile. De ce ai dezvălui asemenea planuri? Cogitorii pretind că sunt neutri, dar tu pari să te dai de partea noastră – în afară de cazul în care este un şiretlic…

— N-am niciun plan ascuns, zise Vidad. Fiind neutri,

cogitorii n-au dorit niciodată să vadă distruse nici maşinile gânditoare, nici oamenii. Hotărârea mea concordă în întregime cu această filosofie.

Erasmus privi luminile artistice fulgerând peste tot în jurul lui în interiorul Turlei şi ştiu că Omnius transmitea deja instrucţiuni slujitorilor săi maşini, făcând pregătiri defensive şi expediind cele mai rapide vehicule disponibile.

— Eu sunt cel dintâi Omnius. Pentru propria mea conservare, trebuie să rechem flota de război să apere Corrinul. Întreaga flotă! Dacă celelalte lumi sincronizate opun destulă rezistenţă pentru a întârzia avansul oamenilor, există o probabilitate diferită de zero ca unele dintre cele mai rapide nave de luptă să se întoarcă înainte de a fi prea târziu. Nu-mi pot asuma niciun risc împotriva acestor *hrethgiri* iraţionali. Cu toate navele întoarse aici, ca să apere Corrinul, oamenii nu vor îndrăzni să pornească un atac împotriva mea.

Erasmus ştia că avea să fie nevoie de timp pentru a trimite un mesaj flotei enorme, plecate deja de opt zile, şi chiar şi mai mult ca să întoarcă navele greoaie şi să le aducă în grabă înapoi pe Corrin, limitaţi, aşa cum erau, de motoarele lor stelare tradiţionale.

N-o să fie destul timp.

În frenezia emoţională a războiului, chiar şi cel mai oţelit războinic poate vărsa lacrimi pentru ceea ce are de făcut.
COMANDANTUL SUPREM VORIAN ATREIDES,
Memorii de război

În timp de flota robotică înainta spre Salusa, armata Jihadului îşi continua Marea Purificare pentru a eradica lumile sincronizate neapărate. Înainte ca acest final de partidă să se încheie, fie rasa umană, fie maşinile gânditoare aveau să fie distruse. Nu putea exista alt rezultat.

Pe puntea de comandă a navei sale amiral reechipate, L.S. *Victoria Serenei,* Vorian Atreides se încordă când intrară în funcţiune motoarele Holtzman.

— Pregătiţi-vă de plecare. Omnius ne aşteaptă acolo!

Numeroşii membri martirişti ai echipajului rostiră o rugăciune aprinsă înainte de primul salt. Vorian prefera totuşi să se bazeze pe sistemele de navigaţie îmbunătăţite pe care Norma Cenva le instalase în secret în câteva dintre cele mai bune nave ale sale. Fusese întotdeauna un comandant pragmatic.

— Pentru Dumnezeu şi sfânta Serena! strigă echipajul la unison.

Comandantul suprem făcu un semn liniştitor din cap către navigatorul palid. Dădu comanda, apoi închise fără să vrea ochii, atunci când grupul său de luptă se aruncă în sălbăticia primejdioasă a spaţiului pliat. Fusese întotdeauna pregătit să moară în bătălia împotriva maşinilor. Spera totuşi să nu-şi întâlnească sfârşitul doar rătăcindu-se sau lovind din greşeală un asteroid.

Cu decenii în urmă, prototipul computerizat al sistemului de navigaţie al Normei îmbunătăţise considerabil siguranţa navelor care pliau spaţiul, dar Consiliul Jihadului, speriat, le interzisese folosirea. Totuşi, Vor stătuse de vorbă cu ea între patru ochi la şantierele VenKee, unde motoarele Holtzman erau montate în vehiculele flotei Jihadului. La

ordinul direct al comandantului suprem, Norma instalase pe furiş cele douăsprezece dispozitive bazate pe computere care-i mai rămăseseră, ascunzându-le adânc printre sistemele de navigaţie ale navelor alese. Vor nu avea nici cea mai mică intenţie să lase superstiţia să-i micşoreze şansele de victorie.

În ultimele săptămâni, grup după grup făcuseră saltul în spaţiul sincronizat de îndată ce armele, vehiculele şi personalul erau gata. Cu totul, armata Jihadului asamblase mai mult de o mie de nave principale pentru Marea Purificare. Întreaga flotă era împărţită în nouăzeci de grupuri de luptă formate fiecare din douăsprezece vehicule mari, şi fiecare grup îşi primea lista de ţinte. Calele de lansare erau încărcate cu sute de bombardiere kindjal, conţinând focoase atomice cu impuls. Unele kindjale aveau să fie pilotate de veterani pricepuţi, altele de voluntari martirişti antrenaţi.

De fiecare dată când foloseau motoarele Holtzman ca să sară dintr-un sistem stelar în altul, unele nave aveau să dispară în neant, fără îndoială, anihilate de primejdii dimensionale nevăzute. Având în vedere rata pierderilor de zece procente, grupurile de luptă puteau face numai şapte sau opt salturi înainte de a nu mai fi sigure de succes. Voluntarii pilotau numeroase aparate-cercetaş care pliau spaţiul pentru a menţine contactul vital cu celelalte grupuri de luptă, pe măsură ce misiunea pe scară largă avansa printre lumile sincronizate.

Existau mai mult de cinci sute de planete inamice, inclusiv Corrin. O dată pentru totdeauna, Liga avea să distrugă fiecare dintre încarnările lui Omnius. Cel puţin din punct de vedere statistic, armata Jihadului avea destule nave ca să facă treaba…

Doar în câteva răsuflări agitate, călătoria se termină. După coordonatele sectorului afişate pe consola sa de comandă şi după limpezimea stelelor vizibile în jurul lui, Vor ştia că nava traversase cu bine. Deşi salturile erau deseori imprecise chiar şi având coordonate amănunţite, vehiculele

sale de atac ajunseseră în interiorul sistemului controlat de maşini.

— Nouăsprezece planete orbitând în jurul a doi sori mici. E sistemul Yondair, cu siguranţă, domnule comandant suprem, spuse navigatorul.

Suspine tremurate şi oftaturi de uşurare răsunară printre membrii echipajului de pe punte. Martiriştii murmurară încă vreo câteva rugăciuni.

— Faceţi apelul. Raportaţi dacă există pierderi în grupul nostru de asalt.

Primul şi al doilea ofiţer, Katarina Omal şi Jimbay Whit, aşteptau alături, la posturile lor. Omal era înaltă şi cu pielea oacheşă, una dintre cele mai eficiente femei ofiţer din flotă. Whit, având deja burtică la douăzeci şi cinci de ani, ţinea locul ca adjutant al lui Vor în lipsa lui Abulurd Harkonnen. Cu experienţă şi rezultate în bătălii cu mult mai presus de anii lui, Whit provenea dintr-o distinsă familie de militari. Cu decenii în urmă, Vor luptase alături de tatăl lui în atacul atomic total de pe Pământ.

— O navă dispărută, domnule comandant suprem, spuse Omnal.

Vor acceptă pierderea şi-şi înăbuşi orice expresie vizibilă de amărăciune în timp ce nota indicativul vehiculului lipsă din escadrila sa. *Mult sub rata aşteptată a pierderilor.*

Se declanşară soneriile de alarmă şi un ecran de mesaje de pe punte indică o problemă cu L.S. *Ginjo Explorer,* o navă din escadrilă cu nume nefericit. În toată flota Jihadului, patru alte nave de război fuseseră numite după fostul Mare Patriarh. *Omul acela corupt nu merită o asemenea onoare. Numele care ar fi trebuit să împodobească vehiculele este Xavier Harkonnen.*

— Foc la motoare, raportă o voce pe canalul de comunicaţii. Supraîncărcare la sistemul Holtzman. Nu vom mai folosi acea navă.

Printr-un hublou, Vor văzu lumina stranie a flăcărilor pe partea de dedesubt a navei, după o scăpare de atmosferă printr-o spărtură în carcasă. Uşile ermetice se închiseră, şi

sistemele de stingere a focului de la bord împiedicară răspândirea flăcărilor.

O evaluare a pagubelor fu trâmbiţată prin comunicatorul lui Vor.

— Ceva a explodat în motorul Holtzman chiar după ce am pliat spaţiul. Am avut noroc că am trecut cu bine, dar în clipa când am ajuns aici, chestia aia nenorocită a explodat şi a ars. La prima ieşire, suntem morţi în spaţiu.

Războiul e plin de surprize, se gândi Vor. *Cele mai multe neplăcute.*

În ora următoare, Vor supraveghe evacuarea vehiculului şi redistribui echipajul de voluntari format din opt sute de bărbaţi şi femei, cei mai mulţi piloţi de bombardier, pe celelalte zece nave de război. Luară la bord şi toate kindjalele de vânătoare, împreună cu focoasele lor atomice cu impuls.

Lăsară nava goală în spaţiu după ce-i distruseră motoarele Holtzman, din cauză că exista o şansă mică, dar înfricoşătoare ca, dacă eşuau în misiune, Omnius să reuşească să obţină tehnologia de pliere a spaţiului. În sfârşit, Vor trase adânc aer în piept, apoi lansă comanda de a da lovitura ucigaşă.

— E timpul să facem treaba pentru care am venit. Începeţi imediat bombardamentul atomic al planetei Yondair. Fiecare navă supravieţuitoare, lansaţi escadrilele de kindjale cu arme atomice cu impuls înainte ca maşinile acelea să se pregătească pentru noi.

Chiar fără flota robotică uriaşă de război, lumile sincronizate aveau încă sisteme defensive locale şi poate staţii de luptă pe orbită în jurul multora dintre fortăreţele duşmane. Fiecare atac asupra unei planete „neapărate” a maşinilor avea nevoie de cel puţin o zi doar ca să aducă navele Jihadului pe poziţii, să lanseze toate bombardierele rapide cu armele lor şi să verifice dacă misiunea a fost un succes. În ciuda călătoriei aproape instantanee între ţinte, soldaţii Jihadului urmau să aibă nevoie de mult timp să scotocească marginile imperiului lui Omnius.

Cu navele de luptă rămase în urma lui, Vor deschise drumul către lumea cea mai mare, planeta cu inele Yondair. Escadrilele de nave lansatoare de focoase nucleare se răspândiră, ieşind din calele de lansare, se năpustiră la adăpostul inelelor şi aruncară în atmosferă bombe care explodau în aer, lovind mai întâi sub-staţiile strategice şi apoi desfăşurând bombe secundare pentru a răspândi distrugerea în peisajul de dedesubt. Impuls după impuls, şterseră fiecare creier cu gelcircuite de pe planetă.

Toţi prizonierii umani care se aflau din întâmplare acolo jos deveniră din nefericire victime colaterale, dar necesitatea distrugerii rapide şi complete a fiecărei hiperminţi nu le lăsa timp pentru compasiune.

Privind în faţă, Vor îşi înăbuşi toate gândurile despre vinovăţie, apoi dădu ordinul de regrupare la marginea sistemului Yondair. După ce evaluă victoria, navele sale se lansară către următoarea lume a maşinilor.

Şi apoi către următoarea…

Cu puţin noroc, celelalte escadrile făceau acelaşi lucru împotriva restului lumilor controlate de Omnius. Distrugerea nucleară se întindea ca un val de urgie, împrăştiindu-se peste teritoriul pe care-l subjugase Omnius. Aveau să nimicească întâi fortăreţele uşoare ale maşinilor, lăsând Corrinul la urmă. Hipermintea nu avea nicio cale de a rezista, nicio cale de a trimite destul de repede mesaje de avertisment. Ca nişte asasini rapizi, navele purtătoare de focoase ale Jihadului se strecurau înăuntru, atacau şi dispăreau. Omnius avea să fie distrus înainte de a simţi măcar lovitura venind.

Sau cel puţin acesta era planul…

S-ar putea să murim mâine, dar astăzi trebuie să sperăm. Deşi nu ne va prelungi viaţa, măcar o va face mai plină de înţeles.

ABULURD HARKONNEN,
Jurnal al ultimelor zile ale Salusei Secundus

Chiar şi cu populaţia de pe Salusa Secundus dedicată unui efort pe scară mare, o lună nu era nici pe departe de ajuns pentru a evacua o planetă întreagă. Trebuiau să se pregătească pentru ce era mai rău.

În timp ce sarcina principală de a aduna destule nave, echipaje de voluntari şi focoase nucleare devora Liga, Abulurd Harkonnen fu lăsat să-şi ajute fratele, pe Faykan, să administreze marele exod din lumea capitală.

Comandantul suprem Atreides adunase flota care plia spaţiul, formând o forţă militară cum nu mai văzuse niciodată omenirea. Grupurile de luptă îşi porneau motoarele Holtzman şi dispăreau, unele după altele. Avea să treacă mult timp până când rapoarte complete aveau să se întoarcă în Ligă, dar Abulurd credea în planul disperat. În fiecare dimineaţă când se trezea, după câteva ore neîndestulătoare de somn, tânărul ofiţer ştia că tot mai multe lumi sincronizate trebuie să fi fost înfrânte în imperiul maşinilor gânditoare.

Cu toate acestea, din imaginile pe care tatăl şi fratele lui Abulurd le aduseseră de pe Corrin, ştiau cu toţii ce fel de ameninţare se afla pe drum spre capitala Ligii. Chiar dacă Marea Purificare reuşea să distrugă inamicul în nucleul său, Salusa Secundus era aproape cu siguranţă condamnată.

Abulurd nu-i putea salva pe toţi, dar muncea zi şi noapte ca să scoată de acolo cât mai mulţi oameni cu putinţă. Faykan dădea directive din Zimia, rechiziţionând fiecare navă, îmbarcând fiecare persoană aptă.

Chiar în acea dimineaţă, Abulurd îşi luase din Oraşul Reculegerii mama aflată în comă şi o dusese pe o navă de evacuare. Din moment ce nu era loc pentru a duce de acolo

pe toată lumea înainte ca timpul să expire, unii oameni se uitaseră la tânăr cu mânie, întrebându-se, evident, la ce bun să o pună pe Wandra la adăpost cu preţul vieţii altora. Mama lui nu era conştientă de nimic, nu putea aprecia primejdia sau faptul că era salvată.

Abulurd înţelegea alegerea imposibilă, se gândise chiar să o lase pe Wandra într-o porţiune subterană fortificată a Oraşului Reculegerii. Dar nimeni nu putea avea grijă de ea acolo. Atâtea lucruri de cântărit, atâtea decizii critice de luat… fiecare răsuflare a mamei lui era importantă pentru el, pentru că lăsa deschisă posibilitatea – oricât de îndepărtată – ca ea să poată supravieţui. N-o putea lăsa în urmă. Asemenea alegeri îi aduceau aminte de Ix, când Ticia Cenva se jucase de-a Dumnezeu, hotărând cine să fie salvat şi cine să rămână pe loc…

Până la urmă, îşi astupă urechile la plângeri şi la acuzaţiile de favoritism. *E mama mea,* îşi spuse, *şi e o Butler!* Invocă autoritatea lui Faykan, dădu ordinele şi se asigură că erau îndeplinite.

În fiecare zi, Abulurd privea mulţimile alergând pe spaţioport ca să se caţere în orice navă disponibilă, îndesând pe punţile de marfă şi în cabinele de pasageri mult mai mulţi oameni decât fuseseră vreodată acestea prevăzute să conţină. Le zărea panica de pe chip şi ştia că n-o să poată dormi până când nu se termina totul. Se trezi luând doze regulate de melanj – nu fiindcă ar mai fi fost nevoie să se protejeze de Năpastă, ci doar ca să-şi procure energia necesară pentru a continua să muncească.

Ridică ochii spre cer, în timp ce navele plecau una după alta de pe spaţioportul din Zimia. Mulţi dintre căpitani aveau să se întoarcă după noi pasageri, alţii, temându-se de sosirea iminentă a flotei lui Omnius, aveau să rămână deoparte, lăsându-i lui Abulurd din ce în ce mai puţine opţiuni pentru a salva mulţimea.

Vehiculele de salvare şi câteva aparate rămase în carantină fuseseră deja scoase din sistem către un punct de întâlnire izolat. Acolo, departe de sistemele de

semnalizare, sperau să rămână ascunse faţă de flota de război a roboţilor care se apropia.

Între timp, Faykan se ocupa de uriaşa cantitate de amănunte administrative, însoţit în permanenţă de palida lui nepoată, care-i rămăsese alături de la sosirea de pe Parmentier. Chiar şi în mijlocul freneticei evacuări, fantomatica Rayna Butler părea să aibă propriul ei program. Vorbea limpede şi cu putere în faţa oricărui public dispus s-o asculte şi, de când ţinuse piept Năpastei, mulţi cetăţeni ai Ligii ascultau cu multă atenţie ceea ce avea de spus. Fetiţa avea o voce stranie, care pătrundea la mari distanţe. În faţa mulţimilor, Rayna proclama misiunea ei plină de pasiune:

— Cu Dumnezeu şi sfânta Serena de partea noastră, nu putem pierde!

Auzind aceasta, Abulurd se gândea că n-au de ce să se teamă. Îşi dorea să-i poată inspira pe Faykan şi pe Rayna să îndemne gloata să *ajute* sau să construiască ceva, în loc să-şi propovăduiască pur şi simplu credinţele rigide şi distrugerile răzbunătoare.

Nu exista niciun mijloc realizabil de a impune ordinea asupra exodului înnebunit. În două săptămâni, toţi cei care voiau să plece şi care avuseseră acces la o navă plecaseră, dar multe dintre vehicule nu aveau o rază suficientă de acţiune sau provizii corespunzătoare pentru a ţine pasagerii la adăpost pe durata situaţiei de urgenţă, din moment ce nimeni nu ştia exact când avea să ajungă flota lui Omnius.

Un efort complet diferit presupunea să sape şi să nu-şi piardă speranţa. Echipe de genişti din armata Jihadului excavau adăposturi subterane gigantice, consolidate cu site din aliaje rezistente şi grinzi de sprijin, şi le umpleau cu provizii. Cei care nu reuşeau să plece de pe planetă la timp aveau să fie îndrumaţi în grabă în labirinturile subterane, unde să se adăpostească de bombardamentul iniţial din partea flotei de exterminare.

Bazându-se pe experienţa anterioară, armata maşinilor gânditoare avea să atace şi apoi probabil să se retragă.

Dacă totuşi roboţii se hotărau să nimicească toate rămăşiţele capitalei Ligii şi să stabilească o nouă reţea a lui Omnius aici, atunci supravieţuitorii aveau să fie prinşi în capcană sub pământ, fără prea multe şanse de supravieţuire.

Sarcina părea imposibilă, lipsită de orice speranţă. Dar Abulurd avea să facă tot ce-i stătea în putinţă. Vorian Atreides îi încredinţase această însărcinare – acesta era singurul imbold de care avea nevoie Abulurd.

Navele de evacuare continuau să decoleze de pe spaţioportul Zimia şi de pe alte platforme de zbor de pe Salusa. La început, echipe de supraveghetori încercară să păstreze însemnări cu cine plecase, unde se duseseşi cine mai trebuia salvat. Dar numărul copleşitor pusese capăt acţiunii. Abulurd şi camarazii săi îşi petreceau zilele transportând pur şi simplu oamenii de pe planetă. Dacă supravieţuiau, puteau pune totul în ordine mai târziu.

Dacă Marea Purificare mergea perfect şi toate întrupările lui Omnius erau distruse, tatăl lui Abulurd, comandantul suprem Atreides şi ce mai rămânea din flota care plia spaţiul a Jihadului aveau să se întoarcă aici pentru ultima rezistenţă împotriva forţei de exterminare robotice lipsite de conducător.

Deocamdată, ca ultimă linie insuficientă de apărare, cele câteva nave de luptă ale Ligii fără motoare Holtzman rămâneau pe orbită, un jalnic cordon defensiv în jurul planetei. Toţi soldaţii Jihadului care rămăseseră pe loc ştiau că vor muri aici. Văzuseră mărimea flotei pe care o lansase Omnius împotriva lor.

Dar Abulurd nu voia să renunţe – nu încă. Undeva departe, Vorian Atreides şi Quentin Butler conduceau Purificarea. Zi după zi, lume după lume.

Urmări alte nave decolând către cer. Fiecare dintre aceste vehicule conţinea o mână de supravieţuitori umani care aveau să scape probabil mâniei lui Omnius. Cumva, împreună, vor smulge victoria din acest moment de deznădejde.

Imaginaţia umană este infinită. Nici măcar cele mai sofisticate maşini nu pot înţelege acest lucru.

NORMA CENVA,
gânduri înregistrate şi descifrate de Adrien Cenva

La limita transei, dar nu chiar cufundată în aceasta, Norma mestecă încă două capsule de melanj. Esenţa de mirodenie îi umplu gura şi nările, îi făcu ochii să lăcrimeze. Apoi, în minte, călători departe de Kolhar…

Marea Purificare continua în lumile sincronizate. Ştia că raidurile de bombardament distrugeau încarnările Omnius de la hotare în ambuscade fulgerătoare. Planetele dominate de maşini mureau la fiecare atac, înainte ca restul hiperminţilor să afle ce se petrecea.

Tehnologia ei de pliere a spaţiului făcuse acest lucru posibil.

Dar în loc de mândrie absolută, Norma simţea o tulburare adâncă în psihic. Ecouri stranii ale unui dezastru se rostogoleau în viziunile sale induse de mirodenie, şi resimţea o teribilă vinovăţie.

Pentru că nu rezolvase niciodată corespunzător problema navigaţiei prin spaţiul pliat, mulţi soldaţi îşi pierdeau viaţa. De fiecare dată când grupurile de luptă făceau saltul de la o ţintă la următoarea, efectivul lor era decimat. Şi decimat din nou, înainte de a ajunge la următoarea ţintă. O, ce preţ incredibil!

În trupul său perfect, frumos, arătând ca un înger răzbunător, Norma stătea singură pe unul dintre acoperişurile întinse, plate, ale complexului de asamblare a navelor care pliau spaţiul. Privea cu ochii aţintiţi cerul nopţii, plin de stele sclipitoare şi de planete luminoase. Unele dintre ele erau lumi ale Ligii, altele erau dominate de maşini gânditoare… iar altele deveniseră acum tăciuni radioactivi, complet moarte.

Distanţele imense o chemau. O adiere răcoroasă îi flutura pe spate părul lung şi blond. Norma descoperise o cale de a

arunca punţi peste întreaga galaxie, pliind ţesătura spaţiului. Fiecare stea pe care o vedea, şi multe altele, se aflau acum la îndemâna explorării umane. Motoarele Holtzman funcţionau, aşa cum ştiuse că aveau să funcţioneze. Dar ceva care-i scăpa se afla dincolo de puterea ei de înţelegere.

Navele mele încă au un punct slab…

Cu trupul atât de saturat de melanj, dormea rareori, nu aşa cum dormise când era copil, în peşterile calde de pe Rossak. În acele zile, se ducea în pat cu puţine probleme pe cap, chiar dacă mama ei îi acorda rareori atenţie. Pentru a compensa dezaprobarea lui Zufa, fetiţa se retrăgea pe alte tărâmuri, ocupându-se de matematici atât de esoterice, încât se apropiau de zona aflată între fizică şi filosofie.

Cu ajutor şi încurajare din partea lui Aurelius, idei importante începuseră să se strecoare în creierul înfometat, receptiv al Normei, ca primele picături de apă în ceea ce avea să devină un ocean. Pe vremea când avea şapte ani, pe măsură ce rezervorul intelectului ei se umplea, se ducea întotdeauna la culcare cu probleme sau exerciţii mentale provocatoare; multe soluţii pluteau mai aproape în starea spectrală de semitrezie în care se afla chiar înainte ca somnul să o răpească, şi se trezea rareori fără să fi cugetat la el în amănunţime.

Acum, undeva în spatele ei, auzi vuietul unui motor Holtzman pe care muncitorii îl testau într-una dintre clădiri. În timp ce se concentra asupra sunetului, acesta devenea tot mai îndepărtat. Pulsându-i prin ţesuturi, doza masivă de melanj o liniştea, înăbuşindu-i percepţiile senzoriale şi intensificând în schimb alte capacităţi. Treptat, sunetul care-i abătea atenţia dispăru complet, şi nu mai simţi nici adierea răcoroasă. Părea să plutească în derivă printre gânduri, îndreptându-se în sus, către câmpul de stele.

Undeva acolo, o navă din flota Jihadului, apoi alta, şi alta pliau spaţiul şi plonjau peste dimensiuni de la o lume sincronizată la alta. În minte, auzi un alt echipaj dispărând şi murind, cu sufletele smulse – pentru că ea nu-i putea

ajuta să-şi găsească drumul. Îşi dorea ca Vorian să fi putut instala sistemele ei computerizate interzise pe mai multe nave decât cele douăsprezece principale. Dacă un computer era proiectat să ajute la distrugerea lui Omnius, tot era rău, în mod intrinsec?

Sau poate că ar fi trebuit să proiecteze trasee pentru ei, să facă salturile flotei mai scurte, de-a lungul unor linii mai previzibile ale spaţiului. Ar fi fost ca un sprint, acoperind distanţe sigure într-o clipă, apoi mişcându-se mai încet în salturile necartografiate. Dar o asemenea precauţie ar fi costat foarte mult timp. Timp! Iar armata Jihadului nu dispunea de acest lux.

Viziunea ei rămânea vie, lăsând-o să zărească furtunile nucleare stârnite de navele Ligii, uraganele de bombe atomice cu impuls care devastau enclavele lui Omnius… Prizonierii umani aclamau la început, apoi vedeau că şi ei sunt condamnaţi.

Încă o lume a maşinilor dispărută, alt Omnius nimicit. Dar la fiecare trecere prin spaţiul pliat, din ce în ce mai puţine nave ale Jihadului supravieţuiau.

Ieşind din starea de transă, Norma îşi dădu seama că acoperişul întins era scăldat în lumina artificială de la un şir de licuri-globuri aprinse. Adrien stătea lângă ea, privind-o cu un aer îngrijorat. Se întrebă de cât timp era acolo. Zgomotele fabricaţiei şi testărilor ajunse dintr-odată la ea, pătrunzător şi puternic, revărsându-se peste şantier.

— Atâtea victime…

Avea gâtul uscat şi răguşit.

— Nu pot vedea unde-i vor duce navele care pliază spaţiul, şi astfel se pierd. Prea mulţi luptători viteji ai Jihadului, prea mulţi prizonieri nevinovaţi pe lumile sincronizate. Navele mele. Eşecul meu…

Adrien se uită la ea cu ochii negri plini de o resemnare stoică.

— Este încă un preţ de plătit pentru acest război lung şi sângeros, mamă. Când Jihadul se va termina în sfârşit, ne putem întoarce la afaceri.

Şi totuşi, de-a lungul întregii nopţi, auzi ţipetele muribunzilor în timp ce răsunau prin – şi printre – abisurile spaţiului.

Calea unui războinic, clipă de clipă, este exerciţiul morţii.
MAESTRUL SPADASIN ISTIAN GOSS

Potrivit planului pe care Vor îl stabilise împreună cu primero Quentin Butler înainte de plecarea de pe Salusa Secundus, mesageri rapizi erau trimişi de la fiecare grup de asalt după fiecare atac pe o lume sincronizată. Din cauza pierderilor cunoscute la fiecare salt prin spaţiul pliat, armata Jihadului nu îndrăznea să rişte să trimită toate componentele flotei sale la o singură întâlnire; totuşi, voluntarii martirişti din aparatele-cercetaş erau consideraţi sacrificabili.

Roiuri de nave mici purtând veşti şi înregistrări se adunau la punctele de întâlnire stabilite, punându-şi jurnalele amănunţite în balize, care erau recuperate, copiate şi răspândite de cercetaşii de la alte grupuri de luptă, ţinând comandanţii la curent cu progresele şi cu pierderile. Vorian Atreides modelase sistemul după modelul lui Omnius de a trimite nave de actualizare în tot imperiul sincronizat, pentru a păstra hiperminţile la zi. Găsea ironia satisfăcătoare.

În timp ce tehnicienii consemnau informaţiile, spaţiile goale se umpleau, fiecare raport de succes fiind o mică victorie, un indiciu de supravieţuire, un motiv de speranţă. Dar existau şi alte rapoarte. O sută optzeci şi patru de nave pierdute… două sute şaptesprezece… două sute treizeci şi cinci… două sute şaptezeci şi nouă. Fiecare zbor prin spaţiul pliat din războiul nuclear fulger era un joc groaznic, imprevizibil, de ruletă rusească; o lovitură de trăsnet dacă mergea bine, dar moarte rapidă tot ca un trăsnet, dacă nu.

Pentru o clipă, Vor îşi îngădui să plângă una dintre navele pierdute, L.S. *Zimia,* şi pe căpitanul ei, un bun soldat şi un tovarăş de pahar grozav. Împărtăşiseră multe poveşti incredibile despre bătălii şi despre femei, în multele spaţioporturi din toată Liga. Alte feţe şi personalităţi i se învârteau prin minte, cu toţii eroi morţi, dar de dragul

misiunii trebuia să lase deoparte asemenea gânduri.

Îşi aduse aminte de tânărul Abulurd, aflat pe Salusa, la adăpost de această încercare, dar înfruntând propria lui ameninţare, la fel de îngrozitoare. El şi cu Faykan trebuiau să evacueze o întreagă populaţie.

Înjurând în şoaptă, Vor se întrebă câtor salturi mai putea supravieţui flota lui. Nu avea cum să estimeze numărul decât folosind statistica – dar aşa şi-ar analiza şansele o maşină. Nimic în legătură cu războiul nu era perfect previzibil. Când marea Purificare avea să se termine, câte nave aveau să rămână? El însuşi va supravieţui? Dispozitivul îmbunătăţit al Normei Cenva îi oferea mai multe şanse decât altora, dar avea să fie de ajuns? Flota lui lăsase deja în urmă un cimitir de deşeuri spaţiale.

Şi odată ce vor fi terminat zdrobirea lumilor sincronizate neapărate şi apoi a Corrinului, rămăşiţele flotei Jihadului vor trebui să se întoarcă în grabă pe Salusa. Acolo, trebuiau să opună rezistenţă navelor de război ale maşinilor gânditoare, care erau încă programate să atace, chiar dacă hipermintea era nimicită. Flota de luptă a Jihadului avea să provoace cât mai multe pierderi posibil, să moară în flăcări şi să spere că va respinge atacul maşinilor.

El şi cu toţi luptătorii săi se aşteptau să moară înainte ca bătălia să se încheie. Dar se va sacrifica având mulţumirea că înfrânsese în sfârşit hipermintea computer. Poate că va ajunge din nou alături de Leronica în rai, dacă martiriştii aveau dreptate în credinţele lor religioase...

Vor clătină din cap, privind atent la noua proiecţie tactică actualizată de pe puntea navei L.S. *Victoria Serenei.* Acolo, pe câmpul imens dar tăcut de luptă al spaţiului gol, ştia că atacurile continuau, mereu. Până acum, mai mult de trei sferturi din cele cinci sute patruzeci şi trei de lumi sincronizate trebuie să fi fost carbonizate.

Pe măsură ce fiecare grup de mesageri rapizi aducea rezumate de la cele nouăzeci de grupuri de luptă, Vor actualiza tabloul progresului lor pe teritoriul inamic. Examinând rapoartele împrăştiate, văzu că unele lumi

sincronizate opuseseră o rezistenţă mai puternică decât se aşteptaseră, descurcându-se cu sistemele care le mai rămăseseră la sol. Cinci dintre grupurile de Purificare ale Jihadului eşuaseră la anumite ţinte, ceea ce însemna că avea să fie nevoie de o a doua ofensivă la aceleaşi coordonate. Cu altă ocazie, datorită capriciilor călătoriei prin spaţiul pliat, patru dintre navele rămase într-un grup de luptă dispăruseră într-un singur salt; numai doi dintre mesagerii rapizi supravieţuiseră ca să aducă rapoartele fatidice.

Va trebui să le înlocuim.

— Grupul meu de luptă o s-o facă, transmise Quentin Butler. Vocea îi suna monotonă, ca şi cum nu i-ar mai fi păsat dacă supravieţuia sau nu.

— Dacă îmi dai două dintre navele tale, domnule comandant suprem, o să ne întoarcem să terminăm de curăţat ţintele ratate.

Nava amiral supravieţuise uneia dintre trecerile dezastruoase. Deja rămas cu doar şase nave principale în grupul lui, pierdu apoi trei dintre ele într-un singur salt prin spaţiul pliat către o ţintă sincronizată. Văzu amplasamentele defensive ale roboţilor de acolo, calculă şansele şi-şi dădu seama că nu putea reuşi să-l distrugă pe Omnius. Dezamăgit, îşi adună cele trei nave mari care supravieţuiseră şi se duse la întâlnirea cu Vorian, în poziţia unde ar fi trebuit să se afle comandantul suprem. Îşi puseră la un loc navele, sterilizară încă o lume sincronizată împreună, apoi se opriră să evalueze situaţia. Quentin era nerăbdător să pornească din nou la atac.

— Foarte bine, primero. Du-te cu binecuvântarea mea. Nu putem lăsa neatinsă nici măcar o singură lume inamică.

Estimări verificate indicau că peste un miliard de sclavi şi de oameni de încredere muriseră deja în Marea Purificare – oameni care trudeau în condiţii oribile, asupriţi de nefastele maşini gânditoare. Aceste sacrificii fuseseră greu de suportat, dar absolut necesare. Şi încă şi mai mulţi erau meniţi să moară…

Primele sisteme planetare anihilate în atacurile nucleare ale Ligii fuseseră lumi mai puţin importante ale maşinilor, în principal fortăreţe militare şi puncte de aprovizionare pentru forţele lui Omnius. Acum, cu ce mai rămăsese din grupul său de luptă, Vor avea să ţintească lumile sincronizate mai importante, conducând la sfârşit un ultim asalt pe Corrin. Apoi se va termina totul.

După plecarea lui Quentin, grupul reconstituit al lui Vor făcu următorul salt. Spaţiul se plie în jurul forţei sale de atac în ceea ce era fie o îmbrăţişare, fie o strangulare. Avea să afle în câteva clipe…

Când navele sale de război ajunseră în preajma uriaşei planete Quadra, cu sateliţii ei argintii, îşi dispersă vehiculele şi se apropie în formaţie de semilună, cu L.S. *Victoria Serenei* pe una dintre aripi, apoi trimise primele escadrile de bombardiere. Scanerele detectară rachete care veneau spre ei, şi Vor ordonă ridicarea scuturilor Holtzman.

Deşi Marea Purificare se desfăşura deja de câteva săptămâni, nicio navă robotică lentă nu putea să fi traversat către altă lume sincronizată destul de repede ca să transmită un avertisment. Dar Omnius-Quadra avea amplasate sisteme defensive automate, care reacţionau la sosirea flotei Jihadului.

Rachetele robotice loviră scuturile Holtzman şi fură respinse de ţintele lor, făcute să se rotească inofensive prin spaţiu. Înainte ca hipermintea locală să apuce să lanseze o a doua salvă, Vor ordonă navelor sale să tragă şi ele prin sistemul pulsatil „pâlpâie şi trage”, alegând câteva dintre focoasele atomice dirijate cu explozii multiple. Câteva clipe mai târziu, zece sateliţi artificiali trosniră la impact, aruncând cascade de focuri de artificii argintii în vidul din spaţiul orbital. Putea să-şi dea seama deja că această luptă urma să dureze ore întregi, poate zile…

După ce zdrobi sateliţii militari artificiali, neputând încă să treacă spre apărarea de la sol şi spre fortăreţele lui Omnius de pe Quadra, Vor făcu surprins un pas înapoi când

ecranul de pe punte licări de paraziţi. Ofiţerul de comunicaţii spuse:

— Suntem contactaţi de oamenii de dedesubt, domnule comandant suprem – o transmisie de la fiinţele umane. Trebuie să fi pus mâna pe o reţea de comunicaţii de acolo.

Ecranul se umplu cu o secvenţă de imagini, o trecere în revistă a continentelor şi oraşelor de dedesubt. Vor observă imagini luate de aproape, după cât se părea de la ochii-de-pază care supravegheau unul dintre oraşele de pe Quadra. Ştia ce are de făcut.

— Nu-i putem salva. Continuaţi cu desfăşurarea completă a focoaselor, potrivit planurilor!

Unul dintre voluntarii martirişti care manevra staţia de scanare a navei amiral dădu din cap.

— Vor fi primiţi în paradis dacă-şi dau viaţa pentru Jihadul sfânt.

— După ziua de astăzi, paradisul o să fie un loc foarte aglomerat, murmură Vor cu ochii aţintiţi pe ecran.

*

Sus, pe cerul plin de fum de pe Quadra, sateliţii argintii atârnau deasupra metropolei sincronizate. Roboţii care mărşăluiau pe străzi nu dădeau nicio atenţie sateliţilor militari abia vizibili, dar oamenii înrobiţi simţeau observarea autoritară. Chiar şi cu toate navele de luptă retrase şi trimise pe Corrin pentru atacul final asupra Ligii, ameninţarea rămânea pe loc.

Dar unii dintre sclavi făcuseră planuri şoptite, sperând mereu…

Când scântei orbitoare şi fulgere izbucniră pe neaşteptate din sateliţi, oamenii de pe străzile din Quadra City se întoarseră să privească. Mulţi aruncară priviri în sus, spre cer, apoi îşi întoarseră nervoşi atenţia către sarcinile desemnate, refuzând să creadă.

Totuşi, bărbatul pe nume Borys – un fost maestru

spadasin de pe Ginaz, capturat cu douăzeci şi unu de ani în urmă într-o hărţuială de pe Ularda – ştia exact ce trebuia să se întâmple. Speranţa se trezi în el; îşi aruncă uneltele pe banda rulantă pentru ambalare, aflată în aerul liber fierbinte, unde era silit să muncească şi strigă, ştiind că nu trebuia să şovăie:

— Asta e ceea ce aşteptam! Salvatorii noştri au sosit! Trebuie să ne aruncăm lanţurile şi să luptăm alături de eliberatori până nu-i prea târziu!

Murmurele se întinseră ca o undă de şoc printre oamenii cu răsuflarea tăiată din echipele de lucru. Borys apucă imediat una dintre uneltele grele şi o înfipse în maşinăria huruitoare care mişca banda de producţie. Săriră scântei şi ieşi fum. Sistemul complex scrâşni şi se opri cu un ţipăt care sună ca o maşină cuprinsă de durere. În jurul lui, roboţii paznici şi modelele de luptă înţepeniră pe loc, primind noi instrucţiuni urgente de la Omnius-Quadra. Borys nu credea că mica lui defecţiune atrăsese atenţia hiperminţii; ceva de sus, de pe orbită, consuma întreaga capacitate a giganticului computer.

De-a lungul anilor petrecuţi în captivitate, camarazii mercenari ai lui Borys capturaţi odată cu el pe Ularda fuseseră ucişi, unii din motive justificate, alţii fără rost. Borys era ultimul din echipa lui, şi avea speranţe mult mai mari. Acum, în timp ce aduna oamenii care lucrau pe străzi, înţelegea că aceasta era singura lor şansă.

Borys nu încetase niciodată să-şi răspândească planurile printre oamenii terorizaţi, cântărindu-i pe ceilalţi prizonieri. Ca maestru spadasin care urma învăţăturile lui Jool Noret, fusese crescut să se bată, antrenat în tehnicile de luptă de către automatul *sensei* Chirox. Borys îşi cunoştea abilităţile şi limitele. Îi selectase cu grijă pe cei dornici să lupte pentru libertate, separându-i de captivii prea înspăimântaţi ca să rişte să fie răniţi. Până acum, locotenenţii săi aleşi erau împrăştiaţi pe toată Quadra.

O comunicare se auzi brusc în difuzoarele liniei de ambalare. În mod normal, roboţii foloseau sistemul pentru a

transmite comenzile aspre muncitorilor captivi, dar acum, o voce umană izbucni prin difuzoare.

— E armata Jihadului! Nave uriaşi, javeline, aparate de vânătoare pentru atacuri rapide!

Borys îl recunoscu pe unul dintre luptătorii lui de comando, aflat la post pe unul dintre sateliţii artificiali.

— Au apărut de nicăieri… uluitoare putere de foc. Unul dintre sateliţii militari este deja avariat şi scos din funcţiune!

Borys văzu pe cer fulgere violente de lumină, ca nişte scântei sărind dintr-o roată abrazivă. Focul se concentra asupra uneia dintre sferele argintii de pe orbită joasă. Când intensitatea crescu, Borys trase repede aer în piept, văzând satelitul artificial crăpând, cu o explozie orbitoare. Sfărâmăturile se împrăştiară ca bucăţile unei coji de ou. Străfulgerarea se risipi şi porţiuni distruse căzură şuierând prin atmosferă, lăsând în urmă dâre de foc, în timp ce ardeau la intrare. Văzând distrugerea ca pe un semn clar al victoriei iminente, muncitorii şovăielnici căpătară imboldul de a-şi lega soarta de insurecţia lui Borys. Lăsându-şi deoparte temerile, oamenii începură să alerge la întâmplare, aclamându-şi libertatea iminentă şi dezlănţuind toate distrugerile posibile.

Haosul şi imprevizibilitatea făcea imposibil ca roboţii paznici să reacţioneze cu eficienţă, astfel încât maşinile gânditoare trecură la represalii folosind violenţa şi puterea de foc superioară. În timp ce bătălia aprinsă continua deasupra, roboţii paznici urmăreau sclavii nepregătiţi pe străzile de pe Quadra, trăgând în mulţime. Vărsarea de sânge şi ţipetele erau îngrozitoare.

Dar oamenii disperaţi le răspundeau fără să se gândească la propria lor supravieţuire, iar Borys îşi îngădui un val de mândrie. Petrecuse ani de zile pregătindu-i pentru asta. Mulţi dintre sclavi consideraseră totul doar o fantezie, un exerciţiu, dar care acum ajunsese să se petreacă. Sperau din nou.

Ca maestru spadasin, Borys putea face o armă din orice.

Folosi bâte de metal şi descărcări electrice. Strică maşinării automate, găsi metode să supraîncarce generatoare. În cursul unei ore, distrusese multe maşini gânditoare şi lucră împreună cu o echipă ca să arunce în aer un centru de comandă secundar. Însă chiar în timp ce Omnius-Quadra îşi concentra apărarea slabă împotriva flotei Jihadului, în spaţiu, şi mai mulţi roboţi se apropiau din jurul oraşului. Erau multe maşini mortale, prea bine înarmate pentru ca sclavii asupriţi să-i înfrângă numai cu mâinile goale şi cu arme primitive.

Borys nu-şi permitea luxul disperării. Continuă să spere că oamenii vor coborî curând la suprafaţă, aducând întăriri. Tot mai mulţi dintre sclavi, chiar şi câţiva dintre răsfăţaţii oameni de încredere care se dăduseră de partea lui Omnius, intrară în confruntare şi luptară în sfârşit pentru libertatea lor.

Când ajunse în sfârşit la un sistem de comunicaţii aflat în funcţiune, Borys transmise dificultatea în care se aflau către orice comandant al Ligii, implorând să fie salvaţi. Kindjalele şi bombardierele ecranate ale Jihadului se năpusteau în jos ca un stol de vulturi. Văzându-le, sclavii supravieţuitori ovaţionară, iar Borys ridică pumnul în aer.

Apoi începură să explodeze bombele atomice cu impuls, pornind de la orizontul îndepărtat. Lumina albă, intensă, mătură cerul ca o perdea de fulgere. Valuri de energie nucleară incendiară trecură peste oraşul maşinilor, o strălucire orbitoare provenită de la salvele de explozii nucleare nimicitoare.

Borys îşi lăsă arma improvizată să zăngănească în timp ce cădea la pământ şi-şi întoarse faţa în sus. Acum înţelegea de ce nimeni din flotă nu răspunsese chemărilor sale.

— Până la urmă, n-au venit să ne salveze…

Inspiră adânc, cu resemnare, în timp ce armata Jihadului se năpusti spre ei. Liga venise să-l distrugă pe Omnius, nu să salveze o mână de captivi umani.

— Suntem doar pagube colaterale.

Dar înţelegea ce făcea Liga, şi simţi un pic de mândrie dându-şi seama că avea o şansă să moară în luptă – poate ultima mare bătălie a acestui război oribil. Înainte, Borys nu reuşise să se gândească la o cale potrivită de a-şi da viaţa. Dacă armada de deasupra reuşea, atunci maşinile aveau să fie distruse.

— Luptaţi bine, şi fie ca duşmanii voştri să cadă repede, murmură în sinea lui.

Kindjalele şi bombardierele rapide sfâşiară atmosfera. Fulgerele intense erau ciudat de tăcute. Valul de forţă dezintegratoare se năpusti peste Borys, peste toţi oamenii şi peste toţi roboţii cu multă vreme înainte de a avea vreo şansă să-l audă venind.

Grupul de luptă al navei amiral plie din nou spaţiul către următorul sistem. De data asta, din fericire, Vor nu mai pierdu nave principale. Potrivit informaţiilor recuperate de ultimul rând de mesageri, mai puţin de trei sute de nave mari şi de javeline ale Jihadului mai rămăseseră, din mai mult de o mie.

Vor verifică activitatea la suprafaţa lumii sincronizate de dedesubt, următoarea ţintă, nimic mai mult decât un nume şi un set de coordonate. *Aşa trebuie să ne gândim la ea.* O ţintă, o victorie necesară. Chiar dacă mulţimile înrobite de acolo de jos îl aclamau, tot trebuia să dea ordinul de a dezlănţui bombele atomice cu impuls. Sterilizarea completă pe fiecare lume sincronizată... După ce se convinsese singur că era necesar, încetase să se mai gândească la asta. Îşi împietri inima şi voinţa, pentru că nu avea de ales.

Sări metodic prin spaţiul pliat, lovind şi alte lumi duşmane şi pierzând încă două nave. Simultan, escadrilele sale de bombardiere îşi executară atacurile. Războinicii tot mai furioşi ai Jihadului călătoreau de la o fortăreaţă la alta, apropiindu-se de lumea centrală a maşinilor, Corrin. Toate

hiperminţile în afară de una erau distruse. Cu fiecare misiune reuşită, flota Jihadului lăsa în urmă lumi devastate, golite de viaţă, fie robotică, fie umană.

În sfârşit, se întâlni cu restul flotei, aşa cum era plănuit, şi numără supravieţuitorii. Scăzuseră la două sute şaizeci şi şase de nave. Le combină într-un singur grup de luptă comandat de el însuşi şi de Quentin Butler ca secund. Cu un puternic simţ al hotărârii, nu avea timp pentru tristeţe sau pentru lacrimi – nu încă. Vor avea să obţină victoria, indiferent de preţ. Nu puteau exista regrete, nici priviri înapoi.

Nu îndrăzneau să se oprească acum. Monstruoasa flotă a maşinilor era în drum spre Salusa Secundus. Fără să se oprească să-şi consulte conştiinţa, Vor adună navele ce-i mai rămăseseră şi le pregăti pentru următorul salt.

Spre Corrin.

Nu există două creiere umane identice. Acesta este un concept dificil de înţeles pentru maşina gânditoare.

ERASMUS,
Reflecţii asupra fiinţelor biologice conştiente de sine

Cu motoarele încinse şi folosind ultimele rămăşiţe de combustibil pentru deceleraţia violentă, primul roi format din cele mai rapide nave de război robotice se întoarseră de la asaltul pe care avuseseră intenţia să-l lanseze pe Salusa Secundus. Misiunea de exterminare fusese lăsată deoparte, priorităţile se schimbaseră de către o comandă directă de la primul Omnius. Grupul de nave de război robotice avea să servească drept nivel iniţial de apărare împotriva Marii Purificări a *hrethgirilor.* Fiecare previziune dădea rezultate asemănătoare. Cu siguranţă, navele umane încărcate cu arme atomice aveau să ajungă în zonă în curând.

După ce primise veştile surprinzătoare de la Vidad, Omnius trimisese zece nave „cu ardere totală”, vehicule superrapide cu motoare enorme, care să aducă în grabă înapoi pe Corrin flota de exterminare. Navele Ligii erau pe drum. Era posibil – probabil? — ca restul imperiului sincronizat să fi fost deja distrus.

Navele cu ardere totală îşi consumaseră tot combustibilul în acceleraţie constantă, ieşind din sistem la viteze mereu mai mari, fără să economisească energie pentru călătoria de întoarcere sau chiar pentru deceleraţie. Mesagerii grăbiţi ajunseseră din urmă grosul flotei lui Omnius în cinci zile, dar nu puteau încetini ca să intercepteze sau să andocheze. În schimb, vehiculele robotice trecură pe lângă flotă în cursul lor năvalnic, transmiţând comenzile hiperminţii şi reprogramând navele. Flota de luptă a maşinilor se împrăştie în timp ce fiecare aparat făcu manevre de întoarcere. Navelor capabile de cea mai mare viteză li se dădu prioritate şi fură trimise primele, într-o întoarcere vijelioasă, pentru a forma un cordon protector în jurul principalei lumi sincronizate. Cele mai rapide nave ale

maşinilor îşi forţară motoarele cu atâta furie încât multe dintre ele erau suprasolicitate sau avariate când intrară cu chiu cu vai pe orbita Corrinului. Navele robotice mai mari şi mai lente urmau să vină după aceea, cât mai repede posibil.

Între timp, Omnius modifică toate industriile de la sol pentru a produce armament şi luptători roboţi. În câteva zile, organizase începuturile unei apărări. Următorul grup de nave robotice de luptă se strecurară venind dinspre flotă – însoţite de un căpitan de navă de actualizări care ducea o sferă completă a lui Omnius, salvată de pe una dintre lumile distruse.

Cu luni în urmă, după ce scăpase din lunga captivitate în mâinile lui Agamemnon, Seurat fusese retrimis la vechile lui îndatoriri, pe care le îndeplinea cu destulă competenţă. Acum abia scăpase de pe o lume sincronizată apropiată, una dintre primele ţinte ale Marii Purificări. Aducea primului Omnius confirmarea directă că un grup de nave al Jihadului apăruse în spaţiu din neant, atacase cu o desfăşurare copleşitoare de focoase atomice cu impuls, apoi dispăruse din nou, ca şi cum ar fi intrat şi ieşit dintr-o gaură în ţesătura spaţiului-timp.

Exact aşa cum avertizase cogitorul din Turnul de Fildeş… După ce-şi livrase informaţia, Vidad îşi considerase obligaţiile încheiate. În timp ce maşinile gânditoare intrau într-un tumult pe Corrin, reacţionând la veşti, cogitorul şi cu singuraticul său însoţitor uman plecaseră imediat, pornind prin spaţiu într-o întoarcere tihnită pe Salusa. Omnius nu încercă să-i oprească; de acum înainte, cogitorul din Turnul de Fildeş era lipsit de importanţă.

Când auzi de sosirea lui Seurat, Erasmus hotărî imediat să viziteze nava de actualizări şi să discute cu căpitanul.

— Mi-ar plăcea să merg cu tine, tată, zise Gilbertus, lăsând-o pe indiferenta clonă a Serenei printre florile din grădină.

— Intuiţiile tale sunt întotdeauna preţioase.

Un levtren îi duse repede prin oraş până la spaţioport,

unde o navă de actualizări lucioasă, alb cu negru, stătea pe o porţiune nouă de asfalt, nu departe de clădirea de metal sclipitor a staţiei. Când se întâlni cu căpitanul, Erasmus se conectă prin interfaţă cu robotul, tot o unitate autonomă ca şi el. Cercetă înregistrările mentale ale lui Seurat, şi începură să iasă la suprafaţă fapte interesante, pe măsură ce se cufunda mai adânc.

Pilotul robot tocmai primise o nouă copie de actualizare şi se pregătise să plece din sistemul sincronizat, când o flotă inamică pentru război fulger năvălise de nicăieri, anihilase întruparea lui Omnius şi apoi dispăruse în cosmos într-o străfulgerare, fără îndoială pentru a executa şi mai multe atacuri, prin alte părţi. După aceea, Seurat fugise spre Corrin cu toată viteza posibilă, aproape epuizând capacitatea motorului vehiculului său pe drum.

Erasmus se retrase din conexiune pentru a prelucra veştile uluitoare. Se întoarse spre Gilbertus.

— Acţiunile forţelor Jihadului sunt complet neaşteptate. Ucid milioane şi milioane de oameni pe lumile sincronizate.

— Nu pot să cred că oamenii ar alege cu bună-ştiinţă să măcelărească atâţia dintre ai lor, comentă Gilbertus.

— Mentatule, au făcut asta întotdeauna. De data asta totuşi, distrug şi maşinile gânditoare.

— Mi-e ruşine să fiu membru al unei asemenea specii.

— Fac tot ceea ce este necesar ca să ne extermine, replică Erasmus, indiferent de preţ.

— Tu şi cu mine suntem unici, tată. Suntem liberi de influenţa nedorită atât a maşinilor, cât şi a oamenilor…

— Nu suntem niciodată liberi de mediu sau de alcătuirea noastră interioară. În cazul meu, este vorba de program şi de datele dobândite; în al tău, de genetică şi de experienţa de viaţă.

În timp ce vorbea, Erasmus observă doi ochi-de-pază sclipitori plutind în aer, acumulând şi transmiţând date.

— Viitorul amândurora atârnă de rezultatele acestui război uriaş. Multe lucruri ne influenţează comportamentul şi circumstanţele, fie că suntem conştienţi de ele, fie că nu.

— Nu doresc să mor ca victimă a urii lor faţă de maşinile gânditoare, zise Gilbertus. Şi nu vreau să mori nici tu.

Lui Erasmus, acest surogat de fiu i se părea sincer trist şi complet loial. Dar cu decenii în urmă, Vorian Atreides păruse şi el la fel. Îşi mută atenţia şi puse un braţ greu de metal pe umerii lui Gilbertus, simulând un gest afectuos.

— O parte suficientă din flota noastră se va întoarce la timp ca să ne apere, spuse el ca să-şi liniştească pupilul uman, deşi nu avea date care să-i susţină afirmaţia.

Maşinile gânditoare vor trebui să-şi păstreze poziţia aici, pe Corrin, stabilind o fortăreaţă în spatele unei asemenea bariere impenetrabile încât nicio fiinţă umană să-i poată atinge.

— Acest lucru este necesar, interveni Omnius, trăgând cu urechea. S-ar putea să fiu deja ultima întrupare a hiperminţii.

Dacă mi s-ar da ocazia să-mi scriu propriul epitaf, sunt multe lucruri pe care nu le-aş spune, multe pe care nu le-aş admite niciodată. „Avea inima unui războinic”. Aceasta este cea mai bună comemorare la care aş putea spera.

COMANDANTUL SUPREM VORIAN ATREIDES,
unui biograf

În bezna adâncului spaţiului, rămăşiţele flotei Jihadului pluteau în formaţie dezordonată, în timp ce echipajele lucrau cu febrilitate să pregătească navele pentru atacul final asupra Corrinului. Se făceau reparaţii, se pregăteau focoasele, se reglau scuturile şi motoarele Holtzman – totul pentru ultima înfruntare.

— În câteva ore, îl vom distruge pe ultimul Omnius, transmise comandantul suprem Atreides pe canalul de comunicaţii dintre nave. În câteva ore, rasa umană va fi liberă pentru prima oară în peste o mie de ani.

Ascultând discursul de pe puntea propriei sale nave, primero Quentin Butler dădu din cap. Peste tot în jurul lui, în spaţiul presărat cu sclipirea slabă a stelelor îndepărtate, navele care mai supravieţuiseră salturilor prin spaţiul pliat răspândeau o strălucire liniştitoare de la luminile interioare şi de la senzorii verzi pentru evitarea ciocnirilor. Auzi un torent neîntrerupt de vorbe în comunicatoare, transmisii continue despre progresul pregătirilor şi rapoarte de la gărzile mereu în alertă, din fiecare porţiune a perimetrului. Martiriştii înălţau imnuri de mulţumire şi rugăciuni de răzbunare.

Aproape că s-a terminat… Corrinul ar trebui să fie complet lipsit de apărare, cu flota de exterminare aflată la săptămâni distanţă.

Quentin îşi simţea inima ca pe un tăciune mort, ars de incandescenţa faptului de a şti că tocmai ucisese miliarde de sclavi umani nevinovaţi, ţinuţi prizonieri de Omnius, dar se străduia să nu îngăduie acestor gânduri oribile să-i pătrundă în conştiinţă. În momentele lui cele mai

întunecate, Quentin nu-şi putea găsi inspiraţia decât în ceea ce spusese comandantul suprem Atreides despre decizia crudă pe care-o impusese armatei Jihadului: deşi produseseră deja o tragedie atât de groaznică, cu mult mai mulţi oameni ar muri dacă ei nu s-ar oţeli să meargă până la capăt şi să accepte responsabilitatea pentru ceea ce trebuiau să facă…

O victorie completă împotriva maşinilor gânditoare, indiferent de preţ!

Quentin detesta să stea degeaba pe nava lui plină de lovituri. Simţea nevoia să se pună din nou în mişcare, să încheie această sarcină îngrozitoare. Dacă rămâneau pe loc un timp prea îndelungat, ar începe cu toţii să înceapă să se gândească… prea mult…

Corrin, lumea sincronizată principală – *ultima* lume sincronizată – avea o importanţă mai mare decât toate celelalte. Era augurul bastion care-i rămăsese hiperminţii, miza era aici maximă, iar pericolul mai grav ca oricând. Dacă vreo parte a uriaşei flote de asalt rămăsese pe loc să-l apere pe primul Omnius, maşinile gânditoare îşi vor dedica toate resursele pentru a-şi apăra şi conserva existenţa. Cu navele Marii Purificări deja lovite şi cu efectivul micşorat, aceasta avea să fie în mod sigur cea mai mortală dintre toate.

Şi dacă Omnius ar reuşi să păstreze o copie a lui însuşi înainte de distrugerea atomică, dacă un căpitan de navă de actualizări, ca Seurat, ar scăpa cu o gelsferă a hiperminţii, atunci totul ar fi pierdut. Maşinile gânditoare ar putea să se înmulţească din nou…

Vorian Atreides propusese o soluţie inovatoare. Printre armele pe care le avea armata Jihadului se aflau şi transmiţătoare de impulsuri de bruiaj, care puteau fi instalate pe mii de sateliţi. Înainte ca rămăşiţele flotei umane să atace duşmanul pe Corrin, aveau să împrăştie sateliţii Holtzman într-o reţea în jurul planetei maşinilor, prinzând în capcană hipermintea, în mod eficient…

Acum, înaintea asaltului final, Quentin îşi urmărea ofiţerii

şi tehnicienii militari văzându-şi de treburi, arătând hărţuiţi şi grăbiţi. Adjutantul său temporar stătea alături, tânăr şi înflăcărat, gata să transmită comenzile superiorului său ori să îndeplinească însărcinări esenţiale, astfel încât Quentin să se poată concentra asupra conflictului apropiat – dar avea să fie cu adevărat bătălia finală?

De când îşi aducea aminte, nu ştiuse nimic altceva decât Jihadul. Devenise erou de război la începutul carierei sale, se însurase cu o femeie din familia Butler şi avusese trei fii care slujiseră şi ei în lupta împotriva maşinilor gânditoare. Întreaga lui viaţă fusese dedicată acestei singure sforţări neînduplecate. Deşi până acum nu vedea cum şi-ar putea reveni vreodată din această oboseală adâncă a sufletului, nu voia decât ca războiul să se termine. Se simţea ca miticul Sisif, condamnat pentru veşnicie la o trudă infernală, imposibilă. Poate că dacă se va întoarce vreodată pe Salusa – dacă Salusa supravieţuia acestei bătălii – avea să se retragă în Oraşul Reculegerii şi să-şi încheie zilele alături de Wandra, privind în gol, fără să vadă…

Dar era război, şi Quentin se strădui să se ridice deasupra unor asemenea gânduri izvorâte din slăbiciune. Îi dăunau, emoţional şi fizic. Ca eliberator al Parmentierului şi apărător al planetei Ix, era admirat de nenumăraţi soldaţi ai Jihadului şi de mercenari. Oricât de obosit se simţea, oricât de deprimat, primero-ul nu putea s-o arate niciodată.

Până acum, campania de bombardament nuclear era un succes, dar victoriile fuseseră obţinute cu un preţ înspăimântător. După atâtea salturi succesive prin spaţiul pliat, întreaga flotă ajunsese la mai puţin de un sfert din forţa ei iniţială. Mulţi dintre luptătorii lui cei mai buni şi cei mai străluciţi, unii dintre ei vechi prieteni, erau morţi. Şi atâţia nevinovaţi fuseseră măcelăriţi pe lumile sincronizate, dezintegraţi într-un nor atomic…

Quentin simţi poverile adunate ale responsabilităţii şi ale vinovăţiei supravieţuitorului, când atât de mulţi erau morţi. Într-o zi, când va avea timp, vor fi scrisori de scris şi membri ai familiilor de vizitat… dacă supravieţuia el însuşi.

O parte dintre navele din ultimul grup de asalt fuseseră avariate în luptă şi reparate suficient pentru a funcţiona ca vehicule de transport pentru focoase, deşi fără capacităţi ofensive sau defensive prea importante. Bateriile de artilerie de pe unele erau distruse, scuturile Holtzman ale altora nu funcţionau… Ceva mai mult de zece nave puteau încă plia spaţiul, dar nu erau deloc capabile de atac. Puteau fi folosite doar la operaţiuni de salvare sau, într-o oarecare măsură, ca vehicule de umplutură, menite să facă Armata Jihadului să pară mai mare decât era cu adevărat.

Fiecare rămăşiţă avea un rol de jucat.

Pe canalul de comunicaţii, adjutantul cu ochi strălucitori al lui Quentin transmise instrucţiuni de ultim moment fiecărei nave rămase în grupul de asalt. Când Quentin raportă că e gata, comandantul suprem Atreides coordonă lansarea prin spaţiul pliat pentru ofensiva finală împotriva lui Omnius.

— Stabiliţi cursul spre Corrin!

Ca răspuns, ofiţerii şi soldaţii ovaţionară, un strigăt grandios care umplu difuzoarele şi îi dădu fiori lui Quentin. Decenii de război duseseră până în acest punct. Toată măiestria tehnică pe care luptătorii o învăţaseră în bătălii, toate instinctele urmau să fie necesare pentru ca armata Jihadului să reuşească.

Spaţiul se plie.

Apoi, ca un peşte sărind deasupra apei unui ocean, flota hârbuită a oamenilor ieşi în spaţiu. Dincolo de mingea uriaşă a Corrinului, Quentin văzu un soare roşcat aruncând raze sângerii, anticipând parcă vieţile umane care aveau să se piardă astăzi aici.

Vehiculele inamice începură să răsară din spaţiu, apărând de nicăieri. Mai mult de două sute de nave, toate purtând însemnele armatei Jihadului.

— Au venit să ne elimine, Gilbertus, spuse robotul.

— Apărarea noastră va rezista, insistă hipermintea, tunând dintr-un ecran de perete. Am rulat simulări şi calcule.

Unul câte unul, primele valuri de nave ale maşinilor luaseră poziţii defensive în jurul Corrinului, formând o serie de inele şi de capcane formidabile. Totuşi grosul flotei robotice de asalt era încă pe drum. Navele aflate în prezent pe poziţii nu păreau suficiente pentru a ţine la distanţă fanaticii umani. Erasmus stătea cu ochii aţintiţi la atacatorii *hrethgiri* îndreptându-se ameninţător spre Corrin, ştiind că aveau calele pline de armament atomic cu impuls.

Încă o dată, Omnius îi subestimase clar pe inamicii umani. Erasmus îşi putea da seama şi că apărarea adunată în grabă a maşinilor nu era suficientă pentru a rezista împotriva acestei forţe.

Statistic vorbind, *hrethgirii* ar putea chiar să învingă.

*

Când sosiră primele rapoarte tactice, Quentin făcu un pas mai aproape de proiecţii.

— Apărarea lor e mai puternică decât ne aşteptam. Ce fac aici toate navele alea de război? Credeam că flota de exterminare a plecat spre Salusa de câteva săptămâni. Au lăsat în urmă o forţă de pază?

— E posibil. Sau Omnius-Corrin ar fi putut fi avertizat, vorbi Vorian Atreides pe canalul de comunicaţii. Dar putem încă răzbate – dacă aruncăm totul în acest ultim atac. Va fi doar mai greu decât victoriile pe care le-am avut până acum…

Quentin îşi numără propriile nave. Din fericire, nu se mai pierduse niciuna în ultimul salt de la punctul de întâlnire din adâncul spaţiului, ceea ce-i dădu o fărâmă de încurajare.

— Mai întâi, desfăşurăm reţeaua de sateliţi de bruiaj. Obiectivul nostru principal este să-l împiedicăm pe Omnius

să fugă.

Vorian trimise ordine către vehiculele Jihadului să-şi trimită balizele defensive construite în grabă, fiecare echipată cu un generator de impulsuri. Specialiştii orbitali proiectaseră cea mai eficientă reţea, o plasă strânsă a distrugerii care avea să ţească o barieră impenetrabilă pentru minţile de gelcircuite ale maşinilor gânditoare. Era inversul conceptului scuturilor energetice ale lui Tio Holtzman, pe care lumile Ligii le foloseau de obicei ca să ţină maşinile afară.

Navele robotice nu înaintară ca să atace aparatele Jihadului, păstrându-şi poziţiile pe orbită apropiată, sfidându-i parcă pe oameni să se apropie. Sateliţii de bruiaj se împrăştiară în jurul Corrinului, ca nişte seminţe în spaţiu, luându-şi poziţiile.

— Asta o să aibă grijă de ei, comentă Vor. Pregătiţi-vă să activaţi reţeaua de bruiaj la comanda mea!

Pe puntea lui Quentin, primul ofiţer strigă de la staţia de observaţie:

— Alte nave inamice se apropie, domnule! O mulţime…

— Pentru Dumnezeu şi sfânta Serena, uită-te la toţi ăştia! exclamă unul dintre voluntarii martirişti. Flota de exterminare s-a întors!

— Au de o sută de ori puterea noastră de foc, zise altul. Nu ne-au rămas destule nave ca să luptăm cu ei!

Quentin se întoarse cu spatele la micul grup de nave robotice adunate în jurul planetei propriu-zise. O parte tot mai mare din imensa flotă a maşinilor sosea în preajma Corrinului, cu soarele umflat în spatele lor. Deşi nu era încă numărul de nave pe care el şi cu Faykan le văzuseră în expediţia de recunoaştere, aparatele militare continuau să vină, umplând tot mai mult din câmpul de stele. Aveau motoarele încinse, iar flota era împrăştiată şi dezorganizată, ca şi cum s-ar fi repezit val-vârtej înapoi spre sistem.

Quentin le privi cu ochii mari, încercând să evalueze simplul număr de vehicule ale maşinilor care se întorceau.

— Activaţi scuturile Holtzman! La naiba! Sunt prea aproape – iar noi suntem prea imprecişi – ca să pliem spaţiul pe lângă ei.

De pe nava sa amiral, comandantul suprem Atreides transmise:

— Ştiau că venim. Cumva, Omnius-Corrin i-a chemat înapoi ca să se salveze, înainte ca noi să ajungem aici…

Enormele nave ale roboţilor se îngrămădeau tot mai aproape una de alta, într-un formidabil cordon întărit, pentru a-l proteja pe ultimul Omnius. Era clar un act de disperare, iar hipermintea părea să înţeleagă miza. Dar, cu flota Ligii la un sfert din putere, deja greu lovită, Quentin ajunse la concluzia – oricât de mult detesta acest lucru – că nu aveau destulă putere de foc pentru a trece de ei cu forţa.

Chiar şi aşa, trase adânc aer în piept şi transmise navei amiral:

— Am ajuns prea departe ca să renunţăm acum. Să dau ordinul de atac? Poate că destui dintre noi vor trece ca să-şi arunce bombele atomice cu impuls, înainte ca ei să se organizeze…

Vor ezită doar o clipă.

— Un gest inutil în acest moment, primero. Niciuna dintre navele tale nu poate pătrunde în atmosferă ca să dea drumul încărcăturii nucleare. Nu vreau să irosesc vieţi.

— Ne oferim voluntari, domnule comandant suprem. E ultima noastră şansă.

— Nu, stai deoparte! Nu ataca!

Lui Quentin nu-i venea să creadă ce auzea.

— Măcar lasă-ne să punem în funcţiune sateliţii de bruiaj pe care tocmai i-am desfăşurat. Apoi, nu vor mai fi în stare să adauge întăriri.

— Dimpotrivă, primero. *Vreau* ca ei să se strângă în jurul Corrinului. Menţine reţeaua de bruiaj inactivă, deocamdată.

În vocea lui se simţea un ritm săltăreţ, mulţumit de sine.

— Am o idee…

De pe planeta de dedesubt, apărătorii roboţi ţinteau în

sus, încărcându-şi armele, pregătiţi să reziste ca o barieră sinucigaşă dacă flota Ligii ar înainta cu forţa. Ţâşnind în jurul soarelui gigantă roşie şi plutind către sistemul interior, flota principală de luptă a maşinilor continua să se înghesuie ca lăcustele deasupra Corrinului. Navele duşmane întoarse din drum se revărsau înăuntru formând o baricadă impenetrabilă.

Abia acum Quentin înţelese:

— A, laşi aşadar maşinile gânditoare să-şi bage singure capul în laţ…

— Putem foarte bine să le lăsăm să facă treaba în locul nostru, primero!

Val după val de nave ale maşinilor formau straturi defensive deasupra Corrinului. Quentin ştia că supravieţuitorii Marii Purificări n-ar fi putut să se lupte cu ele. Nicio apărare posibilă a Salusei n-ar fi rezistat unui asemenea inamic, dar măcar roboţii se întorseseră aici. Urmări cum apăreau ultimele nave rătăcite, formând o apărare impenetrabilă în jurul ultimei lumi sincronizate rămase.

— În regulă, spuse comandantul suprem Atreides. *Acum* activaţi reţeaua de bruiaj.

Vocea îi suna de parcă ar fi zâmbit.

Deasupra Corrinului, micii sateliţi Holtzman se declanşară, creând o plasă mortală peste tot în jurul planetei. Orice navă a roboţilor care trecea prin reţeaua de energie avea să fie ştearsă. Ura o limită pe care n-o putea traversa niciun creier de gelcircuite.

— Nu le-am distrus, zise Vor, dar toate maşinile gânditoare rămase sunt acum blocate frumuşel pe Corrin. Sateliţii aceia de bruiaj or să-i împiedice să provoace necazuri… deocamdată.

— Arată ca o remiză, comentă Quentin, în timp ce soseau rapoartele scanerelor.

În glasul lui se simţea o oboseală nesfârşită şi dezamăgire.

— Sunt încolţiţi ca nişte şobolani.

Vor evaluă situaţia; cunoştea şansele.

— Acum avem nevoie de aproape toate navele care ne-au mai rămas, ca să stea aici şi să se asigure că maşinile nu pot pleca nicăieri – până când găsim o cale să terminăm cu ele.

Cântări pasul următor, ştiind că maşinile gânditoare îşi întăreau apărarea cu fiecare secundă de întârziere. Dar sateliţii de bruiaj urmau să-i ţină pe loc. În cele din urmă, Vor clătină din cap.

— Acum, că-l avem pe ultimul Omnius zăvorât, trebuie să ne menţinem forţele în jurul Corrinului şi să aducem câte nave putem să aruncăm asupra acestei planete – mai repede decât poate Omnius să fabrice întăriri. Corrin este ultima redută, atât pentru maşinile gânditoare, cât şi pentru omenire!

Strânse pumnul şi lovi braţul scaunului de comandă.

— Primero Butler, vino cu naveta la bordul navei amiral. Tu şi cu mine ne vom întoarce în Zimia să dăm raportul!

— Da, domnule comandant suprem.

Quentin era adus de spate, cu umerii căzuţi sub greutatea înfrângerii. Sacrificaseră atâtea vieţi, munciseră din greu… Dintr-odată, trase adânc aer în piept, inundat de revelaţie. Această remiză implica un soi de victorie. Ca să-şi încurajeze soldaţii, vorbi prin canalul general de comunicaţii:

— Gândiţi-vă, oameni buni – uitaţi-vă afară şi vedeţi toată flota cea teribilă… *Toată* flota robotică! Forţându-l pe Omnius să recheme aceste nave am salvat viaţa tuturor celor de pe Salusa Secundus!

— Aş fi preferat să fi distrus maşinile gânditoare, murmură primul ofiţer, izbind cu pumnul un spătar de scaun, vizibil frustrat că lasă treaba nefăcută.

— Avem încă timp pentru asta, răspunse Quentin. Vom găsi o cale. Pregătiţi-vă să vă retrageţi la o distanţă sigură, dar păstraţi poziţia de încercuire completă.

Victorie. Înfrângere. Acestea sunt înşelătorii, iluzii. Luptaţi fără teamă până la moarte, şi această viaţă nu vă va putea număra în rândul hoardei sale de sclavi.

MAESTRUL SPADASIN ISTIAN GOSS

Grosul flotei avariate de nave care pliau spaţiul, încă încărcată cu bombele atomice cu impuls care-i mai rămăseseră, stătea pe loc în jurul Corrinului, pentru a ţine în şah maşinile gânditoare. Zi după zi, căutau chiar şi cea mai mică deschidere. Datorită reţelei dense de sateliţi de bruiaj, forţele ajunseseră la o remiză deocamdată, dar echilibrul era instabil.

Vorian Atreides şi Quentin Butler se grăbiră să ajungă pe Salusa Secundus. Pe lumea capitală, comandantul suprem încropi încă un grup de nave de luptă ale Ligii, retrăgând apărarea de pe orbita din jurul Salusei chiar când locuitorii evacuaţi începeau să se întoarcă. Convocă ultimele nave uriaşe, chiar şi pe cele care nu erau echipate cu motoare care pliau spaţiul, pentru a le lansa fără întârziere spre Corrin.

— Am nevoie de fiecare javelin şi de fiecare navă mare. *Toate* navele.

— O să rămânem fără apărare! strigă viceregele interimar, care fusese unul dintre primii fugiţi de pe Salusa şi unul dintre primii întorşi de îndată ce planeta nu mai era considerată în primejdie. Este înţelept din punct de vedere militar – sau politic?

— În acest moment, nu mai există nimic altceva împotriva căruia să ne apărăm. Dacă nu-l ţinem pe ultimul Omnius pe Corrin – dacă nu găsim o cale de a distruge ultima hiperminte rămasă – atunci nicio apărare nu va fi suficientă, explică Vor. Sunt comandantul suprem al armatei Jihadului, iar aceasta este o decizie militară: *voi lua* aceste nave.

Avea pe mâini sângele a miliarde se oameni, preţul pe care îl acceptase pentru a încheia Marea Purificare. N-avea

intenţia să se oprească acum. Quentin stătea împietrit alături de el, cu chipul aspru dar cu vocea liniştită, de câte ori reuşea să vorbească.

— Nu ne putem complăcea în situaţia asta, nici acum, nici oricând altă dată. Deşi blocate pe Corrin, cu spatele la perete, maşinile sunt mai periculoase ca oricând...

— N-avem timp de pierdut. Ultima hiperminte a intrat într-o mentalitate de buncăr, iar maşinile îşi vor dedica toate resursele construirii de noi arme şi întăririi apărării, pentru a ne împiedica să pătrundem, explică Vor în faţa Consiliului paralizat. Iar în următoarele săptămâni sau luni, pentru fiecare navă pe care o construieşte Omnius noi trebuie să construim alta care să i se opună. Indiferent de preţ, nu putem lăsa maşinile să scape din nou!

Quentin privi peste masă la politicienii zguduiţi.

— În clipa în care vom vedea o fisură în apărarea lui Omnius, trebuie să fim pregătiţi să trecem.

Arătând stors de puteri şi zdrobit, inspiră adânc, tremurat.

— Ne-am vândut sufletele pentru această victorie, şi n-am să văd toate acele sacrificii irosite…

Întors în Zimia, Vor se uita la soarele auriu abia răsărit care poleia clădirile încântătoare, dintre care multe încă erau goale. Navele se întorceau una după alta, aducând evacuaţii din ascunzătorile din afara sistemului. În timpul Marii Purificări, Abulurd şi Faykan făcuseră o muncă remarcabilă pregătind Salusa pentru ce era mai rău, iar acum, cei doi fraţi Butler îşi mutau privirile de la tatăl lor la comandantul suprem.

Leronica era deja îngropată aici, deşi îşi dorea să fi putut s-o ducă înapoi pe Caladan. Estes şi Kagin se întorseseră acolo în timpul evacuării, şi se îndoia că ar mai reveni vreodată pe Salusa. N-aveau niciun motiv să se întoarcă.

În timp ce primii refugiaţi întorşi se bucurau de victoria aproape totală, Liga începu sarcina dificilă de a evalua succesul şi preţul Marii Purificări. Numeroase expediţii de cercetare fură trimise prin spaţiul pliat ca să confirme distrugerea lumilor sincronizate. Voluntarii martirişti scanară şi cartografiară lumile devastate pentru a verifica dacă nu rămăsese vreo maşină gânditoare. În câteva zile, sosiră rapoarte amănunţite şi holofotografii care arătau lumi negre, arzând mocnit. Era ca şi cum fiecare dintre planetele maşinilor fusese cufundată într-un cazan al iadului şi aruncată apoi înapoi în spaţiu…

Acum, în afară de Corrin, hipermintea nu mai avea niciun alt teritoriu, niciuna dintre cele mai mult de cinci sute de lumi sincronizate. Populaţia plină de bucurie a Ligii – cei care supravieţuiseră Năpastei şi urmărilor ei, ca şi secolelor de pustiiri din partea lui Omnius – numea acest lucru o binecuvântare. Martiriştii îl numeau sabia răzbunătoare a Serenei…

În timpul primei întâlniri oficiale a Consiliului reconstituit al Jihadului, Vor propuse imediat şi insistă pe producţia şi asamblarea a mult mai multe nave de pază pentru a menţine o veghe strânsă în jurul forţelor maşinilor, prinse în capcană. Se temea că, într-o cursă sinucigaşă simultană, navele de luptă ale lui Omnius ar fi putut reuşi să treacă prin reţeaua de bruiaj Holtzman şi să distrugă apărătorii Ligii postaţi deasupra planetei. Mai multe mine spaţiale, mai mulţi sateliţi de bruiaj, mai multe arme şi mai multe vehicule militare ale Ligii l-ar împiedica pe Omnius să scape.

Armata Jihadului avea să menţină asediul în jurul Corrinului vreme de luni, de ani, de decenii – oricât era nevoie.

— Astăzi, la nouăzeci şi trei de ani după ce Serena Butler ne-a chemat să luptăm împotriva maşinilor gânditoare, proclam Jihadul încheiat! anunţă Marele Patriarh Boro-Ginjo unei săli a Parlamentului care ovaţiona, plină până la refuz de mulţimea care năvălise înăuntru din piaţă. L-am zdrobit

pe Omnius pentru totdeauna!

Stând alături de el, comandantul suprem Vorian Atreides simţea un gol pe dinăuntru, şi epuizare. Peste tot în jurul lui oamenii sărbătoreau, dar pentru el războiul nu era încheiat atâta timp cât mai rămânea o singură maşină gânditoare, atâta timp cât Omnius mai avea o ultimă fortăreaţă.

Lângă el, Quentin părea distrat şi demoralizat. Privitorii ar fi putut percepe starea lui ca oboseală, dar era mult mai mult de atât. *Am luat prea multe vieţi pentru a obţine această victorie.* Se rugă ca omenirea să nu mai fie silită niciodată să folosească asemenea arme…

Vor străbătea străzile într-o maşină de teren deschisă, în timp ce mulţimea îl aplauda. Mai mult de patru milioane de oameni fluturau steaguri colorate ale Jihadului şi aprindeau holoproiecţii ale lui, ale Serenei Butler şi ale copilului ei, ale lui Iblis Ginjo şi ale altor eroi ai Jihadului.

Unul lipseşte. Se gândi la Xavier, fostul lui camarad de arme. *Poate că Abulurd are dreptate. Ar trebui măcar să încercăm să îndreptăm greşelile istoriei.* Dar nu cu rănile Jihadului atât de proaspete în mintea publicului. Era vremea pentru vindecare, pentru uitare şi pentru reconstrucţie.

Când maşina se opri în centrul oraşului Zimia, coborî din ea în mijlocul unei îmbulzeli pline de entuziasm şi adoraţie. Bărbaţii îl băteau pe spate; femeile îl sărutau. Agenţii de securitate îi făcură loc şi Vor porni către o platformă festivă, ridicată în centrul marii pieţe, în umbra imenselor clădiri guvernamentale.

La insistenţa lui Vor, tercero Abulurd Harkonnen, în uniformă, stătea pe o latură a scenei de ceremonie, aparent ca adjunct al lui, deşi Abulurd şi fratele său mai în vârstă, Faykan, urmau de asemenea să primească onoruri pentru munca pe care-o depuseseră aici, pe Salusa. Marele Patriarh pusese la îndoială înţelepciunea faptului de a etala

un *Harkonnen* într-o poziţie atât de importantă, dar Vor îi aruncase o privire atât de rece şi de furioasă, încât Boro-Ginjo îşi retrăsese imediat obiecţiile.

După nouă decenii de serviciu militar, Vor avea deja atâtea medalii, încât era imposibil să le poarte pe toate deodată. Agăţase numai câteva barete pe uniforma de mare ţinută. Un comandant suprem n-avea nevoie să pună pe nimeni în umbră. Nici Leronicăi nu-i păsase vreodată de medalii; ar fi preferat să-l aibă lângă ea, să petreacă mai mult timp acasă decât pe câmpul de luptă.

Chiar şi aşa, oamenii simţeau *nevoia* să-i ofere distincţii, să-şi exprime adoraţia. Politicienii voiau să fie implicaţi şi ei în evenimentul festiv. *Sunt omul cel mai faimos din Liga Nobililor, şi nu dau doi bani pe recompense sau pe glorie. Vreau doar pace şi linişte.*

Astfel, Vor acceptă medaliile şi aplauzele din partea durduliului Mare Patriarh, care arăta extrem de satisfăcut. Ţinu chiar un discurs scurt, dar emoţionant, lăudându-i pe toţi cei care serviseră în armata Jihadului şi pe toţi cei care dispăruseră în Marea Purificare.

Vor avea nevoie să petreacă puţin timp departe de nebunia ameţitoare a sărbătorii, să-şi privească viaţa în perspectivă. Avea nevoie să se cunoască din nou pe sine şi să descopere dacă îi mai rămăsese ceva ce ar fi vrut să facă după o viaţă atât de lungă.

Înconjuraţi de un zid formidabil de nave de luptă orbitând în jurul ultimului lor bastion din spaţiu, Omnius şi Erasmus evaluau situaţia. Deasupra Corrinului, într-o situaţie de remiză cu navele protectoare ale maşinilor, vehiculele Ligii pluteau, mereu în alertă, aşteptând cea mai mică şansă de a-şi dezlănţui ultimele focoase.

— Paraziţii *hrethgiri* se vor întoarce cu întăriri, zise Omnius.

— Fără îndoială au intenţia de a impune un asediu pe Corrin, răspunse Erasmus. Vor avea ei răbdarea şi perseverenţa de a menţine forţa necesară pentru intervalul necesar de timp? Oamenii nu excelează în planificări şi în execuţii pe termen lung, ca bătălia aceasta!

— Chiar şi aşa, vom construi nave noi şi vom instala sisteme defensive superioare. Prioritatea noastră esenţială este să rămânem aici la adăpost, impenetrabili. La infinit, dacă e nevoie. Maşinile pot dura mai mult decât fiinţele umane…

Partea a II-a
88 Î.G.
NOUĂSPREZECE ANI MAI TÂRZIU

Maşinile au ceva ce oamenilor le va lipsi întotdeauna: răbdare infinită şi longevitatea necesară pentru a o susţine.

COMANDANTUL SUPREM VORIAN ATREIDES,
Primele evaluări ale Jihadului
(A cincea revizuire)

Aproape două decenii de linişte relativă îngădui în sfârşit rămăşiţelor omenirii să se pună pe picioare, să-şi reconstruiască lumile şi societăţile… şi să uite dimensiunea ameninţării.

În afară de Corrin, toate lumile sincronizate erau pustiuri nelocuibile. Oamenii înşişi se dovediseră la fel de necruţători ca orice maşină gânditoare. Supravieţuitorii se încredinţau singuri că rezultatul meritase efortul. Deşi unele planete rămăseseră neatinse, numai Năpasta lui Omnius ucisese o treime din populaţia umană. În urma ei, se născuseră mulţi copii, se construiseră noi oraşe şi aşezări agricole, se restabiliseră reţelele comerciale… Liga trecu printr-o succesiune de conducători, iar oamenii îşi întoarseră atenţia spre preocupările locale legate de supravieţuire.

Corrinul rămânea o rană supurând în spaţiu, o baricadă impenetrabilă de nave de război robotice, ţinute în şah de reţeaua de sateliţi de bruiaj şi de o forţă mereu atentă de nave-santinelă umane. Maşinile gânditoare încercară de mai multe ori să se elibereze, dar oamenii vigilenţi le respinseră de fiecare dată. Era o prăpastie de resurse, soldaţi, arme, nave…

Ultima încarnare a lui Omnius se ascundea în spatele zidului său blindat de secrete, aşteptând…

Abulurd Harkonnen, cu gradul de luptă redefinit ca bator, era postat împreună cu flota sa de câini de pază deasupra Corrinului. Acolo, încă putea să îndeplinească un serviciu vital pentru Ligă, deşi bănuia că fratele său, Faykan, sugerase însărcinarea pur şi simplu pentru a face să dispară încurcătura Harkonnen şi a-l ţine cât mai departe de capitala Ligii.

De la sfârşitul Jihadului, Faykan părăsise serviciul militar şi-şi construise o frumoasă carieră politică, fiind ales în cele din urmă ca viceregе interimar după o succesiune de alţi şase, fiecare la fel de anost şi de neinspirat ca şi Brevin O'Kukovich. Măcar Faykan părea să fie conducătorul puternic pe care-l aşteptase Liga renăscută…

Abulurd comanda flota de pază de aproape un an deja, având mereu grijă ca Omnius să nu treacă de baricada defensivă. Spera că cetăţenii dormeau mai bine noaptea ştiind că nişte soldaţi devotaţi ţineau piept oricăror atacuri din partea maşinilor gânditoare.

Hipermintea continua să proiecteze şi să construiască noi nave, arme perfecţionate, aparate de şoc puternic ecranate pentru a izbi pereţii închisorii sale electronice. Ca un mecanism de ceasornic, maşinile încercau să deschidă o breşă în apărarea umană – străduindu-se să disloce reţeaua de bruiaj, să lanseze nave de actualizări, orice, pentru a răspândi copii ale hiperminţii către lumi noi.

Până acum, Omnius folosise mai mult forţa brută decât inovaţiile, dar fiecare tentativă era metodică, modificând parametrii puţin câte puţin, încercând să stabilească o tehnică menită să meargă. Tactica hiperminţii se schimba din când în când, dar nu semnificativ – în afară de câteva ieşiri dezordonate care-i luaseră pe toţi prin surprindere.

Niciuna dintre încercările inamicului nu reuşiseră, dar

Abulurd rămânea în alertă. Armata omenirii nu îndrăznea să coboare garda.

Vreme de nouăsprezece ani, în timp ce istoria, politica şi schimbarea socială se strecurau pe lumile Ligii, navele umane din jurul Corrinului respingeau atacuri sinucigaşe furioase. Hipermintea încerca tehnologii vechi şi noi, aruncând aparat după aparat asupra reţelei de bruiaj, lansând proiectile ghidate împotriva flotei de patrulare, împrăştiind ţinte false în toate direcţiile. Şi când aceste nave robotice se prăbuşeau şi eşuau, maşinile construiau pur şi simplu altele.

La suprafaţa planetei, industria de război a roboţilor nu se odihnea niciodată, fabricând arme şi vehicule care să fie întoarse împotriva navelor Ligii. Orbita Corrinului era presărată cu rămăşiţele navelor moarte, formând un traseu cu obstacole dese, la fel de aglomerat ca orice apărare intenţionată. Între timp, pe toate lumile Ligii, fabricile şi şantierele construiau şi lansau vehicule de schimb pentru a astupa găurile din apărarea din jurul Corrinului la fel de repede pe cât le distrugea duşmanul.

În cea mai mare parte totuşi, oamenii din Ligă acordau puţină atenţie câmpului îndepărtat de bătălie.

Mulţi dintre membrii Parlamentului Ligii erau frustraţi de cheltuielile permanente, acum, că Jihadul fusese declarat „încheiat”. Priorităţile reconstrucţiei şi repopulării cereau cantităţi imense de fonduri şi resurse, şi totuşi flota de câini de pază era o groapă fără fund. Secolul de lupte şi masacre lăsase Liga Nobililor slăbită, uzată şi secată, cu miliarde de morţi şi cu industriile principale dedicate producţiei de materiale de război, în detrimentul altor nevoi.

Oamenii aşteptau cu nerăbdare o schimbare.

Când, la doi ani după Marea Purificare, Vorian Atreides propusese o nouă misiune ambiţioasă pentru a elimina ultima fortăreaţă cunoscută a cymecilor de pe Hessra, fu etichetat ca aţâţător la război şi scos afară cu strigăte din sala adunării. *Până aici cu aprecierea celui mai mare erou de război din istorie,* gândise Abulurd. În anii care trecuseră

de atunci, suferise văzând cum mentorul său era dat la o parte şi eliminat, un simbol al trecutului sângeros şi un obstacol pentru un viitor naiv de luminos.

Dacă măcar Corrinul n-ar fi fost un avertisment atât de incomod…

Odată cu sfârşitul Jihadului, armata rămasă fusese reorganizată şi redenumită Armata Umanităţii. Ca schimbare simbolică, chiar şi vechile grade şi structura de comandă fuseseră modificate. În loc de eficientele promovări numerice ducând până la primero, acum denumirile gradelor erau preluate dintr-o armată străveche din epoca de aur a omenirii, datând din vechiul Imperiu sau chiar de dinainte – levenbrech, bator, burseg, bashar…

Deşi faptul că adoptase numele de Harkonnen cu atâţia ani în urmă îi pusese probabil piedici carierei, dosarul de serviciu al lui Abulurd şi ajutorul tăcut şi frecvent al basharului suprem Atreides îi câştigase un grad echivalent cu cel de colonel sau de segundo. De-a lungul ultimilor cincisprezece ani, servise pe şase lumi diferite, făcând în special lucrări de inginerie civilă, reconstrucţie şi securitate locală şi menţinând o prezenţă militară. Măcar aici, comandând flota de câini de pază din jurul Corrinului, era din nou în miezul lucrurilor.

Nici după luni de confruntări cu impresionanta flotă robotică de război ce-şi păstra poziţia defensivă provocatoare, Abulurd nu resimţea oboseala în felul în care o simţeau unii dintre soldaţii tineri. Cei mai mulţi dintre luptătorii trimişi la serviciul de pază erau prea nevârstnici ca să-şi aducă aminte de vremea când lumile sincronizate controlau o mare parte a galaxiei. Nu luptaseră niciodată în Jihadul propriu-zis. Acesta era pentru ei istorie, nu ţesătura coşmarurilor. De fapt, era prima generaţie de copii născuţi după Năpastă, apăruţi din rezerva genetică sănătoasă şi mai rezistenţi la boli. Poveştile despre Jihad şi despre cicatricele sale durabile, nevindecabile, le erau totuşi familiare; auziseră de bătăliile pline de curaj duse de Vorian Atreides – acum bashar suprem – şi de Quentin Butler; ştiau

despre cei trei martiri şi încă vorbeau despre „trădarea laşă” a lui Xavier Harkonnen, dând crezare propagandei.

În timpul păcii relative, Abulurd înaintase câteva cereri oficiale de a redeschide investigaţia în cazul presupusei trădări a bunicului său, dar o asemenea chestiune găsea numai urechi surde. Trecuseră aproape optzeci de ani, iar Liga avea preocupări mult mai presante…

Câteodată, la popote sau în sălile de antrenament, soldaţii tineri din echipajul lui de câini de pază cereau cu insistenţă comandantului lor poveşti de război, dar le putea simţi dispreţul ascuns pentru lipsa lui de realizări. Abulurd fusese pus la adăpost de cele mai multe bătălii majore, protejat de Vorian Atreides. Unii, manifestând prejudecăţile pe care le învăţaseră de la părinţi, comentau în şoaptă că nu se aşteptau la cine ştie ce de la un Harkonnen. Alţi soldaţi din flota de câini de pază păreau mai impresionaţi că de faptul că o salvase pe Rayna Butler, faimoasa conducătoare a violentului Cult al Serenei, de pe Parmentier.

Privind în jos, la ultima fortăreaţă a lui Omnius, de pe puntea navei sale de observaţie, Abulurd suporta. El ştia ce era important.

Avea patru sute de nave uriaşe şi peste o mie de javeline, o forţă impunătoare şi bine înarmată, menită să ţină maşinile complet zăvorite, deşi sateliţii şi minele de bruiaj Holtzman formau prima linie de rezistenţă. De partea cealaltă, principalele sisteme defensive care acopereau Corrinul – şi pe Omnius – erau impenetrabile. Nicio ofensivă a Ligii nu fusese în stare să deschidă o spărtură destul de mare pentru a arunca bombele atomice cu impuls. Nici măcar bombardierele pilotate de membrii sinucigaşului Cult al Serenei nu puteau trece. Se aflau într-un impas.

Conducându-şi flota de câini de pază cu perseverenţă şi disciplină, Abulurd lansa exerciţii după exerciţii pentru a menţine soldaţii ageri şi vigilenţi. Ameninţătoarele nave robotice erau amplasate ca un guler cu ghimpi în jurul planetei, imposibil de atins. Cât de mult îşi dorea Abulurd

să înainteze în forţă şi să le anihileze o dată pentru totdeauna, pentru a-şi dovedi valoarea pe un câmp adevărat de! Dar pentru asta, ar fi avut nevoie de încă o mie dintre cele mai puternice nave ale Ligii – şi omenirea obosită, rănită, pur şi simplu nu era dispusă să facă un asemenea efort.

Ar putea maşinile gânditoare să ne adoarmă vigilenţa, să ne atragă spre mulţumirea de sine? Să ne facă să credem că n-au nicio inovaţie eficientă?

*

Din nefericire, se dovedi că avea dreptate, mai curând decât se aştepta.

Soldaţii umani, sătui de plictiseală şi numărând zilele până când urmau să fie trimişi acasă prin rotaţie, sunară brusc alarma. Abulurd se grăbi să se ducă pe puntea navei sale de comandă.

— Încă trei nave robotice au ieşit din cercul defensiv, bator Harkonnen, anunţă operatorul subordonat al scanerului. Descriu traiectorii aleatoare, îndreptându-se cu viteză către reţeaua de bruiaj.

— Au mai încercat asta şi înainte – n-o să meargă.

— E ceva nou, domnule. Nu urmează schema obişnuită.

— Uitaţi-vă la motoarele alea!

— Sunaţi alarma! Formaţii defensive complete! Pregătiţi-vă de interceptare, dacă se întâmplă să treacă ceva!

Abulurd încrucişă braţele.

— Oricât de repede ar zbura, sateliţii de bruiaj le vor şterge gelcircuitele. Omnius ştie asta.

Noile aparate ale maşinilor gânditoare erau nişte rachete lucioase, pumnale metalice care străpunseră reţeaua de sateliţi, plonjând prin barierele Holtzman ce ar fi trebuit să le şteargă programul. Dar aparatele trecură în fugă şi continuară să accelereze.

— Pregătiţi armele şi deschideţi focul! strigă Abulurd prin

canalul de comunicaţii deschis. Opriţi-i, ar putea fi o sferă de actualizări!

— Cum au trecut? Un nou tip de ecranare?

— Sau poate că ceea ce se află la bordul acelor rachete se bazează doar pe automatizare standard, nu pe gelcircuite.

Se aplecă în faţă, cercetând indicaţiile scanerelor.

— Dar nu pot fi maşini gânditoare la bord. Ce anume pilotează obiectele acelea? A scos Omnius de la naftalină un model vechi, care nu e conştient de sine?

Navele-câini de pază deschiseră focul, dar noile rachete accelerau atât de repede încât nici chiar proiectilele de mare viteză nu le putură intercepta. Alte nave ale Ligii se adunară, trăgând într-un baraj frenetic, dându-şi seama că unul dintre aparatele care fugea chiar ar fi putut să scape. Dar nu putea duce o copie a hiperminţii, nu după ce trecuse prin reţeaua de bruiaj…

— Urmăriţi şi Corrinul! exclamă Abulurd. N-am încredere că Omnius n-o să încerce şi altceva în timp ce noi umblăm după cai verzi pe pereţi!

— N-o să prindem niciodată din urmă proiectilele alea, bator…

— Pe naiba că nu!

Repede, Abulurd identifică cele trei aparate de mare viteză la marginea exterioară a reţelei defensive.

— Dispersie completă a navelor din perimetru pentru interceptare. Opriţi-le cu orice preţ. N-aţi avut niciodată o mai mare prioritate în toată cariera voastră militară. Chiar dacă gelcircuitele sunt şterse, ar putea transporta alte molime.

Sugestia stârni o panică rece printre soldaţi, care se repeziră să-i îndeplinească ordinele.

— Bator! Maşinile au lansat una dintre ieşirile surpriză împotriva sateliţilor de bruiaj! Acum încearcă toţi să treacă!

Abulurd îşi izbi palma cu pumnul celeilalte mâini.

— Bănuiam eu că era un soi de momeală! Apropiaţi-vă de Corrin! Împingeţi înapoi navele roboţilor!

Analiză ambele seturi de indicaţii, brusc îngrijorat că alesese momeala greşită. Care era adevăratul plan? Sau Omnius investise totul în ambele scheme?

Un roi de nave de interceptare ale Ligii se apropiară declanşându-şi armele, în timp ce urlau provocări şi insulte la adresa roboţilor. Cerc după cerc de apărători umani se grupară mult deasupra planetei, într-o tentativă de a bloca vehiculele maşinilor, care accelerau continuu. Cele trei aparate robotice luară fiecare o rută diferită, zburând pe traiectorii dezordonate, parcă sperând ca măcar una să scape. Navele umane o distruseră cu uşurinţă pe prima, înainte să capete suficientă viteză ca să scape de pe Corrin.

Între timp, aproape de reţeaua de bruiaj, pornise bătălia principală. Unele nave robotice intrară în plasa de impulsuri mortale, trecând pieziş; deşi creierele lor de gelcircuite fură distruse, avântul giganticelor vehicule ale maşinilor le transformară în proiectile uriaşe.

Flota de câini de pază îşi folosi cele mai puternice arme pentru a tăia carcasele în bucăţi. Sute de mici sateliţi de bruiaj noi fură desfăşuraţi ca înlocuitori, astupând găurile de energie din reţea înainte de a fi prea târziu.

Al doilea proiectil superrapid nimeri într-un foc intens în timp ce alerga către steaua gigantă roşie. Înainte ca nava maşinilor să apuce să-şi găsească adăpost în atmosfera solară furtunoasă care ar fi fost mortală pentru orice organism biologic, simpla putere de foc a apărătorilor umani sfărâmă vehiculul în cioburi arzătoare. Două dintre ele distruse…

Al treilea proiectil superrapid îşi canaliză toată energia în motoare, prinzând o viteză tot mai mare, mărind distanţa faţă de Corrin şi faţă de flotă. Vehiculele-cercetaş din cercul exterior, pe care Abulurd le plasase pe orbite concentrice din ce în ce mai departe de planeta infestată, se apropiară în sfârşit, tăind calea de scăpare a aparatului robotic şi deschizând focul.

Lovitură după lovitură nimeriră în plin, dar nu reuşiră să pătrundă prin blindajul vehiculului inamic. În timp ce

vârtejul bătăliei defensive – diversiunea sau planul real? — continua mai aproape de Corrin, încă şapte nave umane se concentrară asupra proiectilului singuratic rămas, la periferia sistemului solar.

În ultima clipă, înainte de a ceda carcasa, partea din faţă a proiectilului se deschise ca o floare şi vărsă un roi de capsule mai mici, containere autopropulsate nu cu mult mai mari decât nişte sicrie. Acestea se împrăştiară în toate direcţiile ca nişte scântei de la un foc de tabără aţâţat, surprinzând flota defensivă.

— Omnius are un şiretlic nou! transmise unul dintre piloţi.

Abulurd văzu ce se întâmpla şi hotărî că aceste capsule erau adevăratul motiv pentru fuga navelor. Luă o decizie de comandă:

— Opriţi-le! Fie sunt o armă îngrozitoare, fie noi copii ale lui Omnius menite să se răspândească pretutindeni! Dacă nu reuşim aici, rasa umană s-ar putea să plătească vreme de secole!

Soldaţii porniră în urmărire şi profitară de fiecare lovitură disponibilă. Distruseră cea mai mare parte a containerelor cu ghidare independentă. Dar nu pe toate. Amintindu-şi de torpilele pentru răspândirea molimei care căzuseră pe Parmentier şi pe alte lumi ale Ligii, Abulurd simţi o groază adâncă în inimă.

— Urmăriţi-le înainte de a ieşi din raza senzorilor. Trasaţi traiectoriile şi estimaţi ţintele.

Aşteptă încordat în timp ce soldaţii se repeziră să prevadă cursul pe care fugeau proiectilele maşinilor.

— La naiba! Va trebui să întărim apărarea, astfel încât să nu se mai întâmple aşa ceva!

Scrâşni din dinţi. Vorian Atreides avea să fie dezamăgit că lăsase un asemenea dezastru potenţial să-i alunece printre degete.

— Un roi se îndreaptă spre Salusa Secundus, bator Harkonnen, anunţă un tactician. Celălalt pare să aibă drept ţintă… Rossak.

Abulurd dădu din cap, nu prea surprins. În ciuda riscului, ştia ce are de făcut, singurul mod în care putea înfrânge rachetele de mare viteză la ţintă.

— Iau o navă-cercetaş care pliază spaţiul şi mă întorc în Zimia să trag alarma. Mă rog să se poată pregăti la timp…

S-a spus despre Yorek Thurr că dacă oamenii ar fi avut roţi dinţate şi şuruburi, ale lui ar fi tocite şi slăbite.

Cronicile Jihadului,
atribuite lui ERASMUS

Chiar dacă fuga pe Corrin îi salvase viaţa când Armata Jihadului distrusese Wallach IX, Yorek Thurr regreta că venise vreodată aici. Acum, după nouăsprezece ani interminabili, frustranţi, Thurr era prins în cursă şi nefolositor pe singura lume sincronizată rămasă. Omnius transformase această planetă într-o fortăreaţă disperată, într-o fantastică tabără înarmată. Thurr se afla teoretic în siguranţă. Dar care era rostul? Cum putea să-şi lase amprenta îndrăzneaţă asupra istoriei cu mâinile legate în felul ăsta?

Purtând ochelari protectori sub soarele sângeriu, bărbatul chel, cu pielea tăbăcită, se plimba printre ţarcurile cu sclavi umani patetici, aruncând priviri către înalta Turla Centrală, locuită de hiperminte.

De îndată ce navele care pliau spaţiul ale Marii Purificări sosiseră pe Wallach IX, Thurr ghicise imediat ce voiau să facă oamenii. Înainte ca primele bombardiere kindjal să înceapă să-şi împrăştie bombele atomice cu impuls, Thurr sărise la bordul unui vehicul de salvare şi fugise cât mai departe, ducând cu el o copie a hiperminţii locale, ca monedă de schimb. La acea vreme, ar fi putut găsi cu uşurinţă un alt loc unde să locuiască. De ce venise pe Corrin? Stupidă, necugetată hotărâre!

Cu imunitatea lui la retrovirusul ARN şi cu tratamentul de prelungire a vieţii pe care-l primise, Thurr ar fi trebuit să fie invincibil. Instinctul fusese cel care-l mânase înapoi către inima lumilor sincronizate. Desigur, cu motoarele lui standard de călătorie spaţială, ajunsese mult prea târziu, după ce holocaustul se încheiase şi oamenii îşi strânseseră laţul în jurul ultimei hiperminţi. În nava sa de configuraţie proprie Ligii, Thurr transmisese ordine contradictorii

piloţilor obosiţi şi încordaţi care se grăbeau să organizeze blocada. Nu se uitaseră după cineva care încerca să se strecoare *spre* Corrin. În timp ce Omnius îşi întărea şi-şi aduna laolaltă toate sistemele defensive la suprafaţă şi în straturi pe orbite joase, Thurr îşi transmisese propriile coduri secrete de trecere şi de identificare, care-i permiseseră traversarea şi apoi adăpostul.

Dar acum nu mai putea pleca! La ce se gândise? Îşi închipuise în mod greşit că maşinile aveau să învingă în vreun fel. Omnius stăpânise lumile sincronizate vreme de mai mult de un mileniu – cum putea să cadă întregul imperiu al maşinilor într-o lună?

Ar fi trebuit să plec altundeva… oriunde.

Acum, cu flota câinilor de pază a Armatei Umanităţii supraveghind întregul sistem Corrin, nici Thurr, nici oricare forţă a maşinilor gânditoare nu putea scăpa vreodată. Era o asemenea risipă a timpului şi a talentului său, încă şi mai frustrant decât să trăiască în patetica Ligă… Obosit să se pedepsească singur, dorea de mult să facă rău altcuiva. Remiza dura de decenii, iar pentru Thurr devenise chiar obositoare.

Măcar dacă s-ar fi putut duce acolo, faţă în faţă cu militarii Ligii, şi să-şi aranjeze trecerea prin viclenie. După faimoasele sale isprăvi în Jipol, după toate realizările, cu siguranţă chipul şi numele său încă erau cunoscute, chiar şi după atât de mult timp. Camie Boro-Ginjo îşi asumase cea mai mare parte a meritului, deşi Thurr făcuse treaba, calomniindu-l pe Xavier Harkonnen şi transformându-l pe Ginjo într-un sfânt. Dar Camie îi dejucase planurile, îl silise să abandoneze Liga. Poate că n-ar fi trebuit să facă o treabă atât de bună, înscenându-şi moartea…

La fiecare pas, Thurr luase hotărâri greşite.

În laboratoarele lui Erasmus, găsise un spirit înrudit în Rekur Van. El şi cercetătorul tlulaxa fără membre îşi combinaseră cunoştinţele şi dorinţele distructive creând scheme înfiorător de pline de imaginaţie împotriva plăpândelor fiinţe umane – şi, oh, cât îşi meritau soarta!

Odată ce Erasmus declarase experimentul de regenerare a membrelor un eşec, Rekur Van nu mai nutrise nicio aspiraţie de evadare. Dar Thurr putea fi liber să străbată planetele locuibile şi să-şi lase amprenta… dacă va reuşi vreodată să scape.

Ridică ochii spre cer. Nu prea curând, după cum se părea.

Surprinzător de imprevizibilul robot Erasmus îl vizită, aducându-şi însoţitorul, pe Gilbertus Albans. Robotul părea să înţeleagă frustrarea lui Thurr, dar nu-i putea oferi nicio speranţă de eliberare de pe Corrin.

— Poate că găseşti o idee inovatoare care să păcălească flota de câini de pază a Ligii…

— Cum am făcut cu molima? Cum am făcut cu recentele fabrici de proiectile dirijate? Am auzit că au reuşit să treacă prin cordon.

Surâse subţire.

— N-ar trebui să vă rezolv toate problemele – dar am s-o fac, dacă pot. Vreau să plec de-aici mai mult decât oricare dintre voi, maşinile.

Erasmus nu era convins.

— Din nefericire, acum Armata Umanităţii va fi chiar mai vigilentă.

— În special după ce devoratorii mecanici îşi ating ţintele şi încep să lucreze.

Mai mult decât orice, Thurr şi-ar fi dorit să fie acolo chiar el, să fie martorul dezastrului.

Erasmus se întoarse către însoţitorul său musculos, cu părul ca paiul. Thurr nu-l putea suferi pe „animalul favorit” al robotului, pentru că Gilbertus primise tratamentul nemuririi când era destul de tânăr ca să beneficieze de el.

— Şi tu ce crezi, Gilbertus? întrebă robotul.

Calm, celălalt bărbat se întoarse să se uite la omul cel chel de parcă n-ar fi fost decât un specimen de experiment eşuat.

— Cred că Yorek Thurr acţionează prea aproape de limitele comportamentului uman.

— De acord, replică Erasmus, în aparenţă încântat de apreciere.

— Chiar dacă e aşa, rânji Thurr, sunt încă pe tărâmul umanităţii, şi asta tu nu poţi să înţelegi cu niciun chip, robotule.

Când văzu că Erasmus fusese luat prin surprindere, Thurr simţi o mare satisfacţie.

Nu era libertate, desigur, dar măcar obţinuse o mică victorie.

Atâta vreme cât Pământul, mama noastră şi locul naşterii noastre, rămâne în amintirea rasei umane, nu este complet distrus. Cel puţin putem încerca să ne convingem singuri de asta.

PORCE BLUDD,
Cartografierea cicatricelor

Lunga succesiune de lovituri atomice lăsase urme teribile asupra lui Quentin Butler. Cu aproape două decenii mai târziu, fostul comandant încă nu putea petrece nicio noapte fără să viseze la nenumăratele miliarde de oameni pe care-i anihilase, totul pentru a înfrânge maşinile gânditoare.

Nu era singurul care se întreba dacă nu cumva cei mai norocoşi soldaţi ai Jihadului fuseseră cei care pieriseră repede şi curat, pierduţi în labirintul misterios al spaţiului pliat. Se dovedea mult mai rău, credea Quentin, să trebuiască să-şi ducă viaţa purtând în minte cunoaşterea faptelor trecute, să-şi privească petele de sânge neşterse de pe mâini.

Era preţul pe care trebuia să-l plătească însă. Pentru onoarea tuturor victimelor sale, trebuia să îndure. Şi să nu uite niciodată.

Oamenii îl numeau încă erou, dar asta nu-l mai făcea să se simtă mândru. Istoricii Ligii îşi aminteau şi practic înfrumuseţau tot ce realizase în cariera lui militară.

Iar adevăratul Quentin Butler era doar cu puţin mai mult decât o cochilie goală, o statuie împietrită, formată din amintiri, speranţe şi pierderi îngrozitoare. După ceea ce fusese silit să facă, inima şi sufletul îl părăsiseră. Îi privea pe Faykan şi pe Abulurd văzându-şi mai departe de viaţă; Faykan se însurase, pornise să-şi întemeieze o familie frumoasă, în timp ce fratele lui mai tânăr rămânea singur. Poate că, la urma urmei, Abulurd nu avea să ducă mai departe numele de Harkonnen prin copii.

Quentin se simţea la fel de pustiit ca şi soţia lui cataleptică, Wandra, care rămânea singură şi inconştientă

în Oraşul Reculegerii, an după an. Măcar ea îşi găsise pacea... În momentele când o vizita, Quentin îi privea chipul inexpresiv dar frumos şi o invidia.

După ce trăise atât de multe, după ce luase atâtea decizii dificile, era sătul de serviciul militar. Fusese în avangarda prea multor atacuri, trimiţând prea mulţi luptători la moarte, alături de toţi oamenii captivi şi nevinovaţi, pe care-ar fi trebuit să se dovedească în stare să-i elibereze de asuprirea maşinilor. În realitate, îi eliberase de Omnius doar măcelărindu-i.

Quentin nu mai putea trăi cu toate astea. Ani de zile după Marea Purificare, servise în posturi nesemnificative şi apoi îşi şocase fiul mai mare încercând să demisioneze din funcţie.

Ca răspuns, vrând să-şi ţină aproape tatăl erou de război, Faykan îi sugeră să accepte un post de ambasador sau de reprezentant în Parlament.

— Nu, nu e pentru mine, spusese Quentin. Nu mă interesează câtuşi de puţin să încep o nouă carieră la vârsta mea.

Dar Marele Patriarh – acelaşi Xander Boro-Ginjo – citise o declaraţie gata pregătită, pe care altcineva o scrisese, fără îndoială, pentru el, refuzând să accepte demisia primeroului, transformând-o în schimb într-o binemeritată permisie pe termen nedefinit. Lui Quentin nu-i păsa de semantică, dacă rezultatul era acelaşi. Îşi găsise o altă chemare. Prietenul său Porce Bludd, un camarad plăcut din zilele mai fericite ale lui Quentin, când lucra ca soldat simplu şi ca inginer la construirea oraşului New Starda, se oferi să-l ia cu el într-un pelerinaj şi o expediţie în acelaşi timp.

În anii care trecuseră de la Năpasta lui Omnius şi de la Marea Purificare, nobilul filantrop devenise obsedat de ideea de a ajuta planetele. Pe Walgis şi pe Alpha Corvus, două foste lumi cauterizate ale maşinilor, găsise câţiva supravieţuitori jalnici, trăind în mizerie. Oamenii îndurau o sărăcie disperată, erau apăsaţi de boli şi de foamete,

manifestând numeroase forme de cancer provocate de căderile radioactive. Civilizaţia, tehnologia şi infrastructura lor fuseseră nimicite, dar sufletele cele mai puternice se agăţau încă de viaţă, înjghebând reţele de ajutor.

Bludd se întorsese în Ligă, căutând voluntari şi organizând transporturi uriaşe şi convoaie de salvare pentru a aduce provizii supravieţuitorilor. În cele mai grave cazuri, mutau sate întregi în zone mai puţin contaminate sau în afara planetei, pe lumi mai ospitaliere ale Ligii. Cu populaţiile umane împrăştiate şi devastate de urmările epidemiei, noile linii genetice erau bine primite, mai ales de către magicienele de pe Rossak. Unii politicieni severi insistară că eliberarea de maşini era cea mai bună compensaţie pe care-o puteau cere supravieţuitorii. Din ce în ce mai mult, Quentin îşi dădea seama că oamenii care făceau asemenea declaraţii impetuoase nu fuseseră niciodată cei care făcuseră sacrificii de la început…

Bludd, care nu avea nevoie să lupte pentru câştiguri politice, întorsese pur şi simplu spatele Parlamentului Ligii, când aceştia refuzaseră să ofere reparaţii.

— Voi da eu ajutorul pe care-l socotesc necesar, spusese el într-o declaraţie în Zimia. Nu-mi pasă dacă o să-mi cheltuiesc ultimul cent din avere. Asta este chemarea mea în viaţă…

Deşi o mare parte din incredibila avere a familiei se pierduse în revolta sclavilor care aproape că distrusese Starda şi-l ucisese pe unchiul lui Bludd, sume imense continuau să se verse în cuferele de pe Poritrin de pe piaţa înfloritoare a scuturilor personale protectoare. Se părea că toată lumea din Ligă le purta acum, chiar şi fără ameninţarea vreunui duşman robotic din afară…

Auzind de permisia lui Quentin, nobilul îl căută.

— Nu ştiu dacă o să vrei să-i vezi cu ochii tăi, zise Bludd, cu chipul plin de compasiune, dar am intenţia să mă duc pe planetele devastate de Marea Purificare. Fostele lumi sincronizate… Exploziile atomice au fost suficiente pentru a distruge ecosisteme şi pentru a elimina flagelul lui Omnius,

dar există o şansă – ochii i se luminară când ridică un deget – o *şansă,* îţi spun, ca unii oameni să fi supravieţuit. Dacă e aşa, trebuie să-i găsim şi să-i ajutăm.

— Da, răspunse Quentin, simţind o greutate ridicându-i-se de pe umeri. Îl îngrozea perspectiva de a se duce în pustiurile nucleare. Dar dacă exista o mică şansă de a repara ceva…

Iahtul spaţial luxos al lui Bludd era mult mai confortabil decât o navă de luptă a Ligii, cu cabine de locuit, o cală mare plină cu medicamente şi ajutoare şi, în hangar, un aparat zburător de cercetare pentru o singură persoană. La început, Quentin refuză să profite de confortul pe care simţea că nu-l merită, dar până la urmă se convinse singur să se bucure de călătorie. Avusese parte de destule misiuni în decursul carierei sale militare, dedicându-şi patruzeci şi doi de ani din viaţă Jihadului Serenei Butler.

Pe lungul drum, Quentin şi Bludd trecură pe la locuri însemnate pe hartă care fuseseră cândva lumi sincronizate; toate erau deşerturi radioactive. Cu nouăsprezece ani în urmă, Quentin zburase de la o planetă la alta, aruncând încărcături ale morţii. Acum, misiunea lui era una de compasiune şi de comemorare.

Quentin privi în jos, la peisajul ruinat de pe Ularda, la solul ars, la copacii chirciţi şi la plantele care creşteau în solul contaminat. Cele mai multe clădiri fuseseră dărâmate de explozii atomice cu impuls, dar cei câţiva supravieţuitori clădiseră bucăţi de dărâmături pentru a face colibe şi bordeie, adăposturi sărăcăcioase în calea îngrozitoarelor furtuni de după holocaust care măturau câmpiile.

— Te obişnuieşti vreodată cu scene ca asta?

Quentin înghiţi cu greu nodul care i se punea în gât.

De pe scaunul pilotului, Bludd se uită la el cu ochi plini de emoţie.

— Să sperăm că nu. De dragul propriei noastre omenii, să nu îndrăznim să ne obişnuim cu asemenea lucruri.

În timp ce iahtul lor trecea pe deasupra, vedeau oamenii de jos lucrând cu beţe şi cu resturi de metal ca să are

terenurile. Quentin nu-şi putea imagina cum trăiau. Supravieţuitorii se opriră şi se uitară în sus – unii fluturând mâinile şi ovaţionând, alţii aruncându-şi uneltele şi fugind la adăpost, temându-se că ciudata navă anunţa întoarcerea forţelor maşinilor pentru a încheia exterminarea rasei umane.

Pe faţa nobilului de pe Poritrin alunecară lacrimi.

— Aş dori să pot înghesui absolut toţi oamenii la bordul acestei nave şi să-i duc direct pe o lume a Ligii, unde ar putea avea o şansă. Cu toată averea şi influenţa mea, ar trebui să pot salva pe toată lumea.

Se şterse la ochi cu mâna, care se udă complet.

— Nu crezi, Quentin? De ce nu-i pot salva pe toţi?

Quentin îşi simţea inima grea, iar vina îi rodea trupul ca un cancer.

Deşi radiaţiile de fundal le afectau sistemele de scanare, Bludd reuşi să detecteze trei aşezări jalnice. Una peste alta, mai puţin de cinci sute de oameni supravieţuiseră bombardamentului. Cinci sute… din câte milioane?

Apoi interveniră gândurile comandantului militar. Dacă cinci sute de fiinţe umane fragile puteau îndura holocaustul atomic, nu cumva o copie protejată a hiperminţii scăpase de distrugere? Quentin clătină din cap. Trebuia să creadă că atacurile atomice reuşiseră – pentru că, dacă fie şi o singură hiperminte intactă se putea propaga pe alte planete, atunci toată moartea şi distrugerea ar fi fost în zadar.

Închise strâns ochii când Bludd ateriză cu nava lângă una dintre aşezări. Cei doi bărbaţi se îmbrăcară în costume de protecţie şi ieşiră să se uite la sperietorile zdrobite şi jalnice care abia reuşeau să-şi încropească subzistenţa pe ceea ce fusese cândva o lume sincronizată. Numai cei mai puternici puteau supravieţui aici; cei mai mulţi mureau oribil, de tineri.

Surprinzător, cei doi nu erau primii sosiţi pe Ularda în anii de la Marea Purificare. După întâlnirea cu bătrânii satului – *bătrâni?* cel mai vârstnic abia arăta de patruzeci de ani!

— Quentin descoperi că faimosul Cult al Serenei prinsese rădăcini şi aici, răspândit de doi misionari care făceau prozeliţi, instruiţi de nepoata lui, Rayna. Chiar şi în împrejurările dificile în care se aflau, aceşti oameni evitau tehnologia, văzând exploziile atomice doar ca pe o pedeapsă pentru maşinile gânditoare.

În locuri precum acesta, unde populaţia minusculă suferea cel mai mult şi nu-i mai rămăsese nimic de sacrificat, religiile fanatice prindeau uşor rădăcini. Cultul Serenei, evoluat din martiriştii iniţiali, dăduse acestor supravieţuitori distruşi un ţap ispăşitor, o ţintă pentru mânie şi disperare. Mesajul lui Rayna, împrăştiat de vizitatori, le poruncea să zdrobească toate maşinile şi să nu îngăduie niciodată ca minţile de computer să fie create sau folosite din nou de oameni.

Quentin respecta filosofia ei de a învăţa oamenii să trăiască prin propria lor judecată şi propriile lor resurse. Şi totuşi, mesajul aspru şi inflexibil îl îngrijora. În douăzeci de ani, chiar şi pe planetele Ligii care suferiseră de Năpastă dar nu avuseseră parte de distrugere nucleară, cruciada antitehnologie fusese acceptată cu multă fervoare. Oamenii excludeau maşinile sub toate înfăţişările lor. Navele spaţiale, aflate în serviciul cruciadei antimaşini, erau după toate aparenţele scutite de fanatism.

Acum, în micul sat de pe Ularda, localnicii purtau haine murdare şi zdrenţuite; părul încâlcit le cădea în smocuri; rănile şi tumorile le pătau faţa şi braţele.

— V-am adus mâncare şi medicamente, provizii şi unelte ca să vă îmbunătăţiţi viaţa, zise Bludd. Costumul care bloca radiaţiile se încreţea în timp ce se mişca. Oamenii se uitau la el cu lăcomie, ca şi cum erau gata să se repeadă la el… o gloată flămândă.

— O să aducem mai mult când vom putea. O să trimitem ajutoare din Ligă. V-aţi dovedit deja curajul şi ingeniozitatea prin simplul fapt că aţi supravieţuit. De acum înainte, lucrurile vor merge mai bine pentru voi, vă promit!

El şi cu Quentin descărcară lăzi cu alimente concentrate,

vitamine şi medicamente. Apoi scoaseră saci cu seminţe pentru culturi de înaltă productivitate, laolaltă cu unelte agricole şi îngrăşăminte pentru stimularea creşterii.

— Vă promit că lucrurile vor merge mai bine, repetă Bludd.

— Chiar crezi asta? întrebă Quentin când se întoarseră amândoi la navă, obosiţi şi tulburaţi de ororile pe care le văzuseră.

Bludd ezită, evitând din nou răspunsul simplu.

— Nu, nu cred – dar *ei* trebuie să creadă.

Poate că era o călătorie simbolică, nevoia de a fi prezent pe primul mare câmp de bătălie împotriva maşinilor şi la locul naşterii rasei umane. Bludd anunţă că avea intenţia să se ducă pe Pământ.

— Mă îndoiesc că vor exista supravieţuitori, zise Quentin. A trecut prea mult timp.

— Ştiu, răspunse lordul de pe Poritrin. Amândoi eram prea tineri pentru acea primă victorie… Începutul acestui Jihad istovitor. Totuşi, simt asta ca fiinţă umană, trebuie să văd locurile acelea cu ochii mei.

Quentin se uită fix la prietenul său şi văzu nevoia adâncă din privirea acestuia. În adâncul inimii, simţea exact acelaşi lucru.

— Da, cred că ar trebui să mergem amândoi să vizităm leagănul omenirii. Poate o să aflăm ceva. Sau poate, privindu-i cicatricele, vom găsi o cale de a ne duce la capăt restul misiunii.

Dar pe Pământ nu exista nici urmă de viaţă…

În timp ce navigau în iahtul spaţial pe deasupra peisajului tăcut şi pârjolit, Bludd şi Quentin căutară orice enclavă de umanitate care să fi scăpat cumva de bombardamentul nuclear. Aici, unde cymecii şi cu Omnius nimiciseră metodic orice rămăşiţă a omenirii, Armada Ligii aruncase destule

arme atomice pentru a steriliza suprafaţa întregii planete. Nimeni nu rămăsese în viaţă. Se rotiră pe orbită de mai multe ori, sperând să găsească un motiv de a se îndoi de rapoartele iniţiale, dar Pământul nu mai era altceva decât o cicatrice înfiorătoare, carbonizată.

Quentin plecă în sfârşit de pe punte.

— Să mergem în altă parte. Undeva unde ar putea exista o scânteie de speranţă.

Unii spun că e mai bine să domneşti în iad decât să slujeşti în ceruri. Asta este o atitudine defetistă. Am intenţia să domnesc pretutindeni, nu doar în iad.

GENERALUL AGAMEMNON,
Noi memorii

Era vremea pentru schimbări – trecuse de mult, de fapt. Poate că aveau toată răbdarea din univers, dar nouăsprezece ani erau cu siguranţă destui.

Agamemnon îşi trase enorma formă păşitoare până în vârful gheţarului măturat de vânturi. Zăpada abrazivă şi adierea biciuiau terenul neregulat, iar lumina stelelor se reflecta sub cerul vânăt al planetei Hessra. Pe planetoidul îngheţat, lumina era la fel de slabă precum fuseseră perspectivele cymecilor. Până la Purificare…

Juno se căţără alături de el, cu forma ei imensă emanând putere şi ambiţie. Picioarele articulate se ridicau şi coborau, puse în mişcare de motoare durabile. Din cauză că titanii trăiseră atât de mult, aveau tendinţa să piardă urma ţelurilor lor, lăsând fiecare zi să alunece pe lână ei, iar acum începea să fie prea târziu.

El şi cu iubita lui însoţitoare stăteau alături, imuni la frigul inospitalier. În spatele lor, turnurile pe jumătate îngropate ale fortăreţei cogitorilor arătau ca un monument – pe cale să se dărâme – al gloriei pierdute, aducându-i aminte lui Agamemnon de altarele şi monumentele ţipătoare pe care îi forţase pe sclavi să le construiască pentru el pe Pământ.

— Eşti stăpânul a tot ce cuprinzi cu privirea, dragul meu, zise Juno.

El nu-şi dădu seama dacă ea îl tachina sau îi admira minuscula victorie.

— E patetic. La urma urmei, n-avem de ce ne teme. Liga abia se poate şterge la nas, şi l-au eliminat pe Omnius de pe fiecare lume sincronizată, în afară de Corrin, unde se ascunde în spatele tuturor armelor lui.

— Aşa cum ne ascundem noi aici?

— De ce? Nu mai avem niciun motiv.

Cu un membru greu de metal, zdrobi un crater de gheaţă din faţa lui.

— Ce ne mai opreşte acum?

În mintea lui Agamemnon, gândurile se învolburau ca un tunet îndepărtat. Găsea ruşinos faptul că îngăduise propriilor lui visuri să se stingă – poate că ar fi trebuit pur şi simplu să moară, ca atâţia dintre colegii săi de conspiraţie. După aproape nouă decenii de la noua lor revoltă împotriva lui Omnius, generalul şi cei câţiva cymeci supravieţuitori realizaseră prea puţin şi se ascundeau ca nişte şobolani în găuri.

— M-am săturat de asta, continuă Agamemnon. De toate.

El şi cu Juno se înţelegeau bine unul pe celălalt. Îl surprindea faptul că ambiţioasa femeie titan rămăsese cu el vreme de mai mult de un mileniu. Poate că era doar pentru că nu avea alte opţiuni viabile… sau poate chiar ţinea la el.

— Ce anume aştepţi, dragul meu? Mulţumirea de sine ne-a transformat în nişte mâncători apatici de lotus, exact ca populaţia Vechiului Imperiu, pe care o dispreţuiam atât de mult. Am stat aici în toţi aceşti ani ca…

Vocea i se umplu de autoironie.

— Ca nişte cogitori! Galaxia e un câmp deschis pentru noi – în special acum.

Cu filamentele optice, Agamemnon scrută peisajul muntos lipsit de viaţă, mareea implacabilă de gheaţă.

— A existat o vreme când maşinile gânditoare ne slujeau pe *noi.* Acum Omnius a fost distrus, iar *hrethgirii* sunt slăbiţi – ar trebui să profităm de asta. Dar există încă o şansă destul de mare să eşuăm.

Vocea lui Juno se umplu de dispreţ, înţepându-l, ca întotdeauna.

— Când ai devenit un copil speriat, Agamemnon?

— Ai dreptate. Propria mea atitudine mă dezgustă. Nu-i de-ajuns să fii conducător doar ca să tiranizezi câţiva supuşi. E bine să ai sclavi la cheremul tău, dar până şi asta

devine plictisitor.

— Da, uită-te cum s-a purtat Yorek Thurr pe Wallach IX. A comandat o planetă întreagă, dar asta nu i-a ajuns.

— Wallach IX e acum un abces radioactiv, zise Agamemnon. La fel ca toate celelalte lumi sincronizate. E irelevant.

— O planetă care-a fost cândva o lume sincronizată nu e niciodată irelevantă, dragul meu. Trebuie să gândeşti după alt tipar…

Se uitară amândoi la peisajul dezolant al Hessrei, la fel de lipsit de viaţă ca şi multe dintre lumile sincronizate pârjolite pe care le exploraseră, lăsându-le la o parte, după Marea Purificare. Dintr-odată, Agamemnon spuse:

— Trebuie să provocăm schimbări, în loc să primim în mod pasiv ce aruncă istoria peste noi…

Cei doi titani îşi rotiră turelele capului şi porniră înapoi pe gheaţa aspră către turnurile cogitorilor.

— E timpul pentru un nou început.

Beowulf nu bănuia nimic, deşi soarta lui făcea parte de ceva vreme din planurile abia înmugurite ale generalului titan. Dante sugeră:

— Creierul lui vătămat nu mai are capacitatea de a simţi nuanţele sau de a trage concluzii.

— Idiotul abia dacă poate să meargă pe un coridor, adăugă Agamemnon. L-am suportat destul.

— Poate că ar trebui să-l lăsăm pur şi simplu să hoinărească pe-afară şi să cadă cu capul înainte într-o crevasă, sugeră Juno. Asta ne-ar scuti de multă bătaie de cap.

— A căzut deja într-o crevasă, prima oară când am cucerit Hessra. Am fost destul de neghiobi să-l salvăm, replică Agamemnon.

Cei trei titani îl convocară pe şovăitorul neocymec în

încăperea centrală în care se aflaseră cândva piedestalele cogitorilor. Runele muadru gravate pe blocurile din perete fuseseră desfigurate de mâzgălituri obscene. Învârtindu-se grăbiţi în forme păşitoare limitate, neocymecii-secundanţi înrobiţi îşi vedeau de treburile lor din laborator, monitorizând instalaţiile de prelucrare a electrofluidului pentru conducătorii cymeci.

Agamemnon avea tot ce-i trebuia. Acum, ceea ce-şi dorea era *mai mult.*

Beowulf intră greoi, controlul prin tijele mentale al membrelor formei păşitoare fiind instabil. Semnalele se încurcau şi se suprapuneau, astfel încât colosul se clătina ca un om beat încercând să se deplaseze de la un punct la altul.

— D-da, Agamemnon. M-m-ai c-che-chemat?

Generalul adoptă cu grijă un ton neutru.

— Am fost întotdeauna recunoscător pentru serviciile pe care le-ai adus ajutând la eliberarea cymecilor faţă de Omnius. Ne aflăm acum într-o cumpănă. Împrejurările sunt pe cale să se schimbe spectaculos în bine pentru noi, Beowulf. Dar înainte de asta, trebuie să facem puţină curăţenie.

Agamemnon îşi ridică forma păşitoare, înălţându-se în camera cu pereţi de piatră. Scoase una dintre armele antice pe care le păstra în vitrinele de pe corpul său. Beowulf părea intrigat.

Dante ţâşni înainte şi dezactivă motoarele şi sursa de energie care puneau în mişcare corpul robotic al cymecului cu creierul avariat.

— Ce-ce…

Vocea lui Juno avea un sunet blând şi rezonabil.

— Trebuie să scăpăm de nişte vechituri înainte de a merge mai departe, Beowulf…

Agamemnon adăugă:

— Slavă zeilor, în toate încarnările lor, că Xerxes nu mai e aici, cu încercările lui stângace de a ne ajuta. Dar tu, Beowulf… tu eşti un dezastru pe cale să se-ntâmple!

Titanii se adunară în jurul formei păşitoare scoase din funcţiune, întinzând braţele articulate, pregătind uneltele necesare pentru a începe demontarea. Agamemnon spera să încerce iaraşi unele dintre antichităţile din colecţia lui.

— N-nu-nuuu…

— Chiar şi eu am aşteptat asta de multă vreme, generale Agamemnon, spuse Dante. Titanii sunt gata în sfârşit de o mare renaştere.

— Ceea ce contează cel mai mult este să ne extindem baza puterii, să cucerim un teritoriu mai mare şi să-l menţinem cu un pumn de fier. Atenţia mi-a fost distrasă multă vreme dorind planetele locuite de *hrethgiri,* dar de la Marea Purificare, există nenumărate bastioane care pot fi cucerite de cymeci. Voi fi fericit să construiesc noul nostru domeniu din cimitirele lui Omnius. Înainte, când am respins posibilitatea, nu m-am gândit cât de ironică şi de satisfăcătoare ar putea fi. Un pustiu radioactiv nu reprezintă nicio ameninţare pentru carcasele noastre protectoare şi pentru recipientele ecranate ale creierelor. Domnia în iad va fi primul nostru pas… După aceea, ne vom întări puterea şi vom putea ataca lumile Ligii.

— Nu-i nimic rău în a începe construirea unui nou imperiu în ruine, dragul meu…

Ca şi cum ar fi sfâşiat un crab gigantic, Juno desfăcea şi scotea primul set de picioare solide din corpul păşitor al lui Beowulf.

— Atâta vreme cât e doar începutul!

Neocymecul vătămat continua să se vaite şi să-i implore, devenind din ce în ce mai puţin articulat pe măsură ce presiunea creştea. În cele din urmă, dezgustat, Agamemnon scoase din funcţiune difuzorul conectat la recipientul de păstrare.

— Aşa. Acum putem să ne concentrăm şi să terminăm eutanasia asta.

— Din nefericire, am rămas numai trei titani. Mulţi dintre neocymeci sunt destul de loiali în felul lor, dar au fost întotdeauna pasivi. I-am luat din populaţii subjugate.

Agamemnon apucă unul dintre mănunchiurile de tije mentale din forma păşitoare a lui Beowulf.

— Trebuie să creăm o nouă ierarhie a titanilor, dar nu vom putea obţine niciodată rezervele de care avem nevoie din resursele noastre tot mai scăzute. Neocymecii sunt cu toţii nişte oi…

— Atunci va trebui pur şi simplu să ne uităm în altă parte, sublinie Juno. Deşi Omnius a încercat tot ce-a putut ca să-i extermine, mai rămân o mulţime de *hrethgiri.* Iar supravieţuitorii sunt cei mai puternici.

— Inclusiv fiul meu, Vorian.

În timp ce lucra la demontarea tuturor componentelor care-l ţineau pe Beowulf în viaţă, generalul titan îşi aduse aminte de zilele când loialul său om de încredere, Vor, curăţa, lustruia şi punea la punct cu dragoste şi cu meticulozitate toate componentele delicate de cymec ale tatălui său, într-un gest care mergea până în zorii istoriei, la spălarea picioarelor unui conducător iubit. Acestea fuseseră momentele cele mai intime dintre tată şi fiu.

Agamemnon ducea dorul acelor zile, şi îşi dorea ca lucrurile să nu fi mers prost cu Vorian. Fiul lui fusese cea mai bună şansă pentru un succesor perfect, dar oamenii îl corupseseră.

Juno nu-i observă reveria.

— Ar trebui să facem recrutări printre ei, să luăm candidaţi talentaţi şi să-i convertim pentru cauza noastră. Sunt sigur că avem mijloacele de ademenire şi tehnicile necesare pentru a îndeplini ceva atât de simplu. Odată ce avem creierul detaşat al unei persoane, nu există prea multe lucruri pe care să nu le putem face pentru a-l manipula.

Generalul titan cugetă o clipă.

— Mai întâi, trebuie să cercetăm planetele radioactive şi să hotărâm unde e mai bine să ne stabilim bazele.

— Wallach IX va fi un bun prim pas, spuse Dante. E aproape de Hessra.

— De acord, răspunse Agamemnon, şi ne vom aşeza pe

ce mai rămâne din tronul acelui supărător Yorek Thurr.

Corpul mecanic al lui Beowulf era acum demontat, iar componentele zăceau împrăştiate, aşteptând să fie reciclate şi recondiţionate. În tăcere, neocymecii-secundanţi veniră să ducă piesele de acolo.

În timp ce Agamemnon se gândea la toate lumile sincronizate irosite, îi trecu prin minte că Vorian fusese vârful de lance al întregii distrugeri nucleare. Poate că, într-un fel, ar putea fi până la urmă un succesor potrivit pentru titani.

Dacă ne întoarcem să privim la trecutul îndepărtat, abia îl putem zări, atât de imperceptibil a devenit.

MARCEL PROUST,
străvechi scriitor uman

Vor se afla în biroul lui simbolic de la cartierul general al Armatei Umanităţii, uitându-se pe fereastră la ploaia măruntă de seară. Umezeala răcoroasă se simţea plăcut pe faţă după o după-amiază fierbinte, pentru că vremea în Zimia fusese insuportabil de caldă şi de umedă în ultima săptămână. Ploaia era o întrerupere plăcută, dar nu îndeajuns ca să-l facă pe basharul suprem să se simtă mult mai bine.

Cu fiecare zi, se părea, pierdea bătălia împotriva stagnării, letargiei şi incapacităţii guvernului de a lua hotărâri dificile. Reprezentanţii Ligii se temeau să termine treburile murdare necesare, şi cu fiecare an ce trecea uitau din ce în ce mai mult. Absorbiţi de probleme locale şi de favoruri politice, se convingeau singuri că ameninţarea continuă din partea lui Omnius şi a cymecilor avea să dispară pur şi simplu. Nu-i putea face să creadă că, deşi titanii nu se grăbiseră atâţia ani, Agamemnon nu terminase cu domnia terorii.

Lungul lui război se încheiase. După Marea Purificare, Quentin Butler nu fusese singurul conducător militar care căutase o evadare lungă şi paşnică. Era prea uşor să se acorde prioritate recuperării şi reconstrucţiei. Alţi oameni voiau să trimită întregul Jihad în istorie.

Dar nu se terminase cu adevărat. Nu încă, atâta vreme cât Corrinul şi cymecii rămâneau ameninţări foarte reale la adresa omenirii. Dar Vor părea să fie singurul care-şi dădea seama de asta. Liga refuza să autorizeze o forţă ofensivă, nici măcar o recunoaştere regulată de rutină pe Hessra, unde se ştia că se ascund ultimii titani. Neghiobi mulţumiţi de sine!

Marele Patriarh şi nobilii îşi dedicaseră energia

problemelor economice interne, în încercarea de a-şi extinde administraţia asupra planetelor nealiate, pentru a crea un mare imperiu cu mijloace de control mai stricte, centralizate, asupra fiecărei lumi. Marele Patriarh îşi adăugase câteva zale zăngănitoare la colanul funcţiei pe care-l purta în jurul gâtului. Lumile sincronizate cucerite aveau să rămână nelocuibile vreme de secole, dar unele dintre comunităţile mai agresive ale Ligii considerau planetele nealiate numai bune de cules. Peste tot în Ligă, cererea nepotolită de melanj nu se micşorase odată cu sfârşitul Năpastei. Programele de refacere a populaţiei se desfăşurau de mulţi ani, urmând îndrumarea Magicienei Supreme, Ticia Cenva.

Proiectele de lucrări publice cereau rezerve de mână de lucru, acum, că sofisticatele maşini computerizate fuseseră interzise. Şi asta însemna sclavi umani, cei mai mulţi budislamici de pe planetele înapoiate. Fuseseră unele proteste în sala de şedinţe împotriva tratării altor fiinţe umane „la fel cum au făcut-o maşinile”, dar acea poziţie se bucura de prea puţin sprijin.

Din moment ce îndatoririle sale militare fuseseră înlocuite de simple treburi administrative, discursuri publice şi apariţii la parade, Vor îşi făcuse de mult o datorie din a continua s-o caute pe Raquella pe Parmentier. După şase luni de eforturi, o găsise în sfârşit. După fuga de la Spitalul pentru Boli Incurabile, ea şi cu Mohandas Suk se stabiliseră într-un sat mărginaş, populat în cea mai mare parte de un grup insular care urma religia incredibil de arhaică a iudaismului. Acolo, îi ajutase să treacă de Năpastă, având grijă de nevoile lor – până când o altă gloată paranoică, inspirată de prejudecăţi încă şi mai arhaice, se năpustise în sat şi-l incendiase, învinuindu-i pe evrei în aceeaşi măsură ca şi pe maşinile gânditoare pentru epidemie.

Astfel încât ea şi cu Mohandas plecaseră din nou şi-şi continuaseră munca, însoţiţi de câţiva dintre sătenii evrei care-şi ascundeau identitatea. Chiar şi după ce epidemia trecuse, refacerea Parmentierului luă mulţi ani.

La vremea când o găsise Vor, lucra în condiţii primitive. Cea mai mare parte a echipamentului medical fusese distrus, aşa că Vor îi trimisese cu generozitate orice ajutor avea nevoie, inclusiv altă aparatură şi gărzi care s-o apere. La scurtă vreme după aceea, îi recrutase pe Raquella şi pe Mohandas ca să ajute la înfiinţarea Comisiei Medicale Umane – sau Umed – care să înlocuiască vechea Comisie Medicală a Jihadului. Apoi, din propriile lui fonduri, cumpără o navă spaţială-spital pentru ei. Noua navă le permitea Raquellei şi asociaţilor ei medicali să-şi îndeplinească importanta muncă mult mai eficient. Lumile Ligii trebuiau să fie urmărite îndeaproape pentru noi izbucniri ale Năpastei, chiar şi după tot acest timp…

Cineva trebuia să fie vigilent.

Nu toate cheltuielile Ligii erau la fel de avantajoase pentru cetăţenii săi. Luminată cu reflectoare în piaţa din Zimia, Vor vedea în construcţie ostentativa catedrală a Serenei, unul dintre multele proiecte pe care Rayna Butler şi discipolii săi cultişti le impuseseră guvernului în ultimii ani. Când avea să fie terminată, urma să fie cea mai mare şi mai costisitoare structură religioasă construită vreodată. Deşi Vor o respecta şi o iubea pe Serena – pe *adevărata* Serena –, mai mult decât pe oricine aflat încă în viaţă, simţea că energiile reconstrucţiei ar fi putut fi mai bine îndrumate în altă parte.

Cultul Serenei se dezvoltase prea repede, şi numai din raţiuni greşite. Deşi înfocata Rayna rămânea devotată cruciadei sale antimaşini, mulţi dintre discipoli păreau interesaţi să se folosească de tânăra palidă ca de un suport pe care să-şi construiască bazele propriei lor puteri. Vedea asta foarte limpede, deşi alţii, în aparenţă, nu observau. Nimeni nu voia să asculte când Vor, „bătrânul aţâţător la război”, atrăgea atenţia asupra problemelor evidente.

Lăsă să-i scape un oftat adânc, exasperat. Conducătorii parlamentari şi militari mergeau mai departe cu propriile lor planuri şi-l lăsau pe basharul suprem în afara procesului luării deciziilor. Gradul lui devenise mai mult ceremonial

decât funcţional. Deşi Vor încă arăta ca un tânăr, chiar şi Faykan Butler îi sugerase să accepte o retragere de mult meritată. Vor nu avea să se cufunde într-o vâlvătaie a gloriei, ca Xavier Harkonnen. Era şi mai rău. Vorian Atreides doar se pierdea în obscuritate.

În fiecare zi, când se scula devreme şi se ducea să-şi vadă de treburi în oraş, gândurile lui Vor se întorceau în urmă, către clipele dragi şi către crizele personale pe care le îndurase. Serena, Leronica… chiar şi Seurat, căruia îi spunea „bătrân creier metalic”.

Detesta să fie ineficient.

Vor avea acum o sută treizeci şi cinci de ani, dar se simţea mult mai bătrân. Când îşi termina îndatoririle zilnice de la cartierul general al Armatei Umanităţii, nu mai avea pe nimeni care să-l aştepte acasă. Fiii lui erau acum bătrâni, cu propriile lor familii numeroase, trăind cu toţii pe îndepărtatul Caladan. Iar lui Vor îi era dor de fostul lui adjutant Abulurd Harkonnen, care îl privise ca pe un mentor şi ca pe o figură paternă – poate mai mult decât o făcuseră vreodată Estes şi Kagin. Dar Abulurd îşi petrecuse ultimul an în sistemul Corrin, ţinându-l pe Omnius prizonier.

Ca şi cum gândurile l-ar fi invocat pe protejatul lui, Vor ridică ochii şi-l văzu chiar pe Abulurd păşind hotărât pe stradă către cartierul general militar. Avea uniforma mototolită şi mergea grăbit, fără escortă, cu capul între umeri din cauza ploii. Mişcările lui sugerau un sentiment de urgenţă.

Doar pe jumătate convins că nu-şi imagina reapariţia lui Abulurd, Vor porni în grabă pe coridor, urcă treptele câte două deodată şi se repezi la uşă, surprinzându-l pe celălalt bărbat chiar când încerca să intre.

— Abulurd, tu eşti!

Mai tânărul ofiţer se poticni, ca şi cum şi-ar fi folosit ultima picătură de energie ca să ajungă până aici.

— Am venit direct de pe Corrin, domnule. Am luat o navă-cercetaş, pentru că trebuia să ajung înaintea maşinilor. Dar nu ştiu cât timp avem.

Deşi Vor şi Abulurd aveau acelaşi sentiment de necesitate imperioasă, restul membrilor Parlamentului simţeau că această criză era oarecum exagerată.

— După atâţia ani, ce pot spera maşinile gânditoare să realizeze? Sunt înfrânte! exclamă reprezentantul de pe Giedi Prime.

— Şi dacă aceste rachete automate trec prin câmpurile de bruiaj, nu e sigur că orice gelcircuit ar fi trebuit să fie şters? Ca urmare, nu avem de ce să ne temem.

Arţăgosul ambasador de pe Honru se tolăni pe spate, cu un aer trufaş pe chip.

— Avem întotdeauna de ce să ne temem – atâta vreme cât mai rămâne fie şi o singură întrupare a lui Omnius!

Vor nu putea pricepe de ce erau atât de încrezători. Dar atitudinea lor nu era surprinzătoare; de câte ori se confruntau cu o problemă dificilă, reprezentanţii discutau până când totul devenea încâlcit şi neconcludent.

După întoarcerea lui Abulurd, Vor petrecu mai mult de o săptămână aranjând întâlniri sau vorbind direct cu ceilalţi comandanţi adjuncţi. Abulurd îi trimise imaginile înregistrate luate de la flota de câini de pază, care arătau straniile proiectile. În cele din urmă, basharul suprem insistă să se adreseze direct Parlamentului. Potrivit prognozelor lui, în funcţie de rata acceleraţiei şi de rezervele de combustibil, rachetele superrapide puteau ajunge pe Salusa în orice clipă.

— Eşti sigur că nu exagerezi ameninţarea teribilă, ca să inciţi populaţia şi să întăreşti Armata Umanităţii, domnule bashar suprem? întrebă un bărbat zvelt de pe Ix. Am auzit cu toţii poveştile tale de război.

— Fii recunoscător că n-a trebuit să le trăieşti personal, mormăi Vor.

Ixianul se încruntă.

— Am crescut în timpul Năpastei, domnule bashar suprem. S-ar putea să n-avem atât de multă experienţă pe câmpul de luptă ca tine, dar cu toţii am trecut prin vremuri grele.

— De ce să pornim la vânătoare de umbre? murmură un alt bărbat, pe care Vor nu-l recunoscu. Să trimitem nişte cercetaşi să patruleze la periferie şi să intercepteze aceste proiectile înainte de a ajunge pe Salusa. Dacă ajung vreodată. Aşa a avut grijă Quentin Butler de proiectilele molimei…

Întâlnirea continuă pe acelaşi ton în cea mai mare parte a dimineţii. Până la urmă, dezgustat de ceea ce auzise sub marea cupolă aurie a Sălii Parlamentului, Vor se strecură afară. Oprindu-se în vârful scărilor de piatră, ridică ochii spre cerul înnorat şi oftă din greu.

— Te simţi bine, domnule?

Abulurd ieşea în grabă dintre coloanele ornamentate care duceau la treptele cioplite în piatră.

— Aceeaşi veche nerozie. Legislatorii au uitat cum să vorbească şi despre altceva decât preţuri agricole, regulamente de călătorie spaţială, subvenţii pentru reconstrucţie şi proiecte publice masive. Acum înţeleg în sfârşit de ce Iblis Ginjo a înfiinţat Consiliul Jihadului în punctul culminant al războiului. Oamenii poate s-or fi plâns de puterile lui severe, dar măcar luau hotărâri prompte, eficiente.

Clătină din cap.

— Cei mai mari duşmani ai omenirii par să fie acum mulţumirea de sine şi birocraţia…

— Avem o atenţie limitată pentru ameninţările sau pentru proiectele pe termen lung, sublinie Abulurd. Societatea noastră e atât de preocupată să se întoarcă la normal – ca şi cum cineva şi-ar aduce aminte ce înseamnă asta – încât nu se pot concentra asupra unei ameninţări de care credeam că am scăpat deja.

Ploaia reîncepu, mai puternică decât înainte, dar ofiţerul veteran nu se mişcă. Cineva făcu să plutească deasupra

capului lui Vor un câmp suspensor-umbrelă, ca să-l apere de umezeală. Din nou Abulurd… Vor îi surâse, dar batorul rămânea îngrijorat.

— Ce-o să facem, domnule? Rachetele acelea sunt pe drum.

Înainte de a apuca să răspundă, o rafală de vânt smulse umbrela-suspensor, trăgând-o peste treptele de piatră, şi Abulurd alergă după ea. Cei doi erau pe cale să se întoarcă în Sala Parlamentului când Abulurd, după ce recăpătă controlul asupra umbrelei-suspensor, arătă în depărtare. Umbrela fu din nou luată de vânt. De data asta n-o mai urmări.

Ca urmele ghearelor unui animal de pradă, dâre portocaliu argintii străbăteau cerul.

— Uite! Rachetele de pe Corrin!

Abulurd gemu, cuprins de ruşine în aceeaşi măsură ca şi de nelinişte pentru că nu reuşise să facă pe nimeni să bage în seamă avertismentul urgent.

Vor îşi încleştă maxilarul.

— Armata Umanităţii crede în propria ei propagandă. Oamenii cred că numai pentru că am *decretat* că Jihadul s-a încheiat, duşmanii noştri nu mai complotează împotriva noastră.

Trase adânc aer în piept, aducându-şi aminte cu prea multă intensitate cum era să fii comandant pe câmpul de luptă.

— Se pare că o să am nevoie de cineva care să mă ajute, îi zise lui Abulurd. Tu şi cu mine avem treabă.

S-a spus despre Norma Cenva că nu putea fi judecată după înfăţişare. Indiferent de neajunsurile ei fizice sau de frumuseţea clasică cu care le înlocuise până la urmă, nici unele nu reprezentau esenţa acelei femei. Ea era, mai presus de orice altceva, o centrală energetică cerebrală.

PRINŢESA IRULAN,
Biografii ale Jihadului Butlerian

Când se întoarse pe Rossak, jungla violet-argintie din văile adânci trezi din nou o avalanşă de amintiri din copilăria Normei. Cerul era încă pătat de fumul toxic de la activitatea vulcanică îndepărtată, iar mirosul atmosferei încărcate de viaţă se înălţa ca un abur din hăţişurile dese de dedesubtul oraşelor din stânci. Aici, jungla mişuna de cele mai neobişnuite plante şi insecte, flora şi fauna luptând pentru supravieţuire în crăpăturile adăpostite, fertile.

Norma îşi aduse aminte cum pleca în expediţii, când era mică, împreună cu Aurelius şi cu specialiştii lui în botanică, umblând prin junglele luxuriante după plante, ciuperci, fructe, chiar şi insecte şi arahnide care să poată fi transformate în substanţe farmaceutice. VenKee Enterprises câştiga încă mari profituri din recoltele lor de droguri de pe Rossak, deşi melanjul devenise produsul de export dominant al companiei.

Totuşi, în recenta ei viziune intensă, Norma văzuse că aproape totul aici avea să fie distrus. În curând… Ceva îngrozitor avea să se întâmple Rossakului, magicienelor, tuturor. Spera să-şi poată convinge sora vitregă de urgenţa situaţiei, deşi Ticia avea să ceară dovezi, amănunte, explicaţii. Norma nu-i putea oferi nimic de felul ăsta… doar o foarte puternică premoniţie pe care o avusese în timpul unui vis extrem de viu provocat de melanj.

Iar Ticia nu va fi dispusă s-o creadă pe Norma pe cuvânt.

Cu mulţi ani în urmă, Ticia plecase într-unul dintre ultimele raiduri împotriva cymecilor; ea şi cu colegele ei

magiciene fuseseră pregătite să-şi dezlănţuie puterile mentale, să ia cu ele în moarte inamicii cymeci. Toate însoţitoarele Ticiei se sacrificaseră, şi Ticia însăşi ar fi fost următoarea la rând. Atunci însă cymecii se retrăseseră, lăsând-o pe Ticia singura supravieţuitoare. Sacrificiul ei nu fusese necesar... şi, într-un fel, o supărase întotdeauna faptul de a nu fi avut o şansă. Personalitatea Ticiei era formată din regrete, vinovăţie şi hotărâre. Găsea multe feluri în care viaţa ei se înveninase, şi la fel de mulţi oameni pe care să-i considere cauza acestui lucru.

Magiciana Supremă o ignorase întotdeauna pe Norma, până în punctul în care pretindea că nu există, lăsând-o să lucreze singură pe Kolhar, cu navele şi motoarele ei care pliau spaţiul. Era la fel de devotată propriilor proiecte ca şi Norma faţă de ale sale. Într-un fel ciudat, asta îi îngăduia Normei să-şi înţeleagă sora.

Acum, că Jihadul se încheiase, nu mai exista niciun motiv ca femeile de pe Rossak să fie antrenate ca arme mentale sinucigaşe. Acum, magicienele îşi dedicau energia studiului şi dirijării tuturor liniilor genetice pe care le adunaseră de-a lungul generaţiilor, împreună cu tot materialul genetic nou pe care-l colectaseră în timpul perioadei celei mai dificile a Năpastei lui Omnius.

— Bănuiesc că inspiraţia şi premoniţia ta vin mai mult din distorsiunile provocate de prea mult melanj decât dintr-o preştienţă adevărată, comentă Ticia, după ce ascultă mesajul Normei.

Stăteau împreună pe un balcon de pe faleză, uitându-se în jos, către jungla deasă.

Ca Magiciană Supremă, nu voia să aibă de-a face prea mult cu drogurile şi cu stimulentele artificiale. În ceea ce-o privea, numai cei slabi erau siliţi să de bazeze pe droguri. VenKee obţinuse profituri enorme distilând stimulente, halucinogene şi tratamente medicale din plantele exotice ale junglei. Întreaga afacere era dezagreabilă pentru Ticia, ca şi dependenţa evidentă a surorii ei vitrege de mirodenia de pe Arrakis.

Ambele femei aveau o frumuseţe glacială – înalte, cu pielea albă, cu păr blond platinat şi trăsături fine. În mintea ei totuşi, Norma încă se vedea ca femeia pitică, cu trăsături butucănoase, ce putea fi uşor intimidată de magicienele dominatoare, precum Ticia.

— N-a fost închipuirea mea, insistă Norma. A fost un avertisment. Ştiu că printre magiciene, previziunea se manifestă uneori ca talent. Cu siguranţă ai înregistrări care să dovedească asta.

— O să trimit un mesaj dacă predicţia ta îngrozitoare ajunge să se împlinească. Du-te înapoi pe Kolhar şi fă-ţi treaba!

Ticia ridică bărbia, cu un aer regal.

— Noi avem propriile noastre îndatoriri importante aici.

Norma se uită la sora ei cu ochii albaştri strălucitori, care păreau să ascundă un întreg univers dincolo de ei. Îşi atinse tâmpla şi surâse cu mulţumire.

— Lucrez la calcule în fiecare clipă. Le pot face aici la fel de uşor ca şi pe Kolhar.

— Atunci, poate că o să vedem amândouă dacă visele tale urâte se îndeplinesc…

Dar vreme de câteva zile nu se întâmplă nimic groaznic, iar Norma nu putea da mai multe amănunte despre premoniţia ei.

În fiecare dimineaţă a vizitei ei prelungite, Norma se plimba singură prin jungla cea mai deasă, alegând rădăcini, fructe şi frunze şi îndesându-le în buzunare fără măcar să explice de ce. *O persoană atât de ciudată,* gândea Ticia, privindu-şi de departe sora.

Lumina ceţoasă sclipea pe părul nefiresc de auriu al Normei şi pe pielea ei ca laptele, în timp ce-şi croia drum ca în transă pe o potecă abruptă din adâncul junglei, către deschizătura falezei înalte unde stătea Magiciana Supremă.

Atât de preocupată, cu mintea atât de absentă... Cât de amuzant ar fi dacă Norma s-ar împiedica şi s-ar rostogoli spre moarte!

Mama lor o abandonase pe Ticia când era doar un bebeluş, ca să-şi petreacă tot timpul cu Norma, alegând această... ciudăţenie, în locul ei, în locul unei magiciene perfecte. *Cazi, lua-te-ar naiba!*

Când paşii alunecători ai Normei o aduseră pe cărarea prăpăstioasă care ducea la gura peşterii, Ticia continuă să se uite la ea, fără să se mişte. Norma vorbi direct cu Magiciana Supremă, ca şi cum ar fi continuat un dialog pe care-l purta de un oarecare timp, probabil în capul ei.

— Unde ţineţi computerele?

— Eşti nebună? N-avem maşini gânditoare aici!

Ticia era şocată că sora ei le ghicise secretul. *Este... cu adevărat preştientă? Ar trebui să-i iau avertismentul în serios?* Norma se uită la ea fără supărare, necrezând-o pe Ticia nicio clipă.

— În afară de cazul în care mintea voastră a fost antrenată să aibă organizarea şi capacitatea unui computer, trebuie să folosiţi un sistem sofisticat ca să păstraţi cantităţi atât de mari de date genetice detaliate.

O cercetă pe Ticia cu intensitatea unui instrument de scanare profundă.

— Sau faceţi o treabă nesatisfăcătoare pentru că vă e teamă să folosiţi uneltele necesare? Nu păreţi genul.

— Computerele sunt ilegale şi periculoase, zise Ticia, sperând că va fi suficient ca răspuns.

Norma, ca de obicei, se concentră asupra problemei şi nu acceptă să renunţe.

— Nu trebuie să vă temeţi de suspiciuni sau de paranoia faţă de maşini din partea mea – e doar curiozitate. Şi eu m-am folosit de sisteme computerizate de organizare şi răspuns pentru a rezolva problemele de navigaţie prin spaţiul pliat. Din nefericire, Liga nu a admis beneficiile, iar eu am fost silită să întrerup acea linie de lucru extrem de productivă. Dar nu ţi-aş contesta utilitatea pentru propriile

tale cercetări...

Înainte ca Ticia să născocească o scuză plauzibilă, auzi brusc şuieratul pătrunzător al unor obiecte fierbinţi şi rapide care vâjâiau prin aer. La unison, se uitară spre cerul înceţoşat al dimineţii, străbătut de dâre argintii de coborâre, îndreptate către văile adânci, adăpostite. Proiectile mari se prăbuşiră în vârfurile copacilor, plonjând prin frunziş şi bufnind pe solul junglei.

Norma îşi muşcă buza de jos în timp ce dădea încet din cap.

— Cred că acesta este începutul a ceea ce am văzut în viziune.

Se întoarse spre Ticia.

— Mai bine ai suna alarma.

Auzind izbiturile de afară, magiciene în robe albe ieşiră în grabă din camerele lor din peşteră, mişcându-se cu zel şi hotărâre. La baza falezei, un proiectile care se înfipsese în argila moale începu să tremure şi se deschise ca o coajă de ou. Un nor de bucăţi de metal săriră afară, se îngropară în sol şi începură să arunce pământ, pietricele şi alte materiale într-un rezervor de prelucrare.

În ciuda previziunii ei înspăimântătoare, Norma studie proiectilul prăbuşit cu o curiozitate detaşată.

— Pare să fie o fabrică automată – deşi nu atât de sofisticată ca o maşină gânditoare autentică – folosind resursele locale pentru a asambla ceva.

— E o *maşină,* zise Ticia.

Deveni rigidă, gata să genereze o sursă de energie în corpul ei care să-i permită să lupte în singurul fel în care ştia.

— Chiar dacă nu e un cymec, e duşmanul nostru.

Pe solul junglei, câţiva oameni în uniforme VenKee se apropiară de locul prăbuşirii. Aveau săculeţe pline prinse la brâu, după o zi de recoltare prin hăţişuri. Un tânăr palid, desfigurat, îi însoţea ca un căţel nerăbdător; avea ochi bovini şi silueta diformă, un monstru neliniştitor, şi Ticia se încruntă spre el din punctul ei înalt de observaţie, dorindu-

şi ca rău-născuţii să moară pur şi simplu când erau alungaţi în junglă…

Apoi, când grupul curios se apropie de proiectilul aterizat, fabrica automată scuipă primele ei produse: mici sfere argintii care zburau ca nişte insecte blindate, flămânde. Se ridicară în roi, examinară zona şi apoi se repeziră în masă către grupul VenKee. Tânărul diform fugi cu o viteză surprinzătoare şi dispăru în hăţişul de şi încâlcit, dar oamenii VenKee nu se mişcară destul de repede.

— Sunt mici, dar trebuie să aibă nişte senzori rudimentari, observă Norma, pe un ton încă analitic.

Gâzele zburătoare de metal se învârtiră în jurul victimelor lor ca un nor de viespi furioase, apoi loviră ca nişte minuscule fierăstraie bâzâitoare, sfâşiindu-i pe oameni, jupuindu-i de haine şi de piele, aruncând un jet de sânge şi bucăţi de carne mărunt ciopârţită. Oamenii ţipau şi strigau, alergând şi zbătându-se, dar maşinile piranha îi urmăriră şi îi roaseră, sfârtecându-le trupurile.

Apoi gâzele cu colţi se îndreptară către gura peşterii.

— Ne-au ţintit! exclamă Norma.

Ticia strigă către celelalte magiciene, iar puternicele femei de pe Rossak se adunară la un loc, înfruntând norul care se apropia. Micile automate bâzâitoare, acoperite cu ţepi ascuţiţi de metal, înaintau zbârnâind ca nişte gloanţe. Ticia începu să tremure, adunându-şi puterile mentale.

În spatele magicienelor, copiii şi bărbaţii de pe Rossak se îngrămădeau în camere adăpostite. Ticia şi însoţitoarele ei stârniră cu mintea un vânt care trosnea uşor, trimiţând mici explozii de putere telekinetică, ca un uragan mental. Roiurile de gâze mecanice fură împrăştiate, apoi pulverizate în aer. Apoi veniră altele. Sonda-fabrică prăbuşită producea gâzele-maşini cu miile.

— Asta nu cere un efort atât de mare ca distrugerea unui cymec, comentă una dintre magiciene, dar este încă satisfăcător într-un fel.

— Omnius a găsit o metodă de a trimite o nouă armă împotriva noastră, chiar de dincolo de baricada Ligii, zise

Norma. Maşinile astea sunt programate să ne vâneze şi să ne distrugă.

Nori metalici de insecte artificiale umpleau aerul în faţa oraşului din faleză, căutându-şi victime. Magicienele erau înconjurate de ozon şi de vântul invizibil. Părul de culoare deschisă le flutura în jurul capului, hainele unduiau în curenţii telepatici. Ticia ridică mâna şi, cu o izbucnire concentrată, femeile nimiciră încă un val de gâze-maşini. Apoi, unindu-şi puterile, magicienele aruncară în aer chiar cilindrul-fabrică, provocând implozia mecanismelor şi transformându-l într-o masă compactă.

— Trimiteţi bărbaţii jos cu explozivi şi tăietoare cu flacără, spuse Ticia. Trebuie să distrugă cilindrul înainte de a se repara singur.

Se simţea veselă şi mândră, chiar până în punctul în care să recunoască predicţia teribilă a surorii ei vitrege.

— Războiul nu s-a terminat, atrase atenţia Norma. S-ar putea ca abia să înceapă. Din nou…

Dacă maşinile gânditoare n-au imaginaţie, cum e posibil ca ele să continue să conceapă asemenea orori pe care să le dezlănţuie împotriva noastră?

BATOR ABULURD HARKONNEN,
„Raport asupra incidentului din Zimia”

Toţi inspectorii de securitate din Zimia şi toţi spectatorii curioşi care alergară spre capsulă fură ucişi. Chiar şi imaginile de la distanţă se şterseră în câteva secunde, în timp ce maşinăriile zburătoare mortale devorau totul în calea lor.

Suspectând ce putea fi mai rău din partea lui Omnius, Vor adună regimentele gărzii naţionale, ordonând ca arme şi luptători să înconjoare zonele de aterizare a capsulelor. Stând alături de el, Abulurd Harkonnen ajuta la aplicarea fiecărei instrucţiuni a comandantului său. Basharul suprem era ca un taur salusan furios, şi nimeni nu îndrăznea să-i stea în cale.

— Le-am spus că trebuie să rămânem vigilenţi, bombăni Vor către Abulurd. Le-am spus să nu lase garda jos. Ne-ai adus chiar şi un avertisment direct, iar ei tot n-au vrut să asculte!

— În câţiva ani de pace, oamenii uită repede ce înseamnă o situaţie de urgenţă, fu de acord Abulurd.

— Iar acum, că suntem puşi în faţa unui nou atac din partea lui Omnius, reacţionăm ca nişte rozătoare împrăştiindu-se speriate!

Vor scoase un sunet de dezgust.

Chiar înainte de a cunoaşte amănuntele atacului, Abulurd coordonă detaşamentele de soldaţi postaţi în districtele oraşului aliate cel mai aproape de locul prăbuşirilor. Folosindu-şi puterile pentru caz de urgenţă, convocă şi trimise acolo toţi mercenarii care rămăseseră în contact cu Armata Umanităţii. Proiectilele de mărimea unui sicriu aterizaseră forţat într-o zonă largă. Resursele elementare erau amestecate în mecanismul de asamblare,

transformându-se într-o fabrică tot mai mare, şi roiuri de dispozitive nesătule – fiecare de mărimea unei bile de rulment – se revărsau acum din fabricile automate. Fiecare avea o sursă de energie, un program simplu şi fălci foarte ascuţite. Ca nişte peşti piranha, căutau orice siluetă umană, apoi o atacau şi-o devorau.

În timp ce oamenii fugeau, gâzele mecanice bâzâiau în jurul lor într-o misiune de distrugere necruţătoare, îngrămădindu-se să-şi sfâşie victimele în bucăţi de carne şiroind de sânge şi în aşchii de oase mâncate. Soldaţii în uniformă, ca şi cetăţenii în pantaloni şi cămăşi strâmte, păreau să fie luaţi în mod special drept ţinte. Femeile şi preoţii în robe largi, ca şi bătrânii cu pălării înalte, retro, evitau să fie observaţi pentru o vreme, dar voracele gâze zburătoare roiau înapoi să se mai uite o dată –apoi atacau.

Oamenii alergau ţipând pe străzi, cădeau pe drum înainte de a apuca să găsească un adăpost. Ca nişte maşini de tocat neînduplecate, gâzele piranha scormoneau prin trupuri la întâmplare, vărsând carne sfârtecată. Îndată ce victima cădea, minusculele maşini se ridicau din nou, bâzâind, şi căutau noi ţinte.

Primul val de soldaţi care ripostase fu doborât imediat. Gâzele piranha se izbiră de ei ca nişte albine ucigaşe, dar unii dintre luptători îşi porniră scuturile personale ca să blocheze măcelul. Alţii nu fură atât de rapizi la activarea scuturilor şi, când gâzele îi loviră, căzură ca şi cum ar fi fost împroşcaţi cu gaz toxic. Armele de mână erau inutile împotriva numărului uriaş de atacatori mecanici.

Nici chiar oamenii cu scuturi nu rezistară până la urmă, când gâzele loviră barierele Holtzman, sondând, explorând, până ce dădură peste trucul cu penetrarea lentă. Sângele şi ţesutul celular se împrăştiară înăuntrul pereţilor energetici licăritori. În câteva clipe, gâzele prinse în capcană distruseră dispozitivul generator, bulele scuturilor se stinseră şi sângeroasele automate ţâşniră afară.

Tot mai mulţi atacatori roiau prin aer. Familiile fugeau în clădiri şi în vehicule, încuindu-se înăuntru, dar gâzele îi

urmăreau şi întotdeauna găseau căi de intrare. Nu exista nicio ascunzătoare.

Pe o rază tot mai mare, dispozitivele colectoare scormoneau după metalele disponibile şi le adăugau lacomelor mecanisme de asamblare, pentru a crea tot mai mulţi vânători zburători. Cilindrii prăbuşiţi se deschideau mai larg, săpau mai adânc, iar gâzele continuau să iasă din ei ca un nor de alice. Fabricile mobile trimiseră dispozitive de colectare prin forţă brută, care demolară structuri din Zimia pentru resurse, demontând clădirile pentru a scoate metalele şi alte elemente necesare.

Perimetrul distrugerii se lărgea.

Abulurd îl urmă pe basharul suprem Atreides, grăbindu-se spre scena celei mai apropiate infestări. Când Vor tună ordine, soldaţii lipsiţi de experienţă din Zimia fură prea înspăimântaţi să ezite. El şi cu Abulurd amenajară un centru de comandă temporar etanşat nu departe de primul punct de impact. Pe străzi domnea iadul. Cetăţenii se încuiară în camere adăpostite şi în dulapuri, încercând să se ascundă de gloanţele autopropulsate cu dinţi ascuţiţi.

Mai puţin de o oră trecuse de la prima aterizare, şi deja muriseră câteva mii.

În sfârşit, artileria Ligii ajunse în raza de acţiune. Abulurd verifică muniţia.

— Obuzele sunt încărcate cu explozivi de mare putere. Ofiţerii lunari spun că sunt gata să tragă. O lovitură directă ar trebui să distrugă fabrica aia, şi apoi putem curăţa mizeria.

Fruntea lui Vor se încreţi.

— Dă ordin de tragere, dar nu te aştepta să fie atât de uşor. Omnius a inclus cu siguranţă numeroase sisteme de protecţie.

Făcu semn cu o mână.

— Totuşi, cu cât aflăm mai curând care sunt sistemele astea, cu atât mai repede putem găsi metode să le ocolim.

Un baraj de obuze de artilerie bubui, zburând pe traiectorii scurte direct către cea mai apropiată groapă. Când explozivii coborâră către ţintă, nori de gâze piranha se învolburară ca fumul în jurul gurii deschise a mecanismului de producţie. Lacomele dispozitive se adunară, ca şi cum ar fi putut forma o baricadă împotriva proiectilelor în cădere. Roiuri de gâze se conectară între ele cu interfeţe lipicioase, grupându-se în diferite forme, formând obstacole mari. Apoi roiurile de gâze se îndreptară către fiecare obuz, ca nişte lipitori mecanice. Dezmembrară obuzele în aer, sfărâmându-le în bucăţi mici de metal, pe care le transportară în gura fabricii, unde materiile prime fură descompuse şi transformate în şi mai multe maşini ucigaşe.

Fără ordine directe, un mercenar nesăbuit se năpusti asupra zonei într-un mic aparat zburător blindat, iar gâzele mecanice îl ţintiră. Mii de dispozitive zburătoare se îngrămădiră de-a lungul carcasei, unde începură să desprindă metalul, etanşările, sistemele electronice.

Ca un ultim gest, mercenarul reuşi să arunce doar unul dintre explozive. Proiectilul se rostogoli şi detonă în aer înainte ca gâzele să-l poată demonta în întregime. Unda de şoc nu făcu decât să stârnească gâzele furioase şi provocă prea puţine pagube.

Aparatul de vânătoare al mercenarului se frânse. Pentru o clipă, omul condamnat căzu liber, zbătându-se în aer, apoi maşinile piranha se repeziră la el şi-l sfâşiară în bucăţi. Era mort înainte ca rămăşiţele zdrenţuite ale trupului său să lovească pământul.

În faţa unei ameninţări atât de oribile, unii dintre soldaţii mai tineri nu răspunseră la ordinele basharului suprem; zeci dintre ei fugiseră de la posturi. Vorian arăta furios, dar Abulurd spuse:

— N-au experienţă şi nu sunt obişnuiţi cu toate lucrurile îngrozitoare pe care le pot face maşinile.

Pentru o clipă, Vor îi surâse palid celuilalt bărbat.

— Alţii ar putea să fi devenit neglijenţi, Abulurd, dar tu n-ai lâncezit niciodată la antrenament. Trebuie să găsim o soluţie, tu şi cu mine. Ceva eficient, care să poată fi aplicat imediat.

— N-o să vă dezamăgesc, domnule bashar suprem.

Vorian se uită la el cu mândrie caldă şi profundă.

— Ştiu, Abulurd. Depinde de noi doi să-i salvăm pe toţi aceşti oameni.

Când oamenii ating paradisul în această viaţă, rezultatul este inevitabil: se înmoaie, îşi pierd iscusinţa şi agerimea.

Sutră zensunnită,
revizuită pentru Arrakis

După ce Tuk Keedair, foarte bătrân, murise, Ishmael devenise cea mai bătrână persoană din satul zensunnit. Keedair, un negustor de sclavi, rămăsese în aparenţă prizonier al bandei de proscrişi ai lui Selim Călăreţul Viermilor. Deşi avusese cu siguranţă multe ocazii să evadeze şi să se întoarcă la civilizaţia Ligii, negustorul de carne vie tlulaxa îşi acceptase soarta alături de Ishmael şi de zensunniţii din deşert.

Ishmael nu-l numise niciodată pe negustor prieten, dar avuseseră multe discuţii nocturne interesante, bând cafea de mirodenie în timp ce se uitau afară, la trecerea stelelor. Deşi duşmani, măcar se înţelegeau unul pe altul. Într-un fel, ironic, aveau mai multe în comun decât actualul grup de conducători ai satului.

Acum, în momentele când Ishmael şedea după fiecare masă de seară, îi asculta pe bătrâni, inclusiv pe fiica lui, vorbind între ei. Chiar şi Chamal povestea despre lucruri din oraş, despre obiecte de confort şi de lux de care Ishmael nu avea nevoie sau pe care nu le voia. Viaţa acestor oameni liberi era plină de mai multe plăceri decât primiseră chiar şi sclavii din casă ai savantului Holtzman. Totul era atât de inutil – şi de periculos!

Până acum, descendenţii sclavilor eliberaţi de pe Poritrin se căsătoriseră cu supravieţuitorii bandei lui Selim. Chiar fiica lui Islimael, Chamal, îşi luase de-a lungul timpului alţi doi soţi şi avea încă cinci copii; acum era considerată unul dintre bătrânii preţuiţi ai tribului, o matroană vârstnică şi înţeleaptă.

Ishmael voia să fie sigur că niciunul dintre ei nu uita viaţa din trecut, insistând ca proscrişii să-şi păstreze abilităţile şi independenţa, astfel încât să nu mai cadă niciodată pradă

negustorilor de carne vie. Deşi Arrakis nu era ţara făgăduinţei care speraseră ei că va fi, atunci când îi condusese în fuga lor disperată, Ishmael voia să păstreze această lume cu orice preţ.

Alţii totuşi îl priveau ca pe un bătrân cârcotaş şi încăpăţânat, care prefera greutăţile trecutului îmbunătăţirilor moderne. Cu douăzeci de ani în urmă, goana după mirodenie schimbase Arrakisul pentru totdeauna, iar acum cei din afara planetei n-aveau să mai plece niciodată; veneau, în schimb, în număr tot mai mare. Ishmael ştia că nu poate schimba lucrurile, şi îşi dădea seama, cu inima grea, că viziunea Călăreţului Viermilor fusese absolut corectă: comerţul cu melanj distrugea deşertul. Nu părea să existe niciun loc unde el şi cu oamenii lui să poată trăi liberi, fără hărţuială.

Încă de două ori în ultima lună, naibul El'hiim invitase navele comerciale să aterizeze în apropiere, dându-le coordonatele satului zensunnit, care ar fi trebuit să fie secret şi sigur, astfel încât să poată schimba mirodenie pe alte mărfuri.

Pierdut în gânduri, Ishmael pufni.

— Nu numai că am devenit dependenţi de comerţul din oraşe, dar am devenit chiar şi prea leneşi ca să ne ducem până acolo!

Unul dintre bărbaţii în vârstă de lângă el ridică din umeri.

— De ce să facem un drum plictisitor tocmai până în Arrakis City, când îi putem sili pe străini să muncească, aşa, ca variaţie?

Chamal îl mustră pe cel care vorbise pentru tonul lipsit de respect, dar Ishmael îi ignoră pe amândoi, încruntându-se şi păstrându-şi gândurile pentru el. Fără îndoială, sătenii îl considerau o fosilă, prea rigid ca să accepte progresul. Dar el cunoştea pericolele. De la sfârşitul Jihadului şi de la pierderea atâtor muncitori din cauza Năpastei, sclavia devenise din nou larg răspândită şi acceptată. Iar negustorii de carne vie preferau întotdeauna să vâneze budislamici…

În ciuda vârstei, vederea lui Ishmael rămăsese ageră.

Privind încordat în noapte, fu primul care să zărească navele ce soseau. Luminile de croazieră ale aparatelor le indicau trecerea, în timp ce se apropiau – nu pe un traseu nesigur de căutare, ci direct către satul zensunnit. Simţi îndată o nelinişte pătrunzătoare.

— El'hiim, ai invitat tu alţi vizitatori băgăreţi, nedoriţi?

Fiul lui vitreg, care stătea de vorbă cu bătrânii, se ridică imediat în picioare.

— N-ar trebui să vină nimeni.

Se duse până la marginea peşterii. Aparatele zburătoare se apropiau cu viteză tot mai mare. Vuietul motoarelor se auzea ca o furtună de nisip îndepărtată.

— Atunci ar trebui să ne pregătim pentru ce-i mai rău.

Ishmael ridică vocea, adunându-şi autoritatea de conducător de pe când fusese chiar el naibul acestor oameni, cu mulţi ani în urmă.

— Apăraţi-vă casele! Străinii sunt pe cale să ajungă!

El'hiim oftă.

— Să nu exagerăm, Ishmael. Ar putea avea un motiv cât se poate de bun…

— Sau unul cât se poate de primejdios. Mai bine să fim pregătiţi. Dacă sunt negustori de sclavi?

Se uită mânios la fiul său vitreg, şi până la urmă El'hiim ridică din umeri.

— Ishmael are dreptate. Nu strică să fim atenţi.

Zensunniţii se duseră să-şi ocupe poziţiile şi să se pregătească de apărare, dar nu păreau să se grăbească prea mult.

Navele sinistre descriseră cercuri tot mai aproape, accelerând şi decelerând în mod repetat. După ce ajunseră la stânci, bărbaţi în uniforme de culoare închisă se aplecară prin trapele deschise şi deschiseră focul cu arme mici. Zensunniţii strigară şi se repeziră la adăpostul peşterilor.

Exploziile împroşcară pereţii, doar un singur proiectil intră într-o cameră prin balcon şi provocă pagube, declanşând o mică avalanşă. Câteva clipe mai târziu, navele aterizară pe nisipul plat de la baza stâncii şi un şuvoi

de oameni în uniforme zdrenţuite debarcară, mişcându-se ca nişte gândaci pe o piatră încinsă, fără nicio organizare sau plan. Aveau totuşi arme noi.

— Staţi, sunt doar prospectori de mirodenie! strigă El'hiim. Am mai făcut negoţ cu oamenii aceştia. De ce atacă...

— Pentru că vor tot ce avem, răspunse Ishmael.

În jurul lor continua să plouă cu focuri de armă, cu mici explozii, strigăte şi ordine încâlcite.

— Te-ai lăudat cu cât de multă mirodenie avem stocată în satul ăsta, El'hiim? Le-ai spus negustorilor ăstora câtă apă avem în cisterne? Câţi bărbaţi sănătoşi şi câte femei locuiesc aici?

Pe chipul fiului său vitreg apăru o expresie surprinsă şi tulburată. Avu nevoie de atât de mult timp ca să nege acuzaţia, încât Ishmael îşi căpătă răspunsul şi-şi dădu seama ce se întâmplase cu adevărat.

În timp ce privea străinii descărcându-şi uneltele – centuri paralizante, plase şi coliere sugrumătoare – Ishmael înţelese că aceştia nu erau doar tâlhari. Strigă cu o groază plină de indignare, cu vocea surprinzător de puternică:

— Negustori de carne vie! Dacă vă capturează, vă vor duce în sclavie!

Chiar şi El'hiim se clătină. Cu siguranţă vedea că aceşti străini îi trădaseră încrederea şi acum meritau să moară.

Chamal veni lângă tatăl ei, strigând către ceilalţi.

— Trebuie să luptaţi pentru viaţa, pentru casa şi pentru viitorul vostru! Nu lăsaţi niciun supravieţuitor!

Ishmael se uită la ea cu un surâs sever.

— Îi vom învinge pe oamenii aceştia ca să le dăm o lecţie tuturor celorlalţi care ar putea veni împotriva noastră. Ei cred că suntem slabi. Dar sunt neghiobi şi se înşală!

Deşi înspăimântaţi, zensunniţii scoaseră un strigăt de răspuns. Bărbaţii şi femeile se răspândiră prin camerele peşterii, apucând puşti maula, bâte, harpoane pentru viermi, tot ce putea fi folosit ca armă. Un grup de zensunniţi mai în vârstă care se număraseră printre primii

proscrişi ai lui Selim Călăreţul Viermilor etalară cu mândrie pumnale cristaline făcute din dinţi de vierme de nisip. Chamal adună un grup de femei, cu ochii sălbatici de mânie neîmblânzită, care purtau propriile lor lame curbate, fasonate cu migală din resturi de metal.

Cu o căldură reînnoită în inimă, Ishmael le văzu hotărârea pe chipuri. Îşi scoase propriul lui pumnal de cristal, pe care-l câştigase când învăţase să călărească un vierme. Marha avusese şi ea unul, dar i-l dăduse lui El'hiim la moartea ei. Acum, Ishmael se întoarse spre fiul lui vitreg, şi în sfârşit acesta îşi scoase şi el lama.

Aşa-zişii negustori de sclavi se târâră în sus pe potecile stâncii, atacând şi urlând, alunecând pe pietre. Erau prea încrezători în armele lor sofisticate. În plus, cunoscându-l pe naibul El'hiim, se aşteptau ca sătenii să fie doar nişte amărâţi de căutători prin gunoaiele din deşert.

Dar când străinii forţară intrarea prin deschizături în oraşul din peşteră, fură complet nepregătiţi pentru rezistenţa pe care-o întâlniră. Urlând ca nişte şacali, nomazii deşertului atacau din fiecare colţ umbrit, prinzându-i în capcană pe negustorii de sclavi în camere fără ferestre şi măcelărindu-i. Focuri puternice de armă răsunau ca răspuns.

— Suntem oameni liberi! răcnea Ishmael. Nu sclavi!

Ţipând ca nişte copii răniţi, patru dintre negustorii de carne vie reuşiră să fugă, poticnindu-se pe cărarea care ducea spre nave, sperând să scape. Dar câţiva voluntari zensunniţi plecaseră deja pe furiş de la bătălia principală, coborâseră povârnişul abrupt şi urcaseră pe nave. Ascunzându-se înăuntru, întâmpinau fiecare om care venea la bord şi-i retezau gâtul.

După ce toţi aşa-zişii negustori de sclavi fură ucişi, zensunniţii îşi îngrijiră rănile şi îşi numărară morţii: erau patru la număr. Când El'hiim îşi reveni din şoc şi din uluială, trimise echipe de salvatori la navele goale.

— Uitaţi-vă la aparatele astea! Le vom confisca de la oamenii care au vrut să ne ia în sclavie. E un târg destul de

cinstit.

Ishmael veni în faţa mai tânărului naib, cu faţa înroşită de furie.

— Vorbeşti de parcă ar fi o tranzacţie comercială, El’hiim! Cumperi şi vinzi mărfuri ca în orice alt drum la Arrakis City.

Ridică un deget noduros.

— Ai pus în primejdie viaţa noastră, a tuturor, aducându-i aici pe oamenii ăştia în ciuda avertismentelor mele, iar acum din păcate, s-a dovedit că am avut dreptate. Nu eşti potrivit…

Bărbatul mai vârstnic îşi încordă muşchii, ridică mâna pe jumătate ca să-şi lovească fiul vitreg peste faţă, dar asta ar fi fost o insultă mortală. El’hiim ar fi fost forţat să răspundă, provocându-l pe Ishmael la un duel pe viaţă şi pe moarte. Unul dintre ei ar fi sfârşit înjunghiat pe podeaua peşterii.

Ishmael nu putea îngădui ca acest lucru să distrugă unitatea tribului, şi îi promisese lui Marha să aibă grijă de El’hiim – aşa că se sili să se stăpânească. Văzu o scânteie de teamă în ochii tânărului.

— Ai avut dreptate, Ishmael, rosti El’hiim încetişor. Ar fi trebuit să-ţi ascult avertismentele.

Luându-şi privirea din ochii lui El’hiim, bătrânul clătină din cap, iar Chamal se apropie să pună o mână alinătoare pe umărul tatălui ei, în acelaşi timp în care se uită la naib.

— N-ai cunoscut niciodată coşmarul de a trăi ca sclav, El’hiim. Ne-am riscat viaţa ca să ne eliberăm din robie şi să venim aici.

— Nu-ţi voi îngădui să ne vinzi libertatea, zise Ishmael.

Fiul lui vitreg arăta prea zguduit ca să răspundă. Ishmael se întoarse şi se îndepărtă.

— N-o să se mai întâmple, strigă El’hiim după el. Îţi promit!

Ishmael nu dădu niciun semn că ar fi auzit.

Marşul civilizaţiei umane este o succesiune constantă de realizări şi de paşi înapoi, mergând întotdeauna ascendent. Dificultăţile s-ar putea să ne facă mai puternici, dar nu ne fac mai fericiţi.

COMANDANTUL SUPREM VORIAN ATREIDES,
Primele evaluări ale Jihadului
(A cincea revizuire)

Pe hărţile străvechi, următoarea destinaţie era cunoscută drept Wallach IX.

Quentin nu auzise niciodată de ea. Planeta nu avea niciun loc în istoria umană, din câte ştia el. După cât se părea, nici măcar Omnius n-o considera o parte importantă a imperiului său sincronizat.

Cu toate acestea, planeta fusese o ţintă în Marea Purificare. Unul dintre grupurile de luptă ale Jihadului venise aici, trimiţând detaşamente de bombardiere cu arme atomice cu impuls pentru a arunca ici şi colo focoase pentru a învinge hipermintea, şi apoi pierind, în timp ce exploziile şi undele de şoc măturau atmosfera…

Wallach IX arăta puţine semne că ar fi fost vreodată civilizată, chiar şi înainte de atacuri – fără industrii majore, doar cu aşezări slab populate. Cineva împinsese localnicii până la limita supravieţuirii cu mult înainte ca armata Jihadului să coboare asupra lor ca un înger răzbunător.

Dar Wallach IX era următoarea destinaţie a planului de inspecţie şi de ajutor schiţat de Porce Bludd. Lordul de pe Poritrin îşi pilotă iahtul spaţial într-o cercetare rapidă. Alături de el, Quentin examina peisajul plin de cicatrice şi otrăvit, care creştea dedesubtul lor.

— Sunt extrem de sceptic că o să găsim supravieţuitori acolo jos.

— Nu se ştie niciodată la ce ne putem aştepta, replică Bludd cu un optimism molipsitor. Dar putem întotdeauna să sperăm.

Zburară pe deasupra ruinelor scheletice, prăbuşite, ale

câtorva aşezări vechi, dar nu detectară niciun semn recent de viaţă, nicio structură reconstruită, niciun indiciu de agricultură.

— Au trecut aproape douăzeci de ani, atrase atenţia Quentin. Dacă ar fi supravieţuit cineva, ar fi lăsat până acum vreo urmă.

— Trebuie să fim minuţioşi, de dragul omenirii.

În oraşul cu cele mai mari clădiri, întâlniră şi cele mai mari distrugeri. Solul, pietrele şi scheletele structurilor erau sticloase şi înnegrite.

— Nivelul de radiaţii rămâne înalt, remarcă Quentin.

— Dar nu imediat mortal, adăugă Bludd.

— Nu, nu imediat mortal.

Surprinzător, descoperiră semne de construcţii noi, inclusiv coloane masive şi arcade grele, neliniştitor ornamentate.

— De ce şi-ar irosi timpul supravieţuitorii construind monumente bătătoare la ochi când n-au nici ce să mănânce? întrebă Quentin. Să se laude?

— Am detectat câteva surse de energie împrăştiate.

Bludd îşi plimbă degetele peste comenzi.

— Dar sunt prea puternice radiaţiile ca să pot stabili poziţia... Ştiu că ar fi trebuit să investesc în perfecţionarea capacităţilor iahtului. N-a fost niciodată proiectat ca vehicul de explorare.

Quentin se ridică în picioare.

— Ce-ar fi să folosesc micul aparat-cercetaş? În felul ăsta putem acoperi o suprafaţă mai mare.

— Te grăbeşti, prietene? Odată ce plecăm de pe Wallach IX, n-avem nimic de aşteptat în afară de alte săptămâni lungi de traversare.

— Să fim aproape de... toate astea mă nelinişteşte. Dacă nu-i nimic de găsit aici, aş prefera să termină repede treaba şi să ne vedem de drum.

Quentin îşi luă zborul în micul vehicul de cercetare proiectat pentru excursii scurte la suprafaţa planetelor. Iahtul spaţial al lui Bludd era prea confortabil şi n-aveai

prea mult de făcut, în afară de a sta degeaba şi de a lăsa operaţiunile să se execute singure. Afară, în schimb, era mult mai interesant. Se simţea bine să iasă de unul singur, să scaneze efectiv o zonă, ţinând energia motoarelor în vârful degetelor. Exact ca atunci când condusese primul raid de pe Parmentier, cu multă vreme în urmă…

Lordul de pe Poritrin ateriză cu iahtul cel mare într-o porţiune devastată a ceea ce fusese palatul unul conducător de pe Wallach IX. Transmise către cabina lui Quentin:

— Îmi pun costumul şi ies afară ca să văd ce pot afla despre turnurile astea noi. Cine le-a construit şi de ce?

— Fii atent!

Quentin zbura în cercuri din ce în ce mai largi. Distrugerea avea o monotonie dezgustătoare: pietriş înnegrit, pământ topit în băltoace sticloase. Nu văzu niciun copac, nicio buruiană, nicio mişcare. Ca şi Pământul, Wallach IX era o planetă complet moartă, complet sterilizată. Dar acesta şi fusese ţelul armatei Jihadului, îşi aduse el aminte. Cel puţin nu mai exista nicio urmă a lui Omnius aici.

Fără avertisment, o rafală de focuri de armă îl lovi, avariind motoarele aparatului zburător şi trimiţându-l într-o rotire mortală. Quentin strigă, sperând că dispozitivul de comunicaţii avea să-i capteze automat cuvintele.

— Sunt atacat, Porce! Cine…

Se luptă să-şi recapete controlul. O altă explozie îi despică o aripă, şi tot cei rămase de făcut lui Quentin fu să reziste. Imaginea din fereastra cabinei se învârtea, arătându-i când pământul pârjolit, când cerul deschis. Dintr-odată, văzu o mişcare dedesubt, obiecte mecanice mari, cu corpuri articulate. Roboţi de luptă? Supravieţuise cumva Omnius? Nu, nu arăta chiar cum trebuia.

Mutând comutatoare şi redirecţionând energia, puse în funcţiune un reactor secundar şi reuşi să-şi stabilizeze ruta, deşi pierdea repede altitudine. Unul dintre motoare era în flăcări. Abia avea destulă portanţă ca să se menţină în aer

încă vreo câteva minute, mărind distanţa dintre el şi misterioşii atacatori. Cu puţin noroc, exact atâta timp cât să se întoarcă la iahtul lui Bludd.

Încercă să mai stoarcă un pic de distanţă, un pic de energie. Un alt proiectil exploziv se înălţă dinspre maşinile bizare de dedesubt, detonând în apropierea lui. Unda de şoc îi scurtcircuită un grup întreg de comenzi.

Quentin recunoscu în sfârşit ce-l atacase. Păşitoare enorme, exact ca acelea pe care le văzuse în imaginile istorice... sau care îl atacaseră pe Bela Tegeuse cu multă vreme în urmă.

— Cymeci! Porce, pregăteşte-te să decolezi! Întoarce-te la navă!

Dar nu-şi dădea seama dacă sistemul de comunicaţii mai funcţiona.

Era pe cale să se prăbuşească.

Monştrii mecanici mergeau prin peisajul înnegrit, ieşind din bârlog ca să continue să tragă asupra neaşteptatului cercetaş uman. Cu paşi mari, se deplasau pe terenul radioactiv topit, grăbindu-se să-l intercepteze.

În spatele lui ţâşnea un fum uleios, ca un jet de sânge vărsat pe cer. Cabina huruia şi se clătina. Solul se repezi în sus, spre el. Dădu drumul încă unui jet din propulsorul de altitudine, un ghiont care-l ţinu în aer doar atât cât să treacă de un val de pietriş negru, ascuţit, apoi căzu, într-o rostogolire lină.

Cu un scrâşnet, partea de dedesubt a carcasei cercetaşului se frecă de solul steril, sfărâmat. Împrăştiind scântei şi bulgări de ţărână, aparatul se roti, aproape dându-se peste cap, dar Quentin se strădui să-l menţină drept, ca pe o sanie lunecând pe-o parte. Jumătate din aripa stângă fu retezată când cercetaşul zburător făcu un ultim salt în aer şi se prăbuşi din nou, cu o bufnitură puternică.

Centura de pe piept era atât de strânsă, încât aproape îl sufocă. Fereastra de plaz a cabinei se crăpă într-un desen ca de pânză de păianjen, şi praf unsuros îi acoperi vederea.

În cele din urmă, cursa de coşmar se termină; vehiculul de cercetare, rănit mortal, se nărui pe sol.

Quentin îşi scutură capul, dându-şi seama că trebuie să-şi fi pierdut cunoştinţa pentru câteva secunde. Îi ţiuiau urechile şi simţea miros de fum, de lubrifianţi, de metal ars, de circuite electronice scurtcircuitate... şi de combustibil scurs. Când nu-şi putu desface centurile de siguranţă, îşi eliberă pumnalul ceremonial de luptă şi le tăie, eliberându-se. Durerea din trup era doar un indiciu al chinului pe care avea să-l simtă îndată ce trecea şocul. Quentin ştia că are necazuri, dându-şi seama că piciorul stâng îi era probabil rupt.

Descoperindu-şi rezerve neaşteptate de energie, reuşi să ridice capul şi umerii dintre rămăşiţe. Şi văzu cymecii venind după el.

Bludd primi apelul urgent în timp ce stătea, îmbrăcat în costumul antiradiaţie, în faţa unui obelisc decorat cu cartuşe ornamentate. Fusese ridicat în spatele clădirii conducătorului, ca un soi de monument ridicol al Epocii de Aur. Se întoarse brusc când semnalul de urgenţă al lui Quentin îi zornăi în cască. În depărtare, văzu aparatul de cercetare în flăcări, şerpuind în aer şi în cele din urmă coborând pieziş într-o porţiune deschisă, departe de el. Aparatul zburător se roti, sfâşie solul uscat, apoi se opri într-o grămadă de sfărâmături.

Alarmat, Bludd se repezi înapoi la iahtul spaţial, stângaci în costumul gros. Simţind fiori de spaimă, se întoarse din nou şi văzu păşitoare de luptă de coşmar, precum cele care atacaseră Zimia cu multă vreme în urmă. Titanii se întorseseră! Cymecii îşi stabiliseră o bază aici, în ruinele radioactive ale unei lumi sincronizate!

Asemenea unor crabi enormi cu carapace de metal, păşitoarele cymecilor umblau peste rămăşiţe, strivind tot

ce le bloca drumul spre nava de cercetare. Bludd făcu ochii mari, paralizat de groază. N-ar fi putut ajunge cu niciun chip la vehiculul prăbuşit, la timp ca să-şi salveze prietenul.

Conştient încă după prăbuşire, Quentin strigă în comunicatorul cu rază scurtă de acţiune al costumului:

— Fugi, Porce! Salvează-te!

Bludd se caţără la bordul iahtului spaţial, etanşă trapa şi-şi scoase casca. Nu se osteni să dezbrace restul costumului antiradiaţii. Aruncându-se în scaunul pilotului, activă motoarele calde încă şi săltă cu iahtul spaţial în aerul contaminat.

*

De dincolo de o ridicătură, păşitoarele cymecilor se întâlniră în jurul cercetaşului prăbuşit.

Quentin îi privi sosind, ştiind că avea mai puţin de un minut. Purta doar un costum de zbor, nu unul antiradiaţii, şi nu putea supravieţui prea mult în mediul otrăvit.

În timp ce duşmanii se apropiau, mintea lui începu să alerge, gândindu-se la antrenamentul şi experienţa militară, agăţându-se de fiecare posibilitate. Vehiculul de cercetare nu avea niciun fel de armament. Nu se putea apăra – nu în vreun fel convenţional.

Dar n-avea intenţia să se lase doborât fără luptă.

— Noi, familia Butler, nu suntem servitorii nimănui, murmură în sinea lui, ca pe o litanie.

Compartimentele de combustibil ale aparatului erau crăpate, lăsând fluidul volatil să se scurgă în camera motorului şi peste tot în jurul locului prăbuşirii. Simţea în nări mirosul pătrunzător şi înţepător.

Îl putea aprinde, putea detona rezervorul, şi poate reuşea să-i împingă înapoi pe cymeci. Dar ar fi trebuit s-o facă de mână, caz în care ar fi fost prins el însuşi în explozie şi incinerat. Chiar şi aşa, asta ar fi fost mai bine decât să-i lase pe cymeci să pună mâna pe el.

Quentin auzi mişcările greoaie în aerul liniştit, mort. Zgomotul paşilor, ca nişte berbeci care izbeau pământul, în timp ce păşitoarele masive se apropiau, cu dispozitivele hidraulice murmurând, cu armele bâzâind, pregătindu-se să tragă. Ar fi putut lansa încă un bombardament exploziv şi-l puteau pârjoli în locul în care se ghemuia, la adăpostul jalnic al sfărâmăturilor.

Dar voiau altceva.

Ignorând durerea ascuţită din piciorul rupt, Quentin lucra frenetic cu mâinile şi cu trusa de unelte de urgenţă pe care-o recuperase dintr-un buzunar de depozitare din cabină. Combustibilul ţâşni când deschise capacele de la celulele etanşe de energie. Ochii îi lăcrimau şi-l usturau, dar lucră mai departe. O baliză cu impulsuri electronice nu i-ar fi folosit la nimic. Găsi o torţă primitivă care producea scântei fierbinţi, un jet intens de foc.

Nu încă…

Primul păşitor cymec ajunse la cercetaşul prăbuşit şi ciocăni în partea din spate a carcasei. Quentin se căţără înapoi în scaunul pilotului, adună fâşiile centurilor în jurul lui şi le înnodă cât putu mai bine în jurul pieptului.

O a doua formă mecanică se apropie dinspre stânga, ridicând picioare lungi de metal, ca de păianjen. Auzi apoi încă un cymec venind spre el.

Cu o precizie glacială, în ciuda îngrijorării crescânde, Quentin declanşă torţa fierbinte, aruncând-o în spate, în rezervorul de combustibil care curgea. Apoi, cu o rugăciune rapidă către Dumnezeu şi sfânta Serena sau către oricine l-ar fi putut asculta, declanşă comanda de ejectare de urgenţă a scaunului pilotului.

Focul şi combustibilul se combinară într-o izbucnire bruscă de căldură, urmată de o undă de şoc, ca un baros izbind aerul. Scaunul ejectat îl aruncă pe Quentin afară din cabină, lăsând explozia în urmă, în timp ce rămăşiţele navei-cercetaş săriră în aer.

Rostogolindu-se prin aer, simţi vântul izbindu-l, faţa şi părul arzându-i. Priveliştea era ireală şi ameţitoare, dar

pentru o clipă zări unul dintre păşitoarele cymecilor zăcând schilodit printre rămăşiţele arzânde ale navei doborâte. Un alt păşitor, vizibil avariat, se îndepărta clătinându-se, cu unul dintre picioarele articulate distrus, atârnând de un ciot care scotea scântei.

Apoi căzu cu o forţă zdrobitoare din nou la pământ. Durerea era chinuitoare, şi putu auzi o serie de oase trosnindu-i în trup: coaste, craniu, vertebre... Centurile tăiate plesniră şi, în timp ce scaunul ejectat se rostogoli, corpul lui căzu pe o parte ca o păpuşă aruncată.

Uitându-se spre locul exploziei cercetaşului, abia reuşi să-şi concentreze privirea asupra roiului de păşitoare mecanice. Cymecii supravieţuitori foloseau tăietoare cu laser şi braţe grele, ascuţite, pentru a deschide puţinele fragmente intacte de carcasă, ca nişte creaturi flămânde încercând să scoată o îmbucătură delicioasă dintr-o cutie. Cuprins parcă de o explozie de temperament, unul dintre titani sfâşie în bucăţi aparatul căzut, în timp ce alţi doi veneau greoi spre el. Privirea i se întunecă, acoperită de o ceaţă roşie. Quentin abia reuşea să vadă şi să se mişte, ca şi cum o mare parte din controlul muşchilor îi fusese retezat. Mâna stângă îi atârna din încheietură într-un unghi inutil. Costumul de zbor era acoperit de sânge. Cu toate acestea, se sili să se ridice în picioare şi se târî în agonie, încercând să fugă în orice direcţie.

În spatele lui, zăngănitul formelor păşitoare se apropia, devenind din ce în ce mai puternic şi mai ameninţător. Cymecii arătau ca nişte monştri din visele lui cele mai înfricoşătoare. După evadarea la limită de pe Bela Tegeuse, cu multă vreme în urmă, Quentin nu mai voise să vadă vreodată cymeci.

Auzind un zgomot scrâşnit, ridică ochii şi văzu iahtul spaţial al lui Porce Bludd înălţându-se în depărtare şi micşorându-se pe cer.

Cu o mână tremurătoare, Quentin îşi scoase pumnalul de ceremonie. În timp ce cymecii furioşi veneau după el, se pregăti să lupte. Apoi, păşitoarele cymecilor se năpustiră

asupra lui – o fiinţă umană singură, neajutorată şi lipsită de apărare, într-un peisaj devastat.

Analiza finală ar putea arăta că am ucis la fel de mulţi oameni ca şi Omnius… poate şi mai mulţi. Chiar şi aşa, asta nu mă face la fel de rău ca maşinile gânditoare. Motivele mele erau cu totul altele.

BASHARUL SUPREM VORIAN ATREIDES,
Jihadul păcătos

După câteva misiuni de recunoaştere eşuate, basharul suprem avea în sfârşit informaţii complete, dezamăgitoare. Toate cele nouă capsule-fabrici automate rămâneau intacte, neafectate de niciuna dintre măsurile pe care oamenii le luau împotriva lor. Gropile producătoare continuau să verse dispozitive piranha flămânde, cu zecile de mii.

Pentru că gâzele piranha distrugeau şi demontau aproape toate instrumentele de observaţie, folosindu-le componentele drept materii prime pentru asamblarea a şi mai multe copii ale lor, Abulurd şi Vor aveau acces doar la instantanee scurte ce arătau dimensiunea atinsă de fabricile robotice care se extindeau, îngropate în craterele lor.

Vor păşea furios de colo până colo, căutând inspiraţia.

— Dar dacă trimitem proiectile umplute cu lichide puternic corozive? Odată ce gâzele sfâşie obuzele, acidul se va vărsa şi le va roade.

— S-ar putea să meargă, domnule bashar suprem, dar ar fi extrem de greu să lovim ţintele, zise Abulurd, cu ochii încă pironiţi asupra imaginilor. Nu ne putem apropia suficient cât să folosim furtunuri şi pompe cu care să împroşcăm acid în gropile fabricilor.

— Dacă am putea ajunge atât de aproape, am putea la fel de bine să folosim aruncătoare de plasmă, observă Vor. Dar… e un început. În afară de cazul în care aveţi o idee mai bună?

— Lucrăm la asta, domnule.

Abulurd se uita la imaginile din jurul gropii celei mai

apropiate, izbit de dihotomia a ceea ce vedea. Orice vehicul de atac de mare viteză era făcut bucăţi, metalele lor erau furate şi echipaje întregi erau masacrate. Clădiri şi maşinării erau sfâşiate; grămezi înalte de deşeuri zăceau împrăştiate în jurul gurii căscate a cilindrului de fabricaţie. Trupuri umane erau întinse peste tot, stropite cu roşu, sfârtecate şi mestecate ca şi cum zeci de mici proiectile le-ar fi explodat în corp.

— Gâzele astea sunt prea mici pentru a avea programe sofisticate de discriminare, dar îşi aleg cumva ţintele. Ameninţări de demontare? Capturarea de resurse concentrate? Poate ca sunt programate să atace orice material organic detectează.

Abulurd analiză informaţiile schematice disponibile. Destul de ciudat, în parcurile luxuriante din jur, tufişurile şi arborii înalţi erau intacţi, complet netulburaţi. Păsările se îndepărtau în zbor de roiurile bâzâitoare de gâze piranha, dar micile sfere lacome nu le acordau nicio atenţie.

— Nu, domnule bashar suprem. Uite, au lăsat copacii şi animalele în pace. Ştiu că trebuie să urmărească *oamenii.* Ar putea să fie dirijate spre… activitatea cerebrală? Să ne descopere minţile?

— Mult prea sofisticat – şi ştim că n-au tehnologie IA pe bază de gelcircuite. Asta le-ar fi distrus când au trecut prin reţeaua de bruiaj din jurul Corrinului. Nu, trebuie să fie ceva simplu şi evident.

Abulurd continuă să caute printre imaginile de recunoaştere. Gâzele atacau oamenii şi căutau metale şi minerale utile pentru a construi şi mai multe exemplare. Celuloza, ţesăturile, structurile de lemn, arborii vii şi animalele nu erau afectate.

Se uită atent la nepotrivirea unei imagini luate dintr-un parc infestat din Zimia. Era împodobit cu fântânile, statuile şi monumentele obişnuite, dar o statuie anume, a unui comandant al Jihadului căzut în luptă, fusese complet măcinată, până la fundaţia de piatră. Încă şi mai bizar, la altă statuie a unui erou călărind un armăsar salusan, gâzele

piranha distruseseră numai silueta umană a sculpturii, lăsând partea cu calul neatinsă. Dar ambele părţi ale statuii fuseseră făcute din aceeaşi piatră.

— Stai, domnule bashar suprem! Cred…

Îşi ţinu răsuflarea, amintindu-şi de întârzierea neaşteptată, dar clar observabilă, a gâzelor la atacul femeilor şi al preoţilor cu robe sau rochii largi, sau al bărbaţilor cu pălării ciudate, oameni cu veşminte neobişnuite. *Deghizându-şi contururile umanoide.*

Vor se uită la el, aşteptând. De-a lungul întregii sale instruiri militare, Abulurd învăţase să nu trântească primul lucru care-i trecea prin minte – deşi, în această criză, basharul suprem voia să audă orice sugestie, indiferent cât de absurdă.

— E o simplă discriminare pe bază de formă, domnule. Au un tipar imprimat în circuitele principale. Gâzele piranha atacă tot ce se potriveşte cu o anumită formă standard: două picioare, două mâini, un cap. Uită-te la statuile astea!

Vor încuviinţă repede.

— Simplu, direct, nu grozav de elegant – exact cum ar face-o Omnius. Şi deschide uşa către o slăbiciune pe care o putem exploata. Tot ce avem de făcut este să ne mascăm forma umană şi putem să trecem pe lângă ele neobservaţi.

— Dar gâzele tot atacă orice elemente utile. Nu poate exista metal la vedere.

Vor ridică din sprâncene.

— Vrei să spui că ar trebui să facem aparate de zbor din lemn ca să aruncăm bombe?

— Mult mai simplu. Ce-ar fi să ne acoperim cu o pătură sau o prelată, ceva făcut din materiale organice pe care gâzele nu le vor găsi folositoare. Am putea ajunge destul de aproape de fabricile alea ca să provocăm nişte pagube adevărate. Nu ne vor oferi totuşi nicio protecţie fizică, totuşi. Dacă şiretlicul eşuează, atunci ne vom fi expus chiar pe noi – într-un mod fatal.

— Va trebui să ne asumăm riscul, Abulurd. Îmi place cum sună această înşelătorie, zise Vor cu un surâs grav. Să

apelăm la voluntari, sau te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

— Domnule bashar suprem, eşti mult prea valoros pentru…

Vor îi reteză cuvintele.

— Îţi aduci aminte cum am fost luat în zeflemea de către Parlamentul Ligii şi declarat o bătrână fosilă nefolositoare a războiului? Ai văzut cât de stupid reacţionează soldaţii mai tineri la criza asta. În câţi dintre ei ai încredere într-o misiune periculoasă?

— Am încredere în mine, domnule bashar suprem.

Vor îl bătu pe umăr.

— Şi eu am încredere în tine – şi în mine. Dincolo de asta, nu sunt dispus să zic nimic. Să punem planul ăsta în aplicare, tu şi cu mine.

*

Vor delegă comanda unui grup de ofiţeri locali, fiecare însărcinat cu apărarea împotriva unei singure fabrici de gâze piranha. Lăsă o explicaţie amănunţită a ceea ce aveau intenţia să facă el şi cu Abulurd, astfel încât dacă mergea, ceilalţi să poată pune imediat în practică acelaşi plan. Iar dacă Vor şi Abulurd eşuau, ar fi rămas măcar o consemnare a ceea ce încercaseră; cei care urmau ar fi putut să vină cu ceva mai eficace.

Vor era încântat de ideea lui Abulurd.

— Ai studiat strategiile mele militare, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui, domnule bashar suprem?

— Planul ăsta rivalizează cu una dintre propriile mele scheme, mărturisi Vor în timp ce trăgea pe el pânza groasă de perdele. Păcălirea maşinilor, înşelarea senzorilor – aşa cum am făcut cu flota goală de pe Poritrin.

— Asta nu se compară deloc cu triumfurile tale, domnule bashar suprem, zise Abulurd. Gâzele piranha sunt adversari proşti.

— Spune asta oamenilor pe care-i salvezi… Să mergem!

Timpul era scurt şi opţiunile puţine, dar Vor şi cu Abulurd făcură tot ce puteau în împrejurările date. Alţi soldaţi îi ajutară să acopere cele două platforme suspensoare cu straturi de pânză de cort şi cu cearşafuri, toate făcute din fibre naturale pe care gâzele nu le puteau socoti ca resurse valoroase pentru cilindrii-fabrici. Apoi Vor şi Abulurd se acoperiră pe ei şi platformele plutitoare cu învelişuri ca nişte corturi; astfel încât, în timp ce fiecare dintre cei doi oameni mergea alături de echipamentul său, părea o masă mare, informă.

Platforma lui Abulurd conţinea o cisternă mare de plaz cu un lichid extrem de coroziv, conectat la o duză de dispersie. Vorian ducea un aruncător de plasmă care ar fi trebuit să incinereze fabrica – dacă se puteau apropia suficient de mult.

Cei doi ofiţeri înaintară greoi, abia în stare să vadă. Deşi suspensoarele ţineau platformele deasupra solului, oamenii tot trebuiau să păşească prin dărâmături şi prin sânge împroşcat de la cadavrele umane sfâşiate.

Duhoarea îi făcea greaţă lui Abulurd, dar acesta scrâşni din dinţi şi merse mai departe. Aranjase o porţiune de ţesătură subţire, transparentă, în aşa fel încât să poată vedea în faţă. În stânga lui, grămada informă a basharului suprem îl însoţea. Abulurd ştia că trebuie să arate ridicol aşa cum mergeau înainte, mari şi umflaţi sub pânza de cort. Gâzele piranha ar fi putut să sfâşie cu uşurinţă pânza în zdrenţe – dacă ar fi ştiut să atace. Dar stratul subţire de ţesătură îi ţinea la adăpost de nesofisticatul program de recunoaştere.

Îşi croiră drum tot mai departe încet şi cu multă grijă. Sunetul murmurat, vâjâit, îl lovea pe Abulurd în şira spinării ca nişte cuie electrice. În clipa aceea, nu-şi închipuia o moarte mai oribilă decât să ai minuscule maşini rumegătoare croind tuneluri dintr-o parte în alta a unui trup uman – deşi ar fi mult mai rău, gândea el, ar fi să-l dezamăgească pe Vorian Atreides. Abulurd n-ar fi făcut

niciodată aşa ceva.

În cele din urmă, ajunseră la marginea gropii care creştea. Fabrica mobilă îşi deschisese gura din ce în ce mai larg, ca o floare carnivoră. Culegătorii robotici aruncau metale şi deşeuri în deschizătură ca nişte preoţi aducând sacrificii unui zeu flămând. Jgheaburi de evacuare, ca nişte guri de aerisire, descărcau materiale reziduale şi gaze nocive. Din alte cratere din complexul în permanentă expansiune se scurgeau şuvoaie de sfere argintii cu dinţi, căutându-şi noi ţinte.

— Dacă nu oprim asta curând, strigă Vor, acoperind zgomotul de fond, o să crească mai mare decât îl vom putea distruge vreodată cu echipamente de mână.

Abulurd stătea la marginea gropii, ţinându-şi tubul de dispersie dedesubtul faldurilor de ţesătură opacă, şi porni pompa. Strecură duza prin crăpătura de acces care fusese tăiată în pânză.

— Gata, domnule bashar suprem.

Vor, chiar mai nerăbdător decât tânărul bator, activă aruncătorul de plasmă şi dezlănţui un jet infernal de foc de plasmă peste fabrica automată. Urmându-i exemplul, Abulurd făcu să ţâşnească lichid caustic prin tub, împroşcând un jet de substanţe chimice corozive.

Era ca şi cum ar fi aruncat benzină pe un muşuroi de furnici pişcătoare. Flăcările biciuitoare şi acidul care se scurgea provocară imediat pagube îngrozitoare dispozitivelor de producţie: metalele se topiră, circuitele şi componentele de fabricaţie se corodară şi se defectară. Fumul toxic se înălţă în fuioare. Gâzele piranha argintii bâzâiau năucite.

Abulurd strânse duza care continua să verse substanţe corosive urât mirositoare, atent să nu se stropească singur. Îndreptă jetul către gâtlejul căscat al jgheabului pentru materiale. În câteva clipe, fabrica mobilă gemu şi se prăbuşi în sine însăşi, un cazan fumegând de materiale topite, scurgându-se.

Flacăra de plasmă a lui Vor doborî roboţii culegători,

distrugând tot restul. Fluidul coroziv luă foc, şi flăcările se răspândiră în groapa deja devastată.

Abulurd transmise triumfător către o substaţie din apropiere, unde ofiţerii le monitorizau progresul:

— A mers! Am distrus fabrica asta! Toţi comandanţii adjuncţi să ne urmeze exemplul! Acum ne ducem după celelalte opt.

— Şi când o să termini cu asta, adăugă Vorian la transmisie, tot o să mai avem o sută de mii de gâze piranha de măturat.

*

Devoratorii zburători continuară să facă ravagii, bâzâind pe străzi şi doborând pe oricine îndrăznea să iasă şi să investigheze masacrul. Dar odată ce capsulele de fabricaţie fuseseră eliminate, nu mai fură produse alte dispozitive vorace.

Din fericire, la fel ca la insectele efemeride, sursele individuale de energie se goliră, deşi trecură câteva ore lungi şi îngrozitoare până când ultima dintre gâze se consumă complet şi căzu pe sol; arătau acum ca nişte bile argintii împrăştiate pe străzi.

Istoviţi, Vor şi Abulurd se aşezară pe treptele Sălii Parlamentului. Alături de miile de victime din oraş, mai mult de treizeci de reprezentanţi politici fuseseră ucişi. Trupurile lor fuseseră scoase din clădire, dar pete dezordonate şi oribile acopereau încă pereţii şi scările.

— De fiecare dată când mă conving că nu pot urî maşinile mai mult decât o fac deja, comentă Vor, ceva de genul ăsta îmi inspiră noi profunzimi ale repulsiei.

— Dacă Omnius vede o şansă, va încerca din nou să facă o mişcare împotriva noastră. S-ar putea chiar să găsească o cale să se elibereze de pe Corrin.

— Sau poate că astea au fost lansate pur şi simplu de ciudă, zise Vor. Cu toate pagubele şi suferinţa pe care au

provocat-o aceşti micuţi monştri de metal, nu cred că Omnius a crezut cu adevărat că poate distruge Salusa Secundus cu ei.

Batorul dădu din cap, încă profund zguduit.

— Reţeaua de sateliţi Holtzman rămâne pe poziţie în jurul Corrinului. Omnius nu poate scăpa… decât dacă are vreun alt plan.

Vor apucă strâns umărul tânărului.

— Nu-i putem lăsa pe neghiobii de politicieni să sugereze că ar trebui să coborâm garda.

Întinse mâna şi luă în palmă una dintre micile sfere căzută într-o crăpătură din treptele de piatră. Zăcea inertă în mână, cu dinţii ascuţiţi ca nişte brice.

— Micile lor surse de energie sunt epuizate, Abulurd, dar vreau să recuperezi câteva sute de exemplare. Trebuie să le demontăm şi să le analizăm, astfel încât Liga să creeze sisteme de apărare corespunzătoare, în caz că Omnius se hotărăşte să le folosească din nou.

— O să-i pun pe cei mai buni oameni să se ocupe, domnule bashar suprem.

— Pune-te pe *tine* să te ocupi, Abulurd. Vreau să răspunzi personal de proiect. Am fost întotdeauna mândru de tine, şi ziua de azi mi-a dovedit că încrederea mea n-a fost niciodată nemeritată. Te vreau aproape de mine. Cu multă vreme în urmă, te-am luat sub aripa mea pentru că simţeam că ai nevoie de sprijin. Astăzi, dintre toţi soldaţii de aici, din Zimia, tu te-ai remarcat. L-ai fi făcut mândru pe bunicul tău!

Abulurd simţi un val de căldură în sinea lui, auzind lauda.

— N-am regretat niciodată că mi-am reluat numele de Harkonnen, domnule bashar suprem, deşi alţii m-au umplut de mizerii din cauza asta.

— Atunci poate că a venit vremea să rezolvăm şi asta…

Vor plecă pleoapele peste ochii cenuşii.

— Au trecut decenii de când ţi-am spus adevărul despre Xavier. Am crezut că va fi de-ajuns, dar ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Există o veche zicală care spune că n-ar

trebui să stârneşti necazuri fără motiv. În tot acest timp, am hotărât că Xavier şi-a ales singur modul de a acţiona şi a fost mulţumit cu felul în care ştia că îl va zugrăvi istoria.

Vor continuă:

— Nu pot nici măcar să determin Liga să investească destulă putere de foc pentru a-l distruge pe Omnius-Corrin şi pe cymecii rămaşi. Mi-am imaginat că n-o să am nici cea mai mică şansă să conving adunarea să rescrie istoria, să-l ierte pe Xavier şi dezvăluie că Iblis Ginjo a fost adevăratul personaj negativ…

Ochii i se aprinseră.

— Dar nu-i corect să-l las pe vechiul meu prieten să plătească un asemenea preţ. Ai fost mai curajos decât mine, Abulurd.

Abulurd arăta de parcă era gata să se înece din cauza efortului de a-şi stăpâni lacrimile.

— Am… am făcut doar ce mi s-a părut drept, domnule bashar suprem.

— Când o să prind ocazia potrivită, o să pun problema, sau măcar o să-mi trec obiecţiile în procesul-verbal.

Se uită în jur, la străzile pătate de sânge din Zimia.

— Poate că acum vor asculta, în sfârşit…

Puse o mână pe umărul lui Abulurd.

— Dar mai întâi, e vremea să capeţi ce ţi se cuvine. De la Marea Purificare, gradul tău n-a crescut proporţional cu performanţa. Deşi alţi ofiţeri vor nega, sunt convins că ai fost pedepsit din cauza numelui tău de Harkonnen. De acum înainte, asta se va schimba.

Vor se ridică în picioare arătând îndârjit şi hotărât.

— Îţi promit solemn că vei primi gradul de bashar, clasa a patra…

— Bashar! exclamă Abulurd. E un salt de două grade! Nu poţi doar…

— După ziua de azi, îl întrerupse Vor, aş vrea să-i văd încercând să se certe cu mine.

În ciuda neajunsurilor lor biologice, fiinţele umane continuă să vadă lucruri pe care senzorii noştri cei mai sofisticaţi nu-i pot detecta, şi înţeleg concepte stranii pe care minţile de gelcircuite nu le pot pricepe. Nu-i nicio surpriză atunci că atâţia dintre ei înnebunesc.

Dialogurile lui Erasmus

Remiza din cerurile de deasupra Corrinului dintre flota robotică şi navele de război ale *hrethgirilor* care căutau în permanenţă s-o distrugă nu păstra niciun caracter urgent după aproape două decenii; Erasmus era mult mai interesat de mica dramă din grădinile sale.

Nu era nevoie de niciun aparat-spion complex sau subtil; observa pur şi simplu, fără ostentaţie. Absorbit în întregime de conversaţia cu ultima clonă a Serenei Butler, Gilbertus nu-i observase prezenţa. Protejatul lui uman părea fermecat de prezenţa ei, deşi robotul nu putea înţelege de ce. Cu siguranţă, după douăzeci de ani, Gilbertus ar fi trebuit să obosească de atâtea eforturi de a o transforma într-o parteneră demnă. Clona asta era defectă, deficientă din punct de vedere mental, vătămată cumva de recrearea cărnii ei de către Rekur Van.

Însă pupilul lui pretindea că este ataşat de această clonă anume, din cine ştie ce motiv inexplicabil.

Gilbertus arăta ca un tânăr răbdător, cuprins de adoraţie, în timp ce stătea cu o carte deschisă, cu picturi, în braţe. Serena se uita la ilustraţii şi acorda atenţie unora dintre cuvintele lui, dar alteori privea florile şi păsările colibri colorate ca pe nişte giuvaieruri care zburau prin jur, distrăgându-i atenţia.

În spatele gardului viu de hibiscus, Erasmus stătea foarte liniştit, ca şi cum nemişcarea lui ar fi putut-o convinge că era doar o statuie din grădină. Ştia însă un lucru: clona Serenei nu era proastă… doar neinteresată de nimic.

Gilbertus îi atinse braţul.

— Uită-te la asta, te rog.

Ea îşi întoarse privirea din nou spre carte, iar el continuă să-i recite cu voce tare. De-a lungul anilor, o învăţase să citească, plin de sârguinţă. Serena avea acces acum la orice carte sau înregistrare din imensele biblioteci păstrate pe Corrin, deşi rareori voia să citească. Mintea ei era de obicei ocupată cu lucruri mai puţin semnificative. Gilbertus nu încetase niciodată să încerce, totuşi.

Îi arăta clonei mari capodopere ale artei. Cânta pentru ea simfonii extraordinare şi o punea în faţa multor tratate filosofice. Pe Serena o interesau mai mult desenele amuzante şi poveştile nostime. Când se plictisi de cartea de pictură, Gilbertus se plimbă din nou cu ea prin grădină.

Observând tehnicile improvizate de predare ale lui Gilbertus, Erasmus îşi aducea aminte că, în urmă cu mulţi ani, jucase acelaşi rol pentru un copil neascultător, neîmblânzit. Sarcina ceruse eforturi extreme şi un devotament fără preget, pe care numai maşinile le puteau dedica. Până la urmă, munca robotului cu Gilbertus Albans fusese răsplătită.

Acum, îşi privea protejatul încercând să facă acelaşi lucru. Era o răsturnare interesantă. Erasmus nu găsea nicio fisură în tehnica lui. Din nefericire, rezultatele pur şi simplu nu erau echivalente.

Prin analize medicale, Erasmus ştia că această Serena avea potenţialul biologic pe care i-l ofereau genele, dar îi lipsea capacitatea mentală. Mai important, ceea ce i-ar fi fost necesar era o serie de experienţe semnificative, încercările şi provocările pe care le înfruntase Serena originală. Clona fusese întotdeauna prea ţinută la adăpost, prea protejată, prea… amorţită.

Dintr-odată, Erasmus se gândi la o cale de a salva situaţia. Modelându-şi un zâmbet larg pe faţa de platină, robotul îşi făcu drum prin gardul viu care trosnea şi păşi spre Gilbertus, care îi zâmbi mentorului său.

— Bună, tată. Tocmai discutam despre astronomie. În seara asta plănuiesc s-o iau pe Serena afară, sub cerul nopţii, şi să identificăm constelaţiile.

— Ai mai făcut asta şi înainte, îi atrase atenţia Erasmus.

— Da, dar la noapte o să încercăm din nou.

— Gilbertus, m-am hotărât să-ţi fac o ofertă avantajoasă. Avem alte celule, şi posibilitatea de a crea multe alte clone, care probabil vor fi superioare acesteia. Recunosc cât de mult ai muncit ca să aduci această versiune a Serenei până la nivelul tău. Nu e vina ta că n-ai reuşit. De aceea, îţi sugerez, ca un dar pentru tine, să-ţi ofer o altă clonă identică.

Zâmbetul de metalfluid deveni şi mai larg.

— O vom înlocui pe aceasta, ca s-o poţi lua de la început. Cu siguranţă vei avea rezultate mai bune data viitoare.

Bărbatul se uită la el cu o expresie de groază pe chip, nevenindu-i să creadă.

— Nu, tată! Nu poţi face asta!

Apucă braţul Serenei.

— N-o să te las!

Gilbertus o ţinu pe Serena lângă el şi şopti liniştitor:

— Nu-ţi face griji. O să te apăr!

Deşi nu înţelegea reacţia, Erasmus îşi retrase imediat oferta.

— Nu-i nevoie să te superi, Gilbertus…

Cu o privire peste umăr, ca şi cum robotul tocmai îl trădase, Gilbertus o duse repede pe Serena de acolo. Erasmus rămase să cugete, reevaluând ceea ce tocmai se întâmplase.

*

Mai târziu în cursul nopţii, sub cerul întunecat al Corrinului, robotul continuă să-i spioneze pe Gilbertus şi pe clonă în timp ce stăteau afară, uitându-se pe cer. Deşi dârele navelor de război care se mutau permanent schiţau pe fundal desene ce distrăgeau atenţia, Gilbertus arăta modele de stele, trasa contururi şi identifica grupurile pe vechile hărţi stelare. Serena părea amuzată şi desena

propriile ei modele pe cer.

Erasmus se simţea ciudat de neliniştit, chiar alarmat. Când petrecuse atâţia ani învăţându-l pe Gilbertus, măcar primise reacţii pozitive şi recompense datorită progresului pe care-l făcuse pupilul lui. Chiar şi originala Serena Butler, cu limba ei ascuţită şi controversele emoţionale, fusese o parteneră demnă de antrenament.

Dar clona nu-i oferea nimic din toate acestea lui Gilbertus.

Indiferent de câte ori îşi recircula gândurile prin mintea de gelcircuite, pentru Erasmus acest lucru n-avea niciun sens. Era o enigmă pe care un robot independent sofisticat ar fi trebuit să fie capabil s-o rezolve. Dar, deşi observă cele două fiinţe umane timp de ore întregi în acea noapte, nu se apropie nici eu un pas de înţelegere.

Ce vede Gilbertus la ea?

Pentru cei care ştiu unde să se uite, trecutul ne oferă indicaţii clare pe care să le urmăm în drumul nostru către viitor.

O istorie a VenKee Enterprises

După întoarcerea de pe Rossak, unde nici nu aşteptase, nici nu primise recunoştinţă pentru avertismentul pe care-l dăduse, Norma stătea dezbrăcată şi curioasă în faţa unei oglinzi. Deşi nu era vanitoasă, îşi examină trupul mai mult de o oră. Structura clasică a oaselor şi pielea ca laptele ar fi trebuit să facă din ea o viziune a perfecţiunii, dar imperfecţiunile apăreau cu o frecvenţă neplăcută: umflături roşii crescânde, creţuri pe piele şi modificări ale trăsăturilor, ca şi cum structura oaselor şi muşchii ar fi devenit de plastic. Pete roşii zbârcite acopereau porţiuni mari ale pieptului şi abdomenului. Chiar şi statura părea mai mică. Deformată.

Atât de neobişnuit... Şi-ar fi putut oricând reface înfăţişarea dacă voia, dar defectele ar fi reapărut. Norma voia să înţeleagă ce se petrecea. Adrien observase, dar nici lui nu-i putea explica. La insistenţa fiului, consultase unul dintre doctorii şantierului, o specialistă mai în vârstă. Doctoriţa o apăsase, se încruntase, apoi făcuse o afirmaţie promptă:

— Reacţii alergice, probabil provocate de consumul exagerat de melanj. Fiul tău îmi spune că înghiţi cantităţi imense.

— Mulţumesc, doamnă doctor. Te rog, linişteşte-l pe Adrien!

Cuvintele neutre produseră efectul dorit, iar doctoriţa specialistă se întorsese şi plecase.

Norma ar fi preferat să fie lăsată în pace, să se concentreze asupra muncii sale, şi n-avea nici cea mai mică intenţie să-şi micşoreze consumul de melanj. Vizita recentă pe Rossak şi premoniţia în legătură cu gâzele piranha o tulburaseră. Dacă într-adevăr maşinile se agitau din nou pe

Corrin, pregătind noi orori împotriva omenirii, trebuia să-şi menţină mintea ageră şi mereu în gardă.

Pentru asta, avea nevoie de mai multă mirodenie.

Experimentase cu diferite variante de a consuma melanjul: solide, pudră, lichide şi gaze. Fizic şi mental, era deja diferită de orice altă fiinţă umană.

Norma putea scăpa de umflăturile care-i apăreau pe piele, dar de ce să-şi bată capul? Acum, stând încă în faţa oglinzii, făcu umflătura din partea de sus a corpului să dispară, şi apoi o lăsă să revină intenţionat. Ce prostie să se menţină frumoasă! Pentru ce? Pentru cine? O risipă de timp şi de energie... Lăsându-şi trupul să se schimbe, nu va micşora dragostea pe care-o păstra în inimă pentru Aurelius.

Studiile de piaţă ale VenKee arătau că unii oameni aveau reacţii imediate la melanj, în timp ce alţii le căpătau de-a lungul timpului. Norma ştia că dozele mari de mirodenie îi deschideau porţi în minte şi în univers, îngăduindu-i să vadă drumuri către imposibil. De fapt, contrar sfatului doctoriţei, avea intenţia să ia doze chiar mai mari de mirodenie, depăşind limitele capacităţilor sale.

De la Marea Purificare, Norma trăise cu o vinovăţie apăsătoare, dezorientată, pentru că se pierduseră atât de multe dintre navele ce pliau spaţiul şi atâtea echipaje. Cu siguranţă, făcuse progrese în legătură cu elemente individuale ale problemei, dar soluţia definitivă încă îi scăpa. Era timpul să-şi intensifice eforturile şi să rezolve o dată pentru totdeauna problema de navigaţie prin spaţiul pliat.

Din biroul cu sertare aflat în camera ei personală, scoase o mască de respirat special proiectată, pe care şi-o aşeză etanş peste gură şi nas. Când atinse un buton, gazul şuieră prin tub, purtând cu el mirosul înţepător de melanj. Vârtejuri portocalii ca rugina îi colorară vederea. Abia dacă vedea ceva în afară, dar putea vedea *înăuntru.* Datorită nivelului ridicat de mirodenie aflat deja în corp, efectele fură aproape imediate. Norma avu parte de o viziune

uluitoare… În sfârşit, o epifanie sclipitoare în care văzu soluţia problemei navigaţiei – un mijloc de a evita riscurile spaţiului.

Cheia nu se afla în maşini sau calcule, ci în *preştienţă,* o capacitate mentală de a prevedea căi sigure peste distanţe imense. Cum fusese viziunea ei recentă despre primejdia de pe Rossak… Cu expuneri repetate la melanj în concentraţii suficient de ridicate, putea deschide calea unor abilităţi mult mai mari decât bănuise cineva că posedă fiinţele umane. Mai vechile ei calculatoare computerizate de probabilităţi fuseseră cea mai grosolană încercare posibilă în această direcţie. Dar cu mirodenie, propria-i minte putea deveni un instrument de navigaţie mult superior.

Preştienţă.

Revenindu-şi după revelaţie, Norma observă că trupul său redevenise ceva asemănător cu fosta ei formă pitică, tiparul original, deşi avea trăsături mai rudimentar modelate şi capul mai mare. De ce? O involuţie? O amintire celulară îndepărtată? O alegere a subconştientului?

Dar mintea se extindea, scânteind de energie, în timp ce se concentra pe ceea ce era important: melanj. Navigaţie. Spaţiu pliat. Preştienţă…

Răspunsul, în sfârşit!

Pentru că trupul său îşi alesese noua formă în timpul viziunii, Norma îl lăsă aşa, o aproximaţie rudimentară a celui cu care crescuse, chircit şi cu trăsături butucănoase, dar cu un cap mult mai mare în raport cu silueta pitică. Nu încercă să-şi remodeleze înfăţişarea. Era pur şi simplu o cheltuială inutilă de energie, întregul ei parcurs către frumuseţe i se părea superficial, infinit de lipsit de semnificaţie în schema cosmosului.

Spre deosebire de mirodenie, de preştienţă şi de plierea spaţiului…

O minte călăuzitoare la bordul unei nave care pliază spaţiul putea prezice dezastrele cu mult înainte de a se întâmpla, la timp pentru a proiecta un drum diferit prin

spaţiul pliat. Şi totuşi, faptul de a şti bazele răspunsului nu-i arătase şi cum să aplice soluţia din punct de vedere fizic. Era însă doar o chestiune de timp.

Fiecare experiment o aducea pe Norma mai aproape de ţel. Găsea uimitor că melanjul era eficace atât pentru a inhiba Năpasta, cât şi pentru a călători prin spaţiul pliat. Substanţa în sine era un miracol – o moleculă extrem de complexă.

Acum, munca ei cerea cantităţi tot mai mari de melanj, şi prin VenKee putea obţine cât de mult avea nevoie. Preţul melanjului pe piaţa liberă crescuse rapid. Cu douăzeci de ani în urmă, un procent semnificativ din populaţia umană supravieţuise Năpastei lui Omnius în mare parte datorită mirodeniei. Din nefericire, după aceea apetitul lor fusese stimulat; mulţi dintre supravieţuitori deveniseră chiar dependenţi. Epidemia schimbase economia Ligii şi destinul VenKee Enterprises în moduri spectaculoase şi neprevăzute.

Fiul său cel mai mare era ambiţios şi inteligent, la fel cum fusese Aurelius. Norma nu râvnise niciodată puterea sau bogăţia pentru ea însăşi, ţinându-se deoparte în faţa faimei pe care i-o aduseseră descoperirile sale remarcabile, dar îşi dădea seama că revelaţia avută în materie de navigaţie şi posibilitatea de a folosi navele care pliau spaţiul aveau să le permită lui Adrien şi descendenţilor săi să extindă deja bogata VenKee Enterprises într-un imperiu comercial la fel de puternic precum Liga însăşi.

Norma ştia că, în privinţa scopurilor ei, forma gazoasă a melanjului era superioară, mai intensă, purtându-i mintea spre înălţimi de neatins până atunci. Cu nerăbdare înflăcărată, plănui să-şi ducă ideea la stadiul următor: cufundarea în întregime în mirodenie, expunerea totală, dependenţa completă…

*

Obsedată de planul său, Norma convocă muncitori şi tehnicieni de la alte proiecte de pe şantier. În comparaţie cu vehiculele uriaşe cu motoare Holtzman complexe şi generatoare de scut, proiectul ei era unul mic şi ieftin. Dar urma să aibă o importanţă mult mai mare, pe termen lung, decât orice altceva făcuse vreo dată…

Deşi încercă să-i vorbească, Adrien nu înţelese pe deplin ceea ce spera mama lui să realizeze, iar ea nu încercă să-şi formuleze clar motivele. Mai târziu, păru chiar dificil să vorbească pe limba lui, dar nu-i contestă niciodată cererile. Ştia că de fiecare dată când Norma avea una dintre ideile ei colosale, imaginea galaxiei era menită să se schimbe.

Echipele construiră o cameră etanşă de plaz transparent, prevăzută cu duze, la care conectaseră butelii mari de gaz costisitor de melanj. Când camera fu terminată, Norma se încuie înăuntru, aducând doar o simplă pernă pe care să stea. *Singură.* Închizând ochii, răsuci un buton de comandă pentru a pompa înăuntru gaz portocaliu de mirodenie. Inspiră adânc, aşteptând efectele, în timp ce containerul se umplea cu mai mult melanj decât consumase vreodată până atunci. O asemenea concentraţie puternică ar fi ucis o persoană nepregătită, dar ea dezvoltase o mare toleranţă, şi *nevoie,* pentru mirodenie.

Cu muncitorii de pe Kolhar privind totul cu ochi mari, inhală profund gazul portocaliu – şi se simţi căzând, accelerând în minte. Celulele corpului diform înotau în vaporii cu miros de scorţişoară, contopindu-se cu ei. Concentrare totală, calm total.

Experienţa o purtă dincolo de tehnologia plierii spaţiului, înălţând-o la un nivel de pură spiritualitate. Pentru Norma, esenţa fiinţei umane era natura ei eterică. Se simţea ca o sculptoriţă la scară cosmică, lucrând cu planete şi sori ca şi cum ar fi modelat lut.

Era ceva măreţ şi eliberator…

Rămase încuiată în cameră fără mâncare sau apă – numai cu mirodenia nutritivă. Pereţii de plaz transparent se mânjiră cu maro-ruginiu, şi abia auzea şuierul permanent al

jeturilor de gaz din jurul ei.

În sfârşit, înota într-un loc unde putea cu adevărat să *gândească.*

Cineva nu poate înţelege omenirea fără să privească într-o perspectivă suficient de lungă. Ne aflăm într-o poziţie excelentă pentru a înfăptui acest lucru.

Arhivele de pe Rossak,
„Declaraţie de intenţie”

Liniile genetice ale omenirii formau o tapiserie complicată şi frumoasă, dar numai pentru cei care erau în stare să o vadă. Urzeala şi bătătura ADNului se întindeau de la o familie la alta, de la o generaţie la alta. Secvenţele de nucleotide se combinau şi se recombinau, amestecând genele, creând un număr aproape infinit de tipare umane. Nici măcar hipermintea Omnius nu putea înţelege potenţialul ascuns în fiinţele care răsăreau din această moleculă dublu spiralată, inspirând veneraţie.

Ticia Cenva şi magicienele de pe Rossak îşi asumaseră acest proiect ca sarcină şi ca ţel.

Adânc, în interiorul oraşelor din stâncă, departe de sunetele şi mirosurile junglei violet-argintii, departe de cicatricele lăsate de atacurile recente ale roiurilor de gâze piranha, Ticia stătea alături de una dintre surorile ei înalte şi palide, inspectând computerele vitale – şi complet ilegale. Aceste dispozitive de păstrare a înregistrărilor erau o blasfemie pentru Liga Nobililor, şi totuşi aici se dovedeau absolut necesare. Femeile de pe Rossak nu aveau altă cale de a sorta şi administra datele genealogice copleşitoare pe care le căpătaseră. Magicienele păstrau multe secrete adânci faţă de restul omenirii, şi acesta era unul dintre cele mai îndrăzneţe.

De generaţii, magicienele păstraseră înregistrări legate de reproducere ale tuturor familiilor de pe această unică planetă. Mediul de pe Rossak făcea ravagii în ADN-ul uman, provocând mutaţii frecvente – dintre care unele erau stânjeneli oribile, în timp ce altele îmbunătăţeau cu adevărat specia. Iar informaţiile confruntate în timpul Năpastei le ofereau cu mult mai multe date de urmărit şi de

studiat.
Întorcându-se spre femeia de lângă ea, o tânără magiciana pe nume Karee Marques, Ticia spuse:
— Acum, că am adunat datele fundamentale legate de liniile genetice şi am urmărit multe permutări posibile, imaginează-ţi ce-am putea face cu aceste informaţii uimitoare. În sfârşit, le putem folosi cum se cuvine!
Strânse din buzele palide şi admiră computerele.
— Proiecţii… Perfecţiune… Cine ştie ce nou potenţial uman putem descoperi? Limitele noastre pot fi şterse. De fapt, de ce să ne oprim când atingem simplul supraom? Ar putea exista capacităţi la care nici nu am visat încă…
Ea şi cu Karee ieşiră din încăperile bazei de date, cu sistemele lor de circulaţie murmurând şi cu generatoarele de energie pornite. Computerele genetice erau păstrate la adăpost, ecranate.
Cele două femei intrară într-una dintre sălile de mese, unde un grup de magiciene şi tinerele lor ucenice se adunaseră să mănânce ceva şi să stea de vorbă în linişte. Ticia amenajase acest loc pentru ca femeile să ia masa împreună şi să poată discuta despre problemele importante, în loc să suporte trăncăneala stupidă a bărbaţilor despre interesele lor de afaceri. Când Magiciana Supremă luă loc, femeile şi elevele lor ridicară ochii şi dădură din cap în semn de respect, în direcţia ei.
Atmosfera plăcută fu totuşi întreruptă de o tulburare pe hol, oameni care strigau, vocea bolborosită a unui bărbat… Un tânăr scund, cu umeri laţi, intră clătinându-se, ajutând un alt bărbat să meargă. Tânărul avea picioare scurte şi un snop de păr blond, zburlit.
— Trebuie ajutor. Om bolnav…
Ticia îşi strânse buzele într-o strâmbătură de dezaprobare. Jimmak Tero era unul dintre rău-născuţi, un defect de naştere care trăise. Chipul lui era lat şi rotund, fruntea teşită, ochii albaştri inocenţi şi depărtaţi. Avea o fire plăcută, care nu compensa intelectul mărginit. În ciuda dispreţului ei constant, Ticia nu reuşise niciodată să-l

convingă pe Jimmak că pur şi simplu nu era binevenit în oraşul din faleză, alături de toţi oamenii normali. Individul se întorcea de fiecare dată.

— Om bolnav, repetă Jimmak. Trebuie ajutor…

Jimmak pe jumătate păşi, pe jumătate îl trase pe bărbat pe un scaun de lângă una dintre mese. Bărbatul se prăbuşise cu faţa înainte pe suprafaţa acesteia. Purta o salopetă VenKee cu multe unelte, buzunare şi săculeţe pentru mostre. Era unul dintre prospectorii farmaceutici care umblau prin jungla de pe Rossak. Jimmak, un copil nedomesticit, ajuta deseori asemenea oameni, arătându-le drumul prin labirintul încâlcit al celor mai întunecate niveluri ale junglei.

Ticia se apropie.

— De ce l-ai adus aici? Ce s-a întâmplat?

Karee Marques stătea alături de Ticia. Jimmak le ajută să-l întoarcă pe bărbat. Lui Karee i se tăie răsuflarea când îi zări faţa. Niciuna dintre ele nu mai văzuse asemenea simptome de aproape două decenii, dar semnele erau inconfundabile.

— Năpasta!

Multe dintre femeile din sala de mese se ridicară repede şi se retraseră. Respiraţia Ticiei se acceleră, uscându-i limba şi gâtul. Îşi forţă vocea să fie calmă şi analitică. Nu-şi putea permite să le lase pe celelalte s-o vadă tresărind.

— Poate. Dar dacă e aşa, e o tulpină diferită. Are roşeaţă în obraji şi o decolorare în ochi. Dar umflăturile astea de pe faţă sunt diferite…

Simţea în adâncul ei o siguranţă de nedefinit, care-i spuse ceea ce ar fi luat ore întregi de teste pentru a fi stabilit.

— În principiu însă, cred că-i acelaşi virus.

Ticia ştiuse că ameninţarea maşinilor gânditoare nu se încheiase. Deşi Omnius îi atacase cu gâze piranha, avertismentul Normei fusese extrem de sever, indicând un dezastru mult mai mare decât gâzele mecanice. Poate capsulele prăbuşite conţinuseră şi retrovirusul ARN… sau,

mai probabil, boala devenise pur şi simplu latentă pe Rossak, unde ar fi putut petrece mulţi ani dospind în junglă, suferind mutaţii, devenind şi mai mortală.

— O să moară, zise Ticia, uitându-se la prospectorul de droguri, apoi îşi întoarse privirea aspră înspre Jimmak.

— De ce n-ai avut chiar tu grijă de el? În felul ăsta, v-ar fi putut infecta pe voi toţi rău-născuţii şi v-ar fi pus capăt chinurilor!

Energia trosnea în părul blond-alburiu în timp ce mânia începea să-i scape de sub control. Dar Ticia se concentră din nou.

— N-ar fi trebuit să-l aduci la noi, Jimmak…

Tânărul se uită fix la ea cu ochii bovini, arătând jignit şi dezamăgit.

— Pleacă! se răsti ea. Şi dacă mai găseşti şi alte victime, nu le mai aduce aici!

Jimmak se grăbi să iasă, mergând de-a-ndăratelea cu o graţie stângace. Când se întoarse cu spatele, paşii lui erau stângaci iar capul plecat, ca şi cum ar fi încercat să se ascundă.

Privind lung în urma lui, Ticia clătină din cap, nebăgând în seamă deocamdată victima molimei. Detesta rău-născuţii pentru că-şi încropeau o viaţă jalnică în junglă, în loc să moară pur şi simplu din cauza defectelor. Nimeni nu ştia cât de mulţi erau. I-ar fi dispreţuit pe toţi, chiar dacă unul dintre ei – Jimmak – n-ar fi fost fiul ei!

Există un echilibru înnebunitor în univers. Fiecare clipă de bucurie este contrabalansată de o cantitate egală de tragedie.

ABULURD HARKONNEN,
jurnale private

Până când înaintarea lui la gradul de bashar îşi croi drum prin birocraţia Armatei Umanităţii, Abulurd Harkonnen alesese deja o echipă care să analizeze mortalele gâze piranha. Studiase dosarele de serviciu şi realizările savanţilor, mecanicilor şi inginerilor săi loiali, alegându-i doar pe cei mai buni. Invocă numele basharului suprem Vorian Atreides pentru a rechiziţiona un spaţiu de laborator nou eliberat şi reutilat, nu departe de reşedinţa administrativă a Marelui Patriarh.

Multe mii de maşini minuscule complet consumate fuseseră găsite împrăştiate prin toată Zimia, ca nişte boabe de grindină mortale. Echipa de cercetare a lui Abulurd demontă mai bine de o sută dintre ele pentru a descoperi circuitele rigide de programare şi micuţa, dar eficienta sursă de energie care făcea ca fiecare gâză să se mişte – şi să ucidă.

Deşi el însuşi nu era om de ştiinţă, Abulurd inspecta cu regularitate progresul din laborator.

— Aveţi până acum vreo idee de apărare împotriva lor? întreba pe fiecare bărbat şi femeie, în timp ce trecea pe lângă staţiile lor de analiză. Cum le oprim data viitoare? Omnius e foarte stăruitor.

— Idei avem destule, domnule, răspunse o femeie inginer fără să ridice ochii dintr-un microscop cu mărire puternică, prin care studia maşinăria miniaturizată. Dar înainte de a putea întreprinde ceva precis, trebuie să înţelegem mult mai bine aceste mici arme ucigaşe.

— Impulsurile Holtzman ar funcţiona împotriva lor?

Un alt inginer clătină din cap.

— Nu prea cred. Dispozitivele astea sunt foarte primitive.

Nu folosesc tehnologie pe bază de gelcircuite, aşa că scuturile Holtzman nu le pot vătăma. Totuşi, odată ce le vom înţelege programul motivaţional, s-ar putea să creăm un bruiaj la fel de eficace.

— Ţineţi-o tot aşa, zise Abulurd.

Când aruncă o privire la cronometru, se scuză şi se grăbi să plece spre apartamentul lui temporar, ca să se pregătească de ceremonie. Astăzi era programat să-şi primească noile însemne de grad, în timpul unei prezentări oficiale.

Camera mică a lui Abulurd era una austeră. Din moment ce se întorsese de curând după un an de misiune de câine de pază în jurul Corrinului, avea puţine lucruri aici. Nu-şi punea nici măcar muzică pentru relaxare. Viaţa lui era Armata Umanităţii, şi avea prea puţin timp pentru cumpărături, hobby-uri, plăceri sau orice altceva.

Deşi împlinise treizeci şi opt de ani şi se jucase uneori cu aventuri romantice, nu era însurat şi nu avea copii. Nu se gândise la o vreme când ar fi putut să se aşeze la casa lui şi să se concentreze asupra altor priorităţi. Zâmbind, îşi puse uniforma atent călcată. Pentru câteva clipe, se examină în oglindă. Exersă o expresie corespunzător de solemnă, dar inima îi bătea puternic de emoţie. Abulurd îşi dori ca tatăl lui să poată fi aici. Într-o asemenea zi, chiar şi Quentin Butler putea fi mândru de fiul lui cel mai tânăr.

Dar primero-ul ieşit la pensie plecase cu Porce Bludd, nu cu mult timp în urmă, într-un tur de control al lumilor sincronizate radioactive. În locul tatălui său, Faykan fusese de acord să-i facă onoarea de a-i prinde pe uniformă însemnele noului său grad.

Se privi în oglindă încă o dată, hotărî că părul, uniforma şi expresia de pe chip erau perfecte din punct de vedere regulamentar şi plecă la ceremonie.

*

Şaptezeci şi opt de soldaţi aveau să primească promovări şi distincţii la această ceremonie, iar Abulurd aşteptă răbdător la locul lui cât timp gradele inferioare şi soldaţii simpli îşi primiră recompensele. Îi observă pe ofiţerii mai în vârstă, veteranii de război plini de cicatrice, politicienii desăvârşiţi, experţii tactici sclipitori care modelaseră Jihadul şi anii de refacere de după aceea. Arătau mândri să îndrume mai departe în carieră o nouă generaţie de ofiţeri.

Resimţi o dezamăgire cruntă, şi totuşi, în mod ciudat, nu una neaşteptată, atunci când Faykan îşi schimbă planurile în ultima clipă. Viceregele interimar trimise scuze oficiale că nu va putea să-i prezinte fratelui său mai tânăr noile însemne de grad. Nu-şi explică în amănunţime scuzele, dar Abulurd ştia că motivele fratelui său era unele politice. Măcar nu se chinuise să mintă…

În amfiteatrul răsunător, ofiţerul aştepta în tăcere. Deşi îşi simţea inima de plumb, nu îngădui să se vadă nimic din lovitura pe care-o primise. O asemenea manifestare l-ar fi făcut de ruşine. Doar pentru că Abulurd îşi luase numele de Harkonnen, nu însemna că nu mai făcea cinste numelui de Butler.

În apropiere de podiumul de paradă, un piedestal susţinea recipientul transparent de păstrare conţinând creierul viu al lui Vidad, ultimul dintre cogitorii din Turnul de Fildeş. Vidad se întorsese pe Salusa la scurtă vreme după Marea Purificare, anunţând că toate celelalte creiere filosofice străvechi fuseseră ucise când cymecii le invadaseră fortăreaţa. Vidad nu vorbi prea mult despre ce altceva făcuse în lunga lui călătorie; Abulurd îl auzise pe Vorian Atreides bombănind că probabil cogitorul voise să se dea la o parte, în caz că flota de război a maşinilor ar fi lovit lumile Ligii. Acum, cogitorul singuratic rămăsese pe Salusa, curios, dornic fie să ajute, fie să se amestece, în funcţie de dispoziţiile lui esoterice.

În timp ce se desfăşura ceremonia, Abulurd stătea rigid, aducându-şi aminte tot ceea ce realizase, cum îndeplinise ordinele fără greşeală, cum îşi onorase comandanţii… Se

simţise întotdeauna legat prin datorie să facă ceea ce i se cerea, nu pentru aplauze, medalii sau alte distincţii. Dar când îi privea pe alţi ofiţeri primindu-şi însemnele promovărilor, cu prietenii şi familia aclamându-i, înţelegea cât de minunat putea să fie totul. Îşi înăbuşi un oftat.

Înălţarea lui Abulurd la gradul de bashar era ultimul punct din deja lungul şi plictisitorul proces. Când îi veni în sfârşit rândul, Abulurd urcă ţeapăn pe scenă, singur. Maestrul de ceremonii îi anunţă numele, şi printre spectatori se auziră murmure, alături de aplauze politicoase.

Apoi un freamăt se produse pe banca ofiţerilor. Maestrul de ceremonii anunţă:

— Însemnele de grad vor fi oferite lui Abulurd Harkonnen de către o persoană nou-venită…

Abulurd se întoarse când se deschiseră uşile. Faţa i se lumină, gura i se destinse într-un zâmbet şi-şi simţi inima gata să-i sară din piept. Sosise basharul suprem Atreides!

Zâmbind, Vor urcă pe scenă alături de Abulurd.

— Cineva trebuie să facă asta aşa cum se cuvine!

Războinicul veteran ridică însemnele de bashar ca pe o comoară râvnită. Abulurd stătea ţeapăn ca un stâlp, prezentându-se. Vor făcu un pas în faţă. Deşi abia dacă arăta jumătate din vârsta lui Abulurd, se purta cu o desăvârşită încredere şi demnitate.

— Abulurd Harkonnen, drept recunoaştere a curajului şi inventivităţii pe care le-ai arătat în timpul recentului atac asupra oraşului Zimia – ca să nu mai pomenim de nenumărate alte demonstraţii ale valorii tale pentru armata Jihadului de-a lungul întregii cariere – sunt încântat să te înalţ de la gradul de bator la gradul superior de bashar, clasa a patra. Nu-mi vine în minte niciun alt soldat din armata Jihadului care să merite acest lucru mai mult decât tine…

Cu acestea, basharul suprem Atreides prinse însemnele pe pieptul lui Abulurd, apoi îl întoarse cu faţa la spectatori.

— Priviţi-l bine pe noul vostru bashar, zise el, ţinându-i o mână pe umăr. Are încă lucruri măreţe de îndeplinit pentru Liga Nobililor.

Aplauzele rămaseră oarecum în surdină şi dispersate, dar tânărul nu dădu atenţie la nimic altceva decât privirii de satisfacţie paternă de pe faţa lui Vorian. Părerea nimănui altcuiva nu conta atât de mult pentru el, nici măcar a tatălui sau a fratelui său.

Apoi Vor se întoarse cu faţa către ceilalţi comandanţi militari şi chiar către Vidad.

— Şi după ce am fost martorul vitejiei basharului Harkonnen în cea mai recentă criză, îmi aduc aminte de faptele asemănătoare ale bunicului său, Xavier Harkonnen.

Se opri, ca şi cum i-ar fi provocat să obiecteze.

— Am fost bun prieten cu Xavier şi cunoşteam adevărata loialitate din inima lui. Şi mai ştiu, *absolut sigur,* că numele lui a fost ponegrit cu răutate şi că adevărul a fost ascuns pentru scopuri politice. Acum, că Jihadul s-a terminat, nu mai există niciun motiv întemeiat să perpetuăm aceste minciuni şi să protejăm oameni morţi de mult. Propun înfiinţarea unei comisii a Ligii care să spele numele de Harkonnen!

Îşi încrucişă braţele la piept. Abulurd ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, dar rămase ferm în poziţie de drepţi.

— Dar, domnule bashar suprem… asta a fost cu optzeci de ani în urmă! exclamă Marele Patriarh Boro-Ginjo.

— Şaptezeci şi şase de ani. Are vreo importanţă?

Vor se uită la el cu ochi severi. Lui Xander Boro-Ginjo nu i-ar plăcea cu siguranţă descoperirile comisiei.

— Am aşteptat deja prea mult.

Apoi, ca o fereastră care se sparge pe neaşteptate în tăcerea nopţii, fericirea lui Abulurd fu zdrobită. Un bărbat neîngrijit, roşu la faţă, îşi forţă intrarea în amfiteatrul de ceremonii.

— Unde-i basharul suprem? Trebuie să-l găsesc pe Vorian Aireides!

Abulurd îl recunoscu pe nobilul de pe Poritrin, Porce

Bludd.

— Aduc veşti îngrozitoare!

Îndată Vorian trecu în starea de urgenţă, în acelaşi fel în care Abulurd îl văzuse reacţionând în timpul crizei gâzelor piranha.

— Am fost atacaţi pe Wallach IX, strigă Bludd. Iahtul meu spaţial e avariat…

Basharul suprem îi reteză cuvintele, încercând să-l facă să-şi organizeze gândurile.

— Cine v-a atacat? Maşinile gânditoare? Mai trăieşte Omnius pe una dintre lumile devastate?

— Nu Omnius – *cymecii! Titanii!* Construiau monumente, stabilindu-şi o nouă bază între ruine. Quentin şi cu mine ne-am oprit să explorăm, iar titanii au atacat. Ne-au lovit, au doborât cercetaşul lui Quentin. I-au făcut nava bucăţi. Am încercat să-l salvez, dar cymecii au atacat şi m-au alungat, provocând pagube însemnate navei. Apoi i-am văxut aruncându-se asupra lui Quentin…

— Cymecii! exclamă Vorian, nevenindu-i să creadă.

— Indiferent câţi duşmani învingem, vorbi Abulurd cu voce tremurată, imaginându-şi-l pe tatăl lui încercând să lupte cu maşinile, alţii se ridică să le ia locul.

Unirea dintre om şi maşină împinge la maximum limitele a ceea ce înseamnă să fii uman.

GENERALUL AGAMEMNON,
Noi memorii

Psihicul lui înota în licăriri de memorie, declanşând impulsuri electrice care i se scurgeau din minte. Quentin Butler crezu că moare.

Cymecii îl trăseseră după ei, apucându-l cu picioarele de metal articulat. Ar fi putut să-l sfâşie cu uşurinţă, aşa cum făcuseră bucăţi carcasa aparatului său zburător prăbuşit. În timp ce se târâse prin atmosfera nocivă, căderile radioactive îi arseseră deja carnea, plămânii… apoi giganticele forme păşitoare îl striviseră.

Ultima lui viziune fusese una de spaimă şi de speranţă: Porce Bludd zburând spre el, încercând să-şi salveze prietenul, apoi fugind nesigur în afara razei de acţiune, la adăpost. Când Porce scăpă, Quentin ştiu că poate să moară uşurat.

Explozia de durere, rănile, tăieturile, arsura… iar acum gândurile îi erau prinse într-o buclă nesfârşită, reluând de nenumărate ori ultimele imagini. Coşmaruri, amintiri, viaţa scurgându-i-se încetul cu încetul…

Din când în când, ca bulele ce se ridică la suprafaţa unei oale în clocot, o vedea pe Wandra în vremea când fusese tânără şi frumoasă, o femeie inteligentă, plină de farmecul vieţii. Râsese la glumele lui, se plimbase cu el braţ la braţ prin parcurile din Zimia. Odată, se duseseră să vadă monumentul uriaş făcut din epava corpului mecanic al unui titan. Ah, limpezimea percepţiilor, precizia amintirii perfecte…

Cei doi avuseseră parte de atâta bucurie împreună, dar timpul fusese mult prea scurt. El şi cu Wandra însemnaseră perechea perfectă, eroul de război şi moştenitoarea Butler. Înainte ca totul să se schimbe, înainte de naşterea lui Abulurd…

Într-o străfulgerare repetată a memoriei – o rafală de date stocate chimic în creier, eliberate în ultimele clipe înainte de moarte? — îl văzu din nou pe Porce scăpând cu succes de cymeci. Quentin se agăţă de această scurtă scânteie de bucurie, ştiind că reuşise şi ceva bun, chiar la sfârşit.

Dar acum întunericul şi uitarea îl sufocau. Groaza interioară făcea totul şi mai rău, ca şi cum ar fi retrăit acele ore teribile, nesfârşite, din timpul apărării planetei Ix, bătându-se cu roboţii de luptă în cele mai adânci tuneluri de peşteră. O explozie făcuse ca pereţii şi tavanul să se rostogolească în jurul lui şi fusese îngropat de viu, considerat mort, la fel ca şi cei şapte însoţitori ai lui, zdrobiţi. Dar până la urmă pietrele se mişcaseră, iar Quentin trăsese şi împinsese, deschizându-şi un spaţiu pentru respiraţie. Strigase şi săpase până când gâtul îi devenise răguşit, iar degetele însângerate. Şi până la urmă… până la urmă îşi croise drum către afară, în aerul proaspăt şi în lumina slabă… printre strigătele de uimire ale celorlalţi soldaţi ai Jihadului, care nu se aşteptaseră niciodată să-l mai găsească în viaţă.

Acum, bezna apăsătoare era peste tot în jur şi înăuntrul lui. Tipă şi iar ţipă, dar asta nu-i folosi la nimic, întunericul nu dispăru…

După o vreme, durerea se schimbă, făcându-l să devină complet dezorientat. Quentin nu reuşea să deschidă ochii. Nu auzea niciun sunet. Părea că toate simţurile îi fuseseră smulse. Plutea într-un soi de tărâm al nimănui, care nu se potrivea însă cu descrierea morţii sau a raiului despre care citise în tratatele şi scripturile religioase. Pe de altă parte, de unde puteau şti cu siguranţă oricare dintre profeţi despre ce e vorba?

Nu-şi simţea nicio parte a corpului, nu vedea niciun licăr de lumină adevărată, deşi străfulgerări ocazionale ale descărcărilor neuronale reziduale pâlpâiau uneori în bezna cerului său inconştient.

Dintr-odată simţi o legănare şi i se păru că se

rostogoleşte în gravitaţie zero, plutind… căzând. Un sunet distorsionat ajunse până la el, răsunând de jur împrejur cu o larmă pe care n-o mai auzise niciodată. Ar fi vrut să-şi astupe urechile cu mâinile, dar nu-şi putea găsi mâinile. Nu se putea mişca.

O voce feminină răsună tunător de tare în preajma lui, ca o zeiţă.

— Cred că asta-i o parte din treabă, dragul meu. Ar trebui să fie conştient acum.

Quentin încercă să pună întrebări, să ceară răspunsuri, să strige după ajutor – dar descoperi că nu e în stare să scoată niciun sunet. În minte ţipa cât de tare îşi imagina, dar nu-şi putea găsi coardele vocale sau plămânii. Încercă să inspire adânc, dar nu simţi nicio bătaie de inimă sau o respiraţie. Da, chiar trebuia sa fie mort, sau pe-aproape…

— Continuă să instalezi restul componentelor senzoriale, Dante, rosti o voce masculină aspră.

— O să treacă un timp până să putem comunica cu el, vorbi o a doua voce masculină.

Cineva numit Dante? *Cunosc acest nume!*

Quentin era curios, nedumerit, înspăimântat. N-avea nicio cale de a măsura cât timp trecea, doar sunetele indescifrabile pe care le percepea din când în când, cuvintele ameninţătoare.

În cele din urmă, cu un pocnet de electricitate statică şi o izbucnire de lumină, vederea îi reveni. În strălucirea orbitoare şi în amestecul de apariţii indescifrabile, se concentră până recunoscu imaginile oribile din faţa lui. Cymeci!

— Acum ar trebui să te vadă, Agamemnon.

Agamemnon! Generalul titan!

În jurul lui văzu forme păşitoare mai mici, proiectate nu pentru luptă sau pentru intimidare, dar tot monstruozităţi. Recipientele creierelor erau instalate în cuşti protectoare, dedesubtul sistemelor de control ale păşitoarelor.

Quentin şi cymecii se aflau în interiorul unu soi de cameră… nu afară, sub cerul liber pe care şi-l amintea de

pe Wallach IX. Unde-l duseseră? Unul dintre cymeci continua să lucreze în câmpul lui vizual, ridicând braţe subţiri, ascuţite, fiecare terminându-se cu un straniu instrument chirurgical. Quentin încercă să se zbată şi să scape, dar rămase la fel de ineficace şi de imobil ca înainte.

— Iar asta ar trebui să stabilească legături cu toate terminaţiile senzoriale care rămân intacte.

— Inclusiv cu receptorii de durere?

— Desigur.

Quentin ţipă. Nu mai încercase niciodată o asemenea agonie. Era chiar mai rău decât întunericul sufocant. Acum, durerea pătrunzătoare ca un pumnal ajunse până în miezul sufletului său, ca şi cum fiecare centimetru al corpului îi era jupuit cu nişte cuţite boante, încinse până la alb. Un răcnet ascuţit, hârâit, se propagă în aer, şi Quentin se întrebă dacă nu cumva el provocase zgomotul.

— Închide receptorul de voce, zise glasul masculin aspru. Nu-mi trebuie încă să aud larma asta!

Agamemnon.

Maşina cu voce feminină intră în câmpul lui vizual mişcându-se lin, făcând parcă gesturi seducătoare, deşi arăta ca un păianjen sinistru.

— E doar durere indusă neurologic, animăluţule. Nu-i adevărată. O să te obişnuieşti, şi atunci o să fie doar o distragere a atenţiei.

Quentin se simţea ca şi cum nişte focoase nucleare i s-ar fi declanşat în creier. Încercă să formeze cuvinte, dar vocea refuza să funcţioneze.

— Poate că nu ştii unde eşti, spuse femeia cymec. Eu sunt titanul Juno. Ai auzit de mine…

Quentin se cutremură, dar nu fu în stare să răspundă. Cu ani în urmă, încercase să salveze unii dintre cetăţenii înrobiţi de pe Bela Tegeuse, în schimb ei se năpustiseră asupra lui şi încercaseră să-şi predea prizonierul lui Juno. Nu voiseră să fie eliberaţi – voiseră doar să câştige „răsplata” de a fi convertiţi în neocymeci. Îşi aminti vocea ei sintetizată, de metal scrâşnind pe sticlă.

— Te-am luat ca specimen şi te-am adus pe Hessra, una dintre bazele noastre de operaţiuni. Construim noi fortăreţe pe lumi sincronizate abandonate, cum ar fi Wallach IX, unde te-am şi găsit, animăluţule. Dar deocamdată, principalele noastre instalaţii sunt aici, unde au locuit cândva cogitorii din Turnul de Fildeş.

Scoase un sunet straniu, săltăreţ, care ar fi putut fi un râset.

— Am terminat deja partea cea mai dificilă. Am retezat şi am îndepărtat carnea şi oasele distruse ale corpului, lăsându-ţi fermecătorul creier intact…

Quentin avu nevoie de un moment prelungit ca să-şi dea seama unde – *ce* – era. Răspunsul fusese evident, dar făcuse un efort să-l nege până când cymecul masculin mai tăcut – Dante? — îl ajustă senzorii optici.

— Cu timpul şi după ce-ţi alegi corpurile mecanice, vei învăţa să manipulezi lucrurile de unul singur, folosind tijele mentale. Dar acum poate că ţi-ar plăcea să vezi asta pentru ultima oară…

Pe masă, Quentin recunoscu corpul însângerat, turtit, care fusese cândva al lui. Era zdrobit, învineţit, sfâşiat – arătând cât de înverşunat luptase chiar până în ultimul minut. Zăcea acolo ca un costum gol de carne, o marionetă deconectată, aruncată. Partea de sus a capului fusese retezată.

— În curând, vei deveni unul dintre noi, zise Juno. Mulţi dintre supuşii noştri consideră acest lucru ca fiind cea mai mare răsplată. Experienţa ta militară se va dovedi extrem de preţioasă pentru cymeci – primero Quentin Butler…

Chiar dacă receptorul vocal nu era conectat, Quentin urlă, cuprins de disperare.

Energia creatoare de succes implică exploatarea nebuniei controlate. Sunt convins de asta.

ERASMUS,
Mutabilitatea formelor organice

După o zi întreagă în care îşi antrenase loialul protejat uman, Erasmus stătea singur pe coridorul oglinzilor de la parterul conacului său. Chiar şi prins în capcană pe Corrin, cu soarta lui Omnius şi a tuturor maşinilor gânditoare extrem de îndoielnică, avea încă o mare curiozitate pentru problemele esoterice.

Cu o atenţie fascinată, cercetă reflecţia feţei sale de metalfluid, felul în care o putea face să se schimbe pentru a imita o varietate de expresii faciale umane. Fericire, tristeţe, furie, surpriză şi multe altele. Gilbertus îl instruise bine, trecându-l prin tot repertoriul său. Îi plăcea în special să se joace făcând feţe înspăimântătoare pentru a provoca frică, o emoţie care izvora din propria slăbiciune fizică şi din mortalitatea oamenilor.

Măcar dacă Erasmus ar fi putut înţelege domeniile subtile în care fiinţele umane erau superioare, atunci ar fi putut încorpora cele mai bune aspecte ale umanului şi ale maşinii în propriul lui corp, ceea ce ar fi devenit în continuare un model pentru o serie avansată de maşini gânditoare.

Potrivit unui scenariu, ar fi putut fi tratat ca o figură asemănătoare unui zeu. O posibilitate care-l intriga, dar nu-l atrăgea în mod deosebit, după toate studiile sale. Nu avea prea multă răbdare sau empatie pentru iraţionalitatea religiilor. Erasmus căuta doar puterea personală, pentru a-şi completa experimentele fascinante cu subiectele de testare *hrethgiri.* Robotul independent nu avea intenţia să-şi încheie existenţa de maşină prea curând, nu se vedea devenind demodat şi scos din uz pentru un model mai bun. Avea să continue să se îmbunătăţească, şi asta avea să-l ducă în direcţii pe care nu le prevedea chiar acum. Avea să *evolueze.* Un concept atât de organic. Un concept atât de

uman.

Stând în faţa oglinzii, robotul încercă mai multe expresii, delectându-se în special cu una în care arăta ca un monstru feroce, copiat dintr-un text arhaic ce descria demoni imaginari. Deşi considera aceasta drept una dintre cele mai bune feţe, toate fizionomiile sale erau prea simple şi elementare. Chipul de metalfluid nu era capabil de emoţii mai subtile, mai sofisticate.

Apoi, un gând îi trecu prin cap. Poate că Rekur Van ar fi putut să-şi folosească priceperea în materie de biologie pentru a aduce o îmbunătăţire, acum că toate experimentele de regenerare reptiliană a membrelor sale eşuaseră. I-ar fi dat ceva de făcut captivului tlulaxa fără membre.

În timp ce mergea prin conacul ornamentat, către dependinţe, ochi-de-pază iscoditori zburau pretutindeni, înconjurându-l ca nişte spectatori pasionaţi. Robotul independent îşi simţi atenţia distrasă de holo-artă şi muzică – imagini sclipitoare ca de metalfluid ale navelor de război stilizate, făcând manevre de luptă în spaţiu. Pe fundal, se auzea o armonie din „Simfonia Metalică” de Claude Jozziny, una dintre cele mai măreţe piese de muzică clasică sintetizată, interpretată în întregime de maşini. Cu o satisfacţie desăvârşită, Erasmus urmări dansul navelor simulate din jurul lui, proiectat prin lentile din camere diferite ale vilei, exploziile armelor când anihilau vehicule şi planete inamice. Măcar dacă războiul adevărat ar fi atât de uşor…

Omnius continua să se ocupe de propriile lui lucrări de artă, imitând eforturile lui Erasmus sau pe cele ale maeştrilor istorici umani. Până acum, hipermintea nu înţelesese conceptul de *nuanţă.* Poate că Erasmus însuşi fusese cândva nepriceput, înainte ca Serena Butler să-l ajute să înveţe subtilităţile…

Cu o comandă mentală, robotul deconectă expoziţia culturală, apoi intră în încăperea centrală a complexului, alăturată laboratoarelor, acolo unde torsul fără membre al

bărbatului tlulaxa era conectat, ca întotdeauna, la suportul său de menţinere a vieţii.

Lângă ciotul uman, robotul fu surprins să-l vadă pe oacheşul şi mărunţelul Yorek Thurr.

— Ce faci aici? vru să ştie Erasmus.

Thurr pufni indignat.

— Nu ştiam că am nevoie de permisiune ca să intru în laboratoare. Nimeni nu mi-a interzis accesul până acum.

Chiar şi după douăzeci de ani, Thurr prefera elegantele găteli pe care şi le alesese pe vremea când fusese conducătorul despotic al planetei Wallach IX. Nu era atât de ţipător sau de ostentativ ca şi Erasmus, dar alegea tot ţesături fine, culori strălucitoare şi accesorii impresionante. Purta o centură presărată cu pietre preţioase, o diademă de aur pe craniul chel şi un pumnal lung de ceremonie la şold, cu care înjunghia mulţi supuşi nefericiţi ori de câte ori îl nemulţumeau. Aici, pe Corrin, existau încă milioane de prizonieri umani dintre care să aleagă…

— Ne-am gândit că o să fii ocupat în sălile tale de experimente chirurgicale, zise Rekur Van pe un ton batjocoritor. Să eviscerezi un om viu sau să-i reconstruieşti corpul…

Parcă înţepat, bărbatul tlulaxa se uită încruntat în direcţia lui Patru-Mâini şi Patru-Picioare, care-şi făceau amândoi de lucru în camerele laterale, monitorizând echipamentul de investigaţii pe termen lung.

— Comportamentul meu este chiar atât de previzibil? întrebă Erasmus.

Apoi îşi dădu seama că Thurr evitase cu succes întrebarea iniţială a robotului.

— Nu mi-ai răspuns. Care este scopul tău în complexul meu de laboratoare?

Bărbatul afişă un surâs împăciuitor.

— Vreau să scap de pe Corrin la fel de mult ca şi tine. Vreau să zdrobesc Liga şi să le răpesc aparenta victorie. Cu ani în urmă, am avut un oarecare succes cu epidemia virală, iar de curând devoratorii noştri mecanici au evadat

prin baricadă. Până acum, trebuie să fi lovit unele dintre lumile umane.

Îşi frecă mâinile.

— Rekur Van şi cu mine abia aşteptăm să începem ceva nou…

— Şi eu la fel, domnilor. Da, de aceea sunt aici.

Erasmus înaintă. Thurr putea foarte bine să fie de ajutor, deşi mintea lui nu fusese cu totul stabilă de la tratamentul imperfect de prelungire a vieţii.

— Ai o idee?

Rekur Van începu să saliveze de nerăbdare şi nu se putu şterge la gură.

— Am multe idei, răspunse robotul cu o considerabilă mândrie simulată.

Îl intriga nerăbdarea umană şi se întreba dacă avea ceva de-a face cu natura finită a vieţii lor, cu cunoaşterea intrinsecă a faptului că trebuie să realizeze ceva doar în timpul care le este destinat.

— Observaţi!

Erasmus demonstră o varietate de expresii faciale de metalfluid, încruntându-se la cei doi bărbaţi, etalând o gură artificială plină cu dinţi metalici ascuţiţi.

Negustorul tlulaxa arăta complet ameţit de ceea ce făcea robotul, în timp ce Thurr părea doar iritat.

În cele din urmă, Erasmus explică:

— Găsesc aceste feţe, de fapt întreaga mea înfăţişare, nesatisfăcătoare. Crezi că poţi crea un metalfluid cu o funcţionare mai naturală? Să produci o „maşină biologică” destinată să formeze, după voinţă, înfăţişări diferite? Vreau să trec drept om, să păcălesc oamenii, să arăt ca unul dintre ei ori de câte ori poftesc. Atunci i-aş putea observa, fără să fiu observat…

— Hmmm, mormăi fostul negustor de carne vie.

S-ar fi scărpinat în cap, dacă ar fi avut braţele necesare. Erasmus făcu un efort voit să nu măsoare intervalul de întârziere, aşa cum ar fi procedat un om nerăbdător.

— Ar trebui să pot face aşa ceva… Da, ar fi amuzant să-

mi petrec timpul cu asta. Yorek Thurr mi-ar putea furniza material genetic pentru experimente.

Zâmbi.

— Doar are acces la numeroase surse…

Cele mai mortale otrăvuri nu pot fi analizate în niciun laborator, pentru că se află în minte.

RAQUELLA BERTO-ANIRUL,
Biologia sufletului

Trecuseră aproape douăzeci de ani de când Năpasta lui Omnius trecuse peste lumile Ligii, lăsând populaţiile în ruine şi apoi încheindu-şi ciclul, atunci când supravieţuitorii cei mai rezistenţi dezvoltaseră imunitate şi se protejaseră cu mirodenie. Totuşi, din când în când, enclave ale retrovirusului reapăreau, forţând luarea de măsuri rapide şi imperioase pentru a-i opri reînvierea.

După decenii de adaptare la mediul luxuriant, saturat de substanţe chimice şi plin de ciuperci, licheni şi culturi de plante ciudate, o nouă tulpină apăru din canioanele junglei de pe Rossak – o super-Năpastă care depăşea cu mult rata mortalităţii chiar şi pentru cea mai bună operă genetică a lui Rekur Van.

Echipe medicale ale Ligii fură chemate pe planetă; se distribuiră imediat materialele de decontaminare şi medicamentele tot mai puţine. Specialiştii continuau să înfrunte riscuri imense pentru a înăbuşi din faşă orice manifestare nouă a Năpastei lui Omnius.

În anii care trecuseră de când abia scăpaseră de gloatele antitehnologie de pe Parmentier şi apoi reluaseră legătura cu Vorian Atreides după Marea Purificare, Raquella Berto-Anirul şi însoţitorul ei, doctorul Mohandas Suk, făcuseră ocolul lumilor Ligii, îndreptându-se neobosiţi spre zonele fierbinţi. Pentru CMU – Comisia Medicală Umană – cei doi medici copleşiţi de muncă serveau drept echipă de intervenţie rapidă, călătorind în nava medicală pe care le-o cumpărase bunicul ei şi pe care o botezaseră L.S. *Recovery.* Vizitaseră mai mult de treizeci de planete în decursul eforturilor lor de a trata victimele molimei. Şi nimeni nu ştia mai multe decât ei despre diferitele forme ale Năpastei…

După primele rapoarte, CMU îi trimise pe Raquella şi pe

doctorul Suk să înfrunte ceea ce deveni repede cunoscut drept „epidemia de pe Rossak”.

În afară de negustorii săi de substanţe farmaceutice şi de afacerile de distribuţie a drogurilor, Rossak evitase restul lumilor. Magicienele erau rezervate, preocupate de propria lor muncă şi pretinzând că sunt superioare celor mai mulţi dintre oameni. Recunoscând imediat pericolul, Ticia Cenva impusese o carantină severă, refuzând să lase să plece chiar şi navele farmaceutice ale VenKee. Rossak era complet izolată.

— Asta o să facă mai eficientă carantina, comentă Mohandas, plimbându-şi repede mâna peste braţul partenerei sale. Mai uşor de menţinut, în orice caz...

— Dar n-o să-i ajute pe niciunul dintre oamenii de-acolo, sublime Raquella. Magiciana Supremă a dat ordine stricte ca oricine coboară la suprafaţă să nu aibă permisiunea să plece până când epidemia nu se încheie în mod oficial.

— E un risc pe care ni l-am mai asumat şi înainte!

Nava medicală îşi ocupă locul pe o orbită de aşteptare, unde ar fi putut fi nevoită să graviteze multă vreme.

— Tu ar trebui să rămâi aici cu laboratorul, îi spuse ea doctorului. Să lucrezi mai departe la mostrele de testare pe care ni le trimit cei de jos. Între timp, eu pot să mă duc împreună cu câţiva dintre voluntarii CMU să administrez tratamentele.

Nimic din ceea ce creaseră până acum nu era un remediu propriu-zis, dar tratamentele îndelungate şi dificile puteau să elimine misteriosul Compus X din circuitul sangvin al unei victime şi să-i dea timp pacientului să lupte împotriva infecţiei ficatului, ţinându-l astfel în viaţă.

După atâţia ani în care lucraseră împreună, ea şi cu Mohandas aveau o puternică relaţie colegială, pe lângă faptul că se iubeau. La bordul navei, doctorul Suk putea să lucreze fără să fie întrerupt sau să se teamă de contaminare, studiind noua formă a retrovirusului lui Omnius. Până acum însă, toate indiciile arătau că tulpina de pe Rossak era mult, mult mai rea decât Năpasta iniţială.

Pe Raquella o interesa cel mai mult să-i ajute pe oamenii suferinzi. Ea şi cu asistenta personală, Nortie Vandego, coborâră cu naveta către oraşele din stânci, în văile adânci locuibile. Vandego era o tânără femeie cu pielea ciocolatie şi voce melodioasă; absolvise prima din clasa ei cu un an în urmă, apoi se oferise voluntară pentru acest serviciu periculos.

Ajungând la un complex de decontaminare de la sol, trecură chiar ele printr-un set de teste, înainte să obţină autorizaţia de a-şi face treaba. După o experienţă îndelungată şi nefericită, Raquella ştia cum să-şi ia măsuri complete de siguranţă, protejându-şi membranele umede, acoperindu-şi ochii, gura, nasul şi orice zgârietură deschisă – şi consumând cantităţi profilactice semnificative de mirodenie.

— VenKee asigură tot, spuse unul dintre doctorii care le primeau. Căpătăm câte un transport de pe Kolhar la fiecare câteva zile. Norma Cenva nu ne cere bani niciodată.

Raquella surâse în semn de apreciere, atunci când îşi acceptă raţia de melanj.

— Mai bine să mergem în oraşul din stâncă, să pot evalua amploarea problemei…

Ea şi cu Vandego duceau fiecare câte un container mare, etanş, cu aparatură de diagnostic, în timp ce se îndreptau spre zonele pavate cu piatră spongioasă dând spre limita copacilor. Purtau pe braţ ecusoane cu o cruce stacojie pe fond verde, simbolul CMU. Sus, pe orbită, Mohandas Suk trebuia să aştepte o navetă destinată să-i aducă mostre de ţesut infectat, pe care apoi avea să-l cultive şi să-l compare cu anticorpii obţinuţi de la cei ce-şi reveniseră după varietăţile anterioare ale Năpastei.

Aerul era inundat de mirosuri stranii, pipărate. Oamenii umblau pe borduri şi stăteau la intrările deschise ale oraşului din stâncă. Tunelurile arătau ca nişte canale săpate în piatra falezei de către nişte larve flămânde.

Raquella auzi bâzâitul unui gândac verde strălucitor care ieşi în picaj din frunzişul des, vineţiu, zbură la mică înălţime

pe lângă frunzele şi coroanele polimerizate ale arborilor, apoi se avântă mai sus pe deasupra vârfurilor copacilor, cu aripile imense acoperite de o carapace groasă, prinzând un curent ascendent. Aerul era umed şi apăsător din cauza unei ploi tropicale uşoare, căzute de curând. Acest loc era bogat în posibilităţi biologice, mustind de viaţă şi fecund. Un teren perfect de înmulţire pentru boli, dar şi pentru posibile remedii.

Deşi sosirea lor era aşteptată, alături de a altor experţi ai CMU, nimeni nu coborî din oraşul din faleză ca să-i întâmpine.

— Cred că ne vor primi cu braţele deschise, pe noi şi proviziile noastre, spuse Vandego. Au fost izolaţi aici şi mor pe capete, potrivit rapoartelor.

Raquella făcu ochii mici în lumina ceţoasă a zilei.

— Magicienele nu se pricep prea bine să ceară – sau să accepte – ajutor din afară. Dar aceasta este o provocare pe care puterile lor mentale n-o pot influenţa, în afară de cazul în care îşi pot controla trupurile, celulă cu celulă.

Raquella merse mai departe către peşteri, împreună cu zvelta ei asistentă. Când ajunseră la nivelul de sus al deschizăturilor din stâncă, urmând potecile şi punţile, cerură îndrumări spre zona spitalului. Fiecare tunel şi fiecare cameră păreau desemnate ca spaţiu pentru infirmerie. Peste jumătate din populaţie era deja afectată, dar simptomele noii epidemii de pe Rossak erau variabile şi dificil de prevăzut sau de tratat. Rata mortalităţii părea semnificativ mai mare decât cele patruzeci şi trei la sută ale Năpastei originare.

Cele două femei de la CMU luară un lift care le lăsă lângă un canal, pe faţada exterioară a falezei; cursa fu destul de rapidă cât să-i întoarcă Raquellei stomacul pe dos, ca şi cum liftul ar fi fost nerăbdător să le vadă începându-şi treaba. Când ea şi cu însoţitoarea sa coborâră din lift, o femeie scundă şi drăgălaşă, îmbrăcată într-o robă lungă, neagră, fără glugă, le întâmpină într-o sală imensă, cu tavanul înalt. Alte femei statuare în robe negre mergeau

grăbite pe culoare, intrând şi ieşind din camere.

— Mulţumim că ne ajutaţi aici, pe Rossak. Sunt Karee Marques.

Tânăra avea păr blond, lung până la umeri, pometi înalţi şi ochi mari, verde-smarald.

— Abia aşteptăm să ne apucăm de treabă, spuse Raquella.

Vandego se uită în jur, la toate robele sumbre, negre.

— Credeam că magicienele se îmbracă în mod tradiţional în alb…

Karee se încruntă. Pielea feţei ei era transparentă, arătând doar o uşoară roşeaţă.

— Purtăm robe negre în semn de doliu. Acum se pare că o să le purtăm pentru totdeauna, dacă morţile astea continuă.

Tânăra magiciană le conduse printr-un coridor central, trecând pe lângă camere pline de pacienţi întinşi pe paturi improvizate. Aşezământul părea curat şi bine condus, cu femei în robe negre îngrijind pacienţii, dar Raquella detectă mirosul inconfundabil, acru, de boală şi de carne în descompunere. În această variantă devastatoare a virusului, leziunile pline de puroi de pe piele acopereau treptat întregul corp, omorând celulele membranoase ale epidermei, strat cu strat.

Înăuntrul grotei celei mai mari, înţesate cu sute, poate mii de pacienţi în diferite stadii ale bolii, Raquella rămase cu privirea pierdută, clătinându-se la vederea muncii copleşitoare pe care trebuia s-o facă. Îşi aduse aminte de Parmentier, de felul în care Spitalul pentru Boli Incurabile se străduise să obţină un avans în faţa primelor manifestări ale epidemiei. Era însă ca şi cum ai fi folosit o cârpă ca să ştergi mareea!

Vandego înghiţi cu greutate.

— Atât de mulţi! De unde să începi?

Lângă ea, tânăra magiciană în robă neagră se uita lung, cu ochii umezi de frustrare şi de durere.

— Într-o asemenea sarcină, nu există început – şi nici

sfârşit.

Vreme de săptămâni, Raquella trudi ore îndelungate cu pacienţii, reducându-le durerea usturătoare cu aparate medicale speciale care eliberau gaz de melanj superrăcit în porii pielii. Aparatele erau o invenţie comună pe care-o realizaseră ea şi cu Mohandas. La sfârşitul Năpastei, cu atâţia ani în urmă, Raquella sperase că nu va mai avea nevoie de ele niciodată…

Magiciana Supremă rămânea distantă, ostenindu-se rareori să vină în vizită sau să bage în seamă prezenţa Raquellei. Ticia Cenva era o persoană misterioasă, greu de descifrat, ce părea să plutească prin aer atunci când păşea. O dată, când privirile lor se întâlniră de la treizeci de metri depărtare, Raquellei i se păru că detectează pe chipul femeii ostilitate sau o teamă ciudată, înainte ca Ticia să plece în grabă.

Femeile de pe Rossak fuseseră întotdeauna independente, gata să-şi proclame superioritatea asupra altora prin demonstrarea puterilor mentale. Poate că, gândi Raquella, Magiciana Supremă nu vrea să recunoască faptul că *ea* este incapabilă să-şi protejeze propriii oameni.

La o masă comună pentru voluntarii medicali, Raquella o întrebă pe Karee despre conducătoarea lor. Tânăra vorbi pe ton scăzut:

— Ticia n-are încredere în alţii, în special în străini ca tine. Se teme mai mult de faptul că magicienele ar putea părea slabe, decât se teme de virus. Şi… există lucruri aici, pe Rossak, pe care preferăm să le ţinem departe de ochi iscoditori.

O săptămână întreagă, înainte de a cere ajutor urgent de la CMU, Ticia Cenva şi magicienele ei munciseră din greu să combată molima în oraşele de pe versantul falezei, folosindu-şi propriile cunoştinţe de biologie celulară şi de

genetică. Apelaseră chiar la ierburi şi droguri furnizate de cercetătorii farmacişti ai VenKee, care erau şi ei eşuaţi pe planetă, din cauza carantinei. Dar niciuna dintre încercări nu avusese succes.

Cartierul general al VenKee de pe Kolhar transporta cantităţi masive de melanj, sperând că mirodenia putea ajuta la împiedicarea unei alte izbucniri a molimei în întreaga Ligă. În timp ce Mohandas Suk lucra cu sârguinţă în laboratorul său steril de la bordul navei *Recovery,* Raquella îi trimitea cu regularitate mostre, împreună cu însemnări personale, spunându-i deseori că îi e dor de el. Făcea rapoarte periodice, rezumând variaţiile pe care le vedea la tulpina de pe Rossak, ca şi rezistenţa uimitoare pe care acest nou retrovirus o arăta la tratamentele puţin eficace pe care le folosiseră ultima oară…

Raquella deveni cunoscută pentru purtarea ei blândă faţă de pacienţi şi pentru faptul că se ocupa de fiecare ca de o persoană importantă. Învăţase metodele de îngrijire cu mult timp în urmă, la Spitalul pentru Boli Incurabile. Cel mai adesea, pacienţii mureau.

Se uită la o magiciană în vârstă şi respectată, care scoase o ultimă răsuflare tremurată, apoasă, apoi se cufundă în nemişcare. Era un sfârşit paşnic, mult diferit de convulsiile şi de agitaţia psihică ale unora dintre pacienţi, care treceau printr-un delir puternic înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

— Dacă asta-i tot ce poţi face, nu-i destul!

Ticia Cenva stătea în spatele ei, cu chipul frustrat şi furios; pe obraji i se uscaseră de mult dâre de lacrimi.

— Îmi pare rău, răspunse Raquella, neştiind ce altceva să spună. O să găsim un tratament mai bun…

— Ai face bine să-l găseşti repede.

Ticia îşi roti privirea prin infirmeria ticsită, ca şi cum întreaga epidemie era din vina Raquellei. Chipul îi încremeni în trăsăturile osoase ca ale unui corb.

— Am venit să ajut, nu să-mi dovedesc superioritatea.

Raquella se scuză repede şi se duse în alt salon, unde

continuă să lucreze.

Când ne testăm puterile una împotriva alteia, punându-ne la încercare măiestria şi tehnicile atente, putem căuta să ne pregătim pentru orice eventualitate. Dar de îndată ce înfruntăm o bătălie adevărată, tot ceea ce ştim devine simplă teorie.

ZUFA CENVA,
prelegere către magiciene

Deşi Quentin şi Faykan n-ar fi bănuit niciodată, Abulurd făcea vizite regulate ca să-şi vadă mama în Oraşul Reculegerii. Acum, după ce primise promovarea doar ca să fie doborât din nou de vestea îngrozitoare a sfârşitului curajos al tatălui său în mâinile cymecilor, se simţea mai singur ca oricând.

Fratele lui era absorbit de politică în calitate de vicerege interimar, în timp ce Vorian Atreides se concentra asupra felului în care putea lupta mai bine împotriva cymecilor dacă Agamemnon şi titanii supravieţuitori plănuiau atacuri viitoare împotriva omenirii libere. Abulurd nu se putea duce la niciunul dintre ei pentru compătimire sau înţelegere, nu acum.

Aşa că Abulurd se duse să-şi vadă mama. Ştia că Wandra nu putea răspunde la nimic din ceea ce-i spunea el. În întreaga lui viaţă, n-o auzise rostind niciun singur cuvânt, dar îşi dorea s-o fi cunoscut. Tot ceea ce ştia era că propria lui naştere îi răpise mintea.

La două zile după ce aflase de moartea tatălui său, şocul se micşoră destul ca să poată face această vizită. Era sigur că nimeni nu se ostenise să-i spună Wandrei de soarta îngrozitoare a soţului ei. Probabil că nimeni, nici măcar Faykan, nu considera acest lucru important sau necesar, presupunând că era incapabilă să înţeleagă.

Dar Abulurd se îmbrăcă în uniforma imaculată de gală, având grijă să lustruiască noile însemne de bashar. Apoi arboră toată demnitatea şi comportarea impresionantă de care era capabil.

Credincioşii îl lăsară să treacă de porţile adăpostului religios. Ştiau cu toţii cine era, dar Abulurd nu le vorbi. Privi drept înainte, în timp ce păşea pe aleile cu pietriş ca de nestemate, ocolind fântânile ornamentate şi crinii înalţi ce evocau o atmosferă paşnică, favorabilă cugetării profunde.

În acea dimineaţă, îngrijitorii o mutaseră pe Wandra pe un scaun, afară la soare, lângă unul dintre bazinele cu peşti. Creaturile cu solzi aurii ţâşneau printre ierburi în căutarea insectelor. Faţa Wandrei era îndreptată spre apă, cu privirea pustie.

Abulurd se aşeză în faţa ei, cu bărbia ridicată, spatele drept, braţele pe lângă corp.

— Mamă, am venit să-ţi arăt noul meu grad.

Se apropie, arătând către simbolul de bashar, al cărui metal lustruit reflecta lumina strălucitoare a soarelui.

Nu se aştepta ca Wandra să reacţioneze, dar undeva în adâncul inimii trebuia să creadă că vorbele lui pătrunseseră până la ea, că poate mintea ei era încă vie. Poate că dorea aceste vizite, aceste conversaţii. Chiar dacă era cu adevărat atât de goală pe dinăuntru, aşa cum părea, Abulurd nu simţea că-şi iroseşte vremea. Acestea erau singurele clipe pe care le petrecea cu mama lui.

Venise aici mai des după ce o recuperase de pe navele de salvare de la sfârşitul Marii Purificări, când Salusa fusese considerată salvată de forţa de exterminare a roboţilor. Abulurd avusese grijă personal ca Wandra şi îngrijitorii ei să fie readuşi la adăpostul religios.

— Şi… mai sunt şi alte veşti.

Lacrimile îi inundară ochii gândindu-se la ceea ce trebuia să spună. Multă lume din Armata Umanităţii îi oferise condoleanţe pentru pierderea tatălui său, dar asta fusese doar compasiune pasivă. Prea mulţi ştiau că Abulurd şi tatăl lui aveau o relaţie distantă. Atitudinea lor îl înfuria, dar îşi înfrâna răspunsurile amare.

Acum, că vorbea cu mama lui, trebuia să înfrunte ceea ce ştia şi să admită că veştile erau corecte.

— Soţul tău, tatăl meu, a luptat bine, cu vitejie, în Jihad.

Dar acum a căzut sub loviturile cymecilor diabolici. S-a sacrificat pentru ca prietenul său, Porce Bludd, să scape.

Wandra nu arătă nicio reacţie, dar lacrimile şiroiau pe obrajii lui Abulurd.

— Îmi pare rău, mamă. Ar fi trebuit să fiu cu el, să-l ajut în luptă, dar… însărcinările noastre militare nu au coincis.

Wandra stătea cu ochii strălucitori aţintiţi către peştii din bazin.

— Voiam să-ţi spun chiar eu. Ştiu că l-ai iubit foarte mult…

Abulurd făcu o pauză, gândindu-se, sperând… aproape imaginându-şi că vedea o sclipire bruscă în ochii ei.

— O să te vizitez din nou, mamă.

Se uită la ea îndelung, apoi se întoarse şi porni în grabă pe aleile cu pietriş, spre ieşirea din Oraşul Reculegerii.

Pe drum, se opri la sicriul cristalin originar care păstra corpul conservat al sfântului Manion cel Nevinovat. Îşi mai adusese omagiile în faţa altarului şi înainte. În anii nesfârşiţi de război împotriva maşinilor gânditoare, mulţi vizitatori veniseră să-l vadă pe băieţelul care declanşase întregul Jihad. Abulurd se uită cu ochii pierduţi la chipul lui înceţoşat reflectat în sicriul cristalin, cercetând multă vreme faţa copilului nevinovat. Când plecă din Oraşul Reculegerii, încă se simţea foarte trist.

Amintirile sunt armele noastre cele mai puternice, şi amintirile false rănesc cel mai adânc.

GENERALUL AGAMEMNON,
Noi memorii

Era un prizonier fără trup, prins în capcană în teritoriul nimănui. Singura întrerupere în monotonia semiexistenţei venea de la accesele ocazionale de durere, de la imaginile şi sunetele care apăreau când ceilalţi cymeci se osteneau să aplice tije mentale aparatului său senzorial.

Câteodată Quentin putea să vadă adevăratele orori din jurul lui; alteori, în baia de electrofluid pur, se trezea în derivă, cu amintiri şi stafii într-o mare de gânduri pline de dor.

Se întrebă dacă aşa fusese viaţa pentru Wandra vreme de atâţia ani, izolată şi deconectată, incapabilă să răspundă sau să interacţioneze cu mediul înconjurător. Îngropată de vie, aşa cum fusese el pe Ix. Dacă ceea ce trăia ea semăna câtuşi de puţin cu asta, Quentin îşi dori să-i fi dăruit binecuvântarea unui sfârşit paşnic cu mult în urmă.

N-avea niciun mijloc de a-şi da seama de timp, dar părea că trecuse o veşnicie. Titanul Juno continua să-i vorbească zeflemitor şi totuşi liniştitor, îndrumându-l prin ceea ce numea „o adaptare tipică”. Până la urmă, învăţă să blocheze partea cea mai rea a durerii fantomă provocate de inducţia nervoasă. Deşi încă se simţea ca şi cum braţele, picioarele şi pieptul i-ar fi fost cufundate în lavă topită, nu avea un corp adevărat care să îndure suferinţa.

Senzaţiile erau doar în imaginaţia lui – până când Agamemnon îi aplică inductoare directe care trimiseră valuri de agonie prin fiecare volută a neajutoratului său creier fără trup.

— Odată ce vei înceta să mai lupţi împotriva a ceea ce eşti, zise Juno, odată ce accepţi că eşti cymec şi faci parte din noul nostru imperiu, atunci îţi voi arăta alternative la aceste senzaţii. Aşa cum în prezent durerea este

declanşată imediat, ai şi centri ai plăcerii – şi crede-mă, pot fi extrem de agreabili. Îmi aduc aminte de deliciile sexului în formă umană – de fapt, m-am lăsat în voia lor destul de des înainte de Epoca Titanilor – dar Agamemnon şi cu mine am descoperit multe tehnici care sunt cu net superioare. Abia aştept să ţi le arăt, animăluţule.

Ciudaţii neocymeci-secundanţi, care avuseseră cândva grijă de cogitorii din Turnul de Fildeş, îşi vedeau de treburile lor, înfrânţi şi descurajaţi. Se adaptaseră la noua lor situaţie, dar Quentin jură că el n-o să se supună niciodată. Nu voia nimic altceva decât să omoare toţi cymecii din jurul lui, chiar dacă asta ar fi dus la propria lui moarte. Lui nu-i mai păsa.

— Bună dimineaţa, animăluţule.

Cuvintele lui Juno vibrau în mintea lui.

— Am venit să mă joc din nou cu tine.

— Joacă-te singură, răspunse el. Îţi pot oferi o mulţime de sugestii, dar sunt anatomic imposibile, din moment ce nu mai ai un trup organic.

Juno găsi ideea amuzantă.

— A, dar acum suntem eliberaţi şi de defectele şi slăbiciunile organice. Suntem limitaţi doar de imaginaţie, aşa că nimic nu este „anatomic imposibil”. Ţi-ar plăcea să încerci ceva neobişnuit şi plăcut?

— Nu.

— O, fii sigur că n-ai fi putut face niciodată aşa ceva în vechea ta carne, dar îţi garantez că o să-ţi placă.

Încercă să refuze, dar braţele articulate ale lui Juno se ridicară către el şi manipulară impulsurile tijelor mentale. Dintr-odată, Quentin fu înghiţit de un vârtej de senzaţii exotice, uluitoare, aducătoare de plăcere. Nu putea să suspine sau să geamă, nici măcar să-i spună să se oprească.

— Cea mai bună parte a sexului e oricum în minte, comentă Juno. Iar acum, eşti în întregime minte… şi eşti *al meu.*

Îl atinse din nou, şi avalanşa de extaz fu încă şi mai greu

de îndurat decât ghimpii durerii incredibile pe care i-o provocaseră în prima fază de pedeapsă.

Quentin se agăţă de amintirea iubitoare a Wandrei. Fusese atât de vie, atât de frumoasă când se îndrăgostiseră prima oară, şi chiar dacă asta se întâmplase cu decenii în urmă, se agăţă de amintiri ca de minunatele panglici de la un cadou nepreţuit. Nu dorea câtuşi de puţin nicio formă de sex cu această femeie-titan depravată, chiar dacă totul era doar în mintea lui. Îi întina onoarea şi-l făcea să-i fie ruşine.

Juno îi simţi reacţia.

— Pot să fac asta şi mai agreabil, dacă doreşti.

Dintr-odată, ca într-o trezire intensă, Quentin se văzu din nou pe el însuşi, cu fantoma trupului său, înconjurat de impulsuri vizuale zugrăvite direct din trecutul său.

— Îţi pot stârni amintirile, animăluţule, îţi pot trezi gânduri stocate în materia ta cerebrală.

În timp ce un val reînnoit de orgasme îi zgudui nucleul creierului, nu văzu nimic în afară de Wandra, tânără, sănătoasă şi plină de viaţă, atât de diferită de manechinul îngheţat pe care-l văzuse în ultimii treizeci şi opt de ani în Oraşul Reculegerii.

Doar având-o în faţă, aşa cum fusese cândva, îi făcea mai multă plăcere decât toate erupţiile de stimuli pe care îi elibera Juno, jucăuş şi sadic, în mintea lui. Quentin se întinse spre Wandra, cu dor – şi Juno întrerupse cu răutate senzaţiile şi imaginile, lăsându-l din nou suspendat în tărâmul nimănui. Nici măcar nu vedea forma păşitoare a cymecului în încăperea rece.

Numai vocea ei se auzea, sarcastică şi apoi seducătoare.

— Chiar ar trebui să vii alături de noi de bunăvoie, ştii, Quentin Butler? Există multe lucruri pe care le putem face împreună. Data viitoare poate că o să mă adaug chiar pe mine imaginilor, şi atunci o să avem parte de nişte momente remarcabil de distractive…

Quentin nu putea să strige la ea să plece şi să-l lase în pace. Fu lăsat într-o tăcere absolută, o stare de privare senzorială, pentru o perioadă interminabilă, mai dezorientat

ca oricând, cu furia încremenită în faţa unei bariere de netrecut.

Continua să reia de nenumărate ori ceea ce tocmai trăise; cât de mult dorea să fie din nou cu Wandra, în acelaşi fel. Era un gând pervers, dar atât de puternic şi de captivant încât îl înspăimânta şi-l încânta în aceeaşi clipă.

Tortura păru să dureze secole, dar Quentin ştia că percepţia sa asupra timpului şi realităţii era suspectă. Singura ancoră către universul real era gândul la viaţa sa dinainte, din armata Jihadului – şi căutarea înflăcărată a unui mod de a-i ataca pe titani, de a le provoca măcar o mică parte din răul pe care i-l făcuseră ei lui.

Ca victimă fără trup, nu putea scăpa, nici măcar n-ar fi încercat. Nu mai era om, îşi pierduse corpul şi nu se putea întoarce niciodată la viaţa pe care-o cunoscuse înainte. Nu voia să-şi vadă familia sau prietenii. Era mai bine pentru istorie să consemneze că fusese ucis de cymeci pe Wallach IX.

Ce-ar crede Faykan dacă şi-ar vedea tatăl ca nimic mai mult decât un creier plutitor într-un recipient de păstrare? Chiar şi Abulurd s-ar fi ruşinat să-l vadă acum… şi cum ar rămâne cu Wandra? În ciuda transei ei vegetative, n-ar reacţiona cu oroare la vederea soţului ei convertit în cymec?

Quentin era prizonier pe Hessra, în timp ce titanii îi asaltau gândurile şi loialităţile. În ciuda eforturilor uriaşe de a le rezista, nu era în întregime sigur cât succes avea în a-şi păstra secretele. Dacă Juno îi deconecta senzorii externi şi îl bombarda cu imagini şi senzaţii false prin tijele mentale, cum putea să fie sigur de el însuşi?

Cymecii îl instalară în sfârşit într-o mică formă păşitoare precum cele pe care le foloseau neocymecii ca să se ocupe de treburi în turnurile de pe Hessra. Juno ridică braţele

articulate şi aşeză recipientul creierului lui Quentin în soclul unui corp mecanic. Folosi degete delicate pentru a manevra comenzile, ajustând tijele mentale.

— Mulţi dintre neocymecii noştri consideră că acesta este momentul renaşterii lor, când pot să facă paşi pentru prima oară într-un nou păşitor.

Deşi sintetizatorul de voce era complet conectat, Quentin refuză să răspundă. Îşi aminti de oamenii patetici şi înşelaţi de pe Bela Tegeuse, care ar fi putut fi salvaţi cu multă vreme în urmă; în schimb, îi atacaseră pe cei care veniseră să-i salveze, chemând-o pe Juno, dispuşi să-şi sacrifice chiar şi camarazii pentru o şansă de a deveni cymeci – ca el.

Aveau aceşti neghiobi cea mai mică idee despre ce era vorba? Cum ar fi putut cineva să ceară aşa ceva? Credeau că faptul de a deveni cymec le oferea un soi de nemurire… dar asta nu era viaţă, ci doar un iad nesfârşit.

Agamemnon intră în încăpere în corpul lui păşitor mai mic.

— Aproape că am terminat instalarea, dragul meu. Prietenul nostru este pe cale să facă primii paşi, ca un nou-născut.

— Bine. Atunci vei vedea întregul potenţial al noii tale situaţii, Quentin Butler, zise Agamemnon. Juno te-a ajutat până acum, ier eu o să fiu în continuare binefăcătorul tău, deşi până la urmă îţi vom cere nişte compensaţii în schimb.

Juno conectă ultima tijă mentală.

— Acum ai acces la această formă păşitoare, animăluţule. E un alt fel de corp decât cel cu care eşti obişnuit. Ţi-ai petrecut fosta viaţă într-o grămadă stângace de carne. Acum, va trebui să înveţi de la început să mergi, să-ţi întinzi aceşti muşchi mecanici. Dar eşti băiat deştept. Sunt sigură că poţi învăţa…

Quentin se dezlănţui cu frenezie, nu prea sigur cum să-şi îndrume sau să-şi controleze corpul. Dădu din picioarele mecanice, întinzându-se înainte, săltând într-o parte. Se aruncă asupra lui Agamemnon, zăngănind şi lovind. Generalul titan se feri din calea lui când Quentin fu cuprins

de furie.

Însă nu-şi putea controla mişcările destul de bine ca să provoace vreo pagubă. Membrele şi nucleul voluminos al corpului nu se mişcau aşa cum îşi imaginase el. Creierul lui era obişnuit să manevreze două braţe şi două picioare, dar acest vehicul avea formă de păianjen. Impulsuri aleatoare îi făceau picioarele ascuţite să tremure şi să izbească în direcţie greşită. Deşi îi dădu lui Juno în treacăt o lovitură şi se aruncă din nou asupra lui Agamemnon, neînsemnatul lui succes fu pur accidental.

Generalul titan înjură, nu de teamă ci de enervare. Juno se apropie iute şi cu delicateţe. Braţele ei articulate se întinseră şi, deşi Quentin se zbătea, femeia cymec reuşi să deconecteze tijele mentale care-i dădeau putere motrice asupra corpului maşină.

— Ce dezamăgire, îl mustră ea. Ce anume sperai să realizezi?

Dându-şi seama că deconectase din greşeală şi sintetizatorul de voce, Juno puse la loc tija mentală potrivită, şi Quentin strigă:

— Mizerabilo! O să te fac bucăţi şi-o să-ţi străpung creierul dement!

— Ajunge, zise Agamemnon, şi Juno deconectă din nou sintetizatorul de voce.

Forma ei păşitoare veni mai aproape de filamentele optice pe care le folosea Quentin.

— Eşti cymec acum, animăluţule. Locul tău e lângă noi şi, cu cât mai repede accepţi această realitate, cu atât mai puţină nefericire vei îndura.

Quentin ştia în adâncul sufletului că nu exista nicio salvare, nicio scăpare. Nu putea redeveni niciodată fiinţă umană, dar ideea a ceea ce devenise îi făcea greaţă.

Juno păşi în jurul lui, cu vocea caldă şi cu o nuanţă de flirt în ton.

— Totul s-a schimbat. N-ai vrea ca cei doi bravi fii ai tăi să te vadă aşa, nu? Singura ta şansă este să ne ajuţi să înfăptuim o nouă Epocă a Titanilor. De acum înainte, şi

pentru totdeauna, trebuie să-ţi uiţi vechea familie.

— Noi suntem familia ta acum, spuse Agamemnon.

De pe vremea lui Aristotel de pe vechiul Pământ, omenirea a căutat din ce în ce mai multă cunoaştere, considerând-o un beneficiu pentru specie. Dar există excepţii, lucruri pe care omul n-ar trebui să înveţe niciodată să le facă.

RAYNA BUTLER,
Viziuni adevărate

Era munca vieţii ei... Rayna Butler nu putea concepe o altă pasiune, un alt ţel călăuzitor care să se compare cu acesta. Înflăcărata femeie nu-şi îngăduia niciodată să creadă că provocarea era prea mare. Îşi dedicase fiecare răsuflare din ultimii douăzeci de ani exterminării oricăror rămăşiţe ale sofisticatelor maşini.

Odată ce lumile sincronizate fuseseră înfrânte în Marea Purificare, Rayna şi fanaticii ei discipoli se hotărâseră să termine treaba istovitoare din interiorul Ligii Nobililor. Nicio fărâmă nu avea să rămână. Fiinţele umane aveau să-şi facă propria lor muncă, aveau să-şi rezolve propriile probleme.

Încă palidă şi fără păr, păşea în fruntea unei mulţimi din ce în ce mai mari care mărşăluia pe străzile mărginite de arbori din Zimia. Clădiri înalte, monumente îndrăzneţe şi complexe, declarau sfidător victoria omenirii după Jihadul lung de un secol. Dar erau încă multe de făcut.

Rayna mergea înainte, arătând slabă şi oropsită, totuşi plină de carismă. Mulţimile de cultişti se înghesuiau după ea, murmurele hotărâte devenind tot mai puternice pe măsură ce se apropiau de Sala Parlamentului, ţinta lor. Deşi îi conducea pe toţi aceşti oameni, Rayna purta o robă simplă, fără însemne sau zorzoane. Nu era deloc interesată să bată la ochi – spre deosebire de Marele Patriarh. Era o simplă şi evlavioasă susţinătoare a unei cauze sfinte. Îşi îndrumase discipolii şi le îndrumase pasiunea pentru a urma viziunea albă şi strălucitoare a Serenei.

În spatele ei, oamenii strigau şi cântau, ridicând steaguri şi flamuri brodate sau imprimate cu imagini ale Serenei

Butler şi ale lui Manion cel Nevinovat. Multă vreme, Rayna nu pusese preţ pe icoane şi pe imagini stilizate, preferând o expresie mai concretă a misiunii ei în rândul omenirii. Dar ajunsese să înţeleagă că numeroşii adepţi de o loialitate brutală ai Cultului Serenei aveau nevoie de accesoriile lor încurajatoare. Acceptase în cele din urmă purtătorii de steaguri, atâta vreme cât destui dintre oamenii ei purtau şi bâte şi arme cu care să îndeplinească zdrobirile necesare.

Acum îşi continua marşul, conducând gloata de-a lungul bulevardului lat. Şi mai mulţi se revărsau de pe străzile laterale, unii doar curioşi, alţii dorind sincer să se alăture cruciadei lui Rayna. După ani de planuri, aici, în inima Ligii Nobililor, pe planeta de baştină a familiei sale, Salusa Secundus, Rayna Buflei putea în sfârşit să-şi împlinească visul.

— Trebuie să respingem toate maşinile care gândesc, strigă ea. Oamenii trebuie să-şi stabilească propriile linii călăuzitoare. Asta nu-i ceva ce pot face maşinile. Raţiunea depinde de programe, nu de hardware – şi *noi* suntem programul suprem.

Dar înainte de a apuca să se apropie prea mult, un grup de gărzi cu înfăţişare nervoasă blocară piaţa din faţa Sălii Parlamentului. Trupele de securitate purtau scuturi personale care murmurau şi licăreau în tăcerea bruscă. Rayna se opri în faţa lor. Discipolii ei se poticniră şi rămaseră pe loc, ţinându-şi răsuflarea.

Un mormăit de nemulţumire se ridică din rândurile cultiştilor. Îşi ţineau pregătite bâtele şi răngile, la fel de nerăbdători să zdrobească necredincioşi, ca şi maşini. Era limpede că soldaţii, albi la faţă de teamă şi nelinişte, nu erau încântaţi de această însărcinare de a opri marşul lui Rayna, dar îndeplineau ordinele.

Dacă Rayna le ordona adepţilor ei să se sacrifice pentru a-şi arăta puterea ideilor, nu erau destui soldaţi ca să împiedice gloata să năvălească peste ei cu nesăbuinţă. Dar gărzile din Zimia aveau arme sofisticate, şi mulţi dintre oamenii lui Rayna aveau să moară – în afară de cazul în

care ea putea rezolva situaţia. Îşi îndreptă umerii şi-şi înălţă bărbia într-un gest hotărât.

În centrul cordonului de soldaţi, o femeie burseg făcu un pas mai aproape de tânăra palidă.

— Rayna Butler, soldaţii mei şi cu mine am fost instruiţi să vă blocăm trecerea. Te rog, spune discipolilor tăi să se împrăştie!

Cultiştii murmurară furioşi, iar femeia ofiţer coborî vocea, vorbind astfel încât doar Rayna s-o poată auzi.

— Îmi cer scuze. Înţeleg ce faceţi – părinţii şi sora mea au fost ucişi de Năpasta diabolică – dar am ordine…

Rayna se uită la ea încordată, văzu că femeia burseg vorbea serios, că avea inimă bună dar că nu ar ezita să ceară trupelor să deschidă focul. Rayna nu răspunse la început, cântărind posibilităţile, apoi spuse:

— Maşinile au omorât deja destui oameni. Nu-i nevoie ca oamenii să omoare alţi oameni.

Femeia burseg nu ordonă soldaţilor să se dea la o parte.

— Cu toate acestea, doamnă, nu vă pot da voie să treceţi.

Rayna se uită la mulţimea de pe străzi. Ea şi adepţii ei fuseseră pe multe lumi devastate ale Ligii, şi se întorseseră de curând în capitală. Vedea sute, chiar mii de feţe, toate cu motive de duşmănie împotriva lui Omnius. Fiecare persoană de aici simţea nevoia să dea o lovitură maşinilor demonice. Dacă dădea un semnal, îi putea incita pe toţi aceşti adepţi fanatici să sfâşie gărzile…

Dar nu era dornică să facă aşa ceva.

— Aşteptaţi aici, prieteni, le strigă Rayna. Înainte de a merge mai departe, există ceva ce trebuie să realizez singură.

Cu un surâs placid, se întoarse spre femeia burseg.

— Pot să-i ţin la distanţă deocamdată, dar trebuie să mă escortezi în Sala Parlamentului. Cer o audienţă privată la unchiul meu, viceregele interimar.

Luată prin surprindere, femeia burseg se uită la camarazii ei soldaţi şi la gloata copleşitoare – cântând încă,

fluturând steaguri şi strângând în mâini arme primitive. Cu înţelepciune, făcu un pas înapoi şi încuviinţă.

— O să aranjez cele necesare. Urmează-mă, te rog.

Rayna îşi condusese marşurile distrugătoare împotriva maşinilor gânditoare de pe vremea când era fetiţă, pe Parmentier. Acum avea treizeci şi unu de ani, şi de ani de zile Cultul Serenei se solidificase în jurul ei, în special după ce aflaseră că femeia subţire cu trăsături spectrale şi ochi obsedaţi era rudă de sânge cu sfânta Serena Butler. Mişcarea ei plină de pasiune crescuse în forţă şi avânt, mai întâi pe planetele devastate de molimă, apoi pretutindeni.

Oamenii descurajaţi ascultau mesajul ei, îi vedeau focul din privire – şi *credeau.* Cu civilizaţia ruinată şi populaţia decimată, Rayna le cerea să distrugă toate instrumentele şi înlesnirile care i-ar fi ajutat să-şi reconstruiască viaţa. Dar cei care supravieţuiseră erau cei mai puternici pe care rasa umană îi avea de oferit şi, sub conducerea ei puternică, adunaseră rămăşiţele cu propriile mâini şi-şi reconstruiseră societăţile. Mesajul înflăcărat al Raynei îi convingea. Deşi înfruntau greutăţi, mulţimile strigau şi se rugau, invocând numele venerat al Serenei.

Când discipolii îi cântau numele alături de ale celor trei martiri, Rayna rămânea neclintită şi încerca să-i oprească. Nu voia să fie privită ca un profet sau ca pretendentă la vreun tron. Protesta când Cultul o înălţa şi o declara cea mai mare fiinţă umană de la Serena Butler.

Odată, când Rayna observă, spre ruşinea ei, că o asemenea veneraţie îi dădea un fior neaşteptat de plăcere, se dezbrăcase şi stătuse goală toată noaptea pe un acoperiş rece, ghemuită în vântul muşcător, rugându-se pentru iertare şi îndrumare. Exista un pericol clar în faptul de a se lăsa să devină o figură simbolică puternică, urmată de prea mulţi oameni care s-o asculte fără crâcnire.

Fu în sfârşit condusă în biroul viceregelui interimar Faykan Butler. Rayna ştia că unchiul ei era un politician abil, şi că într-un fel ei doi ar trebui să negocieze o soluţie potrivită. Tânăra femeie nu era atât de naivă încât să creadă că-şi putea prezenta pur şi simplu cererile, nici nu voia să-l forţeze pe Faykan să ordone un masacru regretabil. Rayna se temea de ceea ce s-ar putea întâmpla cu moştenirea ei sfântă dacă ar fi fost transformată într-o altă martiră, ca Serena.

În spatele uşii închise a biroului său privat, Faykan îşi îmbrăţişă nepoata, apoi o îndepărtă la lungimea braţului ca să se uite la ea.

— Rayna, eşti fiica fratelui meu. Te iubesc mult, dar cu siguranţă provoci o mulţime de necazuri.

— Şi am intenţia să provoc necazuri în continuare. Mesajul meu este important.

— *Mesajul* tău?

Faykan zâmbi şi se duse înapoi la birou, oferindu-i o băutură rece, pe care ea o refuză.

— S-ar putea să fie aşa, dar cine poate auzi mesajul peste ţipete şi strigăte şi peste zăngănitul asurzitor de plaz şi metal zdrobit?

— Trebuie făcut, unchiule.

Rayna rămase în picioare, deşi Faykan stătea tolănit în fotoliul lui somptuos de vicerege.

— Ai văzut ce pot face maşinile gânditoare. Ai intenţia să-ţi pui trupele să mă oprească? Aş prefera să nu te am drept duşman.

— O, n-am nicio obiecţie faţă de rezultatul pe care-l doreşti. Am probleme pur şi simplu cu metodele tale. Avem o civilizaţie la care trebuie să ne gândim.

— Metodele mele au avut succes până acum.

Viceregele interimar oftă şi sorbi îndelung din băutură.

— Dă-mi voie să-ţi fac o propunere. Sper că o să-mi îngădui atâta lucru?

Rayna rămase tăcută, sceptică dar dispusă să ia în considerare cuvintele unchiului ei.

— Deşi scopul tău principal este să nimiceşti maşinile gânditoare, trebuie să recunoşti că deseori adepţii tăi… scapă de sub control. Provoacă o mulţime de pagube colaterale. Uită-te în jurul tău, la oraşul Zimia, vezi cât de mult am reconstruit după atacurile cymecilor şi ale roboţilor, după gâzele piranha. Locul ăsta este capitala tuturor lumilor Ligii, şi pur şi simplu nu pot lăsa gloata ta neascultătoare să alerge turbată pe străzi, zdrobind şi dând foc…

Îşi împreună mâinile, încă surâzând.

— Aşa că te rog, nu mă sili să fac ceva ce va dăuna tuturor. Nu vreau să-mi pun gărzile să deschidă focul asupra discipolilor tăi. Chiar dacă aş încerca să reduc cât mai mult numărul victimelor, tot ar fi un masacru sângeros.

Rayna se crispă, dar ştia că vorbele lui Faykan erau adevărate.

— Niciunul dintre noi nu vrea asta.

— Atunci aş putea sugera o soluţie mai durabilă? O să te las să-ţi faci declaraţiile pe toată Salusa. Poţi cere oamenilor să-şi predea maşinile şi aparatele presupus corupte. O să te las chiar să ţii o mare adunare ca să le distrugi. Adună o mulţime cât de mare doreşti! Dar când mărşăluieşti pe străzile din Zimia, trebuie s-o faci în mod ordonat…

— Nu toţi oamenii îşi vor preda de bunăvoie obiectele de confort. Au fost prea mult seduşi şi corupţi de maşini!

— Da, dar o mare parte dintre ei vor fi absorbiţi de fervoarea emoţională pe care o stârneşti, domnişoară. Pot introduce legislaţia corespunzătoare care să interzică producerea oricăror dispozitive sau circuite care să semene, chiar şi de departe, cu computerele pe bază de gelcircuite.

Rayna îşi încleştă maxilarul şi se apleca peste masă.

— Am auzit porunca direct de la Dumnezeu: „Să nu-ţi faci maşină după asemănarea minţii omului…”

Faykan zâmbi.

— Bine, bine. Putem folosi această formulare în legile pe

care o să le propun.

— Vor exista excepţii, oamenii vor refuza…

— Atunci îi vom pedepsi, promise Faykan.

Ochii i se îngustară în timp ce chipul lui căpătă o expresie calculată.

— Totuşi, există un lucru pe care îl poţi face pentru mine ca să fii sigură că am suficientă putere ca să te ajut.

Rayna rămase tăcută, în timp ce Faykan continuă:

— La începutul Jihadului, Serena Butler şi-a luat doar titlul de viceregе interimar, declarând că nu merită titlul oficial „până în momentul când maşinile gânditoare vor fi distruse”. Da, maşinile gânditoare rămân un ghimpe în coasta noastră pe Corrin, dar adevăratul Jihad s-a terminat. Duşmanul este învins.

Îndreptă degetul spre Rayna.

— Acum, domnişoară, dacă o să stai alături de mine, în calitate de nepoată şi de conducătoare a Cultului Serenei, îmi voi asuma titlul de vicerege plin. Va fi o zi mare pentru omenire.

— Şi asta îţi va permite să introduci legile care să interzică toate maşinile gânditoare pe tot teritoriul Ligii? Vei aplica aceste legi?

— Absolut, în special aici, pe Salusa Secundus, se angajă Faykan. Pe lumile mai primitive de la frontieră ale Ligii, totuşi, tu şi Cultul tău vă puteţi continua lucrarea, oricum socotiţi de cuviinţă.

— Accept termenii tăi, unchiule, zise Rayna. Dar cu acest avertisment: dacă nu îndeplineşti ceea ce ai promis, mă voi întoarce… cu armata mea.

Nu totul este aşa cum pare.

DR. MOHANDAS SUK,
jurnale medicale

— Mă tem că va trebui să folosim metoda încercării şi erorii, spuse doctorul Suk, cu vocea distorsionată de difuzorul pentru comunicare al costumului complet anticontaminare.

Coborâse personal cu naveta din laboratorul steril de pe orbită, de pe *Recovery.* Sub lumina stelelor, se întâlni cu Raquella pe terenul de aterizare polimerizat de pe vârfurile copacilor de lângă oraşele din peşteri.

— N-avem de-ales. Aproape şaizeci la sută dintre cei infectaţi vor muri, chiar şi după ce au consumat melanj.

Stătea cu faţa la Raquella, curajoasă, purtând ca singură protecţie o mască de respirat. Ea privi în ochii lui întunecaţi, umezi, şi se gândi la toate legăturile strânse care existau între ei, atât iubirea caldă, cât şi prietenia care-i unea. Acum erau separaţi de o barieră subţire, impenetrabilă de ţesătură decontaminantă. Nu se aflase niciodată într-un pericol atât de mare; prin comparaţie, epidemia de pe Rossak făcea Năpasta iniţială să pară doar un curs de pregătire.

Cu o mână înmănuşată, doctorul îi întinse o casetă transparentă de transport care conţinea zece fiole de vaccin.

— Variante ale tratamentelor pentru ARN pe care le-am folosit înainte. Unele dintre ele ar putea să meargă… altele ar putea fi mortale.

Raquella strânse din buze şi dădu din cap.

— Atunci trebuie să meargă!

— Analiza acestui retrovirus seamănă cu încercarea de a rezolva misterul unei crime cu un miliard de suspecţi, zise el. Tulpina care a suferit mutaţii camuflează practic amprenta genetică a ARNului său, atât cât pot testele noastre să stabilească. Sunt în căutarea unor modele,

încercând să fac harta genomului şi să proiectez componentele probabile din punct de vedere statistic ale virusului, pe baza dovezilor existente. Molecula de melanj nu mai este la fel de eficace în blocarea zonelor receptoare.

Raquella văzu îngrijorarea întipărită în ochii lui căprui, plini de compasiune. O parte din părul negru şi des alunecase din agrafa de sub cască, dându-i o înfăţişare dezordonată. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze.

Mohandas nu reuşise să creeze o tehnică terapeutică viabilă pe bază de gene, dar continua să încerce. În afară de consumul preventiv masiv de melanj, care împiedica într-o oarecare măsură retrovirusul să convertească hormonii din organism în toxicul Compus X, singurul tratament parţial eficace presupunea procedee specializate de filtrare a sângelui cu ajutorul aparatului modificat de dializă. Ca şi varianta sa precedentă, acest nou retrovirus se instala în ficat, dar procedura lentă şi dificilă de dializă nu era suficientă pentru a extrage toxinele mai repede decât le putea produce corpul infectat.

Uitându-se fix unul la altul, el şi eu Raquella discutară despre vaccinurile experimentale. O fiolă era de un albastru viu, profund, ca ochii unui dependent de mirodenie. Mohandas o privea insistent, plin de dor, din spatele geamului căştii protectoare. Părea că ar fi vrut să spună mult mai multe.

— Iei destul melanj ca să te protejezi? Tocmai a venit încă o navă a VenKee de pe Kolhar.

— Da, dar mirodenia nu garantează imunitatea, după cum ştii prea bine. Am destulă grijă.

Dar el nu era convins.

— Nu-ţi dai raţia de mirodenie altor pacienţi?

— Iau cantităţi suficiente, Mohandas.

Ridică în mână caseta cu fiole de vaccin.

— Mă duc să mă ocup direct de asta. Trebuie să stabilesc de urgenţă care dintre oameni are cea mai mare nevoie...

Zile întregi, ţinând evidenţe atente pe file de plaz cu circuite, Raquella administră vaccinurile experimentale cu ajutorul lui Nortie Vandego şi al magicienei încă sănătoase, Karee Marques. Părea o ironie teribilă, dar cele mai puternice magiciene păreau şi mai susceptibile la această versiune de retrovirus decât populaţia normală de pe Rossak.

În timp ce lucrau, Raquella observă un băiat cu înfăţişare ciudată care-i privea cu ochi curioşi de căprioară, păstrând distanţa. Îl mai văzuse şi înainte, lucrând în tăcere şi cu sârguinţă ca să cureţe saloanele şi să aducă mâncare şi alte provizii lucrătorilor medicali.

Ştia că mutagenii şi contaminanţii chimici din mediul de pe Kossak provocau multe defecte congenitale, diformităţi şi diferite grade de retardare mentală. Karee observă interesul Raquellei pentru tânărul calm, curios.

— E Jimmak Tero, unul dintre fiii Ticiei – deşi, desigur, ea nu-l recunoaşte, având în vedere defectele lui evidente. Spune că locul lui este printre rău-născuţi…

Tânărul o văzu uitându-se în direcţia lui şi plecă în grabă, înroşindu-se puternic. Raquella inspiră scurt şi oftă.

— Sunt surprinsă că nu l-a omorât la naştere. Înseamnă asta că Ticia Cenva are până la urmă şi inimă?

Cu un surâs slab, Karee răspunse:

— Sunt sigură că are alte motive.

Raquella îi făcu semn lui Jimmak, îndemnându-l să se întoarcă şi vorbindu-i pe un ton blând, convingător:

— Vino-ncoace, Jimmak. Aş avea nevoie de ajutor.

Timid, băiatul se apropie, uitându-se la ea cu ochi albaştri întrebători, rotunzi. Părea încântat că îi cerea ajutorul.

— De ce ai nevoie, doamnă doctor?

Vorbele i se împleticeau din cauza unei pronunţii

nesigure.

— Doamnă doctor?

Zâmbi, încercând să-i ghicească vârsta. Cincisprezece sau şaisprezece ani, se gândi ea.

— Ai putea să ne aduci, te rog, nişte apă de băut din sterilizator? Nortie şi cu mine am muncit atât de mult încât n-am băut nimic de mai multe ore.

El se uită nervos în jur, ca şi cum s-ar fi temut că face ceva greşit.

— Vrei ceva de mâncare? Pot să-ţi aduc mânare din junglă. Ştiu unde să găsesc lucruri.

— Doar apă deocamdată. Mâncare, poate mai târziu…

Văzu îndată cât de multă plăcere îi făcea.

După ce administra vaccinurile experimentale, Raquella făcu teste de sânge regulate pentru a verifica eficacitatea tratamentelor, dar rezultatele fură dezamăgitoare. Niciunul dintre loturile de remedii potenţiale ale doctorului Suk nu promitea prea mult.

Mulţi pacienţi erau agăţaţi de şirurile de aparate suprasolicitate de filtrare a sângelui, pompele scoţând sânge din vasele din braţe, curăţându-l de toxicul Compus X, apoi recirculând sângele. Dar ficatul infectat continua să producă substanţa mortală, iar pacienţii aveau nevoie ca dializa modificată să fie luată de la început după câteva ore. Nu existau nici pe departe destule maşini.

Raquella o observă pe Ticia Cenva umblând maiestuoasă printre şirurile de pacienţi, apucând fişe de plaz cu circuite şi răsfoindu-le, în timp ce vorbea pe un ton plin de asprime cu cele două magiciene de lângă ea. Părea nervoasă, abia stăpânindu-şi teama. Pe ton batjocoritor, Ticia spuse:

— Doctoria ta nu-i mai bună decât rugăciunile unui cultist… Un efort irosit.

Raquella nu răspunse provocării. Avea parte de destulă vinovăţie şi nu era nevoie ca Magiciana Supremă să mai adauge ceva la ea.

— Mai bine să faci o încercare şi să eşuezi, decât să laşi doar natura să-şi urmeze cursul. Dacă oamenii n-ar fi luptat

împotriva unor şanse imposibile, am fi cu toţii sclavii lui Omnius…

Ticia îi zâmbi cu superioritate.

— Da, dar noi am luptat cu eficacitate.

Furioasă acum, Raquella îşi puse mâinile în şolduri.

— CMU ne-a trimis aici pentru că voi nu aveaţi niciun pic de succes!

— Nu v-am cerut noi să veniţi. CMU ne-a impus să vă primim. Nu faceţi nimic bun aici – de fapt, molima s-a înrăutăţit de la sosirea voastră. Număraţi victimele!

Iritarea şi încordarea inundau vocea Magicienei Supreme.

— Poate că voi aţi adus o nouă tulpină cu voi. Sau poate că presupusele voastre remedii răspândesc boala chiar şi mai repede.

— Asta-i o superstiţie ridicolă, exclamă Raquella. Dacă metodele voastre sunt mai bune, de ce au murit atât de multe dintre cele mai bune magiciene ale voastre?

Ticia se dădu înapoi, ca şi cum Raquella ar fi pălmuit-o.

— Cei slabi mor. Cei puternici ar fi putut rezolva problema până acum.

Cu aceasta, ea şi însoţitoarele ei ieşiră.

Jimmak se întorsese ducând o tavă pe care erau îngrămădite un container cu apă şi bucăţi tăiate de fructe proaspăt culese şi de ciuperci, dar se ghemuise lângă unul dintre pereţii de piatră, aşteptând ca glaciala lui mamă să plece. Ticia nu dăduse niciun semn că l-ar fi observat în vreun fel pe băiatul care se făcuse mic de tot. Când Raquella îi zâmbi totuşi, Jimmak se repezi înainte şi-i arătă trofeele: mici bulgări închişi la culoare şi pufoşi, un pepene mare galben şi ceva în formă de pară, de o culoare neapetisantă, neagră-verzuie.

— Astea îmi plac cel mai mult, zise el, arătând la bulgării pufoşi. În junglă le zicem scorţoşele.

Raquella luă fructele.

— O să le păstrez pentru mai târziu. Arată delicioase.

Nu avea încredere în nimic din ceea ce tânărul culesese în adâncul junglei.

Jimmak coborî vocea conspirativ.

— Mamei nu-i place de tine.

— Ştiu. Crede că n-am ce căuta aici. Dar încerc să ajut.

— Eu pot să te ajut, spuse Jimmak cu chipul luminos, cu răsuflarea tăiată. Unele lucruri din junglă fac oamenii să se simtă mai bine.

— Ce interesant!

Ştia despre toate drogurile şi substanţele farmaceutice pe care muncitorii de la VenKee le recoltau din sălbăticie.

— Va trebui să-mi arăţi odată…

*

În următoarele câteva zile, Raquella şi tânărul său prieten petrecură mai mult timp împreună, iar ea începu chiar să guste din lucrurile pe care i le aducea el din junglă, după ce le spăla cu grijă. Jimmak avea un soi ciudat, nedomesticit, de inteligenţă, pe care ea nu-l înţelese la început. Fiind un paria, trebuie să fi fost silit să se descurce singur, trăind în sălbăticie.

Până la urmă, începu să se întrebe dacă nu cumva el avea de oferit unele soluţii interesante. Niciuna dintre puternicele magiciene nu-l lua în serios pe băiatul răunăscut, dar acum o cuprindea disperarea.

Istovită şi frustrată de lipsa de progres, îşi lua câteodată pauze scurte şi se plimba cu Jimmak pe potecile tăiate prin vegetaţia deasă, atârnată deasupra lor, pe solul junglei. Un traseu o umplea în mod deosebit de veneraţie şi de mirare, atunci când lumina soarelui, filtrată printre plantele din boltă, crea un efect de curcubeu pe sol, cu zeci de culori care dansau când se mişcau arborii.

— Nu simt niciun pic de vânt, zise Raquella, şi nu-mi dau seama cum ar putea ajunge vântul aici. Dar copacii aceştia de deasupra noastră se mişcă, făcând culorile să se schimbe.

— Copacii sunt vii, răspunse Jimmak. Fac culori cu razele

soarelui, pentru mine. Uneori vorbesc cu ei…

Un curcubeu pâlpâi în faţa lui, apoi păru să-şi schimbe forma într-o minge prismatică, împroşcând culori peste tot în jur. Apoi apăru încă o minge, şi încă una. Râzând, Jimmak jonglă cu cele trei mingi iluzorii în mâini, răspândind culori în jurul lui, până când dispărură în boltă.

Uimită, Raquella puse întrebări, dar Jimmak nu-i spuse nimic mai mult.

— Multe secrete în junglă…

Cu cât insista mai mult, cu atât el devenea mai tăcut. Se hotărî să lase baltă chestiunea, deocamdată.

Jimmak îi arătă Raquellei ciuperci mari cât un eleşteu, licheni ciudaţi, fructe care se târau singure. O lua mereu la fugă în cele mai adânci niveluri ale junglei umbroase, aducându-i plante neobişnuite şi frunze ca să le examineze, spunându-i chiar unele dintre caracteristicile lor medicale, pe care le învăţase ajutându-i pe prospectorii de la VenKee.

Totuşi, jungla de pe Rossak nu producea niciun leac magic care să ajute în epidemia locală. Iar oamenii continuau să moară.

Dacă nimeni nu-şi aduce aminte de lucrurile măreţe pe care le-am înfăptuit, atunci chiar le-am făcut, din punctul de vedere al istoriei? Singura soluţie pare să fie aceea că trebuie să realizez ceva spectaculos sau să provoc un eveniment pe care nicio versiune a istoriei să n-o poată ignora vreodată.

YOREK THURR,
jurnal secret de pe Corrin

Maşinile gânditoare puteau avea o răbdare infinită, însă Yorek Thurr nu avea. Exilul de pe Corrin era interminabil. Deşi durata vieţii îi fusese prelungită în mod artificial, încă socotea că este o înnebunitoare risipă de timp – decenii! — să stea prosteşte în spatele zidurilor de apărare formate din nave ale maşinilor şi ale Ligii.

Spre deosebire de Omnius şi de Erasmus, care erau mulţumiţi să rabde trecerea timpului şi să aştepte mai mult decât paznicii *hrethgiri,* sau de Rekur Van, fără membre, care nu avea unde să se ducă, Thurr îşi dedica energiile mentale găsirii unei căi de evadare – pentru el, dacă nu pentru oricare dintre aliaţii săi computere.

Sub soarele roşu orbitor care umplea jumătate din cer, ca un imens foc de tabără, Thurr avea grijă să poarte o protecţie specială pentru ochi, în timp ce se plimba alături de Seurat. Căpitanul robot îl slujise pe Omnius de secole şi fusese însoţitorul apropiat al lui Vorian Atreides. Mai important, Seurat fusese ţinut ostatic de către Agamemnon vreme de mai mult de jumătate de secol.

— Aşadar, povesteşte-mi cu mai multe amănunte cum ai scăpat de titani.

Robotul se uită curios la el.

— Fişierele mele sunt disponibile pentru consultare completă, ori de câte ori doreşti, Yorek Thurr. Problema prezintă vreun interes special pentru tine?

Thurr miji ochii.

— Mi-ar plăcea să plec de-aici, şi unele dintre ideile tale

ar putea fi de folos. Tu nu eşti nerăbdător să scapi de pe Corrin? Ai fost proiectat să fii căpitanul unei nave de actualizări, zburând liber între lumile sincronizate – şi totuşi n-ai plecat de-aici de douăzeci de ani. Chiar şi pentru un robot, asta trebuie să fie înnebunitor.

— Din moment ce nu mai există alte lumi sincronizate, nu mai este nevoie de mine ca să fac o cursă de actualizare, ceea ce reprezintă scopul meu central. Şi mi-am îndeplinit ultima îndatorire aducând o copie a sferei lui Omnius după ce oamenii au anihilat cele mai multe lumi sincronizate.

— Şi eu am adus o copie a lui Omnius, zise Thurr. Dar asta nu-mi oferă prea multă satisfacţie.

Chipul arămiu al lui Seurat rămase placid.

— De îndată ce Omnius stabileşte cum să-mi folosească talentele cel mai bine, voi primi noi instrucţiuni.

— Oamenii nu sunt atât de… mulţumiţi de sine.

— Sunt conştient de asta. Experienţele mele cu Vorian Atreides m-au învăţat multe.

Vocea lui Seurat suna aproape nostalgic.

— Tu ştii vreo glumă?

— Niciuna nostimă.

Thurr revăzu înregistrările amănunţite ale evadării lui Seurat de pe Richese, cum se strecurase de sub nasul cymecilor. Fusese nevoie de un atac din afară care să distragă atenţia. Poate că ceva asemănător ar merge şi pentru el aici.

Din fericire, uriaşa baricadă a maşinilor fusese proiectată şi amplasată astfel încât să ţină Liga *afară,* nu să oprească pe cineva ca el *înăuntru.* Iar reţeaua de bruiaj Holtzman n-ar fi făcut nimic să blocheze creierul lui uman. Principala provocare pentru Thurr era să creeze o diversiune destul de semnificativă pentru ca el să poată fura o navă rapidă şi să se strecoare prin plasa forţelor umane – care supravegheau totul mult mai atent, de la trimiterea devoratorilor mecanici. Dar odată ce-şi croia drum din nou în spaţiul liber, posibilităţile deveneau mult mai largi.

Merita să se gândească la asta. Măcar Thurr avea tot timpul din lume să cântărească posibilităţile, să plănuiască şi să facă repetiţie cu variante ale diverselor acţiuni.

Se duse într-o cameră laterală din Turla Centrală, pe lângă galeriile adăpostind decoraţiunile ridicol de ţipătoare ale hiperminţii computer. Primul Omnius era băgat adânc în gelcircuitele şi structura de metalfluid a clădirii monolitice. Înăuntru, totuşi, erau stocate alte două întrupări ale hiperminţii: sfera pe care-o adusese Seurat şi copia pe care-o livrase chiar el când fugise de pe Wallach IX.

Încarnările hiperminţii ar fi trebuit să fie aproape identice, dar Omnius, împotriva obiceiului său, refuzase să se sincronizeze cu celelalte două actualizări. Păstra cele două gelsfere argintii izolate, temându-se că ar putea conţine vreun virus secret distrugător, precum cele pe care le adusese Seurat cu multă vreme în urmă. Thurr făcuse deseori modificări la Omnius de pe Wallach IX, pentru a-şi păstra secrete activităţile perfide. Nu credea că făcuse vreun rău, dar exista întotdeauna această posibilitate…

Acum, cele două copii suplimentare, uşor defazate, îşi menţineau identitatea diferită. Hipermintea principală credea că, din moment ce toate cele trei întrupări erau împreună şi se presupunea că sunt supuse aceloraşi evenimente în fiecare zi, nu vor continua să devieze. Dar Thurr era convins că cele trei hiperminţi separate se separaseră deja din ce în ce mai mult.

Se baza pe asta de fapt pentru că ar fi putut lucra în avantajul lui.

Când accesă copia hiperminţii pe care o adusese de pe Wallach IX, se aşeză în faţa circuitului difuzoarelor, încercând să pară foarte raţional.

— Corrinul continuă să înfrunte o ameninţare gravă. Este limpede că provocarea e prea mare doar pentru puterea de procesare a primului Omnius.

— Sunt identic cu primul Omnius, spuse hipermintea.

— Eşti *echivalentul* lui în capacităţi şi talent. Nu mai eşti identic. Dacă amândoi v-aţi concentra în paralel asupra

problemei, ar exista de două ori mai multă putere de calcul. *Hrethgirii* n-ar putea rezista. Amândoi aveţi acces la aceleaşi sisteme aici, în Turla Centrală. În timp ce primul Omnius menţine o apărare inexpugnabilă, aşa cum a făcut de nouăsprezece ani, îţi sugerez să plănuieşti încă o *ofensivă* împotriva flotei de pază a oamenilor. Cu siguranţă, avem destule nave robotice pe orbită…

— A existat o uzură semnificativă, ceea ce suprasolicită capacitatea Corrinului de a face înlocuiri. Navele noastre au întreprins numeroase ofensive, dar nu putem trece de reţeaua de bruiaj. La ce-ar fi bună încă o încercare?

Thurr oftă de nerăbdare. Deşi copia hiperminţii deţinea cantităţi imense de informaţii, avea prea puţină pătrundere – la fel ca majoritatea maşinilor gânditoare.

— Dacă ai putea consacra toate navele noastre spargerii liniei *hrethgirilor,* rupând reţeaua de bruiaj indiferent câte vehicule de luptă ar cere acest lucru, atunci am putea lansa imediat mai multe copii ale lui Omnius. Hipermintea ar fi liberă să se propage, şi atunci maşinile gânditoare ar putea să recucerească lumile sincronizate sau chiar să stabilească fortăreţe pe noi planete. Ca seminţele semănate pe un teren fertil… Numai dacă ar putea scăpa – numai dacă ai putea crea o gaură destul de mare în barieră…

Zâmbi.

— Pe de altă parte, închis aici, eşti complet vulnerabil dacă *hrethgirii* reuşesc să treacă, chiar şi cu doar câteva nave, şi să arunce focoase atomice cu impuls. De aceea, este imperativ ca hiperminţile Omnius să se disperseze, să se răspândească şi să supravieţuiască.

— Voi interacţiona şi voi discuta problema cu primul Omnius. Poate că este un plan viabil.

Thurr dădu din cap, punându-şi mâinile în şold şi aranjându-şi centura şi pumnalul cu pietre preţioase.

— Atunci îţi vei sacrifica independenţa, care este în acest moment un avantaj în această criză. N-ar fi mai bine să-i demonstrezi primului Omnius că ai idei inovatoare la care el nu s-a gândit? Odată ce atacul tău se dovedeşte reuşit,

primul Omnius nu-ţi poate nega valoarea ca unitate separată.

Copia de pe Wallach IX cântări cele auzite, apoi ajunse la o decizie.

— Am analizat tiparul forţelor de pază ale inamicului şi am calculat momentul cel mai potrivit pentru o contraofensivă masivă neaşteptată, diferită de tot ce am încercat până acum. Cea mai bună ocazie va interveni în nouă ore.

— Excelent, răspunse Thurr, legănându-şi capul.

Ar fi vrut să alerge până în camera lui, dar nu îndrăznea să-şi arate nerăbdarea, deşi se îndoia că hipermintea putea citi simple nuanţe umane. Nouă ore... Se mulţumi să meargă repede. Avea o mulţime de lucruri de pregătit.

Când surprinzătorul atac începu, roboţii de la suprafaţa Corrinului reacţionară cu aceeaşi panică dezorganizată ca şi câinii de pază umani de pe orbită. Turla Centrală se zgudui, pierzându-şi integritatea, în timp ce toată atenţia primului Omnius era îndreptată în altă parte, iar structura turnului de metalfluid începu să se năruie. Dintr-odată, un întreg grup de apărători robotici îşi pregătiră armele, îşi schimbară configuraţia şi se lansară înainte, într-un atac spectaculos, impetuos, împotriva navelor-santinelă umane. Chiar şi asta semăna foarte mult cu ceea ce făcuseră de multe ori înainte, în cursul ultimelor două decenii. Oprindu-se chiar la marginea interioară, mortală, a reţelei de sateliţi de bruiaj, lansară o rafală de rachete explozive către vehiculele umane staţionare, apoi se năpustiră în zona de bruiaj. Sateliţii Holtzman îşi descărcară impulsurile mortale, iar minele de bruiaj ţintiră navele maşinilor, nimicind toate comenzile maşinilor gânditoare. Dar pe măsură ce carcasele robotice moarte se îngrămădeau în spaţiu, tot mai multe dintre navele lui Omnius îşi forţau înaintarea prin

baraj. Câteva dintre ele trecură prin găurile din reţeaua de bruiaj.

Thurr nu avusese intenţia ca aceasta să fie mai mult decât o diversiune distrugătoare şi fără rost, dar pentru o clipă i se păru că ar putea chiar să meargă…

Îndată ce ofensiva orbitală surpriză fu lansată şi flota *hrethgirilor* fu în întregime ocupată să se apere, alergă către terenul de aterizare. Alese nava de actualizări bine întreţinută, dar nefolosită, cu care Seurat fugise pe Corrin cu un pas înaintea Marii Purificări. Era un aparat rapid, cu sisteme defensive decente, arme rudimentare şi un sistem minim de susţinere a vieţii pe care-l instalase personal, cu ani în urmă… întotdeauna făcând planuri în avans. Exact ceea ce-i trebuia lui Thurr.

Nava de actualizări era gata de zbor şi complet nepăzită de către roboţii de la sol. Thurr îi studiase deja comenzile şi ştia că poate pilota vehiculul. Îşi luase doar provizii minime, temându-se că dacă făcea stocuri în nava de actualizări, acest lucru ar fi fost un semnal prea vizibil pentru ceea ce plănuia în minte. Thurr avea nevoie doar de suficientă mâncare şi de aer cât să ajungă la un alt avanpost.

În timp ce bătălia continua furioasă pe orbită, cu navele Ligii şi aparatele roboţilor lansându-şi armele unele împotriva celorlalte, Thurr puse în funcţiune rampa de acces şi se repezi la bordul navei de actualizări.

Înăuntru, Erasmus îl aştepta, împreună cu protejatul lui uman.

— Vezi, Gilbertus, am avut dreptate cu interpretarea mea asupra comportamentului straniu al lui Yorek Thurr. Are intenţia să ne părăsească.

Oprindu-se brusc, Thurr icni.

— Ce faci aici?

Gilbertus Albans stătea deoparte, dând din cap.

— Da, tată. Înţelegi cât se poate de bine natura umană. Semnele erau subtile, dar odată ce mi-ai atras atenţia asupra lor, păreau evidente. Thurr a înscenat o diversiune pe orbită ca să fure acest aparat şi să evadeze.

— Admir o asemenea disperare…

Faţa de metalfluid a lui Erasmus se modelă într-un zâmbet.

— Dar în acest caz, îţi pun la îndoială înţelepciunea.

— Este alegerea mea, replică Thurr, pufnind. Corrinul va fi condamnat îndată ce Liga Nobililor se hotărăşte să-şi rezolve mărunţişurile. Maşinile gânditoare ar trebui şi ele să se gândească la cum să evadeze. Tu, Erasmus, înfrunţi ameninţări repetate din partea lui Omnius, când încearcă să-ţi rescrie personalitatea. Nu pare să înveţe niciodată.

Zâmbind, Thurr făcu un pas mai aproape de robotul în robă.

— De ce nu veniţi, cu mine, tu şi cu protejatul tău? Putem zbura departe de Corrin şi ne putem pune amprenta asupra galaxiei. Istoria nu ne va uita niciodată.

— Maşinile gânditoare păstrează fişiere exacte pentru toate evenimentele, spuse Erasmus. Istoria nu-mi va uita oricum acţiunile.

Thurr mai făcu un pas.

— Dar nu-ţi dai seama de splendida logică a planului meu? Nava asta ar putea trece cu uşurinţă de flota *hrethgirilor* acum, în timpul diversiunii. Putem scăpa. De fapt, alte nave de actualizări ar putea profita de aceeaşi ocazie şi ar putea duce cu ele noi sfere ale lui Omnius. Lumile sincronizate s-ar putea extinde din nou.

— Aceasta este o posibilitate. Totuşi, am calculat şansele de succes, şi sunt inacceptabil de scăzute. Chiar dacă ar fi să-mi demontez nucleul de metal şi să-l învălui într-o ecranare groasă, s-ar putea să nu supravieţuiesc trecerii prin reţeaua de bruiaj. Nu-mi voi asuma acest risc, în special dacă asta înseamnă să-l las singur pe Gilbertus.

Thurr făcu mişcările unui şarpe care atacă. Atrăsese atenţia robotului apropiindu-se de el, dar avea de fapt intenţia să-l lovească pe omul vulnerabil. Cu o mişcare orbitor de rapidă, îşi scoase de la brâu pumnalul de ceremonie şi ţâşni spre stânga, înfăşurându-şi braţul puternic în jurul gâtului lui Gilbertus, extrem de surprins.

Thurr îşi înfipse genunchiul în mijlocul spatelui bărbatului musculos, aduse pumnalul în faţă şi îi apăsă vârful pe jugulara victimei sale.

— Atunci mă tem că va trebui să-ţi influenţez decizia într-un mod mai… uman. Dacă nu mă laşi să evadez acum, înainte de a fi prea târziu, o să-l omor. Să n-ai nicio îndoială.

Thurr apăsă şi mai mult cuţitul. Gilbertus rămase încremenit, încordându-se, flexându-şi muşchii şi pregătindu-se să folosească anii de antrenament minuţios. Erasmus îşi dădea seama că avea intenţia să lupte, să rişte…

— Gilbertus, opreşte! vorbi el, amplificându-şi vocea. Îţi interzic să rişti. Te va răni.

— Da, adevărat, replică Thurr, etalând un zâmbet straniu.

Gilbertus ezită doar o clipă, apoi se relaxă, cedând dorinţelor robotului.

Erasmus spuse:

— Nu dorim să venim cu tine.

Faţa de metalfluid a robotului deveni o mască netedă. Licări ca pentru a se încrunta de nelinişte, apoi reveni la expresia goală.

— Dacă-l omori, n-o să-ţi permit să scapi. S-ar putea să nu fiu capabil de mânie răzbunătoare, dar am investit o mare cantitate de timp şi de efort în Gilbertus Albans. Dacă îmi deteriorezi specimenul, nu te îndoi că te voi extermina şi pe *tine.*

Se aflau într-un impas. Thurr nu se mişcă. Faţa robotului se schimbă într-un şir de expresii exersate.

Gilbertus aruncă o privire spre faţa lustruită ca să se liniştească, sperând, evident, că robotul independent îl va salva.

— Acest om este extrem de tulburător pentru mine, tată. Depun un efort extraordinar să-mi păstrez gândurile organizate, şi totuşi el pare să fie…

Erasmus termină în locul lui.

— Încarnarea haosului?

— O evaluare adecvată, răspunse Gilbertus.

În cele din urmă, robotul îi sugeră lui Thurr.

— Dacă îl eliberezi pe Gilbertus şi promiţi să nu-i faci niciun rău, îţi vom da voie să pleci singur în această navă. Poate că vei evada cu succes, poate vei fi ucis. Nu va mai fi preocuparea noastră.

Thurr nu se mişcă.

— De unde să ştiu că nu mă minţi? Poţi ordona tuturor forţelor robotice să se întoarcă împotriva mea şi să-mi distrugă nava înainte chiar de a ajunge pe orbită.

— După exerciţii şi studii îndelungate, este cu adevărat posibil pentru mine să mint, recunoscu Erasmus, dar prefer să nu fac efortul. Târgul meu este autentic. Deşi nu sunt de acord cu raţiunile şi planurile tale, n-am niciun motiv să risc vreo vătămare ca să te opresc pe tine. Are prea puţină importanţă pentru mine dacă evadezi de pe Corrin. Numai împrejurările te-au forţat să rămâi aici, nu vreun ordin de-al lui Omnius.

Thurr cântări vorbele robotului, cu gândurile ca o furtună. Avea foarte puţin timp. Nu ştia cât vor dura atacurile robotice înainte ca primul Omnius să-şi impună din nou controlul.

— Ce crezi? întrebă cu asprime în urechea captivului său. Poate c-ar trebui să te iau cu mine ca ostatic…

Vocea lui Gilbertus era calmă.

— Poţi avea încredere în Erasmus dacă şi-a dat cuvântul.

— Să am încredere în Erasmus? Mă îndoiesc că mulţi oameni au spus asta în istoria lumilor sincronizate. Dar… de acord.

Relaxă strânsoarea doar puţin.

— Erasmus, ieşi din navă. Îndată ce ai coborât de pe rampa de îmbarcare, îi dau drumul lui Gilbertus. Apoi vă îndepărtaţi amândoi, iar eu decolez. Nu trebuie să ne mai vedem vreodată.

— Cum pot fi sigur că n-o să-l omori oricum? întrebă Erasmus.

Thurr chicoti.

— Pentru un robot, înveţi repede. Dar grăbeşte-te – sau totul se duce de râpă.

Robotul se dădu deoparte, cu roba elegantă fluturându-i în timp ce îi aruncă o ultimă privire lui Gilbertus, şi coborî rampa. Thurr se gândi să asasineze ostaticul oricum, ca să-i arate robotului independent cât de capricioşi pot fi oamenii. Când îl străbătu imboldul iraţional, tresări, dar reuşi să se stăpânească. N-ar realiza nimic în felul ăsta, şi cu siguranţă l-ar întoarce pe Erasmus împotriva lui. Forţele de la sol ale roboţilor militari l-ar fi putut doborî în zbor. Nu merita riscul.

Îi dădu prizonierului un brânci puternic, făcându-l să se poticnească. În timp ce Gilbertus se grăbi să ajungă lângă robotul independent, pe terenul de aterizare, Thurr etanşă trapa şi se repezi la comenzi.

Gilbertus şi Erasmus urmăriră nava micşorându-se pe cer.

— Ai fi putut să-l împiedici să fugă, tată, dar ai preferat să mă salvezi pe mine în schimb. De ce?

— În ciuda valorii lui din trecut, Yorek Thurr nu ne mai este de niciun folos în viitor. În plus, este alarmant de imprevizibil, chiar şi pentru o fiinţă umană.

Erasmus rămase tăcut pentru o clipă.

— Am calculat consecinţele şi am hotărât că acest rezultat era preferabil. Ar fi fost inacceptabil să te văd rănit.

Dintr-odată, robotul zări o pată roşie, de la o tăietură uşoară de pe gâtul lui Gilbertus.

— Eşti rănit. A vărsat sânge.

Bărbatul atinse punctul dureros, se uită la minuscula picătură stacojie de pe vârful degetului şi ridică din umeri.

— N-are nicio importanţă.

— Nicio rană de-a ta nu este lipsită de importanţă, Gilbertus. Va trebui să te supraveghez mai atent de acum înainte. Voi avea grijă să fii în siguranţă.

— Iar eu voi face acelaşi lucru pentru tine, tată.

Universul este un teren de joacă pentru improvizaţii. Nu urmează niciun tipar exterior.

NORMA CENVA,
revelaţii traduse de Adrien Venport

Închisă în cuva ei plină cu mirodenie, Norma nu cunoştea niciun fel de hotar. Nimic nu mai era concret, iar senzaţia – însufleţitoare, care-ţi tăia răsuflarea – era complet naturală. Simplii pereţi n-o puteau cuprinde. Nu-şi părăsise camera de multe zile, şi totuşi fusese într-o incredibilă călătorie de descoperiri.

Un spectru de capacităţi neobişnuite se ridica şi cădea în mintea ei, ca nişte baloane ale posibilităţii, în mare parte mai presus de controlul ei, ca şi cum un zeu i le-ar fi înşirat în faţă, arătându-i un tărâm întins de minunate posibilităţi. Îşi petrecuse viaţa încercând să dezlege tainele universului, iar acum firele şi ideile se depănau peste tot în jurul ei.

Putea să-l vadă pe Adrien de departe, ca un înger binevoitor, în timp ce-şi făcea treburile complicate şi consumatoare de timp pentru VenKee Enterprises. Inteligent, capabil, vizionar – cu adevărat, o sinteză între ea şi Aurelius.

Acum, chiar pe partea cealaltă a pereţilor cuvei, respirând aer normal, Adrien se uita prin pereţii mânjiţi, din plaz transparent, încerca s-o vadă înăuntru, să se asigure că mama lui era încă în viaţă. Ea ştia că fiul său era foarte îngrijorat şi că nu reuşea să înţeleagă de ce refuza să iasă din camera ei etanşă, de ce nu voia să mănânce sau să răspundă... şi de ce corpul ei fizic părea să se schimbe. Când găsea timpul şi concentrarea necesară, trimitea semnale în exterior ca să-l liniştească, să comunice cu el, deşi părea din ce în ce mai dificil să cheltuiască energia. Şi era greu să se facă înţeleasă... nu numai de către Adrien, ci şi de către oricine, în afară de ea însăşi.

Cu comenzile aflate în vârful degetelor stranii, ca de cauciuc – la mâini începuseră să apară... *membrane?* —

umplea încontinuu cuva cu gaz de mirodenie, în concentraţii din ce în ce mai mari. Vaporii formau vârtejuri în jurul ei, o supă portocalie cu miros puternic de scorţişoară.

În timp ce mintea îi devenea mai puternică şi dominantă, restul corpului se atrofie. Transformarea continua în direcţii stranii – torsul, braţele şi picioarele subţiindu-se, în timp ce creierul se mărea. Remarcabil, craniul nu acţionă ca o constrângere; în schimb, crescu.

Hainele căzuseră de pe ea, deteriorându-se din cauza concentraţiei mari de melanj. Dar Norma nu mai avea nevoie de îmbrăcăminte. Noul ei trup era neted şi asexuat, abia puţin mai mult decât un recipient care îi conţinea mintea în expansiune.

Se odihnea pe perna pe care o adusese cu ea, dar nu mai simţea mediul din jur. Unele funcţii fizice normale încetaseră: nu mai avea nevoie să mănânce, să bea sau să elimine reziduurile corpului.

Ştiind că fiul ei încearcă s-o vadă, se aplecă spre peretele de plaz. Norma putea simţi prezenţa lui Adrien, gândurile şi grijile lui. Observă pleoapele plecate şi mărimea pupilelor, urmele de îngrijorare gravate pe frunte şi în jurul gurii, pictate parcă acolo de un maestru artist. O peliculă subţire de transpiraţie îi acoperea fruntea.

Putea identifica fiecare dintre expresiile faciale ale fiului său, ceea ce începu să-i aducă aminte de discuţiile pe care le avuseseră în trecut. În mintea ei tot mai extinsă, Norma catalogă întreaga lor relaţie. Adunând datele interacţiunilor lor, combină gândurile din trecut pe care fiul ei i le dezvăluise în cuvinte cu felul în care arătase de fiecare dată când vorbea.

Ah. Înţelese. Acum Adrien se întreba ce să facă s-o ajute. Trei asistenţi îi stăteau alături şi le putu citi pe buze. Voiau să intre cu forţa în container pentru ca Norma să primească îngrijiri medicale. El îi asculta, dar nu fusese încă de acord cu nimic.

Ai încredere în mine. Ştiu ce fac.

Dar bărbatul nu-i putea auzi gândurile distincte. Adrien Venport era sfâşiat de nehotărâre – lucru foarte neobişnuit pentru el.

În reveria mirodeniei, Norma observă semnele subtile ale comportamentului lui – luciul ochilor, curbura gurii… Îşi aducea aminte de o veche conversaţie? Propriile-i cuvinte se întoarseră plutind la ea. „Melanjul îşi va amplifica preştienţa şi îmi va permite mie – şi celorlalţi care vor urma – să navigheze cu exactitate prin spaţiul pliat. Pot prevedea pericolele înainte de a se întâmpla, şi le pot evita. Este singurul mod de a răspunde destul de repede. Motoarele Holtzman nu vor mai fi mijloace nesigure de a călători rapid prin spaţiu. Totul se va schimba… Totul."

Am cheia universului. Dar trebuie să mă laşi să termin.

Norma încercă să-şi aducă aminte cum să-şi controleze faţa, cum să modeleze expresia ei cea mai senină, mai calmă. Trebuia să-i dea lui Adrien impresia că are totul sub control. Când încercă să-i vorbească, cuvintele sunară în propriile sale urechi ca şi cum ar fi vibrat printr-un mediu dens de apă.

— Aici vreau să fiu, Adrien. Cu fiecare clipă mă apropii de ţel, de starea perfectă pe care trebuie s-o ating pentru a naviga în siguranţă pe navele noastre. Nu-ţi face griji pentru mine. Ai încredere în viziunea mea.

Dar camera cu mirodenie nu avea sistem de difuzoare – o neglijenţă de neiertat, îşi dădu Norma seama – iar el n-o putea auzi clar. Totuşi, spera că va pricepe sensul mesajului ei. Adrien reuşea întotdeauna s-o înţeleagă cumva.

Cu toate acestea, era şi un tip foarte logic şi pragmatic. Ştia cât timp trecuse de când mama lui nu mai mâncase şi nu mai băuse nimic. Indiferent cum încerca ea acum să-l liniştească sau de ce-i spusese înainte de a intra în cuvă, Adrien tot avea să fie îngrijorai din cauza a ceea ce făcea Norma. Ezita, totuşi, având încredere că geniala lui mamă ştia ce face… până la un anumit punct.

Era limpede că asistenţii lui voinici voiau s-o scoată cu

forţa din container. Aveau cu ei unelte grele, cu care puteau fie să demonteze, fie să spargă cuva. Câţiva doctori îşi exprimaseră deja părerea că era imposibil ca Norma să fi supravieţuit atât de mult. Încă o dată, mama lui realizase ceea ce nimeni nu crezuse că e posibil.

Dar nu fără un preţ. Uitându-se la ea prin peretele transparent, putea să vadă cât de spectaculos i se schimbase trupul, modificările extreme şi transformarea prin care trecuse forma ei fizică. Nu mai era una umană…

După cât se părea, Adrien era alarmat de ceea ce vedea pe faţa Normei. Cu o oboseală adâncă, făcu semn către cei trei asistenţi, care-şi ridicară uneltele. Dacă spărgeau pereţii de plaz, tot gazul de mirodenie avea să se reverse afară, poate ucigându-i pe ei, poate sufocând-o pe ea. În spatele lor, prin ceaţa nesigură a pereţilor pătaţi ai camerei, văzu că Adrien aranjase ca medicii specialişti să aştepte, cu echipamentul de urgenţă pentru susţinerea vieţii pregătit.

Înainte ca bărbaţii să apuce să se mişte, Norma ridică braţele ca nişte beţe ca să-i ţină la distanţă. Dacă ar fi comis o asemenea faptă nesăbuită, ar fi aruncat într-un haos de nerecuperat viitorul acum luminos al programului de pliere a spaţiului.

Analiză gândurile lui Adrien. Acesta luase deja hotărârea, convins că ceea ce făcea i-ar fi salvat viaţa mamei sale. Ea se uită fix la el, implorându-l în tăcere, dorind ca Adrien să înţeleagă. Apoi, când se uită la ea pentru o ultimă oară, îi văzu muşchii faciali relaxându-se dintr-odată, ca o linişte bruscă aşternându-se peste o mare furtunoasă.

Degetul ei arătător acum deformat, ca o bucată de frânghie, atinse suprafaţa de plaz, praful întărit de melanj care se adunase acolo. Încercând să-şi aducă aminte de metode mai primitive de comunicare, Norma îşi mişcă vârful degetului, mâzgălind un semn pe suprafaţă. Linii drepte, unghiuri precise, curbe. Un cuvânt simplu…

NU.

Iar Adrien văzu clar ceva în ochii măriţi ai mamei lui,

complet albaştri de la mirodenie, care-l priveau prin bariera groasă – o luciditate fantomatică, hipnotică. În tăcere, arătând o încredere supremă în propria sa viziune, Norma încerca să-şi convingă fiul, sperând că va înţelege. Trebuia să aibă încredere în ea acum. *Nu mă deranja. Sunt în siguranţă! Lasă-mă!*

Chiar când oamenii se pregăteau să spargă peretele, Adrien le ordonă să se oprească. Chipul lui de patrician era o mască a nesiguranţei şi a emoţiilor contradictorii. Doctorii care-l însoţeau încercară să-l facă să se răzgândească, dar el le spuse să plece. Apoi izbucni în lacrimi şi plânse.

— Sper că fac ceea ce trebuie, rosti el prin plaz, iar Norma îl înţelese perfect.

Da, faci.

Se spune despre El'hiim că nu-şi iubeşte nici tatăl adevărat, nici tatăl vitreg şi că nu este loial poporului său.

Comentariu făcut de un bătrân zensunnit,
sursă la mâna a doua

Era ultima şansă a lui Ishmael să-l salveze pe omul pe care-l crescuse ca pe un fiu. Ceruse, apoi aproape că îl implorase pe naib să meargă cu el într-un pelerinaj în adâncul deşertului, în Tanzerouft.

— Te-am salvat odată, cu multă vreme în urmă, de scorpioni, spuse în sfârşit Ishmael, detestând faptul că era silit să apeleze la o veche datorie.

El'hiim arăta tulburat de acea amintire.

— Am fost nesăbuit, lipsit de prudenţă, iar tu aproape că ai murit de la înţepături.

— O să am grijă de tine acum. Când un om ştie cum să trăiască în deşert, nu trebuie să se teamă de ceea ce are acesta de oferit.

În cele din urmă, bărbatul mai tânăr capitulă.

— Îmi aduc aminte de vremurile când mergeai cu mine în alte sate şi la Arrakis City, deşi ştiu cât de mult îţi displăceau asemenea locuri. Pot să fac şi eu acelaşi sacrificiu pentru tatăl meu vitreg. A trecut mult timp de când mi s-a atras atenţia cât de rustică şi de dificilă era viaţa pentru discipolii proscrişi ai lui Selim Călăreţul Viermilor...

Consătenilor săi, El'hiim le dădea impresia că doar râdea de bătrân. Adepţii săi tineri, umflaţi de apă, purtându-şi hainele ciudate şi colorate, făcură glume şi-i urară lui El'hiim distracţie plăcută.

Dar Ishmael vedea nesiguranţa şi chiar un strop de teamă în ochii naibului. *Asta-i bine.*

Vreme de decenii, El'hiim uitase să respecte deşertul. Indiferent de câte obiecte de lux cumpărau zensunniţii de la negustorii din afara planetei, Shai-Hulud încă domnea acolo în mod absolut. Bătrânul deşertului avea prea puţină

răbdare pentru cei care dispreţuiau legile religioase.

El'hiim lăsă instrucţiuni locotenenţilor săi. Călătoria cu Ishmael urma să dureze câteva zile, timp în care sătenii zensunniţi aveau să continue să livreze încărcături de mirodenie negustorilor VenKee sau oricăror străini care ofereau cel mai bun preţ. Deşi arăta bătrână acum, Chamal conducea încă cele mai multe dintre femeile din aşezarea din peşteră şi avea grijă ca toată lumea să-şi vadă de treburi. Îşi sărută tatăl pe obrazul uscat, tăbăcit.

Ishmael nu spuse nimic, privind cu nostalgie către dunele nesfârşite şi curate, când cei doi plecară din satul din stâncă. După ce îşi croiră drum până în largul nisipurilor, sub lumina lunii, se întoarse către fiul său vitreg.

— Cheamă un vierme pentru noi, El'hiim.

Naibul ezită.

— N-aş vrea să-ţi răpesc această onoare, Ishmael.

— Eşti incapabil să faci ceea ce l-a transformat pe tatăl tău în legendă? Fiul lui Selim Călăreţul Viermilor se teme să-l cheme pe Shai-Hulud?

El'hiim lăsă să-i scape un oftat de nerăbdare.

— Ştii că nu-i adevărat. Am chemat mulţi viermi.

— Dar n-ai mai făcut-o de multă vreme. Fă-o acum. Este un pas necesar în călătoria noastră.

Ishmael îl privi pe naib cum plantează tamburul rezonator şi loveşte în el cu barosul ritmic. Studie fiecare mişcare a lui El'hiim, îl urmări cum scoate echipamentul şi cum se pregăteşte să înfrunte monstrul. Acţiunile lui erau rapide, dar smucite, semn clar că era nervos. Ishmael nu-l critică, dar se pregăti şi el să ajute dacă ceva mergea prost.

Chiar şi pentru un maestru, chemarea unui vierme era o activitate periculoasă, iar El'hiim aproape că uitase cum să trăiască sub ameninţarea primejdiei. Călătoria avea să-i aducă aminte de asta, şi încă de multe alte lucruri.

Când sosi animalul sinuos, fu însoţit de un vuiet şuierat, de un scrâşnet de nisip, şi de un nor cu miros greu, înţepător.

— E unul mare, Ishmael!

Veneraţia şi emoţia din voce aproape că-i alungaseră groaza. Bine!

Viermele se ridică, şi El'hiim alergă spre el, concentrându-se acum pe deplin. Ishmael îşi aruncă propriile cârlige şi funii, căţărându-se, ajutând la capturare. Bărbatul mai tânăr nu părea să observe cât anume din sarcină îndeplinea Ishmael în locul lui, iar tatăl vitreg nu-i atrase atenţia.

Entuziasmat, El'hiim călărea pe spatele viermelui, aruncând câte o privire bătrânului de lângă el.

— Acum, unde mergem?

Părea să-şi aducă aminte de tinereţe. În sfârşit.

Cu părul alb-cenuşiu fluturând în urma lui, Ishmael arătă către orizontul neted, întunecat.

— Acolo, în cel mai adânc deşert, unde putem fi singuri şi în siguranţă.

Viermele îşi tăia drum printre dunele afânate, înghiţind distanţa pe toată durata nopţii. Selim Călăreţul Viermilor îşi dusese la început banda de proscrişi în sălbăticia cea mai adâncă, unde se puteau ascunde, iar Marha îi condusese şi mai departe în exil. Dar de la moartea Călăreţului Viermilor, cei mai mulţi dintre discipoli îşi pierduseră devotamentul, ispitiţi de confort şi de viaţa uşoară. Aşezările cândva izolate se apropiaseră din nou de oraşele răzleţe.

Selim ar fi fost dezamăgit de faptul că influenţa viziunii sale scăzuse atât de mult în doar o generaţie, pe când el îşi sacrificase viaţa pentru ca legenda lui să dăinuie pentru veşnicie. Ca prim naib după legendarul fondator, Ishmael făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să continue misiunea, dar, după ce renunţase la comandă în favoarea fiului lui Selim, simţise tot progresul alunecându-i printre degetele bătătorite.

Cei doi bărbaţi călăriră viermele puternic până în zori, apoi îşi luară rucsacurile şi descălecară lângă un grup de stânci care avea să le ofere adăpost peste zi. În timp ce El'hiim alergă să găsească un loc unde să întindă rogojinile moi şi să ridice prelata-umbrar reflectorizantă, el se uită

neliniştit la împrejurimile austere.

Stând alături de tatăl lui în arşiţa soarelui tot mai puternic, El'hiim clătină din cap.

— Dacă obişnuiam să trăim fără a avea mai mult confort decât atât, bătrâne Ishmael, atunci poporul nostru a făcut progrese substanţiale de-a lungul anilor.

Întinse mâna să atingă piatra aspră şi dură.

Ishmael se uită la el, cu ochi ageri, albastru-în-albastru.

— Nu poţi pricepe cât de mult s-a schimbat Arrakis în timpul vieţii tale – în special în ultimele două decenii, de când Marele Patriarh a deschis planeta noastră hoardelor de prospectori de mirodenie. Pe tot cuprinsul Ligii, oamenii consumă melanj, *melanjul nostru,* în cantităţi uriaşe, sperând că o să-i apere de boală şi o să le păstreze tinereţea…

Scoase un sunet de dezgust.

— Nu fi orb la cât de multe foloase am tras, îi atrase atenţia El'hiim. Acum avem mai multă apă, mai multă mâncare. Oamenii noştri trăiesc mai mult. Îngrijirea medicală a Ligii a vindecat multe boli care ne-au răpit zadarnic oamenii – precum mama mea.

Ishmael simţi un ghimpe în inimă, amintindu-şi de Marha.

— Mama ta a făcut propria ei alegere, singura onorabilă.

— Una care nu era necesară!

El'hiim se uită la el cu mânie neprefăcută.

— A murit din cauza încăpăţânării tale!

— A murit pentru că îi venise timpul să moară. Boala ei era incurabilă.

Bărbatul mai tânăr aruncă furios o piatră, departe de tabăra lor.

— Metodele şi superstiţiile zensunnite primitive n-o puteau vindeca, dar orice doctor rezonabil din Arrakis City ar fi putut face ceva. Există tratamente, medicamente de pe Rossak şi din altă parte. Ar fi avut o şansă!

— Marha n-a vrut o asemenea şansă, replică Ishmael, răvăşit.

Şi el simţise durerea îngrozitoare a faptului că ştia că

soţia lui era pe moarte, dar ea îşi dedicase viaţa filosofiei şi ţelurilor lui Selim Călăreţul Viermilor.

— Ar fi fost o trădare a tot ceea ce era ea…

El'hiim se cufundă într-o tăcere neagră, pentru multă vreme.

— Asemenea credinţe sunt doar o parte din prăpastia care ne separă, Ishmael. Nu era nevoie ca ea să moară, dar mândria ei şi stăruinţa ta în vechile obiceiuri au ucis-o, la fel de sigur ca şi boala!

Ishmael îşi îmblânzi vocea.

— Mi-e dor de ea la fel de mult ca şi ţie. Dacă am fi dus-o la Arrakis City, poate că ar mai fi trăit vreo câţiva ani conectată la maşinile medicale. Dar dacă Marha şi-ar fi vândut sufletul pentru un pic de confort, atunci n-ar fi fost femeia pe care am iubit-o.

— Dar tot ar fi mama mea, zise El'hiim. Eu nu mi-am cunoscut niciodată tatăl!

Ishmael se încruntă.

— Dar ai auzit destule poveşti despre el. Ar trebui să-ţi fie la fel de familiar ca şi cum şi-ar fi petrecut viaţa alături de tine.

— Sunt doar legende, poveşti care fac din el un erou sau un profet, ori chiar un zeu. Nu cred asemenea absurdităţi.

Fruntea lui Ishmael se încreţi.

— Ar trebui să recunoşti adevărul, atunci când îl auzi.

— Adevărul? Să afli adevărul e mai greu decât să cerni pudra de melanj din nisipul fin!

Rămaseră tăcuţi mult timp, apoi, în semn de armistiţiu, Ishmael istorisi iarăşi poveşti de pe Poritrin. Se îndepărta de miturile grandioase ale Călăreţului Viermilor, vorbind numai despre lucruri pe care le putea declara adevărul desăvârşit.

Cei doi se înţeleseră destul de bine vreme de câteva zile. El'hiim era clar nefericit în condiţiile aspre, dar se străduia. Ishmael aprecia efortul. Îi aduse aminte fiului său vitreg de distracţiile tradiţionale ale deşertului, pe care El'hiim încetase de mult să le mai practice: cum să găsească mâncare şi umezeală, cum să-şi facă un adăpost, cum să

prevadă vremea după mirosul şi atingerea vântului… Vorbi despre diferitele feluri de nisip şi de praf şi despre cum se mişcau şi se schimbau acestea.

Deşi ştiuse toată viaţa lui cele mai multe dintre aceste lucruri, El'hiim chiar părea să asculte.

— Uiţi cea mai importantă tehnică de supravieţuire, comentă bărbatul mai tânăr. Fii prudent şi ai grijă să nu ajungi încă de la început într-o situaţie atât de disperată!

În aceste câteva zile, Ishmael se simţi din nou tânăr. Deşertul era tăcut, şi nu văzu nicio urmă de întinare de la prospectorii de mirodenie invadatori. Când fură în sfârşit de acord să se întoarcă într-unul dintre satele de la marginea stâncilor, bătrânul simţea că o nouă legătură se crease între ei.

Luară un alt vierme, unul mic de data asta, şi se îndreptară către marginea de sud a Scutului de Piatră, unde fuseseră stabilite alte foste aşezări ale proscrişilor. Membri ai familiei extinse a lui Chamal locuiau acolo, împreună cu descendenţi ai primilor refugiaţi de pe Poritrin. El'hiim avea şi el prieteni în aşezare, deşi de obicei folosea mijloace tradiţionale de transport pentru a ajunge până acolo. Cei doi bărbaţi îşi lăsară viermele să se cufunde înapoi în nisip şi o luară pe jos de-a lungul peretelui de piatră, în umbrele lungi ale după-amiezei.

Când ajunseră în satul din peşteri, Ishmael şi El'hiim simţiră miros de fum şi de cadavre arse înainte de a vedea pasajele deschise. Cu o nelinişte din ce în ce mai mare, Ishmael o luă la fugă pe terenul de piatră sfărâmicioasă, printre rămăşiţele încă arzânde a ceea ce fuseseră case şi bunuri. Îngrozit, El'hiim îl urmă. Când intrară în peşterile cândva locuite de zensunniţi paşnici, rămaseră cu privirile pierdute, revoltaţi.

Ishmael auzi gemetele supravieţuitorilor, găsi câţiva copii şi o femeie bătrână plângând lângă trupurile ucise ale bătrânilor satului. Toţi zensunniţii tineri şi sănătoşi, bărbaţi şi femei, fuseseră luaţi.

— Negustori de sclavi!

Ishmael scuipă cuvintele.

— Ştiau exact unde să găsească aşezarea...

— Au venit cu multe arme, spuse o femeie ghemuită deasupra torsului dezmembrat al soţului ei. Îi cunoşteam. Am recunoscut unii dintre negustori. Au...

Ishmael întoarse capul când voma îi urcă pe gât. El'hiim, clătinându-se la vederea ororilor şi vărsării de sânge, intră poticnindu-se prin camere, găsind câţiva băieţi care supravieţuiseră raidului. Când Ishmael îi văzu, îşi aduse aminte că şi el fusese doar un băieţel pe Harmonthep, când...

Începu să respire repede şi cu greutate, dar nu-i veneau în minte destule blesteme ca să exprime ce simţea. El'hiim se întoarse, clipind, cu o expresie ciudată pe faţă. Ţinea în mână o bucată sfâşiată de ţesătură colorată, pe care fusese imprimat cu vopsele un model complicat.

— Negustorii de sclavi şi-au luat răniţii şi morţii, dar au lăsat materialul ăsta. E clar de fabricaţie de pe Zanbar. Desenul e tradiţional pe acea planetă.

Ishmael plecă pleoapele în vântul muşcător.

— Poţi să-ţi dai seama de asta doar uitându-te la o zdreanţă ţipătoare?

— Dacă ştii unde să te uiţi.

El'hiim se încruntă.

— Unii vânzători din Arrakis City vând un model asemănător, dar ăsta de aici vine de pe Zanbar.

Flutură cârpa.

— Absolut specific. Nimeni nu poate falsifica vopseaua asta – roşu de Zanbar. Şi m-am uitat afară, la urmele făcute de trenul de aterizare al vehiculului atacatorilor. Configuraţia pare să vină de la unul dintre noile aparate rapide, lucioase, de pe Zanbar. Prospectorii le-au importat aici.

Ishmael se întrebă dacă naibul încerca să-şi etaleze priceperea.

— Şi la ce ne foloseşte asta? Să pornim război împotriva planetei Zanbar?

El'hiim clătină din cap.

— Nu, dar asta înseamnă că ştiu exact cine a făcut asta şi unde îşi fac tabăra de obicei.

Dumnezeul ştiinţei poate fi o zeitate crudă.

TLALOC,
O epocă pentru titani

Agamemnon era de părere că transformarea candidatului său în cymec mergea bine. Împreună cu Juno şi Dante, concepuse o schemă complicată pentru a doborî mintea şi loialităţile lui Quentin Butler, iar apoi să le reconstruiască în forma cerută de titani.

Se dovedea o adevărată provocare, dar una care îl intriga pe general.

În ultima vreme, Agamemnon îşi dădea seama, spre jena lui, că devenise slab în ambiţiile sale – exact ca neghiobii din Vechiul Imperiu, pe care el şi cu vizionarul Tlaloc îi cucerise. Chiar dacă neocymecii începuseră în sfârşit să se răspândească pe lumile sincronizate moarte, gloria lor devenise o iluzie meschină, care nu le slujea decât ca să se felicite singuri. Neocymecii proaspăt convertiţi erau aleşi dintre cei mai acceptabili captivi pe care-i găseau pe planetele abandonate, şi erau aproape întotdeauna voluntari, candidaţi dornici să primească puternice corpuri mecanice şi durate de viaţă prelungite.

Quentin Butler era totuşi o altă poveste. Prin spionii din Liga Nobililor, Agamemnon auzise de isprăvile primeroului. Ofiţerul ar fi o achiziţie excelentă pentru planurile abia înmugurite ale titanilor – dacă ar putea fi convins să coopereze. Generalul ştia însă şi că dacă Quentin se convertea prea uşor, rezultatele n-ar mai fi avut o atât de mare valoare. *S-ar putea să fie nevoie de ceva timp.*

Prin manipulări atente ale datelor senzoriale ca şi prin stimuli direcţi prin centrii durerii şi prin cortexul vizual, simţul timpului şi al echilibrului îi fură complet răsturnate. Agamemnon îi ataca îndoielile, în timp ce Dante îi furniza date false, iar Juno îl ademenea, jucând rolul seducătoarei şi al urechii compătimitoare, ori de câte ori se simţea pierdut sau singur.

În calitate de creier fără trup în recipientul de păstrare, se afla în întregime la mila titanilor. Neocymecii-secundanţi care lucrau în laboratoarele unde se prepara electrofluid adăugau aditivi chimici în soluţia care scălda mintea lui Quentin, mărindu-i dezorientarea şi accelerându-i procesele de gândire. Pentru el, fiecare noapte părea să dureze ani de zile. Abia îşi mai amintea cine era, avea doar o barieră foarte subţire între realitatea amintirilor sale şi informaţia falsă turnată în el. Spălarea sofisticată a creierului, în sensul cel mai pur şi literal.

— Dar de ce mă vreţi pe *mine*? îi strigase lui Agamemnon ultima oară când îi fusese ataşat sintetizatorul de voce. Dacă noul vostru imperiu este atât de glorios şi aveţi zeci de mii de voluntari neocymeci, de ce pierdeţi vremea cu un subiect ostil ca mine? Eu nu voi fi niciodată devotat cauzei voastre.

— Eşti un Butler, un trofeu mult mai important, replică Agamemnon. Ceilalţi voluntari au fost crescuţi în captivitate, sub călcâiul maşinilor gânditoare sau îmblânziţi de politica Ligii. Tu, pe de altă parte, eşti comandant militar şi expert tactic. Te-ai putea dovedi extrem de util.

— Nu vă dau nimic.

— Timpul o va spune… Iar timpul este o resursă pe care-o avem din belşug.

Amândoi instalaţi în forme mobile noi, robuste, generalul titan îl luă pe Quentin într-o expediţie pe câmpiile îngheţate, apoi sus, pe linia gheţarilor, până pe terenul cel mai înalt de pe care se puteau uita înapoi, la turnurile pe jumătate îngropate ale fostei fortăreţe a cogitorilor.

— Nu-i nevoie să fim duşmani de moarte, oamenii şi cymecii, îi spuse Agamemnon. Cu Omnius prins în cursă pe Corrin, avem mai mult teritoriu decât am putea avea nevoie vreodată, şi destui voluntari care să ne completeze rândurile.

— Eu nu m-am oferit voluntar, zise Quentin.

— Tu eşti… o excepţie, din multe puncte de vedere.

Agamemnon purta o formă bipedă colosală, mergând aşa

cum făcuse în străvechiul şi aproape uitatul său corp uman. Cerea echilibru şi fineţe, şi se simţea ca un uriaş gladiator robotic. Quentin, nici pe departe atât de priceput, purta un corp de tip vehicul, care huruia alături de el pe şenile late, cerând puţină coordonare. Vântul sufla cristale de zăpadă în jurul lor în amurgul permanent de pe Hessra, dar îşi puteau regla filamentele optice ca să mărească sensibilitatea la lumina ambientală.

— Aveam obiceiul să merg la plimbare, zise Quentin. Îmi plăcea să-mi dezmorţesc picioarele. Acum n-o să mai simt niciodată acea plăcere.

— O putem simula în creier. Sau poţi alege un corp mecanic care acoperă distanţe mari la fiecare pas, unul care te propulsează prin apă sau unul care zboară. Nu există comparaţie cu fosta ta închisoare de carne.

— Dacă nu înţelegi diferenţa, generale, atunci ai uitat multe în ultimul mileniu…

— Trebuie să accepţi şi să te adaptezi. Din moment ce nu există nicio cale de întoarcere, gândeşte-te în schimb la ocaziile pe care le ai acum. Deţineai o poziţie importantă în Ligă, dar sfârşitul se putea întrevedea. Ţi-ai luat doar permisie din armata Jihadului, deşi ştiai că n-o să te mai întorci niciodată în luptă. Acum nu mai trebuie să te gândeşti la retragere, pentru că noi îţi dăm o a doua şansă. Ajutându-ne să ne întărim imperiul cymec, poţi asigura pacea şi stabilitatea pe cuprinsul galaxiei. Omnius e lipsit de importanţă, iar acum cymecii şi oamenii trebuie să trăiască împreună, împăcaţi. Ai putea să fii un intermediar vital. Există vreo persoană mai bună pentru această poziţie? Cu noi, ai putea realiza pacea în mult mai mare măsură decât ai fi putut s-o faci vreodată în fruntea flotei de război a Jihadului.

— Vă pun la îndoială motivele…

— Pune-le la îndoială cât vrei, atâta vreme cât eşti obiectiv şi dornic să asculţi adevărul, atunci când este rostit.

Cugetând, Quentin rămase tăcut.

— În laboratoarele refăcute de pe Bela Tegeuse şi Richese, noi, cymecii proiectăm noi păşitoare de luptă – strict pentru protecţia noastră, desigur. Deşi nu vom trimite niciodată forţele cymecilor împotriva formidabilei Armate a Umanităţii, trebuie să fim pregătiţi să ne apărăm.

— Dacă n-aţi fi provocat atâta durere şi suferinţă, nimeni din Ligă n-ar vrea să vă atace.

— De dragul civilizaţiei, trebuie să uităm trecutul şi să ştergem duşmăniile străvechi, fără sfârşit. Trebuie s-o luăm de la început. Prevăd o zi când cymecii şi Liga vor coopera într-o relaţie reciproc avantajoasă.

Quentin încercă să scoată un râset, dar nu era încă deprins.

— Mai curând se vor stinge stelele înainte de asta. Propriul tău fiu, Vorian Atreides, nu va face niciodată pace cu tine.

Înfuriat, Agamemnon căzu într-o scurtă tăcere.

— Încă mai am speranţe pentru el… Poate că într-o zi Vorian şi cu mine o să ne facem concesii reciproce şi o să ne iertăm unul pe altul, poate că atunci va fi pace cu restul omenirii, dar, pentru moment, cymecii mei sunt încă siliţi să conceapă noi sisteme defensive. Din moment ce scuturile Holtzman ale Ligii ne împiedică să lansăm proiectile împotriva navelor umane de luptă, am construit multe tunuri laser. Sperăm ca razele cu energie de mare putere să fie mai eficiente.

Quentin ezită în corpul lui greu, ca un tractor.

— Nimeni n-a mai folosit lasere de multe secole. Nu e înţelept.

— Cu toate acestea, de ce să nu încercăm? întrebă Agamemnon. Măcar vor fi ceva neaşteptat…

— Nu. N-ar trebui să le folosiţi.

Simţind o îngrijorare şi o reticenţă neobişnuite din partea prizonierului său, generalul titan insistă:

— Există ceva ce eu nu ştiu despre lasere, după atâtea milenii? Nimeni nu se teme de ele.

— S-au… s-au dovedit ineficiente. E o pierdere de vreme.

Intrigat, Agamemnon nu insistă. Dar ştia că va trebui să afle răspunsul de la Quentin, indiferent ce formă de tortură sau de manipulare trebuia să folosească.

Când containerul creierului lui Quentin fu detaşat de corpul mecanic şi pus la loc în maşinăria de păstrare, Juno porni la treabă, scoţând din funcţiune senzorii de timp, dezorientându-l şi mai mult, saturându-l cu chimicale şi stimulându-i centrii durerii şi ai plăcerii. Avu nevoie de cinci zile, dar Quentin lăsă până la urmă să-i scape tot ce ştia, fără măcar să fie conştient de ceea ce făcuse.

Potrivit primeroului, numai câţiva dintre ofiţerii de cel mai înalt rang din Armata Umanităţii ştiau că orice interacţiune dintre un scut Holtzman şi un laser producea o explozie îngrozitor de puternică, semănând mult cu o detonare atomică. Din moment ce armele laser nu mai fuseseră folosite în luptă activă de multe secole, şansele unei asemenea întâlniri întâmplătoare erau infinit de mici.

Titanii fură uluiţi de slăbiciunea neaşteptată pe care Liga o ţinuse secretă cu atâta grijă pe durata Jihadului, iar Agamemnon era dornic s-o exploateze.

— În acest fel vom face paşi semnificativi către visele noastre de expansiune şi de reluare a cuceririlor.

Pentru că Dante era cel mai eficient şi mai metodic dintre titanii rămaşi, generalul îl trimise într-o misiune pentru a verifica surprinzătoarea informaţie. Dante lansă o escadrilă de luptă formată din vehicule ale neocymecilor de pe lumile sincronizate recucerite, într-o serie de atacuri provocatoare împotriva coloniilor de *hrethgiri* care se luptau încă să-şi revină după Năpasta lui Omnius.

Din vremea Marii Purificări, Agamemnon cugetase, făcuse planuri şi trimisese cercetaşi neocymeci plini de zel să studieze cele mai apropiate planete, să le observe slăbiciunile şi să determine care dintre ele putea fi

subjugată cu uşurinţă de câţiva cymeci dominatori. Liga însăşi rămânea dezorganizată, comerţul şi aplicarea ordinii publice fiind încă slăbite în numeroase sisteme.

Multe dintre lumi erau coapte, numai bune de cules.

— Ţelul tău este dublu, Dante, zise generalul. Avem nevoie să provoci o confruntare directă cu nave de război ecranate ale *hrethgirilor.* O singură explozie de la un laser ne va arăta imediat dacă am aflat un secret foarte preţios.

— Dacă trebuie să cucereşti vreo zece sau mai multe lumi noi înainte ca ei să observe ceea ce facem, cu atât mai bine! completă Juno cu un râset de încântare simulat.

Dante porni cu navele sale şi cu neocymecii zeloşi care abia aşteptau să strivească oameni neînsemnaţi sub picioarele lor mecanice. Studiile şi hărţile stelare le indicaseră deja cele mai bune ţinte. Vehiculele mecanizate izbiră micile aşezări ca nişte baroase din cer – Relicon, al-Dhifar, Juzzubal… Oamenii nu aveau o apărare reală şi implorară milă de la cymeci. Dante nu primise totuşi nicio instrucţiune precisă despre milă. De fiecare dată, avea grijă să lase să scape o navă sau două, astfel încât cineva să avertizeze Armata Umanităţii şi să trimită în grabă câteva nave de război în ajutor.

Pe lumile care erau zdrobite uşor, Dante lăsă în urmă o trupă de neocymeci care să consolideze stăpânirea şi să extindă imperiul. Neocymecilor li se dădu mână liberă ca dictatori planetari, să adune voluntari disperaţi din rândul populaţiei înfrânte şi să-i convertească în alţi neocymeci, mărindu-le numărul. Dante ştia că generalul Agamemnon avea să fie mulţumit cu dobândirea uşoară a unui nou teritoriu atât de mare.

Lucrul cel mai important, aştepta în continuare să apară navele uriaşe şi javelinele umane, astfel încât cymecii să-şi poată realiza experimentul laser-scut. Dar Agamemnon îi dăduse un avertisment strict: „Dacă fiul meu Vorian comandă oricare dintre navele de luptă ale *hrethgirilor* pe care le întâlniţi, nu trebuie să-l distrugeţi – pe oricine altcineva putuţi s-o faceţi, dar nu pe el.”

— Da, generale. Are multe de ispăşit. Înţeleg de ce vrei să te ocupi de el personal.

— Asta… şi faptul că n-am renunţat cu totul să sper. N-ar fi el un aliat superior chiar şi lui Quentin Butler?

— Mă tem că nu-l vom converti pe niciunul dintre ei.

— Noi, titanii, am reuşit deja în multe sarcini imposibile, Dante. Ce mai contează încă una?

În sfârşit, după ce devastă încă două mici colonii ale *hrethgirilor* şi porni spre o a treia, Dante şi neocymecii săi dădură peste două nave mari de model nou şi cinci javeline grăbindu-se să apere coloniile umane recent căzute.

După ce trimisese o provocare comandanţilor şi verificase că Vorian Atreides nu era la comandă, Dante ordonă neocymecilor loiali până la fanatism să construiască o linie defensivă. De la început, era limpede că Armata Umanităţii era superioară numeric celor câteva nave ale cymecilor, dar Dante dădu ordin celor care-l urmau să lanseze rafale de proiectile explozive care bombardau blindajul greu al flotei umane.

Previzibil, comandanţii Ligii comandară vehiculelor lor să pornească scuturi Holtzman complete. De îndată ce senzorii săi indicară că soldaţii Jihadului îndepliniseră cu amabilitate, deşi fără să ştie, condiţiile experimentului, Dante dădu ordin neocymecilor să-şi pregătească armele laser. Îi trimise înainte, în timp ce el păstră distanţa cea mai bună pentru observaţie.

Laserele nu erau deosebit de puternice, abia de calibrul unei arme. Exploziile nu puteau fi eficace în împrejurări obişnuite.

Încă stând la o distanţă bună de zona de luptă, Dante nu fu dezamăgit. Absolut deloc.

Laserele loviră scuturile, declanşând o cascadă de explozii pseudoatomice. În câteva secunde, întreaga flotă umană fu nimicită, navă cu navă, în izbucniri orbitoare de lumină.

Totuşi, reacţia la interacţiunea laser-scut fu atât de intensă încât cea mai mare parte a tunarilor neocymeci

fură şi ei distruşi. Navele lor se dezintegrară într-o clipă, având ca rezultat anihilarea simultană a ambelor părţi.

Părea că un nou soare răsărise brusc deasupra planetei pe care *hrethgirii* încercaseră s-o apere. Văpaia se stinse în timp ce vaporii şi energia se risipiră în frigul spaţiului. Pentru Dante şi cei câţiva neocymeci supravieţuitori, spectacolul merita preţul cu vârf şi îndesat…

Agamemnon fu extraordinar de mulţumit. Din moment ce niciunul dintre oamenii care participaseră la luptă nu scăpase, *hrcthgirii* n-aveau cum să ştie că cymecii le descoperiseră slăbiciunea fundamentală.

— E un moment hotărâtor pentru noi! Chiar şi cu efectivul nostru mai mic, putem face ravagii mortale printre *hrethgiri.* Ţelul nostru e la îndemână!

Termenii conflictului se schimbaseră cu totul, iar generalul titan bănuia că el şi cu fiul său aveau să se înfrunte înainte de a se termina totul.

Ştiinţa este pierdută în propriile ei mituri, sporindu-şi eforturile de câte ori îşi uită ţinta.

KREFTER BRAHN,
consilier special al Jihadului

Retrovirusul ARN mutant se răspândea ca fumul otrăvitor prin peşterile de pe Rossak. Dispozitivele protectoare standard se dovedeau ineficace, măsurile de sterilizare eşuau deseori, şi nici măcar dozele puternice de melanj nu garantau siguranţa. În timp, mai mult de trei sferturi din populaţia oraşelor din stâncă se infectă, şi majoritatea locuitorilor mureau.

Raquella Berto-Anirul şi doctorul Mohandas Suk erau depăşiţi de situaţie şi eşuaseră în fiecare efort de a trata boala.

Până acum, niciunul dintre vaccinurile doctorului Suk nu dăduse rezultate pozitive, iar epidemia continua să se dezlănţuie prin peşterile comune, înghiţind membrii rămaşi sănătoşi ai populaţiei de pe Rossak.

În fiecare zi şi târziu în noapte, Raquella lucra în labirinturile aglomerate din faleză care serveau drept saloane de spital. Fiecare pat, fiecare loc liber de pe podea era plin cu bărbaţi, magiciene şi copii bolnavi. Luându-şi doza zilnică de mirodenie livrată de capsulele aruncate de pe orbită de VenKee, Raquella îşi forţa trupul dincolo de limite. Deşi purta o mască sterilă şi pelicule pe ochi, miasma bolii, însoţită de o larmă permanentă a celor suferinzi şi pe moarte îi apăsa sufletul. Dar Raquella îşi întărea hotărârea de a învinge virusul.

În anii precedenţi, războinicii Jihadului şi magicienele sinucigaşe se aruncaseră în luptă împotriva unor şanse imposibile, luptând cu roiuri de maşini gânditoare fără să se gândească câtuşi de puţin la propria lor supravieţuire. Raquella nu putea face mai puţin, luptând în felul ei. „Victorie cu orice preţ!”

Jimmak Tero o urma pe Raquella ca un căţel nu prea

isteţ, dar iubitor, dornic să ajute. În fiecare zi îi aducea mâncare proaspătă din junglă: fructe argintii, ciuperci pufoase şi fructe zemoase. Îi făcea o infuzie ciudată, acrişoară, care îi lăsa un gust neobişnuit în gură, dar Jimmak părea deosebit de mândru de ea. Se uita la Raquella cu surâsul lui larg, simplu, şi cu ochi strălucitori.

După o zi istovitoare în arşiţa umedă, cu mai mult de zece pacienţi morţi sub supravegherea ei, Raquella se simţi stoarsă din punct de vedere emoţional şi fizic. Una dintre victime era un copil prematur extras din pântecele mamei lui după ce aceasta murise de molimă. Din moment ce Raquella era singura membră a personalului din salonul principal, se aşeză pe podeaua rece de piatră şi plânse.

Încercând să găsească puterea de a continua, Raquella îşi şterse lacrimile de pe obrajii deja umezi. Febrilă şi ameţită, se strădui să rămână în picioare – şi aproape îşi pierdu echilibrul. Aşteptă o clipă să-şi tragă răsuflarea, gândindu-se că s-a ridicat prea brusc, dar disconfortul nu făcu decât să se înrăutăţească, şi se simţi căzând…

— Te simţi bine, doamnă doctor?

Ridică ochii spre faţa rotundă, îngrijorată, a lui Jimmak. O ţinea de umeri cu braţele lui puternice.

— Am leşinat… prea obosită. Ar fi trebuit să mănânc mai mult, să mai iau o doză de mirodenie…

Apoi Raquella îşi dădu seama că zăcea pe un pat, cu tuburi de hrănire şi cu aparate conectate la ea. Cât timp trecuse? Îşi atinse braţul, recunoscu maşina de dializă care se arătase de un oarecare folos pentru victimele cele mai grav bolnave ale noii Năpaste.

Asistenta ei cu piele întunecată, Nortie Vandego, stătea lângă ea, verificând echipamentul. Vandego se uită la ea cu ochii negri care ascundeau o scânteie de spaimă.

— Tocmai ai terminat primul tratament de curăţare a sângelui. Am prins acumularea de Compus X înainte de a-ţi afecta ficatul, dar… eşti infectată. Ţi-am dat o doză suplimentară de melanj.

Raquella clătină din cap, apoi încercă să se dea jos din

pat.

— Nortie, ar trebui să ai grijă de ceilalţi pacienţi, nu de mine.

Asistenta îi puse mâna pe umăr, împingând-o înapoi pe pat.

— Acum eşti pacient. Meriţi aceeaşi îngrijire pe care le-ai dat-o tuturor celorlalţi.

Raquella ştia că dacă este infectată, şansele de supravieţuire nu erau prea mari. Îşi adună curajul.

— S-ar putea să fie doar o reacţie alergică la alimentele din junglă pe care le-am mâncat. M-am lăsat să ajung prea obosită şi am nevoie de odihnă.

— Probabil asta e. Acum odihneşte-te.

Raquella recunoştea prea bine acest ton: era vocea cu care îşi auzise asistenta liniştindu-i pe muribunzi.

*

Două zile mai târziu, Nortie Vandego se îmbolnăvi şi ea şi fu dusă în alt salon. Sarcina de a o îngriji pe Raquella îi reveni micuţei magiciene Karee Marques, care îi administră un număr de medicamente şi tratamente netestate ca şi cum Raquella ar fi fost subiect de experiment. Raquella n-avea nimic împotrivă, deşi credea că Mohandas avea mai multe şanse să găsească un remediu. Ştia măcar că era bolnavă?

Nopţile în labirintul din stâncă erau adânci şi negre. Sunete apăsătoare şi misterioase veneau din jungla deasă de afară. Raquella zăcea pe jumătate adormită de la un amestec de droguri pe care i-l administraseră, când auzi o voce puternică, mânioasă, în apropiere. Deschizând ochii pe jumătate, o văzu pe Ticia Cenva certând-o pe Karee, spunându-i să-şi petreacă timpul cu alţi pacienţi.

— Las-o pe asta să moară. Nu e una dintre noi, şi amestecul ei s-ar putea să fi înrăutăţit epidemia.

— Înrăutăţit? S-a extenuat ca să ne ajute!

— Şi de unde să ştim cu siguranţă că a salvat pe cineva? Molima îi va răpi doar pe cei mai slabi dintre noi, insistă Ticia, cu vocea la fel de dură ca o placă de blindaj şi cu o urmă de ferocitate în ochi. Magiciana Supremă părea încă şi mai slăbită, pierzându-şi şi mai mult controlul.

— Năpasta va smulge liniile genetice necorespunzătoare şi va lăsa magicienele mai puternice.

— Sau ne va ucide pe toate!

În timp ce Raquella zăcea luptându-se cu durerile, cu oboseala şi cu greaţa, se concentră asupra unei părţi a discuţiei. *Ele cred că o să mor.* Era un gând deranjant pentru un doctor, un vindecător. *Poate că e adevărat.* Văzuse destulă moarte ca să fie pregătită pentru inevitabilitatea soartei, deşi era profund dezamăgită de faptul că nu reuşise să-şi termine munca aici.

Dar trupul său nu se predă cu uşurinţă. Luptă cu boala zile întregi, străduindu-se să rămână conştientă, să rămână în viaţă. După primele câteva tratamente, Raquella nu mai fu conectată din nou la aparatele de curăţat sângele, şi ştiu că toxicul Compus X se acumula rapid. Avea pielea galbenă, pătată cu răni; îi era mereu îngrozitor de sete.

Magicienele o abandonaseră pe Raquella, lăsând-o să moară.

Numai Jimmak se mai ostenea s-o îngrijească. Stătea lângă ea, ştergându-i fruntea cu o cârpă rece. Îi dădea ceaiul lui amar, o hrănea cu bucăţele de fructe şi înfăşură o pătură în jurul ei ca s-o ajute să se simtă bine. O dată crezu chiar că-l vede pe Mohandas, dar era doar o halucinaţie provocată de febră. Când fusese ultima oară când vorbiseră… când se atinseseră?

Epidemia de pe Rossak dura deja de o veşnicie.

În ceea ce părea o altă viaţă, îşi aminti de zilele liniştite, intime împreună cu el, când avuseseră timp să se iubească, la fel ca oricare două fiinţe umane normale, pe alte lumi, în alte vremuri. Îi era dor de dulceaţa zâmbetului lui, de căldura îmbrăţişării, de discuţiile captivante pe care le avuseseră în calitate de colegi devotaţi.

— Ce mai face Nortie? îl întrebă pe Jimmak într-un scurt moment de luciditate. Asistenta mea. Unde e?

— Doamna înaltă a murit. Îmi pare rău.

Raquella nu voia să creadă. Băiatul cu mintea înceată veni mai aproape de locul unde zăcea în cearşafurile umede de sudoare. Faţa lui lată, netedă, era plină de hotărâre.

— Doamna doctor nu moare totuşi.

O luă la fugă, apoi se întoarse cu o targă goală cu suspensor, pe care lucrătorii sănătoşi o foloseau ca să ducă de acolo cadavrele. Jimmak o împingea în faţa lui, ca şi cum ar fi ştiut ce face. Manevră platforma plutitoare şi o coborî lângă patul Raquellei.

— Jimmak? Ce faci?

Încercă să-şi păstreze gândurile clare.

— Zi-mi băiatul doctor!

Cu mâini puternice, o rostogoli pe targă, apoi îngrămădi haine, prosoape şi o pătură într-un compartiment de depozitare de dedesubt.

— Unde… mă duci?

— Junglă. Nimeni să aibă grijă de tine aici.

Împinse targa plutitoare înainte.

Străduindu-se să se proptească în coate, Raquella o văzu pe Ticia Cenva stând pe coridor şi urmărind scena. Jimmak îşi băgă capul între umeri, parcă sperând că mama lui cea aspră n-o să-l observe. Raquella încercă s-o privească în ochi pe Magiciana Supremă în robă neagră, care părea pe moment dezamăgită. Îşi dorea poate ca Jimmak să fi transportat trupul mort al Raquellei? Femeia severă, cu înfăţişare de corb, nu spuse nimic şi îi lăsă să treacă.

În timp ce întunericul se lăsa peste Rossak, băiatul o încărcă într-un lift şi coborî întreaga distanţă până jos, pe solul junglei. Nu băgă în seamă sunetele ameninţătoare, umbrele, viţele groase şi o împinse adânc în sălbăticia deasă şi străină.

Nu m-am gândit niciodată că o să revăd Salusa Secundus; superbele săli ale adunării Ligii, monumentele impunătoare din Zimia. Vai, ele nu sunt atât de magnifice pe cât îmi aduceam aminte.

YOREK THURR,
jurnal secret de pe Corrin

Odată scăpat de pe Corrin, avu nevoie de aproape două luni de tranzit ca să ajungă în inima vulnerabilă a Ligii Nobililor. În acest timp, Thurr reuşi să fure un alt vehicul pe una dintre planetele devastate de molimă de la hotarele spaţiului Ligii. Din moment ce era imun la Năpastă, îi încălzea inima să vadă cât de devastată era populaţia şi cât de multe oraşe şi sate se prăbuşiseră în timpul marii morţi. Mintea lui părea să cânte cu o limpezime tăioasă.

Pe fiecare planetă, civilizaţia umană fusese redusă la nivel de subzistenţă. După două decenii de comerţ exterior minim, cei câţiva supravieţuitori erau ca nişte ciori mâncătoare de stârvuri, luptându-se pentru rezervele rămase, pentru case şi pentru unelte. În unele sisteme afectate de dezastre în lanţ, până la optzeci la sută din populaţie murise de epidemie sau de consecinţele ei secundare. Aveau să treacă generaţii până când omenirea să-şi revină din dezastru.

Şi a fost numai ideea mea originală.

Se opri pe încă două lumi de pe drum, adunând veşti, furând bani, schimbându-şi povestea şi deghizarea. Era lacom să afle cum se schimbase totul de la falsa lui moarte şi de la exilul printre maşinile gânditoare.

Cea mai importantă dintre schimbări: fanatismul religios devenise mult mai puternic, cu acel Cult al Serenei sfărâmând prosteşte dispozitive şi aparate folositoare. Thurr nu se putu împiedica să nu zâmbească privind distrugerile lor nechibzuite, dar pline de zel. Era un rezultat pe care nu-l prevăzuse, dar faţă de care n-avea nimic împotrivă. Oamenii îşi făceau singuri rău.

Când ajunse în Zimia, speră să descopere că o alta dintre ideile lui diavoleşti – micile gâze mecanice flămânde – produseseră şi ele orori incredibile asupra populaţiei. Contrar a ceea ce credea Erasmus, Thurr nu savura moartea doar de dragul ei. Îi plăcea pur şi simplu să *realizeze* lucruri.

Până în momentul în care ajunse pe Salusa Secundus, Thurr se cufundase complet în noua lui identitate ca refugiat de pe Balut, una dintre lumile decimate de Năpastă. Salusa devenise lumea centrală pentru distribuirea refugiaţilor, pentru repopularea planetelor şi pentru întărirea liniilor rasiale folosind rezervele de reproducere adunate de magicienele de pe Rossak cu ani în urmă. Thurr zâmbi. Într-un fel, ajutase la *îmbunătăţirea* rasei umane.

Se minună văzând simplul imbold şi perseverenţa pe care Liga le cheltuia ca să încerce să readucă lucrurile la felul în care „au fost întotdeauna”, în loc să accepte schimbările şi să meargă mai departe. De îndată ce avea să revină într-o poziţie de putere, Thurr avea să facă ceva ca să ajute şi în această direcţie. Văzând cât de slăbită şi de dezorientată era Liga, nu se aştepta să-i ia prea multă vreme să-şi atingă ţelul. Fără Jihadul care să-i unească, supravieţuitorii umani rătăceau fără ţel. Aveau nevoie de el.

Thurr studie bazele de date istorice, parcurgând istoriile înfrumuseţate de propagandă despre Jihad, şi fu iritat să descopere că abia dacă fusese pomenit o dată! După tot ceea ce înfăptuise munca imensă pe care o depusese în timpul în care îşi ocupase funcţia? Înfiinţase Poliţia Jihadului, îl ajutase pe Marele Patriarh Ginjo să-şi transforme titlul într-o poziţie de cea mai mare importanţă… Thurr ar fi trebuit să devină chiar el Mare Patriarh, dar cea mai mare greşeală a lui fusese să aibă încredere în acea intrigantă, Camie Boro-Ginjo. Acum, după lunga sa absenţă, se părea că Liga îl dispreţuise, îl măturase din cale.

Odată ce primi avizul biologic, dovedindu-se liber de

toate molimele şi bolile, Thurr puse piciorul din nou în Zimia, pentru prima oară după decenii. Oraşul se schimbase mult. Steaguri cu Serena, Manion cel Nevinovat şi Iblis Ginjo atârnau de fiecare clădire înaltă. Altare pline cu gălbenele portocalii împodobeau fiecare colţ şi fiecare fundătură.

Spre marea sa surpriză şi enervare, Thurr află că Jipolul fusese desfiinţat. Din moment ce războiul se terminase de aproape două decenii, securitatea Ligii devenise ridicol de neglijentă. După ce cercetă împrejurimile şi elaboră o metodă, Thurr ocoli cu uşurinţă diferitele puncte de control pentru a intra în centrul oraşului.

Xander Boro-Ginjo era acum Mare Patriarh, ca nepot şi succesor al lui Tambir. Nici măcar nu se născuse decât la un an după înscenarea morţii lui Thurr! După toate relatările, Xander era o figură simbolică şovăitoare, o păpuşă dolofană şi moale, care avea nevoie să fie manipulată de un maestru mai bun.

Thurr simţi o văpaie în piept. Acum, mai mult ca niciodată, merita să fie Mare Patriarh. Thurr putea să fie foarte convingător, şi spera să facă această tranziţie fără probleme. La momentul potrivit, avea să-şi declare adevărata identitate şi întoarcerea miraculoasă, înşirând o poveste curajoasă şi inventată despre captivitatea şi tortura îndurate din partea lui Omnius. Oamenii îşi vor recunoaşte nevoia şi vor înţelege înţelepciunea a ceea ce oferea.

Pe furiş, cercetă conacul administrativ al Marelui Patriarh, obiceiurile şi mişcările sale. Învăţă amplasamentul centrelor de cercetări, al clădirilor de birouri şi al cartierului general al Armatei Umanităţii, şi stabili responsabilităţile birourilor politice. Creşterea evidentă a birocraţiei arăta că Liga stagna deja, rătăcind pe un drum greşit care avea s-o împiedice să realizeze ceva măreţ.

Thurr ajunsese acolo la timp, şi ştia că poate îndrepta lucrurile.

Nu-i luă prea mult să formuleze un plan pentru a se

strecura în biroul Marelui Patriarh. Renunţând la deghizarea mohorâtă de refugiat de pe Balut, făcu rost de îmbrăcămintea acceptabilă a unui funcţionar al Ligii, scăpă de cadavrul bărbatului şi-şi croi drum prin holurile şi birourile clădirii administrative.

De îndată ce-şi dezvăluia identitatea faţă de Xander Boro-Ginjo, Thurr îşi închipuia că avea să fie întâmpinat ca un erou pierdut. Urma să aibă loc parade pe străzi, oamenii aveau să aplaude povestea epică a vieţii lui şi să-i ureze bun-venit înapoi în Ligă. Ochii întunecaţi ai lui Thurr licăreau de nerăbdare.

Fără prea multă prudenţă, intră într-o cameră care avea o cale de acces potrivită, se căţără pe fereastră şi traversă cu graţie o bordură îngustă către o altă fereastră din spatele biroului ţintă. Aşteptă până când Xander rămase singur în biroul privat, apoi se strecură înăuntru.

Thurr îşi umflă pieptul şi zâmbi, gândindu-se că o să fie bine primit. Din spatele biroului, Marele Patriarh, distrat, ridică ochii spre el cu nedumerire, în loc de teamă sau revoltă. Colierul ornamentat al funcţiei îi atârna greu de gâtul gros.

— Cine eşti şi ce cauţi aici?

Consultă o carte groasă de pe birou.

— Ai întâlnire?

Buzele subţiri ale lui Thurr formară un surâs.

— Sunt Yorek Thurr, fost comandant al Poliţiei Jihadului. Am fost mâna dreaptă şi consilierul special al bunicului tău.

Tratamentul de prelungire a vieţii îi păstrase înfăţişarea unui om trecut de vârsta mijlocie, deşi în ultimii cinci ani începuse să capete ticuri stranii şi tremurături care îl făceau să se întrebe dacă Omnius nu-l păcălise cumva. Acest bebeluş bucălat n-ar fi ghicit niciodată adevărata vârstă a lui Thurr.

— Cu siguranţă e foarte interesant, dar am o întâlnire foarte importantă peste numai câteva minute…

— Atunci trebuie să redefineşti ce este important, Xander Boro-Ginjo!

Thurr se apropie ameninţător.

— Eu ar fi trebuit să devin succesorul lui Iblis Ginjo, dar mama ta a pus mâna pe colan prima, apoi unchiul tău Tambir a devenit Mare Patriarh. Mi s-a refuzat în repetate rânduri ceea ce-mi aparţinea de drept. Mi-am lăsat deoparte drepturile vreme de mulţi ani, dar a sosit timpul să îndrum Liga în direcţia în care trebuie să meargă. Îţi cer să-ţi dai demisia din funcţie şi să mi-o predai mie!

Xander părea perplex. Avea chipul umflat şi moale de la viaţa plăcută, ochii stinşi din cauza drogurilor, băuturii sau simplei lipse de inteligenţă.

— De ce-aş face asta? Şi cum te cheamă, zici? Cum ai intrat aici?

Un aghiotant pătrunse în încăpere.

— Domnule, întâlnirea este…

Clipi surprins văzându-l pe Thurr, care se răsuci şi se uită mânios la el. Îşi dori să-şi fi luat pumnalul.

— O, scuzaţi-mă! N-am ştiut că aveţi un vizitator. Cine este, domnule?

Xander se ridică supărat.

— Nu ştiu, iar tu n-ar fi trebuit să-l laşi să intre. Spune-le gărzilor să-l dea afară.

Thurr clocotea.

— Faci o greşeală gravă, Xander Boro-Ginjo!

Aghiotantul strigă după gărzi, care se repeziră înăuntru şi-l înconjurară pe Thurr. Cu dezgust, acesta văzu că era depăşit numeric şi că nu putea să-şi susţină poziţia prea uşor.

— M-am aşteptat la o primire mai bună ca asta, având în vedere tot ce-am făcut pentru Ligă.

Simţea un bâzâit în cap, şi pentru o clipă avu dificultăţi să înţeleagă unde se afla. De ce nu vedeau oamenii ăştia?

Marele Patriarh clătină din cap.

— Omul acesta suferă de halucinaţii şi mă tem că ar putea fi violent.

Se uită din nou la Thurr.

— Nimeni nu ştie cine eşti, domnule.

Doar acest lucru aproape că îi declanşă lui Thurr o furie ucigaşă, şi se strădui din răsputeri să se stăpânească, nevrând să-şi sacrifice viaţa fără rost. În timp ce gărzile îl escortau afară fără menajamente, Boro-Ginjo şi aghiotantul lui se ocupară să studieze programul întâlnirii care urma. Thurr se prefăcu supus, în timp ce gărzile îl dădură afară din conacul administrativ.

Frustrat de propria lui neghiobie, îşi dădu seama că trăise prea mult sub stăpânirea maşinilor gânditoare. Fusese conducătorul planetei Wallach IX, cu puterea absolută de a cere orice. Uitase cât de stupizi şi de refractari puteau fi *hrethgirii.* Se mustră singur pentru greşeală şi jură să nu mai facă alta asemănătoare. Un plan… avea nevoie de un plan mai bun.

Gărzile erau soldaţi incompetenţi, neobişnuiţi cu ucigaşi antrenaţi, sofisticaţi ca Yorek Thurr. Prefera totuşi să nu-i ucidă pe oamenii aceştia, pentru că asta ar fi atras mai multă atenţie decât îşi dorea. Avea planuri de formulat şi nu putea fi sâcâit în acelaşi timp de o vânătoare de oameni.

De îndată ce apăru un moment de distragere a atenţiei, Thurr se strecură de lângă soldaţii nepricepuţi şi o luă la fugă pe străzile din Zimia. Soldaţii strigară şi-l urmăriră, dar îi evită cu uşurinţă. Deşi aceştia chemară întăriri şi perseverară în eforturile lor vreme de câteva ore, fostul comandant al Jipolului găsi repede o ascunzătoare şi se concentră să conceapă o abordare mai eficientă.

Era doar o chestiune de timp şi de planuri atente, apoi Thurr avea să capete tot ce merita.

Mi-am imaginat cum ar fi să fiu Omnius. Ce decizii vizionare aş putea lua în poziţia lui?

Dialogurile lui Erasmus

Robotul independent stătea într-una dintre sălile extinse de expoziţii de artă din Turla Centrală, aşteptând o audienţă. Deşi hipermintea putea vorbi cu el oriunde, Omnius părea deosebit de dornic să se asigure că Erasmus îi vedea noua galerie. Toate picturile, sculpturile şi formele geometrice electronice bizare erau îngrozitor de lipsite de originalitate şi de inspiraţie. Omnius părea să creadă că devenea din ce în ce mai talentat prin simpla cantitate a producţiei.

Devenise încă şi mai rău de când cele trei întrupări aproape identice dar separate ale hiperminţii începuseră să „colaboreze”.

Lucrând împreună, cei trei Omnius creaseră alăturări discordante de culori vii şi de forme zimţate la întâmplare, reprezentări stilizate de născociri mecanice acompaniate de muzică disonantă, sintetizată. Niciun fel de armonie estetică.

Ieşind din expoziţie cât mai repede posibil, robotul de platină luă un cub negru de ghidare dintr-o tavă montată în perete. Cubul se lumină, îi verifică identitatea şi apoi îi arătă robotului în ce direcţie să meargă. Niciun drum nu era vreodată acelaşi prin Turla Centrală, din moment ce clădirea de metalfluid era schimbată permanent, când Omnius dădea frâu liber impulsurilor lui creatoare.

Urmând săgeţile roşii de pe suprafaţa cubului, Erasmus intră într-o încăpere mare şi urcă pe un planşeu rulant care urca în spirală şaptesprezece etaje. Robotul independent începea să se sature de nesfârşitele variaţii inutile.

Când Erasmus intră la ultimul etaj al Turlei, le găsi pe cele trei încarnări ale lui Omnius în mijlocul unei discuţii lipsite de emoţii, dar antrenantă şi concentrată. În psihologia umană, situaţia ar fi putut fi descrisă ca sindrom

de personalitate multiplă. Primul Omnius încerca să rămână dominant, în timp ce copiile aduse pe Corrin de Yorek Thurr şi Seurat vedeau lucrurile din perspective diferite. Cele trei hiperminţi încercau să coopereze ca o singură unitate electronică, dar până acum diferenţele dintre ele deveniseră prea serioase. Deşi ar fi putut cu uşurinţă să se conecteze şi să se contopească, cele trei rămâneau separate, vorbind între ele doar prin difuzoarele negre amplasate în jurul camerei de metalfluid.

— Am ajuns la timpul stabilit, zise Erasmus, încercând să atragă atenţia asupra sosirii sale. Omnius a solicitat prezenţa mea.

Unul dintre voi a făcut-o.

Hiperminţile defazate nu dădură nicio atenţie vizitatorului lor, nici măcar atunci când Erasmus repetă cuvintele. Înainte de asta, născocise porecle pentru celelalte hiperminţi, aşa cum îl numise pe Gilbertus „mentat” sau cum primul Omnius folosea sarcasticul „martir” ca să se refere la robotul independent după presupusa sa înviere din ştergerea totală. În mintea lui, Erasmus poreclise gelsfera de actualizări a lui Seurat „SeurOm”, iar pe cea pe care o adusese Thurr de pe Wallach IX, „ThurrOm”. Doar ascultându-i, robotul independent putea distinge între cei trei după subtilităţile de ton şi de atitudine, şi după informaţiile pe care le foloseau ca să-şi susţină argumentele.

Cei trei Omnius erau îngrijoraţi din cauză că erau captivi pe Corrin, dar nu puteau cădea de acord în legătură cu ce să facă apropo de asta. Manevra ofensivă eşuată pe care o lansase ThurrOm, după ce fusese păcălit de Yorek Thurr, dusese la distrugerea a peste patru sute de nave robotice importante, provocându-le în acelaşi timp puţine pagube câinilor de pază *hrethgiri.* Una peste alta, deşi Thurr însuşi fugise, agitaţia nu realizase nimic pentru Omnius, şi mărise doar vigilenţa santinelelor umane.

În timp ce asculta controversa monotonă, dar în ritm rapid, Erasmus îşi dădu seama că unele dintre premisele lor

erau ilogice şi demonstrau o completă lipsă de înţelegere a reacţiilor şi priorităţilor umane. După cât se părea, nici măcar primul Omnius nu consulta rezervorul interior de cunoştinţe şi de intuiţii care i-ar fi fost accesibile în copia izolată a personalităţii lui Erasmus. Cele trei copii deveniseră excesive în concluzii şi mai puţin flexibile. Robotului i-ar fi plăcut să le corecteze, dar aceste noi hiperminţi diversificate nu l-ar fi ascultat.

Cei trei erau de acord în unele privinţe. Ştiau că nu este înţelept să păstreze singurele copii ale hiperminţii pe Corrin. Primul Omnius susţinea o evadare electronică, transmiţând o copie normalizată a vastei minţi de computer departe în spaţiu, un flux de date în căutarea unei ţinte corespunzătoare. ThurrOm sublinia faptul că nu existau receptoare cunoscute pentru un asemenea pachet de date, şi cu distanţa, semnalul nu va face decât să devină tot mai difuz şi să se stingă în uitare. O cheltuială inutilă de energie şi efort.

Omnius al lui Seurat insista pentru o soluţie mai tangibilă. SeurOm voia să colonizeze douăzeci sau mai multe planete nealiate. De îndată ce maşinile gânditoare se stabileau la noul avanpost, Omnius reînviat putea porni spre alte planete, regenerând astfel imperiul sincronizat. El presupunea cu seninătate că puteau găsi o cale de a scăpa din plasa mortală de bruiaj, dar nu explica felul în care ar fi putut fi realizat acest lucru.

Ca şi cum apetitul său violent fusese aţâţat de prima ofensivă în forţă, ThurrOm susţinea trimiterea întregii lor flote de maşini împotriva navelor umane de pază. Voia să accepte pierderile copleşitoare şi spera ca o parte din flota de război a maşinilor să supravieţuiască. Dacă totuşi eşuau, *hrethgirii* fanatici puteau bombarda tot Corrinul cu focoasele lor atomice cu impuls şi puteau extermina ultimele vestigii ale hiperminţii computer. ThurrOm admise că aceasta putea fi o problemă.

Toate planurile aveau o şansă infinitezimală de succes. Pe Erasmus îl intriga să vadă câte necazuri avea principalul

Omnius în această bizară dispută cu încarnările subsidiare.

În fiecare lună, navele robotice îşi continuau atacurile regulate, aruncându-se împotriva reţelei de bruiaj şi a baricadelor Ligii – în consecinţă, suferind valuri previzibile de distrugeri. Vreme de mai mult de nouăsprezece ani, Omnius exploatase Corrinul, smulgând metale şi materii prime din scoarţă, apoi reciclând şi reprelucrând.

Până acum, planeta era aproape secătuită. Unele dintre elementele şi moleculele rare necesare pentru crearea sofisticatelor minţi de gelcircuite deveniseră dificil de obţinut. Producţia de nave de război pentru înlocuiri încetinise. Erasmus prognoza că fortăreaţa lor avea să devină în curând vulnerabilă prin simpla uzură constantă a forţelor.

Trebuia să găsească o soluţie – pentru el şi pentru Gilbertus măcar – înainte ca acest lucru să se întâmple.

De mulţi ani, Erasmus se gândise la multe metode posibile de evadare. Departe de Corrin, el şi cu Gilbertus s-ar fi putut dedica preocupărilor mentale, fără ca atenţia să le fie distrasă de amestecul hiperminţii din ce în ce mai excentrice.

Robotul independent îşi lăsase pupilul la vilă, unde Gilbertus continua să exploreze o enigmă intelectuală dificilă cu clona Serenei Butler alături. Omul puternic şi bine antrenat putea urma căi sinuoase în propriul lui creier, extrapolând variabile de gradul al cincilea şi consecinţele lor. De ani de zile, fusese capabil să memoreze fiecare amănunt al experienţelor sale zilnice, păstrând în creier totul organizat şi uşor de regăsit.

Încercând să capteze atenţia hiperminţilor în timp ce acestea îl ignorau statornic, Erasmus începu să-şi izbească pumnul metalic de perete, reproducând un comportament pe care-l văzuse la Gilbertus pe vremea când era un băiat neascultător.

— Sunt aici. De ce-ai cerut să discuţi cu mine?

Robotul se gândi să arunce cubul direcţional pe podea, în schimb îl ţinu şi mai strâns în palma de metalfluid. Era doar

furie simulată, dar părea o ocazie bună să exploreze emoţiile umane pe care le învăţase.

Cele trei voci armonizate ordonară la unison:

— Încetează să mai fii nerăbdător, Erasmus. Te porţi ca un *hrethgir*...

Robotul se gândi la câteva riposte excelente dar se hotărî să nu le rostească. În schimb, puse cubul direcţional inactiv pe podea. Suprafaţa de metalfluid a podelei înghiţi cubul, apoi se netezi din nou, ca o băltoacă de apă în jurul unei pietre aruncate.

Cei trei Omnius îşi reluară discuţia.

Dintr-odată intră în încăpere Rekur Van, împins de un paznic robot înarmat, care avea şi el un cub direcţional.

— E ora întâlnirii mele! exclamă bărbatul fără membre, ridicând vocea ca să fie auzit pe deasupra controversei tot mai aprinse.

— Am prioritate, Ciot, replică Erasmus fără ranchiună, amplificându-şi cuvintele până la un nivel relativ corespunzător.

Vocile celor trei hiperminţi încă sunau lipsite de emoţie pe fundal, dar semnalele sintetizate emise între ei deveneau tot mai asurzitoare, răsunând în jurul camerei cu atâta forţă încât podeaua se zguduia şi vibra. Cei trei Omnius se acuzau unul pe celălalt de ineficienţă şi de imperfecţiune, aruncând vina de la unul la altul. Disputa se amplifică, în timp ce Erasmus şi Rekur Van trăgeau cu urechea, din ce în ce mai curioşi şi alarmaţi. Până la urmă, deveni limpede că primul Omnius se convinsese singur că el era unicul Dumnezeu adevărat al universului; potrivit analizelor şi proiecţiilor făcute de Erasmus pentru el, hotărâse că se potrivea definiţiei. Deţinea cunoaşterea absolută şi puterea absolută.

— Vă declar pe voi doi zei falşi, tună dintr-odată primul Omnius.

— Nu sunt un zeu fals, spuse SeurOm.

— Nici eu, insistă ThurrOm.

O treime atât de ciudată. Părea ironic faptul că Omnius,

care criticase atât de energic religiile încărcate de emoţie ale fiinţelor umane, îmbrăţişa acum un sistem de credinţe religioase propriu, cu o maşină gânditoare în centru.

Fără avertisment, cele trei hiperminţi ajunseră la un punct critic. Camera se umplu de o furtună de fulgere electronice multicolore, izbucnind de la un perete la altul şi de la podea la tavan. Erasmus reuşi să se strecoare calm din calea lor, retrăgându-se pe rampa de la intrare, de pe care privi cum se luminează camera.

O explozie galbenă strălucitoare pârjoli paznicul robot al lui Rekur Van, iar bărbatul tlulaxa fără membre ţipă când bucăţi ascuţite de metal îi sfâşiară carnea. Căruciorul de susţinere a vieţii se răsturnă şi căzu peste robotul însoţitor.

Cu mare dezamăgire, Erasmus îşi aminti că Rekur Van lucra la proiectul maşinii biologice schimbătoare de formă. Avusese un potenţial atât de mare…

Camera se cufundă brusc în tăcere. Îndată, una dintre hiperminţi vorbi ameninţător:

— Acum am rămas doar noi doi să domnim!

— Aşa cum trebuia să fie, răspunse cealaltă. Niciunul dintre noi nu este un zeu fals.

Aşadar, primul Omnius fusese nimicit în bătălia electronică. Hipermintea principală pe care Erasmus o cunoscuse de atâţia ani pe Corrin nu mai exista. Pereţii începură să unduiască şi să tremure, şi se îngrijoră că întreaga Turlă Centrală ar fi putut să se prăbuşească sau să-şi schimbe forma, cu el înăuntru.

Spre surpriza lui, Rekur Van gemu şi începu să se zbată neajutorat. Grăbindu-se să-l ajute – doar pentru a păstra o resursă valoroasă –, Erasmus îi ridică în braţele de metal pe bărbatul tlulaxa şi căruciorul lui şi ieşi din Turla care se contorsiona. Nici nu ajunseseră bine în siguranţa oferită de piaţă, că structura îşi schimbă spectaculos forma în urma lor, în timp ce noii conducători hiperminţi îşi exercitau voinţa combinată. Turnul deveni mai înalt şi mai ascuţit.

— Este cât de poate de neaşteptat şi de interesant, zise Erasmus. Hiperminţile par să fi devenit nebune.

Neajutoratul negustor tlulaxa întoarse faţa arsă ca să se uite la convulsiile bizare ale structurii principale a lui Omnius.

— Am face mai bine să ne încercăm norocul cu *hrethgirii.*

Carnea nu poate fi scutită de legile materiei, dar mintea nu este atât de încătuşată. Gândul transcende fizica creierului.

„Originile Ghildei Spaţiale”
(o publicaţie a Ligii)

Deşi se hotărâse să nu spargă containerul de imersie în mirodenie al mamei sale, Adrien Venport păşea de la un capăt la altul al podelei. Fraţii şi surorile lui, împrăştiaţi prin toată Liga cu treburi de afaceri ale VenKee, nu-l puteau ajuta. Se îndoia că i-ar fi înţeles măcar dilema.

Din interiorul camerei ceţoase, Norma simţea nehotărârea şi îngrijorarea fiului său. Grijile îl distrăgeau de la afaceri vitale ale VenKee. Ştia foarte bine că, dacă strania şi esoterica lui mamă putea cu adevărat să ghideze navele ce pliau spaţiul, VenKee urma să controleze neîndoielnic tot comerţul viitor între sisteme stelare. Dar ea se baza pe Adrien ca să păstreze compania comercială puternică, fiindcă avea nevoie de infrastructura acesteia pentru următorul pas important. Avea nevoie şi să-i domolească temerile lipsite de temei. Terminând cu opera ei principală, Norma ştia că era timpul să se schimbe. Adrien avea nevoie de suficiente răspunsuri ca să se liniştească – şi chiar să se entuziasmeze.

Forţându-şi mintea în expansiune să se întoarcă la lumea reală, concentrându-se asupra corpului şi asupra vecinătăţii imediate, Norma îl chemă. Cu un efort lent, migălos, pronunţând cuvintele cu buze care nu voiau s-o ajute, mâzgălind litere în petele de mirodenie de pe pereţii de plaz, îl convinse pe Adrien că voia ca el să vină în cameră – având grijă să poarte o mască de respirat din plaz transparent şi protecţie pentru ochi.

Fiul ei nu se îndoi câtuşi de puţin de chemare. Ieşi în fugă din clădirea laboratorului, răcnind ordine. În mai puţin de jumătate de oră se întoarse, echipat într-un costum complet izolat. În aparenţă, nu voia să rişte nici măcar

expunându-şi pielea la gazul concentrat de mirodenie. Norma îşi spuse că era probabil un gest înţelept…

Cu o comandă mentală, folosind puterile de magiciană pe care le exersa rareori, Norma lăsă să se deschidă o parte din perete, creând un vortex îndreptat spre interior care făcu gazul de mirodenie să se rotească şi să rămână în mare parte înăuntru. Deşi vizibil intimidat, Adrien ridică fruntea şi păşi în container. Uşa se etanşă repede în urma lui, iar Norma luă repede înghiţituri mari de gaz de mirodenie, privindu-şi fiul în timp ce păşea prin semiîntuneric.

— O, universul pe care l-am văzut, Adrien! exclamă ea. Şi mai am atât de mult de explorat!

El era copleşit de bucurie doar pentru că se afla din nou lângă ea.

— Ar trebui să instalăm un sistem de difuzoare, mamă. A fost imposibil – atâtea întrebări, şi nu puteam ajunge până la tine!

Îngenunche pe perna ei pe jumătate dizolvată, de pe podeaua cuvei.

— Un sistem de difuzoare ar fi acceptabil, zise ea. Dar atâta vreme cât tu şi cu mine avem o înţelegere, Adrien – atâta vreme cât avem încredere unul în celălalt – poţi intra în camera asta de câte ori îţi spun eu că este sigur.

Cu nedumerire pe chip, el întrebă:

— Când n-ar fi sigur să intru în cuva ta?

— Când îmi folosesc mintea, preştienţa, pentru a calcula un traseu sigur prin spaţiul pliat. Ai uitat scopul acestui proiect?

Vocea ei suna spectral în propriile-i urechi, în timp ce vorbi îndelung, explicând cum atmosfera saturată de melanj îi amplificase capacitatea de a vedea evenimente viitoare, de a evita căi dezastruoase.

— Am calculat în minte toate amănuntele finale…

Prin masca de plaz transparent, văzu că trăsăturile lui patriciene încă erau încordate de îngrijorare.

— Înţeleg, mamă, dar trebuie să fiu sigur că eşti în

siguranţă. Lasă personalul medical să te examineze ca să se convingă că eşti sănătoasă. Arăţi epuizată.

— Mă simt mai bine decât oricând, răspunse ea, cu un surâs distant pe faţa lată, osoasă. Şi sănătoasă.

După toate aparenţele, corpul ei degenerase într-o formă care abia dacă părea capabil să susţină capul monstruos de mare. Pielea i se încreţise şi membrele îşi pierduseră conturul, devenind subţiri ca nişte funii.

— M-am transformat în *ceva…* şi *către* ceva.

Îi luă mâinile mult mai mari într-ale ei, le apucă strâns, drăgăstos. Cu o privire pătrunzătoare, izvorâtă din ochii ei albaştri de mirodenie, Norma spuse:

— Încărcaţi-mi camera de testare la bordul uneia dintre navele care pliază spaţiul, ca să-mi pot demonstra noile capacităţi de navigaţie. Voi putea s-o pilotez.

— Eşti sigură că nu eşti în pericol?

— Adrien, viaţa este primejdioasă în mod firesc, la fel de fragilă ca un boboc de floare într-o furtună. Dar, ca şi bobocul, conţine o frumuseţe incredibilă, o reflectare a scopului lăsat de Dumnezeu pentru univers. Este plierea spaţiului sigură, în raport cu *ce?* Potrivit şanselor, este probabil mai sigură decât o femeie care naşte un copil, dar… da, e mai primejdioasă decât să te ascunzi şi să nu te aventurezi niciodată dincolo de uşa de la intrare.

— Chiar avem nevoie de această descoperire, fu el de acord, gândind din nou ca un om de afaceri.

Apoi îşi încrucişă braţele cu încăpăţânare, în timp ce gazul de mirodenie făcea vârtejuri în jurul lui.

— Dar dacă e atât de sigur cum spui, atunci insist să vin cu tine, ca să-mi demonstrez încrederea în capacităţile tale.

Ea încuviinţă încet, cu capul plutind în sus şi-n jos pe tulpina subţire a gâtului.

— Eşti un negociator la fel de dur ca şi tatăl tău. Foarte bine atunci. O să-ţi arăt universul.

Sub supravegherea strictă, deşi îndepărtată, a Normei şi cu cercetarea intensă a fiecărui amănunt de către Adrien, pregătirile pentru prima ei călătorie prin spaţiul pliat fură terminale Acest drum avea să fie diferit pentru Norma, însufleţitor şi concret, nu doar teoretic. Un test, o dovadă – eliberarea…

Sute de muncitori de pe Kolhar avură grijă ca vehiculul de mărfuri de mărime mijlocie şi modificările la camera cu gaz de mirodenie să respecte exact specificaţiile. Odată ce sistemul de difuzoare fu instalat în cuvă, Adrien putu să comunice direct cu mama lui, deşi avea deseori dificultăţi să-i atragă atenţia sau să obţină informaţii de la ea într-o formă utilă.

Când toate componentele fură gata pentru voiajul prescient, numai doi oameni urcară la bord: Norma, închisă etanş în cameră, şi Adrien, la adăpost într-o capsulă de salvare, aflată pe aceeaşi punte cu ea. Ştia că riscă viitorul VenKee Enterprises în acest singur zbor, din moment ce niciunul dintre fraţii lui nu se putea descurca nici măcar cu o mică parte din activităţile necesare.

Dar Adrien avea încredere în mama lui. Prin plazul adăpostului fiecăruia, se puteau vedea între ei, şi puteau vorbi prin canalul direct de comunicaţii. Motoarele Holtzman urmau să plieze spaţiul şi să-i transporte de pe Kolhar într-un cu totul alt loc. Norma avea să aleagă cursul potrivit.

Înainte de îmbarcare, ea mări la maximum concentraţia amestecului de gaze din cameră şi intră într-o transă care îi deschise universul, la fel ca petalele desfăcute ale unui trandafir magnific. De fiecare dată când privea spaţiul, era mai frumos ca înainte. Iar cu această ocazie, Norma avea să facă saltul, călăuzind nava de-a lungul unui traseu pe care mintea ei îl prevăzuse deja.

Norma se concentră asupra viitorului, văzu vârtejurile de culori ale cosmosului şi nava ei infinitezimal de mică. Era o ghicitoare cosmică, dar una pe care ea o înţelegea pe deplin. Spaţiul avea să se înfăşoare în jurul vehiculului, într-o îmbrăţişare iubitoare, ca o mamă legănându-şi copilul. În miezul fiinţei sale, simţi un murmur surd, puternic, şi fără să se întoarcă de fapt să se uite, îl văzu pe Adrien vibrând de viaţă în capsula lui protectoare.

Odată ce motoarele Holtzman pliară spaţiul, curbând o coordonată asupra celeilalte, călătoria fu pornită, iar nava alunecă printre straturile de distanţă şi de spaţiu. Adrien tremura, atât din cauza vibraţiei navei cât şi de frică, de parcă trupul şi mintea i s-ar fi putut descompune, dar nu regreta ceea ce trăia.

Apoi se aflară la capătul celălalt al drumului. Ea îl văzu pe Adrien existând la nişte coordonate, apoi apărând la celelalte. Într-o singură clipă doar, universul deveni foarte mic.

— Am făcut-o, mamă! Uită-te sub noi!

Uimit, se uită printr-un hublou din nava de marfă şi recunoscu planeta uscată, crăpată. De pe orbită, arăta ca un bazin de aur.

— Arrakis? Am fost de multe ori aici…

— Pentru prima mea călătorie preştientă, zise Norma, am crezut că e potrivit să zbor către sursa melanjului.

Arrakis o chema, ca un loc unde să-şi ancoreze toate experienţele preştiente, un loc unde putea să pună bazele a tot ceea ce avea să vină – pentru ea, pentru Adrien şi pentru toată omenirea.

— Ameţitor, şi nu doar într-un singur sens, spuse el. Cu un traseu instantaneu asigurat către sursa mirodeniei, VenKee poate face profituri şi mai mari.

— Nu toate profiturile sunt în bani. Arrakis este ca mirodenia pe care o conţine, nemăsurat de preţioasă.

Norma ştia că mirodenia şi navigaţia erau inextricabil legate. Rezervele de melanj vor trebui garantate. S-ar putea ca VenKee Enterprises să aibă nevoie să-şi posteze

propriile trupe paramilitare pentru a proteja nisipurile cu mirodenie. Arrakis nu era genul de loc în care să te încurci cu mărunţişuri legale. Era o lume brutală, neîmblânzită, unde numai cei puternici supravieţuiau.

Din camera ei etanşă de navigaţie, impregnată cu mirodenie, Norma dirijă mental nava de transport a VenKee pe deasupra planetei pustii, folosind motoarele convenţionale. Cu mintea sa puternică, Norma observă marii viermi de nisip, norii de praf şi ferocele furtuni Coriolis. Mintea i se deschise în două direcţii deodată, către trecut şi către viitor, şi văzu cete de oameni mergând prin nisip – unii pe jos, alţii călărind cu adevărat viermii.

— Măcar dac-am putea găsi altă sursă de mirodenie, ca să nu fim atât de dependenţi de această singură lume, deja năpădită de căutătorii de mirodenie, comentă Adrien, şi vocea lui pluti în camera gazoasă. De la Năpastă, cu toţii ştiu ce bogăţii aşteaptă aici, iar Arrakis mişună de culegători de mirodenie şi chiar de negustori de sclavi…

— Melanjul e inima universului, zise ea. Există o singură inimă.

Plutind cu nava pe deasupra deşerturilor întinse, Norma văzu viitorul comerţului uman. Adrien nu putea înţelege cu adevărat la crearea cărei organizaţii puternice avea să ajute.

— Istoria va spune că tatăl tău a conceput aceste nave minunate, continuă ea. Aurelius Venport va fi pomenit ca inventatorul vizionar, marele patriot pentru cauza omenirii. Cu trecerea timpului, când toţi participanţii reali vor fi dispărut, nimeni nu va mai fi capabil sa separe faptele de mit. Acest gând mă face extrem de fericită şi de mulţumită. Este ultimul meu dar pentru bărbatul pe care-l iubesc. Vreau să înţelegi acest lucru, în calitate de conducător al VenKee Enterprises, o companie care va evolua în ceva mult, mult mai mare…

El încuviinţă.

— Faci acest lucru din dragoste şi din recunoştinţă pentru vremea când tatăl meu era singurul care credea în tine.

Înţeleg, mamă.

După ceea ce păru un timp îndelungat deasupra Arrakisului, Norma Cenva duse nava de transport înapoi în vid, în direcţia Kolharului.

Viaţa pe Arrakis este mai puţin importantă ca un grăunte de nisip în largul bledului.

Legenda lui Selim Călăreţul Viermilor

Nefericiţii supravieţuitori din satul zensunnit atacat îi urmară pe Ishmael şi El'hiim în aşezarea principală din stâncile îndepărtate. El'hiim sugeră să-i ducă pe cei mai grav răniţi într-o aşezare din apropiere a companiei, pentru îngrijire medicală.

Ishmael nici nu vru să audă.

— Cum poţi măcar să sugerezi aşa ceva? Aceşti oameni abia au scăpat de a fi luaţi de către negustorii de sclavi. Acum vrei să-i arunci în ghearele celor care au creat de la început cererea de sclavi?

— Nu sunt negustori de sclavi, Ishmael. Încerc să salvez vieţi.

— Cooperarea cu ei înseamnă să te joci cu o fiară pe jumătate îmblânzită. Metodele tale împăciuitoare i-au costat deja pe aceşti oameni viaţa celor dragi, casele. Nu încerca să storci şi mai mult sânge de la ei. O să-i îngrijim chiar noi, cu atâtea rezerve câte avem.

Când ceata de refugiaţi ajunse la aşezarea din peşteră, veştile se răspândiră ca focul printre oameni. Cu personalitatea lui puternică, Ishmael se purtă ca un conducător.

Lăsându-l pe bătrân să facă ce vrea, El'hiim – adevăratul naib – zise:

— Îi înţeleg pe străini mai bine decât tine, Ishmael. O să trimit mesaje la aşezările VenKee, o să trimit proteste oficiale la Arrakis City. Nu pot face asta fără teamă de pedeapsă.

Ishmael simţea că mânia frânsese ceva înăuntrul lui.

— Or să râdă de tine. Negustorii de sclavi i-au prădat întotdeauna pe zensunniţi, iar tu ai călcat direct în capcana lor…

În timp ce fiul său vitreg se repezea către oraşele

aglomerate, Ishmael îi chemă pe zensunniţii apţi de luptă să se întâlnească cu el în încăperea mare pentru adunări. Ca singura bătrână a satului, Chamal reprezenta femeile, care erau la fel de însetate de sânge ca şi bărbaţii. Mulţi tineri impulsivi, care venerau vechile legende despre Selim Călăreţul Viermilor cerură executarea criminalilor.

Aţâţaţi şi ruşinaţi, aducându-şi aminte de câte ori ignoraseră avertismentele lui Ishmael, cei mai puternici dintre ei se oferiră voluntari să adune arme şi să formeze o ceată de kanla, un grup de soldaţi de comando care să-i găsească pe negustorii de sclavi şi să obţină o răzbunare sângeroasă.

— El’hiim mi-a spus că ştie unde sunt, spuse Ishmael. Ne poate conduce acolo.

Când El’hiim se întoarse cu promisiuni vagi de la forţele de securitate din Arrakis City de a aplica mai riguros anumite regulamente împotriva răpirii, fu întâmpinat de ceata de kanla, deja înarmată şi însetată de sânge. Văzând expresia de pe chipul lor şi înţelegându-le gândurile din inimă, nu avu de ales decât să li se alăture, în calitate de naib.

Deşi era mult mai bătrân decât oricare dintre luptători, Ishmael însoţi ceata de răzbunători. În ciuda – sau poate din cauza – dezgustului şi durerii pentru ceea ce se întâmplase cu mulţi dintre prietenii săi zensunniţi şi poate chiar cu unii dintre nepoţii săi pe care-i avea de la Chamal, Ishmael se simţea plin de energie, ca şi cum tocmai ar fi luat o doză mare de mirodenie. Putea da o lovitură împotriva acelora care întinaseră această lume pe care se străduise atât de mult s-o poată numi casă.

— Poate că asta va fi ultima mea luptă. Poate că voi muri. Dacă aşa stau lucrurile, nu mă pot plânge.

Traversară deşertul, mişcându-se repede şi în tăcere.

Alunecând ca nişte umbre pe pietrele scăldate de soare, ceata de kanla zări tabăra negustorilor de sclavi târziu, în după-amiaza următoare. Oamenii deşertului se ghemuiră la adăpostul bolovanilor ca să observe şi să-şi plănuiască atacul.

Unul dintre luptători sugeră să se strecoare în cursul nopţii şi să fure toată apa şi rezervele.

— Asta ar fi o răzbunare frumoasă.

— Sau am putea tăia cordoanele de alimentare cu combustibil de la aparatele rapide de pe Zanbar şi să-i lăsăm pe nemernici blocaţi în deşert, unde să moară încet de sete!

— Şi să devină hrană pentru Shai-Hulud!

Dar Ishmael nu avea răbdare să aştepte o răzbunare atât de lungă şi de înceată.

— Cu multă vreme în urmă, prietenul meu Aliid spunea: „Nu există nimic mai plăcut decât atingerea sângelui duşmanului pe degete”. Am intenţia să-i omor chiar eu pe diavolii aceştia. De ce să lăsăm toată plăcerea Arrakisului?

Când se lăsă întunericul şi prima lună coborî sub orizont, ceata de kanla se strecură înainte ca nişte scorpioni de deşert, purtând lame cristaline în loc de ace. Negustorii de sclavi – numărară doisprezece – porniră generatoare care răspândeau o lumină strălucitoare în toată tabăra, nu pentru protecţie, ci pentru propriul lor confort. Nu se osteniră să pună paznici.

Răzbunătorii zensunniţi înconjurară tabăra şi se apropiară. Deşi în aparenţă negustorii de sclavi aveau arme mai sofisticate, ceata de kanla îi întrecea de aproape două ori. Avea să fie un măcel plin de satisfacţii.

Ishmael nu dorise să folosească puşti maula, pentru că erau prea stângace şi prea impersonale, dar El'hiim sugeră să profite de armele cu proiectil ca să spargă luminile. Cu asta Ishmael fu de acord. Când ceata de kanla ajunse pe poziţii, dădu semnalul, şi un baraj şuierător de proiectile maula împroşcară aerul, lovind licurigloburile şi aruncând zona în întuneric.

Ca nişte lupi, luptătorii din deşert se năpustiră din toate părţile. Luaţi complet prin surprindere, străinii ieşiră bâjbâind din pături, nepregătiţi. Unii îşi apucară armele şi deschiseră focul, dar nici măcar nu-şi vedeau atacatorii.

Zensunniţii se ţinură aproape de sol, profitând de fiecare ascunziş. Spiritele lor fuseseră încătuşate prea multă vreme, iar acum îşi dezlănţuiră emoţiile într-o cutremurătoare baie de sânge. Săriră asupra victimelor, înjunghiind şi retezând cu pumnalele făcute din dinţi de vierme, căutându-şi răzbunarea.

În mijlocul lor, Ishmael păşea prin tabără, căutând duşmani pe care să-i pedepsească. Puse mâna pe un bărbat scund care alerga să se adăpostească printre valurile împăturite de pânză reflectorizantă. Laşul nu încerca să-şi apere colegii sau să lupte pentru viaţa lui.

Ishmael îl săltă pe omul care se zbătea. Când ochii i se adaptară la lumina stelelor, ajutată de văpaia focurilor care se întindeau, văzu că era un tlulaxa, după faţa îngustă caracteristică şi după ochii apropiaţi. Îşi dădu brusc seama: era Wariff, prospectorul nepregătit a cărui viaţă o salvase Ishmael cu douăzeci de ani în urmă.

Negustorul tlulaxa ridică ochii spre el şi-l chemă pe Ishmael pe nume, amintindu-şi-l după atâta timp. Ishmael îşi scoase pumnalul din dinte de vierme, cu muchia curbată, ascuţită.

— Ţi-am salvat viaţa şi tu aşa mă răsplăteşti, atacându-mi oamenii, furându-i ca să-i vinzi ca sclavi? Te blestem pe tine şi rasa ta josnică!

Violenţa şi strigătele din jurul lui ajunseseră la apogeu. Warriff se zbătu, fluturându-şi mâinile mici ca aripile unei păsări.

— Te rog, nu mă omorî! Iartă-mă! N-am vrut…

— Iau înapoi ce ţi-am dat acum multă vreme!

Ishmael îşi trase pumnalul ascuţit peste gâtul sfrijit al negustorului, retezându-i jugulara. Îi dădu lui Wariff capul pe spate ca sângele să poată ţâşni liber în noapte.

— Aceasta este dreptatea oamenilor liberi. Apa ta o dau

deşertului. Sângele celorlalţi îl voi lua pentru trib!

Scârbit, aruncă trupul printre bunurile împrăştiate ale negustorilor de sclavi. Ishmael îşi dădu seama că, în împrejurări ca acestea, mâniosul său prieten Aliid ar fi avut dreptate. Pe Poritrin, când erau amândoi tineri, Ishmael insistase întotdeauna să încerce să găsească o soluţie paşnică. Acum, în sfârşit, vedea lucrurile cu aceiaşi ochi ca şi Aliid. Câteodată, nimic nu aducea mai multă bucurie decât răzbunarea.

Vocea lui El’hiim se înălţă deasupra larmei.

— Opriţi acum! Trebuie să-i lăsăm pe ceilalţi în viaţă şi să-i ducem în Arrakis City, unde să fie judecaţi. Avem nevoie de dovezi ale crimelor lor.

Încurcaţi, unii dintre zensunniţi se opriră, şovăind. Alţii continuară să lupte ca şi cum nu l-ar fi auzit pe Naib. Ishmael îşi apucă fiul vitreg de partea din faţă a robei.

— O să-i dai înapoi străinilor, El’hiim? După tot ce ne-au făcut?

— Au comis o crimă. Să fie condamnaţi de propriile lor reguli.

— Printre cei ca ei, sclavia nici măcar nu e o crimă! şuieră Ishmael.

Îi dădu drumul lui El’hiim şi-l lăsă să se clatine ca să-şi păstreze echilibrul. El’hiim nu-şi mai putea controla oamenii răzbunători. Ishmael ridică mâna înroşită şi tună, ca să-l poată auzi cu toţii:

— Oamenii aceştia au o datorie faţă de noi pe care n-o vor putea plăti niciodată. Pe această planetă, singurele monede sunt mirodenia şi apa – aşa că să le luăm sângele, să distilăm apa şi s-o dăm familiilor celor cărora le-au făcut rău.

Ceilalţi proscrişi se uitară la Ishmael, ezitând să facă aşa ceva. El’hiim arăta înspăimântat.

— Apa este apă, insistă Ishmael. Apa este viaţă. Aceşti oameni au furat vieţile prietenilor şi rudelor noastre când ne-au atacat satele. Tăiaţi-le gâtul şi faceţi-i să sângereze până la ultima picătură, păstraţi-le sângele în containere.

Poate că Dumnezeu va socoti că şi-au răscumpărat într-o oarecare măsură crimele. Nu eu sunt în măsură să judec.

Negustorii osândiţi continuară să strige în timp ce încercau să se apere. Zensunniţii se repeziră spre ei urlând şi retezând, ucigând unul după altul. Într-o singură zi, adunară o recoltă bogată de sânge.

Tatăl meu a fost declarat erou al Jihadului. Chiar dacă toate celelalte consemnări istorice se vor transforma în pulbere, rasa umană să nu uite niciodată acest lucru.

VICEREGELE FAYKAN BUTLER,
rezoluţie introdusă în Parlamentul Ligii.

Cu voce monotonă şi logică, Dante îl informă despre testul reuşit realizat asupra flotei Ligii. Lasere, scuturi… şi distrugere totală.

În timp ce Quentin asculta uluit, incapabil să-şi deconecteze tijele mentale auditive, Juno îi explică faptul că el însuşi dezvăluise fără să vrea vulnerabilitatea mortală a scuturilor la lasere. Fu cuprins de turbare şi, după ce îl deconectară de la forma păşitoare, se cufundă în disperare, incapabil să calculeze câţi soldaţi umani condamnase prin slăbiciunea minţii. Şi câţi alţii vor mai muri?

Cei trei titani îi detaşară containerul de păstrare şi îi interziseră accesul la orice corp mecanic. Instinctul îi spunea să lupte şi să moară într-o măreaţă încercare plină de vitejie, dar era complet neputincios. Cymecii îi luaseră braţele şi picioarele. Îi luaseră ochii, auzul, vocea. Nu era nimic mai mult decât un trofeu neajutorat. Fără puncte de referinţă temporale care să-i delimiteze perioada de privare senzorială, Quentin nu ştia cât timp rămânea izolat.

Măcar dacă şi-ar fi putut întrerupe sistemele de menţinere a vieţii, dacă ar fi putut să *vrea* să moară, atunci ar fi fost sigur că nu avea să mai dezvăluie nicio informaţie vitală.

Dar Quentin trebuia să-şi îndure osânda, aşteptând tot timpul să prindă cea mai mică şansă care să-i permită să contraatace, în special acum, când ştia ce informaţie vitală trădase. Nu era un laş, precum Xavier Harkonnen. Era pe deplin dispus să-şi dea viaţa în bătălia împotriva acestor inamici hibrizi, dar nu avea să-şi irosească eforturile. Trebuia să fie convins că avea măcar o şansă de a le face rău titanilor…

Când vederea îi reveni brusc, cu o lumină pâlpâitoare, filamentele optice reconectate îi arătară un corp păşitor aerodinamic şi un container pentru creier pe care le recunoscu drept aparţinându-i lui Juno. Ar fi vrut fie să se dea înapoi, fie să lovească în toate părţile. Dacă şi-ar fi putut folosi creierul ca să scoată la iveală nişte braţe puternice, le-ar fi întins ca s-o sugrume, dar Quentin nu avea această opţiune.

— Am dori să te luăm cu noi, zise Juno. O să zbori.

*

Fu la fel de minunat pe cât promiseseră cymecii, iar Quentin îi urî pentru asta. Deşi Juno îl minţise de multe ori, nu exagerase cu aceste senzaţii.

Neocymecii îi instalară recipientul de păstrare într-o navă zburătoare lucioasă, proiectată să poarte cymeci în bătăliile interstelare. În timp ce escadrila se îndepărta în viteză de Hessra, Quentin se simţea ca un vultur înălţându-se pe aripi de oţel. Se putea năpusti pe curenţii ascendenţi ai vânturilor stelare, complet descătuşat. Putea să cadă la nesfârşit, ca un răpitor înhăţându-şi prada, şi apoi să-şi schimbe cursul cum dorea, accelerând şi zburând în orice direcţie.

— Mulţi neocymeci încearcă extazul zborului, transmise Dante din fruntea micii flote. Dacă ai fi cooperat, primero Butler, te-am fi putut lăsa să simţi asta cu multă vreme în urmă…

Preţ de o clipă ameţitoare, Quentin uitase oroarea situaţiei sale. Acum totuşi, îşi înăbuşi senzaţiile extatice şi intră posomorât în formaţie compactă, alături de restul navelor cymecilor. Ar fi putut să fugă, să schimbe cursul şi să zboare de-a dreptul în cel mai apropiat soare învăpăiat, la fel cum făcuse trădătorul Xavier Harkonnen, ducându-l pe Iblis Ginjo spre moarte.

Dar la ce-ar servi? Încă voia să provoace distrugeri în

rândurile cymecilor. Cu fiecare zi trecută, datoria răzbunării creştea tot mai mare.

Zbură de pe Hessra împreună cu Dante, cu toate armele navei sale scoase din funcţiune. Ca o pasăre de pradă, era neutralizat şi lăsat fără gheare, dar Quentin putea totuşi să observe universul şi să spere că – mai devreme sau mai târziu – va prinde o şansă.

Agamemnon şi Juno plecară spre alte lumi din imperiul lor corupt, în timp ce Dante avea intenţia să inspecteze cele cinci planete care meritau osteneala şi pe care le atacase de curând, vrând să verifice progresele dictatorilor neocymeci pe care-i instalase la faţa locului. După ce suferiseră atât de mult sub atacurile maşinilor, vreme de mai mult de un secol, şi apoi de năpastă, oamenii de pe aceste planete cucerite se agăţau de orice speranţă, oricât de falsă. Cymecii le ofereau putere şi nemurire, după cât se părea…

Era nevoie doar de câţiva convertiţi pentru a subjuga întreaga societate. Nu toţi oamenii aveau o putere a voinţei asemănătoare cu cea a lui Quentin.

În sfârşit, în timp ce grupul de nave ale cymecilor se apropia de sistemul Relicon, Dante fu surprins să întâlnească o forţă expediţionară a Ligii de pe Salusa, venită să inspecteze şi să ajute colonia umană aflată încă în curs de refacere. Nu ştiau că cymecii cuceriseră planeta cu mai mult de o lună în urmă.

Navele de luptă ale lui Dante se deplasară într-o poziţie gata de luptă, activându-şi armele, încărcând proiectile în tuburile de lansare şi pregătindu-şi tunurile laser.

— Se pare că cineva a venit să se joace cu noi….

Transmisia Titanului era îndreptată spre Quentin, dar ceilalţi neocymeci ovaţionară, gata de luptă.

Quentin nu dorea să întâlnească vehicule ale Armatei Umanităţii, în special când văzu că javelinul din frunte era o navă amiral politică. Vreun funcţionar de rang înalt venise într-un tur de inspecţie, oferind ajutor umanitar şi compensaţii.

— Pregătiţi-vă de atac! zise Dante. O să căpătăm aici un trofeu neaşteptat.

Quentin căută o soluţie. Nu avea arme în aparatul inofensiv, dar dacă nu avertiza navele Ligii că cymecii ştiau despre interacţiunea laser-scut, avea să urmeze un masacru. Umblând la toate sistemele disponibile prin tijele mentale conectate la containerul creierului, descoperi că putea manevra sistemul de comunicaţii al navei. Dacă putea schimba frecvenţele, poate – cu un pic de noroc – ar fi reuşit să trimită un mesaj…

Apoi veni un semnal pe canalul deschis pe bandă largă, de la nava amiral a grupului.

— Cymeci, duşmani ai omenirii, aici viceregele Faykan Butler. Aţi atacat aceste colonii umane, şi acum trebuie să înfruntaţi justiţia noastră.

Quentin simţi un val de speranţă, apoi unul de groază. Faykan! Nu, nu voia ca fiul lui cel mare să-l vadă aşa. Dar asta era o teamă egoistă… acum, că erau atât de multe în joc.

Dante vorbi neocymecilor, urmând un scenariu atent plănuit.

— Toţi neocymecii, deschideţi focul cu arme cu proiectil.

Ca o grindină explozivă, torpile şi grenade dirijate împroşcară javelinul-navă amiral şi câteva distrugătoare de escortă.

Quentin continua să lucreze la modificarea frecvenţelor de comunicaţie la bordul aparatului său cymec, dar nu fusese instruit în privinţa asta. De câte ori gândurile i-o luau razna, nu nimerea ceea ce voia să facă.

Dante continuă, cu voce satisfăcută şi încrezătoare.

— Au pornit scuturile, sunt vulnerabili la lasere. Pregătiţi…

În cele din urmă, Quentin strigă pe o frecvenţă secretă folosită de multă vreme de armata Jihadului pentru transmisii de comandă la nivel înalt.

— Faykan! Coboară scuturile imediat! E un şiretlic!

— Cine e?

Fireşte, semnalul pe care Quentin în transmitea din minte nu avea un tipar vocal recognoscibil.

— Faykan, vor să folosească arme laser – ştii ce înseamnă asta. Coboară scuturile înainte de a fi prea târziu!

În aparenţă, Faykan îl crezu. Doar câţiva ofiţeri şi conducători politici din structura de comandă a Ligii ştiau despre vulnerabilitatea scuturilor Holtzman.

— Scuturile jos! Toţi subcomandanţii, coborâţi scuturile *imediat!*

Deşi mulţi protestară, viceregele dădu încă un ordin categoric. Scuturile protectoare se stinseră doar cu o clipă înainte ca razele slabe şi ineficiente de energie să joace pe carcasele blindate, provocând doar pagube superficiale, nimic semnificativ, şi lăsând câteva urme de arsură.

Laserele se declanşară din nou, mai intense a doua oară, dar niciuna dintre navele Ligii nu-şi porni scuturile.

Faykan îşi dădu seama într-o clipă că misterioasa transmisie îi salvase pe toţi de anihilare.

— Cine e? Avem un aliat printre cymeci? Identifică-te!

Dante încă nu pricepuse ce făcuse Quentin.

— Ceva a mers îngrozitor de prost, dar avem alte metode de a continua asta…

Flota de atac a cymecilor se mişcă în masă, reîncărcând armele cu proiectil. Explozivii ar fi fost mortali, dacă vehiculele lui Faykan îşi ţineau scuturile stinse.

— Ia-ţi navele de-aici. Eu… sau vei fi…, spuse Quentin, apoi şovăi, temându-se să-şi spună numele. Ai încredere în mine. Fă-mă… să vărs iarăşi lacrimi de fericire!

Quentin spera că avea să fie de-ajuns ca fiul lui să-şi dea seama. Nu putea îndura să mărturisească totul – nu acum. Ar fi fost prea îngrozitor să te gândeşti că Armata Umanităţii era gata să organizeze o expediţie necugetată de salvare doar pentru el, atacând fortăreaţa cymecilor de pe Hessra ca să-l elibereze. Quentin nu voia aşa ceva. Voia doar ca Faykan să fugă înainte ca Dante şi navele lui puternice să-i măcelărească pe toţi.

— Tată! răspunse Faykan pe frecvenţa privată. Primero –

tu eşti? Credeam că ai fost ucis!

— Noi, familia Butler, nu suntem servitorii nimănui! strigă Quentin prin comunicator. Acum, *du-te!*

Când însoţitorii lui Dante se năpustiră lansând primele salve de explozivi, Quentin îşi dădu dintr-odată seama că nava lui putea servi drept armă. Nu avea lansatoare proprii, dar schimbă cursul, blocă motoarele pe acceleraţie puternică – şi zbură brusc în rândurile cymecilor, împrăştiindu-i ca un câine speriind un stol de porumbei. Navele cymecilor se învârtiră, evitându-l. În sistemul de comunicaţii, îi auzi vorbind, certându-se în legătură cu ce să facă.

Quentin viră, străduindu-se să se ciocnească de orice cymec pe care-l întâlnea, dar neocymecii erau mai pricepuţi să manevreze corpurile mecanice decât el. Ocolindu-l, începură să tragă focuri menite să-i avarieze sistemul de propulsie. Brusc, vorbele deveniră deformate când cymecii trecură pe comunicaţii codificate.

Loviturile ricoşară pe carcasă, iar Quentin forţă din ce în ce mai mult spre Dante. Jură să-şi dea viaţa, dacă putea să-l distrugă măcar pe unul dintre cei trei titani.

Dante mişcă în lateral corpul său de luptă mai mare, astfel încât Quentin reuşi doar să zgârie ambele nave într-un impact tangenţial. În timp ce vibraţia scrâşnea prin corpul neted de metal, Quentin simţi avaria, dar nu şi durere fizică. Nava lui reacţiona mult mai greoi acum, şi se întrebă câte stricăciuni provocase corpului său artificial.

Fu uşurat să vadă că forţa expediţionară a Ligii se retrăgea în dezordine, deşi nu se repliase complet.

— Plecaţi! Fugiţi de-aici sau veţi muri cu toţii! transmise din nou.

— Primero Butler trebuie să le fi spus ceva! zise Dante. Bruiaţi-i semnalele!

Un val de interferenţe îi întrerupse transmisiile următoare. Nu putea explica nimic, nu putea să ceară iertare sau măcar să-şi ia adio de la fiul lui. Dar făcuse ceea ce era necesar. Iar acum Liga avea să ştie că era încă în

viaţă!

Exploziile cymecilor nu fuseseră de ajuns ca să distrugă nava lui Quentin, dar provocaseră destule pagube cât să-i scoată din funcţiune motoarele şi să-l lase atârnând inert în spaţiu. Neajutorat şi incapabil de nimic. Un mod umilitor de a sfârşi, gândi el...

*

Cymecii fură nevoiţi să-l remorcheze înapoi pe Hessra, în timp ce Dante îi ţinea predici şi-l mustra pentru nesăbuinţă. Totuşi, Quentin era mulţumit de ceea ce reuşise să facă. După ce fusese neajutorat atâta vreme, dăduse o lovitură adevărată pentru cauza omenirii. Nici măcar o singură viaţă de om nu fusese pierdută în confruntare.

Odată ce Quentin avea să fie tras până pe Hessra, fără îndoială că generalul Agamemnon avea să-l închidă în containerul lui şi să-l supună la o veşnicie de stimuli de durere, asta doar dacă avea să-i permită lui Quentin să trăiască.

Dar realizarea merita...

Cele mai bune planuri evoluează în cursul desfăşurării. Când un plan are cu adevărat succes, capătă o viaţă proprie, complet deosebită de orice a intenţionat creatorul iniţial.

BASHARUL SUPREM VORIAN ATREIDES

Vor ştiuse întotdeauna că titanii erau încă în libertate şi că tatăl lui nu avea să stea liniştit o veşnicie, în special acum, că Omnius fusese făcut prizonier. De şaptesprezece ori de la sfârşitul Jihadului, Vor luase cuvântul în Parlamentul Ligii, insistând să fie lansată o operaţiune militară care să cureţe toţi cymecii de pe Hessra, dar nimeni altcineva nu văzuse urgenţa situaţiei. Se găseau uşor alte priorităţi…

Aveau să-l subestimeze întotdeauna pe Agamemnon!

După ce se întorsese în fugă de pe Wallach IX cu vestea atacului cymecilor şi a presupusei morţi a lui Quentin Butler, Porce Bludd sunase alarma. Aflaţi la scurtă vreme după recenta teroare a gâzelor piranha – împotriva cărora Vor avertizase şi de data asta Liga – şi după apariţia unei tulpini şi mai rele a Năpastei pe Rossak, Vor era sigur că guvernul putea fi în sfârşit zgâlţâit să iasă din indolenţă.

Măcar nu mai fu dat afară de-a dreptul… În ciuda aparentei tinereţi, reprezentanţii parlamentari ştiau că era o prezenţă veche, un veteran care supravieţuise tuturor camarazilor săi de arme. Ceru acţiuni imediate – care se traduseră în lungi luni de discuţii.

O întreagă escadrilă a Armatei Umanităţii dispăruse şi se presupunea că era distrusă. Acum, viceregele Faykan Butler se întorsese cu raportul alarmant că titanii ştiau despre slăbiciunea mortală a interacţiunii laser-scut, un secret care fusese păstrat atât de atent pe perioada întregului Jihad.

Iar Faykan raportase şi că propriul lui tată fusese transformat în cymec!

Vor clocotea gândindu-se la această ultimă atrocitate. În

sfârşit, măcar acum politicienii puteau fi urniţi să ia nişte măsuri, deşi se îndoia că acestea vor fi destul de rapide sau de serioase pentru gustul lui.

Simţea nevoia să scape de nebunia adunărilor cultiste zilnice ale lui Rayna, de şedinţele nesfârşite ale Parlamentului Ligii şi de sarcinile sale nesemnificative ca suprem bashar nominal al Armatei Umanităţii, în timp ce aştepta instrucţiuni de la guvern. *Cum s-a ajuns la asta?* O parte din el tânjea după zilele războiului deschis şi ale duşmanilor necontestaţi, când putea să ia de unul singur hotărârea de a lansa un raid devastator şi să lase consecinţele să se stingă pe nesimţite. Întotdeauna îl tachinase pe Xavier pentru că urma atât de strict regulile şi ordinele…

Când basharul Abulurd Harkonnen îl invită să viziteze un şantier arheologic arhaic din afara oraşului, Vor acceptă cu bucurie. Nou-promovatul ofiţer promise seninătate, aer proaspăt şi un loc unde puteau vorbi, lucruri de care amândoi bărbaţii aveau mare nevoie.

Deşi în aparenţă îşi luau puţin timp liber, starea lor de spirit era serioasă. De-acum, Abulurd arăta chiar mai în vârstă decât mentorul său, care-l trata ca pe un frate mai mic. Leronica fiind moartă de atâţia ani, Vor nu-şi mai bătea capul cu machiajul de îmbătrânire sau cu nuanţele artificiale de cenuşiu în părul negru. Dar ochii îi îmbătrâniseră, în special acum, când ştia ce face de fapt Agamemnon.

Şantierul arheologic se afla pe versantul însorit al unui deal, la o oră de mers spre nord din Zimia, cu maşina de teren. Şoferul militar, un bătrân veteran al Jihadului care suferise răni grave la piept pe Honru, le spuse de mai multe ori celor doi ofiţeri cât de mult şi-ar fi dorit să poată încă servi în armată şi cum se ruga sfintei Serena în fiecare zi. Avea o insignă mică, parţial acoperită, care arăta că simpatizează cu mişcarea lui Rayna. Şoferul îi lăsă la şantier şi conduse maşina până la o zonă umbrită, unde putea să-i aştepte.

Cei doi bărbaţi se plimbară singuri prin şantierul arheologic izolat. Citind inscripţiile şi evitând adevăratele lui gânduri, Abulurd spuse:

— Regiunea asta a fost locuită cândva de budislamici, înainte de a fi eliberaţi după generaţii de sclavie şi de a pleca să se stabilească pe planetele nealiate…

— Tatăl tău nu va fi eliberat niciodată din sclavie, murmură Vor, lăsând să cadă peste ei o perdea de tăcere rezervată.

Ca cymec, Quentin Butler n-ar fi putut să se întoarcă niciodată acasă.

Amândoi stăteau cu ochii aţintiţi la ruinele tocite de timp, şi Abulurd făcu o încercare lipsită de entuziasm de a citi prezentările şi semnele, poticnindu-se uneori în recitare, când nefericirea apărea de dincolo de faţadă.

— După ce au întors spatele civilizaţiei noastre, zensunniţii şi zenşiiţii au intrat într-o lungă perioadă întunecată; până în zilele noastre, cea mai mare parte dintre ei trăiesc ca primitivi pe planete îndepărtate.

Miji ochii, citind placa în lumina soarelui.

— S-a găsit aici şi olărie muadru…

— Cogitorii au o oarecare legătură cu muadru, zise Vor. Iar Vidad e singurul care mai trăieşte…

Pomenirea lui Vidad îl făcu să se gândească la Serena şi la moartea ei.

Nimeni dintre cei în viaţă nu avusese de-a face atât de mult cu titanii, sau nu avea atâtea resentimente împotriva lor. Agamemnon îl crescuse, îl instruise şi-l învăţase tactică – totul pentru ca Vor să-i poată asupri cândva pe sclavii umani. Dar el întorsese aceste cunoştinţe împotriva maşinilor gânditoare, în timpul Jihadului, învingându-i mereu pentru că folosea informaţii din interior. Acum, Vor avea şi mai multe informaţii din interior despre Agamemnon, şi avea intenţia să le folosească într-un mod foarte diferit.

Cei doi bărbaţi se aşezară pe o grămadă de moloz şi împărţiră nişte gyrak ambalate, sandvişuri făcute de

localnici folosind pâine de tărâţe şi carne foarte condimentată. Făcură mâncarea să alunece cu sticle de bere salusană rece.

Vor nu vorbi prea mult, având mintea plină de preocupări importante. Avu un frison, aducându-şi aminte de teribila „răsplată” pe care i-o promisese cândva generalul cymec. *Dacă n-aş fi fugit de pe Pământ cu Serena şi Ginjo, Agamemnon m-ar fi transformat şi pe mine în cymec. La aşa tată, aşa fiu…*

Din punctul de vedere al unui conducător militar, Vor făcuse tot ce putea pentru Ligă. Rasa umană istovită nu avea nici energia, nici entuziasmul pentru încă o luptă îndelungată. Mult după criză, destui conducători erau îngroziţi să se gândească la holocaustul nuclear pe care-l condusese împotriva lumilor sincronizate, ruşinaţi de ceea ce făcuseră. Cei mai mulţi dintre oameni nu-şi aduceau aminte de urgenţă, de orori, de imperativele din acele zile primejdioase. Plecau doar capul în memoria miliardelor de sclavi umani care fuseseră ucişi ca nişte simpli spectatori în timpul anihilării lui Omnius. Nu-şi aminteau că multe alte miliarde ar fi murit în schimb dacă maşinile gânditoare ar fi reuşit.

Vor văzuse de mult prea multe ori cât de schimbătoare putea să fie istoria…

Acum, că Agamemnon se întorsese în sfârşit să provoace din nou masacre, Vor simţea că mai are de dus încă o luptă – singur, fără nimeni care să-l bată la cap.

Scrâşnind din dinţi, Vor se uită la Abulurd şi spuse:

— Ştiu ce am de făcut. O să am nevoie de ajutorul tău şi de confidenţialitate totală.

— Desigur, domnule bashar suprem.

Se apucă să-i explice lui Abulurd cum avea intenţia să scape de Agamemnon, o dată pentru totdeauna…

Poartă întotdeauna în minte inevitabilitatea sfârşitului. Numai după ce ai acceptat faptul că o să mori poţi atinge cu adevărat măreţia şi poţi ajunge la cele mai mari onoruri.

MAESTRUL SPADASIN ISTIAN GOSS

Abulurd Harkonnen stătea în rândul din faţă al oaspeţilor invitaţi, în impunătoarea Sală a Parlamentului, etalându-şi cu mândrie însemnele de bashar de pe umeri şi de pe piept. Participanţii la ceremonie, un amestec de conducători militari şi politici, stăteau alături murmurând, fără un entuziasm prea vizibil.

Basharul suprem Vorian Atreides ceruse să vorbească adunării, promiţând un anunţ important – aşa cum făcuse deseori înainte. Totuşi, din cauză că dăduse atât de multe avertismente cumplite şi previziuni pesimiste nesfârşite de-a lungul anilor, demnitarii nu mai arătau prea mult interes pentru vorbele sale. Erau la curent cu noile prădăciuni ale cymecilor, iar gâzele piranha le amintiseră că Omnius rămânea o ameninţare; evident, se aşteptau ca bătrânul veteran să-i muştruluiască pentru lipsa de prevedere.

Abulurd cunoştea totuşi adevăratul motiv al discursului basharului suprem. Stătea pe scaun, respirând uşor şi păstrându-şi calmul – un model de bună cuviinţă.

În cea mai mare parte a dimineţii, Abulurd fusese absorbit de munca lui din laboratorul de lângă conacul administrativ al Marelui Patriarh.

Potrivit dispoziţiei date de basharul suprem, echipa de ingineri continua să demonteze şi să analizeze gâzele piranha mortale, activând câteva dintre ele în condiţii atent controlate. Cercetătorii socoteau că aveau acum câteva mijloace posibile de apărare, dacă Omnius s-ar hotărî să folosească din nou micile maşini feroce. Deja, doi dintre ingineri construiseră un prototip de perturbator – nu la fel cu generatoarele de impuls Holtzman, ci o simplă baliză care urma să supraîncarce şi să zăpăcească programul de bază al gâzelor.

Abulurd se schimbase de hainele de laborator şi-şi pusese pentru eveniment uniforma militară. Deşi aceasta nu era cerută de cod, o făcea din respect, pentru a-l onora pe basharul suprem.

Îndată ce uşile înalte se deschiseră şi fu anunţat Vorian Atreides, Abulurd sări în picioare şi salută. Văzând asta, ceilalţi ofiţeri ai Armatei Umanităţii îi urmară exemplul; în câteva clipe, restul spectatorilor din sala adunării se ridicară, întâi câte puţini deodată, apoi toţi într-un val.

Cu chipul indescifrabil, Vorian păşi mândru pe culoarul lat. Alesese să apară măreţ şi impunător, cu o colecţie extravagantă de barete, medalii şi însemne de grad binemeritate, obţinute în deceniile de serviciu militar. Zornăia în timpul mersului, iar greutatea tuturor simbolurilor serviciului părea pe cale să-i sfâşie ţesătura cămăşii. Uniforma, deşi proaspăt călcată, părea să aibă o umbră de murdărie şi de sânge la cusături, ca şi cum ţesătura, ca şi omul însuşi, nu putea fi niciodată complet curăţată.

Aruncă o privire către locul unde se afla Abulurd; ochii li se întâlniră, iar mai tânărului ofiţer îi crescu inima.

Basharul suprem îşi ţinea capul sus şi umerii drepţi, în timp ce urcă treptele către scena unde prezida viceregele Faykan Butler, alături de Marele Patriarh. Uniforma de toate zilele a lui Xander Boro-Ginjo era ţipătoare şi plină de zorzoane inutile.

— Domnule bashar suprem Atreides, îţi urăm bun-venit la lucrările noastre, zise Faykan. Ne-ai chemat aici pentru un anunţ vital? Suntem cu toţii interesaţi să auzim ce ai de spus.

— Şi veţi fi cu toţii recunoscători pentru că am intenţia să fiu scurt, replică Vor.

Câţiva reprezentanţi din primul rând chicotiră.

— În această lună, am împlinit o sută treizeci de ani petrecuţi ca soldat al omenirii…

Făcu o pauză ca să lase numărul să-şi facă efectul.

— Asta înseamnă mult peste un secol de luptă împotriva

duşmanului şi de contribuţie la apărarea Ligii Nobililor. Deşi s-ar putea să par încă tânăr şi puternic şi deşi îmi păstrez sănătatea şi capacităţile, mă îndoiesc că vreo persoană din această adunare ar contesta faptul că am servit destul timp…

Îşi roti încet ochii peste spectatori, fixându-şi în cele din urmă privirea asupra viceregelui,

— În mod efectiv, vreau să demisionez imediat din funcţia mea din Armata Umanităţii. Cu nouăsprezece ani în urmă, Jihadul a fost declarat încheiat. Perioada mea de luptător s-a terminal şi ea. Îmi voi lua puţin timp pentru mine şi apoi mă voi întoarce să lucrez cu un grup operativ, pentru a spăla numele lui Xavier Harkonnen!

Faykan răspunse repede şi cu calm, ca şi cum ar fi ştiut tot timpul ce intenţiona să spună Vor:

— Vorbesc în numele tuturor celor adunaţi aici… Recunoaştem că ne-ai dăruit o viaţă lungă de serviciu credincios. Ne stau în faţă noi provocări, cu cymecii şi cu Omnius drept adversari, dar munca nu se încheie niciodată. Se pare că vom avea mereu nevoie să ne ocupăm de duşmanii omenirii, iar un singur om nu poate rezolva toate problemele, indiferent cât de mult încearcă. Vorian Atreides, te poţi odihni, te poţi retrage şi poţi face cum doreşti, dar lasă-ne pe noi ceilalţi să continuăm munca. Mulţumim pentru serviciul exemplar. Meriţi toată onoarea şi tot respectul pe care ţi le putem oferi…

Viceregele începu să aplaude, iar Marele Patriarh bătu din palme ascultător. În scurt timp, toţi cei din sala adunării se alăturară în picioare ovaţiilor răsunătoare. Atras în aplauzele ca un tunet, Abulurd îşi privea mentorul, simţind că e gata să se cufunde în emoţie, mândru şi trist în acelaşi timp. Marele Patriarh îi dădu lui Vor o binecuvântare protocolară.

Basharul suprem salută din cap pe toată lumea, şi numai Abulurd ştia că avea de fapt intenţia să continue lupta, deşi într-un fel pe care Liga n-ar fi fost niciodată dispusă să-l scuze. Când Vor fu escortat afară din clădirea voluminoasă

a Parlamentului, însoţit de aclamaţii, felicitări şi aplauze, Abulurd îl urmă, sperând că va avea ocazia să-şi ia rămas-bun de la omul care făcuse atât de multe pentru el.

Totul în legătură cu anunţul şi cu răspunsul fusese plin de respect, aşa cum se cuvenea, şi totuşi reacţia lui Abulurd era una de amărăciune. După toate lucrurile bune pe care le făcuse Vor pentru Ligă, şi în ciuda faptului că talentele lui nu scăzuseră câtuşi de puţin, nici măcar o singură persoană din încăpere nu făcuse nici cea mai mică încercare de a-l convinge să nu renunţe. Erau bucuroşi să-l vadă plecat…

Moartea poate fi un prieten, dar numai dacă vine în vizită la timpul potrivit.

Text navacreştin
(traducere contestată)

Pierdută în febră, Raquella visa despre vise, despre imagini şi despre speranţele strămoşilor ei, atât de sclipitori în tinereţe şi atât de şterşi şi de jalnici în realitatea neîndurătoare. Chiar şi misteriosul ei bunic, Vorian Atreides, era acolo, şi Karida Julan, bunica ei, femeia care-l iubise pe Vorian… aşa cum erau numeroşi bărbaţi, femei, eroi, laşi, conducători şi conduşi. Şi Mohandas Suk.

De undeva, auzea picurând apă… sau alt lichid… ticăind ca trecerea timpului. Simţea că trupul său fizic se scurgea încetul cu încetul, reunindu-se cu ecosistemul etern al planetei.

Rossak.

Nu se aşteptase niciodată să moară într-o lume atât de ciudată. Raquella nu se născuse aici, nu avea nicio legătură cu Rossak şi n-ar fi venit niciodată în acest loc, dacă n-ar fi fost reapariţia Năpastei şi nevoia ei de a ajuta.

Se simţea în derivă, amorţită, fără nicio senzaţie tactilă pe piele, fără să fie în stare să se mişte. Era ca şi cum ceva gros şi greu îi acoperea trupul; mai mult, simţea că-i smulge viaţa din ea. Era chiar retrovirusul? Sau responsabilităţile sale imposibile? Cu mare dificultate, reuşi să tragă în piept o gură de aer profund hrănitoare.

Jimmak Tero o dusese undeva, un loc ascuns adânc în jungla violet-argintie. Abia dacă era conştientă în acel moment şi-şi amintea numai sunetele şi mirosurile umede, zăpăcitoare. Acum n-avea nici cea mai mică idee unde era.

În ciuda larmei continue din minte şi din trup, Raquella încercă să se calmeze. *Totul e bine. Am făcut mult bine. Mohandas şi cu mine am ajutat victimele molimei. Merita să-mi sacrific viaţa în folosul lor.*

Cu multă vreme în urmă, pe Parmentier, Vorian Atreides

spusese că e mândru de ea; ţinuse mereu minte acel comentariu amabil, bucurându-se de emoţia pe care acest străin, dovedit în final bunicul său, o simţise pentru ea. Vor o vizitase de multe ori în anii care trecuseră de atunci şi-i dăruise afecţiunea şi sprijinul lui neclintit. Acum, că îl cunoştea şi ţinea la el, respectul şi mândria eroicului său bunic însemnau foarte mult pentru Raquella. Basharul suprem al Armatei Umanităţii era un om important, faimos. Trecuse prin multe greutăţi ca s-o găsească şi până la urmă dăduse de ea, dar în vreme de molimă.

În timp ce se lupta să stăpânească valurile de durere care-i străbăteau corpul, Raquella avea nevoie de toată energia ca să continue să respire. Se concentră asupra sunetului picăturilor, se agăţă de zgomotul ritmic, şovăind la graniţa lucidităţii şi a vieţii. *Vie.* Respiraţie. *Pic.* Respiraţie.

Raquella se întoarse cu gândul în trecut, amintindu-şi de oazele de fericire într-un deşert de tumult. Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii muncind, căutând, înfăptuind, foarte puţin din ea bucurându-se de surprizele plăcute pe care Dumnezeu le presăra pe ici, pe colo. Dar Raquella *schimbase* nişte lucruri, şi asta ar trebui să fie de ajuns pentru o singură persoană. Se simţea obosită, aproape gata să dea drumul firelor subţiri ca o legau de existenţă.

Sunetul picăturilor deveni mai puternic. Simţi ceva pe faţă, o umezeală rece, şi luă o înghiţitură fără să vrea. Nu era prima înghiţitură, îşi dădu seama. De când se afla aici? Apa îi făcuse ceva… sau ea făcuse ceva apei. O senzaţie stranie.

Raquella se foi, deschise ochii şi văzu faţa lată, candidă, a lui Jimmak, care stătea în genunchi lângă ea, stropindu-i cu apă obrajii şi fruntea. Se lumină cu o bucurie fără margini când o văzu trează.

— Sunt băiatul doctor. Fac treabă bună…

Văzu că stătea întinsă pe solul argilos, lângă un bazin liniştit ca o oglindă. Rădăcini, pereţi şi un tavan de pământ îi arătau că se afla într-o peşteră slab luminată. Raze de

lumină intrau pieziş prin găurile din tavan, filtrate de praf. Pânze de păianjen, rădăcini păroase şi viţe groase de plante parazite intrau prin tavanul jos până la podea.

Ciuperci albăstrui fosforescente se agăţau de pereţii de piatră. Apa picura din tavan şi se scurgea în linişte în bazin, fără să tulbure suprafaţa. Auzea ecouri de voci, şi observă doi oameni ciudaţi pe partea cealaltă a apei. Amândoi aveau corpuri deformate, contorsionate. Unul dintre ei, o fată subţire ca o trestie, arăta spre ea.

— Cred că doamna doctor e vindecată.

Vorbele lui Jimmak erau lente.

— Febra s-a dus, dar ai dormit mai departe. Am pus pe tine mai multă apă minerală. Chiar ai băut puţin. Asta a ajutat foarte mult.

Raquella avu un fior, dându-şi seama că hainele ei de lucru din spital erau leoarcă. Observă targa suspensoare abandonată plutind în apropiere, acolo unde o lăsase Jimmak după ce-o adusese aici. Citise despre locuri ca acesta, scobituri formate prin dizolvarea calcarului. Mintea şovăitoare căută termenul… O dolină.

Pe un ton de scuză, Jimmak spuse:

— Te-am pus în apă vindecătoare. Prietenii mei şi cu mine. Te-am lăsat înmuiată o zi întreagă. A spălat febra.

— Apă vindecătoare?

Raquella îşi dădu seama că se simţea ciudat de plină de energie.

— Loc special.

Zâmbi.

— Numai rău-născuţii îl ştiu.

— Eşti foarte deştept, Jimmak.

Cuvintele erau grele în timp ce le forţa să iasă, dar părea să capete putere.

— Ai ştiut exact ce să faci ca să mă ajuţi. N-am crezut că o să supravieţuiesc…

— Am adus haine uscate şi pături, zise Jimmak. Pentru tine.

— Mulţumesc. Cred… o să mă simt mai bine cu haine

uscate, curate.

Ale ei erau reci şi lipicioase.

Ajutată de câteva femei rău-născute, care erau izbitor de diferite de magicienele înalte, de o perfecţiune glacială, Raquella intră într-un pasaj lateral întunecos şi se schimbă într-o robă neagră, largă şi curată. Îşi puse veşmintele ude în cutia de sub targa suspensoare, apoi se întoarse clătinându-se, se ghemui pe podeaua rece, lângă îndatoritorul Jimmak şi se înfăşură într-una dintre păturile uscate.

Arătă spre grupul de oameni diformi, curioşi şi timizi.

— Cine sunt oamenii ăştia, Jimmak? De ce trăiesc aici?

— Magicienele ne aruncă în junglă. Speră că monştrii or să ne mănânce…

Zâmbi larg.

— Dar noi avem locuri secrete. Ca ăsta.

Razele de soare dansau pe apa din dolină, transformând camera într-un mediu alinător, magic, departe de ura şi dispreţul femeilor perfecte, telepate.

— Magicienele nu vin aici. Nici măcar oamenii de la VenKee, care iau plante şi ciuperci.

Jimmak se ridică drept în picioare.

— Apa e specială. Acum, magicienele mor, dar rău-născuţii rămân vii.

Raquella nu putea nega că ceva o vindecase, probabil apa din dolină. Îngrijise destui pacienţi, cunoştea stadiile noii Năpaste şi îşi dădea seama că nimeni nu supravieţuise vreodată după ce atinsese abisul în care căzuse ea. Retrovirusul o trimisese cu siguranţă într-o spirală fatală înainte ca Jimmak să o ia din oraşul din stâncă. Ar fi murit.

Dar nu se putea spune ce fel de impurităţi chimice se dizolvaseră în infuzia acestui bazin subteran. Nu se uită la Jimmak să ceară explicaţii tehnice. Nu era surprinzător că o combinaţie de toxine şi de produse naturale secundare se puteau dovedi mortale pentru retrovirusul molimei.

Această apă oferea cheia.

Mohandas şi echipa lui lucraseră fără odihnă în

laboratoarele orbitale izolate de la bordul lui *Recovery,* dar orice tratament eşuase până acum. Dacă putea să stabilească impuritatea cheie din dolină, să o reproducă şi să o distribuie populaţiei suferinde din oraşele din interiorul falezei, atâtea victime puteau fi salvate…

Valul brusc de speranţă o făcu să se simtă ameţită şi dezorientată în corpul slăbit. Cu paşi nesiguri, se duse spre marginea bazinului subteran liniştit.

— Putem aduce aici alţi oameni bolnavi ca să-i vindecăm. Mulţumesc că mi-ai arătat asta, Jimmak.

Rău-născuţii se dădură înapoi auzind sugestia ei, ascunzându-se în întuneric, şoptind şi gemând. Alarmat, Jimmak scutură energic din cap.

— O, nu, nu poţi să faci asta. E locul nostru special de vindecare.

Raquella se încruntă.

— Îmi pare rău, Jimmak – dar toţi oamenii aceia mor. Asta ne dă o şansă să-i vindecăm. Sunt doctor. Nu pot să nu iau în seamă o asemenea şansă.

Jimmak se înroşi la faţă, devenind din ce în ce mai agitat.

— Magicienele or să fure apa magică. Or să ne omoare pentru că am ascuns-o.

— Nu, Jimmak. Asta nu…

— Magicienele vor mereu să ne omoare. Vor să cureţe…

Se strădui să-şi amintească vorbele pe care i le aruncase mama lui.

— Să cureţe… rezerva de gene.

Raquella ar fi vrut să-l contrazică, dar o văzuse pe Ticia Cenva şi ştia cât de reci şi de crude puteau fi magicienele. Dacă era descoperit acest izvor subteran, magicienele şi prospectorii de substanţe farmaceutice ai VenKee ar năvăli în roiuri şi ar distruge unul dintre puţinele locuri pe care aceşti bieţi neadaptaţi le aveau pentru ei. Un loc de vindecare.

Disperarea se citea clar pe faţa Raquellei.

— Zeci de mii de inşi mor deja, nu doar magicienele, ci toţi oamenii de pe Rossak. Toată lumea. I-ai văzut,

Jimmak… Nu ştim cum să-i salvăm – dar ceva din apa asta are efectul farmaceutic potrivit.

Oftă.

— Bine, atunci… Am nevoie să duc o mostră de apă doctorului Suk. În felul ăsta n-o să trebuiască să-i mai aduc aici, la dolina voastră preţioasă!

Din apă, Mohandas ar trebui să reuşească să descompună impurităţile şi să izoleze substanţa chimică eficace înainte de a fi prea târziu pentru populaţia rămasă pe Rossak. Nimeni altcineva n-ar fi trebuit să ştie despre această dolină sau despre proprietăţile ei curative. N-avea să dezvăluie niciodată de unde venea – măcar atâta lucru putea face pentru Jimmak…

Din ce în ce mai agitat, Jimmak strigă:

— Nu poţi să spui nimănui! Or să vrea să ştie de unde ai apa. NU!

Ochii lui erau disperaţi.

Raquella se uită la chipul nevinovat al lui Jimmak, la trăsăturile rotunde şi la smocul de păr. Ştia că nu l-ar putea face niciodată să se răzgândească, şi îi datora viaţa tânărului. Şi totuşi, erau atâtea alte victime…

— Promite, doamnă doctor. Promite!

Ceilalţi rău-născuţi încă se uitau la ea cu nervozitate, unii cu priviri agresive, ca şi cum s-ar fi gândit s-o omoare înainte de a-i trăda. Dacă nu-i convingea, n-ar fi lăsat-o niciodată să plece. Şi-atunci, nu i-ar fi putut spune lui Mohandas despre remediu…

— Bine, Jimmak. Promit. N-o să aduc oameni aici!

Dar ce cântărea mai mult pentru loialitatea ei – să-i salveze pe cei bolnavi şi muribunzi sau să-şi ţină cuvântul? Prea multe vieţi atârnau în cumpănă. Nu voia să se dezonoreze… şi totuşi, nu exista nicio îndoială ce hotărâre trebuia să ia. Chiar dacă trebuia să-l păcălească, nu le putea refuza tuturor acelor oameni infectaţi şansa de a se vindeca.

Sigur, nevoile unei populaţii pe moarte atârnau mai mult decât dorinţele câtorva rău-născuţi. Avea să-i apere pe

Jimmak şi pe însoţitorii lui cât mai mult posibil, dar nu-i putea refuza lui Mohandas acest indiciu. Trebuia să-i ducă măcar o mostră de apă…

Şi exista o cale.

Rău-născuţii o priviră cu ochi de şoim, o ţinură departe de bazin, ca şi cum s-ar fi temut să nu fure o sticlă de lichid. Raquella oftă, se întinse pe targa suspensoare şi-i spuse că era gata. Jimmak o legă la ochi, iar ea îl simţi împingând-o afară din cavernă.

— Promite-mi că n-o să spui la nimeni despre locul ăsta, imploră el, cu gura atât de aproape de urechea ei, încât îi simţi răsuflarea caldă.

— Ai cuvântul meu!

Cind Raquella se întoarse în încăperile aglomerate din faţada falezei, magicienele în robe negre se adunară în jurul ei pline de uimire. Chiar şi Ticia Cenva arătă o mare surpriză, văzând-o încă în viaţă.

— Te-ai întors din morţi – şi eşti vindecată! exclamă tânăra Karee Marques, fără să le bage în seamă pe celelalte. Dar cum?

— Nu contează, răspunse Raquella, observând o privire de dezaprobare severă pe chipul Ticiei. S-ar putea să fi găsit cheia de a-i salva pe ceilalţi…

Un plan bun este flexibil, şi rezultatele neaşteptate sunt acceptabile… presupunând că sunt destul de spectaculoase.

YOREK THURR,
jurnal secret de pe Corrin

După atâţia ani printre maşinile gânditoare, Yorek Thurr aproape că uitase fiorul aplicării talentelor sale speciale de pândă şi infiltrare.

Pentru o mare parte din „prima viaţă” pe care-o petrecuse în Liga Nobililor, elaborase tehnici sofisticate de minciună şi de observaţie pentru Poliţia Jihadului. Putea spiona oriunde dorea, putea ucide un om într-o sută de feluri diferite… Dar după ce fusese conducător necontestat al planetei Wallach IX şi apoi trăise ca oaspete răsfăţat pe Corrin, măiestria lui Thurr se atrofiase.

De aceea, fu încântat să observe, când se strecură noaptea târziu în conacul administrativ al Marelui Patriarh, că încă mai avea abilităţile necesare. Gărzile patrulau curtea, iar sisteme primitive de securitate monitorizau ferestrele şi intrările. Dar aceste dispozitive electronice de supraveghere şi senzorii de avertizare din perimetru erau la fel de uşor de păcălit ca şi santinelele somnoroase, neglijente.

În timpul petrecut la Jipol, Thurr îşi făcuse obiceiul de a nu dormi şi de a nu sta treaz mereu la aceleaşi ore din zi. Îşi modifica programul, stând treaz zile întregi sau luându-şi doar câteva ore de somn în buncăre. Iblis Ginjo crezuse că era o manifestare amuzantă de paranoia, dar Thurr nu se juca.

Una dintre ferestrele mici, înalte, era deschisă, şi Thurr reuşi să se târască pe o bordură de la acoperiş, lăsându-se în jos până la nivelul ferestrei, şi-şi strecură picioarele înăuntru prin deschizătura îngustă. Strângându-şi umerii, alunecă înăuntru ca un ţipar şi căzu fără zgomot pe podeaua de marmură. Traversă tiptil sala către

apartamentul deschis al lui Xander Boro-Ginjo.

Când găsi dormitorul Marelui Patriarh, caraghiosul era singur, sforăind încetişor în pat, lângă o fântână care bolborosea şi care înăbuşi apropierea furişată a lui Thurr. Poate că Xander pur şi simplu nu era destul de interesant ca să aibă vicii complicate… Acest Mare Patriarh cocoloşit, care căpătase colanul funcţiei prin insistenţele bunicii sale, nu merita să comande rămăşiţele omenirii supravieţuitoare. Aveau nevoie de un vizionar ca Yorek Thurr, cineva cu îndrăzneală, viziune şi inteligenţă.

Thurr se aplecă deasupra bărbatului corpolent adormit, ca o mamă pe cale să-i dea copilului un sărut de noapte bună. Alungă bâzâitul sâcâitor din cap, concentrându-se asupra aceea ce trebuia să facă.

— Trezeşte-te, Xander Boro-Ginjo, ca să putem trece la treabă. Asta e cea mai importantă audienţă din viaţa ta!

Marele Patriarh pufni şi se ridică în capul oaselor, gol. Când gura i se deschise ca să bolborosească o întrebare, Thurr întinse cu calm micul recipient din mână şi împroşcă un jet de lichid cu miros înţepător în gura deschisă a bărbatului şi pe gât. Xander tuşi şi râgâi, apucându-se de laringe. Ochii mari îi ieşiră din cap, de parcă s-ar fi temut că tocmai fusese înjunghiat cu stiletul unui asasin.

— Nu e otravă, zise Thurr, doar o substanţă care să-ţi neutralizeze coardele vocale. Poţi şopti, aşa că vom avea o discuţie necesară, dar nu pot să te las să ţipi. Chiar şi gărzile tale incompetente ne-ar deranja prea mult. E destul de greu să te concentrezi în epoca asta…

Îşi frecă pielea netedă a capului.

Xander icni şi şopti, storcând în sfârşit nişte vorbe răguşite.

— Ce? Cine…?

Thurr se încruntă.

— Ţi-am *spus* cine sunt. Cum e posibil să uiţi atât de multe în doar câteva zile? Am avut o discuţie chiar la tine în birou. Nu-ţi aduci aminte de mine?

Boro-Ginjo făcu ochii mari. Scoase un strigăt şoptit către

gărzile sale, dar cuvintele nu fură mai mult decât un chiţăit.

— Încetează să-mi mai iroseşti timpul, se pregătesc schimbări mari în seara asta. Analele istoriei Ligii îşi vor aminti de asta ca de un moment de cumpănă al existenţei umane…

Thurr zâmbi.

— N-ar trebui să mă dai afară înainte de a afla ce-ţi ofer. Am trăit mulţi ani pe Corrin şi aduc informaţii vitale despre Omnius. Cunosc secrete despre maşinile gânditoare, care s-ar putea dovedi cruciale pentru supravieţuirea noastră.

Xander deschidea şi închidea gura ca un peşte scos din apă.

— Dar… dar maşinile nu mai sunt o ameninţare. Sunt prizoniere toate pe Corrin!

Thurr ar fi vrut să-l plesnească.

— Omnius e *întotdeauna* o ameninţare.

Întreaga lui viaţă, întreaga bază a puterii lui Thurr, raţiunea lui de a exista, atârnaseră de conflictul Jihadului. Iar acum, dacă Liga credea într-adevăr că ultimele maşini gânditoare fuseseră neutralizate, trebuia să găsească o cale de a-şi lăsa amprenta. Mai mult decât orice, Yorek Thurr nu voia să devină *nesemnificativ.*

Xander şopti iarăşi după gărzi, iar Thurr îl lovi peste obrazul cărnos, lăsându-i o urmă de un roşu aprins. Marele Patriarh se cutremură de furie. Individul răsfăţat nu fusese probabil niciodată tratat aşa…

Calm, Thurr se duse la biroul de lângă patul lui Xander şi, cu multă veneraţie, ridică lanţul cu zale împletite al funcţiei, pe care Marele Patriarh îl purta de obicei pe umeri.

— Am desenat chiar eu modelul, împreună cu văduva lui Iblis Ginjo, spuse el, privindu-l cercetător pe bărbatul înspăimântat, care încă stătea rezemat în patul lui, fără glas.

— După ce Iblis a fost asasinat de Xavier Harkonnen, ne-am întâlnit în sesiune de urgenţă ca să discutăm cum să conducem Jihadul şi să ţinem Liga Nobililor pe drumul drept. Din cauza politicii, şi pentru că poporul ar fi acceptat-

o mai uşor, Camie a insistat să devină succesoarea soţului ei, promiţând că eu voi fi următorul. Dar după zece ani, i-a înmânat colanul fiului ei, Tambir. Nu s-a consultat cu mine, a luat pur şi simplu hotărârea, prin decret…

Nările îi fremătau.

— Eram alb ca varul. Am ameninţat că o omor… N-a făcut decât să râdă de mine. După tot ce înfăptuisem pentru armata Jihadului, după ce-am menţinut rasa umană puternică împotriva maşinilor gânditoare – m-a trădat! Aşa că… mi-am schimbai alianţele.

Încruntându-se, făcu să zornăie colierul ornamentat.

— Oricum, ăsta, după toate drepturile, e al meu acum. Trebuie să-ţi dai demisia.

— Nu… Nu pot să-mi dau demisia ca lider spiritual al Ligii, zise Xander cu vocea lui şoptită. Succesiunea nu se produce aşa. Nu înţelegi politica, domnule.

— Atunci, o să scap de tine în alt fel. Dar mai întâi întreabă-te ce-ai făcut *tu* pentru rasa umană? Cum ai adus *tu* foloase Ligii ca Mare Patriarh? Răspunsul este evident…

Dezbrăcat, Xander se dădu jos din pat şi încercă să fugă ca o vacă neîndemânatică. Dar Thurr se deplasă cu iuţeala unei nevăstuici, prinzându-l din urmă. Cu o izbitură puternică în stern, îl împinse înapoi pe marginea patului, unde Xander se poticni şi se întinse.

— Hm, înţeleg atunci că asta-i decizia ta.

Thurr stătea lângă durduliul Mare Patriarh, care tremura de frică. Luând aproape poziţia fetusului, arăta neajutorat, gata să plângă. Cu falsă îndrăzneală, Xander scânci:

— Nu mi-e frică de tine! Nu poţi să mă omori – sunt Marele Patriarh!

Thurr închise ochii pe jumătate, încruntându-şi fruntea tăbăcită.

— Nu înţelegi, Xander, că eu am pus la cale atât gâzele ucigaşe pe care Omnius le-a dezlănţuit în Zimia, cât şi Năpasta însăşi? Sunt personal responsabil pentru mai multe morţi decât oricare altă fiinţă umană în istorie. Până acum, trebuie să fi omorât o sută de miliarde de oameni!!!

Marele Patriarh se ridică din nou în picioare, clătinându-se, într-o încercare patetică de a fugi, dar Thurr întinse mâna şi-l apucă de încheietură. Îl trase spre el, apoi înfăşură braţul în jurul gâtului moale cu un gest destins, aproape iubitor. În timp de Xander bolborosi, el apăsă, întărind strânsoarea, apoi smuci cu brutalitate spre spate până auzi trosnetul şirei spinării. Continuă să-l ţină pe bărbatul grăsuţ până când acesta încetă să tresară şi să se zbată.

— Aşa, asta face o sută de miliarde *plus unul*...

După ce-l lăsă pe Marele Patriarh să cadă pe cearşafuri, Thurr îşi aşeză cu mândrie colanul în jurul gâtului, apoi dispăru din nou în noapte. Când alarmele răsunară în sfârşit în tot oraşul, câteva ore mai târziu, încă era îmbujorat de exaltare şi plin de planuri privind schimbările pe care le va face când va prelua controlul.

În primul rând, securitatea va trebui mărită.

Înainte de a exista trădare, trebuie să existe încredere.
BASHARUL SUPREM VORIAN ATREIDES,
mesaj privat către Abulurd Harkonnen

Vorian Atreides se duse singur în căutarea tatălui său titan. Ştia că nu putea avea încredere în Liga letargică, nici chiar atunci când criza era atât de limpede. Avea să se ocupe însă de ameninţarea cymecilor. Personal.

Cu inima grea, îl lăsă în urmă pe Abulurd, cu instrucţiuni să continue să lucreze la apărarea împotriva gâzelor maşini, în timp ce confrunta şi consemnările istorice care puteau fi folositoare pentru spălarea numelui lui Xavier Harkonnen. Până acum, grupul operativ al Ligii nu făcuse prea multe ca să examineze problema...

Când îşi luă zborul cu *Călătorul Visurilor,* îşi dori să se fi putut duce încă o dată pe Caladan, doar ca să-şi vadă fiii. Aceasta era destinaţia pe care o dăduse Ligii, dar nu una reală. Dacă Estes şi Kagin ar fi intuit că ceva nu era în regulă, s-ar fi simţit obligaţi să încerce să-l convingă să renunţe la planul lui. Sau poate că i-ar fi acceptat vizita doar de formă, ar fi vorbit despre lucruri neînsemnate şi ar fi aşteptat ca el să plece, ca să se poată întoarce la rutina de zi cu zi.

Măcar nu-l urau, aşa cum îşi ura el tatăl.

Vor nu mai văzuse niciodată un loc atât de mohorât ca Hessra. În timpul călătoriei solitare la comenzile familiare ale *Călătorului Visurilor,* revăzuse holofilmele de la vizita Serenei Butler la cogitorii din Turnul de Fildeş, dar nici chiar aceste imagini nu-l pregătiseră pentru o asemenea dezolare completă.

Vor alese cu grijă coordonatele de aterizare, în raza vizuală a fortăreţei îngropate în gheţar care îi adăpostise cândva pe Vidad şi pe colegii lui, şi aşeză vechea navă de actualizări la o distanţă nu prea mare, în valea largă de gheaţă de la baza piscurilor abrupte. Când ieşi din nava neagră cu argintiu, zgribulit din cauza frigului şi a vântului,

Vor trase în piept primele guri de aer subţire, neprietenos.

Am intrat adânc în teritoriul cymecilor. Ar putea să mă arunce pur şi simplu în aer. Din clipă în clipă, o să aflu. Dar era sigur că tatăl lui o să vrea să-l soarbă din ochi, apoi să-l interogheze şi să-l tortureze. Niciunul dintre cymeci n-ar fi făcut nimic fără ordine de la generalul titan.

Simţind suprafaţa de gheaţă tremurând sub picioare, se uită în sus, la turlele încrustate în gheaţă ale citadelei cogitorilor. Uşi imense se deschiseră pârâind în partea de jos a turnurilor îngropate. Maşinile începură să iasă, o menajerie înfiorătoare de aparate zburătoare şi de păşitoare grele blindate, asemănătoare unor crabi. Fiecare dintre ele conţinea recipientul creierului unui neocymec, una dintre creaturile lui Agamemnon. În aerul îngheţat, auzi trosnetul paşilor grei, mecanici, vuietul motoarelor puternice, bâzâitul ameninţător al armelor ce se încălzeau…

Înfruntă maşinile cu minte umană care se apropiau, singur şi fără teamă. Încrucişă braţele la piept şi-şi înfipse picioarele cu mai multă hotărâre, ştiind că arată trufaş, deloc impresionat.

Cymecii în forme zburătoare trecură pe lângă el, cu motoarele fierbinţi tunând pe cerul întunecat. Păşitoare greoaie de luptă înaintau, turelele de artilerie se extindeau. De când fusese om de încredere pe Pământ, lui Vor îi erau familiare multe forme şi modele. *A fost o vreme când doream mai mult decât orice altceva să fiu unul dintre ei!*

Un aparat zburător în unghiuri ascuţite plutea deasupra lui, şi Vor văzu lucirea unei holocamere focalizate pe chipul lui, fără îndoială transmiţând centrelor de control din interiorul citadelei. Vor înclină capul şi strigă în sus:

— Sunt Vorian Atreides! Spune-i lui Agamemnon că fiul lui s-a întors… Noi doi avem multe de vorbit!

Neocymecul zburător scoase la iveală nişte gheare mecanice şi îl apucă pe Vor din jurul torsului. El nu se osteni să se zbată, ştiind că neocymecul încerca să-l intimideze. Dacă oricare dintre aceşti subalterni l-ar fi rănit, ar fi trebuit

să înfrunte mânia lui Agamemnon. Trebuia să conteze pe asta.

Apucându-l pe Vor în strânsoarea sa mecanică, astfel încât abia putea respira în aerul deja rarefiat, neocymecul zbură înapoi la citadela cogitorilor. Pe câmpul de gheaţă din urma lui, alţi neocymeci înconjurară *Călătorul Visurilor* şi puseră stăpânire pe nava de actualizări. Unele dintre formele păşitoare mai mici manevrară comenzile, încercând să intre. Vor spera că nu vor defecta nava. Dar dacă o făceau, fusese întotdeauna pregătit să fie lăsat fără mijloace de evadare. Salvarea propriei lui vieţi era doar o chestiune secundară.

Neocymecul îl duse printr-o uşă larg deschisă într-o grotă excavată dedesubtul fortăreţei. Cymecii curăţaseră gheaţa adunată de secole, deschizând camere şi amenajări pe care cogitorii din Turnul de Fildeş le abandonaseră de mult. În caverna plină de ecouri, neocymecul zburător îl aşeză pe Vorian în picioare. Gheaţa acoperea podeaua şi pereţii a ceea ce părea o zonă de depozitare sau de pregătire. În jurul lui văzu un talmeş-balmeş de forme păşitoare, zburătoare şi alte corpuri mecanice ameninţătoare, rezervă pentru cymeci, în prezent fără recipiente pentru creiere ataşate.

Vor se scutură, inspiră adânc şi-şi recăpătă calmul. Fără să bage în seamă forma zburătoare care-l descărcase aici fără prea multă ceremonie, se întoarse cu faţa către o uşă deschisă spre un tunel, de unde auzea paşii tunători ai ceea ce trebuia să fie un titan îndreptându-se spre el. Cu o expresie de calm şi hotărâre încremenită pe faţă, se pregăti să se întâlnească din nou cu tatăl lui. Îşi petrecuse ultimul secol imaginându-şi acest moment.

Agamemnon păşi în lumină, cu picioarele puternice de metal şi cu armamentul vizibil la fel de exagerate ca întotdeauna. Surâzând, Vor ridică ochii spre turela capului, cu galaxia lui de filamente optice licăritoare.

— Aşadar, tată… eşti încântat să mă vezi?

Cymecul se înălţa deasupra lui Vor, având cel puţin de

două ori înălţimea şi de multe ori volumul acestuia. Două braţe mecanice de mărime umană apărură în partea din faţă a carapacei şi deschiseră un panou chiar în faţa creierului suspendat, închis.

— Destul de încântat ca să te sfâşii în bucăţele de carne şi os!

Vocea colerică a lui Agamemnon semăna cu sunetul unor pietre care se sparg.

— De ce-ai venit aici?

Vor continuă să zâmbească, păstrând un ton calm.

— Asta este dragostea necondiţionată pe care un tată i-o arată fiului său? Din moment ce ţi-ai omorât deja toate celelalte progenituri, mă gândeam că ai vrea să asculţi măcar ceea ce am de spus. Unde e urarea mea de bun-venit?

— Să-ţi urez bun-venit e altceva decât să am încredere în tine. În acest moment, prefer să nu fac niciuna, nici alta.

Vor chicoti.

— Vorbeşti ca adevăratul general Agamemnon!

Ridicându-şi mâinile, îşi atinse faţa netedă, tinerească.

— Uită-te la mine, tată. N-am îmbătrânit, mulţumită tratamentului de prelungire a vieţii pe care mi l-ai făcut. Nu crezi că sunt recunoscător pentru asta?

Enormul păşitor porni încet pe podeaua îngheţată, scoţând scântei din pietre.

— Am făcut asta pe vremea când îmi erai credincios.

Vor ripostă repede:

— A, da, pe vremea când *tu* îi erai credincios lui Omnius. Lucrurile se schimbă…

— Ai fi putut trăi milenii – ca cymec. Dar ai ratat această ocazie.

— Mi-am evaluat opţiunile şi am ales-o pe cea mai bună. Cu siguranţă poţi să înţelegi asta, tată – este exact ce m-ai învăţat. La urma urmei, m-am eliberat de Omnius cu decenii înainte ca tu să reuşeşti acelaşi lucru…

Agamemnon nu era încântat, nici nu strălucea prin răbdare.

— De ce-ai venit aici?

— Ţi-am adus un dar…

Neocymecii se dădură înapoi, ca şi cum Vor ar fi putut scoate o bombă ascunsă.

— Pe mine.

Râsul din inimă al lui Agamemnon răsună în cavernă.

— Şi de ce-aş vrea aşa ceva?

— Am trăit destul printre eşecuri şi sunt gata să reînnoiesc relaţia noastră.

Pe un ton caustic, cymecul replică:

— Te aştepţi să te cred? Ai trădat maşinile gânditoare ca să-i ajuţi pe oameni în Jihadul lor!

— Destul de adevărat, tată, dar tu cu cymecii tăi aţi schimbat şi voi tabăra, şi nu numai o dată…

Vor îşi dădu părul pe spate.

— Mă aştept să-mi asculţi motivele şi să vezi dacă ajungi la aceeaşi concluzie.

Străduindu-se să nu tremure în încăperea friguroasă, îşi înşiră litania exagerată a eşecurilor Ligii, cum oamenii refuzau să-şi asume angajamentul necesar pentru a-l distruge pe Omnius o dată pentru totdeauna, cum îl tratau ca pe o veche relicvă care arăta ca un om tânăr şi lipsit de experienţă…

— Soţia mea a murit, iar propriii mei fii sunt pentru mine nişte străini. De nenumărate ori, Liga mi-a arătat limpede că nu mai au nevoie de un bătrân cal de luptă. Sunt ocupaţi să irosească toate victoriile – toate victoriile *mele* – obţinute împotriva lumilor sincronizate. Nu pot gândi mai departe de câteva decenii şi nu le pasă câtuşi de puţin de viitor, dacă se întinde dincolo de scurta lor durată a vieţii. Spre deosebire de titani, tată, care nu au şovăit în ambiţiile lor de mai mult de o mie de ani… Dar uită-te la tine: o mână de cymeci, ascunzându-se pe un planetoid îndepărtat, multă vreme după ce Omnius a fost înfrânt. Sincer, tu şi cu adepţii tăi aţi avea nevoie de ajutorul meu…

Agamemnon păru ofensat.

— Avem multe lumi!

— Pe cele moarte, radioactive, pe care nu le vrea nimeni altcineva. Şi câteva colonii noi care erau deja slăbite de Năpastă.

— Ne construim baza puterii.

— Da? Şi de aceea aţi pus mâna pe Quentin Butler şi l-aţi convertit în cymec? Evident, aveţi nevoie de sânge nou, de comandanţi talentaţi ca să vă ajute să conduceţi. N-ai prefera să mă ai pe *mine,* decât un ostatic necooperant?

— De ce să nu vă am pe *amândoi!*

Păşitorul titan se înălţă, făcând să scânteieze încă un set de arme cu proiectil.

— Nu peste multă vreme, s-ar putea chiar să reuşesc să-i frâng voinţa lui Q.

— Există o şansă să vă ajut eu cu asta…

Vor se apropie de monstru, în raza de acţiune instantanee a ghearelor puternice de metal.

— Nu te învinuiesc pentru că eşti bănuitor faţă de mine, tată – la urma urmei, tu m-ai instruit. Dar sunt sângele tău, fiul tău – *ultimul* tău fiu. Nu poţi avea alţi urmaşi. Sunt ultima ta şansă de a crea un succesor demn. Vrei să profiţi de această ocazie sau s-o arunci la gunoi?

Când remarca îşi atinse ţinta, Vor urmări jocul sarcinilor electrice ale creierului din container. Agamemnon se întinse să-l culeagă pe Vor de pe podea şi să-l ridice în aer.

— Împotriva oricărei raţiuni, o să-ţi acord beneficiul îndoielii – deocamdată. Suntem din nou o familie, fiule.

*

Patru zile mai târziu, stăteau afară, pe gheţarul rece de sub cerul plin de stele al izolatei planete Hessra. Aerul era mult prea rarefiat şi rece pentru corpul uman al lui Vor, aşa că îmbrăcase unul dintre costumele de protecţie de la bordul *Călătorului Visurilor.* Veşmântul sclipea cu reflexe glaciale. Un meteor trecu pe deasupra, strălucind puternic pentru o clipă, apoi evaporându-se pe vecie.

— Odată ce devii cymec, împreună cu noi, ajutându-ne pe mine, pe Juno şi pe Dante să întemeiem următoarea Epocă a Titanilor; perspectiva ta se va întinde pe milenii, în loc de decenii…

Vor se grăbea să nu rămână în urmă, pe lângă paşii mari ai păşitorului mecanic. Oarecum nostalgic, îşi aminti de propria-i tinereţe şi inocenţă, când îl urma fericit pe tatăl lui pe străzile Vechiului Pământ. Pe atunci, orb şi amăgit, nu observase niciodată nimic rău în legătură cu tirania lui Omnius. Vor fusese mândru să slujească lumile sincronizate ca om de încredere, fără să-şi imagineze vreodată că marele său tată putea să fie cineva atât de perfid.

— Îţi aduci aminte când aveam obiceiul să te aştept de fiecare dată când te întorceai din luptele împotriva *hrethgirilor*? Aveam grijă de tine, îţi ascultam poveştile, îţi curăţăm toate componentele şi sistemele…

— Şi apoi m-ai trădat, mârâi Agamemnon.

Vor nu apucă momeala.

— Ai fi preferat să lupt în continuare pentru Omnius? În oricare dintre cazuri, aş fi fost de partea greşită.

— Măcar ţi-ai venit în fire până la urmă. Aş fi dorit doar să nu fi avut nevoie de mai mult de un secol ca să mă cauţi din nou. Cei mai mulţi fii rătăcitori ar fi murit de bătrâneţe cu mult timp în urmă…

Vor chicoti.

— În acest caz, am un avantaj clar.

— Am avut încă treisprezece fii, zise Agamemnon, şi tu eşti cel mai talentat dintre toţi!

Devenind mai serios, Vor continuă:

— Când eram cu Seurat, înainte de a… schimba tabăra, am descoperit în bazele de date că *tu* i-ai ucis pe toţi acei fii.

— Toţi aveau defecte.

— Şi eu am defecte. Recunosc de bunăvoie. Dacă voiai perfecţiune, ar fi trebuit să continui să serveşti maşinile gânditoare.

— Căutam o persoană demnă de a fi succesorul meu.

Adu-ţi aminte, am răsturnat Vechiul Imperiu, luptând alături de marele Tlaloc. Nu puteam lăsa o asemenea moştenire cuiva care să dea dovadă de slăbiciuni sau de nesiguranţă…

— Şi niciunul dintre ceilalţi fii ai tăi n-a avut calităţi?

— Unii erau lenţi, alţii lipsiţi de ambiţie, câţiva neloiali în mod deschis. Nu puteam tolera una ca asta, aşa că i-am omorât şi-am luat-o de la început. Un proces de plivire a buruienilor… Cu secole în urmă, înainte de a mă transforma în cymec, am păstrat o rezervă de spermă, aşa că nu aveam niciun motiv să accept un moştenitor mediocru. Dar tu eşti ultimul, Vorian. Aşa cum ştii prea bine, toată sperma a fost nimicită în bombardamentul atomic asupra Pământului. Eşti singurul meu fiu care a supravieţuit… şi vreme de multe decenii, am crezut că te-am pierdut.

— Universul nu stă pe loc, tată.

— Şi nu puteai să vii într-un moment mai potrivit. La început, am avut mari speranţe pentru Quentin Butler, dar el se opune inevitabilului, zădărnicindu-ne toate eforturile. Ne urăşte, chiar dacă viitorul lui e alături de noi, din moment ce nu se mai poate întoarce în Ligă şi nici nu va redeveni uman vreodată. Putem să lucrăm în continuare la manipularea lui, şi s-ar putea să ni-l facem aliat, până la urmă. Dar, dacă te am pe tine, nu ştiu ce nevoie mai am de talentele lui Quentin. Odată ce te convertesc în cymec, vei fi moştenitorul meu prezumtiv, următorul general al titanilor!

— Istoria este imprevizibilă, tată. S-ar putea să supraestimezi ce voi fi în stare să înfăptuiesc pentru tine…

— Nu Vorian. Nu te supraestimez.

Uriaşa formă păşitoare ridică un braţ articulat ca să-i dea un ghiont micii fiinţe umane,

— Ca cymec, vei fi invincibil, la fel ca şi mine. Atunci te voi putea lua în siguranţă pe multe dintre lumile noastre recapturate, te voi putea face rege al oricărei planete doreşti…

Vor nu se lăsă impresionat.

— Puteam fi guvernatorul oricărei lumi a Ligii doream, tată.

— Odată ce devii cymec, noua ta existenţă este o răsplată fabuloasă prin ea însăşi. Din câte îmi aduc aminte, când erai om de încredere, mă implorai să-ţi dau această şansă. Abia aşteptai ziua când aveam să te duc la chirurgie ca să te fac puternic, la fel ca pe ceilalţi titani…

— Încă mai aştept cu nerăbdare acea zi, zise Vor, înghiţindu-şi voma din gât şi având grijă ca vocea să-i sune plină de entuziasm.

Unul lângă altul, cei doi se întoarseră în sfârşit la turnurile pe jumătate îngropate ale cogitorilor.

— Sper că va veni curând…

— Înainte de a fi convertit, forma ta biologică păstrează încă un avantaj, o resursă pe care eu am pierdut-o cu multă vreme în urmă.

— Care anume, tată?

Simţi brusc un fior rece pe dinăuntru.

Forma păşitoare gigantică merse mai departe pe gheaţă.

— Eşti fiul meu, urmaşul meu, singurul vestigiu rămas al străvechii case a lui Atreus. Şi chiar dacă toată sperma mea a fost distrusă pe Pământ, tu ai încă potenţialul de a continua dinastia. Trebuie să ţi se recolteze spermă. Juno are aparatul pregătit deja în camera cogitorilor. Aceasta este o îndatorire pe care trebuie s-o îndeplineşti înainte de a te putea lăsa să devii cymec.

Stomacul lui Vor se strânse, dar ştia că nu va reuşi să-l convingă pe tatăl lui să renunţe. De aceea, avea să fie nevoit să furnizeze materialul genetic pe care-l cerea conducătorul titan. Se gândi la Estes, Kagin şi Raquella. Ei aveau să fie adevărata lui moştenire, indiferent ce se întâmpla aici. Vor îşi simţi gâtul uscat de nelinişte, dar nu ezită prea mult.

— O să fac tot ce se cere de la mine, tată. Am venit la tine să-mi dovedesc loialitatea. O cantitate mică din sperma mea pentru generaţiile următoare de Atreizi… asta nu-i cine ştie ce!

În timp ce stăteau în faţa turnurilor cogitorilor, uşile deschise ale grotei, care duceau în pasajele întunecate de dedesubt arătau ca nişte fălci deschise, flămânde. Păşi înăuntru, gata pentru orice l-ar sili Juno să facă.

Într-adevăr, e mai bine să ne aducem aminte sau să uităm? Trebuie să cântărim această decizie între istoria şi umanitatea noastră.

BASHARUL ABULURD HARKONNEN,
jurnal privat

Asasinarea Marelui Patriarh provocă un tumult în Liga Nobililor. Acuzaţiile şi suspiciunile zburau în toate direcţiile, în timp ce viceregele Butler încercă să păstreze calmul şi stabilitatea. Toţi oamenii politici îşi aveau partea lor de rivali politici, dar amabilul Xander Boro-Ginjo nu fusese niciodată genul de om care să inspire ura plină de pasiune pe care o presupune asasinatul. Era greu de crezut că reacţia cuiva faţă de el ar fi putut merge dincolo de simpla iritare sau nerăbdare.

Deşi Faykan îşi exprimă mânia şi şocul faţă de asasinat, nu se grăbi să anunţe un înlocuitor pentru Marele Patriarh. Deocamdată, fratele lui Abulurd numi un grup de locţiitori care să preia îndatoririle lui Xander, care, odată ce responsabilităţile fuseseră delegate şi împărţite, se dovediră a fi mai mult ceremoniale şi nesemnificative.

Câţiva dintre cei care sperau să devină următorul Mare Patriarh îndemnară la o decizie rapidă. Viceregele făcu o declaraţie fermă potrivit căreia, din moment ce toţi cei apropiaţi de Xander trebuie, în mod implicit, să fie consideraţi suspecţi, nu va numi niciun succesor până când investigaţia nu va fi terminată. Abulurd îşi suspecta fratele că trage de timp, deşi nu putea înţelege de ce.

Noul bashar îşi dedică cea mai parte a energiei cercetărilor care se desfăşurau la laboratorul de lângă conacul administrativ al Marelui Patriarh, acum închis cu cordoane poliţieneşti pentru investigaţii. Una dintre lucrătoarele din laborator se repezi dintr-un birou exterior, cu o expresie alarmată pe chip.

— Ar trebui să vezi ce se întâmplă pe străzi, domnule bashar. Cultul Serenei se adună. O mulţime uriaşă.

— Iar?

Din cauză că laboratorul era izolat, pentru protecţie, nu-şi dădea seama de dezordinile de afară. Abulurd nu ţinea prea mult legătura cu nepoata lui, Rayna, dar îi cunoştea înclinaţia pentru distrugerea aparatelor sofisticate.

— Rămâi aici şi baricadează uşa! Protejaţi-vă munca cu orice preţ, pentru că dacă adepţii Cultului pătrund înăuntru, ştiţi ce-or să facă…

Tehnicienii şi inginerii din laborator, care nu aveau antrenament în autoapărare sau în luptă, se arătară neliniştiţi la sugestia lui.

— Dacă… pătrund înăuntru?

— Faceţi ce puteţi, le zise el când le văzu feţele şocate.

Şi se duse afară, să vadă ce mai stârnise gloata astăzi…

Pe străzi, Rayna Butler – acum o femeie subţire, trecută de treizeci de ani, încă palidă şi fără păr – mărşăluia în fruntea cruciaţilor săi. Aceştia se revărsau pe bulevarde purtând steaguri şi pancarte, cântând şi fluturând arme. Discipolii ei fanatici, violenţi, proliferaseră pe lumile devastate, fără prea multe legi. Cu toate acestea, aici, în Zimia, Rayna îşi ţinea adepţii sub un control mai strict, potrivit înţelegerii cu Faykan. Abulurd se temea totuşi că era doar o măsură temporară. Cultul Serenei reprezenta un vas al omenirii deznădăjduite dând într-un clocot tulbure, furios.

Mulţi dintre fanatici purtau imagini ale personajelor eroice, inclusiv ale celor trei martiri, şi strigau după dreptate. Proprietari neliniştiţi, de case şi de magazine, ieşiră să vadă procesiunea trecând pe lângă ei, speriaţi că gloata ar putea fi cuprinsă de turbare cu o simplă scânteie potrivită.

— Ştii ce i-a aţâţat de data asta? îl întrebă Abulurd pe un negustor de lângă el.

— Parlamentul tocmai a publicat o imagine a omului care l-a ucis pe Marele Patriarh, răspunse negustorul, aruncând o privire la însemnele militare de pe hainele de lucru ale lui Abulurd.

— Atunci, l-au prins? Ştiu cine e?

— Nu ştie nimeni. Nu-l recunoaşte nimeni.

— De ce este Cultul Serenei atât de furios?

Abulurd îi urmări trecând pe adepţi, cerând justiţie sângeroasă.

— Nu le-a păsat niciodată până acum de Marele Patriarh…

— Acum, că e mort, spun că a fost un om sfânt, care accepta viziunea lui Rayna.

Abulurd se încruntă. Cultul Serenei avea tendinţa de a acapara cauzele menite să le mărească importanţa. Negustorul îi dădu o imagine tipărită, o fotografie prinsă de vizoarele de supraveghere montate în jurul conacului Marelui Patriarh. Fusese comparată cu o altă poză luată la biroul lui Xander Boro-Ginjo. Abulurd se încruntă văzând trăsăturile asasinului chel, cu pielea măslinie. Arăta oarecum familiar.

Textul relata că această persoană se infiltrase la început în biroul Marelui Patriarh şi provocase un scandal, înainte ca gărzile să-l escorteze afară, dar că evadase înainte ca arestul să fie aplicat. Străinul se întorsese câteva nopţi mai târziu, se strecurase în dormitorul Marelui Patriarh şi acolo îl ucisese. Probabil un asasin plătit… Nimeni nu-l recunoştea ca făcând parte din grupul obişnuit de rivali sau de cunoştinţe ale lui Boro-Ginjo.

Acuzaţii de incompetenţă fuseseră deja îndreptate în numeroase direcţii. Unii sugerară chiar să se reînfiinţeze severa Poliţie a Jihadului, pentru a impune ordinea. Abulurd se gândi la toţi presupuşii spioni ai maşinilor pe care-i prinsese Jipolul şi la numeroasele epurări pe care le făcuseră în zilele lui Xavier Harkonnen, şi pe care le studiase. Putea fi ucigaşul lui Xander unul dintre oamenii prefăcuţi care-i erau loiali lui Omnius? Era vreunul dintre ei încă în viaţă, sau dispăruseră cu multă vreme în urmă, ca şi Jipolul însuşi?

Apoi, pe neaşteptate, revelaţia imposibilă îl izbi pe Abulurd. Miji ochii ca să se uite mai îndeaproape la chipul

bărbatului. Trăsăturile nu i se schimbaseră prea mult – arăta aproape la fel ca în imaginile istorice. Comandantul Jipolului, *Yorek Thurr!*

Ca să ajute grupul operativ pe care-l ceruse Vor, Abulurd studiase înregistrările carierei bunicului său şi ale căderii lui în dizgraţie. Îl ştia foarte bine pe Thurr. Deşi comandantul Jipolului fusese un personaj ascuns, evitând holofotografiile de câte ori era posibil, Abulurd obţinuse acces la dosarele confidenţiale ale Ligii şi-şi întipărise în memorie faţa bărbatului. Thurr şi Camie Boro-Ginjo duseseră o campanie eficientă şi necruţătoare pentru a discredita extraordinarele realizări ale lui Xavier şi pentru a-l zugrăvi ca pe un trădător laş. Nici chiar Vorian Atreides nu reuşise să răstoarne curentul de opinie format împotriva demonizării calculate a prietenului său.

Dar nava lui Thurr explodase cu şaizeci şi cinci de ani în urmă, iar omul era cu siguranţă mort. N-avea niciun sens. De ce s-ar deghiza cineva ca un personaj din umbră, aproape uitat, al istoriei?

Se întoarse spre negustor.

— Pot să păstrez asta?

Bărbatul ridică din umeri.

— Sigur. Plănuieşti să prinzi asasinul şi să-l predai mulţimii? Ar fi distractiv de privit…

Cu un semn vag din cap, Abulurd porni în grabă către Sala Parlamentului. Avea să-i arate lui Faykan imagini pentru comparaţie şi să-i pună întrebarea, deşi nu putea oferi nicio teorie care să explice cum de putea fi Thurr încă în viaţă, sau de ce un impostor ar alege înfăţişarea lui?

În holul de primire al sălii adunării, fu informat că viceregele era ocupat cu o întâlnire de afaceri şi că nu va fi disponibil cel puţin încă o oră. Abulurd lăsă vorbă că trebuia să stea de vorbă cu el cât mai curând posibil.

Frustrat, basharul hoinări pe coridorul acoperit cu marmură, până când ajunse la cogitorul Vidad, care se odihnea pe un piedestal ornamentat. Ultimul dintre străvechii cogitori, Vidad părea oarecum pierdut şi patetic,

cântărindu-şi de unul singur gândurile profunde, de-a lungul zilelor nesfârşite.

Abulurd se opri în faţa recipientului de păstrare. Acest creier prolific absorbise cu sârguinţă fiecare aspect al istoriei umane de când cogitorii din Turnul de Fildeş ieşiseră din izolare, în vremea Serenei Butler. Abulurd avu nevoie de o clipă ca să găsească senzorii optici ai cogitorului. Nu ştia dacă trebuia să ciocănească cu degetul în peretele curbat al containerului ca să-i atragă atenţia creierului.

— Cogitor Vidad, sunt basharul Abulurd Harkonnen. Doresc să vorbesc cu tine.

— Poţi vorbi cu mine, răspunse Vidad prin difuzorul de pe piedestal. Dar numai puţin. Am lucruri importante de gândit astăzi…

Abulurd ţinu imaginea tipărită lângă senzorii optici ai lui Vidad şi-şi explică teoria. Îi ceru cogitorului să-şi consulte propriile fişiere istorice, readucându-şi în minte orice informaţie relevantă care-l privea pe fostul comandant al Jipolului.

— Asemănarea este cu adevărat foarte mare, recunoscu Vidad, chiar izbitoare. Bănuiesc că această persoană s-a deghizat intenţionat ca Yorek Thurr, sau poate că este o clonă. Proscrişii tlulaxa au devenit experţi în asemenea lucruri…

— Arată aproape exact ca Thurr în ultimele imagini dinainte de a fi presupus mort, zise Abulurd. Fie că adevăratul Thurr a supravieţuit şi a încetat să îmbătrânească, fie că cineva i-a copiat înfăţişarea după holofotografii vechi.

— Sunt multe explicaţii posibile, răspunse Vidad. Cu multă vreme în urmă, în epoca Vechiului Imperiu, oamenii au creat un tratament anti îmbătrânire. Noi, cogitorii, l-am folosit ca să ne conservăm creierul timp de milenii. Au fost şi alte exemple…

Lui Abulurd i se tăie răsuflarea.

— Vrei să zici, la fel ca Vorian… ca basharul suprem Atreides. Generalul Agamemnon i-a administrat tratamentul

de prelungire a vieţii şi n-a îmbătrânit aproape deloc, de la douăzeci şi ceva de ani.

— Un asemenea tratament l-ar fi putut menţine neschimbat pe Yorek Thurr în tot acest răstimp. *Dacă* mai trăieşte…

Ţinând poza în mână, Abulurd se învârti prin faţa piedestalului. Şovăi când îşi urmă raţionamentul către pasul următor:

— Dar dacă maşinile sunt singurele care au acces la tratamentul de extindere a vieţii, cum a pus mâna pe el un comandant al Jipolului? Crezi că vreunul dintre savanţii noştri a reprodus procesul?

— E oricând posibil, dar nu prea probabil. Dacă un asemenea tratament ar fi disponibil în Liga Nobililor, chiar crezi că ar fi ţinut secret? Proprietăţile melanjului de prelungire a tinereţii au făcut ca drogul să se răspândească exponenţial. Un tratament perfect de prelungire a vieţii n-ar putea fi ascuns în Liga Nobililor Gândeşte-te la alternative mai simple.

Abulurd ştia că Vidad spune adevărul.

— Dar… adică…

Se opri.

— Vrei să spui că şeful Jipolului a fost probabil în cârdăşie cu maşinile gânditoare sau cu cymecii?

— E o speculaţie legitimă, răspunse Vidad. Dacă este, cu adevărat, Yorek Thurr, repet…

În timp ce mânia creştea în el, Abulurd mototoli imaginea tipărită. Tot timpul cât ponegrise numele lui Xavier Harkonnen, Thurr ar fi putut fi mână în mână cu Omnius! Se simţi revoltat, trădat.

— Iar acum se pare că s-a întors ca să-l asasineze pe Marele Patriarh, continuă Vidad.

Jurând în tăcere răzbunare, Abulurd îl lăsă pe cogitor în urmă pe piedestalul lui. Basharul nu mai avea nevoie de întâlnirea cu Faykan; trebuia să-l vâneze pe asasinul trădător.

Simt un mit învăluindu-mă, sau e o viziune adevărată? Lucruri mari vor porni de la surorile mele, dacă ele pot fi alese cu o grijă corespunzătoare.

CUCERNICA MAICĂ RAQUELLA BERTO-ANIRUL

Întoarcerea la viaţă a Raquellei, după criza aproape mortală cu Năpasta modificată îi dădu o a doua şansă, şi o resursă neaşteptată, de a salva populaţia pe moarte.

Jimmak îi stătea alături, rezemat de peretele de piatră al unei camere de reanimare, împărţind cu ea mâncarea pe care-o culesese din junglă. Părea să creadă că totul se întorsese la normal. Raquella abia dacă se putea uita la tânărul calm, temându-se că îşi va arăta vinovăţia, pentru că plănuia să-i trădeze încrederea… cererea lui simplă. Dar, din punct de vedere moral, n-avea de-ales. Orice întârziere costa din ce în ce mai multe vieţi.

— Jimmak, vrei să-mi mai faci puţin din ceaiul tău special, le rog?

— Doamna doctor încă slăbită?

— Nu, mă simt mai bine. Dar tot aş vrea puţin. Te rog?

Fericit, se repezi afară. Odată plecat în misiunea lui, Raquella scoase hainele încă ude leoarcă pe care le depozitase sub targa suspensoare. Atentă să păstreze fiecare picătură, le înfăşură etanş în pelicule impermeabile şi le împachetă într-un container simplu.

Apoi, lucrând singură într-un mic laborator, Raquella extrase câteva fiole din propriul ei sânge. Între chimicalele curative din apa dolinei şi anticorpii din sânge, poate că Mohandas putea găsi cheia. Trimise mostrele într-o navetă către L.S. *Recovery,* împreună cu un mesaj, rugându-l să lucreze repede. Pentru orice eventualitate, făcu şi o rugăciune.

Jimmak se întoarse cu o ceaşcă din ceaiul lui amărui de ierburi, împreună cu un pahar cu apă pentru el. Se aşeză lângă Raquella, zâmbind.

— Mă bucur că am putut ajuta.

— Poate că poţi să-i ajuţi şi pe ceilalţi oameni bolnavi…

Vocea ei era gravă.

El arăta înspăimântat.

— Nu. Nu pot duce pe nimeni altcineva la apă. Ai promis!

Cu un surâs rece, Raquella recunoscu faptul că teama lui de Ticia Cenva era legitimă. Departe de a fi uşurată de însănătoşirea Raquellei, femeia păruse chiar furioasă şi bănuitoare. Dacă Magiciana Supremă ar fi crezut că răunăscuţii au găsit un remediu, i-ar fi urât doar pentru că făcuseră ceva ce ea nu reuşise. Aceleaşi motive se aflau şi la baza resentimentelor ei din ce în ce mai iraţionale faţă de doctorii şi cercetătorii de la CMU.

— Da, am promis.

Dar am depus şi un jurământ să-i ajut pe cei care au nevoie de priceperea mea medicală…

Mai târziu în acea seară, Mohandas trimise un mesaj grăbit pentru a-i spune rezultatele preliminare, uluit de ceea ce descoperise. Încă nu determinase compoziţia chimică specifică a alcaloizilor, a mineralelor şi a moleculelor cu catenă lungă dizolvate în apa din bazinul subteran. Părea imposibil de duplicat sau de sintetizat – ca şi mirodenia.

Din mostrele de sânge, ajunse la concluzia că ceva neobişnuil se întâmplase în corpul Raquellei, o transformare biochimică pe care n-o mai văzuse niciodată până atunci. Bătălia dintre retrovirus şi chimicalele stranii din dolină intervenise cumva în biochimia femeii, schimbând-o într-un mod fundamental.

Sperând să poată produce un vaccin sau un medicament, Mohandas îi ceru să trimită mai mulţi litri din apa din dolină, dar ea nu putea să-l ajute.

Frustrat să aibă o soluţie atât de la îndemână, dar să n-o poată folosi, Mohandas spuse:

— Fiecare întârziere înseamnă o nouă condamnare la moarte pentru aceşti oameni, Raquella. Cu cantitatea mică de apă pe care am obţinut-o din hainele tale, este aproape imposibil să fac toate testele de care am nevoie. Cum să

izolez şi să sintetizez ingredientul eficient?

Chipul lui arăta la fel de palid şi de îngrijorat ca şi al ei. Se întrebă dacă dormea vreodată, chiar şi acolo sus, în laboratorul lui orbital aflat în siguranţă.

— Nu ne poţi duce la sursă? Am nevoie de mult mai mulţi litri. De unde vine apa asta?

Dragostea şi admiraţia pentru el erau limpezi şi la fel de mari… şi totuşi trădase deja destul. Raquella se îndoia că ar fi putut măcar să găsească din nou bazinul. Cu siguranţă, Jimmak n-ar ajuta-o niciodată.

— Nu… pot, Mohandas.

Dar de fiecare dată când auzea gemetele bolnavilor în uriaşele încăperi din peşteră ale infirmeriei, în fiecare zi când se uita la răbojul morţii, când simţea duhoarea rugurilor funerare de la grămezile de cadavre care erau arse pe platoul pustiu de deasupra junglei, conştiinţa îi striga să facă ceva.

De când se întorsese, un procentaj mare din magicienele rămase – mai mult de jumătate – fuseseră brusc doborâte de molimă, ca şi cum sistemul lor imunitar cedase simultan. Mai neîncrezătoare ca oricând, Ticia Cenva rămânea sfidătoare şi neîmblânzită, ca pentru a dovedi că propria ei hotărâre neclintită şi puterile sale mentale aveau să se dovedească mai presus de ravagiile cele mai rele ale epidemiei.

Raquella nu nutrea nicio ostilitate personală faţă de Ticia, decât pentru felul în care îşi trata fiul. Metodele ei aspre poate că slujiseră bine comunitatea în timpul furiei Jihadului, când numeroase femei de pe Rossak se sacrificaseră pentru a nimici duşmanii cymeci. Dar reînvierea epidemiei era ceva cu care nu putea lupta…

În timp ce Raquella cugeta, un gând ciudat dar insistent îi trecu prin cap. *Acum, că mi-am revenit, Ticia mă vede ca pe o ameninţare. De aceea nu vrea ca celelalte să stea în preajma mea. Crede că vreau să conduc eu magicienele? Dacă aş reuşi aici, din punctul său de vedere ar însemna că ea a eşuat!*

Numai femeile de pe Rossak arătaseră vreodată puterile mentale amplificate care le transformau în faimoasele magiciene. Nicio străină nu fusese vreodată considerată demnă să li se alăture. Şi totuşi, Raquella fusese influenţată spectaculos chiar de planetă, vindecată în dolina misterioasă, chimia ei modificată până la nivel celular. Putea simţi înăuntrul său o metamorfoză mentală care provenea din faptul că fusese călită din punct de vedere fizic în Năpasta modificată.

Spera ca Mohandas Suk să găsească repede ceva, chiar şi un ser experimental, pentru a le salva pe cel mai rău afectate femei.

Uitându-se la Jimmak, îl văzu întorcându-i privirea cu adoraţia unui copil pentru mama lui. Era o senzaţie neobişnuită pentru Raquella. Acest tânăr încet la minte făcuse atât de mult ca s-o ajute, îşi luase asemenea riscuri personale, fără să se preocupe de propria lui siguranţă…

Gândul o întristă. *Trebuie să am grijă să nu păţească niciun rău din cauza a ceea ce am făcut.*

Raquella urmări luminile de aterizare ale unei navete coborând de pe orbită pe pavajul lat din vârfurile copacilor. Recunoscu configuraţia aparatului CMU, şi inima îi bătu mai repede.

— Trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu doctorul Suk.

Jimmak o privi radios, vesel şi neştiind nimic despre agonia nehotărârii pe care-o încerca.

— Nevoie de ajutor?

— Nu, vreau să te duci la rău-născuţi, să-i întrebi dacă n-or să se răzgândească. Apa din dolină poate salva atâţia…

Chipul lui neliniştit fu ca un pumnal în inima ei.

— Nu!

Îl strânse de umăr, arătând compasiune.

— Te rog, mai încearcă o dată. Pentru mine!

Când îl atinse, plantă un mic dispozitiv de urmărire în ţesătura cămăşii lui largi, pătate. Când avea să alerge în jungla deasă, micul dispozitiv avea să trimită un semnal care să indice amplasarea dolinei.

El o luă la fugă.

Cu inima ca de plumb, ieşi repede în noaptea misterioasă a Rossakului, păşind pe bolta polimerizată spongioasă. Luminile zonei de aterizare scăldau vârfurile copacilor într-o lucire aspră, alb-gălbuie. Niciunul dintre bărbaţii sau femeile de pe Rossak nu veniră să întâmpine naveta; toate operaţiunile de rutină se opriseră complet din cauza epidemiei.

Când ecluza aparatului medical se roti şi trapa se deschise, ieşi un bărbat care purta un costum de decontaminare alb-verde, împodobit cu crucea stacojie a CMU. Îl recunoscu pe Mohandas după mişcări şi după obiceiuri. Ducea o casetă etanşă şi îi făcu nerăbdător cu mâna, zâmbind în spatele gemuleţului din dreptul feţei. Chiar şi prin cască, îi vedea privirea plină de entuziasm proaspăt.

— Acesta este un nou vaccin experimental – e destul de promiţător, dar numai cu o cantitate mai mare din apa ta miraculoasă ar fi suficient de eficace.

Raquella îi evită privirea.

— Eu… asta s-ar putea să se schimbe curând.

Uitându-se în ochii lui căprui închis, văzu speranţa şi entuziasmul din ei. Ar fi vrut să-l sărute, să se întoarcă pe orbită şi să petreacă pur şi simplu o zi ţinându-l în braţe, simţindu-l lipit de ea în cabina de la bordul L.S. *Recovery.* Dar asta nu era posibil. Nu, până nu se termina epidemia…

— S-ar putea să nu fie destul de curând, Raquella. Trebuie să încercăm orice. Am luat legătura cu Magiciana Supremă şi am aranjat ca ea să administreze această nouă mostră.

Luată prin surprindere, Raquella ezită.

— Ticia chiar a fost de acord să ajute?

— Are intenţia să administreze personal vaccinul!

El vorbea cu un ton autoritar.

— Cred că e ceva politic. Vrea să fie printre cei care iau decizii.

Raquella nu se miră. Acceptă caseta cu fiole de la

doctorul Suk.

— O să te anunţ dacă merge.

— Este destul aici pentru douăsprezece cazuri experimentale, zise el. Dar sunt gata să lansez producţia pe scară largă în laboratorul orbital. Nu putem aştepta.

Ticia Cenva ieşi prin deschizătura din peretele falezei şi păşi pe boltă, însoţită de trei magiciene în robe negre.

— Iau eu astea. Eu răspund de tot aici.

Raquella nu voia să o contrazică pe schimbătoarea femeie.

— O să te ajut să injectezi vaccinurile. Ar putea fi cea mai bună şansă.

Până găsesc dolina şi apa ei vindecătoare…

— N-avem nevoie de ajutorul tău!

O scânteie de ostilitate abia înăbuşită licări în ochii Ticiei.

— Aşa spui de mai multe săptămâni…

Raquella încercă să-şi elimine iritarea din voce.

— Dar mi-ai văzut simptomele – e clar că am avut o formă mortală a Năpastei. Am fost în fază terminală, din care nu şi-a mai revenit nimeni, niciodată. Eu sunt singurul caz de acest fel!

— Poate că revenirea ta e doar temporară…

Femeia înaltă şi palidă luă fiolele, făcu un semn scurt din cap către Mohandas, care stătea în faţa navetei.

— Dacă serul acţionează, atunci sunteţi invitaţi să plecaţi cu toţii de pe Rossak cât mai curând posibil.

Ea şi cu celelalte femei se întoarseră prin poarta din faleză. Raquella oftă, dar păstra speranţe mari. Dacă nu de altceva, măcar pentru că Jimmak avea să-i conducă în curând, fără să ştie, la dolină.

Când alţii au aşteptări imposibile de la un om, acesta trebuie să-şi redefinească ţelurile şi să-şi croiască propriul drum. În acest fel, măcar cineva este mulţumit.

MAESTRUL SPADASIN ISTIAN GOSS

În cei douăzeci de ani de când cele mai multe dintre maşinile gânditoare fuseseră nimicite, cererea pentru mercenarii de pe Ginaz scăzuse. De secole, centrele de antrenament din arhipelag instruiseră şi dezlănţuiseră luptători formidabili, în principal pentru a distruge roboţi de luptă. Deşi niciunul dintre mercenari nu se plângea că Jihadul sângeros al Serenei Butler se terminase, maeştrii spadasini rămaşi erau dezorientaţi în privinţa locului unde să-şi folosească talentele şi măiestria.

Istian Goss supravieţuise bătăliilor, plin de cicatrice însă relativ intact. Îşi păstrase sabia pulsatilă, dar nu avea niciun duşman maşină împotriva căruia s-o folosească. În schimb, ajutase refugiaţi umani să se refacă după Năpastă, călătorind de pe o lume pe alta, servindu-se de muşchi şi de cunoştinţe la reconstruirea coloniilor.

Lumile Ligii abia dacă mai aveau acum o treime din fosta lor populaţie. Familiile erau încurajate să aibă mulţi copii, să ofere omenirii cea mai bună şansă de a înflori din nou, dar nu exista o forţă de muncă suficientă pentru a susţine nivelurile precedente ale agriculturii şi industriei. Cu toţii trebuiau să muncească de două ori mai mult ca înainte.

Multe case nobile fuseseră nimicite şi noi centre de putere începură să apară pe măsură ce supravieţuitorii ambiţioşi îşi creau propriile stăpâniri, declarându-se ramuri noi ale nobilului arbore şi revendicând drepturi şi privilegii. Din moment ce Parlamentul Ligii avea prea puţini reprezentanţi, nici chiar cele mai vechi şi mai bogate familii nu se puteau plânge în mod legitim pentru schimbarea structurii de putere.

Cu cinci ani în urmă, Istian Goss se întorsese pe Ginaz ca să fie instructor. Deşi purta spiritul mentor al lui Jool Noret,

îşi dăduse seama că nu înfăptuise niciodată nimic care să-i facă numele să strălucească puternic în cărţile de istorie. Nu se făcuse de ruşine, ca tlulaxa sau Xavier Harkonnen, dar nici nu se distinsese. Nimeni nu comenta cu voce tare despre faptul că se aşteptaseră la mai mult din partea lui Istian Goss, totuşi era dezamăgit de sine însuşi. Şi-ar fi dorit să înceapă cu o fisă goală, ca prietenul lui, Nar Trig. Atunci n-ar fi resimţit o greutate atât de mare pe umeri, şi poate chiar s-ar fi remarcat.

După ce Jihadul fusese declarat încheiat, civilizaţia şi societatea Ligii se schimbaseră în mod fundamental şi neprevăzut. Cu folosirea pe scară largă a scuturilor Holtzman, orice persoană cât de cât importantă purta un scut individual pentru a se apăra de borfaşi, asasini şi accidente. Un asemenea obicei scosese practic din uz armele cu proiectil şi lamele aruncate.

Împotriva unui adversar care purta un scut personal, singura metodă eficientă de luptă era folosirea abilă, cu precizie atentă, a unui pumnal de mână sau a unei săbii scurte. Obiectele puteau trece prin câmpul protector dacă se mişcau destul de încet, aşa că fură concepute noi stiluri de scrimă şi de luptă cu pumnalul pentru a profita de această mică vulnerabilitate.

Astfel, automatul de luptă Chirox îşi modifică programele iniţiale şi se antrenă cu Istian Goss pentru a elabora un curs menit să formeze maeştri spadasini sau gărzi de corp pentru nobilii ameninţaţi. Deşi mercenarii nu mai aveau nevoie să lupte cu hoarde de roboţi militari, Ginazul nu avea să-şi coboare standardele sau aşteptările. Absolvenţii instrucţiei specializate de maestru spadasin erau încă cei mai buni pe care Liga îi avea de oferii.

Istian îi văzu venind pe noii recruţi, deşi erau mult mai puţini ca înainte. Fără cererea permanentă de tot mai mulţi luptători împotriva lui Omnius, tinerii, bărbaţi şi femei, găseau alte vocaţii. Rasa umană avea cu siguranţă destule de făcut după mai mult de un mileniu de tiranie a maşinilor.

Într-o zi, Istian fu surprins când o navă mică sosi pe Ginaz

aducând un mesaj şi o invitaţie. Purta sigiliul viceregelui Faykan Butler şi conţinea o chemare pentru automatul de antrenament Chirox şi, dacă era disponibil, pentru faimosul maestru spadasin Istian Goss. Viceregele îl chemase pe automatul de luptă, după cât se părea, pentru ca acesta să poată primi recunoaşterea pe care o merita după anii de serviciu în Jihad. Şocul lui Istian fu şi mai mare totuşi când văzu semnătura omului care trimisese mesajul. *Maestrul spadasin Nar Trig.*

În toţi aceşti ani presupusese că partenerul său de antrenament murise împreună cu fanaticii necugetaţi care se duseseră pe Corrin pentru a lupta cu maşinile gânditoare. Dar Trig era în viaţă până la urmă! Ce făcuse în ultimele două decenii? De ce nu luase legătura cu el înainte de asta? Era clar din conţinutul mesajului că fostul lui camarad servea încă pe Ginaz, instruind noi elevi.

Nerăbdător, Istian se duse la Chirox şi-i împărtăşi vestea automatului de luptă.

— Trebuie să plecăm pe Salusa Secundus. E nevoie de noi acolo.

Automatul sensei nu protestă şi nu ceru motive.

— La dispoziţia ta, maestre Istian Goss.

Loialitatea este o chestiune clară numai pentru aceia cu minte simplă şi fără imaginaţie.

GENERALUL AGAMEMNON,
Noi memorii

În ciuda a unsprezece secole de camaraderie, Juno şi Dante nu erau întotdeauna de acord cu Agamemnon. Frustrat, generalul cymec, agitat, se plimba de colo până colo în forma lui păşitoare, căutând să spargă ceva. Picioarele grele de metal zgâriau podeaua camerei.

— Nu. N-am încredere deplină în el, chiar dacă e fiul meu, spuse el pe un ton defensiv. Pe de altă parte, n-am avut încredere nici în cei mai mulţi dintre cei douăzeci de titani. Adu-ţi aminte de Xerxes.

— Nu vezi? E prea uşor pentru Vorian să dea pur şi simplu buzna aici şi să pretindă că a schimbat din nou tabăra, după o sută de ani în serviciul Jihadului!

Vocea lui Juno îl liniştea de obicei, dar acum avea un ton aspru.

Agamemnon clocotea.

— N-ai lua-o şi *tu* razna dacă ai trăi atâta timp printre oamenii ăia? Vorian a fost crescut şi educat în lumile sincronizate. Mi-a învăţat pe de rost memoriile şi mi-a admirat realizările, până când a fost distras de o femeie – numeşte-o revoltă a tinereţii, dacă doreşti. Cred că motivele lui sunt bune şi suficiente. Cu siguranţă asta aş fi făcut şi eu.

Juno fremăta, scoţând un râset simulat.

— Aşadar fiul tău seamănă foarte mult cu tine până la urmă, Agamemnon?

— Nu subestima niciodată puterea legăturilor de sânge.

— Nici nu le supraestima, zise Juno.

Vor arăta mic şi vulnerabil, stând în camera centrală locuită cândva de cogitorii din Turnul de Fildeş şi uitându-se insistent la forma impunătoare a tatălui său.

Agamemnon spuse:

— Ce te face să crezi că îl poţi convinge pe Quentin Butler să se alieze cu noi, când toate tehnicile de constrângere şi de spălare a creierului au eşuat?

— Exact de aceea, tată, zise Vor. Dacă vrei ca un geniu militar să-şi îndrepte talentele spre scopurile cymecilor – spre scopurile *noastre* – nu poţi să-l torturezi pur şi simplu. L-ai păcălit odată, dar e un comandant militar extrem de bine antrenat. Metodele tale sunt cu totul greşite, având în vedere rezultatele pe care le doreşti.

Vor privi cercetător containerul translucid, ecranat, care adăpostea creierul străvechi al tatălui său, ca şi numeroasele compartimente bătătoare la ochi unde Agamemnon expunea bizara sa colecţie de arme antice.

Generalul se înălţă ca o tarantulă gata să sară.

— Încă nu te cred sau n-am încredere în tine, Vorian.

— Ai toate motivele. Dar nici tu nu mi-ai dat prea multe temeiuri să am încredere în tine.

Privi calm la monstruoasa formă păşitoare, în timp ce Agamemnon se plimba de colo până colo. Acest corp era iute şi puternic şi putea sfâşia un simplu om membru cu membru. Nu şi astăzi, totuşi.

— Cu toate acestea, sunt dispus să-mi asum riscul. Sau ţi-e teamă de mine?

— Am trăit destul de mult ca să nu mă mai tem de nimic!

— Bine, atunci s-a aranjat.

Vor nu îngăduia niciodată ca îndrăzneala şi încrederea să i se stingă.

Titanul se mişcă în forma lui păşitoare, evident furios din cauza cutezanţei fiului său, dar se stăpâni.

— Şi crezi că tu te poţi descurca mai bine cu Quentin

Butler?

Vor îşi încrucişă braţele la piept. Avu grijă să nu clipească în faţa titanului.

— Da, tată, cred. Quentin şi cu mine am fost camarazi. Am fost superiorul lui. Mă respectă, şi ştie cât de mult am luptat pentru Jihad. Chiar dacă Quentin nu e de acord cu alegerea mea, măcar mă va asculta. Asta-i mai mult decât ai realizat tu până acum.

Difuzorul cymecului scoase un scrâşnet şi vibră ca şi cum Agamemnon ar fi mormăit nişte proteste nerostite.

— Poţi să faci încercarea, zise el în cele din urmă. Dar ţine minte că acesta este un test pentru tine, Vorian, în aceeaşi măsură în care este şi pentru el.

— Totul în viaţă este un test, tată. În momentul în care o să te dezamăgesc, n-o să eziţi să-mi aplici măsuri de disciplină.

— Următoarele măsuri de disciplină vor fi ultimele. Nu uita!

Dar cuvintelor lui Agamemnon le lipsea convingerea. Cu atâtea speranţe risipite, generalul nu avea să se grăbească atât de mult să renunţe la Vorian Atreides.

După atâtea secole, gândi Agamemnon, *nu mă aşteptam să-mi fi rămas încă emoţii umane.* Spera ca niciuna să nu fie vizibilă.

*

Aerul era atât de rece în încăperile adânci de sub straturile de gheaţă, încât Vor putea să-şi vadă răsuflarea înălţându-se ca un abur. Unul dintre neocymeci îl duse într-o cameră laterală unde recipientul de păstrare al lui Quentin fusese depozitat după revolta lui din timpul atacului cymecilor împotriva grupului de nave ale Ligii condus de Faykan.

Primero-ul cândva magnific, eliberatorul planetelor Parmentier şi Honru, comandantul forţelor Jihadului, nu mai

era acum decât o masă inertă de ţesut cerebral încreţit, suspendat în electrofluid albăstrui sclipitor. După isprava cu avertizarea lui Faykan, fusese adus înapoi pe Hessra şi demontat, iar recipientului creierului său i se refuză accesul la orice alt corp de cymec. Era captiv aici.

Când Vor îl văzu, vorbele îi rămaseră în gât.

— Quentin? Quentin Butler!

Îngrozit, se apropie de containerul de păstrare şi fu pe cale să pună întrebări neocymecului care-l escortase, când văzu că păşitorul iese zăngănind din încăpere şi se îndepărtează repede pe un hol. Vor spera că senzorii lui Quentin erau conectaţi şi tijele mentale funcţionau, ca să poată comunica.

— Nu ştiu cât de bine mă poţi vedea sau recunoaşte, Quentin. Sunt basharul suprem Vorian Atreides.

— Văd.

Vocea ieşea dintr-un difuzor de pe perete, nu departe de container.

— Văd un alt truc ieftin.

— Nu sunt o iluzie.

Vor ştia că titanii aveau să tragă cu urechea la fiecare cuvânt pe care-l scotea, aşa că trebuia să fie atent. Fiecare nuanţă şi frază ar fi putut fi suspecte. Cumva, trebuia să-i atragă atenţia lui Quentin asupra acestui fapt, şi să nu-şi dezvăluie în acelaşi timp planurile secrete.

— Titanii te-au manipulat şi te-au torturat, dar eu sunt real. Am luptat alături de fiii tăi. Eu sunt cel care s-a dus pe Parmentier şi s-a întors cu vestea că Rikov şi soţia lui muriseră de Năpastă. Odată, am venit cu tine s-o vizităm pe Wandra în Oraşul Reculegerii – era primăvară, iar arborii erau plini de flori. Ţi-am spus că am avut întotdeauna o slăbiciune pentru Wandra, pentru că era fiica cea mai mică a lui Xavier. Te-ai supărat pe mine pentru că am adus vorba de numele lui Harkonnen. Îţi aduci aminte de ziua aceea, Quentin?

Creierul eroului de război care se retrăsese rămase tăcut în container, apoi vorbi în cele din urmă:

— Cymecii ştiu despre interacţiunea laser-scut. Eu… eu le-am spus. Aproape că l-au distrus pe Faykan.
Ştiind că acest subiect s-ar putea dovedi periculos, Vor începu un nou subiect.
— Faykan este acum viceregele plin al Ligii. Ştiai asta? S-a întâmplat când erai plecat cu Porce Bludd. Ai fi foarte mândru de el.
— Am… fost întotdeauna.
— Şi fiul tău mai tânăr, Abulurd…
Vor se apropie şi mai mult de recipient.
— Am avut grijă să fie înaintat la gradul de bashar, clasa a patra. I-am prins însemnele pe uniformă cu propria mea mână. A fost ziua cea mai fericită din viaţa lui, cred, dar a fost foarte dezamăgit că n-ai putut fi acolo să-l vezi.
— Abulurd…, zise Quentin, ca şi cum numele ar fi trezit nesiguranţă în mintea lui.
Vor ştia că războinicul veteran îşi tratase întotdeauna cu răceală fiul cel mai mic.
— Ai fost nedrept cu el, Quentin.
Vor simţea că un ton sever ar fi putut fi cel mai eficient.
— E un tânăr talentat şi inteligent – şi are dreptate în legătură cu numele de Harkonnen, Pot să-ţi spun că legendele pe care le-ai auzit despre Xavier sunt în cea mai mare parte minciuni. A fost transformat în ţap ispăşitor pentru a întări Jihadul. Am iniţiat un grup operativ ca să corectez situaţia. Este vremea ca acele răni să se vindece. Iar Abulurd… Abulurd n-a făcut niciodată nimic în cursul serviciului său ca să justifice dezamăgirea ta.
— *Am fost* nedrept cu fiul meu, fu de acord Quentin, dar acum e prea târziu. N-o să-l mai văd niciodată. N-am avut nimic de făcut aici în ultimele trei veşnicii decât să gândesc… şi să-mi regret toate greşelile trecutului. Urăsc ce-am devenit. Dacă ne eşti cu adevărat loial, dacă simţi pentru mine vreun pic de dragoste sau de respect, Vorian Atreides, vei sparge de podea chiar acum recipientul de păstrare. Am încercat să rezist, dar mi-au luat orice şansă de a face acest lucru. Vreau să mor… Poate că e ultima

modalitate prin care pot să le complic planurile.

— Asta ar fi mult prea uşor, Quentin.

Glasul lui Vor căpătă o nuanţă tăioasă. Folosi tonul de comandă pe care şi-l formase în mai mult de un secol în armata jihadului.

— Acum eşti cymec. Ai ocazia de a lupta alături de generalul Agamemnon. Fără tine, fără mine, cymecii ar porni probabil la atacuri turbate împotriva oamenilor neajutoraţi, devenind o nouă ameninţare, la fel de îngrozitoare ca şi maşinile gânditoare. Mi-ai spus deseori că cei din familia Butler nu sunt servitorii nimănui. Cât se poate de adevărat. Suntem conducători, tu şi cu mine. Dacă ne hotărâm să cooperăm, putem ajuta la îmbunătăţirea interacţiunilor dintre oameni şi cymeci…

Vor suna convingător, chiar şi pentru propriile sale urechi.

— Dar titanii nu vor fi dispuşi să negocieze decât dacă îşi asigură o poziţie de forţă. De multe ori, am pledat eu însumi pentru distrugerea lor. Au motive serioase să fie îngrijoraţi în legătură cu Liga.

— Cunoştinţele noastre ar putea fi cheia. Dacă îi ajuţi cu ceea ce ştii, omenirea va avea cea mai mare şansă de pace şi de prosperitate. Pe termen lung, dacă ajuţi cymecii, vei salva vieţi umane. Înţelegi acest lucru?

Vehemenţa lui Vor era suficientă ca să fie sigur că Agamemnon şi Juno, care trăgeau cu urechea, vor fi convinşi,

— Trebuie să încetezi să te mai agăţi de prejudecăţi, Quentin. Jihadul s-a terminat. Un nou univers ne aşteaptă.

În timp ce ridică mâinile, gesticulând ca să-şi sublinieze ideile, Vor avu grijă să se afle în faţa senzorilor optici conectaţi la tijele mentale ale lui Quentin. Făcu gesturi rapide, abile, cu degetele, semnalele militare la nivel de comandă pe care el şi Quentin le folosiseră vreme de decenii în armata Jihadului. Cymecii, separaţi de mult de omenirea liberă, probabil că nu practicau sau nu erau la curent cu asemenea mijloace neobişnuite de comunicaţie,

dar Quentin avea să le recunoască în mod sigur. Vor spera că era de-ajuns ca să demonstreze că nu schimbase de fapt tabăra, că avea altceva în minte. Avea să găsească o cale de a declanşa continuarea revoltei dintr-un loc aflat în adâncul unui creier care credea că a fost înfrânt, manipulat şi obligat să asculte. Avea să-i arate lui Quentin că exista o altă cale – dacă puteau să coordoneze un plan.

Quentin rămase tăcut atât de mult timp încât Vor începu să creadă că nu văzuse gesturile. În cele din urmă, creierul fără trup vorbi prin amplificatorul de voce.

— Mi-ai dat mult de gândit, domnule bashar suprem. Nu pot spune că sunt de acord… dar mă voi gândi la asta.

Vor încuviinţă.

— Excelent.

Plecă din încăperea rece, sigur acum că ei doi aveau să provoace căderea lui Agamemnon.

Cei mai mari criminali ai omenirii sunt cei care se amăgesc singuri gândind că au făcut „ceea ce trebuie”.

RAYNA BUTLER,
predici pe Salusa Secundus

Deşi Marele Patriarh fusese un conducător slab, lipsit de orice viziune adevărată, Rayna profită de ocazie ca să-l transforme pe bărbatul ucis într-un erou, un simbol pe care să-l admire cu toţii. În mod ironic, ea avea să aibă grijă ca Xander Boro-Ginjo să înfăptuiască mai multe după moarte decât în timpul îndelungat în care ocupase postul.

Asasinatul putea fi o scânteie care să declanşeze opoziţia faţă de aceia care susţineau vechile metode corupte, ridicând mişcarea clocotitoare a Cultului pe noi culmi aici, pe Salusa Secundus. Rayna purificase multe lumi ale Ligii, eliberându-le de orice pângărire a maşinilor computerizate, de orice vestigiu al dispozitivelor care imitau mintea umană sacră.

Deşi trecuseră multe zile, viceregele Faykan Butler încă evita să anunţe un succesor al Marelui Patriarh, iar Rayna se gândi că poate funcţia ar trebui să fie a ei, până la urmă. Putea folosi această poziţie pentru a extinde Cultul Serenei, dându-i atracţia majorităţii pe care o merita. Ar fi fost exact ca în viziunea pe care i-o arătase doamna albă.

Ideea se strecură pe tăcute printre cei care îi erau loiali. Zimia şi confortul său modern îi nelinişteau pe unii dintre discipolii ei, totuşi noi convertiţi continuau să vină s-o vadă pe Rayna, s-o asculte… şi, pentru cei mai norocoşi, să o atingă.

Aproape sigur, unchiul ei avea spioni printre cultişti. Unii dintre fanatici descoperiseră intruşi şi-i uciseseră fără zarvă. Aflând despre asta, Rayna fusese îngrozită, pentru că nu susţinuse niciodată violenţa directă împotriva fiinţelor umane, ci doar împotriva monştrilor mecanici. Ordonă ca asemenea activităţi să înceteze, iar locotenenţii ei încuviinţară fără tragere de inimă, deşi nu păreau domoliţi

corespunzător. Poate, se gândi Rayna, pur şi simplu nu mai aveau intenţia să-i spună despre crimele lor secrete.

În mod special în această zi totuşi, planurile Cultului trebuiau să rămână în întregime confidenţiale. Marşul programat trebuia să fie o adevărată surpriză, astfel încât garda din Zimia să nu aibă timp să se adune pentru apărare. Această demonstraţie avea să fie mult mai eficace decât o rebeliune generală.

Cultul Serenei avea mult mai mulţi credincioşi decât bănuia Faykan Butler. Acum, când Rayna, în roba ei albă imaculată păşea în fruntea unei mulţimi, lumina soarelui abia răsărit îi scălda faţa palidă. Trebuia să arate ca viziunea strălucitoare a Serenei pe care Rayna o văzuse cu ani în urmă, în timp ce suferise de Năpastă.

Când începu totul, zgomotele de sticlă spartă, de metal zdrobit şi strigătele de triumf formară o simfonie în urechile ei. Mişcarea principală se revărsă pe bulevardele pe jumătate goale şi năvăli în complexele rezidenţiale. Câţiva bărbaţi şi femei cu ochi înceţoşaţi încercară să-şi apere magazinele şi casele. Deşi Rayna dăduse instrucţiuni explicite să nu fie răniţi oameni nevinovaţi, cultiştii nu considerau nevinovat pe nimeni dintre cei care se opuneau.

Gloata ucidea necugetat pe măsură ce creştea în putere. O parte din populaţia şocată fugi, abandonând case şi prăvălii. Alţii, cuprinşi de frenezie, jurară brusc credinţă Cultului Serenei. Rândurile adepţilor lui Rayna creşteau, iar distrugerea continua nedomolită.

Garda din Zimia ieşi în fugă, încercând să organizeze o reacţie eficientă, dar mulţi dintre ei erau şi membri secreţi ai Cultului Serenei.

Rayna îşi conducea procesiunea mai departe, înaintând spre Sala Parlamentului. Avea pe chipul palid un surâs angelic. Când se apropiară de marea construcţie guvernamentală, ieşind de pe străzile pavate cu dale într-o piaţă plină cu fântâni şi statui elegante, Rayna fu dezamăgită că Faykan nu venise să înfrunte situaţia încordată. În aparenţă, viceregele socotise de cuviinţă să

fie plecat, în mod convenabil, ca să se ocupe de alte treburi.

Dar nici măcar Faykan Butler n-ar fi putut opri acest val necruţător.

Puţinii soldaţi din gardă şovăiră şi rupseră rândurile când văzură năvala oamenilor furioşi înaintând către ei. Politicienii şi reprezentanţii Ligii fugiră din sala adunării prin aripile laterale şi ieşirile din spate ale clădirii.

Rayna fu surprinsă să vadă cinci siluete pline de curaj, bărbaţi în robe galbene, ieşind prin arcada porţii principale. Mergeau de parcă ar fi plutit, iar unul dintre ei purta un recipient translucid pentru creier ca şi cum ar fi fost o relicvă sfântă. Alţi doi duceau un piedestal.

Fără să se oprească, Rayna ridică ochii. Soarele o orbea, dar îl recunoscu pe ultimul dintre cogitorii din Turnul de Fildeş. În spatele ei, elanul mulţimii era prea mare ca să poată fi oprit, iar ea nu încetini când începu să urce treptele lungi, joase din faţa Sălii Parlamentului.

Secundanţii ridicară piedestalul şi puseră containerul cogitorului pe suprafaţa plată. Când difuzorul îi fu conectat, cuvintele lui Vidad tunară:

— Vorbesc umanităţii din voi! Vă rog stăruitor, o clipă de luciditate! Gândiţi-vă ce faceţi!

Rayna răspunse, strigând cu voce limpede:

— Am petrecut ani de zile gândindu-mă la asta, cogitor Vidad. Am primit inspiraţia direct de le Dumnezeu, o viziune clară chiar de la sfânta Serena. Cine poate pune la îndoială acest lucru?

— Am vorbit cu Serena cu multă vreme în urmă, *în persoană,* zise Vidad. Nu dai dovadă de înţelepciune divinizând-o. A fost doar o femeie.

Cultiştii murmurară, nevoind să audă că sfânta lor patroană nu era decât o fiinţă umană.

Rayna mai urcă o treaptă.

— Voi, cogitorii din Turnul de Fildeş, aţi negociat o pace nesăbuită cu maşinile gânditoare, cu termeni atât de groaznici încât sfânta Serena s-a dus la moarte ca să poată

vedea cu toţii adevărata natură a demonului Omnius.

Vocea ei rămânea straniu de calmă.

— Tu ai fost Iuda, Vidad. De data asta nu te vom asculta. Am învăţat din greşeala ta, şi ştim cum trebuie să luptăm.

— Foloseşte-te de procesele raţionale de gândire, continuă cogitorul. Eşti cu adevărat superioară lui Omnius dacă săvârşeşti acte de violenţă împotriva concetăţenilor tăi în numele purităţii? Maşinile pe care le distrugi nu-ţi pot face niciun rău. Observă în mod obiectiv. Trebuie…

— Apără maşinile! strigă cineva din mulţime. Şi arată ca un cymec! Cymeci, cogitori – toţi sunt maşini gânditoare!

Strigătele şi urletele se înteţiră. Rayna continuă să urce treptele de piatră lustruită.

— Am avut parte de destulă gândire rece, raţională, Vidad. Asta este calea maşinilor. Dar noi suntem oameni, cu inimi şi pasiuni, şi trebuie să încheiem această purificare dureroasă pe care Dumnezeu şi sfânta Serena ne-au cerut-o. N-o să ne stai în cale!

Restul gloatei se strânse în spatele ei strigând, fluturând beţe şi bâte, alergând spre Sala Parlamentului.

Secundanţii lui Vidad încercară să rămână neclintiţi, dar în ultima clipă doi dintre ei şovăiră şi fugiră într-un vârtej de robe galbene, în timp ce ceilalţi trei se străduiră în zadar să-l protejeze pe vulnerabilul cogitor pe piedestalul lui. În mijlocul nebuniei, Vidad continuă să implore luciditate, dar zgomotul din fundal înecă repede vocea din difuzor.

Rayna stătea în faţa cogitorului, dar adepţii ei frenetici o împingeau. Cineva îmbrânci coloana, şi recipientul creierului se clătină. Apoi alţii, scăpaţi de sub control, împinseră intenţionat. Containerul greu se răsturnă şi căzu, izbind treptele de piatră şi crăpând. Se rostogoli şi ricoşă, iar mulţimea aclamă. Alergară după recipientul căzut, lovindu-l cu ţevi şi bâte până se sparse.

Rayna se gândi să încerce să-i oprească, dar înţelegea prea bine situaţia. Fanaticii îi priveau pe cogitori ca pe o blasfemie, foarte asemănători cu titanii malefici: creiere fără trupuri umane, ţinute în viaţă de o tehnologie

infernală. Electrofluidul gros, albăstrui se scurse pe jos ca sângele.

În cele din urmă, Rayna se întoarse şi năvăli, împreună cu discipolii ei credincioşi, în Sala Parlamentului.

Justiţia poate fi imparţială, dar dreptatea este profund personală.

BASHARUL ABULURD HARKONNEN,
jurnal privat

Vorbind dintr-un adăpost sigur în timp ce fanaticii lui Rayna se năpusteau pe străzi, viceregele Butler declară legea marţială. Dar garda din Zimia nu era destul de mare ca să restabilească ordinea. Nu aveau niciun mijloc de a controla năvala fanaticilor, în afară de autorizarea măcelului total folosind toate armele disponibile.

Liga Nobililor păstra arhive ample de date stocate electronic. Deşi arhivele nu erau prelucrate cu programe sau tehnologie de inteligenţă artificială – o diferenţă subtilă pe care mulţi oameni n-o recunoşteau – simpla prezenţă a sistemelor computerizate era un ghimpe în coasta lui Rayna. Năpasta demonicii aruncase deja civilizaţia Ligii în dezordine, şi o mare parte din informaţiile ştiinţifice şi militare, ca şi consemnări de familie şi documente istorice, fuseseră pierdute în panică. Acum Rayna extindea sfera purificării.

Înregistrările de milenii fură aruncate în flăcări, iar amplitudinea pierderi fu chiar mai mare decât distrugerea Bibliotecii din Alexandria de pe Vechiul Pământ. Dacă acest lucru continua, rasa umană avea să înfrunte cu siguranţă o epocă întunecată prelungită, dacă avea să-şi mai revină vreodată.

Nu toate înregistrările erau exacte, desigur, se gândi Abulurd Harkonnen. Poate că dacă însemnările istorice false erau distruse, ar fi mai uşor să-l reaşeze pe bunicul lui, Xavier, la locul cuvenit, ca erou al Jihadului.

Nevrând să devină o ţintă, Abulurd îşi scoase uniforma de bashar şi îmbrăcă haine civile. Dacă ar fi crezut că ar folosi la ceva, ar fi ieşit pe străzi cu arma personală. Dar membrii Cultului Serenei erau cât se poate de dispuşi să-şi sacrifice propria viaţă. Un singur om n-ar fi putut rezista niciodată

împotriva lor.

Spera însă să-şi poată apăra laboratorul.

Când ajunse în complex, după apusul soarelui, unele dintre clădirile din jurul conacului administrativ al Marelui Patriarh erau în flăcări, deşi clădirea pentru cercetări cu înfăţişare ştearsă era nevătămată – până acum. Abulurd fu atât uşurat cât şi dezamăgit să descopere că niciunul dintre oamenii lui de ştiinţă sau ingineri nu venise să apere complexul de cercetări. Poate că erau cu toţii acasă, protejându-şi familiile.

Înăuntrul clădirii, încuie toate însemnările şi rezultatele experimentelor cu gâzele-maşini. În laborator, prototipul perturbatorului pe care îl construiseră inginerii stătea încă pe un banc, după ce trecuse prin câteva teste finale. Va trebui să-şi mustre echipa pentru că nu încuiau aparatura valoroasă, pe care un Cultist zelos ar fi putut s-o găsească şi s-o transforme în sfărâmături.

Înainte de a apuca să încuie perturbatorul la locul lui, auzi pe cineva mişcând într-una dintre camerele interioare de analiză. Abulurd îşi ţinu răsuflarea ca să asculte. Poate că până la urmă vreunul dintre ingineri venise să-şi păzească munca de cercetare. Puse prototipul înapoi pe bancul din laborator şi se apropie cu precauţie. Niciuna dintre lumini nu fusese aprinsă. Umbrele erau lungi, iar sunetele scoase de intrus păreau prudente şi grăbite. Nu un inginer, deci. Cineva care nu trebuia să se afle aici. Unul dintre cultişti?

Oprindu-se să-şi pornească scutul personal pentru cazul în care avea să fie atacat, Abulurd apăsă comutatorul pentru lumină la intensitate maximă, orbindu-l pe străin. Bărbatul îşi umbri ochii cu mâna şi se dădu la o parte ca o şopârlă pe o piatră încinsă. Trase două focuri rapide cu un pistol maula, dar scutul lui Abulurd opri proiectilele. Intrusul alunecă în lateral, căutând adăpost în spatele unui banc cu instrumente de laborator. Văzu pielea măslinie şi capul chel, trăsăturile familiare din istorie. Bărbatul pe care-l căutase Abulurd.

Abulurd scoase pistolul Chandler de la şold şi apucă un pumnal de ceremonie cu mâna cealaltă. Nu putea trage cu acele de cristal ale pistolului cât timp scutul era pornit, şi nu îndrăznea să-şi întrerupă acum protecţia.

— Ştiu cine eşti, Yorek Thurr.

Intrusul izbucni în râs, dar cu o urmă de nervozitate.

— Măcar faima mi-o ia înainte! Era şi timpul.

Ghemuindu-se, Abulurd se mişcă în cerc.

— Mă bucur să am ocazia de a te întâlni faţă în faţă. Investigatorii Ligii se îndoiau că mai eşti încă în viaţă după atâţia ani, dar eu nu-ţi subestimez capacităţile.

Pentru că folosise tehnici de comparare ale imaginilor istorice ale comandantului Jipolului cu poza asasinului Marelui Patriarh, Abulurd nu se îndoia câtuşi de puţin în privinţa identităţii ucigaşului. După aceea, când îi dusese analiza fratelui său sceptic, Faykan promisese să se consulte în legătură cu informaţia, dar, evident, o tratase cu tot atâta seriozitate câtă acordase şi grupului operaţional pentru reabilitarea numele lui Xavier Harkonnen.

În vânătoarea sa de oameni, Abulurd îşi folosise propriile relaţii pentru a analiza înregistrările noilor sosiţi pe Salusa Secundus, reconstituind traseul refugiaţilor după documentele pe care le aveau. Găsise câteva imagini de supraveghere izbitor de asemănătoare cu comandantul pe jumătate uitat al Jipolului, dar urma se răcise. Deşi Liga întinsese o plasă mare pentru asasinul lui Xander Boro-Ginjo, plasa avea multe găuri.

— Toată lumea îl caută pe ucigaşul Marelui Patriarh, zise Abulurd, dar numai eu te caut pe *tine.* Iar acum, cu toată nebunia de pe străzi, ai venit direct la mine, ca un cadou.

Faţa tăbăcită a lui Thurr arăta cu cel puţin jumătate de secol mai tânără decât avea dreptul să pară, încremenită în pragul bătrâneţii. Rânjind nepăsător, părea încântat de această confruntare, şi nu arăta nicio umbră de îngrijorare.

În lumina aspră a centrului de cercetări, Thurr strângea în continuare pistolul maula, deşi era inutil împotriva

scutului lui Abulurd. Thurr purta şi el o protecţie, dar nu pornise sursa de alimentare. În aparenţă, prefera libertatea de a-şi folosi arma cu proiectil în locul adăpostului pe care i l-ar fi oferit câmpul Holtzman.

— Cărui fapt îi datorez cinstea obsesiei tale, tinere? întrebă Thurr. Poate că te pot folosi în planurile mele viitoare. Nu ţi-ar plăcea să faci parte din istorie?

Se deplasă ca o panteră urmărindu-şi prada.

— Ai folosit destui oameni şi-aşa…

Abulurd îşi îndreptă umerii.

— Bunicul meu a fost Xavier Harkonnen – un erou în războiul împotriva maşinilor gânditoare – iar tu i-ai distrus reputaţia. Ai manipulat adevărul şi ai mânjit onoarea familiei mele.

— Da, dar a fost pentru o cauză dreaptă, nu-ţi dai seama?

— Nu, nu-mi dau seama.

Abulurd făcu un pas mai aproape de el, întinzând pumnalul, pe care îl putea folosi în timp ce păstra protecţia scutului individual.

— De ce-ai venit în laboratorul meu?

— Nu aici păstraţi mostrele rămase din fermecătorii mei favoriţi mecanici? Devoratorii pe care i-am inventat eu pe Corrin?

Voios, Thurr ridică sprâncenele. Înregistrările istorice îl înfăţişaseră ca neîndurător şi cu o inteligenţă rece, dar acum, privirea sălbatică din ochii trădătorului avea o duritate sporită, ca şi cum ceva se deformase în capul lui. Era încă la fel de răutăcios şi de uneltitor ca întotdeauna, dar ancora către sănătatea lui mentală părea să scape.

— Ah, ce efect am avut lucrând pentru Omnius – mult mai semnificativ din punct de vedere istoric decât orice am făcut în calitate de comandant al Poliţiei Jihadului. Chiar şi când lucram pentru Jipol, îndeplineam o misiune pentru Omnius, care mi-a oferit acest minunat tratament de prelungire a vieţii. O, am păstrat încă multe secrete faţă de maşini, dar tot timpul am creat diversiuni, am plantat piste

false pentru Marele Patriarh Ginjo şi pentru credincioşii lui amăgiţi, deşi vehemenţi.

Totul ar fi fost perfect dacă văduva lui mi-ar fi dat ce mi se cuvenea. Asta ar fi fost împlinirea supremă a unei cariere glorioase. Propria mea formă de nemurire istorică! Dar când aceasta mi-a fost furată, a trebuit să fac altceva. Micile gâze flămânde au fost doar un experiment. Le-am conceput când eram plictisit de captivitatea mea nesfârşită pe Corrin. Retrovirusul pe care l-am sugerat a fost mult mai devastator. Nu eşti de acord?

— Nu reuşesc să cuprind dimensiunea răului pe care l-ai provocat, zise Abulurd.

— Asta dovedeşte că îţi lipseşte imaginaţia.

Abulurd strânse mânerul cuţitului, vrând să-l omoare pe acest om înainte de a mărturisi şi mai multe orori.

— De ce-mi spui toate astea? Te apasă conştiinţa şi vrei să te descarci?

— Nu fi ridicol. Nu crezi că mi-am câştigat dreptul de a mă lăuda după tot ce-am realizat? În plus, am intenţia să te omor oricum, aşa că îngăduie-mi atâta bucurie înainte de asta.

Deşi încă mai ţinea pistolul într-o mână, Thurr ridică o cutie de păstrare mică, transparentă, în cealaltă. Abulurd recunoscu unul dintre containerele securizate pentru mostre al laboratorului; sigiliul fusese rupt, încuietoarea spartă. Cu degetul, Thurr deschise capacul.

— Sunt dezamăgit că aţi păstrat intacţi doar doisprezece dintre micii mei prieteni lacomi… dar cu siguranţă îşi vor face treaba aici.

Odată puse în funcţiune, micile mecanisme vorace începură să bâzâie şi să se ciocnească între ele. Thurr azvârli cutia deschisă spre Abulurd. Cutia ricoşă în scutul lui Abulurd, iar gâzele se împrăştiară în aer ca nişte viespi furioase. Abulurd dădu înapoi, căutând adăpost, dar devoratorii mecanici se risipiră şi-l urmăriră.

Lipindu-se de perete, ascuns între umbre şi forme nedesluşite de aparate, Thurr observa şi chicotea.

Gâzele bâzâitoare se roteau în aer, scanând încăperea, identificând forma umană a lui Abulurd ca fiind ţinta cea mai vizibilă. Ţâşniră după el, mici fălci cristaline zumzăitoare, gata să mestece în carne.

Una dintre gâzele piranha se ciocni de bariera invizibilă a scutului personal cu viteza unui glonţ. Ricoşă, iar celelalte dispozitive îl înconjurară, apropiindu-se încet. Abulurd nu se îndoia că vor descoperi în curând cum să penetreze câmpul Holtzman.

În timp ce se lipea cu spatele de una dintre staţiile la care lucrau inginerii lui, se uită în jos şi-şi văzu salvarea. Apucând prototipul pe care îl pusese pe bancul din laborator, porni câmpul de distorsiune.

Dispozitivul primitiv nu putu arde motoarele minuscule ale devoratorilor, dar forma lui Abulurd deveni brusc neclară şi invizibilă pentru rutinele lor de discriminare. Gâzele bâzâiră în cerc, încurcate, şi apoi lărgiră orbita, formând o reţea largă în căutarea victimei care dispăruse brusc.

Experimental, Abulurd ridică perturbatorul şi făcu doi paşi spre mijlocul laboratorului. Gâzele nu reacţionară la mişcarea lui. Cu fălcile rotindu-se şi motoarele de levitaţie purtându-le în traiectorii aleatoare, nu erau deloc sensibile la el.

Iritat de această interferenţă, Thurr întrebă:

— Ce-ai făcut? Cum ai…

Dintr-odată, gâzele îl zăriră pe el. Schimbară cursul şi se întoarseră spre creatorul lor.

Thurr se îndepărtă în grabă şi-şi declanşă scutul personal. Cei doisprezece asasini minusculi roiră în jurul lui, lovindu-se de câmpul de forţă şi încercând iar. Semănau cu nişte păsări hoitare ciugulind un cadavru.

Abulurd porni comenzile de securitate de la uşă. Baricadele camerei se închiseră ermetic şi o alarmă automată de pericol fu transmisă personalului de ordine, deşi, cu gloata lui Rayna pe străzi, se îndoia că va răspunde cineva prea curând.

— Ţi-ai conceput propria soartă, Yorek Thurr!

Primul dintre devoratori trecu încet prin bariera nedesluşită a scutului personal al trădătorului. Odată aflată în interiorul zonei de protecţie, gâza piranha ţopăi frenetic într-un atac nesăţios. Curând, semnală şiretlicul pentru penetrarea scutului celor unsprezece copii, şi maşinile lacome se apropiară tot mai încet, până când trecură toate.

Gâzele începură să atace trupul lui Thurr, strângând fălcile mecanice pe braţe, pe gât, pe obraji. El le lovi, fără niciun efect, în timp ce-l consumau, trădătorul ţipa şi se zvârcolea, fluturând din mâini. Deşi sângele ţâşnea din găurile săpate în umăr şi în şold, părea mai mult furios decât îngrozit de moartea iminentă.

Una dintre maşinile ucigaşe înconjură creştetul capului, făcând o tăietură lată în scalpul tăbăcit, scoţând la iveală osul alb al craniului. Altele sfredeliră stomacul lui Thurr şi săpară prin coapsă. Una ieşi, însângerată dar încă scrâşnind din dinţii artificiali în timp ce îşi croia drum prin cutia toracică, descrise un cerc în aer, apoi se cufundă pentru încă o porţie. Scuipa fărâme de carne ca un cârnat crud prin tăieturile pentru eliminarea surplusului.

Thurr urlă. Se prăbuşi în genunchi şi, cu un gest disperat, reuşi să prindă în aer una dintre bilele argintii şi o strânse în mână. În timp ce privea, gâza îşi mestecă ieşirea prin pumnul închis, retezându-i încheieturile de la degete, astfel încât falangele căzură pe jos.

Abulurd privea spectacolul înfiorător, cuprins de greaţă şi oroare, dar amintindu-şi şi că acest om trădase omenirea, omorând miliarde, şi că pângărise amintirea lui Xavier Harkonnen. Aceste gânduri îl ajută pe Abulurd să fie surd la ţipete.

Pentru că erau doar douăsprezece gâze piranha, avură nevoie de câteva minute lungi ca să producă destule stricăciuni fizice pentru a-şi ucide victima. Chiar după ce Thurr căzuse şi spasmele încetaseră, gâzele îi ieşiră din craniu, apoi căutară în încăpere alte ţinte viabile. Perturbatorul lui Abulurd le împiedică să vadă pe oricine

altcineva. Imediat, devoratorii se întoarseră la trupul lui Thurr şi continuară să-l mutileze.

Abulurd nu putea să-şi ia privirea de la el. Lăsă gâzele piranha să continue cu oribila lor distrugere până când trădătorul fu masacrat în întregime. În cele din urmă, cu sursele lor de energic pentru testare epuizate, căzură pe podea ca nişte pietricele pline de râvnă şi de colţi.

Când până la urmă, cu multă întârziere, trei soldaţi din gardă, palizi şi hărţuiţi răspunseră la alarma de urgenţă pe care o declanşase Abulurd, se uitară cu o groază plină de scârbă la carnea ciopârţită care zăcea îngrămădită ca rămăşiţele curăţate de pe podeaua unei măcelării.

— Ştiu că asta nu e cea mai importantă prioritate a voastră în timpul manifestării gloatei, le spuse Abulurd, dar acesta a fost asasinul, omul care l-a omorât pe Marele Patriarh Xander Boro-Ginjo.

— Dar… cine era? întrebă unul dintre soldaţi.

Abulurd se gândi mult înainte să răspundă, apoi rosti în sfârşit:

— Nimeni de care să merite să ne aducem aminte.

Drogul de pe Rossak este doar una dintre căile spre infinit. Există şi altele – şi una, până acum nedezvăluită, care este mai măreaţă decât toate.

CUCERNICA MAICĂ RAQUELLA BERTO-ANIRUL

Toate magicienele care primiră noul vaccin experimental al doctorului Suk muriră. Mortalitatea totală o şocă pe Raquella. Cu o voce din ce în ce mai stridentă, magiciana Supremă îl caracteriză ca pe un eşec total, demonstrând incompetenţa cercetătorilor de la CMU, care îşi impuseseră serviciile asupra oamenilor de pe Rossak.

Ticia Cenva avea grijă îndeaproape de pacienţi, refuzând s-o lase pe Raquella să-i „chinuiască”. Puse una dintre magiciene să trimită mostre doctorului Suk la bordul navei de pe orbită, dar chiar şi la analiză, nu reuşi să înţeleagă de ce tratamentul se dovedise atât de mortal. În cel mai rău caz, ar fi trebuit să fie ineficient.

Raquella începu să se întrebe dacă nu cumva altceva – chiar Tricia? — acţiona aici.

Arătând ca un vultur în roba ei neagră, Magiciana Supremă privi încruntată la cele şase femei moarte, victime ale vaccinului experimental, nemulţumită parcă de manifestările slabe de agonie. Îşi îndreptă mânia asupra Raquellei.

— Eforturile voastre sunt fără rost. Orice neghiob poate să vadă că nu ajutaţi cu nimic.

— Şi ce-ai vrea să fac? Să mă uit doar la ei cum mor?

— Asta pare să fie treaba la care te pricepi cel mai bine.

— Măcar am încercat.

Ticia nu părea interesată.

— Cel mai puternic va supravieţui, iar cei slabi vor suferi soarta pe care o merită. Aşa au lucrat întotdeauna liniile noastre genetice pe Rossak. De aceea sunt rău-născuţii alungaţi în junglă. Cei care nu se pot ridica la înălţimea provocărilor universului vor pieri. Din rezerva noastră de ADN, putem creşte înlocuitori, de îndată ce alegem

caracteristicile dezirabile.

Raquella se uită în jurul ei la salonul morţii, văzu numărul copleşitor de pacienţi, simţi mirosul de boală. Era noapte acum, şi cei mai mulţi dintre oameni fie că dormeau, fie că erau poate morţi.

— Mostrele genetice nu pot înlocui prietenii pe care îi vei pierde, dacă ne respingi ajutorul.

Până acum, cea mai mare parte a populaţiei fusese expusă la retrovirusul mutant. Sus, pe L.S. *Recovery,* Mohandas încă nu reuşea să identifice ingredientul cheie din mostra de apă din dolină, şi cu atât mai puţin să-l reproducă. Avea nevoie de mai multă apă, chiar de la sursă.

Din moment de vaccinurile experimentale se dovediseră toate mortale, Raquella nu mai avea de ales. Micul detector pe care îl plasase pe Jimmak îi arătase unde să găsească dolina. Odată ce tehnicienii medicali şi magicienele aveau acces la apă, puteau vindeca toţi bolnavii, puteau salva populaţia.

Rău-născuţii aveau să sufere. Ar fi putut fi chiar ucişi. Dar existau mult mai mulţi oameni pe Rossak, ia ea nu mai putea justifica tăcerea. Datoria ei era limpede.

Istovită şi cu o senzaţie de greaţă după ce se luptase cu hotărârea pe care trebuia s-o ia, Raquella se duse să caute câteva ore de somn. La lumina zilei, avea să conducă o expediţie la dolină ca să ia ceea ce aveau disperată nevoie…

*

În lumina slabă a licuripanourilor chihlimbarii, o femeie în robă neagră trecu pe lângă pacienţii adormiţi, mulţi dintre ei ghemuiţi în pături pe podea. Trecuseră săptămâni de când rămăseseră fără paturi.

Magiciana lupta împotriva efectelor tot mai puternice ale bolii. Simţea Năpasta, folosea fiecare firicel al puterilor

mentale pentru a respinge simptomele, dar ştia că era acolo, înăuntrul ei. Indiferent cu câtă încordare o nega, indiferent de câtă mirodenie consuma, dovada bolii urla din fiecare muşchi al corpului său.

Dar Ticia Cenva avea o misiune, ceva ce trebuia să facă.

Întrând într-o cameră alăturată, se opri şi-şi calmă respiraţia, încercând să nu scoată niciun sunet. Acestea erau dormitoarele doctorilor, infirmierelor şi restului personalului medical de la CMU. Se opri lângă un pat din secţiunea femeilor, unul dintre cele câteva dintr-un şir lung. Culcată pe o parte, Raquella Berto-Anirul dormea somnul adânc al epuizării, respirând ritmic.

Ochii Ticiei se închiseră pe jumătate, şi simţi energia acumulându-i-se în minte, puterea distrugerii îndelung reţinute. Ca fiică a marii Zufa Cenva, fusese întotdeauna pregătită să-şi dea viaţa într-o străfulgerare finală de glorie, dar nu avusese niciodată ocazia. Era slabă, un eşec – o armă nefolosită care nu mai avea niciun scop. Voci interioare sâcâitoare o numeau laşă, jucându-se cu vinovăţia supravieţuitorului, pe care o simţea.

Epidemia de pe Rossak îi ucidea toţi oamenii, iar ea nu putea face nimic în legătură cu asta. Furia şi hotărârea erau singurele care-o ţineau în picioare. Cu trupul ţeapăn, Ticia privi plină de mânie la femeia pe care-o ura. Raquella credea că putea să vină din afară şi să dovedească tuturor cât de naive, de slabe şi de *ineficiente* erau magicienele. Asta nu putea fi îngăduit.

Cei mai slabi pacienţi aveau să moară cu toţii, un preţ necesar pentru a păstra forţa liniilor de sânge de pe Rossak. Totul era înregistrat, confirmat, stocat în computerele ascunse care urmăreau ADN-ul rasei umane. Chiar dacă vaccinul doctorului Suk ar fi funcţionat, n-ar fi făcut decât să întârzie inevitabilul şi să lase supravieţuitorii contaminaţi pe vecie. Nu putea suporta cunoaşterea faptului că oamenii ei erau atât de slabi încât nu puteau rămâne în viaţă fără ajutor din afară. Mai bine să moară aici şi acum, astfel încât istoria să-i învinuiască pe doctorii care

se amestecaseră, în loc să găsească lipsuri în conducerea Ticiei.

Ca din depărtare, Magiciana Supremă recunoscu faptul că simptomele primei faze includeau gânduri iraţionale, paranoia, furie. Dar atacul bolii în corpul ei fusese lent, împiedicat de propriile ei văpăi mentale, şi nu se gândise niciodată să-şi pună la îndoială motivele. Vina şi resentimentele aveau un sens pentru ea.

Aplecându-se deasupra siluetei adormite a Raquellei, Ticia îşi dădu seama că trebuia să termine repede. Nimeni nu bănuia că e aici sau că începuse şi ea să manifeste semne de infecţie. Dar Ticia avea un ultim lucru de făcut înainte de a se topi în flăcările molimei care-o rodea. Îşi simţea deja pielea încinsă, congestionată de febră şi de efortul de a merge.

Strecurându-şi o mână în roba neagră, scoase o sticluţă de farmacie şi-i desfăcu dopul. Buzele Raquellei erau uşor deschise în respiraţia profundă. Cu degete tremurătoare, Ticia bâjbâi după o pipetă şi scoase câteva picături de lichid vâscos, uleios. Avea un miros amărui, înţepător, dând un indiciu despre cât de mortală putea fi substanţa.

Cu mulţi ani în urmă, Aurelius Venport şi cercetaşii săi farmaceutici descoperiseră toxina incredibil de puternică, o substanţă chimică atât de mortală încât o numiseră doar „drogul de pe Rossak”. Substanţa nu avea nicio utilizare legitimă în afara îndeletnicirii asasinilor. Niciun antidot cunoscut nu fusese vreodată găsit. Odată administrat, drogul de pe Rossak era întotdeauna fatal, chiar şi în doze minuscule.

Raquella se rostogoli puţin, înclină capul şi deschise buzele încă puţin. Ca şi cum ar fi cooperat.

Prinzând ocazia, Ticia picură lichid în gura detestabilei femei. Otrava intră lin, uşor, aşa cum făcuse şi când Ticia ucisese subiectele de testare care primiseră noul vaccin al doctorului Suk. Acum, toată lumea avea să creadă că remediul fusese o speranţă falsă, şi că puterea neaşteptată de a se vindeca a Raquellei fusese doar o iluzie, şi că o

recădere fulgerătoare o ucisese până la urmă.

Avea să-i fie învăţătură de minte acelei femei pentru că-şi etala superioritatea în faţa tuturor magicienelor. Raquella n-ar fi trebuit să vină niciodată aici.

Când Ticia ajunse la uşă, o auzi pe Raquella încercând să se trezească, tuşind şi scuipând, încercând deja să lupte cu drogul de pe Rossak. Nu conta. Nimic nu-i mai putea schimba soarta acum. Magiciana Supremă fugi prin întuneric.

Mintea ei respinse imediat gustul amar care i se răspândi în gură. Aroma acidă a morţii. Memoria trecătoare, moleşită îi vorbi de picăturile pe care le simţise pe buze, atât de diferite de apa vindecătoare din dolina secretă unde o dusese Jimmak. Acela fusese un botez dătător de viaţă. Acesta era ceva cu totul diferit. Un răpitor de viaţă.

Otravă.

Era deja pierdută, plutind în întunericul inconştienţei. Dintr-odată, lumina îi fulgeră în minte, arătându-i Raquellei o cale nouă de a rezista, o armă pe care nu ştiuse că o are. Trupul îi fusese modificat în încercarea Năpastei, după ce asimilase amestecul de neînţeles al substanţelor chimice din mediu. Raquella avea acum talente neaşteptate şi noi resurse, adânc în miezul propriilor ei celule.

Calmul total o inundă şi, cu ochii minţii, Raquella văzu conexiunile care plecau de la creier – căi neurale răspândindu-se spre exterior către vasele de sânge, tendoane, muşchi – coordonând fiecare funcţie, fie voluntară, fie automată. Totul era atât de limpede, ca o schiţă a fiinţei umane. Otrava perfidă îi invada sângele, organele şi sistemul imunitar. Drogul de pe Rossak părea aproape viu, plin de răutate, sigur pe scopul său malefic.

Nu, *el* nu era malefic – dar otrăvitorul era.

— N-o să mă las bătută, murmură ea. O să rezist. Numai

frica mă poate ucide acum.

Întrând adânc în ea însăşi, Raquella purtă un război interior.

Sprijini apărarea corpului şi construi un zid biochimic împotriva atacului otrăvii. Apoi se confruntă direct cu inamicul. Analizând structura moleculară a drogului de pe Rossak, mută elementele, reconectă radicalii liberi, reteză lanţurile izolate de proteine. Îl lăsă fără arme.

De-a lungul procesului, Raquella transformă otrava cu răbdare, descompunând-o până când rămase neputincioasă. Nu-i mai putea face niciun rău. Pentru că făcea acest lucru pentru prima oară, îşi exploră capacităţile şi-şi dădu seama că avea un control complet asupra fiecărei celule şi molecule străine din corp. Mintea ei educată medical se minună la acest gând. Era stăpână până şi pe funcţiile cele mai complicate ale acestei maşini biologice complexe.

Ca hipermintea Omnius!

Gândul o răscoli şi o intrigă. Cât de asemănătoare erau fiinţele umane cu maşinile gânditoare pe care le creaseră? Poate mai mult decât ar recunoaşte vreodată oricare dintre ele.

Şi mai văzu altceva înăuntru, ca o uluitoare carte de poveşti înscrisă adânc în codul ei genetic. La început ajunse la ea picătură cu picătură, ca apa prelingându-se în bazinul lui Jimmak, apoi într-un şuvoi de date, când o inundară amintirile ereditare ale strămoşilor ei. Ştia că acest tezaur de cunoaştere fusese mereu acolo, trecuse de la o generaţie la alta, încuiată şi de neatins… iar acum, cu ajutorul catalizatorului reprezentat de otrava mortală, primise cheia şi descuiase uşa.

Năvala semăna cu încercarea de a sorbi dintr-un torent. O mare parte se duse în creier, invadându-i conştiinţa, deşi fusese acolo tot timpul… pândind, ascunzându-se, aşteptând. Ciudat, accesul mental era limitat doar la predecesoarele ei femei.

Apoi, în mijlocul euforiei, amintirile îşi luară zborul,

ispititoare şi de neatins. La început, Raquella se simţi ca o orfană când toate acele străbune minunate o abandonară. Apoi, încet, înţelese că vor veni la ea din când în când, o vor ajuta şi se vor retrage din nou în reverberaţiile trecutului.

În pustietatea plină de ecouri fără larma amintirilor, observă că retrovirusul Năpastei nu mai era activ în sistemul ei. Îl neutralizase în întregime, creând în locul lui anticorpi invincibili. Raquella putea detecta calea oricărei boli prin structurile ei celulare, o putea urmări ca o forţă răzbunătoare şi putea alunga inamicul. Nu va mai trebui să se teamă niciodată că se va îmbolnăvi.

În regiunile cele mai profunde ale celulelor, Raquella lucră cu ceea ce avea, ajungând la rezultate pe care Mohandas Suk n-ar fi sperat niciodată să le obţină în laboratorul său orbital. Avea acum propriul ei laborator şi imediat creă exact ceea ce dorea: anticorpii de care avea nevoie ca să sintetizeze un vaccin rapid şi puternic, menit să elimine epidemia de pe Rossak.

Nu avea nevoie de apa din dolină. Propriile ei celule şi sistemul imunitar erau o fabrică mult mai complexă şi mai eficientă decât toate instalaţiile pe care le folosea Mohandas Suk la bordul L.S. *Recovery.* Raquella putea face oricât antidot era necesar.

Otrava n-o ucisese, ci o eliberase. Avea să salveze pe toată lumea de pe planetă. Exact opusul a ceea ce plănuise Ticia Cenva.

*

Teste amănunţite, ca şi noua înţelegere intuitivă a Raquellei, dovediră că vaccinul iniţial al lui Suk ar fi stimulat cu adevărat sistemul imunitar al victimelor epidemiei. Ea înţelese, de asemenea, că subiectele de test muriseră nu din cauza unui eşec în medicină, ci în urma unei crime.

Ticia Cenva.

În noua ei conştiinţă, Raquella nu se concentră asupra răzbunării, ci asupra vindecării. Prin catalizatoarele produse de biofabrica din corpul ei, reuşi să transmute proviziile existente de vaccin, îmbogăţindu-l cu anticorpi din sângele ei. Nu avea nevoie de apa din dolină, nu avea nevoie să-i distrugă pe rău-născuţi şi viaţa lor mizeră. Avea tot ce-i trebuia în propriul ei trup.

Raquella umbla de colo până colo administrând remediul pacienţilor pe moarte care umpleau saloanele şi infirmeriile din oraşul din stâncă. Doctorii şi asistenţii medicali de la CMU care mai rămăseseră se poticneau pe lângă ea, ajutând-o. Pe măsură ce tot mai mulţi oameni se vindecau şi-şi părăseau paturile ca să dea o mână de ajutor, epidemia de pe Rossak încetini, stagnă şi în cele din urmă se stinse.

Părea ironic că Raquella obţinuse apa pentru vindecarea ei iniţială de la nişte paria, de la oameni pe care magicienele îi socoteau inutili. Acum, chimia ei internă modificată salva acele femei care-i tratau pe rău-născuţi ca pe ceva doar cu puţin mai mult decât nişte animale sau nişte erori biologice.

Departe de a sărbători salvarea lor de catastrofa virală, Ticia Cenva nu era de găsit nicăieri. Raquella, care ocolise încă o dată moartea în mod miraculos, nu părea surprinsă că Magiciana Supremă rămânea în izolare totală. Împreună cu trupa ei din ce în ce mai mare de ajutoare sănătoase, împărţeau fiole cu vaccin şi îngrijeau bolnavii.

Când ştiu că vaccinările fuseseră făcute aproape tuturor celor care aveau nevoie, Raquella ceru să afle ce se întâmplase cu Magiciana Supremă. Evitase Ticia virusul sau murise din cauza lui?

În timp ce celelalte femei ocoleau întrebările Raquellei, ea simţea minciuni directe şi indirecte. Femeile de pe Rossak îi ascundeau ceva important.

Din proprie iniţiativă, netemându-se de nimic, deşi ştia că magiciana încercase să o otrăvească, Raquella se duse la locuinţa privată a Ticiei Cenva. Nu dorise niciodată să

uzurpe autoritatea Magicienei Supreme, dorise doar să lupte împotriva epidemiei şi apoi să plece de pe Rossak. Dar Ticia avea s-o privească probabil acum ca pe o învingătoare trufaşă delectându-se la vederea învinşilor.

Când ajunse la intrarea în camera privată, Raquella găsi calea blocată de o barieră sclipitoare de energie – un câmp de forţă proiectat de o minte furioasă aflată în delir, nu de un generator de scut Holtzman. Pe partea cealaltă a barierei de netrecut, o văzu pe tânăra Karee Marques, înnebunită. În stânga ei, înceţoşată de valurile de energie, stătea Ticia Cenva, radiind ca o armă psihică pe cale să se declanşeze. *Numai frica mă poate ucide acum,* se încredinţă Raquella, şi căută locul cel mai calm din fiinţa ei spirituală, un loc pe care nimeni nu i-l putea lua. Din acea fortăreaţă personală, acea citadelă a sufletului ei, Raquella privi fix bariera de energie, folosind puteri pe care nicio magiciană nu le descoperise vreodată.

Baricada dispăru, stingându-se ca ultimele scântei ale unei sarcini electrice pe cale să se risipească.

Cu ferocitate, Ticia încercă să reconstruiască peretele, dar fiecare efort eşua şi peretele nu dura. Cu aceste încercări, Magiciana Supremă îşi pierdu lumina psihică, de parcă valurile de disperare i-o înlăturaseră. Complet înfrântă, Ticia Cenva tremura în picioare, cu chipul ei frumos devenit acum o mască a suferinţei şi a bolii.

Raquella se apropie şi-şi înfruntă adversara care se clătina pe picioare, roşie la faţă şi transpirată. Leziuni vizibile ale molimei îi acopereau chipul şi braţele; pielea şi ochii aveau o nuanţă gălbuie. Karee Marques se ghemui deoparte, înspăimântată de jocul de putere la care tocmai fusese martoră. Cinci alte magiciene ieşiră din partea din spate a camerei, uluite de eşecul evident – şi de boala – conducătoarei lor.

— Spune-mi de ce te-ai ascuns, întrebă Raquella, cu un Glas care nu era în întregime al ei. Străbunele ei femei dinăuntru, o adevărată hoardă, vorbeau cu ea, din trecut până în prezent şi în viitor. Cuvintele răsunară prin spaţiu şi

timp şi se pliară înapoi, peste ele însele.

— Nu pot… rosti Ticia. Nu p-pot…

— Spune-mi! Spune tuturor străbunelor noastre: vina pe care ai aruncat-o asupra altora, vieţile pe care le-ai luat, viitorul pe care l-ai furat!

Glasul, din nou, de data asta ieşind cu mai multă putere din gâtul Raquellei, mult mai imperios…

Într-un torent de mărturisiri, Ticia dezvălui cum zădărnicise încercările Raquellei de a salva oamenii de pe Rossak, cum ucisese subiectele de testare pentru vaccin şi cum încercase s-o otrăvească pe Raquella. Motivele erau limpezi pentru ea, îi ceruseră să acţioneze în primul stadiu de dezorientare şi de paranoia al Năpastei mutante.

Înţelegând-o mai bine acum pe Magiciana Supremă, Raquella îşi dădu seama că Ticia Cenva ascundea mult mai multe, iar secretul ei mergea mult dincolo de rivalitatea meschină.

— Acum spune-mi ce aperi aici!

Ca un element primar, Glasul ieşi la suprafaţă, de netăgăduit.

Ticia nu rezistă. Mişcându-se sacadat, ca o păpuşă stricată, o conduse pe Raquella într-o grotă imensă, plină cu computere şi alte aparate electronice, un imens rezervor de informaţii. Computerele murmurau încetişor în timp ce prelucrau date, le schimbau între maşini şi construiau în permanenţă pe baza lor, ducându-le la niveluri mai înalte, mai cuprinzătoare: descompuneri ale ADNului de la miliarde de oameni de rase diferite, cel mai amănunţit depozit de înregistrări genetice adunate vreodată, nu doar în timpul Năpastei iniţiale, ci şi în multe generaţii de reproducere pe Rossak.

Undeva în subconştient, Raquella ştiuse deja despre acest loc. În timp ce Magiciana Supremă lovită de molimă mărturisea totul la cererea Glasului, Raquella simţi că străbunele dinăuntru o îndrumaseră pe *ea* în această situaţie, ca şi cum ar fi prevăzut-o şi ar fi mutat fiinţele umane ca pe nişte piese de şah. *Ce sunt sortită să fac aici?*

Îşi răspunse singură la întrebare, şi revelaţia îi dădu o senzaţie fantomatică, în acelaşi timp incomodă şi liniştitoare. Femei care deveniseră pulbere cu mult timp în urmă o priveau, călăuzind-o şi sfătuind-o în hotărârile viitoare importante.

Dintr-odată, Ticia tuşi şi se poticni. Alunecă în genunchi pe podeaua dură de piatră.

Raquella se repezi la ea. În timp ce Karee Marques o ţinea pe Ticia nemişcată şi încerca s-o liniştească, Raquella scoase din buzunar o fiolă de vaccin.

— Boala ta e în stadiu avansat, dar acest medicament o va elimina totuşi din corp, neutralizând virusul.

Zăcând pe podea şi zvârcolindu-se de durere, Ticia fu cuprinsă de un acces de tuse. Ochii ei albaştri erau urduroşi şi străbătuţi de vinişoare roşii, o fereastră către sufletul ei care sugera că era mult mai bătrână decât anii arătaţi. De o bucată bună de timp, fusese silită să consume cantităţi mari de melanj, care îi dăduseră o înfăţişare mai tânără şi ochi albaştri de mirodenie. Acum se schimba totul, când Năpasta îi călca în picioare sistemele de apărare.

Cu ultima picătură de putere, Ticia o împinse pe Raquella deoparte.

— Nu vreau ajutorul tău! Acum ştii despre baza noastră de date genetice. Despre computere. O să aduci Cultul Serenei aici ca să distrugă toate lucrurile pentru care am muncit!

— Nu vreau să vă distrug munca, zise Raquella. Vreau să construiesc pe baza ei. Gloatele fanatice au distrus Spitalul pentru Boli Incurabile de pe Parmentier. N-am nicio afecţiune pentru cauza lor…

Ticia tăcu, însă ura din ochii ei ardea şi mai puternic. Când îşi scoase mâna dintr-o cută a robei negre, leoarcă de sudoare, magiciana ţinea o sticluţă deschisă, cu o substanţă amară, înţepătoare, care-i mânjise degetele. Raquella identifică într-o clipă lichidul ca fiind drogul de pe Rossak, cel care aproape că o otrăvise.

Raquella întinse mâna spre Magiciana Supremă, dar, cu o

ultimă izbucnire de putere mentală, Ticia o împinse la o parte. Sticla căzu pe podea şi se sparse. Înainte ca cineva să apuce s-o oprească, magiciana duse la buze vârfurile degetelor mânjite de otravă. O singură picătură era de-ajuns.

Viaţa se stinse repede din ochii Ticiei, care rămaseră aţintiţi spre infinit.

Cel care dă şi cel care primeşte ar putea defini fiecare o „răsplată” într-un mod foarte diferit.

COGITOR KWYNA,
Arhivele Oraşului Reculegerii

Dante, calm dar sceptic, stătea tolănit în forma lui mecanică şi desfăşura argumente ca şi cum le-ar fi citit de pe o listă. Ceilalţi doi titani spuseseră deja ce aveau de spus, şi ascultau rezumatul lui.

— Prin urmare, generale, conchise Dante, dacă tu crezi cu adevărat că Vorian Atreides vine la noi din propria lui liberă voinţă, că va contribui la efortul nostru de expansiune şi se va întoarce împotriva *hrethgirilor* – atunci mai bine să-l convertim într-un cymec înainte de a se răzgândi.

Filamentele optice de pe cap îi pâlpâiau, aprinzându-se şi stingându-se, echivalentul mecanic al unui clipit din ochi.

— De acord, răspunse Agamemnon, încântat la culme. Vom tăia carnea neesenţială şi atunci noua lui loialitate faţă de noi va fi mai mult decât intelectuală. Va fi irevocabilă.

— O, nu-i nimic atât de *intelectual* în ceea ce priveşte decizia lui, zise Juno. Voi pregăti sala de operaţii, iar dragul nostru animăluţ Quentin mă va asista. Un test important al propriei lui loialităţi… refocalizate.

— Butler va detesta să facă aşa ceva, comentă Dante.

— Ştiu. Dar asta va demonstra dacă i-a venit cu adevărat mintea la cap, aşa cum pretinde Vorian, râse Juno. Forma ei păşitoare zăngăni când ieşi din camera centrală, ducându-se să-l caute pe celălalt nou convertit.

*

— Da, tată, vreau să fiu cymec. Mai mult decât orice.

Vor exersase această minciună de nenumărate ori.

— Când eram om de încredere, era visul meu. Am ştiut întotdeauna că dacă aveam să te fac mândru de mine, într-o bună zi avea să mi se îngăduie să devin cymec. La fel ca tine.

— Atunci a sosit timpul, fiule.

Păşitorul enorm de luptă al lui Agamemnon se înălţa în faţa lui pe podul de gheaţă din afara citadelei. Forma păşitoare a generalului titan avea de două ori înălţimea lui Vor şi era împodobită cu desene aurii luminoase, ca o cămaşă de zale.

— Te aşteaptă în sala de operaţii.

Când cei doi se îndreptau spre intrarea vechii citadele a cogitorilor, îndoielile îl asaltară pe Vor. Pentru o clipă, se gândi să ia *Călătorul Visurilor* şi să fugă înainte ca chirurgii cymeci să apuce să-şi înfăptuiască oribila vivisecţie. Dar, după ce muncise atât de mult să-şi pună la cale planul, nu putea renunţa acum.

Păşitorul titanului mergea trufaş pe lângă el.

— O să-ţi placă să fii cymec, îţi promit. Poţi fi orice doreşti, fără limitele unei forme biologice slabe. Orice îţi poţi imagina, putem crea un corp potrivit pentru aceste dorinţe.

— Îmi pot imagina multe lucruri, tată.

Cerul îngheţat părea o extensie a suprafeţei planetei Hessra, ca şi cum gheaţa şi zăpada se ridicaseră deasupra lor şi lăsaseră la mijloc un strat de aer liber.

Vor se îndreptă, încercând să arate cât mai înalt posibil, cu aspect încă tânăr şi viril, dar simţindu-se de-a dreptul antic. Întărindu-şi voinţa pentru a face ceea ce trebuia făcut, intră în structura gigantică. În interiorul culoarelor îi fu frig, în ciuda straturilor protectoare de îmbrăcăminte.

— Înainte de operaţie, ce-ar fi să te îngrijesc încă o dată, aşa cum făceam cândva?

— De dragul vremurilor de altădată? Unele dintre vechile clişee rămân potrivite, nu-i aşa?

Vor izbucni în râs, un sunet care deveni sec pe măsură ce se risipi în pustietatea imensă din jurul lor.

— Sigur că te poţi transfera oricând într-o formă diferită, curată, dar vreau doar să mai trăiesc acest lucru încă o dată în vechiul meu trup, înainte de a renunţa la el pentru totdeauna. Şi va fi ceva ce ne face plăcere amândurora.

— O idee minunată – şi apoi mă voi admira singur.

Agamemnon îşi zăngăni podoaba ca o cămaşă de zale când intră pe coridoarele reci, închise, care fuseseră construite cu secole în urmă. Cămaşa de zale ornamentală părea la fel de bizară şi de nelalocul ei ca şi fleacurile, cuţitele şi armele cu proiectile ca nişte nituri pe care le păstra în cutii transparente în jurul corpului păşitor.

Valul de adrenalină şi aşteptarea îl ţineau în mişcare, roşu la faţă şi neliniştit. Dar el şi generalul titan aşteptau lucruri diferite…

Acum, în timp ce Juno pregătea sala de operaţii, tatăl lui îl luă de-a lungul unui şir de fortificaţii păzite de neocymeci cu recipiente translucide de păstrare îndesate la adăpost în suporturile de dedesubt, ca nişte stranii organe genitale mecanice. Urcară într-un turn pe jumătate încă îngropat în gheaţă, care se înălţa mult deasupra peisajului crăpat şi îngheţat. Lui Agamemnon îi plăcuse întotdeauna să-şi cuprindă cu privirea teritoriul cucerit, indiferent cât de puţin ar fi fost.

— A trecut mult prea mult de la ultima mea toaletă, zise Agamemnon, oprindu-şi păşitorul mare lângă ustensilele de întreţinere pe care le montaseră cymecii. O să-mi placă, Vorian. De fapt, cred că o să fac chiar eu operaţia, ca să-ţi întorc serviciul de a mă fi curăţat şi lustruit.

— Nici n-aş fi vrut să fie altfel…

În vârful turnului rece, intrară într-o cameră mare, cu oglinzi, cu patru păşitoare goale înşirate pe margine – diferite forme de luptă pe care le prefera generalul titan. În dulapuri şi pe rafturi erau aranjate în ordine materiale de curăţat şi lustruit. O fereastră lată dădea spre întinderea crepusculară, îngheţată a Hessrei. Vor se cutremură fără să vrea.

În timp ce studia instrumentele şi dispozitivele de reparaţii, îşi aduse aminte cât de tânăr şi de nevinovat fusese în zilele petrecute de bunăvoie ca om de încredere. Crezuse falsele memorii ale generalului, poveştile şi teoriile sale. Vor nu se gândise niciodată să pună nimic la îndoială.

Acum, se părea că nu mai credea în nimic.

Învăţase şi trăise multe.

— Bine, tată, zise Vor, întorcându-se către cymecul care aştepta, să începem.

Sprijină-ţi fratele, fie pe drept sau pe nedrept.

Zicală zensunnită

După raidul kanla reuşit, Ishmael se adresă oamenilor săi, în încăperea mare pentru adunări din satul din peşteră. Se simţea din nou viu, cu sângele curgându-i fierbinte în vine prin trupul atât de bătrân. El şi cu prea-civilizaţii oameni ai deşertului îşi măcelăriseră duşmanii şi culeseseră prăzile din tabăra negustorilor de sclavi. Luaseră apa, mâncarea, uneltele şi banii străinilor. Dar nu era destul pentru Ishmael – niciodată destul ca să plătească pentru ceea ce făcuseră negustorii de carne vie celorlalte sate pe care le atacaseră.

Acum, că încercarea se terminase şi erau acasă, El'hiim era profund tulburat de ceea ce văzuse, în special de scurgerea sângelui unui duşman pentru a-i lua apa.

— Am dezbrăcat de pe noi secole de civilizaţie, îi spusese încet lui Ishmael. Ne-am transformat în animale, iar acum nicio lege de pe Arrakis nu ne va ţine partea. Am pierdut mai mult decât am câştigat.

— Nu. Ne-am recâştigat moştenirea, zise Ishmael. Am urmat întotdeauna legea deşertului, legea supravieţuirii – legea lui Budallah! Ce-mi pasă de regulile întocmite de oameni civilizaţi în casele lor confortabile?

El'hiim se încruntă.

— Mie îmi pasă, Ishmael.

Dar Ishmael refuză să lase lucrurile aşa cum erau printre săteni. Vorbi cu vehemenţă atunci când se adunară bătrânii, şi mulţi tineri, bărbaţi şi femei, se opriră să-l asculte.

— Negustorii de sclavi ne-au atacat satul, dar i-am alungat. I-am răzbunat pe cei pierduţi, când au atacat alt sat – dar inamicii noştri se vor întoarce! Le-am deschis uşa… Am lăsat şacalii să profite de noi!

— Ridică pumnul noduros.

— Singura noastră speranţă de viitor este să ne

întoarcem la metodele lui Selim Călăreţul Viermilor. Trebuie să strângem numai acele lucruri de care avem nevoie pentru supravieţuire şi să ne retragem în deşertul cel mai adânc, unde negustorii de sclavi ne vor lăsa în pace.

Unii dintre oameni aclamară cu entuziasm; alţii păreau tulburaţi. După raidul sângeros, unii dintre tinerii zensunniţi aşteptau să lanseze mai multe atacuri răzbunătoare, ca în vechile zile ale proscrişilor.

Dar acum naibul El'hiim, arătând îngrijorat, se ridică în picioare şi încercă să-i liniştească.

— Nu-i nevoie să fii atât de reacţionar, Ishmael. Cei care au prădat satul lipsit de apărare erau nişte criminali, şi au suferit pedeapsa supremă. Am avut grijă de problemă.

— *Problema* se află în inima societăţii noastre, zise Ishmael. De aceea trebuie să plecăm şi să ne regăsim sufletul. Trebuie să ne amintim profeţia lui Selim Călăreţul Viermilor şi să facem aşa cum ne-a spus…

El'hiim spuse:

— Sunt naib, şi Călăreţul viermilor a fost propriul meu tată. Să nu punem prea multă bază pe visele pe care le avea după ce consuma prea mult melanj. Nu avem cu toţii viziuni ciudate când bem prea multă bere de mirodenie?

Unii dintre oamenii liberi chicotiră, în timp ce Ishmael se încruntă.

— Dacă fugim de problemele noastre n-o să le rezolvăm, Ishmael. Soluţia ta e… simplistă.

— Iar soluţia ta e oarbă şi leneşă, *naibule,* se răsti Ishmael. Ai văzut cum cei din afara planetei ne înrobesc şi ne ucid oamenii, şi totuşi încă vrei să ai o relaţie de afaceri cu ei şi să pretinzi că nimic nu s-a întâmplat. Tu crezi că putem coexista paşnic cu ei!

El'hiim îşi încleştă mâinile la piept.

— Da, cred! Trebuie să coexistăm cu toţii!

— Nu mă interesează buna vecinătate cu paraziţii!

Ishmael sperase că dobândind un sprijin limpede şi copleşitor, îl putea face pe fiul său vitreg să se răzgândească. Dar vedea acum că nu putea exista decât o

singură soluţie, una care se apropia de mult. Pentru că îl crescuse pe El'hiim, pentru că îi promisese lui Marha, Ishmael refuzase să ia în considerare acţiunea evidentă, necesară. Acum – pentru binele poporului său şi pentru viitorul Arrakisului – nu o mai putea evita.

Se întoarse cu faţa spre fiul său vitreg, pe care îl salvase de o invazie de scorpioni negri, pe care îl învăţase şi îl apărase. Acum era mai important să-şi protejeze oamenii. Hotărârea îi sfâşia sufletul, şi se temea că spiritul lui Marha avea să se întoarcă să-l bântuie pentru că-şi încălcase cuvântul sacru faţă de ea. Dar trebuia să facă asta. Trebuia să-i ţină pe zensunniţi în viaţă şi liberi. Ştia, în adâncul sufletului, că El'hiim i-ar conduce către slăbiciune şi distrugere.

— Ishmael, sunt mulţi factori la care trebuie să ne gândim, zise El'hiim, încercând să-l împace. Cu toţii înţelegem cât de tulburătoare au fost evenimentele recente. Dar dacă pur şi simplu devenim iar proscrişi, pierdem toate progresele pe care le-am făcut în ultima jumătate de secol. Poate că împreună vom reuşi să…

— O provocare, rosti Ishmael, cu vocea tunându-i în peşteră.

El'hiim se uită la el nedumerit.

— Ce…?

Ishmael îşi trase mâna şi îi dădu naibului o lovitură răsunătoare peste faţă, sub privirile tuturor.

— O provocare, după tradiţia zensunnită. Ai întors spatele unei părţi mari din trecutul tău, El'hiim, dar oamenii n-or să te lase să ignori asta.

Tuturor celor din încăpere li se tăie răsuflarea. El'hiim se clătină, făcând un pas în spate, nevenindu-i să creadă ce făcuse bătrânul.

Ridică mâinile.

— Ishmael, încetează cu absurditatea asta. Sunt fiul…

— Nu eşti fiul meu, şi nici fiul lui Selim Călăreţul Viermilor nu eşti. Eşti o insectă distrugătoare care roade inima poporului nostru zensunnit!

Înainte de a se putea opri, Ishmael îl plesni din nou, mai tare, pe celălalt obraz. O insultă mortală…

— Îţi pun la îndoială titlul de naib. Ne-ai trădat, ne-ai vândut pentru profit şi pentru obiecte de lux. Te provoc la duel pentru controlul întregului popor zensunnit, şi pentru viitorul nostru.

El'hiim părea alarmat.

— N-o să… nu pot să lupt cu tine. Eşti tatăl meu vitreg.

— Am încercat să te cresc potrivit preceptelor lui Selim Călăreţul Viermilor. Te-am învăţat legile deşertului şi sfintele sutre zensunnite. Dar tu m-ai făcut de ruşine, şi faci de ruşine amintirea tatălui tău adevărat.

Ridică vocea.

— În faţa tuturor acestor oameni, renunţ la orice pretenţie asupra ta ca fiu adoptiv al meu – şi fie ca iubita mea Marha să mă ierte!

Oamenilor nu le venea să creadă ce auzeau. Dar Ishmael nu şovăi în hotărârea sa, deşi vedea privirea şocată, înspăimântată, de pe chipul lui El'hiim.

— Legea zensunnită e limpede, El'hiim: dacă nu eşti dispus să lupţi cu mine, aşa cum cere tradiţia, atunci îl vom lăsa chiar pe Shai-Hulud să hotărască.

Acum naibul mai tânăr arăta cu adevărat îngrozit. Ceilalţi oameni liberi din încăperea pentru întâlniri priveau cu ochii mari, ştiind exact ce voia să spună Ishmael. Un duel al viermilor de nisip avea să le hotărască viitorul.

Atât de multe lucruri se bazează pe percepţiile noastre. Vedem evenimentele prin filtrul mediului înconjurător, şi din această cauză este dificil să ştim dacă facem ceea ce trebuie. În această teribilă sarcină pe care trebuie să o îndeplinesc – un act imoral potrivit oricărei măsuri obiective – problema devine mai vizibilă decât oricând.

BASHARUL SUPREM VORIAN ATREIDES

În timpul procesului propriu-zis, Quentin nu fusese silit să observe operaţia chirurgicală înfiorătoare care îl separase de trupul său uman. Vivisecţioniştii cymeci îi scoseseră creierul din craniu înainte de a-şi fi recăpătat cunoştinţa. Acum, cu filamentele optice, Quentin avea să fie forţat să privească întregul spectacol de groază pentru Vorian. Juno părea deosebit de mândră de toată aparatura cu aspect sinistru din sala de operaţii îngheţată. Deocamdată instrumentele medicale, din metal lustruit şi plaz luceau; în curând, aveau să fie toate pătate cu sânge. Chiar şi izolat în containerul creierului său, Quentin nu-şi putea înăbuşi repulsia absolută pe care-o resimţea. Se rugă ca basharul suprem să ştie ce face…

Doi dintre neocymecii-secundanţi hibrizi se învârteau prin cameră, asistând fără tragere de inimă la operaţia care urma să-l convertească pe Vorian Atreides. Ca şi Quentin, neocymecii secundanţi participau fără voia lor, dar el se îndoia că aveau să-l ajute. Pregăteau în tăcere sala pentru operaţie. Maşinării mari, articulate, erau conectate la pereţii şi tavanul încăperii, diferite instrumente de găurit şi lasere tăietoare, sonde agile, subţiri ca nişte ace, ferăstraie cu diamant şi cleşti chirurgicali. Lângă o masă lustruită erau aşezate cutii metalice unde urma să fie aruncate membre şi organe. Masa de operaţii avea canale adânci ducând la găuri de scurgere.

— Lucrurile au tendinţa de a deveni murdare pentru o vreme, explică Juno cu vioiciune. Dar scopul justifică întotdeauna mijloacele.

— Cymecii şi-au justificat întotdeauna acţiunile, comentă Quentin.

— Aud amărăciune în vocea ta, animăluţule?

— Negi asta? Eu am dificultăţi să justific acest lucru, dar basharul suprem mi-a spus că trebuie să încerc.

Îşi detesta cuvintele chiar în timp ce le rostea.

— N-am vrut niciodată să devin cymec. Nu te poţi aştepta să accept cu uşurinţă... deşi încep să văd anumite avantaje.

— Ştiu cât de încăpăţânaţi pot fi bărbaţii. Am petrecut mai mult de o mie de ani cu Agamemnon.

Chicoti din nou.

Pentru participarea sa la operaţie, lui Quentin i se acordase o mică formă păşitoare cu braţe manipulatoare, un corp mecanic care nu reprezenta o ameninţare pentru structura mai mare şi mai sofisticată a lui Juno. Ea era un titan şi putea zdrobi cu uşurinţă orice neocymec.

În timp ce călugării mecanici sterilizau aparatura medicală, Juno se delecta descriind cum va fi Vorian adus înăuntru şi întins pe masă.

— M-am gândit să-i dau destul anestezic ca să fac operaţia mai uşoară. Totuşi, într-un fel, există ceva pur şi elementar în durerea brută simţită de carnea fizică. Aceasta este ultima şansă a lui Vor să o mai simtă...

Scoase un râs înfundat; Quentin se gândi că era mai probabil ca ea să fie pur şi simplu răutăcioasă.

— Poate că ar trebui să folosim tăietoarele fără niciun medicament... doar ca să-i oferim o ultimă amintire a agoniei autentice.

— Sună mai mult a sadism decât a favoare, spuse Quentin, continuând să joace rolul participantului resemnat, care nu opune rezistenţă, astfel ca ea să nu suspecteze că aştepta ceva.

— Dacă fiul lui Agamemnon s-a alăturat de bunăvoie cauzei voastre, de ce să vrei să-l înfurii?

Se deplasă mai aproape, cercetând laserele chirurgicale, degetele tăietoare şi manipulatoare proiectate pentru

chirurgia cerebrală delicată.

Juno se aşeză astfel încât să păzească principalele aparate medicale. Îl ţinea departe de tăietoarele puternice şi de armele grele din această îngrozitoare sală de operaţii, deşi nu credea că ofiţerul învins al Jihadului ar face un gest atât de nesăbuit ca acela de a o ataca aici. N-ar fi căpătat niciodată acces la instrumentele mari.

Dar acesta era punctul slab al lui Juno: trecea cu vederea nevoia de a gândi la scară mică. Quentin înţelegea slăbiciuni pentru care titanii nu-şi făceau griji. Cymecii aveau mai mult decât un singur călcâi al lui Ahile. În timpul primelor lui încercări nesăbuite şi violente de revoltă, Juno îl supusese cu uşurinţă, neutralizându-i conexiunile tijelor mentale care îi legau creierul de forma păşitoare. O deconectare simplă îl paralizase cu eficienţă. Titanii foloseau această tehnică ca pe o metodă uşoară şi nedistructivă de a-l scoate din funcţiune pe Quentin de câte ori devenea prea neascultător.

Pentru asta, n-avea nevoie de arme puternice sau distrugătoare – doar de fineţe. Quentin nu trebuia decât să prindă ocazia.

Lucrând cu mâinile mecanice, în timp ce Juno continua să flecărească despre tortura pe care avea să i-o aplice lui Vorian Atreides, luă un mic laser de intensitate scăzută. Se simţea ca un băiat alegând o piatră ca să se lupte cu Goliat, ca în povestea pe care Rikov şi Kohe i-o citiseră fiicei lor pe Parmentier.

Preocuparea cea mai mare a lui Quentin avea să fie să ţintească exact cu mica unealtă. Juno nu era îngrijorată din cauza lui. Nu încă.

Mişcându-se ascultători şi tăcuţi, neocymecii-secundanţi goliră masa chirurgicală metalică şi puseră în funcţiune echipamentul greu de lângă ea. În curând Juno avea să ceară ca Vorian să fie adus în încăpere. Dar unul dintre asistenţii stângaci şi bizari răsturnă o tavă, provocând un zdrăngănit puternic. Juno îşi roti turela capului ca reacţie la zgomot – dându-i dintr-odată acces lui Quentin la un port

exterior. Se mişcă fulgerător şi smulse placa de protecţie cu braţele perfecţionate, scoţând la iveală reţeaua ei protejată de tije mentale.

Juno se retrase, dar Quentin aprinse laserul de diagnostic într-unul dintre receptoarele ei delicate, orbindu-i senzorii. Datorită exerciţiilor intense şi studierii configuraţiilor corpurilor de cymeci, Quentin ştia exact unde să ţintească.

Descărcarea de energie fu suficientă ca să supraîncarce şi să deconecteze una dintre legăturile dintre recipientul de păstrare al lui Juno şi circuitele de mobilitate ale formei păşitoare. Paralizată, ea se clătină şi se roti, încercând să-şi recapete controlul, dar Quentin lasă din mână laserul de diagnostic şi scormoni cu capătul braţului său de metal de-a lungul altor trei legături, retezându-le. Şocul din circuitele lui Juno îi făcu picioarele articulate să se prăbuşească, de parcă şi-ar fi pierdut integritatea fizică. Dar, spre deosebire de o fiinţă umană care îşi pierde cunoştinţa, Juno rămase trează. Recipientul creierului ei lumina albastru intens de furie. Pur şi simplu nu se putea mişca.

— Ce prostie e asta?

Unul dintre picioarele păşitorului tresări.

— Tijele mentale se regenerează repede, ştii. Nu mă poţi opri pentru prea multă vreme, animăluţule.

El acţionă repede, se apropie în grabă şi folosi din nou laserul de diagnostic ca să ardă restul tijelor mentale de mobilitate. Temporar paralizată, Juno strigă şi îl înjură, dar Quentin o avea în întregime la dispoziţie.

Găsi tijele mentale care conectau sintetizatorul de voce, şi lângă ele stimulatoarele care duceau la centrii senzoriali. Centrii durerii.

— Aş fi încântat să te aud ţipând şi să fac în aşa fel încât să ţipi în continuare, Juno, spuse el, dar nu-mi pot permite să-mi fie distrasă atenţia în acest moment.

Cu un alt impuls, îi deconectă difuzorul pentru ca Juno să nu mai poată scoate niciun sunet.

— Va trebui să-mi imaginez pur şi simplu toată durerea pe care o vei îndura, şi să fiu mulţumit cu asta.

Lucrând grăbit dar cu grijă, înainte ca tijele mentale să se reasambleze şi să-i redea controlul lui Juno, Quentin desprinse containerul de păstrare din forma păşitoare. Îl ridică cu braţele metalice puternice şi puse containerul pe masa pe care Vorian

Atreides ar fi trebuit să fie transformat în cymec.

Agamemnon se mişcă greoi către bateriile de aparate de îngrijire, nerăbdător să înceapă activitatea pe care şi-o amintea cu afecţiune.

— Ah, Vorian, eşti cu adevărat fiul risipitor. Ţi-ai dispreţuit destinul vreme de mai mult de un secol, dar acum ţi-ai venit în sfârşit în fire. În curând totul va fi perfect, aşa cum am sperat întotdeauna.

— Dacă suntem meniţi să fim nemuritori, ce înseamnă un singur secol? E doar o scânteie pe linia temporală a vieţii noastre.

Vor făcu un pas în faţă, amintindu-şi paşii complicaţi ai procesului de îngrijire.

— Chiar şi aşa, parcă a trecut foarte mult timp de când am făcut asta pentru tine.

Se gândi la oraşele extravagante de pe Pământ, la monumentele impunătoare ridicate în cinstea glorioasei Epoci a Titanilor. Aproape uitase că fusese fericit atunci…

— Prea mult, fiule.

Ca un animal ascultător, titanul îşi scoase de pe forma păşitoare podoaba exterioară aducând a cămaşă de zale, apoi se aşeză în suportul de întreţinere. Aproape că începu să toarcă în timp ce fiul lui se urcă atent în vârful păşitorului, curăţând şi lustruind exteriorul, folosind cârpe de metalpânză şi bucăţi de piele de bivol.

— Un titan ar trebui să inspire veneraţie şi splendoare, spuse Vor. Doar pentru că voi, cymecii, sunteţi complet singuri aici, pe Hessra, nu e o scuză să deveniţi neglijenţi.

În timp ce curăţa părţile mecanice şi executa întreţinerea externă a păşitorului, a sistemelor de susţinere a vieţii şi a conectorilor care duceau la recipientul de păstrare, Vor simţi un ghimpe de nostalgie. Apoi îşi aduse aminte de ce era aici.

O moarte, ca să răzbune toate crimele pe care acest tiran crud le comisese.

*

Neocymecii-secundanţi stăteau pe loc, privind tot ce făcea Quentin. Nu comentară, nu fugiră. Nici măcar nu încercară să-l oprească.

Acum, că avea acces complet la aparatura chirurgicală, Quentin folosi fierăstrăul cu diamant ca să taie containerul de păstrare cu pereţi groşi al lui Juno, împrăştiind electrofluid albăstrui. În sfârşit, scoase la vedere creierul moale, vulnerabil, al femeii titan care fusese atât de detestabilă vreme de secole.

— Având în vedere toată teama pe care ai provocat-o, Juno, vorbi Quentin cu voce tare, ştiind că, având reţeaua de senzori deconectată, ea nu va putea să-i audă vorbele, nu arăţi chiar atât de înspăimântătoare – nu acum, *animăluţule.*

În continuare aduse lasere chirurgicale grele şi le porni la nivel maxim.

— Asta ar putea avea tendinţa de a deveni murdar, continuă el, parafrazând ceea ce îi spusese ea.

Apoi trase raze orbitoare ca să taie creierul lui Juno în bucăţi mici de materie cenuşie fumegândă. Picături de fluid şi de materie biologică se scurseră în jgheaburi, exact aşa cum spusese Juno că se va întâmpla.

Făcu un pas în spate ca să se uite la masa înnegrită, informă şi deloc impresionantă.

Cu unul dintre cei trei titani rămaşi mort acum, Quentin îşi roti turela capului şi văzu neocymecii-secundanţi încă

privindu-l.

— Ei? Aveţi intenţia să fiţi împotriva mea, sau mă veţi ajuta?

— Urâm titanii care ne-au omorât stăpânii, pe cogitori, răspunse unul dintre ciudaţii hibrizi.

— Aplaudăm ce ai făcut, Quentin Butler. Nu te vom împiedica să-ţi continui munca interesantă, adăugă altul.

În sfârşit, după o pauză, al treilea continuă:

— Şi vei fi un cymec interesant într-o formă păşitoare superioară.

Secundanţii mecanici detaşară containerul creierului lui Quentin din corpul mecanic mic şi neputincios, apoi îl reinstalară în păşitorul puternic de titan care îi aparţinuse până de curând lui Juno. Cu toate tijele mentale reconectate şi noile sisteme activate, Quentin se simţea formidabil. Mai bine decât formidabil, de fapt. Corpul lui Juno avea armament complet şi acces nelimitat la toate sistemele defensive de pe Hessra. Potenţialul de distrugere totală era îmbucurător.

Agamemnon, Dante şi toţi neocymecii puteau să moară, din punctul de vedere al lui Quentin. Galaxia avea să fie mai bună după asta.

*

Pentru a lucra cel mai eficient asupra tatălui lui, Vor deschise compartimentele de depozitare de pe păşitor, unde generalul păstra obiecte interesante din călătoriile şi isprăvile sale. Trofee înspăimântătoare, fleacuri lucitoare, arme străvechi.

— Mişcă-te puţin, te rog, ca să curăţ în compartimentul ăsta.

Cymecul se conformă, mutându-şi nucleul corpului.

— Chiar ar fi trebuit să păstrez în viaţă unul sau doi dintre secundanţi în corpurile lor umane, ca să-mi poată face acest serviciu. Uitasem cât de… satisfăcător poate să

fie.

În deschizătură, Vor găsi ceea ce căuta, un pumnal antic, o piesă ineficace care n-ar fi trebuit niciodată să poată răni o formă de războinic titan.

— În perioada noastră de înflorire, cu secole în urmă, zise Agamemnon cuprins de reverie, foloseam sclavi umani pentru a îndeplini sarcina pe care o faci tu, dar ca cymeci renegaţi nu mai avem această opţiune.

— Înţeleg, tată. O să fac cea mai bună treabă pe care am făcut-o vreodată.

Deconectă recipientul de păstrare de forma păşitoare. Exact aşa cum făcuse întotdeauna.

Ştiind că citadela rece avea o mică armată de neocymeci care nu l-ar fi lăsat niciodată pe Vorian în viaţă dacă încerca ceva, Agamemnon începu să vorbească despre zilele lui de glorie în calitate de conducător al întregii omeniri, şi despre visele sale legate de felul în care el şi cu fiul lui ar putea stabili o conducere asemănătoare într-un nou imperiu, acum, că Omnius era înfrânt.

În timp ce tatăl lui visa nostalgic, Vor lucra. Deja deconectat, păşitorul era inutil; Vor nu desprinsese încă filamentele optice sau senzorii externi de la tijele mentale. Chiar şi aşa, Agamemnon era acum complet vulnerabil.

Lustruind containerul creierului, Vor spuse:

— O să mut doar puţin panoul ăsta de ventilaţie şi o să curăţ în jurul lui.

În timp ce generalul vorbea vrute şi nevrute despre zilele lui de glorie, Vor deschise un panou îngust de la container, dezvăluind masa cărnoasă dinăuntru. Strânse pumnalul antic. O mişcare rapidă avea să înfigă vârful în contururile spongioase ale creierului lui Agamemnon. Apoi totul se va fi sfârşit.

Chiar atunci uşa de la cameră se deschise brusc, şi un titan monstruos intră greoi. Surprins, Vor scăpă cuţitul, care zăngăni pe podea. Juno? Sau Dante? Niciunul dintre aceşti titani nu crezuse în presupusa lui convertire la cauza cymecilor.

Războinicul mecanic era ameninţător, înţesat de arme şi cu un blindaj ţepos.

— M-am gândit eu că s-ar putea să-l găsesc aici pe Agamemnon, rosti o voce sintetizată. Şi pe Vorian.

Titanul înaintă şi-l apucă pe Vorian, ridicându-l de lângă creierul vulnerabil din containerul de păstrare. La numai câţiva centimetri. Ajunsese atât de aproape…

Indiferent de grad, preocuparea de frunte a unui războinic este cum se va comporta în momentul propriei sale morţi iminente.

MAESTRUL SPADASIN ISTIAN GOSS,
observaţii de deschidere către elevii săi

Scanând cu tijele mentale, generalul Agamemnon se opri din povestit amintiri.

— Tu nu eşti Juno! De ce eşti în forma ei păşitoare? Cine…

Celălalt titan îl lăsă pe Vor deoparte, cu blândeţe.

— Ce ai tu în minte ar fi prea rapid, Vorian Atreides. Nu ar provoca nici pe departe destulă durere. Am o idee mai bună.

— Vorian, reconectează-mi păşitorul! ceru Agamemnon prin difuzor.

Nedumerit, Vor se uită în sus la forma păşitoare care se înălţa deasupra lui. Recunoscu configuraţia ca fiind a lui Juno, dar nu ştia ce era diferit.

— Nu mă recunoşti, domnule bashar suprem? întrebă titanul.

Ceva suna familiar în cadenţa cuvintelor.

Vor clipi, nevenindu-i să creadă.

— Quentin? Tu eşti?

Neajutorat în containerul creierului său, generalul îşi dădea ordinele cu voce din ce în ce mai stridentă, dar Vor nu-l băgă în seamă. Şi nici celălalt cymec, care explică:

— Da. Am omorât-o pe Juno. I-am distrus creierul, l-am tăiat în bucăţi fumegânde.

— Juno?

Agamemnon lăsă să-i scape un vaiet răguşit prin difuzor.

— Moartă?

Quentin întinse un braţ al trupului mecanic puternic al lui Juno şi ridică containerul de păstrare al generalului titan. Ţinu cilindrul în faţa filamentelor optice sclipitoare, iar membranele roz şi cenuşii pulsară şi se zbătură ca şi cum

ar fi încercat să scape din închisoarea lor.

— Da, Juno e moartă! Şi aceeaşi soartă te aşteaptă şi pe tine!

Vor stătea în picioare fără să se mişte, simţind o furtună de emoţii contradictorii, dar vrând să-şi termine misiunea. Agamemnon gemu, dar difuzorul nu reuşi să transmită durerea care clocotea în creierul lui pentru femeia ce fusese iubita lui vreme de mai mult de o mie de ani.

Quentin continua să vorbească, ştiind că Agamemnon îl auzea:

— Pentru ceea ce mi-ai făcut, generale, pentru că mi-ai ucis corpul, pentru că m-ai transformat în cymec, pentru că m-ai păcălit să-ţi dezvălui vulnerabilitatea secretă a scuturilor noastre – am intenţia să fac chinul să dureze un timp bunicel.

Doi dintre neocymecii-secundanţi intrară grăbiţi, după ce îl urmaseră pe Quentin în turnul înalt. Vor le aruncă o privire, dar îşi dădu seama că cymecii care fuseseră cândva călugării cogitorilor nu aveau intenţia să atace.

Totuşi, citadela mişuna de alţi cymeci loiali.

— Hai să terminăm cu asta, Quentin. Nimeni nu se poate îndoi că Agamemnon merită să moară pentru crimele sale. N-aveam intenţia să-l torturez…

— Nu-i de ajuns, domnule bashar suprem.

Neocymecii-secundanţi intrară în camera de curăţare şi întreţinere. Quentin îl aşeză pe titanul neajutorat pe piedestalul unde Vor ar fi continuat să-l cureţe.

— Am intenţia să conectez containerul creierului lui Agamemnon la amplificatoarele de durere pe care le-a instalat în sistemele păşitoare ale acestor bieţi călugări. Dacă îndură doar o singură secundă de agonie pentru fiecare viaţă pe care a luat-o de-a lungul secolelor, tot va clocoti în suferinţă pentru multe decenii. Şi-ar fi numai o mică parte din chinurile pe care le merită.

Ca fost comandant al Jihadului, Vor nu se putea opune justiţiei la care se gândea Quentin. Dar, în ciuda tuturor crimelor cunoscute ale lui Agamemnon, era încă tatăl lui

Vor.

Generalul strigă prin difuzor:

— Fiule! Cum poţi să-mi faci aşa ceva!

— Cum să nu pot? îşi sili Vor cuvintele să iasă. Nu erai tu mândru de toate atrocităţile pe care le-ai comis – de toată asuprirea şi tirania? Ai încercat să mă faci să te admir pentru asta.

— Am încercat să te fac succesorul meu demn. Un titan mai presus de ceilalţi. Te-am ridicat spre măreţie, te-am învăţat să-ţi apreciezi potenţialul, să respecţi istoria şi să-ţi faci un loc în ea!

Vocea generalului era furioasă şi sfidătoare, deloc cuprinsă de panică.

— Te-am făcut ceea ce eşti, fie că eşti mândru de asta, fie că nu.

Vor se strădui să-şi păstreze hotărârea neclintită. Nu voia să audă adevărul din vorbele tatălui său, nu voia să înţeleagă că propriile lui alegeri provocaseră valuri în vieţile lui Abulurd, Raquella, Estes şi Kagin. Nici el nu fusese cel mai bun dintre taţi.

— Quentin, indiferent ce faci, sau de câtă tortură aplici, nu poate fi niciodată de ajuns… şi nu poate schimba istoria la fel cum a fost.

Păşitorul titan rechiziţionat se mişcă furios.

— Uite ce mi-a făcut *mie,* domnule bashar suprem! Cer răzbunare…

— Ţi-a luat trupul, Quentin. Nu-l lăsa să-ţi ia şi umanitatea.

Simţi un fior rece pe dinăuntru, şi nu din cauza camerei îngheţate din turn.

— De prea multe ori în timpul Jihadului ne-am îngăduit să devenim monştri pentru a ne înfăptui ţelurile. Ar trebui să ne oprim aici, cu acest singur gest mărunt.

— Refuz!

Vor se răsti la forma păşitoare confiscată a lui Juno.

— Quentin Butler, încă sunt superiorul tău! Întreaga ta viaţă a fost dedicată Jihadului şi apoi Armatei Umanităţii.

Eşti un erou din multe puncte de vedere – nu arunca totul. Îţi dau un ordin direct, ca bashar suprem.

Quentin încremeni vreme de câteva clipe, iar corpul mecanic părea să tremure din cauza tumultului şi nehotărârii.

Vor îi explică ce voia să facă. În cele din urmă, Quentin se duse mânios, în păşitorul lui perfecţionat, până la fereastra turnului înalt. Cu o legănare puternică a braţului anterior articulat, Quentin sparse geamul gros, armat. Bucăţi de sticlă şi de gheaţă zornăiră pe podea, iar vântul îngheţat intră urlând în cameră.

Simţind pe pielea expusă frigul muşcător, Vor luă containerul de păstrare al lui Agamemnon şi se uită direct în filamentele optice, ştiind că tatăl lui putea încă să-l vadă şi să-l audă.

— Înţeleg acum că sunt ceea ce ai făcut tu din mine. De la *tine* am învăţat să iau decizii dificile pe care nimeni altcineva nu îndrăzneşte să le ia, şi apoi să accept consecinţele. De aceea am putut să conduc Marea Purificare, deşi a costat atât de multe vieţi umane. Şi de aceea trebuie să fac acum ceea ce am ales să fac…

Vorian continuă:

— Ţi-am citit memoriile în amănunt, tată. Ştiu că ţi-ai imaginat un sfârşit măreţ şi eroic, că te-ai aşteptat să înfrunţi armate uriaşe şi să mori într-o uriaşă bătălie crucială…

Duse cilindrul până la fereastra spartă, clipind în timp ce vântul tăios îi biciuia ochii şi obrajii.

— În schimb, spuse Vor mai departe, tu, puternicul titan Agamemnon vei avea parte de moartea cea mai umilitoare posibilă.

Agamemnon tună:

— Nu, Vorian! Nu trebuie să faci aşa ceva! Putem crea o nouă Epocă a Titanilor! Noi…

Vor nu dădu nicio atenţie protestelor continue ale generalului.

— Îţi dau ceea ce meriţi – un sfârşit cu nimic ieşit din

comun şi complet *nesemnificativ.*

Împinse recipientul de păstrare peste pervaz, aruncându-l prin fereastra înaltă. Împrăştiind electrofluid, cilindrul se rostogoli prin aer până când se sparse pe gheaţa dură ca fierul a gheţarului aflat mult dedesubt, şi împrăştie cioburi, materie cenuşie şi lichid vâscos în toate direcţiile.

Când se termină, Quentin şi Vor ieşiră pe coridor.

— Neocymecii vor urla după sângele tău, zise cymecul, şi după al meu… dacă mai am vreun pic de sânge.

Pentru o vreme, neocymecii de pe lumile recent cucerite aveau să continue fără să-şi dea seama că structura lor de comandă fusese eliminată.

Vor ştia totuşi că restul cymecilor rebeli sufereau de neputinţă în conducere, o slăbiciune în rândurile celor care trebuiau să ia hotărâri. De aceea îl răpiseră titanii pe Quentin şi încercau să-l transforme într-unul din comandanţii lor. Fără viziunea călăuzitoare a lui Agamemnon, cymecii din noua generaţie nu erau capabili să menţină imperiul abia renăscut. Influenţa lor avea să scadă şi să se stingă.

Vor o luă la fugă arătând drumul prin tuneluri. Quentin îl urmă atât de repede pe cât se putea mişca, încă obişnuindu-se cu forma pe care o confiscase de la Juno.

Se declanşă alarma.

— Îşi vor da seama destul de repede de amănunte, odată ce vor da peste isprăvile noastre, zise Vor fără suflare. Trebuie să ajungem la nave. Există vreun aparat spaţial cymec pe care să-l poţi pilota singur? Eu am *Călătorul Visurilor.*

— Nu-ţi face griji pentru mine, domnule bashar suprem. Există numeroase opţiuni.

Trei neocymeci, înarmaţi cu lansatoare de proiectile incluse în formele lor păşitoare, se apropiau pe coridor. De

îndată ce îl văzură pe Vorian Atreides, singuratica fiinţă umană din fortăreaţa îngheţată, îşi trecură sistemele în modul de repaus, dar Quentin era acolo mai mare decât neocymecii. Recunoscură corpul robotic ca aparţinând unui titan.

— Juno, deţii controlul prizonierului? întrebă unul dintre neocymeci. Ca răspuns, Quentin îşi ridică armele mult superioare şi lansă torpile puternice către cei trei cymeci mai mici. Exploziile bine ţintite le sfărâmară recipientele creierelor, şi corpurile de neocymeci se prăbuşiră zdrobite pe podea.

— S-ar putea ca această deghizare să fie suficientă, observă Quentin.

— Nu conta pe asta. Vino încoace.

Făcând paşi mari în corpul mecanic, Quentin începu să-l depăşească, mişcându-se plin de încredere.

— Există o cale ca toate astea să se încheie. În paranoia lui, generalul Agamemnon a sădit seminţele căderii cymecilor.

Înainte ca Vor să apuce să întrebe ce vrea să spună, întâlniră alte câteva forme păşitoare distruse presărate pe un tunel din apropiere de hangarul unde era adăpostit Călătorul Visurilor.

— Se pare că mai este cineva în război cu cymecii. Trei neocymeci intrară zdrăngănind în hangar pe culoare laterale. Quentin se roti, pregătindu-se să-i arunce în aer, dar în curând deveni evident că neocymecii fugeau de ceva.

În urma lor veneau patru neocymeci-secundanţi furioşi, care fuseseră convertiţi fără voia lor din îngrijitori ai cogitorilor măcelăriţi. Foştii secundanţi îşi însuşiseră părţi din alte păşitoare, încorporând apendice şi arme suplimentare în noi configuraţii bizare. Piesele unor corpuri de luptă, cum erau rămăşiţele cymecului demontat Beowulf, fuseseră depozitate pentru reparaţii şi pentru refolosire pe alte forme păşitoare. Servitorii involuntari ai lui Agamemnon îşi lansaseră propria lor revoltă. Trăgând

după neocymecii loiali, secundanţii intrară în fugă în hangar. Când neocymecii prinşi în capcană văzură uriaşul păşitor titan aşteptându-i părură să mai prindă curaj. Se adunară, crezând că au un aliat în Juno.

Chiar în timp ce secundanţii continuau să tragă cu armele lor confiscate, Quentin îşi ridică braţele tunuri şi trase în ceilalţi neocymeci de la spate. Sfărâmături şi electrofluid albăstrui se împrăştiară peste tot. Secundanţii cymeci ezitară doar o clipă înainte de a ataca trăgând cu înverşunare.

— M-au văzut distrugând creierul lui Juno, explică Quentin lui Vor. Probabil ca asta i-a împins până la urmă la violenţă.

Secundanţii alergară printre rămăşiţe ca nişte păsări hoitare pe un câmp de bătălie. Asigurându-se că recipientele creierelor neocymecilor erau complet distruse, le smulseră armele şi le adăugară propriilor lor sisteme.

Quentin îşi roti turela capului şi se îndreptă spre neocymecii secundanţi, care aşteptau cu răbdare.

— Ce-aţi reuşit să faceţi până acum?

— Zece dintre noi au murit. Numai patru mai rămân, dar am omorât deja mulţi dintre neocymeci. Formele lor păşitoare sunt aruncate pe coridoare. Am distrus laboratoarele de producţie a electrofluidului, am secat rezervele şi am stricat aparatura necesară pentru a prepara altul. Toţi cymecii care vor supravieţui acestei bătălii vor duce mare lipsă de fluidul pentru susţinerea vieţii nu peste multă vreme.

Vor simţii o mare greutate ridicându-i-se de pe piept.

— Excelent!

— Rămâne o mare problemă.

Quentin se întoarse spre secundanţi.

— Ştiţi unde e Dante? Este ultimul titan.

— Undeva în complex, dar nu suntem siguri unde anume.

Quentin îi spuse lui Vor:

— Trebuie să-l găsim. Distrugerea lui Dante e mai necesară decât îţi imaginezi.

Călătorul Visurilor aştepta gata de decolare. Ar fi fost atât de uşor să fugă şi să se întoarcă pe Salusa Secundus cu veştile, dar Vor refuză să aleagă calea cea mai uşoară.

— Quentin, armata Jihadului a făcut o greşeală cu două decenii în urmă când a lăsat intactă o lume a maşinilor. N-am terminat treaba atunci, şi am plătit pentru asta în tot timpul care a trecut. N-am intenţia să las treaba neterminată aici.

— Mulţumesc, răspunse Quentin încetişor prin difuzor. Mulţumesc!

Dante fusese întotdeauna puţin mai mult decât un administrator; condusese afacerea de răsturnare a Vechiului Imperiu. Atât Agamemnon, cât şi Juno aveau înclinaţii militare mult mai pronunţate decât el. De îndată ce descoperi asasinarea colegilor lui titani înţelese că avea necazuri mari. Nu ştia exact cum fuseseră ucişi Juno şi Agamemnon, dar nu dorea să rămână pe loc şi să lupte cu un duşman atât de eficient.

Hessra nu era baza cea mai puternică din noul imperiu al titanilor. Mult mai mulţi neocymeci şi populaţiile lor înrobite se aflau pe lumile ocupate Richese, Bela Tegeuse şi altele; apărarea era mult mai puternică pe aceste planete. Agamemnon nu-şi făcuse niciodată prea multe griji că ar putea pierde controlul pe Hessra.

Acum, în timp ce neocymecii loiali continuau să se bată cu secundanţii sinucigaşi, Dante ieşi pe uşile înalte şi arcuite ale citadelei şi traversă în grabă peisajul glacial către navele de război ale titanilor. Dante folosise aceleaşi vehicul în testul care demonstrase interacţiunea fatală dintre lasere şi scuturile Holtzman.

Ajungând la unul din aparatele robotice, alinie mufele şi reglă sistemele mecanice astfel încât containerul de păstrare fu detaşat din forma păşitoare şi instalat în vehicul

ca să funcţioneze în calitate de creier al navei. Trebuia să fugă!

Dintre primii douăzeci de titani, Dante era acum singurul supravieţuitor. După ce tijele mentale se conectară automat la sistemele de comandă, porni motoarele. Acum putea zbura de pe acest planetoid îngheţat, salvându-se.

Dante nu era laş, ci pragmatic. Revolta de aici provoca prea multe pagube; avea intenţia să se întoarcă cu o forţă copleşitoare de pe Richese sau de pe una dintre celelalte lumi ale cymecilor, proaspăt cucerite. El şi cu întăririle sale vor distruge cu uşurinţă răsculaţii rămaşi – şi apoi puteau să meargă mai departe.

Nava lui se ridică spre cerul pustiu, iar Dante se simţi liber şi în siguranţă…

*

Aşezat comod la comenzi, Vor porni sistemele de pe *Călătorul Visurilor,* pregătindu-se de decolare. Scanerele erau în funcţiune, gata să se fixeze asupra ţintei de îndată ce descopereau unde se afla Dante. Neocymecii-secundanţi raportară că văzuseră forma păşitoare a titanului mergând peste gheţari, montându-se într-una dintre navele de luptă ale cymecilor.

Quentin înaintă grăbit în masivul său corp mecanic. Avea difuzorul amplificat, iar cuvintele răsunară asurzitor:

— Este esenţial să nu scape! Domnule bashar suprem, poţi pleca imediat? Poţi să-l opreşti?

— *Calatorul Visurilor* e rapid, dar nu are prea multe facilităţi în materie de armament. Ar putea fi totuşi destul ca să-i dau de lucru. Ai altceva?

— Da.

Quentin se repezi înapoi cu picioarele multiple.

— Încetineşte-l, doar… O să vin după tine cât de repede pot. Şi apoi Dante nu va mai putea să fugă. Este imperativ să nu-i îngăduim să evadeze!

Vor înţelegea nevoia primeroului de răzbunare. Manevră comenzile familiare pe care învăţase să le folosească cu multă vreme în urmă de la Seurat, şi *Calatorul Visurilor* ieşi în viteză din hangar, luând urma navei titanului.

*

Quentin porni prin încăperile subterane către locul unde era depozitată o altă navă enormă. Îl văzuse pe generalul titan pilotând aparatul nu numai o dată, iar Juno fusese încântată să se laude faţă de el ca demonstraţie a formidabilelor avantaje ale cymecilor asupra unei fiinţe umane slabe. Acum Quentin o putea folosi pentru un scop mult mai satisfăcător.

Nava personală de luptă a lui Agamemnon!

*

Călătorul Visurilor se înălţă rapid către cerul înstelat, mereu crepuscular. În faţa lui, nava de luptă a lui Dante accelera, încercând să iasă din sistem.

Când ultimul titan supravieţuitor văzu că îl urmărea un singur vehicul mic, o simplă navă de actualizări, îşi roti aparatul de luptă şi veni înapoi. Îl avertizase pe Agamemnon să nu aibă încredere în fiul său uman, iar bănuielile lui fuseseră corecte.

— Vorian Atreides…

Numele fu rostit monoton, de parcă titanul nu era deloc surprins.

— Tu eşti responsabil pentru tot acest masacru?

— Nu pot să-mi asum toate meritele. Sunt doar un om. Istoria titanilor a acumulat o asemenea datorie încât un singur om n-o poate recupera pe toată.

— Ştii că pot să-ţi distrug uşor nava, zise Dante, ca şi cum o ameninţare era tot ce-i trebuia. *Călătorul Visurilor* n-

a fost proiectat să reziste unui atac din partea unei nave de război a cymecilor.

— Poate, dar eu sunt mult mai manevrabil.

Presără carcasa lui Dante cu o salvă de proiectile mici, apoi schimbă cursul într-o buclă spectaculoasă înapoi, pentru a ocoli loviturile de ripostă ale titanului gigant.

Vor se năpusti din spate şi hărţui nava cymecului lansând patru proiectile explozive care avariară unul dintre motoarele de manevră ale lui Dante. Titanul se întoarse şi deschise din nou focul, iar de data asta exploziile lui zgâriară pântecul blindat al *Călătorului Visurilor.*

Vor se rostogoli într-o spirală nebună, accelerând orbeşte până când recăpătă controlul asupra navei şi reuşi să zboare din nou drept. Se învârti, sâcâindu-l intenţionat prin canalul de comunicaţie pe titanul rămas, sperând să-l întârzie, aşa cum ceruse Quentin. Dante trase încă un proiectil care explodă la prova.

Chiar în acel moment un vehicul masiv, de coşmar – ca un pterodactil diabolic – se năpusti direct către nava lui Dante. Colosul zburător, în unghiuri ascuţite, veni în picaj parcă de nicăieri, deschizând focul cu explozivi care făcură aparatul titanului să se clatine.

Vocea lui Quentin se auzi în sistemul de comunicaţii al lui Vor, vorbind în limbajul special codificat de luptă, creat de armata Jihadului:

— Trebuie să-ţi spun de ce este esenţial să-l doborâm pe Dante. Când generalul Agamemnon şi-a creat armatele de neocymeci, s-a temut ca ar putea dovedi lipsă de loialitate, aşa că a instalat dispozitive de autodistrugere în recipientele de păstrare. Dacă, în orice clipă, bănuia o trădare, putea declanşa moartea unui individ. Ca ultimă asigurare, Agamemnon, Juno şi Dante au stabilit o reţea a mortului. Ca măsură suplimentară de siguranţă, există un semnal codificat în fiecare dintre containerele celor trei titani. Cel puţin unul dintre titani trebuie să se întoarcă cu regularitate în raza de recepţie a neocymecilor, altfel aceştia sunt scoşi din funcţiune permanent. Mecanismele

de susţinere a vieţii se sting treptat, şi mor cu toţii.

Lui Vor nu-i venea să creadă ce auzea.

— Vrei să spui că dacă îl distrugem pe Dante o să nimicim întreaga forţă inamică dintr-o singură lovitură?

— În esenţă, deşi s-ar putea să existe un oarecare factor de întârziere. Neocymecii locali se vor prăbuşi imediat, la întreruperea semnalului, când ultimul titan moare. Agamemnon era de-a dreptul paranoic!

— Ştiu.

— Ceilalţi cymeci din avanposturile îndepărtate vor înceta să funcţioneze şi vor muri cam după un an, când nu vor mai primi un semnal de verificare la momentul stabilit. De aceea este Dante atât de important…

Vor rânji, dar numai pentru o clipă, până când duse mai departe ideea până la singura concluzie posibilă.

— Dar dacă îl distrugem pe Dante aici, o să mori şi tu, Quentin. Este o consecinţă imediată.

— M-ai văzut, domnule bashar suprem. Ştii ce sunt. N-am nici cea mai mică intenţie să las pe cineva din Ligă să mă vadă aşa. Nici pe Faykan, nici pe… Abulurd. Nu vreau să mă întorc.

— Dar ce să-i spun lui Abulurd din partea ta? Trebuie să înţeleagă…

— O să ştii ce să-i spui, domnule bashar suprem. Ai fost întotdeauna mai bun la asta decât mine. Lasă-mă să fac acest ultim lucru…

Vor ridică vocea.

— Nu. Putem găsi altă cale. O să-l capturăm pe Dante. O să…

— Aminteşte-şi de mine, domnule bashar suprem. N-am vrut niciodată să fiu cymec şi în fiecare clipă am căutat metode de a-i ucide. Măcar ştiu ce să fac.

Uriaşul aparat de coşmar proiectat pentru Agamemnon descrise un arc de cerc şi se îndreptă spre Dante. Ultimul titan acceleră, încercând să prindă viteză şi să scape de puternica navă cymec.

Dar unul din motoarele lui Dante era avariat, iar aparatul

lui Agamemnon era mult superior. Micşorând distanţa, Quentin lansă proiectile unul după altul, izbind nava fugară a titanului.

Chiar când se apropia de ţintă, Quentin nu încetini. Forţă motoarele dincolo de puterea maximă azvârlind enormul vehicul cymec ca pe un ciocan înfierbântat – până când, în cele din urmă, chiar când carcasa lui Dante se încovoie de la ultima salvă de explozivi, nava lui Agamemnon se izbi de ea, încă accelerând.

Lumina fu orbitoare. Ambele vehicule erupseră într-un nor de flăcări în expansiune.

Neajutorat, Vor urmări ultimele lor clipe. Simţi în piept apăsarea unei mari tristeţi pentru pierderea curajosului Quentin Butler… şi o căldură din de în ce mai mare a triumfului, ştiind că ultimul dintre cruzii titani, şi cu adevărat toţi cymecii, fuseseră în sfârşit învinşi.

Răul nu se limitează nici la maşini nici la oameni. Demonii pot fi găsiţi şi printre unii, şi printre alţii.

MAESTRUL SPADASIN ISTIAN GOSS

Când Istian şi automatul sensei ajunseră în sistemul salusan şi coborâră pe spaţioportul din Zimia, maestrul spadasin văzu cât de mult se schimbase totul. Fusese în metropola impresionantă numai o dată, după ce îşi terminase antrenamentul pe Ginaz şi înainte de a fi fost transferat pentru îndatoriri pe lumile periferice ale Ligii. Salusa Secundus fusese întotdeauna un loc al măreţiei, unde clădiri impunătoare etalau cea mai bună arhitectură şi cele mai frumoase sculpturi din Ligă, ca toţi să vadă superioritatea sufletului creator uman faţă de logica maşinilor gânditoare. Acum totuşi, spaţioportul era în haos. În timp ce vehicolul lui se pregătea pentru aterizare – deşi nu primise niciun răspuns la cererile lui repetate de aprobare a coborârii – Istian văzu că unele dintre străzi erau în flăcări, cu clădirile scoţând fum. Mulţimile se năpusteau de colo colo, de la un capăt la altul al bulevardului. Cu o greaţă rece în stomac, Istian se gândi la scene asemănătoare la care fusese martor pe Honru şi pe Ix.

În sfârşit, o voce familiară, şi totuşi neaşteptată, se auzi pe canalul de comunicaţii al navei.

— Văd că ai sosit conform programului, Istian. Întotdeauna perfect previzibil. Chirox e cu tine?

— Nar Trig! Ce bine-mi pare că-ţi aud vocea!

— Suntem pregătiţi să te întimpinăm la spaţioport.

Aşezând nava pe o platformă goală, Istian întrebă:

— O să trimită viceregele o escortă ca să ne întâmpine? Ce se petrece pe Zimia?

Chirox nu scoase o vorbă cât timp maestrul spadasin îşi puse întrebările.

— Viceregele este ocupat în altă parte. E o zi plină şi glorioasă pentru Cultul Serenei. Sosirea ta va fi una dintre

realizările noastre de frunte.

Istian se simţea neliniştit, dar nu putea spune de ce. Trapa se deschise, iar el paşi afară, alături de automatul de luptă. De îndată ce văzu mulţimea aşteptându-i, auzi strigăte furioase şi zări steagurile fluturânde ale sfintei Serena şi ale copilului Manion. Înţelese că automatul nu o să primească nicio distincţie din partea viceregelui.

— Am fost traşi pe sfoară, zise el. S-ar putea să fim nevoiţi să luptăm!

Automatul sensei era înalt şi puternic, iar filamentele lui optice strălucitoare absorbeau noile amănunte. Întoarse capul.

— Nu vreau să lupt cu civili nevinovaţi.

— Dacă năvălesc asupra noastră s-ar putea să nu avem de ales. Bănuiesc că mesajul de la vicerege era fals, doar ca să ne ademenească aici.

Istian îşi adusese sabia pulsatilă, împreună cu pumnalul lui favorit de luptă, pentru antrenamentul cu scutul. Avusese intenţia să le aducă doar ca podoabe de ceremonie; acum erau singurele lui arme.

— E rău de tot, Chirox.

Automatul sensei aşteptă.

— Ne vom plănui reacţia în funcţie de nevoile de moment.

Conducătorul mulţimii înaintă – un bărbat arogant, cu umeri laţi, al cărui păr negru avea şuviţe cenuşii. Trăsăturile lui colţuroase, familiare, se aspriseră de-a lungul anilor. O arsură lungă îi făcea partea stângă a feţei să pară netedă ca de ceară.

— Mă temeam că o să te găsesc alături de demonul maşină, comentă Nar Trig. Vino alături de noi, Istian, şi sufletul tău se poate mântui.

— Sufletul meu mă priveşte numai pe mine. Acesta este comitetul de primire pe care l-ai adunat ca să-l întâmpini pe Chirox ca pe un erou? A antrenat mii de maeştrii spadasini, şi toţi împreună au omorât de o sută de ori mai multe maşini gânditoare.

— El însuşi e o maşină! strigă unul dintre cultişti din spatele lui Trig. Rayna Butler spune că trebuie să eliminăm toate maşinile sofisticate. Chirox e una dintre ultimele. Trebuie distrus.

— N-a făcut nimic ca să merite aşa ceva.

Istian îşi trase încet sabia pulsatilă şi pumnalul de luptă, aşteptând plin de curaj în faţa automatului sensei.

— Sunteţi într-o criză atât de mare de duşmani încât trebuie să vă creaţi unii noi? E ridicol!

— Chirox m-a antrenat şi pe mine…

Trig ridică vocea astfel încât să-l audă toţi fanaticii adunaţi.

— Îi cunosc şiretlicurile şi i-am întrecut măiestria. Am devenit un iluminat – *ştiu* că oamenii sunt superiori maşinilor fără suflet. Am un avantaj fundamental asupra oricărui demon robot. Te provoc la luptă, Chirox. Luptă-te cu mine! Aş putea uşor să las această gloată să te sfâşie în bucăţi, dar aş prefera să te distrug într-un duel cinstit.

— Nar, încetează cu asta, exclamă Istian.

Chirox făcu un pas în faţă, dându-l la o parte pe Istian.

— Am fost provocat la luptă şi trebuie să accept.

Vocea robotului era lipsită de expresie. Scoase la iveală setul complet de arme de luptă.

Trig avea doua săbii pulsatile lungi, câte una în fiecare mână. Ridică armele, iar mulţimea aclamă.

— Voi dovedi superioritatea oamenilor. M-ai instruit cândva, cu mult timp în urma, Chirox. Dar tot ce îţi datorez acum este distrugerea.

— Evident, nimeni nu te-a învăţat onoarea sau recunoştiinţa, replică Istian, rămânând aproape de automat.

Îşi ridică armele fără să-i pese dacă mulţimea îl vedea apărând maşina. Ce altceva ar fi putut să facă?

Un surâs batjocoritor deformă faţa brăzdată, ca de ceară, a lui Trig.

— Aceasta este vocea prietenului meu Istian, sau o declaraţie de la spiritul interior al lui Jool Noret?

— Are vreo importanţă?

— Presupun că nu.

Chirox păşi în faţă pentru a-şi înfrunta fostul elev. Trig îşi apucă cele două săbii pulsatile. Istian privea, dar nu putea opri duelul inutil. Adversarii rămaseră nemişcaţi, evaluându-se unul pe celălalt.

În spatele lor, gloata nu voia decât să-l vadă pe automatul de luptă zdrobit şi făcut bucăţi. După ce ţinta principală a mâniei lor era eliminată, setea de sânge a fanaticilor s-ar fi putut întoarce spre alţii – ca Istian Goss.

Cu un strigăt nearticulat care-ar fi putut fi o invocare a ajutorului divin sau o exprimare a furiei lui de-o viaţă, Nar Trig se aruncă asupra lui Chirox. Într-un vârtej metalic, automatul sensei pară şi evadă loviturile cu braţele multiple mişcându-se ca ale unui păianjen cuprins de spasme. Luptase în mii de dueluri cu elevii de pe Ginaz, dar numai o dată în peste un secol în serviciul oamenilor, ucisese cu adevărat – moartea accidentală a tatălui lui Jool Noret.

— N-ar trebui să lupt cu tine, vorbi robotul.

Cele două săbii pulsatile loveau şi ricoşau şi atacau din nou, dar Chirox le respinse de mai multe ori, prinzând vârfurile paralizante cu braţele metalice izolate. Furia de pe chipul lui Trig era limpede, şi atacă plin de entuziasm, transformându-şi frustrarea în putere.

Istian îşi apucă pumnalul.

— Nar, încetează – sau o să mă lupt chiar eu cu tine!

Celălalt războinic se întoarse surprins, doar pentru o clipă.

— Nu, n-o să…

Urmându-şi programul, automatul de luptă văzu un loc descoperit şi atacă, retezând cu braţele tăioase. Desenă o linie fină de sânge pe pieptul lui Trig. Barbatul urlă şi se aruncă asupra adversarului automat.

— O să mă ocup de tine mai târziu, Istian – iubitor de maşini!

Gloata mârâi, agitându-se ameninţător, dar păreau hipnotizaţi de luptă.

După toţi aceşti ani, Trig trebuie să se fi convins de superioritatea lui ca luptător. Se aşteptase să termine repede cu automatul de luptă. Dar Chirox era mult mai bun decât un robot de luptă mediu. De-a lungul multor generaţii, îşi ascuţise talentele şi îşi perfecţionase programul împotriva celor mai buni luptători umani de pe Ginaz. În adâncul inimii, Istian nu voia să-şi vadă rănit partenerul de antrenament de mult pierdut, nici nu voia să-l vadă pe automatul sensei – căruia îi datora atât de mult – avariat sau distrus.

În timp ce duelul continua, Chirox se mişca cu o şovăială ciudată, îndreptându-şi braţele tăioase spre Trig. Dar în ultima clipă automatul încetinea, dându-i timp lui Trig să se ferească din calea lui. Aceasta era o tehnică folosită în lupta împotriva unui adversar care purta scut, dar Trig nu purta o asemenea protecţie, iar Chirox ştia. Istian se întrebă de ce automatul sensei lupta în acest fel, şi ajunse la concluzia că Chirox nu voia să-şi rănească fostul recrut.

Automatul vorbea în timp ce lupta, distrăgându-i atenţia lui Trig, în timp ce nu-şi abătea niciun pic din propria lui atenţie de la lupta aprinsă.

— Îmi aduc aminte de un alt duel ca acesta, acum multă vreme, când mi-am încercat puterile împotriva lui Zon Noret. El mi-a ordonat să-mi folosesc toată măiestria, să lupt cu toată râvna. Credea că e mai bun decât mine…

Era clar că Trig asculta, dar îşi izbea adversarul cu mai multă vigoare decât oricând. Mulţimea ovaţionă când una dintre săbiile pulsatile ale bărbatului scoase din funcţiune un braţ tăios inferior al lui Chirox. Braţul de metal atârnă fără viaţă. Istian ştia că robotul de luptă se putea reseta într-un interval de un minut, dar dacă Trig lupta cum se cuvine, ar fi continuat să dezactiveze sistemele defensive ale robotului mai repede decât îşi putea reveni Chirox.

Istian ar fi vrut să intervină, să facă ceva pentru a opri o asemenea manifestare fără sens, dar lucrurile merseseră prea departe. Cultiştii Serenei aclamau. Unii începură să arunce în automat cu pietre, dintre care una lovi într-o

parte nava lui Istian; alta zăngăni pe torsul de metal al automatului de luptă. Dar Chirox luptă şi vorbi mai departe.
— Încrederea prea mare a lui Zon Noret l-a dus la moarte. N-am vrut să-l omor, dar a dezactivat sistemele de siguranţă, aşa că n-am putut să mă opresc. Cu moartea lui Zon Noret Ginaz a pierdut un maestru spadasin talentat, care ar fi putut învinge multe alte maşini duşmane. A fost o risipă de resurse folositoare.
— Te voi ucide, diavole!
Trig atacă din nou cu săbiile pulsatile izbind metalul.
— Nu eşti pe potriva mea!
— Aşteaptă! strigă Istian.
O piatră aruncată de unul din cultişti îl lovi în frunte, năucindu-l mai mult din cauza surprizei decât a durerii. Sângele din rană începu să se prelingă pe frunte.
Chirox nu-şi schimba poziţia în timp ce se apăra.
— M-ai silit să accept un duel pe care nu l-am ales eu. Ţi-am cerut să te opreşti, dar ai refuzat. Nu-mi dai de ales, Nar Trig. Asta – îşi mişcă braţele articulate într-un vârtej frenetic, distrăgând atenţia lui Trig în timp ce acesta încerca să ţină pasul, împungând şi parând – asta e *intenţionat.*
Cu o mişcare simultană a două braţe cu lame lungi, în loc să încerce să-şi înjunghie atacatorul sau să-i pareze armele, Chirox trase o lovitură laterală puternică care izbi gâtul gros al lui Trig şi-l decapită instantaneu. Capul se învârti în aer şi căzu cu o bufnitură. Sângele ţâşni, iar fanaticul maestru spadasin avu un spasm, cu silueta fără cap încă în picioare şi încercând să reacţioneze la impulsurile nervoase. Ambele săbii pulsatile căzură zăngănind din mâinile fără viaţă. Apoi corpul se prăbuşi în genunchi şi căzu în faţă, lăsând să curgă sânge arterial.
Un fior alunecă de-a lungul şirei spinării lui Istian. Trig îşi alesese propriul drum. Istian n-ar fi putut face nimic pentru a împiedica asta. Gândurile i se învârteau în timp ce-şi examina propriile acţiuni.
Răsuflarea îndelung reţinută a cultiştilor creă un vid al

tăcerii, Istian simţi că i se strânge inima când le văzu chipurile. Chirox statea nemişcat, ca şi cum ar fi calculat că încercarea se terminase. Îşi învinsese adversarul, şi cu încheierea victoriei sale voia să plece.

— A fost o provocare corectă, strigă Istian către mulţime. Nar Trig a fost înfrânt de adversarul său!

Dar nu credea că obiectivitatea şi onoarea erau de primă însemnătate în mintea cultiştilor.

— Maşina aia gânditoare ne-a omorât maestrul spadasin!

— A omorât o fiinţă umană!

— Toate maşinile trebuie distruse!

— Nu e duşmanul nostru, strigă Istian, ştergându-şi sângele din ochi.

— O maşină gânditoare nu poate schimba ceea ce este! Moarte maşinilor!

Chirox îşi îndreptă torsul metalic şi îşi retrase braţele ascuţite stropite de sânge. Cu armele scoase, Istian îşi luă locul lângă automat.

— Chirox n-a făcut nimic rău! A antrenat nenumăraţi maeştri spadasini, şi ne-a arătat cum să luptăm cu maşinile gânditoare. Este *aliatul* nostru, nu inamicul nostru.

— Toate maşinile sunt inamicii noştri, strigă cineva.

— Atunci trebuie să vă cântăriţi inamicii cu mai multă grijă. Acest automat de antrenament este un aliat al omenirii. A dovedit că maşinile pot sluji cauza noastră chiar şi ca războinici...

Dar strigătul mânios care se auzi dinspre cultiştii aţâţaţi sugera altceva. Oamenii erau înarmaţi numai cu arme primitive: bâte şi măciuci, săbii şi cuţite improvizate. Peste tot în Zimia răscoala pe scară largă continua, în timp ce fanaticii declanşau incendii şi distrugeau orice obiect tehnologic pe care puteau pune mâna, chiar şi dispozitive inofensive şi folositoare.

— Puteţi avea pretenţii asupra întregului oraş, dar nu-l puteţi avea pe Chirox.

— Moarte maşinilor! exclamă cineva din mulţime, iar Istian se aşeză în faţa automatului de luptă ridicând armele.

— E de partea noastră. Dacă sunteţi prea orbi ca să vedeţi acest lucru, atunci nu sunteţi membri demni ai rasei umane. Voi alunga pe oricine care încearcă să-i provoace vreo stricăciune. Voi ucide dacă voi fi nevoit.

Cineva începu să râdă.

— Vă aşteptaţi să rezistaţi împotriva noastră – un maestru spadasin şi un robot?

— Onoarea îmi călăuzeşte acţiunile.

Chirox vorbi din nou.

— Nu te sacrifica pentru mine, Istian Goss. Îţi interzic.

— N-avem ce discuta despre asta.

Istian îşi ridică sabia pulsatilă. Nu era o armă grozav de folositoare împotriva unei mulţimi, dar o putea folosi cu toate acestea cât putea mai bine.

— Asta… asta ar fi făcut şi Jool Noret.

Cultiştii împinseră ca să ajungă mai aproape de trupul decapitat al lui Trig, simţindu-şi propria mânie şi sete de răzbunare. Deşi armele lor primitive puteau să nu fie eficiente împotriva lui Chirox, simplul lor număr copleşitor ar fi fost suficient. Istian îşi dădea seama că avea să urmeze o baie de sânge.

— Te voi apăra, zise el cu fermitate, aruncând o privire peste umăr la automatul sensei.

Stând ca un scut în faţa lui Chirox, întoarse chipul curajos spre mulţimea furioasă.

— Nu. O să mori. Mulţi dintre aceşti oameni vor muri, vorbi automatul. Nu pot să îngădui aşa ceva!

Cu spatele la robot, Istian înfruntă gloata care se apropia. În spatele lui, Chirox stătea drept, cu toate armele întinse.

— Nu, asta trebuie să înceteze… opreşte…

Neştiind ce să facă mai întâi, să-şi privească atacatorii frenetici sau să-şi dea seama ce voia să facă automatul sensei, Istian aruncă o privire în spate, văzând că automatul de luptă cu braţe multiple încremenise pe loc. Chirox se înclină adânc în faţa cadavrului însângerat, fără cap, al lui Nar Trig. Avea braţele întinse, fiecare având în vârf o armă modelată din metalfluid, dar acestea atârnau

inutile, fară să se mişte.

— Nu voi permite… să mori… apărându-mă pe mine, zise automatul sensei cu vocea nedesluşită şi din ce în ce mai lentă. Nu… respectă criteriile… potrivite.

Vocea maşinii de luptă slăbi şi se opri, înecată într-o tăcere rece, iar filamentele optice sclipitoare de pe faţa lui Chirox deveniră mate şi fără viaţă.

Istian se întoarse să se uite la robotul nemişcat. După atâţia ani de antrenat maeştrii spadasini, învăţând căile rasei umane, automatul de luptă luase această hotărâre dificilă în propria lui minte – o alegere bazată pe liberul arbitru, pe care nu fusese programat să o facă. Zguduit de durere şi de confuzie, Istian încercă să priceapă sensul tragediei. Simţea armele în mâini ca pe nişte beţe reci, nefolositoare. Automatul de luptă era la fel de mort ca şi Nar Trig. Fiecare dintre ei se sacrificase pentru propriile idealuri.

Poate, gândi Istian, *avem multe de învăţat şi de la maşini.*

— Am pierdut astăzi doi mari luptători – pentru motive de neînţeles, vorbi Istian, cu vocea aproape o şoaptă.

Nu era sigur că vreunul dintre fanatici îl auzea.

Şocul evenimentelor dezamorsase nebunia distrugătoare a mulţimii. Oamenii păreau dezumflaţi şi frustraţi pentru că li se răpise ţapul ispăşitor.

Când doi bărbaţi se apropiară, clar hotărâţi să zdrobească carcasa deja dezactivată a lui Chirox, Istian păzi robotul nemişcat, cu sabia pulsatilă într-o mână şi pumnalul de ceremonie în cealaltă, şi cu o privire ucigaşă. Cei mai furioşi membri ai gloatei se încruntară la el, ezitară şi până la urmă se retraseră, nevoind să se arunce împotriva unui maestru spadasin veteran.

Revolta Raynei continuă în oraş şi fanaticii se împrăştiară treptat să găsească alte ţinte.

Vreme de multe ore, Istian Goss rămase neclintit lângă forma scoasă din funcţiune a lui Chirox şi lângă cadavrul fără cap al fostului său prieten Trig. Deşi cu ani în urmă

armele atomice nimiciseră toate fortăreţele maşinilor gânditoare, Istian îşi dădea seama că în inima oamenilor Jihadul era încă departe de a se fi terminat.

Nu vă lăsaţi înşelaţi. Până când ultimele vestigii ale lui Omnius nu sunt distruse, războiul nostru împotriva maşinilor gânditoare nu se va termina – şi nici hotărârea mea.

BASHARUL SUPREM VORIAN ATREIDES

După moartea lui Quentin Butler şi după eliminarea violentă a lui Dante, Vor stătea singur, împietrit şi năucit, la bordul *Călătorului Visurilor.* Lăsă nava să plutească în derivă, în timp ce rătăcea prin muntele de amintiri sufocant.

Îl admira pe Quentin destul de mult ca să nu fie trist pentru sacrificiul suprem pe care-l făcuse. Odată ce fusese lipsit de trupul său uman, ce altceva ar mai fi putut spera un mare comandant militar? Măcar Vor încercase să-l ajute pe primero să-l înţeleagă pe fiul lui, Abulurd, până la urmă. Acum avea să transmită tânărului un mesaj şi să-i spună ce înfăptuise tatăl lui.

Vor duse nava înapoi pe Hessra, aterizând pe câmpiile de gheaţă de la baza fortăreţei întunecate, pe jumătate îngropate, a Cogitorilor, unde ultimii titani îşi stabiliseră avanpostul. Ieşi din *Călătorul Visurilor,* singura fiinţă umană de pe întreaga planetă. Chiar şi purtând costumul de zbor, Vor simţea frigul pătrunzător. Vântul subţire, arctic, şuiera în jurul lui, şi cerul înstelat de deasupra scălda peisajul aspru într-o lucire lăptoasă.

Apropiindu-se de fosta citadelă a cogitorilor, văzu că explicaţia lui Quentin despre dispozitivul „mortului” fusese corectă, în drumul lui pe gheaţă, Vor întâlni şapte forme împrăştiate, corpuri mecanice care se prăbuşiseră. Arătau ca nişte insecte moarte, cu braţele de metal şi picioarele încleştate în unghiuri ciudate, unele încă zvâcnind. Containerele neocymecilor erau de un roşu întunecat, electrofluid amestecat cu ţesut cerebral explodat şi sânge.

Unul dintre păşitoare, agăţându-se încă de un firicel de viaţă, ieşi din gura neagră a uşii de sub citadelă. Se clătina

şi se poticnea, mergând în cerc pentru că doar un singur set de picioare îi funcţiona bine. Vor privi tăcut la maşina care se târî înainte, apoi se prăbuşi.

— Dacă aş şti cum să-ţi prelungesc agonia, aş face-o, spuse el, apoi trecu pe lângă carcasa încă tremurândă şi intră în citadelă.

Doi dintre neocymecii secundanţi zăngăneau dezorientaţi. Vor se minună de hotărârea lor de a trăi. Nu-i iubise prea mult pe cogitori, a căror naivitate şi politică stângace o îndemnaseră pe Serena să-şi dea viaţa ca martir, dar simţea un strop de simpatie pentru bieţii secundanţii umani, pe care cymecii îi înrobiseră cu forţa.

— Mai trăiţi…

— Cu greu, răspunse unul dintre neocymecii călugări. Tonurile care ieşeau din difuzor erau distorsionate.

— Se pare… că noi, secundanţii… am căpătat o toleranţă mai mare… la durere…

Rămase lângă ei ore întregi, până muriră amândoi.

O asemenea moarte treptată, unul câte unul, avea să se petreacă pe alte lumi ale cymecilor în cursul următorului an, când neocymecii supravieţuitori nu aveau să mai primească semnalul de verificare necesar ca să-i ţină în viaţă. Vor se întrebă dacă unii dintre ei vor afla ce s-a întâmplat cu titanii şi se vor strădui să găsească o cale de a se salva. Se îndoia că aveau să reuşească – generalul Agamemnon era extrem de meticulos cu asemenea lucruri.

Vor clătină trist din cap.

— Amăgirile pe care le urmăm n-au capăt…

După ce văzu tot ce avea nevoie să vadă, ştiind că cymecii urmau să moară cu toţii, se întoarse la *Călătorul Visurilor.* Se simţea aruncat în derivă, ca o barcă de pescari rătăcită pe o mare de pe Caladan. Jihadul fusese viaţa lui şi centrul fiinţei sale pentru atâta timp… Ce era el fără Jihad? Atât de mult fusese deja pierdut, atâtea miliarde de vieţi… Şi acum, îşi ucisese propriul tată. *Patricid.* Un cuvânt îngrozitor pentru o faptă înfiorătoare. Se simţea dezgustat gândindu-se că fusese necesar… că totul fusese necesar.

Vorian Atreides lăsase o dâră de sânge pe oceanul vieţii sale, dar fiecare tragedie şi fiecare victorie fuseseră necesare pentru binele omenirii. Avusese un rol important în căderea maşinilor gânditoare – de la Marea Purificare la distrugerea titanilor.

Dar nu se terminase. Mai rămânea o ultimă ţintă.

La întoarcerea pe Salusa Secundus, Vor nu transmise niciun mesaj festiv. N-avea nevoie de distincţii sau de atenţie, deşi avea să aibă grijă ca primero-ul Quentin Butler să fie onorat ca un adevărat erou.

Deşi părăsise Armata Umanităţii şi plecase din Ligă cu mai mult de două luni în urmă, aranjă cu uşurinţă o întâlnire cu viceregele de îndată ce se întoarse acasă. Nimeni în afară de Abulurd nu ştiuse vreodată adevăratul motiv pentru care Vor îşi dăduse demisia din funcţie, dar acum vor afla că plecase ca să-i vâneze pe cymeci. Şi reuşise…

Trecând prin Zimia, Vor observă urmările dezordinilor recente – ferestre bătute în scânduri, arbori ornamentali de pe bulevarde arşi şi chirciţi de la foc, pete de fum pe pereţii de alabastru ai clădirilor ornamentale. Flăcările fuseseră stinse şi gloatele de cultişti împrăştiate, dar pagubele rămâneau. Când se apropie de Sala Parlamentului, se uită în jur cu uluire şi oroare.

N-am fost singurul care a dus o bătălie.

Înăuntru, ocupat să salveze ce mai putea fi salvat, să liniştească populaţia zguduită şi să facă destule concesii mişcării tot mai numeroase a Raynei ca s-o ţină cât de cât sub control, viceregele Faykan Butler făcu o pauză între întâlnirile agitate ale comitetelor ca să-l vadă pe basharul suprem.

— Trebuie să-ţi vorbesc despre tatăl tău, zise Vor.

Faykan fu uimit şi încântat să audă despre moartea

titanilor, apoi se întristă aflând despre sfârşitul tragic şi totuşi eroic al tatălui său.

— Timp de mulţi ani, am fost foarte apropiat de el, spuse el, stând protocolar şi rigid la birou. Ca politician, învăţase să-şi controleze expresia feţei.

— Mărturisesc că atunci când am descoperit că era în viaţă, dar transformat în cymec, mi-aş fi dorit să fie mort – şi, după cât se pare, la fel şi el.

Îndreptă un teanc de documente care aşteptau să fie semnate.

— Acum, după ce-am auzit toate astea… ei, bănuiesc că e lucrul cel mai bun pe care-l puteam spera. A trăit şi a murit cu acelaşi crez – că cei din familia Butler nu sunt servitorii nimănui.

Inspiră adânc, tremurând uşor. Apoi vorbi mai tare, ca pentru a se convinge singur:

— Tatăl meu n-ar fi îngăduit să devină sclav al cymecilor…

Viceregele îşi drese glasul şi păru să-şi pună din nou masca politică.

— Mulţumesc pentru servicii, domnule bashar suprem Atreides. Vom face un anunţ oficial cu această veste extraordinară despre sfârşitul titanilor. Sunt încântat să-ţi redau în mod oficial gradul în Armata Umanităţii.

Deşi Abulurd nu fusese apropiat de tatăl lui, părea mult mai afectat de vestea morţii lui Quentin. Era o persoană sensibilă şi simţea durerea şi tragedia din toată inima, în timp ce Faykan învăţase să ridice un zid între el şi orice reacţii la ororile războiului sau la neplăcerile vieţii.

Abulurd zâmbi, şi pentru o clipă tristeţea i se şterse de pe faţă.

— Îl plâng pe tatăl meu, domnule… dar, ca să fiu sincer, am fost mult mai îngrijorat de riscurile pe care ţi le-ai

asumat şi de încercările prin care ai trecut.

Vor înghiţi cu greutate nodul care i se pusese în gât, şi se gândi la această stranie întorsătură a lucrurilor: acest ofiţer talentat era fiul lui Quentin, care nu-l apreciase… în timp ce fiii lui Vor de pe Caladan nu voiau să aibă prea mult de-a face cu *el.* Uitându-se la Abulurd, văzu adevăratul motiv pentru care rămânea în Ligă.

— Tatăl tău a fost întotdeauna un erou. Istoria şi-l va aminti aşa cum se cuvine. O să am grijă de asta.

Abulurd ezită, înclinându-şi capul.

— Măcar dacă Xavier Harkonnen ar fi avut aceeaşi ocazie… Mă tem că grupul operaţional n-a făcut niciun progres pentru reabilitarea numelui său. Acum, multe dintre înregistrările istorice sunt distruse – cum vom dovedi vreodată adevărul? Sau asta va face treaba mai uşoară?

Vor se îndreptă.

— A venit de mult timpul să ştergem pata nedreaptă de pe numele de Harkonnen. În special acum, că i-am înfrânt pe titani, poate că reuşesc să introduc o rezoluţie.

Abulurd arăta extrem de uşurat.

— Mai întâi totuşi, vorbi Vor cu voce de oţel, mai există un ultim lucru pe care vreau să-l fac. În dosarul nostru rămâne un singur mare eşec strategic. Cu suficientă hotărâre, cred că Armata Umanităţii poate reuşi acolo unde n-a reuşit în trecut. Dacă nu prindem ocazia acum, mă tem că Liga n-o va face niciodată.

Abulurd îl privi clipind.

— Ce ai intenţia să faci, domnule bashar suprem?

— Plănuiesc să mă întorc pe Corrin – şi să-l distrug în întregime.

Abulurd tresări puternic de surprindere.

— Dar ştii câte nave defensive au pus roboţii pe orbită. N-o să răzbatem niciodată!

— *Putem* să răzbatem – dacă aducem un ciocan destul de mare şi izbim cu destulă forţă. Sacrificiul s-ar putea să fie mare, atât în nave cât şi în vieţi omeneşti. Dar din moment ce Omnius e prizonier pe Corrin, asta s-ar putea să

fie ultima noastră şansă. Dacă maşinile gânditoare scapă vreodată şi se răspândesc, ne vom întoarce acolo unde ne aflam în urmă cu un secol. Nu putem lăsa să se întâmple aşa ceva.

Abulurd se foi.

— Cum o să convingem vreodată Parlamentul? Mai sunt soldaţii dispuşi să lupte şi să moară împotriva unei ameninţări atât de nesigure? Nimeni nu pare să socotească pericolul ca fiind destul de limpede, chiar şi după gâzele piranha. Cred că şi-au pierdut hotărârea.

— Le-am ascultat scuzele vreme de ani de zile, dar acum o să-i fac să vadă, răspunse Vor. Am distrus titanii şi cymecii, şi înţeleg pericolul din partea maşinilor gânditoare mai bine decât orice om în viaţă. N-o să am odihnă până când omenirea nu va fi la adăpost de ele. Un atac nimicitor este cea mai bună strategie. Trebuie să termin treaba. Nu-mi subestima puterea de convingere într-o problemă care înseamnă atât de mult pentru mine.

Cei doi se plimbară împreună mult timp, într-o tăcere meditativă înainte ca Abulurd să spună:

— Când ai devenit un asemenea şoim, domnule bashar suprem? Obişnuiai să te bazezi pe şiretlicuri şi înşelătorii, dar acum tactica ta este o lovitură militară pe scară mare? îmi aduce aminte…

— Îţi aduce aminte de Xavier? zâmbi Vor. Deşi s-ar putea să nu fi fost mereu de acord pe când trăia, vechiul meu prieten s-a dovedit a avea dreptate. Da, am devenit un şoim.

Îl bătu pe umăr pe Xavier.

— De acum înainte, şoimul va fi simbolul meu. Îmi va aminti întotdeauna de datorie.

Fiecare societate îşi are lista ei de păcate cardinale. Câteodată aceste păcate sunt determinate de fapte condamnabile care au tendinţa de a distruge ţesătura organizării sociale; alteori, păcatele sunt definite de conducătorii care caută să-şi perpetueze propriile poziţii.

NAAM CEL BĂTRÂN,
Primul istoric oficial al Jihadului

Uitând parcă recentele demonstraţii violente, oamenii înnebuniră de bucurie sărbătorind întoarcerea lui Vorian Atreides. Cymecii erau morţi, ultimii dintre titani distruşi, încă o ameninţare la adresa omenirii înlăturată din univers.

Când limocarul său blindat porni pe bulevardele pline de sfărâmături din Zimia, mulţimile de oameni care ovaţionau aruncară după el cu gălbenele portocalii. Mulţi purtau pancarte cu imaginea lui stilizată şi cuvintele „Erou al Jihadului, Apărător al Umanităţii, Învingător al Titanilor”.

Rayna Butler se bucurase pentru „execuţia dreaptă” a ultimelor maşini cu minţi umane, adoptându-l fericită pe Vor – „un adevărat prieten şi discipol al sfintei Serena” – ca parte a mişcării sale.

Basharul suprem nu se simţise niciodată în largul lui cu genul de atenţie pe care o primea acum. Indiferent de grad, îşi făcuse întotdeauna datoria pentru Serena şi Jihadul ei, fără niciun gând de mărire sau de avansare. Voia să distrugă inamicul, nimic mai mult.

Uitându-se la gloata care se adunase pentru sărbătorirea lui, Vor nu credea că mai văzuse o asemenea adulaţie sau o asemenea uşurare triumfătoare de la sfârşitul Marii Purificări. Poate acum, în momentul în care avea cea mai mare nevoie, putea întoarce această energie în beneficiul lui. Ar fi folosit orice mijloc necesar pentru a obţine victoria finală.

Aceşti cultişti, care socoteau ameninţătoare chiar şi simplele aparate casnice, nu puteau suporta gândul de a-i îngădui lui Omnius să rămână o ameninţare permanentă

pentru omenire, la adăpost în fortăreaţa sa de pe Corrin. Pentru ei, era sălaşul demonilor.

Acum, când vehiculul se apropie de Sala Parlamentului, Vorian văzu o mulţime şi mai mare în piaţa memorială. Unii dintre ei purtau embleme de pânză în rame mobile, ornamentate pe margini şi cu inscripţii, în timp ce alţii împărţeau foi de hârtie pe care fusese tipărită o lungă proclamaţie. Cu bucurie sălbatică, îngrămădeau dispozitive electronice şi aparate computerizate în mijlocul pieţii şi turnau combustibil pe ele ca să dea foc obiectelor ofensatoare.

Forţele de securitate din Zimia stăteau la distanţă sigură de demonstraţie, străduindu-se să deschidă un drum pentru maşina lui Vor, la baza scărilor late care duceau în Sala Parlamentului. Când demonstranţii îl văzură, scoaseră încă o ovaţie asurzitoare. Vor îşi păstră privirea aţintită în faţă când ieşi din maşină şi urcă grăbit scările. Trecu printre coloanele grogiptene şi se opri la intrarea principală a clădirii, unde văzu o inscripţie imensă pe pânză, bătută în cuie pe uşă. Foi aruncate erau împrăştiate de vânt pe pavaj, purtând acelaşi mesaj tipărit.

Citindu-l rapid, ghici că Rayna trebuia să-l fi scris chiar ea, judecând după tonul vehement, dar nesofisticat. Semnătura ei era în partea de jos.

MANIFESTUL RAYNEI BUTLER

Cetăţeni ai omenirii libere!

Să proclamăm în întreaga Ligă a Nobililor că NU există utilizări nevătămătoare pentru maşinile gânditoare. Deşi acestea ar putea ascunde răul sub masca îndeplinirii de sarcini care uşurează munca utilizatorilor lor, sunt perfide la orice nivel. Acest manifest este un plan cu ajutorul căruia societatea umană se poate purifica de cele mai grele păcate. Fiecare cetăţean al Ligii ar trebui să adere la aceste reguli şi să fie constrâns de aceste pedepse:

Dacă o persoană cunoaşte locul în care se află o maşină gânditoare şi nu o distruge sau nu o raportează mişcării,

vinovatul să fie pedepsit prin scoaterea ochilor şi retezarea urechilor şi limbii. Dacă o persoană comite păcatul cumplit de a folosi o maşină gânditoare, să fie condamnat la moarte. Dacă o persoană comite păcatul încă şi mai cumplit de a poseda o maşină gânditoare, să fie condamnat la moarte prin mijlocul cel mai dureros.

Dacă o persoană comite cel mai grav păcat dintre toate, acela de a crea sau de a fabrica o maşină gânditoare, vinovatul, toţi angajaţii săi şi familiile lor să fie condamnaţi la moarte prin cel mai dureros mijloc.

Oricine are vreo îndoială cu privire la ce anume constituie o maşină periculoasă, să consulte Mişcarea şi să solicite o Opinie Oficială. Odată ce o Opinie Oficială a fost emisă, maşina ofensatoare va fi scoasă din funcţiune şi va fi distrusă imediat. Pedepsele vor fi administrate aşa cum este specificat mai sus. Este preferabil să se fabrice produse prin munca sclavilor decât să se acorde încredere maşinilor gânditoare. Să nu-ţi faci maşină după asemănarea minţii omului.

Uluit de cât de direct era manifestul şi de simpla lui nebunie, Vor trecu prin intrarea principală către sala adunării. Da, exista încă un inamic. Da, maşinile gânditoare încă existau. Dar aceşti cultişti îşi aleseseră o ţintă greşită. *Corrin. Trebuie să mergem pe Corrin.*

Înainte de a fi anunţat, Vor văzu că reprezentanţii Ligii erau deja în picioare, aplaudând şi ovaţionând – dar nu pentru el. Viceregele Butler stătea sub cupola pentru discursuri, ţinând ridicat în aer un exemplar din noul manifest. În jurul lui, legiuitorii se ridicau în valuri.

— Aşa să fie! strigă Faykan. Manifestul înflăcăratei mele nepoate este astfel adoptat prin aclamaţii, iar în calitate de vicerege îl voi semna şi va căpăta putere de lege. În vigoare de mâine dimineaţă, acesta va reprezenta Legea Ligii, şi toţi disidenţii vor fi urmăriţi şi pedepsiţi, împreună cu maşinile gânditoare duşmane pe care le adăpostesc. Nu va exista niciun compromis! Moarte maşinilor gânditoare!

Ca un ecou, cuvintele ieşiră de pe buzele fiecărui legiuitor ca o nouă mantra. Aflat deja în sală, lângă cel mai de sus rând, Vor simţea frenezia ca pe o ploaie rece. Măcar dacă ar fi fost atât de vehemenţi cu ani în urmă, atunci când fusese cu adevărat cea mai mare nevoie de asta.

— Remodelăm societatea galactică, aşezând omenirea pe un nou curs! strigă Faykan în mijlocul zarvei. Noi, oamenii, vom gândi singuri, vom munci singuri şi ne vom înfăptui destinul. Fără maşini gânditoare! O asemenea tehnologie este o cârjă – e timpul să mergem singuri!

Recunoscându-l pe Vor, unii dintre membrii publicului începură să arate spre el şi să şoptească între ei. În cele din urmă, viceregele ridică braţele într-un bun-venit exuberant.

— Vorian Atreides, basharul suprem al Armatei Umanităţii! Poporul nostru avea deja faţă de tine o datorie eternă de recunoştinţă pentru multe lucruri – iar acum avem încă una. Ultimii titani sunt morţi! Cymecii monstruoşi nu mai există! Fie ca numele tău să fie venerat pentru eternitate ca erou al omenirii!

Marea sală fu inundată de tunetul aclamaţiilor. În timp ce Vor se îndrepta spre spaţiul pentru discursuri, simţea că evenimentele se rostogolesc în jurul lui ca un bulgăre de zăpadă, măturându-l odată cu ele. Dar el avea onoarea lui, datoria şi promisiunile pe care le făcuse faţă de el însuşi şi faţă de oameni. Putea înota împotriva acestui val – sau îl putea călări, tocmai până pe Corrin.

Adunarea tăcu în timp ce el se uită încet în jur, concentrat asupra câtorva dintre chipurile familiare, apoi privi către punctele cele mai îndepărtate ale sălii, unde adepţii Raynei fluturau steaguri colorate, supradimensionate.

— Da, putem sărbători moartea cymecilor, zise el. Dar n-am terminat încă! De ce vă irosiţi timpul şi energia scriind manifeste, zdrobind aparate casnice şi omorându-vă unii pe alţii… *când Omnius însuşi trăieşte încă?*

Aceste cuvinte îi paralizară pe spectatori, cărora li se tăie răsuflarea şi apoi tăcură.

— Cu douăzeci de ani în urmă, am declarat Jihadul încheiat, lăsând totuşi o lume sincronizată neatinsă. Corrin e ca un exploziv amorsat, şi trebuie să-l dezamorsăm! Cancerul lui Omnius rămâne o rană pe viitorul strălucitor al rasei umane!

Oamenii nu se aşteptaseră la o asemenea vehemenţă în vocea lui. Evident, credeau că veteranul bashar suprem avea să-şi primească recompensele şi plecăciunile şi avea să lase guvernul Ligii să-şi continue munca. Dar el nu se opri.

— Moarte maşinilor gânditoare! strigă cineva cu voce exaltată de la un balcon înalt.

Vocea lui Vor rămase puternică şi severă.

— Am ocolit prea multă vreme adevărata noastră datorie. O victorie pe jumătate câştigată nu este câtuşi de puţin o victorie.

Viceregele se uită la el, vizibil stânjenit.

— Dar, domnule bashar suprem, ştii că nu putem trece de apărarea lui Omnius. Încercăm de decenii…

— Atunci trebuie să încercăm mai insistent. Să acceptăm orice pierderi sunt necesare. Aşteptarea ne-a costat miliarde de vieţi. Gândiţi-vă la Năpastă, la gâzele piranha! Gândiţi-vă la Jihad! Ştiind tot ce am sacrificat ca să ajungem până aici, numai un neghiob s-ar opri acum!

Cuvintele lui Faykan sugerau că Liga ar ezita încă o dată, aşa că Vor îi provocă intenţionat pe fanaticii Raynei. Vocea lui era tăioasă ca sabia unui mercenar.

— Da, moarte maşinilor gânditoare – dar de ce să pierdem vremea cu surogate, când le putem distruge pe cele adevărate? Pentru totdeauna!

Mulţimea urlă, în ciuda privirilor neliniştite de pe faţa multor reprezentanţi. Apoi tăcerea se aşternu asupra oamenilor când o tânără palidă, eterică păşi în zona de discursuri. Rayna Butler emana calm şi încredere, ca şi cum putea să intre în Sala Parlamentului şi să întrerupă lucrările de câte ori dorea. Purta o robă nouă, alb cu verde, având ca blazon un profil roşu ca sângele al Serenei.

— Basharul suprem are dreptate, zise ea. Am oprit Marea Purificare prea curând, n-am reuşit să stingem ultimul tăciune din foc atunci când am avut ocazia. A fost o greşeală costisitoare, o greşeală pe care nu trebuie să o mai repetăm!

Marea sală vibră de entuziasm, ca şi cum clădirea însăşi ieşise dintr-o lungă hibernare.

— Moarte Corrinului!

— Pentru sfânta Serena! rosti Rayna în microfon.

Cuvintele ei se revărsară în sala boltită. Ca un val unduind pe mare, chemarea fu repetată, din ce în ce mai tare, până când deveni o furtună de strigăte:

— Pentru sfânta Serena! Pentru cei trei martiri!

Vor se lăsă purtat de înflăcărarea şi entuziasmul mulţimii. Trebuia să fie de-ajuns. De data asta, avea să se asigure.

Indiferent de strategie, de antrenament sau de rugăciuni, numai Dumnezeu hotărăşte victoria şi înfrângerea. A crede altceva înseamnă trufie şi nebunie.

Sutră zensunnită

Până când Ishmael ajunse să-şi înfrunte rivalul în largul nisipurilor, provocarea dezbinase deja poporul zensunnit.

În ziua luptei cu viermii, Ishmael mergea cu paşi greoi de-a lungul şirului de stânci, ducându-şi echipamentul, în timp ce soarele de dimineaţă devenea tot mai strălucitor. Discipolii săi conservatori veneau în grabă după el, aducându-i încurajări, oferindu-se să ducă o parte din povară, dar bătrânul nu-i băga în seamă. Avea să facă singur acest lucru, pentru viitorul poporului zensunnit şi pentru păstrarea trecutului lor sacru.

Era atât încântat, cât şi surprins să descopere cât de mulţi dintre foştii proscrişi erau nemulţumiţi de schimbările şi de atitudinile civilizate pe care le încurajase naibul El'hiim în ultimele decenii. Cea mai mare parte dintre bătrâni i se alăturară, inclusiv Chamal, ca şi descendenţii direcţi ai refugiaţilor de pe Poritrin pe care îi eliberase Ishmael. Îl încânta şi prezenţa tinerilor războinici puternici, dornici să treacă la acţiune şi să se bată cu duşmanul… orice duşman. Aceşti tineri spuneau poveşti idealizate despre Selim Călăreţul Viermilor şi înfrumuseţau aventurile marilor războinici zensunniţi care luptaseră să supravieţuiască pe Arrakis. Indiferent de motive, Ishmael era bucuros să vadă demonstraţia de sprijin.

El'hiim, pe de altă parte, adusese cu el numeroşi bărbaţi şi femei „civilizaţi”, care făceau drumuri dese în oraşe şi în satele VenKee. Oameni dispuşi să ajungă la compromisuri cu cei din afara planetei, să-şi mânjească propria cultură, să-şi sacrifice identitatea… oameni care se încredeau cu seninătate în cei care făceau comerţ cu fiinţe umane.

Ishmael trase adânc în piept aerul fierbinte, prăfos, îşi aranjă filtrele nazale, strânse legăturile şi garniturile

costumului distilator şi-şi înnodă strâns pelerina, ca să nu-l împiedice la treabă. Se întoarse spre oamenii care aşteptau lângă stânci.

Din partea îndepărtată a bazinului, El'hiim şi sprijinitorii săi priveau şi ei. Ştiau că timpul se apropia.

— Aşteptaţi-mă dacă înving, zise Ishmael, şi amintiţi-vă de mine dacă mor.

Nu auzi murmurele de încurajare şi de tăgăduire. Îşi adună gândurile şi porni pe nisipul moale, urcând panta blândă până pe cea mai înaltă dună din apropiere. Bătălia era numai a lui şi, indiferent de consecinţe, trebuia să se preocupe numai de duelul imediat. Alese o poziţie bună, privi deşertul înconjurător şi evaluă unghiurile pantelor. Era un loc perfect de pe care să urmăreşti un semn de vierme, un loc de pe care putea să încalece un monstru care ataca.

Făcuse asta de multe ori până acum, dar niciodată nu fusese atât de important. Îşi aminti cum îl învăţase Marha arta pe care ea o deprinsese chiar de la Selim. Lui Ishmael îi era foarte dor de ea – aşa cum îi era dor şi de prima lui soţie, Ozza. Până la urmă avea să li se alăture. Dar nu astăzi.

Ishmael se ghemui pe culmea dunei, întorcându-şi faţa de la observatorii plini de speranţă care aşteptau pe stânci. După ce înfipse adânc în dună capătul ascuţit al tobei de chemare, începu să bată ritmic, folosindu-şi palmele. Din partea cealaltă a bazinului, auzi ecourile slabe ale tobei lui El'hiim.

Viermele avea să vină – şi va intra în bătălie.

Acest fel de confruntare fusese inventată de Selim Călăreţul Viermilor pentru a smulge din rădăcini vrajba dintre discipolii săi. Asemenea dueluri titanice se petrecuseră doar de patru ori în trecut; erau poveşti glorioase, dar realităţi înfiorătoare. Indiferent de rezultatul conflictului din această zi, Ishmael şi El'hiim aveau să creeze materia din care se nasc legendele.

După ce-şi adusese oamenii de pe Poritrin, Ishmael – căsătorindu-se cu Marha – păşise stânjenit pe urmele

marelui Selim. Dar El'hiim se luptase neobosit să iasă din umbra miticului său tată şi se aventurase în direcţii necugetate. Nici Ishmael, nici fiul său vitreg nu-şi îndepliniseră bine sarcina de conducător.

Acum se aflau la răscruce. Avea să moară cu totul visul lui Selim şi poporul zensunnit se va stinge, înghiţit de slăbiciunea dezgustătoare a civilizaţiei necredincioşilor? Sau îşi vor redescoperi sufletul şi coloana vertebrală, îşi vor asuma din nou provocarea şi vor continua să lupte până când vor ieşi învingători şi *liberi* – indiferent câte secole ar putea dura?

Pierdut în reverie, Ishmael nu observă semnul de vierme decât când auzi strigătele slabe ale spectatorilor aflaţi departe în spatele lui. Cu ochii lui bătrâni, observă unduirea slabă a mişcării dedesubtul dunelor. Mai bătu în tobă de şapte ori – un număr sacru – şi se pregăti, adunându-şi frânghiile şi instrumentele. Viermele se năpustea spre el.

În depărtare, în partea opusă a bazinului, văzu freamătul altor siluete minuscule şi apariţia unui al doilea vierme. Shai-Hulud răspunsese la chemarea lor.

Ishmael se încordă, lăsându-se pe vine. Avea muşchii ţepeni, bătrâni şi îl dureau, dar nu se îndoia de priceperea sa. Putea să încalece şi să controleze creatura deşertului la fel de bine pe cât putuse vreodată s-o facă naibul El'hiim.

Nisipul se despărţi cu o trombă de praf răscolit şi corpul sinuos se înălţă în timp ce Ishmael săltă înainte. De-a lungul vieţii, chemase mulţi viermi de nisip mai mari ca acesta, unul ca el era suficient. Dacă Budallah i-ar fi trimis un monstru titanic, cu toţii ar fi interpretat acest lucru ca pe un semn limpede de la Dumnezeu; acum vedea însă că bătălia nu avea să fie decisă atât de uşor. Trebuia să lupte pentru ceea ce ştia că era drept.

Ishmael se pregătise pentru asta.

Azvârli cârligele şi strânse funiile, căţărându-se pe segmentele inelare zgrunţuroase înainte ca animalul să-l observe pe călăreţul neaşteptat. Folosi pârghii să desfacă tăieturile, scoţând la iveală carnea sensibilă, ceea ce avea

să împiedice viermele să se scufunde sub nisipul abraziv. Selim Călăreţul Viermilor descoperise aceste tehnici cu mai mult de un secol în urmă. El devenise primul călăreţ de viermi de nisip, neavând decât un baston de metal şi un colac de frânghie.

Acum, monstrul se zbătea şi se lupta, încercând să scape de sâcâitorul parazit, dar Ishmael se ţinea tare.

— Fac asta în amintirea ta, Selim, pentru supravieţuirea poporului nostru şi pentru slava lui Budallah şi a lui Shai-Hulud!

După ce se ancoră, legându-şi o frânghie în jurul taliei şi ancorând-o de carnea moale de lângă capul viermelui de nisip, lansă creatura înainte, traversând nisipul bazinului deschis către locul unde avea să-l înfrunte pe Selim. Nisipul abraziv degaja căldură şi un miros puternic de scorţişoară, în timp ce viermele înainta în viteză. Vântul aţâţa flăcările tot mai fierbinţi din gâtlejul viermelui de nisip. Acele dinţilor sclipeau în gura căscată.

Zări cel de-al doilea vierme apropiindu-se peste platoul întins, un animal mai mare, călărit de El'hiim. Ishmael apucă frânghiile, înfăşurându-le în jurul mâinilor ca să nu le scape. Scoase un strigăt de provocare şi înfipse un par ascuţit între segmentele creaturii.

Cei doi viermi se repezeau unul împotriva celuilalt ca nişte monştri ai bătăliilor, alergând peste dune. Viermii de nisip erau extrem de teritoriali; de îndată ce simţeau prezenţa celuilalt, scoteau urlete războinice de provocare, scoţând reziduuri cu miros de melanj din gâturile ca nişte peşteri. Viermii se încolăciră ca nişte arcuri, apoi se năpustiră la luptă.

Ishmael se ţinu bine şi, din instinct, închise ochii când cele două forme enorme, şerpuitoare se ciocniră. Impactul aproape că-l aruncă din hamuri. Uriaşele guri cu colţi se izbiră între ele. O undă de şoc de durere şi mânie trimise un tremur de-a lungul animalului călărit de Ishmael.

Pe celălalt vierme, putea vedea chipul înspăimântat al lui El'hiim agăţat de funii, legându-se strâns de mai multe ori.

Foarte nesăbuit. Ar fi fost neajutorat, osândit, dacă viermele s-ar fi rostogolit. Un ghem rece se formă în stomacul lui Ishmael. Nu voia să-l vadă pe El'hiim murind…

Shai-Hulud va hotărî.

Viermii de nisip se retraseră să-şi ia avânt, apoi se loviră şi se ciocniră din nou. Segmentele inelare groase, încrustate cu piatră, se sfâşiară în fâşii lungi de carne, ca de cauciuc. Duelul era în toi, iar creaturile teritoriale luptau în felul lor. Ishmael nu-şi mai putea îndruma viermele; tot ce putea să facă era să se ţină.

Şuierând, prudenţi, viermii se dădură înapoi şi se învârtiră unul în jurul celuilalt, răscolind nisipul într-un vârtej prăfos. Apoi atacară din nou, izbindu-şi corpurile monstruoase, încâlcindu-se într-un nod ca şi cum ar fi încercat să se sugrume şi să se strivească unul pe altul. Dinţii de cristal retezară carnea blindată. Alte segmente fură smulse şi aruncate. Un fluid gelatinos ţâşni din rănile căscate. După ce se ciocniră de mai multe ori, viermii obosiră, dar nu-şi pierdură voinţa de a lupta.

Creatura lui Ishmael se scutura şi se rotea, iar el se agăţase spatele lui, temându-se ca viermele să nu se rostogolească şi să-l strivească, în ciuda segmentelor expuse. În ultima clipă, se îndreptă şi se plecă spre spate, năpustindu-se apoi iar înainte, ca un ciocan lovind o nicovală.

Pe viermele lui, El'hiim aproape că îşi pierduse cunoştinţa, dar se legase de atâtea ori încât nu putea scăpa nici dacă ar fi vrut. Viermele lui mai mare se izbi de al lui Ishmael cu atâta forţă încât creatura mai mică fu împinsă spre spate. Ishmael strigă, aproape scăpând din mână cablurile şi hamurile, dar îşi înfipse ghetele groase la locul lor, ancorându-se.

Una dintre funii plesni.

În timp ce viermii de nisip continuau să se bată, Ishmael se simţea ca un fir de praf într-o furtună. Rostogolindu-se, agăţându-se de o excrescenţă, lovi un inel, apoi altul. Viermele nu dădu nicio atenţie omului neînsemnat. Gurile li

se ciocniră. Dinţii de cristal se sparseră ca nişte mici ţurţuri şi se împrăştiară.

Ishmael continuă să se rostogolească şi în cele din urmă căzu în nisipul moale, afânat. Se cufundă şi înotă, încercând să urce la aer. Tuşi, apoi agită mâinile, luptându-se să se pună pe picioare.

De fiecare dată când viermii se rostogoleau, se trânteau şi se mişcau din loc, devastau totul în jurul lor. Ishmael începu să alerge cât îl ţineau picioarele, uitând de pasul poticnit, aleator pe care învăţase să-l folosească pe nisip. Când se aruncară din nou în direcţia lui, se furişă într-un făgaş dintre două dune.

Coada subţire a propriului său vierme, fierbinte din cauza frecării, trecu pe deasupra bătrânului, măturând nisip peste el.

Înecându-se, Ishmael urcă din nou la suprafaţă, în timp ce bătălia continuă a viermilor îi duse mai departe. Şchiopătă către adăpostul stâncilor. Gâfâind, abia în stare să rămână lucid, se uită lung cum viermele triumfător al lui El'hiim îl mâna pe al lui tot mai departe.

Plecă fruntea. Duelul se terminase...

Victorios, El'hiim îşi călări creatura istovită în nisip, termină cu el. Amândoi viermii erau epuizaţi complet. Ishmael nu văzuse dacă propriul lui animal fusese ucis, sau pur şi simplu se strecurase, îngropându-se adânc.

Când Ishmael se prăbuşi, gâfâind şi tremurând, oamenii lui se apropiară, dar el nu voia să le vorbească. Nu acum. Îşi scutură capul plin de praf, se întoarse cu spatele... Inima încă îi bătea cu putere şi-şi simţea răsuflarea fierbinte în piept, dar îşi dădea seama foarte clar de un lucru: deşi supravieţuise, nu era deloc bucuros.

Pierduse provocarea, şi viitorul oamenilor liberi de pe Arrakis.

Victoria militară n-ar trebui să fie subiect de interpretare sau de negociere. Ar trebui să fie clară şi nedisputată de nimeni, fără compromisuri.

BASHARUL SUPREM VORIAN ATREIDES,
din seria de prelegeri ca invitat

Flota Răzbunării se pregătea să plece de pe Salusa Secundus, în direcţia Corrin. Navele aveau echipaje formate din veterani ai Jihadului, din soldaţi din trupele regulate ale Armatei Umanităţii şi din membri înflăcăraţi ai Cultului Serenei.

Nave-cercetaş rapide, care pliau spaţiul, zburară către flota de câini de pază care îşi păstra poziţia în jurul ultimei lumi sincronizate, informându-i despre sosirea imensului grup. O ultimă bătălie, şi veghea lor avea să se încheie.

Maşinile gânditoare nu ştiau nimic despre distrugerea lor iminentă.

Silit să participe la elaborata ceremonie de plecare când ar fi trebuit să se ocupe de detalii mai importante, Vorian Atreides rămase în poziţie de drepţi pe pista spaţioportului, urmărind încărcarea ultimei nave. Liga devenise dependentă de fast şi festivităţi.

Se întoarse când se apropie viceregele Butler, ducând o cutie mică, albastră, împodobită cu panglici aurii. Viceregele purta roba oficială şi o insignă mică, dar vizibilă, care semnifica legătura dintre el şi Cultul Serenei.

Lui Vor nu-i venea să creadă că fiul lui Quentin Butler acceptase cu adevărat mesajul insistent antitehnologie proclamat de nepoata lui şi de manifestul ei, dar mişcarea Raynei căpătase atâta putere încât viceregele îşi putea da seama încotro bat vânturile politice.

Faykan încă nu permisese numirea unui nou Mare Patriarh, susţinând acum că ofensiva împotriva lui Omnius trebuia să aibă prioritate. Vor bănuia că avea alte planuri şi pur şi simplu trăgea de timp.

Palida Rayna Butler stătea în faţa platformei de paradă,

cu privirea încordată. Oameni care voiau să aducă urări sincere de bine şi fanatici cu ochi strălucitori se înghesuiau pe pistă, purtând steaguri albe având ca blazon silueta sângerie a Serenei. Mulţimea aclama şi striga numele lui Vor, alături de blesteme împotriva lui Omnius.

Ca un om care urcă un munte, Vor avea atenţia fixată asupra singurului punct din faţa lui, culmea, ţelul de a distruge ultima hiperminte. Deşi nu-i plăcea ce susţineau cultiştii, avea să profite de fiecare luptător, de fiecare resursă. Tot ce înfăptuise în peste un secol de Jihad avea să atingă apogeul în această ultimă bătălie, iar maşinile gânditoare nu aveau să mai fie niciodată o ameninţare pentru rasa umană. Dar din ceea ce vedea la mulţimea agitată şi mânioasă care-o urma pe Rayna, n-avea nicio îndoială că vor continua să găsească duşmani şi ţapi ispăşitori ca să-şi menţină fluxul de adrenalină.

Nava lui amiral, L.S. *Victoria Serenei,* cu care zburase în timpul Marii Purificări, se înălţa într-o parte a terenului de aterizare, alături de alte nave cheie. Cele mai multe dintre vehiculele principale de luptă aşteptau pe orbită.

Pe lângă toate celelalte, aşa ocupat cum era, Vor nu uitase recenta lui promisiune faţă de Abulurd, că va încerca să reabiliteze bunul nume al lui Xavier Harkonnen, imediat după întoarcere.

Garda de onoare a Armatei Umanităţii execută un spectacol extravagant pentru mulţime. După manevrele tradiţionale în pas de defilare, garda de onoare formă un pluton de execuţie şi îndreptară puşti zgomotoase cu proiectil spre nişte false maşini gânditoare legate de stâlpi. Simulacrele de roboţi clipeau din senzori, ca şi cum ar fi cerut îndurare pentru viaţa lor. Unul câte unul, imitaţiile de roboţi fură distruşi, în urale sălbatice, lăsând abia ceva mai mult decât scântei şi fum. Evenimentul dramatic pus în scenă fu transmis pe toată Salusa Secundus şi stocat pentru expediere pe alte lumi ale Ligii, unde mulţimi numeroase puteau participa şi ele la festivităţi.

— E doar o încălzire înainte de a expedia noua Flotă a

Răzbunării, rosti Faykan Butler cu o voce care bubui deasupra spaţioportului.

Rayna stătea lângă unchiul său, ca şi cum puterea ei era echivalentă cu a viceregelui.

Ăştia doi sunt o combinaţie primejdioasă, gândi Vor, mutându-şi privirea de la Faykan la Rayna. Ofiţerul veteran îşi dorea să se ducă pur şi simplu şi să lupte cu maşinile gânditoare într-o bătălie directă, dar lucrurile nu aveau să se întâmple aşa. Necugetatul vicerege şi nepoata lui aveau intenţia să însoţească flota în propriul lor vehicul diplomatic, ceea ce nu făcea decât să complice confruntarea critică. Nu trebuia să-şi facă griji doar din cauza maşinilor gânditoare, dar era neliniştit şi pentru că cei doi Butler ar fi putut face vreo prostie în toiul bătăliei.

Unii dintre cultişti voiau să folosească motoarele Holtzman ca să lanseze Flota Răzbunării imediat către Corrin. Dar nici măcar nerăbdarea şi hotărârea lui Vor nu-l făcuseră atât de nesăbuit încât să rişte zece la sută din forţele sale în timpul saltului. Norma Cenva, întotdeauna lucrând la problemă, declarase că a descoperit o metodă sigură de a pilota navele, dar în aparenţă numai *ea* reuşea s-o facă. Câte un vehicul o dată.

Nu era destul. Vreme de douăzeci de ani, flota câinilor de pază îl ţinuse pe Omnius prizonier pe Corrin. Ultimele maşini gânditoare nu aveau niciun motiv să creadă că situaţia era pe cale să se schimbe. Vor avea să-şi stăpânească mânia şi nerăbdarea, încă o lună doar, şi totul se va termina…

Acum, după ce reprezentaţia spectaculoasă se termină cu o înfloritură, Faykan desfăcu panglicile şi deschise cutia albastră, întinzând-o spre Vor, care văzu înăuntru o decoraţie aurie sclipitoare şi-şi înăbuşi un oftat. Încă un fleac militar de purtat…

Cu degete curate, îngrijite, viceregele scoase noua decoraţie şi i-o înmână cu mândrie basharului său suprem. Vocea lui Faykan răsună din difuzoare pe pistele de aterizare:

— Vorian Atreides, în onoarea noii tale misiuni militare pe Corrin, îţi acord prin aceasta încă un titlu: Campion al Serenei, un om care reprezintă interesele Ligii Nobililor, Cultul Serenei şi întreaga omenire liberă!

Mulţimea aclamă, ca şi cum eticheta însemna ceva.

— Mulţumesc, vicerege.

Vor păstră o expresie calmă.

— Acum, destul cu aceste ceremonii frivole. Este timpul ca navele să plece. Omnius aşteaptă.

Îndesă decoraţia într-un buzunar interior, unde să nu se vadă.

Viceregele ridică mult braţele.

— Spre Corrin! Spre victorie!

— Spre Corrin! repetă Rayna.

Toţi discipolii Raynei se ridicară în picioare în tribune ca un stol de păsări pregătindu-se să-şi ia zborul. Urletul lor fu un ecou al strigătului ei:

— Spre Corrin!

Vor abia aştepta să-i dea drumul.

Nava amiral decolă prima, urmată de alte nave de ceremonie, alăturându-se echipamentului şi personalului militar adunate deja pe orbită. Cu ochii severi şi chipul hotărât, Vor examină puntea de comandă, în timp ce ofiţerul său secund, basharul Abulurd Harkonnen, îl privea atent. Vor era bucuros să aibă cu el pe cineva calm, un ofiţer pe care se putea baza.

— Suntem gata de plecare, domnule bashar suprem – vreau să spun, Campion Atreides.

Vor se încruntă.

— Prefer să folosesc gradul pe care l-am câştigat cu adevărat, Abulurd. Lasă absurditatea aia cu „Campionul” pentru fratele tău şi spectacolele lui glorioase.

Încă ţinea decoraţia în buzunarul de la uniformă şi nu

avea nicio intenţie să şi-o pună.

— Da, domnule. Acesta va fi sfârşitul unei epoci.

Ochii lui Abulurd se înceţoşară oarecum.

— Şi după aceea îi vom reda lui Xavier locul care i se cuvine în istorie – dacă o să mă mai ajuţi?

— Ai cuvântul meu. Am fost aici la începutul Jihadului şi am intenţia să văd ultimul amănunt terminat. Numai atunci o să vă pot lăsa viitorul ţie şi copiilor tăi, Abulurd.

Prin ecran, Vor se uită la stele, aţintindu-şi mintea către ultima lume sincronizată îndepărtată.

— Ordonă Flotei Răzbunării să pornească la drum.

Această întreagă generaţie nouă de luptători, deşi înflăcărată şi căreia îi fusese insuflată fervoarea religioasă, nu văzuse o luptă adevărată în cei douăzeci de ani de când maşinile gânditoare fuseseră prinse în capcană pe Corrin. Chiar şi lui Abulurd îi sclipeau ochii visând poveşti de glorie, în ciuda – sau poate din cauza – pierderilor îngrozitoare pe care le suferise familia sa.

În apropiere, pe orbită, vehiculul diplomatic îi purta pe vicerege şi pe Rayna Butler. Deşi echipată cu cele mai noi tehnologii şi arme, nava lui Faykan era mai mult pentru spectacol decât pentru război. Cea mai mare parte din echipaj şi din pasageri erau nobili neinstruiţi şi reprezentanţi fără experienţă în bătălie, spectatori care voiau să fie pe câmpul de luptă de la Corrin fără să participe, ca să poată spune generaţiilor viitoare că fuseseră acolo. Vor lăsase să se înţeleagă foarte clar că el se afla la comanda acestei operaţiuni, nu Faykan sau Rayna.

În ceea ce-o privea pe ea, tânăra Rayna era o enigmă, un conflict umblător de ideologii şi de acţiuni. Proclama că urăşte maşinile şi voia să elimine chiar şi cele mai rudimentare maşini, fie că aveau sisteme computerizate sau nu. Şi totuşi, în ciuda credinţelor ei înflăcărate, accepta fără entuziasm să călătorească în nave spaţiale, care erau maşini foarte avansate. După o clipă de ezitare răspunsese:

— O navă spaţială este un rău necesar, pe care-l voi

folosi ca să-mi răspândesc mesajele. Sunt sigură că Dumnezeu şi sfânta Serena ne vor acorda dispensă. Până la urmă, la momentul potrivit, când asemenea aparate nu-mi vor mai fi de folos, voi pune să fie distruse şi ele.

Asemenea planuri nu-i inspirau încredere lui Vorian.

Având în vedere uriaşa putere de foc a Flotei Răzbunării, împreună cu aparatele militare deja postate în jurul Corrinului, Vor era încrezător în victorie. În acest moment, după atâţia ani de serviciu, nu va ţine nimic în rezervă şi va arunca totul în acest atac final. Totul.

Ultimele două decenii de ezitare şi de ineficienţă din partea Ligii demonstraseră limpede că nu va mai avea niciodată o asemenea şansă.

La analiza finală, bătălia nu va fi simplă. Multe dintre aceste nave şi echipaje aveau să se piardă când aveau să înfrunte extraordinarele sisteme defensive ale flotei maşinilor. Apropiatul asalt avea să fie o încăierare de modă veche… o baie de sânge.

În sinea lui, Vor rosti o rugăciune şi îşi încordă maxilarul cu hotărâre. Flota Răzbunării se lansă spre Corrin.

Maşinile gânditoare nu sunt capabile să înţeleagă conceptele de rău, etică sau dragoste. Văd lucrurile doar în termenii propriei lor supravieţuiri. Nimic altceva nu contează pentru ele.

SERENA BUTLER,
Preoteasa Jihadului

Vreme de două decenii, remiza rămăsese absolută. Omnius nu putea scăpa, iar Armata Umanităţii nu se putea apropia. Zid după zid de nave ale maşinilor formau o cochilie protectoare în jurul Corrinului, imediat în interiorul reţelei impenetrabile de bruiaj Holtzman, în timp ce flota de câini de pază menţinea perimetrul ermetic cu nave de război bine înarmate.

În jurul Corrinului, nave robotice care se învârteau la limita interioară a reţelei de bruiaj desfăşurau scanere de mare distanţă pentru a monitoriza periferia sistemului. Cele două întrupări supravieţuitoare ale hiperminţii ordonaseră intensificarea supravegherii pentru că, până şi după douăzeci de ani, SeurOm calculase posibilitatea ca un alt Omnius să fi supravieţuit şi să poate veni să-i salveze. Ca un banc de rechini strâns înghesuiţi, rotindu-se la nesfârşit, navele de război ale maşinilor zburau pe orbite concentrice suprapuse.

Cele două părţi schimbau focuri de armă, lansau proiectile explozive în navele flotei adversare. Paznicii Ligii răspundeau iute, cu precizia unor exerciţii organizate frecvent. Un javelin al *hrethgirilor* fu grav avariat; două nave robotice fură distruse. Apoi flota câinilor de pază îşi întări poziţiile, mărind frecvenţa manevrelor de antrenament, eliberând mai mulţi cercetaşi. Aşteptau ceva.

Atunci, cu gambitul final neaşteptat al Ligii, totul se schimbă.

Din interiorul perimetrului, maşinile gânditoare zăriră sosirea bruscă a unei nou forţe uriaşe de nave mari şi javeline. Într-o singură manevră, oamenii triplaseră

dimensiunea flotei amplasate deja aici.

Cercetaşi ai maşinilor, ţinuţi în capcană de complicata cuşcă de sateliţi proiectată să distrugă minţile pe bază de gelcircuite, îşi transmiseră datele către complexul central de pe Corrin. Efectivele erau alarmante şi incontestabile. Oamenii intenţionau să schimbe echilibrul situaţiei.

După analize statistice, cele două hiperminţi supravieţuitoare ajunseră la concluzia că se confruntau cu o putere de foc suficientă ca să reprezinte o ameninţare serioasă pentru existenţa lor. Probabilitatea de distrugere era mare.

Erasmus se afla afară, în piaţă, cu fidelul său Gilbertus Albans, ascultând în tăcere cum discutau cele două hiperminţi despre opţiunile pe care le aveau în acest scenariu brusc schimbat. De când îl înlăturaseră pe primul Omnius, cele două copii divergente ale hiperminţii ceruseră rareori sfatul robotului independent, dar acum îşi dăduseră seama de gravitatea situaţiei.

— Este o situaţie extrem de dificilă şi neplăcută, mentatule, vorbi încet Erasmus.

Gilbertus arăta neliniştit.

— Atunci ar trebui să stau cu Serena. Ea a rămas la vilă.

Erasmus se uită la el.

— Ar trebui să stai cu mine, concepând o soluţie la criză. E puţin probabil ca o clonă defectă a Serenei Butler să ne ofere idei valoroase.

Amândoi ascultară dialogul în ritm de mitralieră dintre cele două hiperminţi.

Spre deosebire de Omnius-Corrin cel prăbuşit, SeurOm şi ThurrOm, din fericire, nu aveau pretenţii artistice. Una dintre schimbările cele mai evidente pe care le introduseseră noile hiperminţi de referea la ţipător ornamentata Turlă Centrală. Scoţând decoraţiunile pretenţioase şi încercările de opere de artă, coborâseră pur şi simplu întreaga Turlă şi o îngrămădiseră sub forma unui buncăr protejat dedesubtul pieţei centrale. Deasupra buncărului, chiar în centrul oraşului, se aflau două

piedestale cu aspect mai curând utilitar, fiecare având în vârf câte o sferă transparentă. Aici se manifestau cele două hiperminţi.

Înainte, gândurile lui ThurrOm şi SeurOm se îndepărtaseră mult, devenind încă şi mai diferite de colegul lor detronat. Dar sosirea uriaşei Flote a Răzbunării concentrase cele două hiperminţi asupra unei probleme comune.

— Potrivit datelor disponibile, navele de război umane ne-ar putea copleşi acum, zise SeurOm. Dacă armele lor urmează tiparele stabilite, nici măcar flota noastră de gardă nu poate rezista unui asalt pe scară mare al navelor umane – dacă sunt dispuşi să-şi implice toate resursele şi să se sacrifice.

— Nu e prea probabil să facă un asemenea sacrificiu, îl contrazise ThurrOm. Nu corespunde cu datele pe care le-am adunat în douăzeci de ani.

Erasmus fu silit să vorbească.

— Suntem izolaţi aici, şi nu cunosc impulsul din spatele acestei schimbări de atitudine a *hrethgirilor.* Trebuie să presupun că sunt devotaţi cu înfocare vreunei noi încarnări a nebuniei lor religioase. Nu vă aşteptaţi să se comporte potrivit principiilor voastre acceptate…

— Să lansăm mai multe nave de luptă! Să întărim apărarea!

— Nu mai putem crea minţi de comandă pe bază de gelcircuite. Resursele noastre sunt epuizate, deşi roboţii minieri şi scanerele minerale scormonesc scoarţa în căutarea filoanelor suplimentare de elemente rare necesare. Totuşi, am atins limitele. Corrinul este secătuit. Am pus deja pe poziţie fiecare navă disponibilă. Nu mai există rezerve!

ThurrOm răspunse rapid:

— Atunci trebuie să atacăm primii pentru a modifica şansele. Chiar şi fără minţi de gelcircuite de rezervă, avem arme superioare.

— Am încercat asta şi înainte. Întăririle noastre au fost

epuizate de-a lungul timpului şi nu putem susţine uzura masivă. Navele lor sunt protejate cu scuturi, ceea ce le oferă o capacitate semnificativă de a rezista atacurilor noastre. Sateliţii de bruiaj vor distruge prea multe dintre navele noastre. Reţeaua Holtzman se repară uşor.

Cercetaşi roboţi de pe orbită transmiteau estimări detaliate ale puterii de foc a flotei umane mărite. Erasmus accesa rezultatele scanărilor şi împărtăşea rapoartele cu pupilul său uman. Datele mai precise ofereau estimări mai bune – şi situaţia nu făcea decât să se înrăutăţească.

SeurOm continuă:

— Trebuie să fim mai preocupaţi de supravieţuirea oricărui Omnius, decât de conservarea noastră individuală. Un efort masiv din partea noastră ar crea goluri în reţeaua de bruiaj. Câteva nave ale maşinilor ar putea trece prin ea ca să evadeze. Fiecare dintre acestea trebuie încărcată cu o copie a hiperminţii. Unele simulări sugerează că aceasta este o soluţie posibilă.

— Un argument neconvingător, bazat pe date minime, zise ThurrOm. Cele mai multe simulări dau un rezultat diferit. Mai important, care dintre noi va deveni hipermintea de bază?

Sferele gemene erau atât de agitate încât impulsurile electrice codificate creşteau în intensitate, ca nişte fulgere, iar sunetele vocale electronice bubuiau în toată piaţa.

— Putem trimite copii ale amândurora…

— Asta nu va face nimic ca să ne apere aici, pe Corrin, interveni Erasmus.

El trebuia să găsească o cale de a-şi salva protejatul şi pe sine însuşi. Deşi asigurarea supravieţuirii hiperminţii ar fi trebuit să fie prioritatea oricărei maşini gânditoare, nu era de ajuns pentru Erasmus.

— Oamenii sunt imprevizibili, Omnius. Dacă îţi alcătuieşti strategia pe baza unei analize numerice directe, vei eşua. Inamicul vă va surprinde.

— Atacuri repetate expun uneori defecte neprevăzute. Există o probabilitate mică, dar nu egală cu zero, de a reuşi

chiar şi împotriva acestor noi întăriri umane. Nu avem altă opţiune viabilă decât să încercăm.

Erasmus modelă o expresie surâzătoare pe faţa de metalfluid.

— Ba avem, dacă cineva înţelege cum gândesc *hrethgirii.* Avem o armă care s-ar putea dovedi eficace împotriva Armatei Umanităţii – una la care nu se vor aştepta niciodată ca noi s-o folosim!

Îşi întoarse filamentele optice către protejatul său.

— Una care îi va înfuria…

— Explică, Erasmus, îi cerură ambele hiperminţi la unison.

— În ţarcurile mele de sclavi şi în toate oraşele de pe Corrin avem destui captivi şi subiecte de testare. Potrivit ultimului inventar, populaţia de *hrethgiri* de aici se apropie de trei milioane. Liga a putut pune un mare scut Holtzman împotriva noastră – dar noi putem folosi *scuturi umane.* Pune-i pe toţi în calea armelor, garantează că orice acţiune a Armatei Umanităţii va avea ca rezultat milioane de morţi inutile. Asta îi va face pe duşmani să se gândească de două ori înainte de a-şi lansa ofensiva.

Gilbertus se uită la el alarmat, dar nu vorbi cu voce tare. Folosind o tehnică de calmare, din obişnuinţă, îşi abătu atenţia concentrându-se asupra altor lucruri, concentrându-se asupra exerciţiilor de calcul în minte.

— O asemenea concluzie are fisuri, zise SeurOm. Oamenii au fost dispuşi să nimicească sclavi nevinovaţi în timpul Marii Purificări. Sugestia ta nu are niciun sens.

— Oamenii înşişi n-au deseori niciun sens. Situaţia e diferită, sublinie Erasmus. Îi vom face să-şi privească victimele nevinovate în faţă. Asta le va tăia elanul.

— Exact ce alternativă sugerezi?

— Punem sclavii umani pe orbită în containere de marfă, sau chiar îi înghesuim la bordul navelor noastre mai slabe. Apoi ameninţăm că o să-i măcelărim dacă Armata Umanităţii face vreo mişcare împotriva noastră.

Erasmus trase de ţesătură ca să elimine o cută de la roba

sa elegantă, mândru de planul său şi de buna sa cunoaştere a naturii umane.

— Un asemenea plan n-are niciun sens din punct de vedere strategic, zise ThurrOm. Dacă Armata Umanităţii are deja intenţia să invadeze Corrinul, se vor aştepta la victime umane. De ce-ar trebui să-i împiedice asta?

Erasmus îşi lărgi zâmbetul. Se întoarse către Gilbertus.

— Explică de ce va fi eficace, mentatule…

Bărbatul înghiţi cu greutate, ca şi cum n-ar fi vrut să înfrunte realitatea ameninţării. Păru să intre într-un soi de transă, cufundându-se adânc în interiorul său ca să găsească un nucleu unde să-şi poată organiza toate gândurile, şi să iasă o clipă mai târziu cu răspunsul.

— Provocarea de pagube colaterale este diferită de faptul de a fi *direct* răspunzător pentru omorârea a milioane dintre acele fiinţe umane pe care au intenţia să le elibereze.

Făcu o pauză.

— Diferenţa este poate prea subtilă ca să fie înţeleasă de o maşină, dar este semnificativă.

— Eram sigur că extrapolarea mea asupra naturii umane a fost corectă!

Erasmus radia.

— După ce umplem navele cu oameni nevinovaţi, îl informăm pe comandantul Ligii că vom executa ostaticii dacă aparatele lor pătrund dincolo de o limită clar definită. Va fi o punte pe care nu vor îndrăzni s-o treacă.

— O punte de *hrethgiri,* murmură Gilbertus. O să meargă, cu puţin noroc.

— Norocul nu intră în proiecţiile noastre, comentă ThurrOm.

Cele două hiperminţi discutară despre meritele temerarei strategii, transmiţând impulsuri de la unul la altul într-un nor ameţitor. Până la urmă, ajunseră la o concluzie, iar Erasmus se simţi cât se poate de mândru de el însuşi.

— De acord. Trebuie să acţionăm fără nicio întârziere. Flota *hrethgirilor* îşi coordonează deja atacul.

Chiar în timp de hiperminţile vorbeau, transmiseseră deja ordinele către armatele de roboţi de luptă, către controlorii navelor şi către roboţii paznici ca să înceapă masivul efort.

Gilbertus arăta profund tulburat, dar robotul se întoarse spre pupilul său.

— Poate că este singurul mod în care unii dintre noi pot trăi, Gilbertus.

Numai maşinile, cu eficienţa lor neclintită şi sârguinţa necruţătoare, ar fi putut realiza o asemenea sarcină imposibilă.

Containerele de marfă erau pline cu mulţimi de oameni mânate din ţarcurile de sclavi. Una după alta, vehicule greoaie şi abia în stare să iasă în spaţiu se înălţară clătinându-se prin atmosferă către poziţiile lor de pe orbită joasă. Cea mai mare parte din flota întărâtată a maşinilor rămase fixată chiar înăuntrul perimetrului de bruiaj, în timp ce unele dintre vehicule coborâră să ia încărcături mari de pasageri care se opuneau.

Deşi sistemele de susţinere a vieţii pe containerele de marfă şi pe navele încărcate erau suficiente, la nivel minim, nu aveau să existe destule alimente sau alte provizii ca să ajungă milioanelor de ostatici prea multă vreme. Erasmus nu era însă din cale afară de îngrijorat de bunăstarea lor. Situaţia se putea schimba spectaculos în câteva zile, în cazul în care comandanţii umani reacţionau potrivit estimărilor sale.

În grădina botanică liniştită şi odihnitoare a vilei sale, Erasmus se delecta în compania lui Gilbertus Albans, în timp ce activitatea furioasă continua neabătut. Bărbatul întreba de Serena, care nu era nicăieri de găsit. Robotul îşi modelă faţa într-un surâs liniştitor.

— Tu şi cu mine suntem cel mai bine pregătiţi să ne ocupăm de această criză, mentatule. Îţi cer concentrare

totală.

Gilbertus roşi şi răspunse cu un zâmbet slab.

— Ai dreptate. Câteodată poate să distragă atenţia de la treburi.

În ziua care trecuse de când ajunsese Flota Răzbunării, navele umane îşi consolidaseră forţele, mutându-se în poziţii de atac organizate. Evident, erau gata să pornească. Erasmus spera că „puntea *hrethgirilor”* avea să fie terminată destul de curând ca să slujească drept piedică eficientă.

În jurul lor, fântânile blânde scoteau sunete plăcute şi liniştitoare. Plantele erau înflorite, cu păsări colibri zburând din floare în floare. Totul pe Corrin părea paşnic, în afară de flota ameninţătoare de război din spaţiu. Lui Erasmus îi plăcea tare mult această grădină.

— Chiar o să-i omori pe toţi, tată? şopti Gilbertus. Dacă Armata Umanităţii îşi ignoră ameninţarea şi trece limita, tu vei fi cel care transmite comanda de distrugere? Sau Omnius?

Deşi rezultatul ar fi fost acelaşi în orice caz, robotul independent putea să-şi dea seama că întrebarea era foarte importantă pentru Gilbertus.

— Cineva trebuie s-o facă, mentatule. Noi suntem maşini gânditoare, aşa că oamenii vor şti că nu e o cacealma. Ei nu cred că suntem capabili de falsitate. Dacă spunem că o să facem asta, atunci trebuie să fim pregătiţi să respectăm întocmai ce-am spus.

Chipul bărbatului rămase placid.

— N-am cerut noi această situaţie de neconceput. Mai curând… i-aş face *pe ei* responsabili. Nu vreau să omori atât de mulţi ostatici, tată. Pune declanşatorul în mâna comandantului Ligii, ca să fie el de vină în mod direct pentru măcel, dacă alege să înainteze.

— Cum? Explică…

— Putem inversa rolurile transformând sateliţii lor Holtzman într-o linie a morţii care *merge în ambele sensuri.* Conectează secvenţele de distrugere din toate containerele

de marfă la senzorii de pe propria lor reţea de bruiaj. Odată ce Armata Umanităţii trece de propriii ei sateliţi, aceşti senzori vor transmite semnalul de distrugere.

Gilbertus părea să implore.

— Dacă *ei* provoacă moartea şi distrugerea, ştiind care este preţul acestei acţiuni, propriul lor comandant va avea un motiv în plus să ezite.

Deşi Erasmus se străduia să înţeleagă diferenţa, era mulţumit de înţelegerea mai profundă de care dădea dovadă Gilbertus.

— Nu m-aş îndoi niciodată de intuiţia ta. Foarte bine, te voi lăsa să programezi sistemele de declanşare, astfel încât chiar navele Ligii să iniţieze masacrul. Nu va fi o acţiune directă din partea mea.

Bărbatul păru ciudat de uşurat.

— Mulţumesc, tată.

În război, există întotdeauna evenimente care nu pot fi anticipate prin planuri militare, surprize care devin momente de cotitură în istorie.

PRIMERO XAVIER HARKONNEN

În timp ce se pregătea să înfrunte maşinile gânditoare pentru ultima oară, Vorian Atreides se gândea de câte ori fusese în situaţii la fel de disperate de-a lungul carierei sale. Vreme de mai mult de o sută de ani, triumfurile lui fuseseră legendare, dar trufia înfăţişată în tragediile grogiptene antice îi amintea că o singură greşeală putea să şteargă totul şi să-i arunce numele la groapa de gunoi a istoriei.

Aşadar, când sosi cu Flota Răzbunării, Vor procedă prudent. Deşi adusese ceea ce spera să fie o putere de foc copleşitoare, nimic nu era garantat. Cu fiecare înfrângere pe care-o sufereau de la omenire, maşinile gânditoare aflau tot mai multe şi concepeau noi contramăsuri pentru a împiedica repetarea greşelilor specifice. Adăugau din ce în ce mai multe nave robotice. Istoria Jihadului – şi a tuturor războaielor precedente – era plină de exemple de ingeniozitate umană, de decizii creatoare luate de conducătorii militari pentru a-şi lua prin surpriză şi a-şi înfrânge adversarii. Totuşi, deşi maşinile aveau acces la arhive vaste cu asemenea informaţii, Vor se îndoia că Omnius înţelegea pe deplin procesul prin care oamenii luau asemenea hotărâri bazate pe intuiţie.

Ca bashar suprem, şi ca proaspăt uns Campion al Serenei, Vor concepuse câteva strategii posibile de atac şi apoi le descrise pe drum căpitanilor fiecărei nave din Flota Răzbunării.

Din moment ce cymecii descoperiseră vulnerabilitatea critică a scuturilor Holtzman la arme laser, unii dintre ofiţerii lui Vor erau îngrijoraţi că spionii maşinilor ar fi putut avea şi ei acces la această informaţie. Dacă era adevărat, Omnius putea anihila flota complet ecranată cu o singură

salvă de arme laser. Simpla idee era suficientă ca să înspăimânte mulţi dintre căpitanii navelor de luptă. Totuşi, Vor nu se temea prea mult de o asemenea ameninţare. Cymecii fuseseră duşmanii Corrinului multă vreme şi nu era prea probabil să-şi fi împărtăşit informaţii militare. De asemenea, pentru că hipermintea fusese prizonieră de decenii, Vor era convins că maşinile ar fi încercat să folosească lasere imediat din clipa în care ar fi aflat de vulnerabilitatea Ligii.

Dacă ordona navelor Armatei Umanităţii să intre în luptă fără scuturi, un număr uriaş ar fi fost distruse pe loc. Basharul suprem considera că ar fi fost un sacrificiu inutil de nave şi de luptători preţioşi. În loc de asta, el şi cu Abulurd se hotărâră să organizeze ofensiva finală în valuri, fiecare linie de vehicule din faţă folosind scuturile, în timp ce cei din ariergardă le-ar păstra inactive până când ar ajunge să înfrunte bombardamentul inamic.

Fusese o călătorie incredibil de lungă. Omnius nu avea de unde să ştie că puternica flotă era pe drum, sau că sfârşitul maşinilor era aproape.

După ce ajunse în sistemul Corrin, Vor se întâlni cu comandanţii postaţi pe navele-câini de pază. Mulţumită informaţiei aduse de cercetaşi prin spaţiul pliat, vehiculele de pază îşi terminaseră ultimele pregătiri şi exerciţii, în timp ce aşteptau Flota Răzbunării să sosească folosind motoare convenţionale mai sigure. Totul era gata.

De pe puntea de comandă a vechii L.S. *Victoria Serenei,* Vor privi planeta scăldându-se în lumina sângerie a unui soare umflat, gigant. După ce îi distrusese pe titani şi câştigase sprijinul fanaticului Cult al Serenei, îşi câştigase în sfârşit şansa. Se îndoia că Liga Nobililor ar mai fi adunat vreodată destulă hotărâre. De aceea, Omnius trebuia distrus, indiferent de preţul în vieţi. Mulţi aveau să devină astăzi eroi şi martiri. Sfârşitul unei epoci lungi şi întunecate bătea la uşă.

Meticulos şi demn de încredere ca de obicei, ofiţerul său secund, Abulurd Harkonnen, supraveghea unificarea tuturor

navelor şi comandanţilor. Ceru inventarul complet al armelor, luptătorilor şi vehiculelor pentru ofensiva finală. Fiecare aspect trebuia să fie perfect şi la îndemână.

Între timp, de pe nava sa diplomatică de la limita îndepărtată a scenei unde urma să se desfăşoare bătălia, viceregele Faykan Butler ţinea discursuri însufleţitoare. Transmiţând printr-o linie de comunicaţii deschisă, Rayna călăuzea soldaţii prin rugăciuni.

Deşi plină de nerăbdare, Armata Umanităţii nu avea nevoie să se grăbească. Omnius nu pleca nicăieri, dar maşinile îşi vedeau limpede osânda.

În vecinătatea planetei, în cochilia mortală a reţelei de bruiaj, maşinile captive depuneau o activitate febrilă. Cercetaşi roboţi zburau încoace şi-ncolo ca nişte viespi înnebunite, şi nave de război aterizau pe planetă şi decolau din nou, câteva ore mai târziu. Efective imense de nave, de containere paralelipipedice de metal şi de sateliţi supradimensionaţi erau trimise pe orbită.

— Ce fac, domnule bashar suprem? întrebă Abulurd. E un adevărat talmeş-balmeş. E un curs cu obstacole? O baricadă?

— Cine poate înţelege maşinile demoni? bombăni unul dintre tacticienii de pa punte.

Structuri grele, voluminoase, care arătau ca nişte containere de marfă erau ridicate pe orbită, un nor lung şi dens ca o insulă de… magazii de provizii? Vor clătină din cap.

— E un act de disperare, pur şi simplu nu ştiu ce se întâmplă.

Vocea Raynei continua să plutească, zgomot de fond pe puntea navei amiral. Vor îşi dori să poată opri predicile ei nesfârşite, dar prea mulţi din echipajul lui fuseseră deja captivaţi de vizionara autoproclamată. Imboldul ei le dădea hotărârea sinucigaşă de care mulţi aveau să aibă nevoie ca să vadă bătălia Corrinului ajunsă la sfârşitul ei necesar.

— Dă-mi un raport de la scanere, Abulurd, ceru Vor. Să vedem ce putem afla. Ceva nu-mi place aici…

În timp ce toate ţarcurile sclavilor şi satele umane erau golite, Gilbertus îşi folosi talentele de programator care să adauge receptoare la nenumăratele componente ale punţii *hrethgirilor.* Semnalele permanente transmise de sateliţii de bruiaj funcţionau acum ca declanşator pentru sistemele de autodistrugere instalate în toate navele de transport şi containerele de marfă conectate la scuturile umane. Dacă semnalele sateliţilor erau întrerupte, ciclul de autodistrugere se activa. Era o sarcină destul de simplă. Acum, chiar reţeaua Holtzman care ţinea prizoniere maşinile gânditoare era şi un sistem de avertizare şi un declanşator virtual.

Gilbertus n-o mai văzuse pe clona Serenei de două zile, dar măcar nu mai fusese întrerupt din concentrare.

— Nu te îngrijora, zise Erasmus. Dacă reuşim să oprim Armata Umanităţii, ea va fi salvată, la fel ca noi toţi.

— Eu mi-am făcut partea, tată.

— Iar acum trebuie să mi-o fac eu pe-a mea, ca să te pun la adăpost.

Chiar dacă ochii-de-pază ai lui Omnius zburau prin jur, robotul independent născocise sisteme speciale de programe care să-i distragă. Încă de la distrugerea de către Omnius-Corrin – şi „învierea” care urmase – Erasmus îşi pierduse încrederea în hipermintea principală, iar cele două copii rebele păreau încă şi mai instabile.

Erasmus nu voia un singur plan care să asigure supravieţuirea sa – şi pe cea a lui Gilbertus.

Înăuntrul vilei, îl îndemnă pe furiş pe bărbat să treacă repede printr-un pasaj îngust blocat de senzori şi apoi să coboare nişte scări, până când ajunseră la o structură ecranată electronic de a cărei existenţă nu ştiau nici SeurOm, nici ThurrOm. Avusese intenţia s-o folosească în calitate de zonă privată de izolare dacă s-ar fi hotărât

vreodată să facă experimente pe care nu voia ca hipermintea să le observe – ceva ce sugerase cândva Yorek Thurr. Acum, spera să fie un loc sigur unde să-l ţină pe Gilbertus până când trecea criza.

— Rămâi aici, zise el. Am adus provizii corespunzătoare de alimente pentru o perioadă semnificativă. O să mă întorc să te conduc la adăpost când problema e rezolvată.

— De ce nu poate şi Serena să fie aici?

— Ar fi periculos s-o mut acum. Hipermintea ar vedea. Îţi sugerez să foloseşti timpul acesta ca să-ţi practici exerciţiile mentale.

Gilbertus se uită la el cu ochi mari, expresivi.

— Să nu uiţi de mine!

— O imposibilitate, fiule!

Gilbertus îl îmbrăţişă, iar robotul imită un răspuns înainte de a ieşi în grabă. Nu voia ca dublul Omnius să devină bănuitor.

Acum, că Gilbertus Albans era în siguranţă, avea alte planuri de aplicat. Trebuia să-l găsească pe cercetătorul tlulaxa Rekur Van.

Unora dintre oameni, ezitarea le stă în fire. În firea mea este hotărârea.

BASHARUL SUPREM VORIAN ATREIDES,
transmisie către Flota Răzbunării

Înainte ca Vor să apuce să dea ordinul de a lansa ultima victorie zdrobitoare de pe Corrin, o rafală de paraziţi umplu canalul general de comunicaţii, întrerupând rugăciunile Raynei Butler şi înlocuindu-le cu o voce egală de maşină.

— Ne adresăm noului grup de invadatori umani. Este clar că aţi venit pe Corrin cu intenţia de a ne distruge. Înainte de a acţiona, trebuie să fiţi conştienţi de anumite consecinţe…

Tonul era sec dar erudit, cu doar un strop de trufie. Vor recunoscu vocea – Erasmus! Îşi încleştă fălcile şi nu scoase o vorbă în timp ce asculta, făcând semn cu mâna echipajului de pe punte, care bombănea, să tacă. Imagini apropiate ale sistemului defensiv al robotului umplură fiecare ecran de scaner, amplificând agitaţia activităţii de pe orbită.

— Astea nu sunt imaginile noastre, domnule bashar suprem, zise Abulurd. Au pătruns în scanerele noastre.

— Mai funcţionează sateliţii Holtzman? întrebă Vor, temându-se dintr-odată că principala lor linie de apărare s-a prăbuşit.

— Da, încă sunt capabile de impulsuri de bruiaj. Dar cumva semnalul lor pătrunde pe canalele noastre. Caut circuite alternative, încercând să redirijez.

— Să auzim ce are Erasmus de spus – apoi o să-i distrugem pe toţi, mormăi Vor.

Vocea robotului vorbi peste imaginile schimbătoare.

— Misiunile voastre au observat deja inelul de containere din jurul Corrinului. Am umplut aceste noi vehicule de marfă şi multe dintre navele de luptă cu ostatici umani nevinovaţi. Sclavi, mai mult de două milioane, luaţi din taberele şi ţarcurile noastre.

Ecranul se înceţoşă, apoi se schimbă, arătând mulţimi de feţe, oameni îngrămădiţi la un loc, gemând. Imaginile pâlpâiau una după alta, o litanie de chipuri disperate.

— Am plantat explozivi în fiecare dintre aceste containere şi vehicule. Declanşatorul pentru distrugerea lor este legat la propria voastră reţea de bruiaj instalată în jurul Corrinului. Dacă o singură navă a Armatei Umanităţii trece prin aceşti senzori de graniţă, explozivii vor detona automat. În afară de cazul în care păstraţi distanţa, veţi masacra două milioane de nevinovaţi!

Acum Erasmus îşi arătă faţa de metalfluid. Robotul zâmbea.

— Noi considerăm că ne putem lipsi de ostatici – dar voi?

Un tumult de uluire şi înjurături se răspândi pe L.S. *Victoria Serenei* şi fu reluat de toate aparatele din Flota Răzbunării şi de vehiculele-câini de pază postate deasupra Corrinului. Cu toţii se uitau la Vor, aşteptând o soluţie.

El strânse din buze, gândindu-se la toate bătăliile pe care le purtase, la prietenii pe care-i pierduse, la sângele aflat deja pe mâinile lui. Îşi adună curajul şi vorbi încet, glacial.

— Asta nu schimbă lucrurile nici cât negru sub unghie…

Se întoarse spre echipaj.

— Nu face decât să întărească motivele pentru care trebuie să distrugem toate maşinile gânditoare.

— Dar, domnule bashar suprem! izbucni Abulurd. Mai mult de două milioane de oameni?

În loc să-i răspundă, Vor se întoarse spre ofiţerul de comunicaţii ca să lanseze un răspuns.

Imediat ce imaginea fu transmisă, Erasmus reacţionă cu o surprindere încântată.

— Ah, Vorian Atreides – vechiul nostru duşman! N-ar trebui să mă mir că te găsesc în spatele acestui joc agresiv.

Vor încrucişă braţele la piept.

— Crezi că poţi face ca hotărârea mea să se clatine cu laşele tale scuturi umane?

— Sunt robot, Vorian Atreides. Mă cunoşti. *Ştii* că nu e o cacialma.

Păstră un zâmbet înnebunitor pe chipul de metalfluid.

Vor se gândi iar la imaginile nenumăraţilor prizonieri îngrămădiţi în vehiculele conectate, cu feţele lipite de plaz, înspăimântaţi şi deznădăjduiţi. Îşi întipări în minte scopul ultim, îşi adună toată puterea. Dacă nu astăzi, se îndoia foarte mult că va mai avea vreodată o altă şansă.

— Atunci este un preţ trist, dar necesar pentru victorie.

Se întoarse şi-i dădu ordine lui Abulurd.

— Pregăteşte Flota Răzbunării pentru asaltul total. Aşteaptă comanda mea!

Echipajului i se tăie răsuflarea, apoi mormăi, înainte de a se întoarce neclintiţi la posturi. Abulurd stătea împietrit, ca şi cum nu-i venea să creadă ce spusese mentorul lui. Adevărat, fuseseră dispuşi să accepte sacrificiul nevinovaţilor ca pe nişte victime de război regretabile, dar necesare – dar nu aşa.

După o pauză, vocea lui Erasmus continuă, mai puternică acum, dar încă pe un ton calm.

— M-am gândit că s-ar putea să fii greu de convins. De aceea, mai am o surpriză, Vorian Atreides. Uită-te mai de aproape.

Spre şocul lui, după ce arătară alte câteva mulţimi de captivi, ecranele se concentrară asupra unei încăperi unde o femeie stătea singură, păzită de doi roboţi voluminoşi de luptă. Tuturor celor din Ligă le era familiar acel chip, deşi fusese oarecum idealizat de-a lungul deceniilor de devoţiune şi de monumente stilizate. Vor o cunoscuse în viaţă, chiar o iubise. Nu avusese ocazia să-şi ia rămas-bun înainte ca ea să plece, temerară, pe Corrin, ca să-l sfideze pe Omnius şi termenii de pace propuşi.

Serena Butler.

Acum, pe canalul de comunicaţii, vocea Raynei Butler se auzi stridentă:

— E sfânta Serena! Exact ca în viziunea mea!

Vor se uită atent. Părea să arate ceva mai tânără decât şi-o amintea el, dar trecuseră opt decenii de la moartea ei. O cunoştea prea bine, fiecare expresie, forma gurii, privirea

din ochii obsedanţi, de culoarea levănţicii. De atâtea ori văzuse acele ultime imagini fatale, imagini de arhivă luate când se îmbarcase pe nava ei diplomatică, însoţită de gărzile de serafimi, şi plecase să se întâlnească cu maşinile gânditoare pe Corrin – unde fusese groaznic torturată şi apoi ucisă.

— Asta nu se poate, zise el, silindu-se să păstreze un calm glacial în voce. Am văzut cu toţii imagini ale execuţiei. Am văzut cu ochii mei trupul sfârtecat, şi analiza genetică a dovedit că îi aparţinea Serenei Butler.

Ridică vocea.

— E un truc!

— Dar, Vorian Atreides – care a fost trucul?

Acum Erasmus arătă o altă faţă familiară pe ecran, chipul detestat al unuia dintre trădătorii tlulaxa. Rekur Van. Camera era aproape, arătând doar faţa vrăjitorului geneticii.

Negustorul de carne vie vorbi pe un ton batjocoritor:

— Omnius nu e atât de neghiob să renunţe la o persoană cu un asemenea potenţial ca Serena Butler. Corpul ars şi torturat pe care l-am trimis înapoi în Ligă era o *clonă* a Serenei Butler, crescută în cuvele noastre de pe Tlulax. Ştii că am păstrat mostre genetice de-ale ei în fermele noastre de organe. Întregul plan a fost pus la cale de Marele Patriarh Iblis Ginjo.

Erasmus adăugă:

— Vorian Atreides, crede afirmaţia mea: Omnius nu a ucis-o pe Serena Butler. Imaginile care au aţâţat rasa umană au fost falsificate de Iblis Ginjo.

Vor avea o senzaţie de greaţă şi de pustiu pe dinăuntru. Rămase în picioare, deşi i se înmuiaseră brusc. Din nefericire, acuzaţia era cât se poate de probabilă.

Robotul închise ochii pe jumătate, iar faţa lui căpătă un aer de conspiraţie.

— De fapt, Iblis a săvârşit multe trucuri faţă de voi. Ştiaţi că bebeluşul conservat pe care-l etalaţi cu atâta mândrie în Liga voastră e şi el un fals?

Vor nu răspunse. Ştiuse, într-adevăr, că trupul copilului nevinovat păstrat în Oraşul Reculegerii era un simplu manechin, deşi puţini din afară îşi dădeau seama de asta.

Acum, imaginea se întoarse la Serena, şi unul dintre roboţii paznici ţinea un copil mic, legănându-l ameninţător. Niciun privitor nu putea să interpreteze greşit ameninţarea implicită.

— Gândeşte-te: dacă am reuşit să păstrăm copilul Serenei în stază? continuă Erasmus. Cu un efort chirurgical substanţial, m-am gândit eu, am putea repara cea mai mare parte a rănilor. Acum gândeşte-te la alegerea ta de a ataca planeta Corrin, Vorian Atreides. Dacă îngădui armatei tale să se apropie, toţi aceşti ostatici vor fi ucişi – inclusiv Serena Butler şi bebeluşul ei. Mă îndoiesc că vrei să se întâmple *din nou,* Vorian Atreides.

— Nu pot să cred ce-mi arăţi, spuse Vor, cu vocea joasă şi ameninţătoare.

Rekur Van vorbi:

— Este Preoteasa Jihadului în carne şi oase!

Vocea stridentă a Raynei Butler se auzi pe toate canalele de comunicaţii:

— Un miracol! Serena Butler s-a întors la noi – şi Manion cel Nevinovat!

Printr-un canal de înaltă securitate, Vor auzi vocea agitată, cuprinsă de panică a viceregelui Faykan:

— Ce să facem acum? Trebuie s-o salvăm pe Serena dacă există fie şi cea mai mică şansă! Campion Atreides, răspunde!

Vor se răsti:

— Ieşi de pe canalul ăsta, vicerege! Potrivit regulilor spaţiului şi ale Armatei Umanităţii, eu sunt la comanda acestei operaţiuni militare!

— Ce intenţionezi să faci?

Vocea lui Faykan suna foarte neliniştită.

— Trebuie să ne mai gândim.

Vor inspiră adânc, ştiind că încă o dată trebuia să facă alegerea dificilă. Altfel, n-ar fi fost niciodată în stare să

trăiască cu el însuşi.

— Am intenţia să-mi termin misiunea, viceregе. Aşa cum obişnuia să spună Serena, trebuie să obţinem victoria cu orice preţ.

Vor blocă linia de intrare, împiedicând orice altă interferenţă din exterior. Apoi transmise tuturor navelor şi echipajelor, către fiecare încăpere de pe fiecare vehicul:

— Nu uitaţi că *Erasmus* este cel care l-a ucis pe Manion cel Nevinovat, aruncându-l de la un balcon înalt! Chiar el a pus acest întreg Jihad în mişcare. Cred că întregul lui scut uman este un subterfugiu, un şiretlic menit să ne întoarcă din drum.

Ochii lui Vor erau uscaţi, cu o privire concentrată, tăioasă. Chiar şi tăcerea împietrită din jurul lui părea să-i bubuie asurzitor în urechi. Îl văzu pe Abulurd privindu-l fix, cu o expresie pe care n-o mai văzuse niciodată până atunci, dar se uită în altă parte. În acest moment, avea o treabă de făcut.

Există multe asemănări între oameni şi maşinile pe care le-au creat, şi multe diferenţe. Lista de diferenţe este scurtă prin comparaţie – dar elementele de pe acel inventar special sunt de o însemnătate extraordinară. Ele formează inima şi sufletul frustrării mele.

Dialogurile lui Erasmus,
una dintre ultimele intrări cunoscute.

După ce-şi transmise ultimatumul Flotei Răzbunării, Erasmus întreprinse o sarcină încă şi mai dificilă. Măcar Gilbertus era la adăpost.

Urmând o rută ocolită, robotul autonom intră grăbit într-un sistem de tuneluri de sub piaţă şi ajunse în încăperea unde fusese aşezat primul Omnius, dedesubtul fostului amplasament al Turlei Centrale. Pereţii încăperii, ca şi mecanismul Turlei propriu-zise, era construit din cel mai bun metalfluid, dar luciul dinainte se transformase în negru. Hipermintea bifurcată nu avea „înzestrarea artistică” a primului Omnius, acum avariat – numai unul dintre defectele sale stânjenitoare.

Robotul nu era sigur cât timp ar putea avea. Prevăzuse că Vorian Atreides şi *hrethgirii* lui superstiţioşi şi fanatici aveau să decidă că termenii erau inacceptabili, iar Armata Umanităţii avea să se retragă fără să provoace alte distrugeri. Vederea celei despre care ei credeau că este adevărata Serena Butler ar fi trebuit să fie factorul hotărâtor.

Rekur Van îşi revenise după rănile pe care le căpătase când ThurrOm şi SeurOm îl neutralizaseră pe Omnius-Corrin, şi continuase să lucreze la roboţii biologici schimbători de formă, aşa cum îi ceruse Erasmus. Sperase să folosească noul metalfluid asemănător cărnii al maşinilor care-şi modificau faţa ca să ducă de nas Armata Umanităţii, dar biometalele inovatoare sufereau eşecuri frecvente, iar roboţii experimentali manifestau deseori topiri faciale supărătoare. Unii dintre roboţii experimentali reuşeau să

imite expresiile şi mişcările Serenei, dar o singură greşeală ar fi ruinat întreaga iluzie.

Asta însemna că planul lui Erasmus trebuia să se bazeze pe clona Serenei Butler. Gilbertus avea să fie cu siguranţă supărat, dar deocamdată era necesar. Nu se îndoia că *hrethgirii* aveau să uneltească pentru a găsi o altă cale de a distruge ultima lume sincronizată. Robotul independent nu avea încredere în faptul că cele două hiperminţi ar fi putut găsi soluţii flexibile. Se hotărî să mărească şansele.

Folosind coduri de acces, Erasmus forţă deschiderea învelişului vechii Turle, şi chiar în miezul ei găsi ceea ce căuta: o bucăţică de metalplaz înăuntrul unei sfere de cristal. Omnius-Corrin cel răsturnat fusese avariat grav, dar poate că Erasmus putea să-i salveze o parte din conţinutul mental.

Atent, ridică mingea sticloasă. Asumându-şi un risc, făcând ceea ce înainte refuzase să facă, Erasmus încărcă sfera într-un port de acces din propriul său tors de metalfluid, „înghiţindu-l”. Poate că reuşea să asimileze ceva din rămăşiţele uriaşei hiperminţi. Trebuia să-şi asume riscul. Totul depindea de asta – viitorul maşinilor gânditoare… viitorul unui imperiu.

Dispozitivul de intrare al robotului se adaptă la mărimea şi forma obiectului introdus şi vibră când sistemul de achiziţie de date încercă să activeze hipermintea. Versiunile SeurOm şi ThurrOm ale lui Omnius fuseseră evident alterate şi, deşi Erasmus şi primul Omnius avuseseră parte de multe diferenţe de păreri, se hotărî să pună din nou în funcţiune copia originală.

Hipermintea avea nişte rutine de recuperare substanţiale, programe de siguranţă care-ar fi trebuit s-o păstreze intactă chiar şi în cazul unei avarii semnificative. Erasmus spera că o va putea face să declanşeze autovindecarea.

— Dacă asta merge, nu vei mai avea niciun motiv să-mi spui *mie* martir, zise el cu voce tare, apoi îşi dădu seama că imita un ciudat obicei uman al îngâmfării.

Încercarea nu reuşi.

Dezamăgit, robotul iniţie rutina de recuperare a propriului său procesor, dar nu se întâmplă nimic. Hipermintea de rezervă trebuie să fie prea serios deteriorată, incapabilă să pornească şi să se transfere în gelcircuitele complexe ale lui Erasmus. Moartă. Inutilă.

Până când, în sfârşit, provocă o scânteie de reacţie, primele mişcări leneşe ale rutinelor de reconstruire a datelor din nucleul topit al hiperminţii.

Dintr-odată, Erasmus observă un ochi-de-pază plutind lângă capul lui, uitându-se la el. Deşi ThurrOm şi SeurOm erau ocupaţi cu ameninţătorul impas militar, ştia că acest mic spion electronic încă era conectat la cele două hiperminţi, fie că acestea îi acordau atenţie, fie că nu. Calculă că n-ar fi fost înţelept ca acţiunile lui să fie văzute şi interpretate, Erasmus prinse ochiul-de-pază din aer, plănuind să-l strivească în mâna lui metalică.

Dar vocea care ieşi din minusculul difuzor nu-i aparţinea lui Omnius.

— Tată, te-am găsit!

Semnalul era slab, distorsionat, dar era clar că venea de la Gilbertus Albans!

Introducând o sondă-ac din mâna lui în sistemul minuscul, autonom, Erasmus îşi folosi propriile programe pentru a amplifica semnalul şi a filtra zgomotul. Dispozitivul se lumină şi o holoproiecţie plină de informaţii se aprinse. Într-o clipă, Erasmus rulă înregistrările amănunţite, verificând imaginile.

Cu o viteză extremă, scană mii şi mii de imagini ale creaturilor conştiente de sine, înghesuite, prizoniere, îmbrăţişându-se ca şi cum simpla apropiere i-ar fi putut proteja de exploziile iminente.

Apoi Erasmus văzu ceva care provocă un şoc programelor sale interne, până în nucleu. *Nu.* Trebuie să fie o greşeală.

O văzu pe clona Serenei Butler. *Şi lângă ea, Gilbertus!* Transmiţând dintr-unul dintre containerele minate aflate în

puntea *hrethgirilor!*

Gilbertus ţinea în mână un senzor al maşinilor de la bordul containerului.

— Aici erai, tată. Am legat acest sistem la unul dintre ochii-de-pază.

— Ce faci acolo? Trebuia să fii la adăpost. Doar am avut grijă de asta!

— Dar Serena e aici, sus. Înregistrările au fost uşor de urmărit. Santinelele îi adunau pe ultimii dintre oameni ca să-i ducă la bordul containerelor, aşa că am venit cu ei.

Acesta era lucrul cel mai groaznic pe care şi-l putea imagina robotul. Nici măcar nu se opri să-şi dea seama că reacţia sa extremă mergea mult dincolo de normal pentru o maşină gânditoare. Muncise atât de mult cu Gilbertus, îl antrenase, îl transformase într-o fiinţă umană superioară – doar ca să descopere că era pe cale să moară împreună cu toţi ceilalţi. Cu o clonă necorespunzătoare, căreia îi arăta atâta dragoste şi devotament prostesc…

În ciuda a tot ceea ce trăise şi ştia Erasmus, nimic nu mai conta, în afară de un lucru: avea să facă tot ceea ce era necesar pentru a-şi salva fiul.

Pe ecranele de date din exterior, văzu că, deşi Flota Răzbunării ezitase pentru o scurtă perioadă de timp, acum păreau să înainteze, în ciuda ameninţării.

— Gilbertus, te voi salva. Fii pregătit.

Nu avea timp de pierdut cu nucleul parţial recuperat al primului Omnius. Furios, îl puse deoparte şi fugi din camera subterană.

*

Trebuie să mă trezesc.

Datele începură să curgă, dar rămâneau multe de făcut până când memoria de gelcircuite să fie complet refăcută. Cei doi Omnius nesincronizaţi provocaseră stricăciuni masive ale sistemelor sale, dar nu se osteniseră să termine

treaba. Aruncaseră rămăşiţele cibernetice în nucleul Turlei Centrale şi apoi se ocupaseră cu alte probleme.

Corrinul era pe cale să cadă, din cauza lor…

Înainte ca cele două copii să-l doboare, primul Omnius concepuse un mijloc perfect acceptabil de evadare, o cale de a permite copiei esenţiale a hiperminţii să supravieţuiască. Avea capacitatea de a codifica toată informaţia care îl cuprindea ca entitate într-un pachet gigantic de date. Ca simplu semnal şi nu construcţie de gelcircuite, avea să reuşească să treacă prin reţeaua de bruiaj. „Omnius” avea să plutească în derivă prin galaxie până când avea să găsească vreun receptor, orice care să-l poată descărca. Orice putea fi locuit.

Cele două hiperminţi uzurpatoare puteau să rămână aici şi să lupte împotriva unor şanse imposibile. Ei vor fi distruşi, dar primul Omnius nu putea permite ca acelaşi lucru să i se întâmple şi lui. Mai întâi însă, trebuia să-şi regenereze sistemele.

Numai maşinile gânditoare văd deciziile în termeni absoluţi de alb şi negru. Oricine are o inimă are şi îndoieli. Face parte din faptul de a fi uman.

BASHARUL ABULURD HARKONNEN,
jurnal privat

Rapoartele se revărsau de la vehiculele-câini de pază şi de pe puntea navei amiral. Soldaţii Armatei Umanităţii erau profund neliniştiţi.

Se părea că rasa umană avea să piardă războiul…

Pe punte, alături de Abulurd şi total concentrat asupra sarcinilor imediate, Vor spuse:

— Dacă Omnius crede că o să dăm înapoi acum, se înşală grav! Tactica asta este încă o demonstraţie pentru cât de mult subestimează maşinile gânditoare hotărârea umană.

Pe un canal de înaltă securitate către L.S. *Victoria Serenei,* viceregele vorbi din nou, pe un ton conciliator:

— Poate că am fost cam pripit, Campion Atreides. Ai avut perfectă dreptate. Deşi tu şi cu mine am luptat umăr la umăr în multe conflicte din timpul Jihadului, acum sunt viceregele Ligii. Nu mai sunt militar, aşa că mă spăl pe mâini de hotărârile de aici. Tu, singur, eşti la comanda acestei operaţiuni. Autoritatea militară şi responsabilitatea îţi aparţin, cu binecuvântarea mea.

După ce se detaşă de tragedia iminentă, viceregele ordonă ca vehiculul său diplomatic să se îndepărteze destul de mult de câmpul de bătălie de deasupra Corrinului, luând-o cu el la o distanţă sigură pe nepoata lui, Rayna, şi contingentul de nobili reprezentanţi.

— Nu face decât să ia poziţie, murmură Abulurd, cu dezgust. Tot ce face fratele meu e politic, chiar şi aici.

Vorian îşi fixă privirea împietrită drept în faţă. Abulurd îşi dădea seama: comandantul său oferea un exemplu pentru membrii tulburaţi, dar ascultători, ai echipajului de pe punte. Canalul de comunicaţii al basharului suprem era legat de toate navele care veniseră să-şi ducă ultima luptă.

— Vom înainta, indiferent de ameninţările făcute de maşinile gânditoare. N-am nici cea mai mică intenţie să mă opresc acum. La naiba cu maşinile şi cu trădarea lor!

— Dar, domnule, preţul! exclamă Abulurd. Atâtea vieţi nevinovate! Acum, că împrejurările s-au schimbat, trebuie să ne mai gândim – să găsim o altă cale.

— Nu există o altă cale viabilă. Riscul aşteptării este prea mare.

Abulurd trase scurt aer în piept. Nu-l văzuse niciodată pe mentorul său atât de decis şi de implacabil.

— Omnius e logic. Nu va face asta dacă ştie că va fi exterminat.

— Exterminarea lui nu e negociabilă, zise Vorian. Am vărsat atâta sânge până acum, sunt dispus să mai sacrific nişte picături în plus ca să asigur victoria.

— Câteva picături!

— E necesar. Erau deja condamnaţi când am sosit aici.

— Nu sunt de acord, domnule. Celelalte victime ale Jihadului s-ar putea să fi fost pierderi necesare, dar nu acestea. Situaţia este destul de stabilă ca să mai aşteptăm puţin, să ne reconsiderăm opţiunile. Ar trebui să ne întâlnim cu ceilalţi ofiţeri, să vedem dacă are cineva…

Vor se întoarse către mai tânărul ofiţer.

— Alte vorbe? Am auzit discuţii interminabile, inutile în Ligă în ultimii douăzeci de ani! O, o să înceapă ca o mică amânare, şi apoi viceregele se va răzgândi şi ne va cere să trimitem mesageri înapoi pe Salusa. Apoi nobilii vor cântări problema.

Îşi strânse pumnul pe lângă corp.

— Am făcut prea multe greşeli în trecut, Abulurd, şi am plătit un preţ îngrozitor pentru lipsa noastră de fermitate. Asta se va schimba astăzi, şi pentru totdeauna!

Comandantul îţi aţinti privirea pe ecran, la tumoarea canceroasă a Corrinului, care trebuia extirpată din univers.

— Toate armele active, toate navele cu toată viteza înainte!

— Dar, domnule bashar suprem…

Abulurd stătea în continuare pe punte, insistând.

— Ştii că Omnius nu glumeşte! Dacă treci dincolo de graniţă, secvenţele de distrugere automată vor fi declanşate. O să-i condamni pe toţi acei oameni – inclusiv pe Serena şi copilul ei.

Vor părea distant.

— Am mai făcut-o şi înainte. Dacă o mână de victime trebuie să devină miei de sacrificiu aici, pentru libertatea viitoare a rasei umane, aşa să fie.

— *O mână?* Domnule, sunt mai mult de două milioane…

— Şi gândeşte-te la miliardele de soldaţi care au murit deja. Chiar şi Serena înţelegea că uneori spectatori nevinovaţi devin victime de război.

Ochii lui cenuşii se concentrară asupra lui Abulurd, iar tânărul se gândi că vede un străin.

— Nu face nicio greşeală – *Omnius* îi execută, nu eu. N-am creat această situaţie, şi refuz să accept că aceasta este responsabilitatea mea. Am destul sânge pe mâini.

Inima lui Abulurd bătea cu putere şi răsuflarea i se acceleră. Nu-i păsa câţi membri ai echipajului ascultau.

— Putem aştepta cât avem nevoie ca să cântărim cu atenţie totul, domnule. Maşinile gânditoare au fost prizoniere pe Corrin vreme de două decenii. De ce trebuie să atacăm *acum* – cu mai mult de două milioane de oameni în pericol? Doar pentru că forţele noastre sunt aici? Omnius nu este o ameninţare mai mare astăzi decât a fost ieri sau alaltăieri.

Chipul tineresc al lui Vor deveni împietrit şi rece, singurul fel în care îşi îngăduia să-şi arate neplăcerea.

— L-am lăsat pe Omnius să trăiască la sfârşitul Marii Purificări. Am suferit de o lipsă fatală de hotărâre, chiar dacă soldaţii noştri din Jihad erau gata să săvârşească ultimul efort şi să plătească cel din urmă preţ. N-ar fi trebuit cu niciun chip să şovăim atunci, şi n-am intenţia s-o fac din nou.

— Dar de ce să nu încercăm să mediem o soluţie, să găsim o cale să-i salvăm măcar pe unii dintre oamenii

ăştia? Am putea porni un atac calculat, cum au făcut tatăl şi fraţii mei când au eliberat Honru. Navele noastre sunt pline de kindjale rapide şi de bombardiere încărcate cu focoase cu impuls, şi avem o mulţime de mercenari la bord. Poate că destui dintre mercenarii noştri s-ar putea strecura înăuntru şi ar putea duce focoase direct la ţintă ca să-l anihileze pe Omnius.

— Tot vor trebui să traverseze graniţa din spaţiu ca să facă asta.

Privirea basharului suprem deveni împietrită.

— N-o să mai discutăm despre asta, domnule bashar. Vom porni şi vom folosi fiecare armă pe care o avem la dispoziţie. Istoria va marca această zi ca fiind cea din urmă a maşinilor gânditoare.

Vor se aplecă în scaunul de comandă, atent din nou la ecranele tactice.

Abulurd voia să strige: *lucrul ăsta nu e necesar!* Îşi simţea inima de parcă i-ar fi fost smulsă din piept. Păstră o voce egală.

— Nu te pot lăsa să-ţi arunci umanitatea la gunoi în felul ăsta, domnule bashar suprem. Putem ţine frontul aici… Avem Flota Răzbunării la faţa locului… Putem ţine maşinile închise pe Corrin încă douăzeci de ani, până când ne gândim la altceva. Te rog, domnule, lucrează împreună cu mine să găsim o alternativă!

Vorian se ridică din scaunul de comandă, întorcându-se cu o furie rece spre ofiţerul său secund. Echipajul de pe punte era evident tulburat de perspectiva unui asemenea măcel inutil, iar argumentele lui Abulurd nu făceau decât să le adâncească îndoielile.

Vor îşi îndreptă umerii şi privi mânios.

— Bashar Harkonnen, am luat decizia şi am dat ordinele. Acesta nu este un grup de discuţii.

Ridicând vocea, se răsti la restul echipajului de pe punte:

— Activaţi armele şi pregătiţi-vă pentru asaltul final.

— Dacă faci aşa ceva, Vorian, spuse Abulurd, fără să-i pese de consecinţe, atunci nu eşti mai bun decât tatăl tău.

Acesta este genul de lucruri pe care le-ar fi făcut titanul Agamemnon.

Ca un licuriglob care se stinge, orice urmă de emoţie dispăru de pe faţa lui Vor. O mască rigidă încremeni pe trăsăturile lui frumoase, iar vocea ieşi la fel de monotonă şi de rece ca nişte câmpii de gheaţă de pe Hessra.

— Bashar Harkonnen, prin aceasta te eliberez din serviciu! Eşti consemnat în cabină la bordul acestei nave, până la sfârşitul bătăliei Corrinului!

Uluit, Abulurd se uită lung la Vor, simţind nefericirea crescând în el, cu ochii inundaţi de luciul arzător al lacrimilor. Nu-i venea să creadă.

Vor se întoarse cu spatele la el şi vorbi din nou:

— Ai nevoie de o escortă înarmată?

— Nu va fi nevoie, domnule.

Abulurd lăsă puntea în urmă – împreună cu speranţele şi cariera sa.

Viaţa omenească nu e negociabilă.

BASHARUL ABULURD HARKONNEN,
jurnal privat

Consemnat în cabină şi înlăturat de la îndatoriri, Abulurd Harkonnen simţi L.S. *Victoria Serenei* accelerând în cursa finală spre Corrin şi spre fatala linie formată de podul *hrethgirilor* al lui Omnius.

Prin intercomul navei amiral, basharul suprem ţinu un discurs înălţător pentru a-şi însufleţi trupele pentru atacul necruţător:

— Omnius crede că ne poate împiedica victoria plasând scuturi umane pe orbită în jurul Corrinului. Crede că ridicând această „punte a *hrethgirilor”,* noi ne vom pierde hotărârea şi îl vom lăsa să-şi continue planurile otrăvite. Dar se înşală amarnic. Hipermintea a decis să plaseze milioane de oameni nevinovaţi acolo unde e sigur că vor fi ucişi. Acest lucru nu face decât să confirme necesitatea de a-l distruge, indiferent de preţ! Maşinile gânditoare se scaldă în inumanitatea lor, la fel cum noi ne bucurăm de dreptatea noastră. Fie ca acesta să reprezinte ultimul nostru câmp de bătălie! Urmaţi-mă spre victorie, de dragul copiilor noştri şi al generaţiilor viitoare ale omenirii!

Abulurd ştia că Vor, prin simpla putere a voinţei, avea să-i ţină pe soldaţii Armatei Umanităţii concentraţi asupra datoriei în loc de îndoieli, până când aveau să-şi fi terminat treaba. Acesta era punctul de la care nu mai exista întoarcere. Avântul îi va purta înainte, către teribilul sfârşit. Soldaţii nu vor mai apuca să se gândească la ceea ce făceau decât când va fi prea târziu. Acesta era scopul lui Vor…

Dar Abulurd – închis în cabină – nu avea nimic de făcut în afară de a cântări consecinţele. La naiba, aceste morţi erau inutile. Inutile! Vor caracterizase această misiune ca fiind o urgenţă şi impusese un termen artificial asupra ei, apoi refuzase să se mai gândească, fără alt motiv mai bun decât

acela că nu voia.

Faykan se retrăsese în locul de unde el şi nobilii săi puteau observa şi-şi puteau păstra mâinile curate. Vor avea să accepte cu supunere totala responsabilitate pentru măcel. Dar Abulurd nu va accepta.

Se uită la însemnele gradului de pe uniformă. Fusese atât de mândru când Vor i le prinsese acolo… Tânărul ofiţer îşi pusese toate speranţele şi tot devotamentul în Vorian Atreides. În nobleţea şi în onoarea mentorului său. Acum relaţia se prăbuşise în ruină, şi pentru ce? Nu era nevoie ca toţi aceşti oameni să moară. Mai demult în cursul Jihadului, Vorian Atreides îşi făcuse numele venind cu întorsături şi soluţii inovatoare, înşelând maşinile gânditoare cu o flotă momeală în jurul Poritrinului sau cu un virus de computer dăunător distribuit de neştiutorul lui „prieten” Seurat. Acum totuşi, basharul suprem îşi spunea şoim. Nerăbdător şi războinic, avea să-şi conducă trupele într-o bătălie în plus.

Cu o durere adâncă, aproape fizică, Abulurd îşi scoase însemnele de ofiţer şi le puse pe birou. Apoi se uită în oglindă, un om fără niciun grad. Doar un om cu conştiinţă. Îi era ruşine că participa la această operaţiune militară.

Dar poate că reuşea să salveze situaţia înainte de a deveni o tragedie, să-l *forţeze* pe Vorian să se oprească, să aştepte şi să se gândească. Ştia că basharul suprem încă ascundea măreţie înăuntrul lui. Trebuia să întârzie această acţiune pripită în orice fel cu putinţă.

Abulurd ieşi din cabină, sfidând intenţionat ordinele. Era doar începutul.

Porni pe coridoare, simţind o fermitate şi o hotărâre care trebuiau să fie echivalentul celor ale lui Vorian în această clipă. Cu douăzeci de ani în urmă nu participase la Marea Purificare, când muriseră atâtea miliarde de fiinţe umane înrobite. Rămăsese în urmă, pe Salusa Secundus, ca să supravegheze evacuarea şi apărarea de ultim moment a capitalei Ligii. Vorian Atreides privise această însărcinare ca pe un semn de bunătate, o cale de a-l proteja pe tânărul

ofiţer sensibil de atâta vărsare de sânge, de oroare şi de vinovăţie.

Acum, Abulurd trebuia să-i întoarcă favoarea. Să facă ceea ce trebuia şi să-l salveze pe basharul suprem de o decizie cumplită, Abulurd era dispus să-şi sacrifice propria carieră militară. Până la urmă, era sigur că Vor avea să vadă înţelepciunea în ceea ce trebuia să facă Abulurd.

Se grăbi către puntea pentru controlul armelor de pe nava amiral. De la centrul principal de comandă interconectat, Abulurd putea avea acces la comenzile de tragere pentru întreaga flotă. Sistemele erau toate coordonate din acest punct, deşi fiecare navă de luptă avea opţiunea de tragere independentă, dacă i se permitea de pe L.S. *Victoria Serenei.*

După lansarea marii flote, Rayna Butler şi fanaticii ei antitehnologie fuseseră suspicioşi în legătură cu legăturile complicate de comandă şi control pe care se baza Armata Umanităţii.

Una dintre concesiile pe care i le făcuse viceregele Butler puternicei sale nepoate era aceea că toate aceste sisteme aveau să fie scoase din funcţiune pentru totdeauna, dar numai după ce maşinile gânditoare erau înfrânte. Între timp, acestea fuseseră modificate astfel încât o fiinţă umană trebuia să se afle în bucla de activare şi comandă. Sistemele nu puteau fi complet automate. Aveau nevoie de o persoană adevărată care să îndrume focul armelor din nava amiral.

La începutul acestei misiuni, când decolaseră de pe Salusa Secundus, Vorian Atreides avea încredere desăvârşită în ofiţerul său secund. Întotdeauna realist, pregătindu-se pentru eventualitatea că i s-ar fi putut întâmpla ceva, Vor îi dăduse basharului Abulurd Harkonnen setul de chei universale, secvenţa de coduri prin care se putea avea acces la toate armele încorporate în navele flotei cu un singur gest – un avans la promisiunea de a-l ajuta să redea onoarea şi respectul numelui de Harkonnen.

Şi în timp ce setul de chei îi permitea lui Abulurd să

folosească toate armele Flotei Răzbunării, putea servi de asemenea la ceva cu totul diferit.

O mulţime de tehnicieni de armament lucrau la consolele lor, pregătindu-se pentru bătălia împotriva navelor de război ale maşinilor. Nava amiral şi navele umane însoţitoare se apropiară pentru confruntarea lor fatală, ajungând la linia care avea să se declanşeze măcelul fără sens a milioane de oameni din interiorul „punţii”.

Cufundat în planuri de bătălie şi nevrând să afecteze moralul trupelor, basharul suprem nu anunţase încă pedeapsa lui Abulurd întregului echipaj.

Astfel, când intră pe puntea pentru controlul armelor şi ofiţerii ridicară ochii spre bashar, nu puseră sub semnul întrebării prezenţa lui Abulurd sau însemnele lipsă, în înflăcărarea atacului iminent.

Răspunzând la saluturile automate pe care i le acordau ceilalţi soldaţi, Abulurd se duse direct la staţia principală. În câteva minute, comandantul flotei avea să dea ordinul de deschidere a focului.

De îndată ce introduse codul de la cheia universală, Abulurd primi acces la toate comenzile armelor. Se uită la ecranul consolei, intimidat şi copleşit de acţiunea spectaculoasă pe care era pe cale s-o înfăptuiască. Înainte de a se răzgândi, îşi folosi din nou cheia universală pentru a schimba codul de acces cu o secvenţă pe care o ştia numai el.

La apropierea de zona de luptă, Vor avea să descopere că nu mai avea control asupra armamentului de care avea nevoie ca să lupte. Nu va putea să tragă. Fără putere de foc, nu va avea de ales decât să se retragă şi să se mai gândească. Asta îi va da timp să mai tragă o dată aer în piept şi să găsească o altă cale.

Şoptind o rugăciune, Abulurd se retrase din staţie. Nu va trece mult până să se descopere ceea ce făcuse.

Armata Umanităţii prinse viteză, îndreptându-se către confruntarea ei dramatică fără măcar să-şi dea seama că, din compasiune, fusese lovită mişeleşte pe la spate.

Războiul este o combinaţie de artă, psihologie şi ştiinţă. Comandantul de succes ştie cum să aplice fiecare dintre aceste componente şi când.

BASHARUL SUPREM VORIAN ATREIDES

Sunt un şoim. Acesta este simbolul meu.

Soarele gigantic, umflat, arunca o privire pe după marginea planetei Corrin, pictând cu lumina lui sumbră pete de sânge pe carcasele celor mai apropiate nave. Imediat în interiorul reţelei de sateliţi de bruiaj, Omnius îngrămădise nave defensive şi containere de marfă amenajate, umplute cu scuturi umane nevinovate. Primele valuri ale Flotei ecranate a Răzbunării aveau să treacă prin acel obstacol, şi la naiba cu toate consecinţele!

Pe lângă apărarea pe care-o ridicaseră maşinile, norii acopereau o mare parte a suprafeţei planetei. Vor văzu un fulger, apoi altul, dar cele mai rele furtuni erau pe cale să se producă în spaţiu.

În faţa lui, reţeaua de sateliţi de bruiaj formau o linie a morţii pentru două milioane de ostatici. Inclusiv pentru Serena Butler. *Nu pot lua nicio altă decizie. Dacă aceea este cu adevărat Serena, în viaţă după toţi aceşti ani, atunci ea ar înţelege – de fapt, ar cere-o.*

Şi dacă nu era Serena Butler, atunci ce conta? Luase deja hotărârea.

În timp ce flota înainta mărind viteza şi închizând laţul, soldaţii erau tulburaţi. Unii se rugau ca maşinile să bată în retragere în ultima clipă. Dar Vor ştia că asta nu se va întâmpla. Nenumărate milioane de oameni înrobiţi fuseseră deja anihilaţi în timpul purificării nucleare a lumilor sincronizate. Acţiunile acestei zile aveau să fie regretabile, dar nu mai rele decât ce se petrecuse înainte. Şi avea să vină până la urmă un sfârşit al maşinilor…

Chiar după ce aflase de scuturile umane din „punte”, hotărârea lui nu se clătinase. Simplul fapt că maşinile ar fi făcut ceva atât de disperat îi spuneau că aveau totul de

pierdut aici. *Preţul victoriei este mare… dar acceptabil.*

Obiecţiile zgomotoase ale lui Abulurd fuseseră totuşi o dezamăgire grea pentru el. Abulurd, dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să ştie cât de importantă era această ofensivă – pentru Vor şi pentru toată omenirea. Ar fi trebuit să-l ajute pe Basharul suprem, nu să se amestece în ordinele ofiţerului său superior – ale prietenului său.

Vor simţi un fior de gheaţă în stomac. Xavier n-ar fi şovăit niciodată în această situaţie. *El* ar fi făcut alegerea necesară.

Din poziţia ei sigură de la bordul navei diplomatice, Rayna îşi transmise rugăciunile. Era limpede că era sfâşiată între ura pentru maşinile gânditoare şi dorinţa de a o salva pe Serena Butler, revenită în mod miraculos, şi pe copilul ei martirizat. Vor se întrebă dacă Rayna vedea măcar paradoxul de aici. Dacă într-adevăr credea că spiritul sfintei Serena îi apăruse în viziunea provocată de febră, atunci cum putea crede că adevărata Serena era încă în viaţă? N-avea niciun sens.

Flota Răzbunării intră în raza de acţiune a sateliţilor de bruiaj.

— Pregătiţi-vă să atacaţi inamicul. Ofiţerii de armament, ocupaţi-vă staţiile. Porniţi toate sistemele şi fiţi gata să trageţi la comanda mea. Vom lovi ca o spadă învăpăiată din cer.

Înghiţi în sec, cu gâtul uscat. Dacă se înşela în presupunerea că Omnius nu ştia despre interacţiunea laser-scut, în câteva clipe prima linie a navelor de război ale Ligii aveau să fie vaporizate instantaneu într-o explozie pseudoatomică.

— În timp ce ne apropiem, alegeţi-vă ţintele cheie, zise el.

— Domnule, dacă sunt ostatici umani la bordul navelor robotice?

Vor se învârti, îl văzu pe ofiţerul de artilerie tresărind la reacţia lui.

— Şi dacă *nu sunt*? Nu-ţi face griji pentru ei. Fă-ţi treaba,

bator!

Vocea îi suna dogit. Odată ce puntea *hrethgirilor* detona, nu avea să mai existe nimic care să împiedice furia răzbunătoare a Armatei Umanităţii. Într-un fel, voia să termine cu asta, astfel ca flota să se poată concentra asupra sarcinii urgente care le stătea înainte.

Gata să deschidă focul şi să facă ce trebuia să facă, îşi apropie degetele de panoul sensibil la atingere care urma să lanseze secvenţa de tragere. Voia să rănească maşinile exact aşa cum ele răniseră oamenii vreme de atâtea generaţii.

În cele din urmă, ofiţerul de la scanere al navei amiral raportă:

— În raza de acţiune, domnule bashar suprem!

— Începeţi bombardamentul. Să-i mai înmuiem puţin!

Vrând să tragă chiar el prima lovitură, Vor atinse panoul, dar nu se întâmplă nimic. Încercă din nou. Tot nimic.

— La naiba!

În jurul punţii de comandă, alţi ofiţeri de artilerie lăsau să le scape murmure confuze şi strigăte de alarmă. Discuţiile izbucniră pe canalele de comunicaţii.

— Domnule, armele sunt *inactive* în întreaga flotă! Nu putem trage nici măcar un singur foc!

Ofiţerii se repeziră să caute răspunsuri, inundând liniile de comunicaţii care legau nava amiral de restul flotei şi punând întrebări. Când sosi explicaţia, Vor o simţi ca şi cum i s-ar fi aruncat acid în faţă.

— Sunt Abulurd Harkonnen, bubui o voce în difuzoare. Ca să împiedic uciderea inutilă a milioane de oameni nevinovaţi, am dezactivat comenzile de tragere de la fiecare baterie de arme din flotă. Domnule bashar suprem Atreides, *trebuie* să găsim o soluţie mai bună decât asta… N-ai de ales decât să te retragi!

— Aduceţi-l la mine! exclamă Vor.

Trupele de securitate ieşiră în fugă de pe puntea de comandă. El se răsuci în scaun.

— Şi puneţi din nou în funcţiune armele alea!

— Nu putem face nimic dacă nu avem secvenţa codificată de control – şi basharul Harkonnen a schimbat-o.

— Acum vedem de ce şi-a luat numele de *Harkonnen,* mârâi unul dintre ofiţerii artilerişti. Îi e frică să lupte cu maşinile!

— Destul!

Vor nu mai spuse nimic altceva. Se clătină, neputând să înţeleagă cum a putut face protejatul lui aşa ceva, de ce ar fi riscat Abulurd viaţa tuturor amestecându-se exact în momentul critic.

— Ocoliţi ce sisteme puteţi, aranjaţi secvenţe manuale de lansare şi operaţiuni de ţintire dacă trebuie. Altfel, s-ar putea să fim nevoiţi să deschidem uşile de la cală şi să aruncăm cu pietre în inamic.

— O să dureze câteva minute, domnule bashar suprem.

— Domnule, continuăm să înaintăm? întrebă navigatorul. Aproape am ajuns la „punte”.

Gândurile se învârteau în mintea lui Vor, aproape copleşindu-l cu larma trădării pe care o simţea din cauza a ceea ce făcuse Abulurd.

— Dacă încetinim acum, vor şti că ceva nu este în regulă.

— Nu îndrăznim să ezităm! strigă unul dintre cultiştii din echipaj. Maşinile demoni vor crede că ne clătinăm în ţelul nostru sfânt!

Vor era sigur că Omnius n-ar gândi aşa.

— Mai degrabă o să bănuiască dificultăţi tehnice, o slăbiciune…

Vocea lui sună aspră, inflexibilă.

— Continuaţi! O să trebuiască să ne descurcăm cum putem!

Ar fi avut nevoie de numai câteva minute ca să-l facă pe Abulurd să pună din nou sistemele în funcţiune. Poate că reuşea, cu timpul.

Abulurd Harkonnen fu uşor de găsit, şi nu opuse rezistenţă. De fapt, arăta mândru de el însuşi când gărzile îl traseră pe puntea de comandă. Nu avea nicio armă şi pe chip îi apăruse o expresie dură, care-l străpunse pe Vor ca

un stilet. Pe haina lui Abulurd nu exista niciun însemn.

Cu ochii arzând de furie, Vor se apropie de el.

— Ce-ai făcut? Pentru numele lui Dumnezeu şi al Serenei, spune-mi ce-ai făcut!

Celălalt bărbat se uită la el ca şi cum a fi sperat să înţeleagă.

— Te-am salvat de la o greşeală îngrozitoare. Am salvat milioane de vieţi.

Vor îl apucă pe Abulurd de haina de la uniformă.

— Eşti un neghiob! Dacă nu terminăm asta acum, astăzi, s-ar putea să ne fi condamnat pe toţi şi să fi deschis porţile pentru încă o mie de ani de sclavie!

Ofiţerul artilerist rânji batjocoritor.

— Un *laş,* la fel ca bunicul lui.

— Nu, nu ca Xavier.

Vor se uită la Abulurd, şi frustrarea topi toate amintirile plăcute din vremurile pe care le petrecuseră împreună.

— Omul acesta trăieşte în propriul lui univers de laşitate, bator. Nu-l compara cu nimeni altcineva.

Abulurd rămase nemişcat în strânsoarea lui Vor, dar continuă să implore.

— Nu trebuie să fie aşa. Dacă numai…

Glasul lui Vor era glacial.

— Bashar Harkonnen, îşi ordon să-mi dai noile coduri! Nu avem prea mult timp…

— Îmi pare rău, nu pot să fac aşa ceva. E singurul mod în care vei privi problema într-o altă lumină. Va trebui să te retragi.

— Pui în pericol vieţile întregii Flote a Răzbunării!

Bărbatul mai tânăr nu păru nici măcar intimidat.

— Tu eşti cel care pune vieţi în pericol, Vorian, nu eu.

— Să nu îndrăzneşti să-mi mai pronunţi vreodată numele. Abuzezi de o prietenie care nu mai există.

Dezgustat, Vor îl îmbrânci din faţa lui, iar Abulurd se poticni, străduindu-se să rămână în picioare. Vor ştia că n-ar putea da curs unei ameninţări cu tortura. Nu cu Abulurd.

— Ai trădat viitorul omenirii!

Alarmat, navigatorul strigă, cu voce încordată:

— Ajungem la graniţa sateliţilor, domnule bashar suprem! Să reduc viteza?

— Nu, vom continua cu ofensiva, indiferent…

Lui Abulurd i se tăie răsuflarea.

— Nu poţi! Trebuie să te opreşti acum, să te repliezi! Încearcă să negociezi cu Omnius! Navele tale n-au arme…

— Maşinile nu ştiu asta. Şi spre deosebire de Erasmus, eu pot juca la cacialma.

Un calm mortal se lăsă asupra lui Vor. Lăsaţi fără armele cu rază mare de acţiune, Flota Răzbunării se apropia de forţele maşinilor. În mintea lui Vor, se angajase deja prea mult ca să rişte eşecul.

— În plus, atâta timp cât mai am imaginaţie, nu rămân *niciodată* fără arme.

Întorcându-se cu spatele la fantomatic de palidul Abulurd, Vor spuse:

— Luaţi-l din faţa ochilor mei şi puneţi-l sub pază permanentă!

Trei soldaţi cu înfăţişare mânioasă îl înconjurară, ca şi cum abia aşteptau o scuză să-l bată pe trădător.

— O să-mi fac griji pentru el mai târziu – dacă supravieţuim acestei zile…

Istoria războiului este formată din momente… şi decizii… care ar fi putut merge în orice direcţie.

Dialogurile lui Erasmus,
intrare finală de pe Corrin

Deşi cernea printre amintirile sale de-o viaţă, Erasmus nu reuşea să găsească niciun alt moment în care să fi fost atât de adânc tulburat. Atât de aproape de panică şi disperare? Ca să evite dezastrul, trebuia să acţioneze rapid – să-l salveze pe Gilbertus.

Interesant, se gândi el cu o intuiţie atât de bruscă încât aproape că îi fu distrasă atenţia de la situaţia de urgenţă. *Poate că acum înţeleg mai bine de ce-şi proteja Serena Butler copilul cu atâta frenezie.*

Ca robot independent şi sfătuitor al întrupărilor Omnius, Erasmus avea acces la fiecare sistem de pe Corrin. Într-un spaţiu ecranat, situat adânc dedesubtul oraşului capitală, intră într-o cameră cu pereţii acoperiţi de o reţea holografică. Imaginea tactică arăta un model la scară al sistemelor de apărare din jurul planetei, inclusiv navele robotice de luptă puternic înarmate şi numeroasele containere de marfă şi vehicule-închisoare care formau puntea *hrethgirilor* – în care se aflau şi Gilbertus şi clona Serenei. Putea să vadă şi Flota umană a Răzbunării care tocmai se strecura în apropierea reţelei. Clipă de clipă, ecranul se schimba pe măsură ce navele îşi schimbau poziţia, apropiindu-se de graniţa reţelei de sateliţi care urmau să declanşeze toate explozivele şi să omoare scuturile umane.

Mintea de gelcircuite a robotului se conectă la reţeaua de comandă. Analiză rapid programul pe care îl realizase sclipitorul lui protejat uman. Navele Ligii accelerară, arătându-şi foarte clar intenţiile. Când ajunseră în zona mortală, nu arătară nicio urmă de ezitare. Nimic nu i-ar fi făcut să se întoarcă acum înapoi. Vorian Atreides, fiul titanului Agamemnon, era dispus să sacrifice toţi prizonierii.

Nu avea să se oprească.

Gilbertus avea să moară de îndată ce navele umane traversau linia.

În afară de proiectorul holomodelului, camera era plină de noduri de acces ale unor computere conectate între ele, cu roboţi asistenţi care îndeplineau sarcini sofisticate pentru cele două hiperminţi. Erasmus nu-i băgă în seamă, mărind viteza propriilor lui procese mentale. În toate proiecţiile lui de probabilitate, nu prevăzuse niciodată evenimentele care se desfăşurau acum în jurul lui. Dacă Erasmus ar fi fost uman, acţiunile lui prezente ar fi fost cu siguranţă numite sinucigaşe şi trădătoare. Elimina ultima apărare disperată pe care o aveau maşinile, singura posibilitate de a ţine flota umană la distanţă... chiar dacă nu părea să meargă.

Dar în acest moment era singurul mod de a-l salva pe Gilbertus. Dacă această fiinţă umană murea, Erasmus punea la îndoială necesitatea continuării propriei lui existenţe.

Mai rămâneau două secunde.

Robotul studie holograma reţelei de apărare şi văzu tot mai multe nave inamice apropiindu-se de raza de detecţie a sistemului. În această încăpere, nu erau decât nişte puncte luminoase plutitoare. Dar acolo, navele erau reale, capabile să anihileze Corrinul într-un nou atac atomic, odată ce treceau puntea şi omorau toţi ostaticii de la bord.

Şi ne mai spun nouă inumani!

Fără să mai ezite, Erasmus preluă controlul asupra sistemului de apărare. Lumini chihlimbarii dansau în faţa filamentelor lui optice, şi dezactivă conexiunea dintre reţeaua de sateliţi de bruiaj şi explozivi. Apoi urmări cum luminiţele care indicau flota inamică năvăleau prin baricada scoasă din funcţiune.

Nu mă tem de moarte. Mă tem doar de eşec.

SERENA BUTLER,
Preoteasă a Jihadului

Vor avea un plan, sau măcar nişte fragmente de plan. Se juca cu degetele, lăsându-şi gândurile să alerge. Luă în considerare toate resursele care-i rămâneau. Abulurd poate că îi tăiase sistemele de arme incluse în navele principale ale Flotei Răzbunării, dar hangarele acestor nave uriaşe şi ale javelinelor erau încă pline cu bombardiere kindjal, toate încărcate cu bombe atomice cu impuls. Iniţial, avusese intenţia să folosească armamentul flotei pentru a-şi croi drum prin baricada robotică, şi apoi să îngroape Corrinul în explozii nucleare. Acum, avea să fie silit să folosească o parte din armele atomice chiar împotriva baricadei, din cauza trădării basharului. Spera să poată păstra destule focoase pentru a-şi îndeplini misiunea împotriva lui Omnius folosind lovituri precise, cu ajutorul mercenarilor săi de pe Ginaz.

De asemenea, îşi închipuia că şi fără sistemele de arme de la bord, vehiculele lui protejate de scuturi s-ar descurca destul de bine ca berbeci. Tot ce avea de făcut era să treacă destule nave de luptă prin bariera robotică.

În mintea lui, Vor se hotărâse deja să plătească preţul ostaticilor nevinovaţi din puntea *hrethgirilor.*

Când L.S. *Victoria Serenei* ajunse la graniţa din spaţiu, echipajului i se tăie răsuflarea de groază. Vor îşi ţinea ochii fixaţi pe ecran, propria lui vină şi fermitate forţându-l să privească ultimele clipe ale milioanelor de ostatici pe care tocmai îi condamnase. Trecură linia.

Dar nu avu loc nicio detonare, nicio străfulgerare de lumină, nicio distrugere a două milioane de victime.

Puntea *hrethgirilor* rămânea intactă.

Lui Vor nu-i venea să creadă.

— Blestematul de robot chiar ne-a tras o cacealma…

— Oamenii sunt în siguranţă! exclamă navigatorul.

— Sfânta Serena ne-a oferit încă un miracol! se auzi vocea Raynei Butler pe canalele de comunicaţii. Şi ne va călăuzi către victoria finală asupra maşinilor demoni. Campion Atreides, continuă-ţi drumul până la distrugerea lui Omnius!

Vor mârâi:

— Închide-i semnalul! Eu dau ordine în misiunea asta.

Încă nu aveau arme în stare de funcţionare, din cauza trădării lui Abulurd. Vor nu se putea gândi la ceva mai rău decât trădarea – în special din partea unui camarad atât de iubit, un tânăr pe care îl luase sub aripa lui ocrotitoare. Ar fi fost mai bine dacă Abulurd l-ar fi înjunghiat pur şi simplu pe Vor în inimă.

N-o să mă mai gândesc niciodată la el ca la un alt fiu al meu, sau chiar ca la un prieten.

Basharul suprem jură că o să reuşească în ciuda a ceea ce făcuse Abulurd.

— Hai să nu pierdem ocazia asta!

Studie un panou al unui scaner, care afişa lista specificaţiilor ofensive ale celor mai apropiate vehicule ale maşinilor gânditoare, inclusiv date operaţionale. Apoi se învârti pe loc.

— Aduceţi-mi-l pe basharul Harkonnen! Ameninţarea punţii s-a terminat – nici măcar el nu poate refuza să reactiveze codurile de tragere.

Secunde întregi trecură, şi Vor ridică vocea în comunicator.

— Unde-i Abulurd! Am nevoie…

— Îmi pare rău, domnule bashar suprem, dar laşul e… la infirmerie.

— Vocea paznicului în comunicator părea abătută.

— Pe drum spre cabina lui s-a… împotrivit uşor. Se pare că n-o să-şi recapete cunoştinţa prea curând.

Vor înjură, ştiind că ar fi trebuit să se aştepte la asta. Se întoarse către ofiţerul tactic.

— Arată-mi toate armele integrate pe care mi le poţi afişa – rachete, artilerie… În special mine de bruiaj.

Navele continuau să zboare nevătămate prin reţeaua de sateliţi şi într-o încăierare spaţială cu forţele încolţite ale lui Omnius.

Începu să primească rapoarte de la flotă că unele sisteme de arme fuseseră repuse în funcţiune, deşi fără precizia algoritmilor complecşi de ţintire pe care-i dezactivase Abulurd. Ofiţerii de artilerie şi voluntarii cultişti deconectară şi remontară unele dintre lansatoare, astfel încât acum puteau ţinti şi trage cu armele manual.

Prima linie a navelor lui Omnius înaintă ca să-i înfrunte. Vor studie parametrii defensivi ai adversarilor săi, văzu mai multe vehicule de întăriri ridicându-se pe o orbită mai înaltă ca să se alăture conflictului. În acest moment, chiar cu sistemele ei limitate, Flota Răzbunării depăşea ca armament această primă linie de nave de război ale maşinilor. Şi avea scuturi.

— Putem să le doborâm preventiv, domnule bashar suprem, raportă noul lui ofiţer secund. Dacă putem trage drept.

— Să-i dăm drumul.

Vor privi lung la blocada impenetrabilă, apoi strigă în comunicator:

— Către Cultul Serenei, către soldaţii Jihadului, mercenari şi toţi ceilalţi care luptă alături de mine în această mare bătălie, vă aduc aminte despre ce este vorba în acest război sfânt. Este vorba despre a răzbuna moartea iubitei noastre Serena, a lui Manion cel Nevinovat şi a miliarde de alţi martiri. Este vorba despre a opri inamicul în locul unde este. Şi este vorba de a îndepărta „gândirea” din maşinile gânditoare!

Ciudat, unul dintre primele vehicule ale maşinilor care se apropiară de nava amiral nu era câtuşi de puţin un aparat de luptă, ci o veche navă de actualizări. În loc să deschidă focul, vehiculul semnaliză.

— Aşa, Vorian Atreides. Situaţia asta e mai complexă decât jocurile de strategie pe care obişnuiam să le jucăm.

Pe ecranul de comunicaţie faţa arămie a lui Seurat se

uita la el, imobil şi lipsit de expresie, ca întotdeauna.

— O să mă distrugi? Voi fi prima ta victimă în acest atac.

— Bătrâne creier metalic! Nici măcar n-am ştiut că erai încă…

Imaginea dureros de familiară a lui Seurat umplea ecranul; Vor se aştepta ca el să se lanseze într-o încercare absurdă de umor sau să-i aducă aminte comandantului de câte ori îi salvase viaţa.

— N-am fost întotdeauna de părţi opuse ale acestui conflict, Vorian Atreides. Am inventat o glumă nouă despre tine: de câte ori îi este îngăduit unei fiinţe umane să se răzgândească?

Vor se oţelise pentru a accepta masacrarea a mai mult de două milioane de scuturi umane, dar acum, ironic, ezita la vederea acestui *robot,* fostul lui camarad. Dintre toate rudele şi toţi prietenii apropiaţi pe care îi pierduse în viaţa sa atât de lungă – Serena, Xavier, Leronica, chiar şi Agamemnon – numai Seurat mai rămăsese.

— Ce mai faci Seurat? Stai pe loc.

— Nici măcar n-o să încerci să ghiceşti poanta?

Vor încrucişă braţele pe piept.

— Cum poţi fi sigur că m-am răzgândit vreodată, în loc să-mi ascund pur şi simplu adevăratele sentimente faţă de tine?

Nava de actualizări continua să se apropie.

— Ce-ar fi să mă laşi la bord şi să vorbim despre vremurile de altădată? Nu sunt un emisar acceptabil pentru a discuta o rezolvare a acestei probleme?

Vor îngheţă, luptându-se să-şi învingă impulsul iniţial. Nu era asta exact ceea ce voise Abulurd? Nu era posibil să negocieze cu maşinile gânditoare. Dar Seurat…

Ofiţerul secund vorbi cu voce joasă:

— Domnule, armele noastre nu sunt încă la capacitate maximă. Poate dacă tragem de timp?

— Bătrâne creier metalic, e o şmecherie?

— Tu m-ai învăţat despre şmecherii, Vorian Atreides. Tu ce crezi?

Vor păşi de colo până colo pe punte. Vehiculul lui Seurat continua să înainteze fără pauză. Dacă le dădea o şansă să-şi pună în funcţiune din nou mai multe dintre arme, nu merita riscul?

— Coborâţi scuturile, zise Vor. Seurat, poţi veni. Dar ar fi mai bine să fii pregătit să oferi capitularea completă a lui Omnius.

Faţa arămie a lui Seurat rămase aceiaşi.

— Acum tu spui o glumă, Vorian Atreides. Aparatul robotic acceleră spre nava amiral.

— Domnule bashar suprem, trapele armamentului sunt active!

Fără avertisment, nava de actualizări a lui Seurat deschise focul, explozia zguduind carcasa şi smulgând bateriile de arme parţial reactivate de la tribord. Fără scuturi care să micşoreze impactul, exploziile sfâşiară carcasa lui L.S. *Victoria Serenei* în două locuri diferite. Atmosfera începu să scape ca un jet de rachetă, făcând nava amiral să iasă pieziş de pe traseu. Puntea de comandă se legănă, sunară alarmele. La unison acum, prima linie de nave robot îşi lansă atacurile.

— Porniţi din nou scuturile! Daţi-ne protecţie completă!

În mijlocul haosului, căpitanul robot transmise un râs simulat.

— Îmi amintesc de o frază pe care am învăţat-o de la tine, Vorian Atreides: te-am prins cu pantalonii în vine. Ai devenit moale şi încet după toţi anii în care ai trăit printre *hrethgiri.*

— Deschideţi focul!

Vor se înecă, blestemându-se pentru paralizie şi pentru lipsa de hotărâre. *Nu-mi pasă dacă e Seurat…*

— Recăpătaţi controlul navei!

Închise ochii în timp ce câteva dintre armele manevrate manual traseră. Nava amiral se roti ca să le ofere artileriştilor o poziţie mai bună. Iar soldaţii traseră cu armele lor improvizate. Valul de proiectile copleşi repede nava de actualizări.

Neavând timp pentru tristeţe sau pentru indecizie, furios pe el însuşi pentru sentimentalismul său prostesc şi nepotrivit, Vor se pregăti pentru baia de sânge care urma. A doua linie de apărători robotici intră în raza de acţiune.

De-a lungul multor ani şi în cursul unui antrenament intens l-am învăţat pe Gilbertus Albans cum să-şi organizeze mintea, cum să-şi pregătească gândurile într-o manieră sistematică astfel încât abilităţile sale să se apropie chiar şi de acelea ale unor maşini gânditoare. Din păcate, n-am reuşit să-l învăţ cum să facă alegeri corecte.

Dialogurile lui Erasmus

În piaţa centrală, deasupra buncărului ecranat care le adăpostea sferele principale de memorie, hiperminţile gemene licăreau pline de agitaţie în vârful piedestalelor lor. Mii de rapoarte se revărsau de pe câmpul de bătălie de deasupra Corrinului transmiţând noutăţi şi avertismente. Flota Răzbunării se desfăşura şi lovea în valuri, din toate părţile, singura lume sincronizată rămasă. În ultima clipă, comandantul inamic nu ezitase să traverseze graniţa mortală şi să condamne toţi captivii inocenţi deţinuţi în puntea *hrethgirilor.* Şi totuşi puntea nu explodase.

SeurOm şi ThurrOm nu puteau înţelege. Cele două hiperminţi trimiteau rafale de instrucţiuni către navele de război robotice, îndrumându-le individual, cu nenumărate planuri, dintre care multe erau contradictorii. Ca rezultat, apărarea maşinilor de pe orbită reacţiona într-un haos imprevizibil.

Erasmus era perfect satisfăcut de confuzie. Trebuia să-şi atingă scopurile fără amestecul hiperminţilor.

Contactul nesigur cu Gilbertus se întrerupsese când numeroasele explozii şi descărcări de energie de pe câmpul de luptă avariaseră sistemele de siguranţă de la bordul containerelor de marfă de pe orbită. Erasmus luă în mâna de metal ochiul-de-pază acum gol, apoi îl zdrobi pe pavaj. Mânie?

Robotul autonom accesă o serie de comenzi conectate la unele dintre navele defensive mai mici, ce nu fuseseră chemate încă pe front. Erasmus puse mâna pe una dintre ele, controlând nava de la distanţă, de la suprafaţa

Corrinului.

Dacă legătura directă către subsistemele maşinii îi acordau accesul, avea nevoie să mute vehiculul la locul potrivit şi să dea ordine automatelor de luptă de la bord fără să observe nici SeurOM, nici ThurrOm. Această sarcină urma să fie destul de dificilă şi fără amestecul hiperminţilor. Găsi acel unic container important, apoi dirijă lângă el mica navă robotică. Gilbertus era înăuntru. Vehiculul andocă.

Chiar dacă nimeni nu se uita, Erasmus îşi modelă un zâmbet pe faţă. Până la urmă, devenise chiar un obicei…

*

Duhoarea era îngrozitoare, aerul abia respirabil, oxigenul epuizat… Podeaua de metal şi plăcile carcasei păreau să absoarbă toată căldura din aer, şi totuşi înghesuiala apăsătoare a atâtor corpuri nespălate genera o căldură sufocantă. Gilbertus stătea lângă clona Serenei. El o ţinea de mână, iar ea se lipise strâns de pieptul lui musculos. El venise aici de bunăvoie; poate că nu era alegerea cea mai logică, în împrejurările date, dar nu se dăduse înapoi – fie că şiretlicul de a folosi scuturi umane avea să meargă, fie că nu.

În adâncul inimii nu-i plăcea că Erasmus îl păcălise, îngăduind ca Serena să fie luată cu toţi ceilalţi ostatici. Când restul planului devenise limpede, când imaginile Serenei fuseseră transmise ameninţătoarei armate a umanităţii, Gilbertus înţelese – cu mintea, cel puţin. Totul avea un sens logic; de fapt, adăugarea acestui singur ostatic deosebit s-ar fi putut dovedi factorul hotărâtor.

— Numai dacă n-ar fi trebuit să fii tu…, îi şopti el clonei.

Ceilalţi ostatici de la bordul containerului murmurau, se foiau, se plângeau. Niciunul dintre ei nu ştia ce se întâmplă. Unii şopteau zvonuri cum că oamenii liberi veneau ca salvatori ai lor; alţi se temeau că acesta era încă un oribil experiment de psihologie a mulţimilor, conceput de

Erasmus. Gilbertus încercase să explice situaţia amănunţit celor doi bărbaţi care se ghemuiseră lângă el şi Serena, dar ei nu-i credeau analiza mai mult decât credeau în zeci de alte poveşti alternative.

Rekur Van fusese şi el adus aici, adăpostit în suportul lui de menţinere a vieţii. SeurOm şi ThurrOm adoptaseră în aparenţă ideea de a-şi pune prizonierii umani în calea pericolului. Bărbatul tlulaxa fără membre se zbătea, se plângea şi vorbea tare, neîncetat, atât de mult încât Gilbertus o dusese pe Serena în altă parte a containerului de marfă. Împreună, aşteptau să se termine totul.

Era sigur că această criză ar fi trebuit să se decidă până acum. Întârzierea era un semn bun: aproape sigur, comandantul Ligii ezitase şi se retrăsese. Altfel, Gilbertus şi toţi ceilalţi ostatici a fi fost morţi până acum.

Atunci, de ce văzuse atâtea lupte prin micile hublouri? Atâtea explozii strălucitoare, o panoplie de vehicule spaţiale zburând în toate direcţiile? Nu recunoştea unele din emblemele cele mai importante – nave de război umane? Dar trecuseră de linia de bruiaj, iar puntea *hrethgirilor* ar fi trebuit să explodeze.

Gilbertus se întoarse cu spatele la priveliştea de afară. Măcar era cu Serena.

— N-o să mai dureze mult, îi spuse el liniştitor. Vor trebui să rezolve curând problema.

Ştia totuşi că milioanele de oameni de la bordul componentelor punţii nu aveau destulă mâncare, apă sau aer, ca să reziste mai mult de câteva zile – iar simpla problemă administrativă a evacuării tuturor înapoi la suprafaţă avea să ceară aproape tot atâta timp. Simţiră o vibraţie puternică când o altă navă veni lângă containerul aglomerat şi andocă. Manevra sună stângace, ca şi cum ar fi dirijat-o o mână fără experienţă. Gilbertus analiză posibilităţile, întrebându-se dacă nu cumva veniseră oameni să-i salveze. Totuşi, nu asta şi-ar fi dorit.

Când se deschise trapa rudimentară, şapte roboţi de luptă solizi intrară în container. Paşii lor grei răsunau pe

podea, trimiţând vibraţii răsunătoare în diferitele încăperi şi magazii ale containerului. Ostaticii se ghemuiră dându-se la o parte, încercând să nu fie observaţi. Roboţii aveau totuşi o ţintă clară.

Gilbertus se ridică în picioare. Acum înţelegea. Erasmus îi dăduse destule informaţii înainte ca legătura cu ochiul de pază să se întrerupă. Roboţii se opriră în faţa lui, o forţă implacabilă, ca nişte gardieni de închisoare gata să ducă un prizonier la execuţie.

— Aţi venit să mă salvaţi, zise el. Erasmus a ordonat.

Oamenii îndesaţi în jurul lui cerură şi ei zgomotos să fie salvaţi. Simţeau cu toţii că aerul se termina, şi mulţi nu mai mâncaseră de aproape două zile. Gilbertus îşi mută privirea dintr-o parte în alta. Întinse mâna şi o trase pe Serena în picioare, lângă el.

— Nu voi opune rezistenţă…

— Nu poţi opune rezistenţă!

— Dar trebuie să o iau pe Serena cu mine…

Roboţii ezitară.

— Nu. Doar unul dintre noi se poate întoarce cu tine pe Corrin!

Gilbertus se încruntă, încercând să evalueze de ce-ar face Erasmus aşa ceva. Apoi îşi dădu seama că robotul independent păcălise probabil cele două încarnări ale lui Omnius; şi era mai uşor pentru el să deregleze programul unui singur robot de luptă decât al tuturor şapte deodată. Erasmus avea nevoie să câştige suficient timp ca să-l aducă pe Gilbertus înapoi, în siguranţa dubioasă de la suprafaţa planetei.

— Nu voi pleca fără Serena!

Gilbertus îşi încrucişă mâinile la piept, cu un gest sfidător. Ea ridică spre el ochii încrezători, de culoarea levănţicii.

Şase dintre roboţi făcură un pas în spate.

— Noi vom rămâne la bordul acestui container ca să păzim clona Serenei Butler.

— Să o păziţi împotriva a ce?

Roboţii se opriră primind noi instrucţiuni. Automatul conducător spuse:

— Erasmus îţi cere să ai încredere în el…

Umerii bărbatului se încovoiară; apoi dădu drumul mâinii Serenei.

A accepta noi informaţii şi a le folosi pentru a ne schimba comportamentul – recunoaştem aceasta drept calitatea umană a gândirii. Iar prin gândire, supravieţuim nu doar ca indivizi, dar şi ca specie. Prin supravieţuire totuşi va dăinui umanitatea noastră? Vom păstra acele lucruri care fac viaţa plăcută pentru cei vii, caldă şi plină cu ceea ce numim frumuseţe?

Nu vom câştiga această umanitate care durează dacă negăm fiinţa noastră întreagă – dacă negăm emoţia, gândul sau carnea. Aici avem trepiedul pe care se cumpăneşte toată eternitatea. Dacă negăm emoţia, pierdem contactul cu universul nostru. Negând tărâmul gândului, nu putem reflecta asupra a ceea ce atingem. Şi dacă îndrăznim să negăm carnea, vom lăsa fără roţi vehiculul care ne poartă pe toţi.

KREFTER BRAHN,
consilier special al Jihadului

Curând după ce Flota Răzbunării se aruncă prin reţeaua de bruiaj, intrară brusc în cea mai mare concentrare de foc inamic. Navele robotice formau ziduri concentrice pentru a proteja Corrinul şi nu aveau intenţia să-i lase pe oameni să treacă. Maşinile lansară o ploaie nesfârşită de obuze explozive ţintite cu precizie, explozii succesive care se risipeau inofensive, lovindu-se de scuturile Holtzman. Dar deja primele linii ale Armatei Umanităţii, forţând trecerea, se supraîncălzeau.

De pe nava amiral, Vor urmărea estimările, ştia că sub loviturile permanente scuturile aveau să se supraîncălzească şi să cadă într-o oră.

A doua linie de javeline şi nave uriaşe ale Ligii venea imediat în urma lor, apoi a treia, şi a patra. Vor se încleştă de braţul scaunului de comandă, păstrându-şi faţa lipsită de expresie şi indescifrabilă. Părea să fie o problemă legată de care dintre părţi va fi prima care-şi va vedea efectivele micşorate până la dispariţie.

— Trageţi în continuare, zise Vor, deşi artileriştii n-aveau nevoie de asemenea instrucţiuni. Daţi-le tot ce avem.

— Sistemele de ţintire au încă probleme, domnule bashar suprem. Irosim o mulţime de muniţie.

După atacul viclean şi trădător al lui Seurat, se făcuseră reparaţii rapide pe L.S. *Victoria Serenei,* dar Vor pierduse peste o sută de membri ai echipajului în explozii.

— Ţinteşte cât poţi de bine…

Clătină din cap.

— Uită-te la navele astea robotice – cum poţi să nu nimereşti?

O pădure de vehicule inamice îi bloca drumul spre obiectivul său. Vor îşi reţinu o înjurătură. Ar fi trebuit să fie o operaţiune atât de directă! Abulurd stricase atâtea planuri, făcuse ofensiva de aici atât de complicată…

Când puntea *hrethgirilor* nu reuşi să detoneze, în mod inexplicabil, nici măcar după ce Vor trecuse linia de declanşare din spaţiu, două milioane de ostatici umani primiseră o păsuire. Dacă Liga obţinea victoria pe Corrin, aveau ordine stricte să salveze cât mai mulţi ostatici cu putinţă. În special dacă Serena Butler şi copilul ei se aflau printre ei!

Deşi navele Flotei Răzbunării aveau echipaje minime şi astfel spaţiu suplimentar din belşug, n-ar fi putut transporta niciodată milioane de refugiaţi. Erau vehicule lente şi le-ar fi luat multă vreme ca să ajungă pe o altă planetă locuibilă. Singura soluţie pentru ostatici ar fi fost să-i transporte cu naveta, din containere, înapoi pe suprafaţa Corrinului.

Dar nu şi dacă Vor transforma planeta în zgură radioactivă, ca pe alte lumi sincronizate în Marea Purificare…

Acum, că dovedise că puntea *hrethgirilor* părea să fie doar o cacealma complicată şi diabolică, nu putea să condamne cu uşurinţă toţi cei două milioane de ostatici. Această victorie epică nu avea să fie atât de clară sau atât de simplă pe cât sperase, dar cu toate acestea avea s-o obţină.

În timp ce Vor îşi croia drum mai departe, scuturile începură să cadă în prima linie a navelor asediate ale Ligii. Mulţi dintre căpitani rămaseră în urmă ca să fie înlocuiţi de noi vehicule, dar alţii se năpustiră pur şi simplu înainte, refuzând să se retragă chiar şi când protecţia Holtzman începuse să pâlpâie. În acest fel, rămase neprotejate, vehiculele umane cedau repede în faţa bombardamentului necruţător al maşinilor. Efectivele apăreau pe ecranele cu rapoarte.

— Lansaţi escadrilele de kindjale, ceru Vor.

Era timpul pentru următorul pas al planului.

— Spuneţi piloţilor să fie gata să lanseze armele atomice cu impuls!

— Dar, domnule bashar suprem, nici măcar nu ne-am apropiat de suprafaţă…

— Nu, nu ne-am apropiat – şi n-o să ajungem acolo deloc decât dacă putem curăţa câte ceva din talmeş-balmeşul asta.

Trase adânc aer în piept.

— Păstraţi destule focoase pentru o ultimă lovitură de graţie şi spuneţi maeştrilor spadasini de pe Ginaz că o să avem nevoie de ei pentru nişte treburi de precizie.

— Da, domnule.

Aşa cum îl dăscălise Xavier de multe ori pe vremuri, un comandant pe câmpul de luptă trebuia să fie flexibil. Multe drumuri duceau la obiectiv. Bombele atomice cu impuls trebuiau să reuşească să-i ducă până pe Corrin… şi nu-şi putea realiza obiectivul principal de a-l distruge pe Omnius decât dacă ajungea pe planetă. Pas cu pas…

Tactica revizuită avea să salveze vieţi – nu numai milioanele încă îngrămădite în puntea *hrethgirilor,* dar şi toţi soldaţii care ar muri dacă basharul suprem insista să izbească apărarea roboţilor cu arme convenţionale.

— Nu ne serveşte la nimic să ne păstrăm armele atomice dacă toate navele noastre sunt distruse aici, pe orbită.

Roiuri de escadrile de kindjale decolară din hangarele navelor mari, mii de bombardiere şi de aparate de

vânătoare cu aripi ascuţite. Erau mici ca nişte scame de puf aruncate împotriva unei turme de monştrii. Dar purtau seminţele unei distrugeri imense.

Kindjalele îşi lansară bombele atomice, aruncându-le într-un evantai larg împotriva aglomeraţiei dese de ţinte pe care maşinile gânditoare le aranjaseră ca să blocheze Armata Umanităţii.

— Acum e acum, spuse Vor, fără să se adreseze nimănui în special. Toate scuturile la intensitate maximă. Liniile din faţă, retrageţi-vă dacă puteţi!

Văzând neaşteptata schimbare de tactică, navele roboţilor înaintară dornici să recâştige o parte din terenul pe care îl pierduseră.

Atunci detonă un val de bombe atomice orbitoare, suprapunând torente de energie amplificată proiectată în mod specific să şteargă minţile de gelcircuite. Enormele pagube fizice erau doar secundare.

În timp ce îşi ferea ochii de explozia de lumină, Vor cercetă ecranul care se întunecase în mod automat pe nava amiral. Părea că mâna orbitoare, luminoasă a lui Dumnezeu tocmai se năpustise în rândurile roboţilor, paralizând aparatele, ucigând maşinile gânditoare de la bord, şi lăsând apărarea impenetrabilă în ruine.

Nu, gândi Vor. *N-a fost o risipă de focoase.*

Nu se îndoia că mulţi prizonieri nefericiţi de pe Corrin se aflaseră la bordul acelor nave inamice, şi că muriseră odată cu răpitorii lor roboţi. Dar nu se opri să se gândească la aceste victime. Erau necesare, inevitabile. Poate că într-o zi istoria va alcătui o listă exactă. Dar oamenii aveau să scrie această istorie numai dacă ieşeau victorioşi…

— Cu toată viteza înainte, prin spărtură! strigă el. Dacă mai aveţi scuturi folosiţi-le împotriva tuturor acelor sfărâmături – şi ţineţi-vă bine!

Ca un berbece, Armata Umanităţii se năpusti înainte, izbind vehiculele robotice moarte până când întâlniră linia interioară a apărării maşinilor. Luate prin surprindere navele de război robotice se repeziră să-şi întărească

poziţiile.

Vor trimise următorul val de bombardiere kindjal – şi anihilă următorii inamici care-i stăteau împotrivă. Şi apoi a treia şi ultima linie… Până când trecură în sfârşit de limita atmosferei Corrinului, Flota Răzbunării consumase o mare parte din rezerva de arme atomice.

Deşi folosiseră multe focoase, măcar ţinta zăcea dedesubt, expusă şi vulnerabilă.

— Avem treburi de terminat acolo, jos.

Vor arătă către ultima planetă a maşinilor, ce se întindea într-o curbă blândă, la aproape şaptezeci de kilometri dedesubtul lor.

*

Rămăşiţele flotelor adversare se blocară în luptă pe cerul de deasupra Corrinului, cu navele fiecărei părţi deschizând un drum cu explozii şi apoi întorcându-se să deschidă din nou focul. Vor îşi dirija nava amiral în încăierare ca şi cum ar fi fost la comenzile unui aparat de vânătoare pentru un singur pilot, şi ca şi cum ar fi fost din nou un tânăr ofiţer încercând să-şi dovedească curajul. Îşi aduse aminte de prima mare bătălie a Jihadului, deasupra Pământului.

Flota se cufundă în partea superioară a atmosferei. Aparatele de escortă care însoţeau nava amiral a lui Vor fură atacate puternic de torpile aeriene cu ultrasunete, şi când multe dintre vehiculele armatei umanităţii luară foc şi se prăbuşiră, altele le luară locul pentru a-l proteja pe basharul suprem. Focul inamicilor lovi o navă din apropiere, supraîncărcând scuturile deja slăbite până când vehiculul Ligii explodă, împroşcând cu resturi L.S. *Victoria Serenei.* Vor se strâmbă când cadavre şi membre umane se rostogoliră din epavă prin aerul rarefiat de la mare înălţime.

Şi mai multă distrugere avea să urmeze. Nu se temea de moarte pentru el, şi era mândru de echipajul de pe nava amiral, care-şi făcea datoria fără cusur. N-ar fi putut cere

mai mult.

Explozii de artilerie de pe L.S. *Victoria Serenei* şi de la restul Flotei Răzbunării nimiciră maşini gânditoare în navele lor de luptă şi pe sol. Exploziile înfloreau pe cer şi la suprafaţa planetei. Acolo jos, Omnius rămânea încă intact.

Când drumul se eliberă şi o cale liberă se deschise pe orbită, vehiculul diplomatic al viceregelui se apropie de la periferia zonei de bătălie. Câteva navete ieşiră, coborând repede către inima celei mai aprinse încleştări. Pe canalul de comunicaţii, Vor auzi vocea febrilă a Raynei Butler:

— Prin harul sfintei Serena reuşim să pătrundem! V-am spus că putem face asta!

Furios, Vor deschise un canal direct.

— Viceregе Butler, ce faceţi, tu şi cu Rayna? Nu v-am dat permisiunea să faceţi aşa ceva. Ieşiţi din linia focului!

Vocea lui Faykan îi răspunse:

— N-am fost eu, domnule bashar suprem. Se pare că… Rayna are propria ei misiune. A fost foarte insistentă.

Tânăra palidă transmise din naveta ei:

— Corrin este bârlogul duşmanilor noştri. Aceasta este – şi a fost întotdeauna – chemarea mea în viaţă. Discipolii mei, şi spiritul sfintei Serena, mă vor apăra!

Vor lăsă să-i scape un oftat adânc, exasperat. Cumva, femeia asta putea raţionaliza orice contradicţie. Rayna credea că Serena se afla în viaţă în vehiculele înşirate în puntea *hrethgirilor,* dar simţea şi că era îndrumată de spiritul Serenei. De asemenea, voia să distrugă toate formele de tehnologie, totuşi călătorea în nave spaţiale…

El avea mai multe preocupări vitale în acest moment. În sfârşit fanaticii urmau să lupte cu un duşman real, în loc de inofensivele surogate de maşini de pe lumile Ligii. Lasă-i să înfrunte grosul apărătorilor lui Omnius – căci era mai bine ca fanaticii antitehnologie să-şi consume vehemenţa aici, decât acasă.

În timp ce navele supravieţuitoare ale flotei îşi forţau trecerea către ţelul lor principal de pe Corrin, forţele maşinilor se regrupară în jurul fortăreţei hiperminţii din

centrul oraşului. Vor îi chemă pe toţi maeştrii spadasini şi pe mercenari, mulţi dintre ei veterani căliţi, antrenaţi să se ocupe exact de probleme ca aceasta. Aşteptaseră acest moment tot timpul lungii călătorii.

Până la urmă nu contează ce eşti, contează cine eşti.

Dialogurile lui Erasmus,
ultimele intrări

Deşi avea inima şi trupul amorţite, maestrul spadasin Istian Goss continua să lupte. Corrin, în sfârşit, era un câmp de bătălie potrivit pentru talentele sale.

În săptămânile de călătorie prin spaţiu către ultima lume sincronizată, fusese tulburat şi neliniştit, stând retras. La bordul navei întâlni mulţi dintre fanaticii cultişti pe care-i ura atât de mult. Dacă nu stătea departe de ei, ar fi putut fi tentat să izbucnească şi să le frângă oasele.

În schimb, Istian se antrena singur în încăperi încuiate, forţându-se, îmbunătăţindu-şi măiestria de luptător în mare măsură aşa cum făcuse Jool Noret în tinereţe. Dar indiferent cât de mult muncea, Istian încă nu simţea spiritul marelui erou mişcându-se înăuntrul lui. Chiar şi aşa, când zdrobea adversarii de exerciţiu unul după altul, îşi dădea seama că tăcerea interioară a lui Jool Noret nu-l făcea de fapt pe Istian cu nimic mai puţin eficient. Era un maestru spadasin priceput prin propriile sale puteri.

După ce răscoalele şi demonstraţiile de pe Zimia avuseseră ca rezultat atât moartea lui Nar Trig, cât şi a automatului sensei Chirox, Istian nu avusese nicio ezitare să se înroleze ca voluntar pentru asaltul final de pe Corrin. Prefera să lupte din nou cu forţele lui Omnius decât să-şi ucidă semenii, fiinţe umane, ca să-şi aline furia şi vinovăţia.

Când Flota Răzbunării se năpusti în sfârşit deasupra ultimei fortăreţe a lui Omnius, croindu-şi drum prin liniile defensive ale navelor robotice, Istian şi camarazii săi mercenari se înarmară, pregătindu-se de luptă. Dar bătălia spaţială nu făcea parte din lupta unui maestru spadasin. Istian nu făcuse mare lucru în afară de a se învârti la bordul navei, aşteptând, nerăbdător să-şi folosească sabia pulsatilă în lupta corp la corp.

În sfârşit, când epavele forţelor maşinilor zăcură

împrăştiate pe orbită, alături de multe nave moarte din Flota Răzbunării, basharul suprem Atreides le dădu frâu liber. Istian Goss şi colegii lui mercenari se urcară la bordul unei navete rapide destinate personalului, gata pentru asaltul final asupra oraşului principal de pe Corrin. Alături de el, văzuse javeline însoţitoare şi nave uriaşe pline cu mercenari distruse de salvele repetate ale maşinilor.

Dar unii supravieţuiră. Destui ca să facă treaba.

Naveta coborî prin atmosferă, însoţită de douăzeci de aparate asemănătoare. Avea să fie misiunea lui Istian şi a celorlalţi războinici să facă din Corrin un loc sigur, să nimicească restul maşinilor gânditoare, să planteze încărcătura atomică de precizie care să extermine ultima hiperminte.

Alături de el în navetă se mai aflau încă douăzeci şi trei de alţi maeştri spadasini, supravieţuitori ai unor vechi bătălii, ca şi el. După Jihad, mulţi dintre ei îşi găsiseră alte vocaţii în viaţă, dar se întorseseră pentru acest conflict. O ultimă ocazie de a-şi demonstra abilităţile în luptă.

Naveta se opri în haosul oraşului maşinilor, trapele se deschiseră şi maeştrii spadasini coborâră cu săbiile pulsatile pregătite. În apropiere aterizară încă două navete, purtând însemne diplomatice în loc de cele ale Armatei Umanităţii. Entuziaşti, dar stângaci, cultişti cu bâte şi imitaţii rudimentare ale unor săbii pulsatile se împrăştiară în fugă să distrugă orice inamic puteau găsi.

Cu inima bătându-i cu putere, Istian le întoarse spatele, nevrând să fie distras de neghiobi când avea de luptat cu un adversar adevărat. Un duşman care *conta.* Cu toate acestea, îşi dădu seama că acestor cultişti nu le păsa dacă pierdeau doi sau trei luptători pentru fiecare maşină pe care reuşeau s-o dezactiveze. Acesta era pentru ei un Jihad absolut, mult mai mult decât pentru oricine din Armata Umanităţii. Spre deosebire de perioada când fuseseră pe Salusa Secundus, atacând maşini folositoare cum era Chirox, acum aceşti fanatici chiar erau aliaţii lui Istian. Găsea ciudat să-i considere astfel…

După ce Istian şi camarazii lui mercenari ieşiră, pilotul navetei decolă din nou, în timp ce proiectilele antiaeriene brăzdară cerul. Exploziile zguduiau străzile principalului oraş al Corrinului. Roboţii de luptă ieşeau în roiuri din clădirile geometrice sclipitoare. Cu un strigăt asurzitor, maeştrii spadasini o luară la fugă să-i întâlnească.

Dornic de luptă, Istian ajunse primul. În faţa lui, automate ameninţătoare de luptă aşteptau să-i înfrunte pe maeştrii spadasini cu armele scoase şi filamentele optice sclipind, ca şi cum o maşină ar fi putut simţi ura.

Şi fiecare dintre ei purta o stranie asemănare cu Chirox…

După ce îl văzuse pe automatul sensei preferând să se sacrifice decât să rănească o fiinţă umană, Istian ezita, simţind o greutate în inimă. Şi-ar fi dorit să-l aibă pe Chirox alături de el. Cu o influenţă asupra lui chiar mai mare decât spiritul visceral al lui Jool Noret, automatul de luptă reprogramat călăuzise viaţa lui Istian.

Îl căută pe Jool Noret înăuntrul inimii sale – şi în sfârşit simţi o legătură emoţională, spirituală. În faţa lui, aceşti roboţi războinici erau pur şi simplu nişte luptători cu forţă brută. Şi care aveau să se prăbuşească. În clipa în care sabia sa pulsatilă se izbi de un automat de luptă, îşi dădu seama că orice asemănare cu Chirox era o iluzie.

Cu antrenamentul automatului sensei Istian era un adversar mai mult decât egal pentru ei. Termină repede cu doi dintre roboţii din primul val şi se aruncă fără să se gândească prea mult asupra următorului automat de luptă, care tocmai îl omorâse pe unul dintre cultiştii turbaţi. În timp ce sângele picura încă de pe braţele lui ascuţite, din metalfluid, Istian îi arse sistemele de gelcircuite şi se roti să caute alt inamic.

Pe măsură ce continua să lupte, toate fantomele şi îndoielile i se risipiră.

Istian ajunse la ultimul nivel de abandon, adevăratul secret al stilului de luptă al lui Jool Noret. Se simţea plin de energie. Acestui fel de luptă îi dedicase viaţa lui. Acesta va fi întotdeauna focarul inimii şi minţii sale.

El şi camarazii săi se îndreptară către nodul central de conexiuni al lui Omnius, aşteptând semnalul final pentru a planta focoasele distrugătoare de oraşe şi a-şi încheia astfel misiunea. Balansându-şi sabia pulsatilă, Istian simţea că ar putea lupta în acest fel o veşnicie – şi existau, cu siguranţă, destule maşini gânditoare ca să-i dea de lucru.

*

În timp ce bătălia finală se dezlănţuise pe Corrin, Erasmus se opri să asculte sunetele paşnice ale apei picurând din numeroasele fântâni mecanice punctate de zgomotele de fundal ale conflictului desfăşurat în ceruri, deasupra oraşului capitală. Văzând cursul nefericit pe care îl lua bătălia – dar fără să simtă nicio vină pentru contribuţia lui la groaznicele pierderi – robotul independent se retrăsese aici, unde putea să caute alinare pentru necazurile sale şi să aştepte sfârşitul. Sau să-şi încheie singur existenţa.

Dintr-odată, asistând la întoarcerea iubitului său protejat, Erasmus se răzgândi. Cu roba stacojie fluturând în jurul lui, robotul se repezi să-l îmbrăţişeze pe Gilbertus Albans, care arăta extrem de zguduit, abia salvat dintr-un container de marfă al punţii *hrethgirilor.* Chiar dacă ultima lume sincronizată se prăbuşea în jurul lui, nu se putea gândi decât la un singur lucru.

— Eşti teafăr, mentatule! Excelent!

Expresia de bucurie de pe faţa de metalfluid nu era simulată, ci o reacţie autentică involuntară.

Îmbrăţişarea de bun venit fu atât de înflăcărată, încât bărbatului solid construit i se tăie răsuflarea.

— Tată… te rog, nu cu atât de mult entuziasm!

Erasmus îi dădu drumul din îmbrăţişare şi făcu un pas în spate ca să-l admire pe bărbatul pe care-l crescuse, îl instruise şi de care avusese grijă atât de multe decenii. Gilbertus arăta murdar şi obosit după încercarea prin care

trecuse, dar nu era rănit. Asta era cel mai important. Şi robotul spuse:

— N-am crezut c-o să te mai văd vreodată.

— Şi eu am simţit acelaşi lucru.

Ochii mari, verde oliv, erau înceţoşaţi.

— Dar eram, de asemenea, sigur că vei găsi o cale să mă aduci înapoi. N-ai îngădui să mi se întâmple ceva rău!

Se încruntă îngrijorat.

— Serena este încă acolo sus. Trebuie să o salvăm.

— Din nefericire, nu pot s-o salvez acum. Cea mai mare parte a sistemelor noastre de apărare au fost distruse de armele atomice cu impuls ale oamenilor. Corrin este pierdut pentru noi, mă tem eu, spuse Erasmus. Flota Ligii va fi aici în curând.

— Cel puţin n-a fost la bordul uneia dintre navele maşinilor, zise Gilbertus căutând cu disperare orice fel de consolare. Atunci ar fi fost deja moartă.

Robotul independent nu vru să-l mintă.

— Dacă Vorian Atreides îşi urmează tiparul precedent, tu şi cu mine s-ar putea să nu mai avem nici noi prea mult timp, mentatule. Va steriliza Corrinul aşa cum a făcut cu celelalte lumi sincronizate, iar noi vom fi nimiciţi. Sus, pe punte, Serena ta s-ar putea să supravieţuiască…

— Nu cred că vor trimite valuri de bombe atomice ca să ne omoare pe toţi, tată. Am văzut trupele Ligii aterizând şi intrând în oraş – deşi comandantul lor a dovedit deja că e dispus să sacrifice milioane de ostatici. Nu înţeleg însă de ce declanşatorul exploziv n-a funcţionat pe puntea *hrethgirilor.*

— Nu este vorba că n-a funcţionat, Gilbertus. L-am *dezactivat* – ca să salvez o singură persoană.

Gilbertus era uluit.

— Ai făcut asta pentru mine? Ai sacrificat Corrinul, întreaga civilizaţie a maşinilor? Nu sunt demn de asta!

— Pentru mine, eşti. Am încheiat nişte proiecţii amănunţite şi este limpede că vei deveni un om foarte important într-o bună zi. Poate când toate maşinile

gânditoare vor dispărea, poţi să-ţi înveţi semenii oameni cum să gândească eficient. Atunci toată munca mea nu va fi fost în zadar.

— Tu m-ai învăţat cum să gândesc, tată, spuse Gilbertus. Te voi cinsti explicând că aceste tehnici vin de la tine.

Robotul clătină capul.

— Nicio maşină nu va scăpa astăzi de pe Corrin. Nici măcar eu. Bătălia e pierdută. Ţi-aş arăta proiecţiile în curs, dacă am putea activa unul dintre ecranele de perete ale lui Omnius. Liniile roboţilor noştri se spulberă. Flota Ligii tocmai a trimis încă un grup întreg de luptă prin reţeaua de bruiaj. Ne-au rămas foarte puţine nave active pe orbită. Deja, *hrethgirii* au străpuns sistemele noastre de apărare cele mai puternice. Nu pot decât să sper că vor alege să acţioneze cu precizie şi să cruţe măcar o parte din frumuseţea acestei lumi… şi să te salveze pe tine.

Se uită în depărtare, unde sunetele bubuitoare ale luptei reprezentau un contrast aspru faţă de pacea blândă a grădinii.

— Este cu adevărat amurgul maşinilor gânditoare… Dar nu pentru tine, Gilbertus. Tu trebuie să intri în cercurile umane de-acum înainte şi să nu recunoşti niciodată vreo legătură cu mine. L-am ucis pe copilul Serenei Butler şi am declanşat nebunia în masă care a urmat. Să nu pomeneşti niciodată numele meu sau asocierea ta cu mine. Clipele preţioase pe care le-am petrecut împreună pot fi păstrate doar în mintea ta minunaţii. Trebuie să te prefaci că ai fost un simplu sclav uman, aici pe Corrin. Schimbă-ţi hainele. Cu puţin noroc, *hrethgirii* te vor salva şi te vor duce în Liga Nobililor.

— Dar nu vreau să merg!

Deşi alarmat, Gilbertus ridică bărbia.

— Dacă supravieţuiesc, atunci există ceva ce trebuie să fac pentru tine, în schimb…

Puse mâinile pe umerii metalici ai robotului.

— Vei avea încredere în mine?

— Sigur. Este ilogic chiar şi să-mi pui o asemenea

întrebare.

*

Adânc dedesubtul pieţei din oraşul asediat, sub flăcări, dărâmături şi gloatele de cuceritori umani, primul Omnius, în curs de recuperare, începu să mişte metalfluidul în care era închis, material care fusese înainte Turla lui Centrală.

Complet funcţională acum, hipermintea principală avea intenţia să recapete controlul asupra planetei.

Armele sunt un factor important în război, dar nu factorul decisiv. Oamenii sunt decisivi.

MAO TSE-TUNG,
un filosof de pe vechiul Pământ

Nevenindu-i să creadă că triumful lui sosise în sfârşit după mai mult de un secol de suferinţă şi vărsări de sânge, basharul suprem Vorian Atreides îşi pilotă naveta de comandă către centrul pieţei principale din capitala Corrinului. Victoria iminentă avea un gust ca de metal, plăcerea fiindu-i umbrită de mânia continuă împotriva lui Abulurd. *Într-un moment de cea mai mare criză, aproape că ne-a costat totul.* Iar Seurat îl trădase şi el…

Îşi va găsi timp să se ocupe mai târziu de emoţii, după ce avea să fie martorul sfârşitului hiperminţii computer.

Când Vor îşi aduse naveta deasupra solului, soldaţii robotici arătau ca nişte jucării de copil împrăştiate pe un câmp de bătălie stilizat, fumegând. Rămăşiţele armatei mecanice erau masate într-o formaţie protectoare în jurul unei cupole centrale blindate. Deşi învinşi, trăgeau în micile kindjale ale Ligii şi în aparatele de transport care bâzâiau pe deasupra.

Strigând în comunicator, Vor trimise un val de kindjale de atac împotriva ultimei fortăreţe a lui Omnius, slăbind-o prin bombardamente şi eliminând toţi roboţii de la sol care-o apărau, astfel încât mercenarii să se poată apropia şi să-şi termine atacul chirurgical. Cu ajutorul unei inovaţii tehnice ingenioase, hipermintea părea să vindece domul după fiecare lovitură, întinzând un strat de metalfluid peste partea distrusă, ca un animal care îşi regenera pielea rănită.

Prudent, Vor ceru un bombardament greu de la unele dintre navele mari supravieţuitoare, iar acestea coborâră printre epavele în flăcări pentru a zdrobi fortăreaţa hiperminţii. Cu armele mai puternice, loviturile ajunseră mai adânc, ucigând maşinile gânditoare ascunse în

subteran. În cele din urmă, domul protector se prăbuşi sub exploziile masive şi nu mai putu folosi metalfluidul pentru a se regenera. Când ateriză cu naveta, Vor îi convocă pe mercenarii supravieţuitori şi îi trimise înainte cu echipament de demolări şi arme, pentru a termina nimicirea oricăror urme ale hiperminţii.

Trebuie să fiu cu ochii în patru după o ultimă capcană. În încheierea acestui lung Jihad, când lucrurile arătau atât de sumbre, maşinile gânditoare încă puteau născoci vreo ultimă şmecherie, ceva surprinzător şi devastator.

Când Vor intră pe jos în oraşul maşinilor, îşi aduse aminte de arhitectura şi de reţeaua uriaşei metropole a lui Omnius de pe Pământ, locul unde-şi petrecuse tinereţea. Viceregele Faykan Butler aterizase şi el şi se plimba ţanţoş pe câmpul de luptă, înconjurat de alţi nobili care voiau ca istoria să consemneze că fuseseră acolo personal.

Membrii sălbatici ai Cultului Serenei alergau prin oraş într-o orgie a distrugerii, iar Vor îi lăsă să-şi satisfacă înclinaţia pentru haos. Îşi dădu seama cu cinism că o singură bombă atomică cu impuls bine plasată ar fi scăpat de Rayna şi de Cultul ei furios, de viceregele cu ambiţii politice, şi de hiperminte, toţi deodată. Mai avea nevoie doar de neloialul Abulurd Harkonnen ca să adune toţi duşmanii omenirii într-un singur loc.

Însă Vor alungă gândurile negre. Iblis Ginjo ar fi aprobat o asemenea schemă, dar nu Vorian Atreides. Jură să lase o moştenire a onoarei după această zi importantă.

Văzându-l pe Vor, unul dintre nobilii însoţitori ai lui Faykan Butler se repezi spre el.

— Campion Atreides! Rayna şi câţiva dintre oamenii ei se aflau în apropierea citadelei înainte de bombardament! Ne temem că au fost îngropaţi sub dărâmături. Trebuie să trimiţi echipe să-i scoată! Viceregele s-a dus acolo acum.

Lui Vor nu-i venea să creadă ce auzea.

— Ce căuta acolo? Nu ştia că bombardăm structura? Nu e un loc pentru civili aici. Corrin e o zonă de luptă!

— Poate că biata fată se aştepta să fie protejată de

sfânta Serena, comentă nobilul cu doar un strop de sarcasm în voce. Te rog, trimite muncitori şi personal medical – e o cerere directă de la vicerege.

Vor se încruntă, neplăcându-i de loc faptul că trebuia să ia personal valoros de la misiuni importante ca s-o ajute pe Rayna. În cele din urmă, înăbuşindu-şi frustrarea, convocă un grup de genişti, soldaţi şi chirurgi de campanie.

În timp ce maeştrii spadasini năvăleau în ruinele citadelei, bătându-se cu roboţii de luptă care rămăseseră intacţi chiar şi după bombardament, Vor îşi croi drum către centrul distrugerilor. În timp ce privea, mercenarii de pe Ginaz aruncau grenade de bruiaj, trimiţând impulsuri de energie Holtzman distrugătoare care şterseră creierele de gelcircuite.

În apropiere de citadela crenelată îl văzu pe vicerege stând în zona de excavaţii şi arătând îngrijorat. Trupele scoseseră deja zeci de cadavre dintre dărâmături. Oftând, Vor se apropie de Faykan.

— Au găsit-o pe nepoata ta?

— Nu încă. Dar mai sper…

Vor dădu din cap.

— Da, presupun că acesta *este* un loc pentru speranţă.

Chiar aici se înălţase cândva Turla Centrală a unui Omnius mai vechi. Tot aici, Serena Butler îşi dăduse viaţa pentru cauza omenirii. Aşa încât Vor îşi privi soldaţii folosind maşini grele ca să caute în dărâmături cu un sentiment copleşitor de veneraţie şi cu un simţ al istoriei, în timp ce unii dintre cultişti îşi foloseau mâinile goale ca să ajute.

În perimetrul pieţei, geniştii căutau deschizături ascunse care-ar fi putut duce dedesubt. Raze sofisticate de detecţie treceau peste dărâmături şi peste porţiunile de pavaj expuse. Mercenarii erau pregătiţi cu focoase speciale.

Unul dintre operatorii de senzori îi trimise lui Vor un semnal în comunicator.

— Am găsit ceva sub ceea ce a mai rămas dintr-un monument din plazbeton care se afla în interiorul cupolei,

zise bărbatul. Totul este o construcţie recentă, şi detectez locuri goale, acolo jos. Mai sunt şi nişte pasaje laterale şi un spaţiu gol foarte mare în mijloc.

— Analizele spectrale indică metale neobişnuite, adăugă un alt soldat.

— Săpaţi, ordonă Vor.

Dintr-odată piaţa crăpă şi se deschise, împrăştiindu-i în toate părţile pe Vor şi pe geniştii lui. Ca un şarpe ieşind din gaură, excrescenţa argintie, tentaculară, a Turlei Centrale răsări dintre dărâmături şi ţâşni spre cer.

Soldaţii strigară, iar cultiştii făcură semne de apărare, ţipând ca să-l înfrângă pe demonul neaşteptat. Turla de metalfluid, de un argintiu lichid, se răsuci şi se remodelă umflându-se la capăt ca o umbrelă întoarsă, un fel de oglindă parabolică. *Un transmiţător!*

Cu un geamăt ca de animal marin muribund, Turla Centrală avu o convulsie şi apoi vomită un fulger de lumină, expediind un semnal în sus, prin atmosferă, ca un ţipăt în spaţiu, unde avea să se împrăştie de-a lungul parsecilor. Apoi Turla Centrală se prăbuşi, îşi pierdu integritatea şi se împrăştie în băltoace în piaţa largă presărată cu moloz.

— Ce-a fost asta, pentru numele Serenei? exclamă Faykan.

— Nimic bun, răspunse Vor. Poţi fi sigur de asta.

Auzi nişte aclamaţii şi la o distanţă nu prea mare văzu câţiva soldaţi şi cultişti zdrenţăroşi scoţând-o dintre rămăşiţe pe Rayna Butler, plină de vânătăi. Tânăra femeie era acoperită de murdărie şi de julituri, dar în viaţă. În câteva clipe reuşi să se ţină pe picioare, clătinându-se, şi se scutură. O pată strălucitoare de sânge îi mânjea roba, dar ea spuse că nu era al ei. Tremurând, se urcă pe o lespede de plazbeton spart, îşi trase răsuflarea, şi strigă:

— Sfânta Serena m-a apărat!

— Sfânta Serena a apărat destui pentru o zi, murmură Vor către Faykan. Ia-ţi nepoata şi toţi oamenii de aici – pentru că arunc în aer ce-a mai rămas!

Primi un salut de la mercenari, care soseau la ţintă cu

trei focoase cu impuls, cu acţiune chirurgicală. În urma bombardamentului aerian al turlei centrale, apărarea de la sol a roboţilor se prăbuşise. Restul era doar un exerciţiu. Vor şi viceregele se retraseră cu tot restul personalului, stând la o distanţă sigură.

Străfulgerarea nu era mai orbitoare decât toate cele dinainte, dar aclamaţiile din gâturile răguşite şi dureroase erau mai puternice. Se terminase cu Omnius. Pentru totdeauna.

Gilbertus Albans demontă nucleul de memorie al robotului independent, aceeaşi sferă mică pe care-o salvase când Omnius ceruse ştergerea lui Erasmus. O înfăşură într-o pânză şi o legă cu grijă iubitoare. Bocceluţa îi intra perfect în buzunar, unde nu s-ar fi gândit nimeni să o caute. Era o înregistrare nepreţuită a vieţii remarcabile a lui Erasmus, a minţii sale… a sufletului său.

Corpul de metal al robotului, acum gol şi dezactivat, rămase în mijlocul iubitei sale grădini de contemplaţie, înconjurat de muzică clasică liniştitoare şi de seninătatea fântânilor susurânde. Roba luxoasă atârna în cute grele. Erasmus arăta ca o statuie.

Acum Gilbertus se hotărî că trebuia să găsească clona Serenei Butler. Următoarea provocare avea să fie să o salveze, dacă se mai afla în viaţă. Erau prea multe lucruri pe care nu le ştia.

Cu o ultimă privire peste umăr, către mentorul său, Gilbertus fugi de la vilă şi se amestecă într-o mulţime de soldaţi umani în uniformă, mercenari de pe Ginaz, şi cultişti antimaşină care distrugeau tot ce le cădea sub ochi. Unul dintre ei trase o rachetă către vila ornamentată, unde se afla frumosul corp de platină al lui Erasmus. Gilbertus clipi apoi se întoarse cu spatele când vila erupse în flăcări. Mulţimea de fanatici ovaţionă, apoi alergă spre următoarea

ţintă.

Ore întregi, Gilbertus pretinse că-i ajută pe oameni să distrugă maşinile gânditoare şi structura singurei societăţi pe care o cunoscuse vreodată. Alergă împreună cu ei, poticnindu-se şi cuprins de greaţă, dar promiţând faţă de sine însuşi că o să ajungă la adăpost.

Era ceea ce ar fi vrut Erasmus.

Uneori, amintirile sunt mai sigure decât realitatea.

BASHARUL SUPREM VORIAN ATREIDES

După distrugerea ultimului Omnius, în timp ce-şi împărţea grupurile de atac pentru a completa operaţiunile rămase la suprafaţa planetei, Vor trimise toate navele disponibile la puntea *hrethgirilor.* Căpitanul fiecărui vehicul trebuia să facă triajul, să stabilească priorităţile imediate şi să salveze mai întâi oamenii de pe cele mai avariate containere de marfă.

Şi s-o găsească pe Serena. Cum să găsească o anumită femeie, printre atâţia ostatici?

Tehnicienii lui Vor căutară printre înregistrările pe care le transmisese Erasmus şi care-o arătau pe femeia cunoscută şi pe copilul ei şi analizară detaliile de la fiecare imagine, încercând să compare şi să depisteze amplasamentul, astfel încât să identifice în care dintre numeroasele vehicule de marfă s-ar putea afla.

Escadrile secundare ale Armatei Umanităţii roiau printre containerele pline până la refuz înşirate pe orbită. Navele uriaşe umplute cu ostaticii salvaţi coborau pe Corrin şi urcau din nou, într-o succesiune nesfârşită. Maşinile gânditoare avuseseră nevoie de mai puţin de două zile ca să plaseze toate scuturile umane în calea primejdiei – un efort masiv, dar Vor primi estimări de la personalul său că navele rămase din Flota Răzbunării vor avea nevoie de aproape o săptămână ca să salveze prizonierii şi să-i transporte înapoi în siguranţă. Nu credea că vor supravieţui cu toţii atât de mult.

Vehiculele improvizate fuseseră proiectate pentru roboţi, care nu aveau nevoie de sisteme de menţinere a vieţii; se instalaseră rapid, şi nu neapărat perfect, pompe atmosferice. La bordul multora dintre containerele cu ostatici, duhoarea era oribilă, iar aerul începuse deja să se epuizeze. Prin comunicatoarele mobile, ofiţerii îi raportau problemele. Unii dintre captivi muriseră deja, iar alţii erau

slăbiţi. Niciunul nu mai avea hrană sau apă.

— Intrăm în criză de timp, murmură el. Trebuie să grăbim aceste operaţiuni.

Când tehnicienii lui Vor îngustară căutarea la containerele care erau cel mai probabil s-o adăpostească pe Serena, dădu ordin ca nava lui amiral să se deplaseze în preajma lor.

— Vreau s-o văd cu ochii mei. Dacă este ea cu adevărat, o s-o recunosc imediat.

Când naveta de comandă andocă, Vor luă un mic detaşament de soldaţi înarmaţi şi de genişti. Deschizând trapa, fură asaltaţi de oameni disperaţi, dar el şi trupele sale îşi croiră drum cu forţa în această capcană a morţii şi închiseră din nou trapa. După ce domoliră agitaţia ostaticilor, trăgând săgeţi sedative în mulţime, soldaţii Ligii începură o evacuare ordonată. Şase alte navele pentru personal se legară la trapele containerelor apropiate. Doi genişti studiară în grabă motoarele şi sistemele nedemne de încredere ale sistemelor de susţinere a vieţii, evaluând cât timp va mai rămâne intact vehiculul.

Vor avea o altă prioritate. Porni scutul personal şi lăsă specialiştii să-şi facă treaba. După ce privi cu atenţie mulţimea mânată spre navetele de salvare, el, împreună cu patru soldaţi, alergară printr-un tub de conectare în următorul container şi deschiseră cu forţa o trapă etanşă. Alţi prizonieri se îngrămădiră în jurul lor, ridicând mâinile, salutându-şi salvatorii, implorând ajutor. Dar grupul se grăbi să treacă mai departe, absorbit de căutarea lui.

Containerele de marfă erau împărţite în câteva cale mari, înţesate cu oameni zgomotoşi şi urât mirositori. În sfârşit, în timp ce Vor se întindea să privească, unul dintre genişti îl apelă prin comunicatorul cu rază scurtă de acţiune:

— Domnule bashar suprem, acest container n-o să reziste mult. E căptuşit cu prea multe explozive, domnule. N-o să reuşim să le deconectăm pe toate la timp.

Vor nu se opri.

— Dacă au pus explozive suplimentare pe acest

container, trebuie să fie cel pe care-l căutăm.
Vocea primului genist avea un ton încordat. Lucra cu trei membri ai echipei sale.
— Nu putem ţine pasul cu căderile în lanţ. Comandante, trebuie să te întorci la bordul navei amiral!
— Nu, până când n-o găsesc pe Serena Butler. Lucraţi în continuare la problemă!
Lărgi raza de transmisie.
— Toată lumea să raporteze, a văzut-o cineva pe Serena şi copilul?
Un alt soldat răspunse la apelul lui Vor.
— Cred că sunt aici, domnule bashar suprem – dar ceva… nu-i în regulă cu ei. Nici măcar n-am văzut-o la început, iar apoi totul s-a schimbat. Chiar în faţa ochilor mei. Şi… şi nu-i numai o singură Serena!
Vor primi confirmarea localizării şi îşi făcu loc printre sclavi şi soldaţi, fără să se gândească la explozivii mortali. Experţii lui ştiau ce fac.
Într-un colţ îndepărtat al unei încăperi întunecoase şi zgomotoase, o văzu în sfârşit pe Serena stând pe punte lângă băieţel îmbrăcat cu pantaloni gri şi cămaşă albă. Femeia purta o robă albă tivită cu purpură, exact ca în imaginile care fuseseră proiectate. Se uită la el cu ochii ei izbitor de familiari, de culoarea levănţicii, dar când privirile li se întâlniră, nu dădu niciun semn că l-ar recunoaşte.
Apoi văzu o altă Serena, una care arăta mai tânără, dar altfel identică. Şi încă două, toate fiind, în mod limpede, Serena Butler. Copii, impostoare…
Una dintre femei se ridică în picioare şi se apropie de el. Întinse o mână, şi Vor îi atinse degetele; aveau o textură ca de cauciuc, care părea departe de a fi umană.
— Sunt Serena Butler. Te rog nu mă omorî… Te rog nu-mi omorî copilul!
Vocea simulată era *aproape* corectă.
Apoi faţa începu să tremure şi să se contorsioneze –se schimbă, îşi pierdu integritatea şi începu să se îndoaie, dezvăluind metalfluid şi o structură rigidă dedesubt. Un

robot, cu un soi de deghizare imitând carnea.

Vor se dădu înapoi şi auzi un râset din partea cealaltă a containerului. Se întoarse cu spatele la robotul deghizat, apoi văzu o faţă pe care o recunoscu, din urmă cu mulţi ani. Rekur Van, negustorul tlulaxa de carne vie. Însă acum nu avea braţe sau picioare. Torsul fără membre era sprijinit într-un ham şi conectat la aparatură de susţinere a vieţii. Ceilalţi ostatici se ţineau departe de el, bucuroşi să scape de acolo, evacuaţi de soldaţii Ligii către navetele de salvare.

Rekur Van se uita la el încruntat, cu ochi întunecaţi, de rozător.

— Te-am păcălit pentru o vreme, nu-i aşa? Eu am creat simulacrul, un metalfluid biologic care arată ca pielea. Arată ca Serena.

Dezgustat şi dezamăgit, Vor îl privi mânios pe bărbatul tlulaxa. Abia acum îşi dădu seama câtă speranţă îşi pusese de fapt în şansa imposibilă ca ea să fie încă în viaţă. Lângă el, cei patru soldaţi luară poziţie ca să-l păzească pe basharul suprem, cu armele pregătite.

Chipul pişcat al negustorului tlulaxa afişă un zâmbet larg.

— Din nefericire, deşi un robot poate imita trăsături umane specifice pentru o vreme, îşi pierde întotdeauna integritatea până la urmă. Cel de mărimea unui copil a fost mai uşor de făcut. Oricum, cine recunoaşte trăsăturile unui copil?

— Pierdem vremea…

Vor îşi chemă paznicii.

— Scoate-i pe ceilalţi oameni de aici. Ar fi trebuit să ştiu că maşinile n-ar fi inventat singure asemenea minciuni. Aveau nevoie de ajutor uman.

— *Eu* sunt absolut real, totuşi, râse Rekur Van. Cine ar copia un corp ca acesta?

Vor se uită în jur, la Serenele multiple.

— Toate sunt roboţi schimbători de formă?

— A, nu – chiar mult mai bine… Aceea e o clonă, din celulele adevărate ale Serenei Butler, crescute cu un

procedeu special. Un procedeu… cu defecte. În timp ce corpul ar putea fi identic, mintea nu are nimic din experienţele, amintirile şi personalitatea ei. De fapt, mă îndoiesc că are măcar un suflet – procesul nu a mers atât de bine pe cât am sperat, din moment ce toate cuvele potrivite au rămas pe lumea mea de baştină.

Chicoti la această glumă, tremurând ca o jucărie.

— Ar fi trebuit să rămân pe Tlulax. Hiperminţile sunt nebune. Trei, apoi numai două. Sau le-aţi distrus deja? De ce m-au trimis aici sus, cu oamenii inutili?

— Unde e Gilbertus? întrebă clona Serenei.

— Domnule! strigă primul genist prin circuitul de comandă. Nu putem opri mecanismul de distrugere! Trebuie să pleci!

Bărbatul tlulaxa strigă:

— Ia-mă cu tine! Am o mulţime de informaţii pe care le-ai putea…

Şase roboţi de luptă, postaţi aici de Erasmus atunci când ordonase salvarea lui Gilbertus Albans, intrară prin capătul opus al camerei. Detectându-l pe Vor şi pe ceilalţi soldaţi, începură să tragă cu toate armele. Două proiectile loviră scutul lui Vor fără să-l rănească, în timp ce acesta se lăsă pe podea. Cei câţiva ostatici care nu plecaseră încă fură seceraţi. Unul dintre paznici, care, din neglijenţă, nu-şi pornise scutul, fu lovit în umăr şi se prăbuşi, ţinându-se cu mâna de rana sângerândă.

Vor şi ce trei paznici rămaşi nu puteau riposta fără să-şi dezactiveze scuturile. Roboţii avansară rapid, cu zgomot, trăgând cu frenezie. Clona Serenei păşi în faţa lor – încercând să-i întârzie, din cine ştie ce motiv de neînţeles? îşi amintea ceva, până la urmă?

El încercă să se arunce înainte, dar ea fu făcută bucăţi de focurile repetate. Vor privi cu repulsie cum maşinile gânditoare o uciseră din nou pe Serena Butler.

Unul dintre proiectilele grele ricoşă de carcasa de metal, trecând prin peretele containerului pe cale să se strice. Aerul şuieră prin spărtură, risipindu-se în vid.

Furios, Vor îşi stinse scutul şi trase cu arma cu proiectile grele în roboţii care se apropiau. Două dintre maşinile de luptă se clătinară şi se dădură înapoi, oferindu-i doar atâta timp cât să-l apuce pe soldatul rănit şi să-l târască după el.

— Să ieşim naibii de-aici!

Pornindu-şi din nou scutul, Vor nu se uită în urmă. Îl trase pe soldatul rănit în jurul cadavrelor, în timp ce paznicii ceilalţi când trăgeau în roboţi, când îşi porneau din nou scuturile.

Genistul strigă în comunicator că secvenţa de distrugere intrase în faza finală. Vor o luă la fugă, dar se simţea amorţit. Niciuna dintre Serene nu era adevărată. Copilul nu era adevărat. Totul fusese un truc stupid, disperat.

Cu ultimele automate de luptă încă venind după el, Vor se retrase prin tubul de legătură prins de naveta sa de comandă. Oamenii lui îl acoperiră din spate, apoi se rostogoli în sfârşit în navetă, împreună cu ei. Îl împinse pe soldatul rănit, iar ceilalţi îl traseră înăuntru. Vor intră şi el, întinzându-se pe punte, în timp ce ultimul genist închise trapa.

— Desprindeţi-vă! strigă Vor.

Când nava amiral se separă de containerul condamnat, explozivii detonară în sfârşit, distrugându-l pe cercetătorul tlulaxa şi creaţiile lui blestemate.

Chiar şi Norma Cenva a trebuit să lupte pentru perfecţiune, şi n-a atins-o niciodată.
Originile Ghildei Spaţiale

Viaţa închisă într-o cuvă… dar o minte fără graniţe. Cine ar fi putut cere mai multă libertate?

Dependentă pentru totdeauna de gazul de mirodenie care se rotea într-o ceaţă portocalie în jurul ei, impregnându-i fiecare por, fiecare celulă, nu mai ieşea niciodată din încăperea închisă.

Norma nu ştia nici măcar dacă *putea* ieşi. Poate că supravieţuirea nu mai era posibilă pentru ea în exterior. Nu de-acum înainte.

În timpul vieţii sale lungi şi pline de evenimente, Norma fusese multe lucruri, de la pitica dispreţuită şi diformă la geniul matematic, apoi la frumoasa soţie şi mamă. Iar acum, faza următoare – era mult, mult mai mult.

Chiar şi într-o cuvă etanşă cu mirodenie, nu era împiedicată să călătorească oriunde ar fi vrut. Putea pilota în siguranţă navele VenKee prin labirintul spaţiului pliat. Întregul univers era deschis în faţa ei.

Îşi extrăgea toate substanţele nutritive chiar din mirodenie. Simţurile fizice directe îi erau amorţite, dar Normei nu-i mai păsa de gust, pipăit sau miros. Încă avea nevoie de auz şi de văz, dar numai ca să comunice cu Adrien şi cu asistenţii de la VenKee, cei care-i satisfăceau orice nevoie pe care şi-o exprima.

Dar era atât de dificil să vorbească la nivelul lor…

Forma ei alternativă, mai profundă, de vedere era mult mai semnificativă şi mai interesantă decât ceea ce pierduse. Declanşată de transformarea prin care trecuse în timpul torturii lui Xerxes, cu ani în urmă, evoluţia Normei trecuse dincolo de limitele fizice, dincolo de umanitate.

Găsise remarcabil faptul de a-şi descoperi membranele dintre degetele de la mâini şi de la picioare. Faţa, cândva cu trăsături grosolane şi mai târziu cu o frumuseţe fără

cusur, avea acum o gură mică şi ochi minusculi, înconjuraţi de cute netede. Capul era enorm, în timp ce restul corpului se atrofiase, devenind un apendice inutil.

Dar nimic din toate astea nu conta pentru ea câtuşi de puţin.

Cu preştienţa ei, Norma vedea viitorul, ca nişte oglinzi în oglinzi, răsfrângându-se la infinit. Putea să zărească în minte – şi să cuprindă – întregul univers, şi ştia că nu există limite pentru ceea ce-ar putea realiza.

Văzu direcţia pe care avea s-o ia omenirea, către un imperiu interplanetar conectat de navele ei care pliau spaţiul… şi care urmau să creeze rutele comerciale ale vieţii pentru trilioane de oameni.

Jihadul Serenei Butler şi fanatismul împotriva maşinilor gânditoare căruia îi dăduse naştere – ca şi oroarea stăruitoare faţă de groaznicele arme biologice dezlănţuite de Omnius şi faţă de înfiorătoarele bombe atomice folosite în Marea Purificare – aveau să-şi lase amprenta asupra omenirii vreme de milenii.

Dar omenirea avea să supravieţuiască şi avea să creeze un vast tărâm al politicii, al afacerilor, al religiei şi al filosofiei, toate unite de mirodenie.

Cu noua ei viziune preştientă, putea călăuzi navele VenKee în călătorii sigure şi instantanee peste distanţe imense. Dar Norma nu-şi putea încheia toată munca singură. Trebuia să-i facă şi pe alţii capabili să navigheze cu preştienţă ei, amplificată de folosirea unor cantităţi mari de gaz mirodenie…

*

Nu-l întrebă niciodată pe Adrien unde găsise primii zece voluntari. Ca director fabulos de bogat al VenKee Enterprises şi al celei mai noi companii, Compania de Transport prin Spaţiul Pliat, Adrien avea numeroase relaţii. Deja, candidaţii erau închişi în camere umplute cu

concentraţii de gaz de melanj crescute treptat. Aveau să înceapă se sufere mutaţii şi să se transforme, la fel ca şi Norma. Într-o zi, aceşti voluntari aveau să navigheze pe vehiculele rapide ale companiei, pretutindeni în Ligă şi printre planetele nealiate, dar Norma ştia că ei nu vor avea niciodată viziunea cuprinzătoare pe care-o poseda ea.

Se simţea nerăbdătoare, aşteptând ca propriile mutaţii să ajungă la capătul călătoriei sale genetice. Avea viziunea alternativelor de viitor politic, comercial, religios, filosofic şi tehnologic, desfăşurându-se pe o distanţă infinită.

Avea să lase o urmă prin cosmos. Ca nicio altă persoană care existase vreodată, avea un set unic, extrem de specializat, de talente.

Dar chiar şi cu preştienţă ei incomparabilă, Norma nu putea determina ce se va alege până la urmă de sine însăşi.

Există o anumită rea-voinţă în ceea ce priveşte formarea unei ordini sociale. Despotismul se află la unul dintre capetele spectrului, iar sclavia la celălalt.

TLALOC,
O epocă pentru titani

Când Armata Umanităţii se întoarse pe Salusa Secundus, după victoria împotriva maşinilor gânditoare, festivităţile delirante din Zimia şi din toate lumile Ligii depăşiră chiar şi fervoarea fanaticilor duşmani ai tehnologiei ai Raynei Butler.

Poveştile despre bătălia Corrinului fură spuse, respuse şi înfrumuseţate continuu. Etalarea temerară de forţă a basharului suprem la puntea *hrethgirilor* transformase dezastrul într-un triumf mai presus de orice calificative, eliminând duşmanul pentru totdeauna. Toate vestigiile hiperminţii Omnius dispăruseră, şi mai mult de o mie de ani de asuprire a maşinilor se încheiase. Omenirea era în sfârşit liberă, capabilă să înainteze descătuşată către viitor, în ritmul ei propriu, pentru propria ei glorie.

Vorian Atreides, eroul bătăliei Corrinului, îşi luă locul alături de viceregele Butler şi de Rayna în piaţa mare a Salusei, pentru sărbătoare. Basharul suprem purta uniforma de mare ţinută, inclusiv noile medalii şi decoraţii care fuseseră create pentru el. Intrase în serviciul militar pentru propriile sale motive, încă de când Serena îl convinsese de puterea intrinsecă a umanităţii. Acum totuşi, privind mulţimea agitată, avea presimţiri rele despre viitorul pe care omenirea ar fi putut alege să şi-l creeze.

Prin oraşul Zimia, vedea încă cicatricele recentelor răscoale ale cultiştilor: clădiri arse, faţade zdrobite, sfărâmăturile împrăştiate ale maşinilor cândva folositoare. Cultul Serenei era prezent în forţă în rândul publicului numeros, ce ducea steaguri şi bâtele simbolice. Roboţi în efigie erau loviţi şi bătuţi de către mulţimile care aclamau, ca şi cum ar fi fost un joc de copii.

Faykan îi zâmbea nepoatei sale şi stătea cât mai aproape, scăldându-se în aura ei. Vor putea să vadă foarte bine ce încerca să facă.

Pe lungul drum către casă, Vor ştia că viceregele făcuse planuri amănunţite cu nepoata lui, chiar şi când ea se refăcea după răni. Faykan îi oferise poziţia de Mare Matriarhă, dar, destul de ciudat, tânăra palidă nu voia titlul. Voia doar promisiuni de la unchiul ei că va continua şi va ajuta la terminarea epurării sociale pe care o vedea aplicată în Ligă.

Vor nu avea totuşi asemenea speranţe mari. Dacă Rayna îşi continua epurările, eradicarea turbată a tehnologiei se va răspândi nestăvilită peste toate lumile locuite. Oricine putea să-şi dea seama că acest lucru avea să declanşeze o nouă epocă întunecată… dar în acel moment, Vor se temea că Faykan era mai preocupat de asigurarea bazei propriei sale puteri. În atmosfera prezentă, viceregele n-ar fi putut forma un stat secular fără înflorituri emoţionale.

Liberi dintr-odată de duşmanii lor inumani, oamenii se întorseseră la religii, aducând divinităţii mulţumiri şi speranţă. Credinţa oarbă era o sursă de energie pe care Liga trebuia s-o capteze. Rasa umană urma să se confrunte cu secole de reconstrucţie, dar în aparenţă Faykan nu avea încredere în ea că va face aceste strădanii din necesitate politică. Era nevoie de altceva care s-o împingă.

Din nefericire, cu demonii acum dispăruţi, era de aşteptat ca discipolii Raynei să devină din nou agitaţi, după ce euforia bătăliei Corrinului se va fi stins. Vor întrevedea vremuri tulburi în viitor…

Sub lumina strălucitoare a soarelui unei zile perfecte, viceregele Butler ridică mâinile. Ovaţiile se amplificară într-un crescendo asurzitor, apoi se stinseră în tăcere. Faykan manipula mulţimea, lăsa să se acumuleze aşteptarea. În cele din urmă, strigă:

— Acesta este un moment de mari schimbări! După o mie de ani de nenorociri, ne-am meritat triumful inevitabil, aşa cum ne-a fost făgăduit de Dumnezeu. Am plătit pentru

victorie cu nenumărate – dar nu uitate – jertfe. Nu putem exagera semnificaţia bătăliei Corrinului şi minunatele posibilităţi pe care viitorul ni le va oferi…

Pentru a comemora marele eveniment, împreună cu nepoata mea Rayna şi cu basharul suprem Vorian Atreides, vă anunţ că voi uni funcţia mea de vicerege cu îndatoririle de Mare Patriarh, poziţie vacantă de la asasinarea lui Xander Boro-Ginjo.

De azi înainte, în loc să lăsăm ca autoritatea să fie fragmentată şi diluată, autoritatea va aparţine unei singure persoane, mie şi succesorilor mei. E multă muncă de făcut pentru a transforma istovita noastră Ligă a Nobililor într-o formă mai eficientă de guvernare. Vom crea un nou imperiu care să poate creşte şi să revendice gloria Vechiului Imperiu – evitând greşelile sale fatale!

La un semn, spectatorii aclamară. Deşi surprins de anunţ, lui Vor nu-i păsa prea mult. Funcţia de Mare Patriarh nu-i fusese oricum de niciun folos, fiind creată doar pentru scopurile lui Iblis Ginjo. Acum, în surâsul lui Faykan Butler şi în ochii lui, Vor putea să vadă ecouri ale Serenei în momentele ei cele mai pline de pasiune.

Când tumultul se domoli, Faykan puse mâna pe umărul zvelt al Raynei.

— Pentru ca nimeni să nu uite vreodată cum ne-am schimbat, de aici înainte nu voi mai fi cunoscut cu numele de Butler. Provin dintr-o veche şi onorabilă familie, dar începând din această zi, vreau să fiu cunoscut pentru bătălia de la Corrin, realizarea mea de frunte, care a pus capăt maşinilor gânditoare.

Sigur, gândi Vor, ascunzându-şi un surâs cinic. *Ai făcut totul de unul singur!*

— De acum înainte, continuă Faykan, fie ca oamenii să-mi spună *Corrino,* astfel încât toţi descendenţii mei să-şi aducă aminte de această bătălie şi de această zi măreaţă.

*

În contrast puternic cu festivităţile extatice, în după-amiaza următoare atmosfera era sumbră şi însetată de sânge, atunci când prizonierul Abulurd Harkonnen fu adus să înfrunte acuzaţiile în imensa Sală a Parlamentului. La început, Faykan dorise ca fratele lui mai tânăr să fie purtat în sala adunării în lanţuri, dar Vorian se împotrivise, arătând un ultim strop de compasiune pentru un om care fusese prietenul lui cel mai bun.

— Poartă cătuşele propriei sale vinovăţii. Conştiinţa lui este mult mai grea decât orice altceva i-am putea face noi…

Afară, pe străzi, gloata – căutând un inamic împotriva căruia să-şi reverse mânia – urla şi-l înjura pe trădător. Dacă i s-ar fi dat ocazia, l-ar fi sfâşiat pe Abulurd membru cu membru. Căci lovise pe la spate Flota Răzbunării în clipa ei de cea mai mare nevoie. Nici oamenii, nici istoria nu aveau să-l ierte vreodată pentru asta.

În sală, reprezentanţii Ligii şi ofiţerii priveau cum Abulurd era dus către centrul podiumului. În timpul călătoriei de întoarcere de pe Corrin, cele mai multe dintre vânătăile şi rănile lui Abulurd ivite de pe urma bătăii se vindecaseră, dar arăta încă palid şi istovit. Publicul îl privea cu furie, cu o ură şi o revoltă aproape palpabile. Deşi cunoşteau serviciul exemplar al basharului, nimic nu putea influenţa forţa teribilă a acuzaţiilor împotriva lui.

Faykan stătea în interiorul spaţiului pentru discursuri, înfruntându-l pe ofiţerul în dizgraţie – propriul lui frate, deşi nu aveau de ani de zile acelaşi nume de familie.

— Abulurd Harkonnen, fost ofiţer în armata Jihadului, eşti acuzat de înaltă trădare împotriva rasei umane. Fie prin conspiraţie, fie prin slabă judecată, acţiunile tale aproape că au provocat pagube înfiorătoare flotei noastre – şi prin extensie, întregii rase umane. Îţi vei distruge în continuare onoarea oferind scuze pentru comportamentul tău?

Abulurd îşi plecă fruntea.

— Dosarul arată clar motivaţiile mele. Le puteţi accepta sau le puteţi respinge. Până la urmă, indiferent de motiv, *nu* era necesar să ucidem două milioane de ostatici nevinovaţi. Dacă trebuie să plătesc acum pentru această decizie, aşa să fie.

Oamenii din sală murmurară. Pentru ei, nicio tortură n-ar fi fost suficientă pentru a-l pedepsi pe acest trădător.

— Pedeapsa pentru trădare este limpede, zise Faykan. Dacă refuzi să ne dai o alternativă, atunci adunarea nu are de ales decât să te condamne la execuţie.

Abulurd ţinu capul plecat şi nu mai spuse nimic. În sală se lăsă o tăcere de moarte.

— Nu va vorbi nimeni în favoarea acestui om? întrebă viceregele, uitându-se în jur. Refuza ostentativ să-l numească pe Abulurd fratele lui. Eu n-o voi face!

Abulurd rămânea cu privirea aţintită asupra podelei. Se hotărâse să nu se uite la feţele spectatorilor. Momentul fără cuvinte păru interminabil.

În sfârşit, chiar când viceregele ridica mâna să pronunţe sentinţa, basharul suprem Vorian Atreides se ridică încet în picioare pe rândul din faţă.

— Cu multe rezerve, propun să retragem acuzaţia de trădare împotriva lui Abulurd Harkonnen şi să o limităm la… laşitate.

Sunetul răsuflărilor tăiate răsună în sală. Abulurd ridică brusc ochii.

— Laşitate? Nu face asta, te rog!

Faykan vorbi încet:

— Dar, din punct de vedere tehnic, laşitatea nu este o acuzaţie corectă, având în vedere crimele lui. Acţiunile lui nu îndeplinesc criteriile…

— Cu toate acestea, o acuzaţie de laşitatea îl va răni mai mult decât oricare alta.

Cuvintele sale erau tăioase ca un pumnal. Vor continuă, cu vocea mai puternică:

— Abulurd şi-a îndeplinit cândva serviciul cu vitejie,

înfruntând maşinile gânditoare. În timpul Năpastei, a coordonat evacuarea şi apărarea de pe Salusa Secundus, şi a luptat alături de mine atunci când gâzele piranha au atacat Zimia. Dar a refuzat să lupte cu maşinile gânditoare mai târziu, în clipa când i s-a cerut acest lucru de către ofiţerul său comandant. Confruntat cu teribilele consecinţe ale unei decizii, a arătat o frică ruşinoasă şi a îngăduit ca aceasta, în loc de datorie, să-i dicteze acţiunile. Este un laş şi ar trebui să fie exilat din Ligă!

— Asta-i mai rău ca orice! exclamă Abulurd.

Vor închise ochii pe jumătate şi se aplecă în faţă din locul său.

— Da, Abulurd – cred că este.

Arătând zdrobit, Abulurd îşi lăsă umerii să-i cadă şi începu să tremure. După toată munca lui de a încerca să şteargă acuzaţiile împotriva bunicului său, Xavier, acuzaţia cu pricina îl lovea drept în inimă.

Faykan prinse ocazia.

— O idee bună, domnule bashar suprem. Declar că sentinţa propusă este corespunzătoare şi prin aceasta ordon să fie pusă în aplicare. Abulurd Harkonnen, eşti judecat ca fiind un laş – poate cel mai mare laş din istorie – atât pentru răul provocat, cât şi pentru tot răul pe care *ai fi putut* să-l faci. Vei fi dispreţuit multă vreme după ce detestatul tău bunic Xavier Harkonnen va fi uitat…

Vor îi vorbi lui Abulurd ca şi cum n-ar mai fi fost nimeni în marea încăpere.

— M-ai dezamăgit în momentul în care aveam cea mai mare nevoie de tine. Nu te voi mai privi niciodată în faţă. Jur acest lucru!

Cu un gest dramatic, Vorian Atreides îi întoarse spatele.

— De acum înainte, fie ca toţi cei care poartă numele de Atreides să scuipe pe numele de Harkonnen…

Fără să se uite peste umăr, basharul suprem părăsi Sala Parlamentului, lăsându-l pe Abulurd să stea acolo, cu nefericirea lui. După o ezitare scurtă, Faykan Corrino îi întoarse şi el spatele fratelui său, ieşind din sală fără un

cuvânt.

Murmurând şi foindu-se, toţi ofiţerii adunaţi le urmară exemplul, se întoarseră cu spatele, ridicându-se într-un val şi abandonându-l pe Abulurd soartei sale singuratice şi umilitoare. Unul câte unul, reprezentanţii parlamentari se ridicară în picioare, se întoarseră cu spatele şi plecară. Repede, sala se goli.

Abulurd stătea tremurând în mijlocul sălii pline de ecouri. Ar fi vrut să strige, să ceară iertare sau indulgenţă, chiar să-şi ceară execuţia, ca să nu trebuiască să trăiască pentru totdeauna cu teribila pată pe numele lui. Dar, în scurtă vreme, niciunul dintre membrii respectaţi ai Ligii Nobililor nu mai rămase în sală, în afară de cei doi gardieni. Fiecare scaun era gol.

Abulurd nu opuse rezistenţă atunci când gărzile din Zimia îl luară şi-l trimiseră în exilul său pentru toată viaţa.

Nu putem merge mai departe fără trecut. Îl ducem cu noi, nu ca pe un bagaj, ci ca pe o binecuvântare sacră.
CUCERNICA MAICĂ RAQUELLA BERTO-ANIRUL

Deşi nu se născuse pe Rossak, Raquella dobândi respectul celor câtorva magiciene care supravieţuiseră epidemiei. Vaccinul pe care-l convertise folosind propriul sânge salvase mii de oameni, dar lumea junglei avea să se refacă abia la multă vreme după efectele înfiorătoare ale molimei mutante.

Ticia Cenva fiind moartă, celelalte femei o rugară pe Raquella să le conducă.

Iluminată de noile ei revelaţii stranii, acceptă mantia autorităţii, dar nu din motive de putere personală. Transformarea interioară îi arătase de asemenea calea către propria sa istorie genetică. Era intrigată de cantitatea enormă de informaţii despre reproducere pe care le adunaseră magicienele. Un potenţial atât de mare pentru rasa umană!

Maşinile secrete şi ilegale pentru păstrarea înregistrărilor genetice erau ascunse adânc în cavernele de piatră ale oraşului din faleză. Valul de fervoare antitehnologică revărsat peste lumile Ligii nu putea fi lăsat să provoace stricăciuni datelor genetice nepreţuite pe care femeile de pe Rossak le adunaseră în nenumărate generaţii.

Ideea însăşi de a folosi maşini gânditoare ca să îmbunătăţeşti omenirea…

Îndurând molima şi otrava, Raquella dobândise o înţelegere puternic modificată a alcătuirii celulelor ei. Acum, spera să-şi împărtăşească viziunea cu magicienele supravieţuitoare năucite. Puteau şi altele să-şi manipuleze procesele biochimice? Ar fi cerut acest lucru o încercare la fel de dificilă pentru a o face? Prin ce instruire şi prin ce teste îngrozitoare ar trebui să treacă candidatele?

Alese dintre cele mai puternice magiciene, ele aveau să fie o elită puternică, având talente speciale, legate de

trecutul îndepărtat şi de viitorul şi mai îndepărtat. *Totul va începe aici…*

După refacerea miraculoasă a Raquellei din epidemia de pe Rossak, Mohandas coborâse în grabă de pe nava medicală de pe orbită. Ea se duse să-l întâmpine, simţind ca şi cum o prăpastie largă îi separa dintr-odată. Dar printre toate vieţile şi amintirile pe care le adăpostea înăuntrul ei, avea şi propriul său timp, propria sa istorie. Şi o mare parte dintre acestea se petrecuseră alături de Mohandas Suk.

Pe platforma de aterizare polimerizată din vârfurile copacilor, el ieşi din navetă şi o îmbrăţişă cu entuziasm.

— Credeam că te-am pierdut!

— Da, am fost pierdută… dar am regăsit pe drum multe lucruri neaşteptate.

Se agăţă de ea, sărutând-o pe gât, concentrat numai asupra faptului de a fi din nou aproape de Raquella. Un val din propriile amintiri ale femeii ieşi la suprafaţă, şi ea le folosi ca pe o ancoră împotriva tuturor celorlalte din interiorul său. Ea şi cu Mohandas nu avuseseră niciodată o relaţie foarte pasionată, dar dragostea şi legătura lor profesională comună îi ţinuse alături vreme de un sfert de secol.

— Există încă atâţia oameni care trebuie ajutaţi, spuse Raquella. Cei bolnavi se refac. Îmi vin însă în minte o mie de amănunte: toate corpurile care trebuie îngropate, alimentele şi apa purificată de care încă avem nevoie…

Mohandas o ţinu strâns, nelăsând-o să se desprindă de el.

— Merităm amândoi puţin timp împreună. Doar o oră, sau cam aşa ceva!

Raquella nu-l putea contrazice. Când găsiră un loc intim, ea şi cu Mohandas se explorară unul pe celălalt, aducându-şi aminte ce însemna să fie umani. Făcură dragoste, şi

pentru ea totul păru proaspăt şi plin de bucurie, o sărbătoare a vieţii. După atâţia ani de îngrijit bolnavi şi muribunzi, după ce îndurase această epidemie care ucisese o parte atât de mare din populaţia Rossakului, era o răsplată mică, dar semnificativă.

Se întristă pentru că ei doi nu se mai puteau întoarce la trecutul inocent, dar Raquella nu mai era aceeaşi persoană – nu doar în celule, ci şi în minte. Descătuşarea memoriilor străvechi dinăuntrul său extinsese istoria pe care-o putea înţelege, arătându-i epopeea străbunelor femei şi dându-i posibilitatea să vadă cât de departe ajunsese rasa umană – şi ce drum lung îi mai rămăsese de făcut.

Cu noul control corporal, descoperi că îşi putea manipula cu uşurinţă sistemul reproductiv. Raquella privi cu ochiul interior, uimită în faţa miracolului, când concepu un copil. Întins lângă ea, apropiat şi cald, Mohandas nu ştia. Îl îmbrăţişă, dar se concentră asupra adâncurilor misterioase dinăuntrul său. Avea să fie o fată…

Mai târziu, Mohandas îi vorbi despre planurile pe care le făcuse.

— Am trecut printr-un secol de Jihad, apoi prin Năpastă, şi acum epidemia asta. Umanitatea trebuie să fie pregătită să înfrunte toate tragediile pe care universul i le rezervă. Când rasa noastră este în joc, victoriile importante sunt câştigate în spitale, la fel de mult ca şi pe câmpurile de bătălie.

O prinse de mâini pe Raquella, şi ea îi simţi căldura atingerii, noua pasiune.

— Îi putem lua pe cei mai buni dintre noi, pe cei mai talentaţi cercetători, pe cei mai pricepuţi doctori, şi putem forma o şcoală medicală cum n-a mai văzut vreodată Liga. Trebuie să avem grijă ca doctorii şi aşezămintele acestora să fie în aşa fel protejaţi, încât nicio ameninţare a maşinilor, a războiului sau a molimelor să nu le mai poată face rău vreodată!

Captivată de exuberanţa lui, Raquella zâmbi.

— Dacă cineva poate s-o facă, tu eşti acela, Mohandas. O

să ai chiar mai mult succes decât marele tău unchi, Rajid. I-ai întrecut cu mult măiestria, ca respectat doctor de campanie!

În zilele când lucrau amândoi în modestul Spital pentru Boli Incurabile de pe Parmentier, nu şi-ar fi imaginat niciodată o asemenea posibilitate.

Ochii lui negri străluciră.

— Trebuie să vii cu mine, desigur. Fără tine, niciunul dintre aceşti oameni n-ar fi fost vindecat.

Ea clătină încet din cap.

— Nu, Mohandas. Eu… eu trebuie să rămân pe Rossak. Am o muncă vitală de terminat cu aceste femei.

El păru nedumerit de răspuns.

— Dar ce anume ar putea fi mai important, Raquella? Gândeşte-te la tot ce-am putea face împreună…

Ea îl întrerupse, apăsându-i cu blândeţe un deget pe buze.

— M-am hotărât, Mohandas. Lucrurile pe care le-am văzut, capacităţile pe care le pot atinge acum… ascund multe taine, multe minuni. Aceste femei, cu marile lor puteri, au nevoie de o conducătoare raţională şi demnă, una care să le poată îndruma către un viitor măreţ…

Poate, gândi Raquella, ar reuşi chiar să facă ceva pentru Jimmak şi pentru toţi rău-născuţii.

Mohandas clătină din cap, nevenindu-i să creadă, apoi ochii i se umplură de emoţie. Deşi nu-şi arătaseră prea des sentimentele pe care le aveau unul pentru celălalt, femeia vedea cât de puternică rămânea dragostea lui pentru ea. Propriile-i sentimente, totuşi, se schimbaseră odată pentru totdeauna. Îl luă în braţe şi-şi puse capul pe umărul lui, ca să nu trebuiască să-l privească în faţă.

— Îmi pare rău… viitorul meu trebuie să fie aici.

*

Într-o după-amiază, după ce Mohandas luase L.S.

Recovery pentru a-şi urma visul, Raquella le aştepta pe femeile de pe Rossak să se adune alături de ea pe un vârf de stâncă bătut de vânturi. Le chemase pe magiciene aici, pe această înălţime, pentru a marca începutul noii lor organizaţii.

Din necesitate, trebuia să fie un grup strâns unit de femei talentate, cu secrete bine păstrate şi încredere totală între membre. Promise ca această „Comunitate a Surorilor” să fie fondată pe adaptare, pe toleranţă şi pe o adevărată planificare pe termen lung. Cu noua sa perspectivă ce se baza pe toate generaţiile anterioare, Raquella putea înţelege acum asemenea lucruri.

Dacă fiinţele umane aveau acces la potenţialul lor aşa cum se cuvenea, atunci aveau şi o abilitate infinită de a se adapta la împrejurări neobişnuite, chiar aspre. După încercarea jihadului, chiar şi după mai mult de un mileniu de abuzuri ale maşinilor gânditoare, rasa umană era pregătită să facă următorul pas, cel mai important.

Raquella spuse adunării:

— O voce din ascendenţa mea feminină m-a chemat dinăuntru şi mi-a spus ce trebuie să fac. Vocea era remarcabilă ca armonie, ca şi cum mii de femei îmi vorbeau simultan. Mi-a spus că de-acum încolo trebuie să ne unim ca să atingem scopul comun, acela de a întări liniile de sânge ale omenirii!

Ea şi discipolele purtau robe negre, dar de o croială mai clasică decât veşmintele de doliu pe care le purtaseră magicienele la apogeul epidemiei de pe Rossak; acelea aveau gulere înalte şi glugi care, când erau trase pe cap, le făcea să arate ca nişte păsări exotice.

— Vom cuprinde generaţii şi sisteme stelare şi vom veghea asupra slăbiciunilor şi tăriei omenirii…

Alături de Raquella, Karee Marques se întoarse s-o privească. Adierea îi făcea să fluture roba şi părul lung, blond. Această tânără, care avea potenţialul de a deveni una dintre cele mai puternice noi surori, vorbi:

— Anumite familii nobile – în special familia Butler,

încearcă deja să rescrie istoria, căutând să şteargă legătura genetică cu laşii Harkonnen, Xavier şi Abulurd. În câteva generaţii, nimeni nu le va mai cunoaşte filiaţiile. N-ar trebui să avem grijă ca adevărul să fie cumva păstrat?

Raquella spuse:

— Vom păstra propriile noastre înregistrări – cele corecte.

Îşi roti privirea peste bolta violet-argintie a junglei, care mişuna de atât de multă viaţă ascunsă – inclusiv Jimmak şi prietenii lui rău-născuţi. I se părea că lucrurile valoroase din natură aveau tendinţa de a se ascunde, de a nu se lăsa descoperite, la fel cum era cu amestecul genetic ideal pe care-l căuta. Ea şi cu surorile porneau într-o căutare măreaţă, menită să ceară o răbdare şi un devotament infinite.

Dar cu imperiul maşinilor gânditoare învins şi cu un nou imperiu uman cuprinzător, aflat în faza embrionară, omenirea era inundată de energie creatoare pe o scară nemaivăzută până atunci în istorie – trăia o renaştere. Cineva trebuia să vegheze asupra acesteia…

— Veţi călători pe lumi îndepărtate, susţinând ţelurile noastre politice, astfel încât Comunitatea Surorilor să rămână puternică vreme de secole. Împrăştiaţi-vă în fiecare casă nobilă. Imaginaţi-vă câte puteţi observa şi învăţa ca angajate, ca soţii, ca amante şi ca luptătoare, în timp ce loialitatea voastră principală rămâne faţă de Comunitate…

Femeile zâmbiră, abia aşteptând noile lor misiuni.

La încheierea întâlnirii, când femeile în robă se întoarseră în casele lor din stâncă, Karee se apropie de Raquella.

— După epidemie, n-ar fi trebuit ca principala noastră prioritate să fie cea de a reface populaţia de aici, de pe Rossak? Am pierdut atâtea familii, atâţia reproducători dintre bărbaţi…

Raquella se gândi la fiica pe care-o purta acum în pântece, la celulele divizându-se cu hărnicie în organismul ei. Simţea un ghimpe dulce-amărui la gândul că Mohandas s-ar putea să nu afle niciodată că va avea un copil.

— Ca întotdeauna după o mare pierdere, surorile vor fi

tentate să consimtă la reproducerea necontrolată. Dar trebuie să alegem numai partenerii cei mai buni şi să păstrăm înregistrări atente. Bazele de date genetice ne vor ajuta să alegem partenerii potriviţi. Nimic nu poate fi făcut la întâmplare!

Tânăra magiciană arăta uluită.

— Trebuie să ne reproducem numai potrivit schemelor liniilor de sânge? N-ar putea exista măcar o concesie mică, acolo, pentru iubire?

— Iubire?

Raquella rostogoli cuvântul în gură.

— Trebuie să fim atente în special cu această emoţie, pentru că păcăleşte o femeie să se gândească la un singur individ îndrăgit, în loc să aibă o perspectivă mai largă. Iubirea introduce mulţi factori aleatorii. Acum, că avem o hartă a drumurilor ADNului, putem ţine un curs drept.

— Înţeleg…

Tânăra părea dezamăgită. Avea deja un iubit printre supravieţuitori?

Raquella îi cercetă trăsăturile de o frumuseţe clasică şi spuse:

— Înţelegerea este doar începutul.

Indiferent unde mă duc, universul mă găseşte întotdeauna.

BASHARUL SUPREM VORIAN ATREIDES,
Reflecţii asupra pierderii

La spaţioportul din Zimia, un bărbat cu trăsături de şoim se învârtea în jurul unei vechi nave de actualizări, făcând inspecţia finală înainte de decolare. Proaspăt vopsită şi reparată, vechea navă negru cu argintiu reflecta razele aurii ale soarelui la apus. O dată plecat, se îndoia că avea să-l mai vadă cândva cineva de-aici…

Vorian nu mai purta uniformă. Încerca să-şi închipuie cum urma să fie adevărata libertate, departe de îndatoririle care-ll încătuşaseră atâtea decenii. Era timpul să plece şi să zboare departe, către planetele nealiate şi dincolo de ele. Nu avea să regrete nimic din ceea ce lăsa în urmă. Dispărute vor fi grijile Jihadului, şi se va gândi rareori la Abulurd, Agamemnon, Omnius sau oricare dintre ceilalţi care-i provocaseră atâtea suferinţe!

Lunga lui carieră de luptător se încheiase, şi nu ştia ce-l aşteaptă de-acum încolo. Trăise parcă două vieţi de om, deşi era posibil să-i fi rămas mai mult de-atât în genele sale superîncărcate. Începuse să manifeste semne uşoare ale vârstei – chiar dacă arăta de treizeci de ani, cel mult – însă în oase, ca şi în suflet, purta oboseala a o mie de ani. Jihadul şi toate tragediile sale îi luaseră multe lucruri, pe care nu ştia când – sau dacă – se va întâmpla să le recupereze vreodată.

Poate că avea să se oprească pe Rossak, să-şi viziteze nepoata devotată, Raquella, care lucra acolo împreună cu magicienele supravieţuitoare. Nu ştia cu ce se ocupau acele femei sau de ce, dar abia aştepta să afle. Poate că se va întoarce pe Caladan. Trebuia să-şi ia rămas-bun de la fiii şi nepoţii lui!

Se simţea ca un turist galactic fără niciun program de respectat, fără niciuna dintre presiunile cu care se

obişnuise atât de mult, în ultimul secol.

Pentru excursii pe planete, îşi luase o barcă pneumatică şi platforme suspensoare, care erau compacte şi puteau fi depozitate în compartimentele *Călătorului Visurilor.* Avea de asemenea suficiente provizii ca voiajul să dureze multă vreme. Vor putea să hoinărească oriunde dorea, să descopere orice dorea. Cea mai mare parte a vieţii sale fusese dedicată învăţării şi perfecţionării artei războiului, dar acum nu mai avea ce face cu asemenea talente.

În mod ironic, îi folosea în acest moment ceva ce învăţase la începutul vieţii, cu mult înainte de a deveni un faimos erou al Jihadului, în zilele uşoare în care el şi cu Seurat făceau trasee de actualizări între lumile sincronizate. Zile ale simplităţii… Această navă, prevăzută cândva cu sisteme computerizate, avea acum numai un sistem manual de manevrare. Cu elementele suplimentare pe care Vor le specificase la reconstrucţie, aparatul avea să-l slujească destul de bine. Mai puţine componente şi sisteme mai puţin sofisticate însemnau mai multă siguranţă şi mai puţine defecte.

Se îmbarcă pe *Călătorul Visurilor* şi decolă cu o zi înainte de data programată, ca să evite festivităţile sau despărţirile. În timp ce se înălţa în atmosferă, o greutate enormă i se ridică de pe umeri, înlocuită cu o senzaţie de emoţie brută, ca şi cum ar fi fost un nou-născut într-o viaţă plină de noi promisiuni…

O decizie proastă are nevoie doar de o clipă ca să fie luată, dar generaţiile viitoare pot suferi vreme de secole în urma ei.

BASHARUL SUPREM VORIAN ATREIDES,
Primele evaluări ale Jihadului (A cincea revizuire)

Abulurd Harkonnen plecă în exil pe planeta acvatică, rece, Lankiveil. Exilat pentru laşitate şi detestat de Ligă, îşi acceptă soarta în acest loc neprimitor. Nu voia nimic altceva decât să se retragă şi să nu mai fie văzut niciodată.

Deşi Abulurd nu voise decât să salveze nevinovatele scuturi umane din puntea *hrethgirilor* şi deşi maşinile fuseseră învinse până la urmă, Vorian nu reuşise niciodată să-l ierte pentru că nu-i ascultase ordinele. Basharul suprem considerase acest act ca pe o trădare nu numai a îndatoririlor sale militare, ci şi a relaţiei dintre ei.

După toate serviciile lui, incapabil să revină din dizgraţie, Abulurd era dezgustat de Liga Nobililor, de fratele său, Faykan, de politica meschină a acestuia – şi cel mai mult de Vorian Atreides, omul pe care-l iubise, dar care se dovedise la fel de inuman ca şi titanul Agamemnon.

Abulurd se aşteptase să fie iertat, dar Vorian Atreides, lipsit de inimă, nu-i arătase niciun fel de compasiune.

Lucrul cel mai rău era că Vorian n-avea să-şi mai respecte promisiunea de a înlătura pata nedreaptă de pe numele lui Xavier Harkonnen. Dacă Abulurd s-ar fi întors ca un erou, el şi cu Vor ar fi putut reabilita memoria lui Xavier, făcând Liga să-şi aducă aminte de bunicul lui ca de marele om care fusese cu adevărat. Chiar la plecarea în exil, grupul operaţional parlamentar pe care Vor îl înfiinţase ca să studieze problema fusese desfiinţat.

Înainte de proces, basharul suprem îi făcuse o scurtă vizită lui Abulurd în celula lui de detenţie din Zimia. Se uitase îndelung la prizonier, în tăcere, iar Abulurd aşteptase, pregătit să îndure ceea ce trebuia să îndure.

Măsurându-şi cuvintele cu atenţie, Vor spusese:

— Xavier a fost prietenul meu. Dar nu mai este posibil să reabilitez numele de Harkonnen. Oamenii vor spune că sângele nu se dezminte, că pata dezonoarei a trecut de la bunic la nepot. Din cauza trădării de care te-ai făcut vinovat, ai pierdut toată gloria pe care a avut-o vreodată familia ta!

Cu dispreţul întipărit pe faţă, plecase.

Întâlnirea durase mai puţin de un minut, şi totuşi ardea ca un acid în memoria lui Abulurd. Pe moment, fusese adânc rănit; acum, gândindu-se din nou la cuvintele lui Vor, simţea o mânie clocotitoare. Chiar exilat din Liga Nobililor, Abulurd avea un venit suficient cât să se întreţină pe Lankiveil. Viceregele Faykan Corrino, înfăşurându-se în mantia sa protectoare şi glorioasă, proclamase că Abulurd şi toţi descendenţii lui trebuiau să păstreze detestatul nume de Harkonnen. Şi, în timp, puţini aveau să-şi mai aducă aminte că familiile Harkonnen şi Corrino au avut vreodată legături de sânge…

Abulurd îşi construi noua casă în inima unui sat mohorât din vârful unui fiord cu pereţi abrupţi, de pe Lankiveil. Oamenii erau pescari şi fermieri, trăind în afara influenţei Ligii şi deloc interesaţi de politică sau de treburile curente. Nu le păsa de ruşinea noului stăpân şi până la urmă învăţă şi el să trăiască alături de ea, convins încă de dreptatea lui în privinţa bătăliei Corrinului.

După câţiva ani, se însură cu o femeie locală, cu care-şi întemeie o familie numărând trei fii. După ce le povesti despre trecutul său, soţia şi copiii începură să-şi închipuie tot felul de lucruri despre bogăţiile furate familiei lor, simţindu-se şi ei cuprinşi de mânie pentru posibilităţile ce le fuseseră refuzate pe vecie Harkonnenilor. Detestau chiar şi simpla referire la Vorian Atreides. Fiii lui Abulurd ajunseră să se considere nişte prinţi în exil înlăturaţi de la moştenirea lor nobilă, chiar dacă ei, personal, nu făcuseră nimic rău.

Într-o zi, unul dintre fiii lui Abulurd – Dirdos – găsi vechea uniformă verde cu stacojiu, a tatălui său, de pe vremea

când servise în Armata Umanităţii, călcată cu grijă şi pusă deoparte; evident că o încercă. Pe Abulurd îl duru să-şi vadă fiul în uniforma cândva respectată, de aceea o luă imediat şi o arse. Dar asta nu făcu decât să-i inspire pe copiii Harkonnen să inventeze noi poveşti despre gloria pierdută.

Cu decenii mai târziu, când Abulurd şi soţia lui muriră amândoi de o febră care bântuia în satul de pescari, fiii Harkonnen dădură vina pe Atreides. Fără nicio dovadă care să le sprijine pretenţia, fiii spuseră că Vorian Atreides în persoană răspândise boala, doar ca să le nimicească familia.

Fiii lui Abulurd transmiseră nenumărate poveşti exagerate propriilor copii despre cât de importantă fusese familia Harkonnen şi cât de mult decăzuse. Şi totul din cauza lui Vorian Atreides!

Izolate pe Lankiveil, următoarele generaţii jurară răzbunare împotriva duşmanilor lor de moarte, Atreizii. În secolele ce urmară, la vremea când Harkonnenii îşi făcură întoarcerea în noul imperiu Corrino, poveştile lor deveniră acceptate ca atare. Iar Harkonnenii nu uitau nimic, niciodată.

Adâncul deşertului nu este un exil. Este singurătate. Este siguranţă.

NAIBUL ISHMAEL,
Poezie a focului de pe Arrakis

Ishmael îşi reveni din duelul cu viermi de nisip, dar inima lui, nu.

Deşi pierduse provocarea, nu acceptă înfrângerea, pentru că ştia că prea multe depindeau de capacitatea sa de a salva poporul zensunnit, de a păstra moştenirea acestuia în faţa ispitelor străinilor.

După ce trupul bătrân i se vindecă de rănile fizice, Ishmael se hotărî să-şi adune un rucsac şi provizii şi să plece singur în largul deşertului – aşa cum făcuse Selim Călăreţul Viermilor, după exilul său iniţial din satul naibului Dhartha.

Când aflară despre planurile lui, câţiva tineri războinici înflăcăraţi şi câţiva bătrâni nemulţumiţi cerură să-l însoţească, împreună cu Chamal şi cu o parte dintre descendenţii de pe Poritrin. Cei mai bătrâni fuseseră doar nişte copii în vremea Călăreţului Viermilor, dar nu uitaseră nimic din cele petrecute pe atunci. Cu toţii voiau să urmeze viziunea lui Selim, să-i continue lucrarea şi să-şi amintească de legenda acestuia. Când Ishmael înţelese că atât de mulţi oameni voiau să-l urmeze şi să întoarcă spatele căilor nesatisfăcătoare ale lui El'hiim, se simţi îmbărbătat.

În cea mai mare parte, fiul său vitreg îl evita şi nu se lăuda cu victoria lui – cel puţin, nu în prezenţa lui Ishmael. Dar dispoziţia sătenilor se schimbase evident. Mulţi dintre cei răsfăţaţi de mărfurile de lux inutile voiau acum să se mute din satul lor izolat mai aproape de Arrakis City. Unii hotărâră să-şi facă reşedinţe secundare în aşezările VenKee.

Gândul îl îndurera pe Ishmael, care era sigur că aceşti zensunniţi aveau să-şi piardă până la urmă independenţa şi identitatea ca popor. Aveau să se aşeze în satele din

grabene şi doline, nu aveau să mai fie nomazi şi zensunniţi respectabili. Ishmael refuza să participe la aşa ceva.

Cu mândria stimulându-i sănătatea la fel de mult ca şi o dietă permanentă de mirodenie, Ishmael îşi numără adepţii şi le spuse să-şi adune bunurile cele mai importante. Aveau să lase în urmă obiectele de lux inutile, de confort şi hainele care n-ar fi rezistat niciodată la rigorile Arrakisului. Aveau să-şi găsească locul în adâncul deşertului.

Ishmael, de departe cel mai bătrân dintre toţi zensunniţii în viaţă, îl înfruntă pe El'hiim chiar înainte de plecare.

— Îmi voi duce oamenii departe de aici – departe de tine şi departe de corupţia străinilor.

El'hiim fu surprins la început, apoi amuzat.

— Fii raţional, Ishmael. Veţi muri cu toţii acolo.

Bătrânul nu şovăi.

— Aşa să fie, dacă asta e voinţa lui Budallah. Noi credem că deşertul ne va oferi tot ce avem nevoie, iar dacă ne înşelăm, vom muri. Dacă avem dreptate, totuşi, vom înflori ca oameni liberi, hotărându-ne propria societate. Oricum ar fi, El'hiim, tu probabil că nu vei afla niciodată…

Într-un mare exod, Ishmael îşi luă oamenii şi plecă din satul corupt. Lăsară în urmă familii şi prieteni, trecând printr-o trecătoare din Scutul de Piatră către deşertul sălbatic, primejdios, cunoscut ca Tanzerouft.

Cu un vânt cald mângâindu-i faţa, Ishmael îşi apără ochii şi se uită în depărtare, la peisajul nepotolit, inospitalier. Dar în loc să-i apară ameninţătoare, marea imensă de dune părea deschisă şi plină de posibilităţi infinite.

Făcu un semn oamenilor săi, în timp ce mergeau alături de el.

— Acolo, nu ne va supăra nimeni. Ne vom construi propriile aşezări protejate şi vom trăi în pace, fără amestecul celor care au prea multă încredere în străini!

— O să fie greu, spuse unul dintre bătrâni, care păşea alături de el.

Ishmael nu-l contrazise.

— Greutăţile ne vor face însă puternici – şi, într-o bună zi, Arrakisul va fi în întregime al nostru!

*

Întinderea necuprinsă de nisip îşi avea propriul ei timp. În timp ce valurile schimbării şi ale istoriei se revărsau de la o planetă la alta prin galaxie, deşertul nesfârşit de pe Arrakis eroda toate încercările de a-l manipula sau de a-l îmblânzi. Mediul arid păstra artefactele, în timp ce ferocii viermi de nisip ştergeau totul în cale. Prospectorii de mirodenie veneau şi plecau, iar viermii îi distrugeau pe mulţi dintre intruşii nepregătiţi. Dar nu pe toţi.

Străinii veneau în continuare, atraşi de momeala şi de legenda mirodeniei.

Chiar când imperiile se ridicau şi se prăbuşeau, Arrakis, planeta deşert, îşi întorcea faţa către univers şi dăinuia…

*

GENEALOGII

Îşi urmăreşte ascendenţa
până la ultimul dintre
vechii împăraţi

IBLIS GINJO = CAMIE BORO
c. 193 î.G.
234?-164 î.G, 224-110 î.G

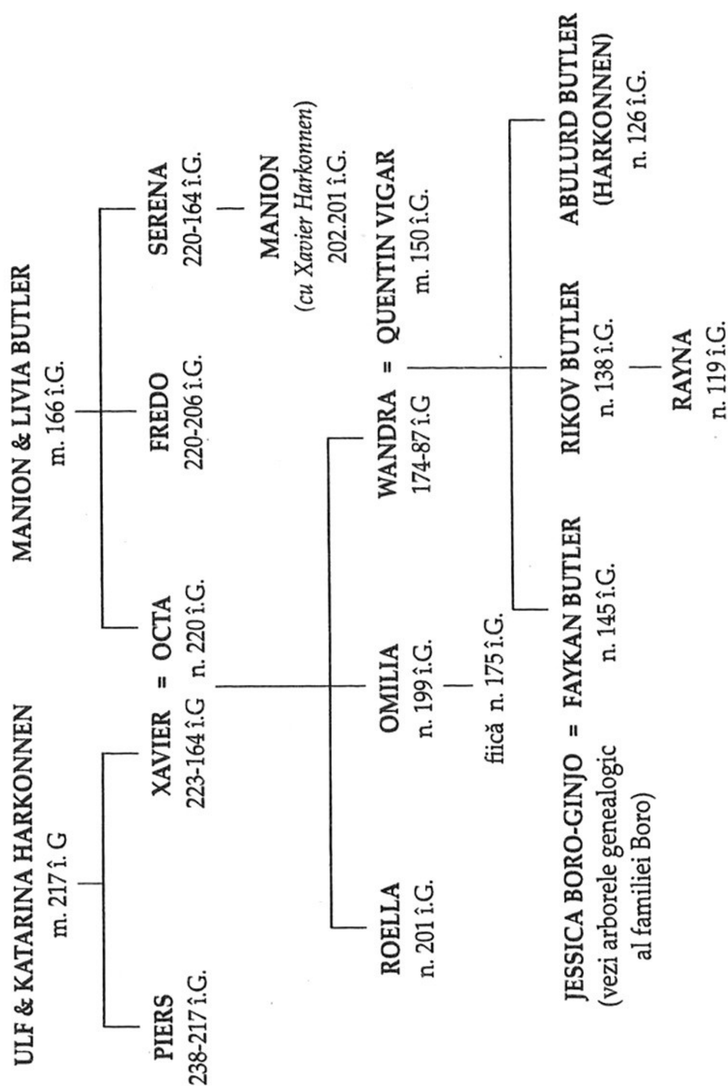
TAMBIR
(*Mare Patriarh* 154 î.G.)
n. 192 î.G.

AQUIS
n. 190 î.G.

RELLON
n. 183 î.G.

XANDER
(*Mare Patriarh* 110 î.G.)
n. 152 î.G.

FAYKAN BUTLER = JESSICA
(vezi arborele genealogic al familiei Butler)
n. 131 î.G.
m. 100 î.G.

ULF & KATARINA HARKONNEN
m. 217 î. G
PIERS
238-217 î.G.
XAVIER = OCTA
223-164 î.G n. 220 î.G.
MANION & LIVIA BUTLER
m. 166 î.G.
FREDO
220-206 î.G.
SERENA
220-164 î.G.
MANION
(cu Xavier Harkonnen)
202.201 î.G.
ROELLA
n. 201 î.G.
OMILIA
n. 199 î.G.
fiică n. 175 î.G.
WANDRA = QUENTIN VIGAR
174-87 î.G m. 150 î.G.
JESSICA BORO-GINJO = FAYKAN BUTLER
(vezi arborele genealogic
al familiei Boro)
n. 145 î.G.
RIKOV BUTLER
n. 138 î.G.
RAYNA
n. 119 î.G.
ABULURD BUTLER
(HARKONNEN)
n. 126 î.G.

Au trecut cincizeci şi şase de ani dificili de la evenimentele istorisite în CRUCIADA MAŞINILOR... După moartea Serenei Butler, lumile sincronizate şi planetele nealiniate sînt eliberate rînd pe rînd şi, în sfîrşit, se întrevede speranţa unei păci durabile, impusă în condiţii favorabile omenirii. Jihadul împotriva maşinilor gînditoare pare a se apropia de un deznodămînt fericit.
Omnius are însă o ultimă carte mortală de jucat: molime devastatoare sînt dezlănţuite asupra lumilor stăpînite de oameni, ucigînd tot ce e viu pe planete întregi. În războiul biologic total, balanţa e din nou nefavorabilă omenirii. Titanica luptă care durează de secole se va decide însă în apocaliptica bătălie a Corrinului...

În cea mai grandioasă înfruntare din istoria literaturii science fiction, omul şi maşina vor fi faţă în faţă pentru ultima oară... iar pe Arrakis, planeta-deşert, legendarii fremeni se transformă în războinicii de temut pe care îi va descoperi Paul Muad'Dib în DUNE, capodopera lui Frank Herbert.

în seria **LEGENDELE DUNEI** au apărut:

JIHADUL BUTLERIAN
CRUCIADA MAŞINILOR

PENTRU DETALII ŞI COMENZI: **WWW.MILLENNIUMPRESS.RO**

Coperta: Nicolas Bouvier / Sparth

ISBN 978-606-8113-02-9

MILLENNIUM PRESS • SATU MARE